

Giới thiệu Huyền Thần

Bạn đang đọc truyện Huyền Thần của tác giả Vân Thiên Không trên trang đọc truyện online. Một kẻ thân thể suy yếu, không hề có thiên phú đầu khí cũng như ma pháp; một kẻ bình thường của Trái Đất có thể sống sót tại thế giới Ma huyền hay không? Hắn làm thế nào có thể tiếp nhận những khiêu chiến bởi thân thể suy nhược đó? Ngộ nhập vào thế giới Ma huyền, Lý Dật được xem như là 1 kẻ rác rưởi. Chỉ với 4 con huyền thú, hắn bắt đầu hành trình ma huyền. Thông qua chiến đấu tây lễ cùng với gian khổ tu luyện, hắn đã đánh vỡ mọi quy tắc bình thường, vận dụng huyền thú của mình một cách vô cùng trí tuệ để nó phát triển và tiến hóa. Từ huyền thú tạp ngạp(rác rưởi) phát triển trở thành ĐIÊN CUÔNG PHÁCH THIÊN HẠ, siêu cấp tồn tại. Bằng trí tuệ siêu nhân, bằng không ngừng cố gắng, bằng tứ đại huyền thú, Lý Dật vẫn kiên định không đổi phát triển từ một "Huyền thú sù" nhỏ nhỏ thành "Huyền Thần" chí cao vô thượng chưa từng có trong lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sơ Lâm Dị Giới

Khách khách khách... khách sát!

Lôi điện màu tím che kín cả bầu trời đêm, vốn một mảnh thảo nguyên đen nhánh, trong sát na này biến thành rõ ràng dị thường. Trên thảo nguyên lầy lội, dưới quang mang của tử điện, một đạo bóng đen gian nan gãy dựa.

Ngẩng đầu lên nhìn tia chớp màu tím che kín cả bầu trời đêm, cảm thụ uy lực hủy thiên diệt địa, hắn không khỏi khiếp sợ uy lực cường đại của tự nhiên. Tại giờ khắc này...hắn cảm thấy chính mình nhỏ bé yếu đuối như thế nào.

Gian nan xoa xoa nước mưa trên mặt, ngửa đầu nhìn trời, mưa to trong nháy mắt như hắt vào hai mắt, ngăn cản tầm mắt của hắn. Trận mưa này... thật sự quá lớn!

Nam nhi tên là Lý Dật, năm nay mười sáu tuổi, là người Thượng Hải, năm nay đỗ vào trường trung học, là một bình thường tân học sinh không thể bình thường hơn được nữa.

Về phần tại sao hắn lại xuất hiện phiến đại thảo nguyên này, nói thật, hắn cũng không hiểu tại sao cả. Vốn định thừa dịp trước khi khai giảng để đến khu phụ cận xả hơi tí, nhưng không thể tưởng được, vừa đi tới liền xuất hiện ở phiến thảo nguyên này.

Trong trí nhớ của hắn, vùng ngoại ô của Thượng Hải tựa hồ như không có thảo nguyên tươi tốt như thế này. Hơn nữa...nhìn về bốn phương hoàn toàn không thấy những tòa kiến trúc cao lớn!

Ba tức.....Ba tức.....Ba tức.....

Cước bộ gian nan, hắn khó khăn bước về hướng mà hắn nhận định. Trời mưa như trút nước, quần áo trên người hoàn toàn ướt hết. Nước mưa lạnh lẽo buốt giá, vô tình rửa sạch.

Công phu không phụ người có tâm, dưới sự kiên trì của hắn, rốt cục, hắn cũng đã tìm được một con đường giấu trong thảo nguyên lầy lội mà người không cách nào có thể tưởng tượng được có con đường nào lầy lội hơn.

Nhìn con đường lầy lội, đọng lại đầy nước mưa, hắn không khỏi cười khổ một trận. Sau đó, hai mắt đột nhiên biến thành màu đen, cuối cùng mất đi tri giác.

Trong mơ hồ, tiếng chuông ding đương vang lên bên tai ta, sau đó...hắn cảm giác như ai đó đang bế thân thể cậu hắn lên... lại mất đi tri giác.

Hắn biết, hắn đã bị cảm rồi. Người nóng rần lên, bệnh tình rất nghiêm trọng. Cũng khó trách, một thiếu niên 16 tuổi yếu đuối, dầm giữa trời mưa, lạnh buốt suốt gần một ngày, không bị bệnh mới là sự lạ.

Chậm rãi mở mắt, nhìn xung quanh một chút, hắn phát hiện chính mình đang nằm trên một tảng đá trong phòng. Vách tường không có sơn, ngay cả cửa sổ cũng không có. Trên nóc nhà chỉ có hai lỗ thông gió, ánh sáng từ hai lỗ thông khí chiếu thẳng vào người, làm cho hắn cảm giác được một tia ấm áp.

Khó khăn chớp máy môi, cảm giác khát nước dị thường mãnh liệt. Vừa định há mồm muốn gọi người ta lấy giúp chén nước, cửa phòng vang lên một tiếng, có người tiến vào.

Cửa vừa mở, một nữ hài tử thân mặc bạch y cùng với một trung niên ăn mặc quái dị lặng lẽ đi vào, hơn nữa còn trực tiếp hướng thẳng tới hắn.

Nhìn người trung niên không chớp mắt, nói thật ra, trang phục của người này thật sự rất quái dị. Hắn lớn như vậy rồi mà đây là lần đầu tiên thấy người

mặc trang phục như vậy.

Quần áo của người kia hoàn toàn được may từ các loại da cứng rắn, bởi vì thời gian mặc quá dài nên mặt ngoài của quần áo đã rất bóng láng giống như áo giáp, kèm theo những vết bẩn không cân xứng, nhìn kĩ thì có vẻ rộng thùng thình, dị thường như nhuộm.

Đó cũng chưa phải là điều ghê tởm nhất, mà ghê tởm nhất chính là khe hở chỗ giao nhau của áo giáp, dĩ nhiên đã bị vấy bẩn bởi những miếng thịt sống được lấp đầy ở khắp nơi. Hãy xem, thật sự là ghê tởm, cái đó làm cho hắn liên tưởng tới một cái móng tay bám đầy bụi bặm. Cảm giác cũng không sai biệt lắm.

Không biết có phải do lỗi của hắn hay không, trên người trung niên kia, hắn cảm giác được một loại hơi thở không thoải mái. Mặc dù hắn không biết hắn làm gì, nhưng nhìn bên ngoài, hắn rất giống một kẻ đồ phụ, là một người làm thịt lợn, hoặc là làm thịt bò. Trên người của người này, không, đúng hơn là trên khải giáp của y yếu ớt tỏa ra một mùi. Đúng rồi, chính là mùi máu tươi!

“Người cảm giác thế nào? Có hay không cảm thấy nóng lên?” Trong lúc suy tư, một cánh tay mảnh khảnh lạnh lẽo đặt lên trán hắn, đồng thời, một âm thanh ôn nhu vang lên bên tai.

Cầm thụ cánh tay lạnh lẽo mà dịu dàng, một cảm giác thoải mái từ tận tâm can nổi lên. Cùng lúc đó, một hơi thở hương vị ngọt ngào nhanh chóng xộc thẳng vào mũi hắn.

Ánh mắt mơ màng dời từ chủy thủy bên hông của trung niên nhân về hướng cô gái một thân bạch y. Nhất thời hắn không khỏi kinh thán lên.

Dung mạo của cô gái kia rất bình thường... Làm cho hắn sợ hãi chính là quần áo của cô gái ấy. Đây là bộ quần áo mà hắn chưa bao giờ thấy qua, quá kì lạ!

Hắn không học trường thời trang, cũng không hình dung được đây là khuôn mẫu nào. Tóm lại, mặc dù trang phục đều màu trắng, nhưng cách may hoàn toàn không giống với cách mà trước kia hắn đã biết. Vừa thần thánh, vừa tao nhã, thoát nhìn rất thuần khiết, rất trong sáng.

Gật đầu nhận thức, cô gái thu tay trở về, khe khẽ dùng khẩu âm và ngữ điệu na ná tiếng Thượng Hải nói với trung niên nhân bên cạnh: “Người yên tâm, hắn chẳng qua bị thủy nguyên tố xâm nhập. Hỏa nguyên tố trong cơ thể tự động chống cự thôi, rất nhanh có thể chữa khỏi.”

Mặc dù hắn không có khả năng nghe hiểu từng chữ rõ ràng, nhưng có tám phần nội dung giống với tiếng Thượng Hải là nghe được. Nói thật ra, nếu không phải là người Thượng Hải, đúng là người nghe sẽ không hiểu nàng đang nói cái gì. So với ngoại ngữ quả thật còn khó nghe hơn.

Cũng may hắn là người Thượng Hải, mặc dù tiếng của nàng cùng tiếng Thượng Hải bản địa có chút bất đồng, nhưng từ ý nghĩa của lời nàng cũng có thể đoán được tám chín phần. Trung Quốc là như vậy, lãnh thổ và tư nguyên rộng lớn, có biết bao nhiêu thổ ngữ, tiếng Thượng Hải đã biến đổi như thế, có lẽ cũng được coi như một trong những thổ thoại của Thượng Hải đi.

Đang trong lúc suy tư, gian phòng tối tăm đột nhiên sáng rực lên. Nghi hoặc quay đầu lại, khung cảnh trước mắt nhất thời làm cho hắn há to miệng, hoàn toàn ngây người.

Giờ phút này... về mặt bạch y nữ tử trang nghiêm, hai tay nhẹ nhàng ôm trước ngực. Cùng lúc đó, một đạo quang cầu màu trắng nhu hòa nhanh chóng xuất hiện trong tay nàng.

Vật... vật... kia gọi là cái gì? Ma thuật? Dị năng đặc biệt?

Trong lúc ngơ ngác, cô gái nhẹ nhàng đẩy ra. Nhất thời... quang cầu màu trắng chậm chậm bay tới trước mặt hắn. Trong quang mang màu trắng, một tia bạch sắc quang vũ rơi xuống trên thân thể nam nhi.

Kính ngạc nhìn bạch sắc quang vũ rơi trên thân thể tất cả đều biến mất. Nhất thời, cảm giác lúc nóng lúc lạnh trong cơ thể biến mất. Một cảm giác ấm áp, thoải mái đến cực hạn trong cơ thể hắn đứng lên.

Rất nhanh, thật sự rất nhanh... có lẽ, thời gian chỉ có ba bốn giây, quang cầu liền biến mất. Cùng lúc đó... lực lượng một lần nữa lại xuất hiện trong cơ thể, cảm giác yên lặng một chút. Lão thiên! Dĩ nhiên trạng thái của hắn đã tốt hẳn lên. Ngoại trừ còn có chút đói bụng ra, trên người tràn ngập lực lượng!

Đang lúc vui mừng, hắn đang muốn hướng tới bạch y nữ tử nói lời cảm ơn, nhưng nàng lại mở miệng trước. Khẽ nhíu mày, nàng lo lắng nói: “Tra Khắc Tư, thân thể đứa bé này quá yếu. Người sau này cần phải dạy hắn thật tốt. Thật không thể tin được, thể chất của đứa bé này lại không bằng một hài tử tám chín tuổi. Như vậy thì không thể sinh tồn trên thế giới này.”

Nghe cô gái nói, mặt trung niên nhân kia không khỏi có chút đỏ lên, gãi đầu xấu hổ nói: “Ôn Toa, người hãy nghe ta nói, đứa bé này không phải...”

Nhíu nhíu mày, không đợi Tra Khắc Tư nói xong, bạch y nữ tử không kiên nhẫn: “Được rồi! Ta biết, đứa nhỏ này không phải là người của thôn các người, là các người cứu được trên đường. Nhưng rốt cục là vì cứu người hay vì cái gì, người phải tâm giúp hắn một chút nhé. Chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn hắn bỏ mạng sao?”

Nhìn vẻ nạt cười khở của bạch y nữ tử, Tra Khắc Tư bất đắc dĩ gật đầu nói: “Được rồi, Ôn Toa. Người cho tới bây giờ chưa từng yêu cầu ta cái gì nhưng lại cứu ta vô số lần. Vốn... ta không muốn quản, nhưng nếu người đã mở miệng, vậy ta nhất định sẽ toàn lực giúp hắn!”

Nghe Tra Khắc Tư nói xong, Ôn Toa mỉm cười gật đầu, quay mặt lại nhìn ta lần nữa. Đến khi ta phản ứng trở lại, nàng đã nhẹ nhàng xoay người đi ra

hướng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dị Giới Kinh Hồn

Cám ơn ngươi, Ôn Toa! Cám ơn ngươi đã giúp ta chữa bệnh!

Trong sát na Ôn Toa mở cửa ra, hần rút cục phản ứng trở lại, vội vàng lên tiếng cảm tạ. Nghe hần nói, Ôn Toa có chút sững sốt, nhưng cũng không có quay lại, thản nhiên nói: “Ngươi không cần phải cảm tạ ta, vì mọi người chữa bệnh vốn là thiên chức của chúng ta.”

Vừa nói chuyện, Ôn Toa cũng không có dừng lại, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại, yên lặng đi ra ngoài. Hần ngơ ngác nhìn Ôn Toa, âm thầm đoán, nàng có thể là thầy thuốc hoặc là hộ sĩ gì đó. Mặc dù không quá xinh đẹp nhưng nàng lại có một trái tim thiện lương.

Lắc đầu than thở, hần bây giờ đã hiểu được tại sao Tra Khắc Tư lại tôn kính vị bạch y nữ tử này, bởi vì hần cũng bắt đầu tôn kính nàng. Suy nghĩ kĩ, hần không khỏi tự vấn, nàng là người thuộc bệnh viện nào đây? Tựa hồ chưa hề nghe qua bệnh viện nào lại có hộ sĩ muội muội tốt như vậy?

Trong lúc đang xuất thần, thanh âm của Tra Khắc Tư lại vang lên bên tai hần: “Tốt lắm, ngươi bây giờ bệnh tình đã tốt lên, có thể đi ra ngoài được rồi. Ta bây giờ có chút việc, buổi tối ta sẽ đến tìm ngươi!”

Nói xong, y cũng không để ý xem hần có đồng ý hay không, lập tức xoay người đi ra ngoài cửa. Rất nhanh... trong phòng chỉ còn lại mình hần.

Phát giác một hồi, hần từ trên giường ngồi dậy, chọn một đôi giày đi vào, rồi hướng ngoài cửa đi ra. Hần bây giờ không muốn gì cả, chỉ muốn về nhà nhanh nhanh một chút. Tao ngộ ngày hôm nay làm cho hần bắt đầu cảm thấy sợ. Tốt nhất là về nhà nhanh một chút.

Kẹt!

Đi qua hành lang bằng đá thật dài, hần rút cục cũng mở được cánh cửa ra. Sau một khắc... nhìn đám người nhộn nhịp trên đường, hần không khỏi ngây người.

Đây là cái gì a!

Nhìn kiến trúc xung quanh hoàn toàn do những tảng đá tạo nên, nhìn trang phục kì dị của đám người trên đường, hần thật sự ngây người. Inte phát triển đến ngày hôm nay, cơ hồ không có địa phương nào mà hần không biết, nhưng trước mắt hần tuyệt đối chưa bao giờ chứng kiến.

Khách sát khách sát khách sát

Âm thanh chói tai vang lên từ bên trái hần. Ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một kẻ trên người cương giáp sáng loáng đang từng bước tiến tới.

Ngơ ngác nhìn một thân cương giáp trên người này, chẳng lẽ ở đây đang đóng phim sao? Hoặc nơi đây là Đài truyền hình Thành phố? Thành thị được xây dựng để phục vụ cho điện ảnh sao?

Hàng xích hàng xích hàng xích

Trong chốc lát, hần ngơ ngác nhìn kẻ đang đến gần không chớp mắt. Cho đến khi người kia về mặt tức gần đứng trước mặt, hần mới tỉnh lại.

“Này! Ngươi không có việc gì làm hay sao mà lại nhìn ta chằm chằm vậy? Hay là chưa bao giờ thấy qua chiến sĩ dũng mãnh như ta?” Âm thanh như tiếng sấm của người kia vang lên bên tai ta.

Không trả lời người kia, hần ngơ ngác nhìn khái giáp được chế tạo hoàn toàn bằng cương thiết, âm thầm đoán sức nặng của nó. Thật sự quá khoa trương! Mặc cương giáp nặng như vậy mà còn có thể bước đi. Cái này đã vượt qua khỏi sự nhận thức của hần.

Hần có thể xác định, bộ cương giáp này tuyệt đối không phải là giả. Từ tiếng kêu phát ra do bước đi, cùng với sự rung động của mặt đất thì có thể dễ dàng nhận ra đây là một bộ thuần cương chiến giáp.

Hồ!

Trong lúc ta đang suy tư, một đạo ngân quang lóe lên trước mắt. Hạ ý thức lui lại một bước, nhìn lại cương giáp chiến sĩ kia, chỉ thấy người kia đã rút ra

một thanh đại kiếm, hung ác nhìn hấn với vẻ mặt như muốn ăn thịt người.

Không để ý tới vẻ mặt hung ác của người kia, căn bản hấn không tin người kia dám giết người. Vì vậy, hấn cẩn thận xem xét kĩ thanh kiếm trong tay y.

Ân!

Rất thật, một thanh kiếm rất nặng, hiển nhiên đã được sử dụng nhiều năm. Trên thân kiếm có rất nhiều lỗ hồng, chắc hẳn là để khảm đồ vật gì lên đó.

Dọc theo mũi kiếm, nhìn đi xuống. Cuối cùng... hấn thấy được tay cầm của nó, một cảm giác buồn nôn nhất thời trào lên. Vội vàng ngậm chặt miệng, hấn mới không nôn ra.

Thịt tươi...thịt tươi màu đỏ! Cứ như vậy dính trên tay cầm gắn trên thân kiếm. Tại chỗ giao nhau của thân kiếm và tay cầm, nhìn kĩ lại, dĩ nhiên có cả thịt lẫn xương vụn ở đó. Không biết là thịt lợn hay là thịt bò, nhưng vừa nhìn vào đã thấy buồn nôn rồi.

Miễn cưỡng nhẫn nhịn xuống, hấn khẽ buông nắm tay ra, nhìn lại cương giáp trên người hấn. Cương giáp sáng loáng, dưới ánh mặt trời phản xạ quang mang chói mắt. Chỉ là, mặt ngoài của cương giáp có một tầng dầu vết được lau chùi qua. Đúng rồi, đó là máu tươi! Máu tươi đã khô!

Mặc dù người đó đã lau chùi qua nhưng vẫn không đủ sạch sẽ. Mơ hồ vẫn thấy vết máu khô dính vào mặt ngoài của cương giáp.

Theo cương giáp nhìn xuống, sau một khắc, hấn thấy được khe hở của cương giáp. Đây là máu của người đã chết. Thậm chí hấn còn thấy được trong khe hở còn có một ngón tay nhỏ.

Đứng vậy, không còn hoài nghi gì nữa. Đó tuyệt đối là một ngón tay của con người. Giờ phút này, tại khe hở cương giáp của chiến sĩ, một đoạn xương trắng bệch, dữ tợn có vẻ tái nhợt lộ ra. Thật kinh khủng!

“Uy! Ta nói người, xù tiểu tử. Người nhìn cái gì đấy? Tin hay không ta chém người một kiếm!” Đang lúc kinh hãi, cương giáp chiến sĩ rút kiếm chủ thẳng vào hấn mà rống lên.

Ta!

Nhìn vẻ mặt hung ác của người kia, hấn không khỏi khản trương hẳn lên. Người này sẽ không làm thật đấy chứ. Mặc dù hấn dám chắc kẻ đến không dám giết hấn nhưng nếu y đánh hấn thì hấn không thể nào chịu được a!

Nghĩ tới đây, hấn không khỏi mở miệng nói: “Không! Không phải... ta là bị hấp dẫn bởi bộ chiến giáp của người. Đại ca, bộ chiến giáp của người thật sự quá đẹp, quá tàn khốc! Thật sự là rất đẹp à!

Hàng xích!

Nghe ta nói xong, cương giáp chiến sĩ mới hài lòng thu hồi đại kiếm, đặt ở trên vai, gật đầu nói: “Ân! Tiểu tử người cũng có chút ánh mắt, dĩ nhiên cũng nhận thức được bộ Ca Đức chiến giáp của ta. Thôi được, hôm nay tha cho người.” Vừa nói chuyện, cương giáp chiến sĩ rất đặc ý, sau đó chậm rãi rời đi trong tiếng hàng xích.

Nhìn cương giáp chiến sĩ dần dần đi xa, hấn không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới phát hiện, từ khi nãy đến bây giờ, hấn ngay cả hô hấp cũng không dám. Vị chiến sĩ nọ làm cho người ta cảm thấy áp lực quá lớn.

Lắc đầu, hấn tò mò nhìn cảnh sắc trên đường, chậm rãi đi ra ngoài. Hòa vào dòng người trên đường, đi về phía bên trái của ngã tư. Hấn không muốn gặp lại cương giáp chiến sĩ kia nữa, nên ta mới chọn hướng trái ngược với hấn.

Trên đường đi không ngừng xuất hiện những kẻ ăn mặc kỳ dị. Nếu chỉ một người, có thể miễn cưỡng nói là bình thường. Nhưng bây giờ hấn tin tưởng, đây là một... thành phố điện ảnh.

Chuyển qua góc đường, đột nhiên, phía trước ngã tư xuất hiện một mảnh đất trống rộng rãi. Mặc dù có vẻ hơi xa, nhưng vết máu màu đen đã bày ra đầy cả ngã tư, xa xa hướng về phía ta kéo lại đây.

Chậm rãi hướng đến mảnh đất trống đó, nhất thời, mùi máu tươi cay mũi xộc tới. Rất cực, ta cũng đi đến trước mảnh đất trống đó. Sau một khắc, quá độ kích thích làm cho hấn lảo nhô tại chỗ.

Đó là một cảnh tượng vô cùng thê thảm. Một người! Tuyệt đối là một người! Thân thể đã bị chém nát, vụn vụn quấy ở đây, tạo ra một hình dáng kì quái. Làm cho hấn chú ý chính là cánh tay phải của người kia, dĩ nhiên đã mất đi một ngón tay.

Trước mắt một trận mơ hồ, hấn không khỏi nhớ lại ngón tay trắng bệch dính trên người cương giáp chiến sĩ. Nhìn thì thể khắp nơi vết thương lộ cả xương, phẳng phiu như thấy được cảnh tượng người mặc cương giáp điên cuồng chém giết một người sống.

Tiền huyết, nhục mạc, toái cốt, đoạn thi.(đại khái là máu tươi, thịt rơi, xương vỡ, đứt chân tay). Âm thanh xương gãy chói tai! Đại kiếm chém vào thi thể tràn ngập thanh âm!

Giờ khắc này, hấn nhớ tới rất nhiều thứ. Nhớ tới tại khe hở của cương giáp có ám tử sắc vật thể, nhớ tới tại tay cầm của đại kiếm có mảnh nhỏ khớp xương và nhục mạc, nhớ tới vết máu bên ngoài cương giáp, nhớ tới vẻ mặt hung ác của cương giáp chiến sĩ, nhớ tới....Sau một khắc, trước mắt tối sầm,

hắn lại ngắt đi!

Khi khôi phục lại tri giác, hắn đã trở về thạch phòng. Mở đôi mắt vô hồn, hướng về bên cạnh nhìn lại, đã thấy Tra Khắc Tư vẻ mặt không nhẫn nại được nữa ngồi ở bên cạnh, hiển nhiên là đang chờ hắn tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đại Thụ Đả Kích

Hắn ngơ ngác nhìn Tra Khắc Tư. Từ miệng của Tra Khắc Tư, hắn rót cục hiểu được, nơi này cũng không phải là thành phố điện ảnh, lại càng không phải là ngoại ô của Thượng Hải, mà đây chính là Ngã Trạch Lạp Tư thế giới. Một cái thế giới chỉ có kiếm và ma pháp!

Từ Tra Khắc Tư hắn biết được, ngày hôm qua hắn vừa mới đi một vòng qua quý môn quan. Lúc ấy, cương giáp chiến sĩ ấy chính là kẻ nổi danh lòng dạ độc ác, động vào là ngay lập tức xuất kiếm giết người, thủ đoạn tàn nhẫn. Nếu lúc ấy hắn thực sự trêu chọc giáp chiến sĩ nổi giận thì bây giờ hắn dám chắc đã là một cỗ thi thể. Ngay cả Tra Khắc Tư cũng không phải là đối thủ của tên chiến sĩ đó.

Đối với lời nói của Tra Khắc Tư, hắn vẫn còn nửa tin nửa ngờ. Tra Khắc Tư nói thật sự là quá khoa trương, cái gì là một cái thế giới, giống như thần thoại thì đúng hơn. Người này chắc chắn là đọc tiểu thuyết huyền huyền quá nhiều, hoặc là một kẻ bị bệnh thần kinh!

Trong lúc suy nghĩ, Tra Khắc Tư nhìn ánh sáng bên ngoài một chút, quay đầu sang nói với hắn: “Được rồi! Thời gian không sai biệt lắm, bây giờ chúng ta đi. Ta mang người đi trắc thí một chút xem lộ tuyến nào mà người thích hợp đi!”

Nghe Tra Khắc Tư nói, hắn không khỏi nghi hoặc một trận nhưng hắn vẫn không có mở miệng hỏi. Hắn muốn nhìn xem, Tra Khắc Tư rốt cục muốn làm cái quỷ gì.

Theo sát phía sau Tra Khắc Tư, chúng ta lại đi ra đường. Nhìn lên bầu trời một chút, vị trí của mặt trời cho hắn biết, bây giờ ước chừng khoảng hai giờ chiều. Hắn đã hôn mê khoảng ba, bốn giờ gì đó.

Lắc lắc đầu, hắn khẩn trương đi theo phía sau Tra Khắc Tư. Rất nhanh, hai người tới trước một tòa nhà kiến trúc cổ nhả. Tra Khắc Tư quay đầu nhìn hắn một chút, khẽ nhíu nhíu mày, mang hắn tiến vào tòa nhà màu lam.

Đẩy cửa vào, vẫn như cũ là một tòa thạch phòng. Chỉ bất quá, bên trong trang hoàng hào hoa hơn. Mặt đất là một loại đá màu đen, tương tự như đã cắm thạch trên Trái Đất. Trên vách tường dùng da thú cùng một loại màu sắc bao trùm, được ngọn đèn chiếu lên làm phản xạ từng đợt quang mang chói mắt.

Hạ ý thức quay về hướng nguồn sáng nhìn lại, chính giữa đại sảnh có một đèn chùm thật lớn đang tán mát ra quang mang nhu hòa, làm cho đại sảnh một mảnh sáng ngời.

Đi theo Tra Khắc Tư, hắn đi tới cái quầy đối diện với đại sảnh. Sau khi Tra Khắc Tư nói thăm cái gì đó với lão đầu phía trong cái quầy, liền bảo hắn đặt tay lên thủy tinh cầu ở trên mặt quầy.

Mặc dù không biết bọn họ đang làm cái gì nhưng ta vẫn đưa tay đặt lên. Nhất thời, một đạo ánh sáng màu vàng xuất hiện trong thủy tinh cầu, lóng lánh như ánh nắng.

Chứng kiến cảnh này, Tra Khắc Tư và lão đầu trong quầy không khỏi đồng thời nhíu mày. Cùng lúc đó, lão đầu trong quầy thì thảo nói: “Ân, là phong thuộc tính, nhưng mà.....quá yếu. Không thích hợp làm pháp sư!”

Nghe lão đầu nói xong, Tra Khắc Tư lộ ra thất vọng về mặt. Sau khi cung kính nói với lão đầu vài câu, liền mang hắn rời đi tòa nhà này...

Cả một buổi chiều, dưới sự dẫn dắt của Tra Khắc Tư, hắn lục tục đi qua rất nhiều địa phương. Nhưng, làm cho hắn xấu hổ chính là, mỗi lần kiểm tra xong, hắn đều không hợp cách.

Lúc màn đêm phủ xuống, hắn và Tra Khắc Tư bắt đầu đi trở về lữ điếm, cũng chính là cái thạch phòng kia. Hắn không có cảm giác gì, khác hẳn với vẻ mặt sầu mi khổ kiếm của Tra Khắc Tư.

Nhìn hắn bắt đầu đi, Tra Khắc Tư ưỡn oai nói: “Lão Thiên! Người tại sao lại yếu như vậy! Ma lực yếu, đầu khí yếu, thể chất không bằng một tiểu cô nương mười tuổi, tốc độ chậm so với con kiến không sai biệt lắm. Người muốn ta dạy người như thế nào? Dạy người cái gì?”

Vô tội nhìn Tra Khắc Tư, đối với những lời trách cứ của hắn, hắn thật sự rất buồn bực. Ma lực và đấu khí là cái gì, hắn làm sao mà biết được. Còn về thể chất và tốc độ, sao có thể trách hắn được chứ? Mỗi ngày đều ngồi trong phòng học học bài, thể chất của hắn làm sao mà tốt được cơ chứ! Thể chất và tốc độ của hắn bây giờ trong trường học cũng đạt trung bình rồi. Như thế cũng là tốt lắm rồi!

Nhưng mà, nói lên lại tưởng dọa người. Ở trong một cái công hội, cùng hắn kiểm tra còn có một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi. Chúng hắn đồng thời chạy, nhưng sau khi nghe lệnh một chút, cái tiểu cô nương kia chạy vụt ra giống như gió, trong chớp lát đã bỏ xa hắn. Cuối cùng, hắn không thể hoàn thành một nghìn thước kiểm tra, nhưng tiểu cô nương kia lại dễ dàng hoàn thành lộ trình. Tốc độ dĩ nhiên cũng không chậm lại một chút nào!

Nhất thời, hắn và Tra Khắc Tư đều lâm vào trầm mặc. Bây giờ hắn đã tin tưởng mình đã đi đến dị giới rồi. Dù sao, chiều hôm nay tất cả mọi việc diễn ra hết thảy đều chứng minh việc này. Mà Tra Khắc Tư đang râu rĩ, chính là không biết giải thích như thế nào với Ôn Toa cả.

Hắn mờ mịt nhìn Tra Khắc Tư. Hắn rất muốn dừng cảm nói ra, hắn tự mình đi, hắn không cần Tra Khắc Tư giúp gì cả. Nhưng chính hắn cũng biết, nếu Tra Khắc Tư không giúp hắn, thật sự hắn không biết phải sinh tồn như thế nào.

Hắn rất bàng hoàng, mặc danh kì diệu đi tới thế giới này, hắn rốt cục sau này sinh tồn như thế nào đây? Hắn phải làm như thế nào mới tìm được đường về nhà chứ? Phải biết rằng, hắn mới chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi thôi. Không có ai chiếu cố, hắn làm sao có thể sinh tồn đây?

Ai...

Đang trong lúc suy tư, Tra Khắc Tư không khỏi lắc đầu thờ dài, quay đầu lại nhìn hắn, bất đắc dĩ nói: “Tiểu huynh đệ, không phải ta không muốn giúp ngươi, nhưng thể chất của ngươi thật sự quá kém. Pháp sư, chiến sĩ, đạo tặc, kỵ sĩ... cái gì đều cũng không thích hợp với ngươi, cho nên...”

Hơi khó khăn nhìn hắn, hết nửa ngày... Tra Khắc Tư dứt khoát nói: “Cho nên, ta muốn... đưa ngươi đến thôn lạc của băng hữu ta, để làm cho băng hữu ta chiếu cố ngươi. Mặc dù ngươi không thể học được bản lĩnh gì, nhưng muốn bình an sống hết một đời cũng không phải là chuyện không có khả năng!”

Nhìn Tra Khắc Tư không nói gì, hắn biết... cái này đại khái là dựa chọn duy nhất của hắn. Dù sao, hắn cũng không có siêu cường thể phách, không có ma lực và đấu khí hơn người, ngay cả tốc độ cũng quá chậm, nếu ở bên ngoài một thời gian nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Hơi gật đầu, hắn nói với Tra Khắc Tư: “Cám ơn ngươi, Tra Khắc Tư. Bây giờ cũng chỉ có biện pháp này thôi. Hắn cũng không sở cầu nhiều lắm, chỉ cần bình an sống cả cuộc đời cũng đã là đầy đủ đối với hắn rồi!”

Tra Khắc Tư kinh hi gật đầu nói: “Tốt lắm! Bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ một chút thôi. Sáng mai chúng ta sẽ xuất phát. Ta sẽ tự mình đưa ngươi đến thôn lạc, trực tiếp đem ngươi giao cho băng hữu của ta!”

Mỉm cười gật đầu, hắn không nói gì nữa, để cả quần áo nằm trên giường gỗ, chậm rãi nhắm mắt lại. Hắn thật sự sẵn sàng chịu đựng cả đời binh phạm, nhưng hắn không cam lòng lưu lại cả đời ở thế giới này. Tại thế giới kia, phụ thân hoà mẫu thân của hắn, còn có tỷ tỷ đều đang đợi hắn. Hắn phải nghĩ biện pháp trở về.

Nhưng hắn cũng không có nói cho Tra Khắc Tư biết. Hắn đã giúp hắn nhiều rồi, hắn không thể cái gì cũng y lại người khác. Huống chi, thể chất hắn kém như vậy, cho dù hắn muốn giúp, cũng giúp như thế nào đây?

Thế giới này rất nguy hiểm, vào chiều hôm nay, hắn từng thấy ba tràng chiến đấu. Trong đó, hai tràng chiến đấu đều có người tử vong. Tỷ như buổi sáng, hắn chỉ nhìn cương giáp chiến sĩ kia nhiều hơn bình thường một chút, liền dễ dàng mang đến họa sát thân. Đó chính là thế giới này!

Cương giáp chiến sĩ kia tên là Viêm Lang, là một chiến sĩ rất có danh tiếng, xung quanh đây vô cùng nổi danh. Ngoại trừ ngoài một số cực ít người không ai dám động đến hắn. Hôm nay, nếu như hắn không ứng biến nhanh chóng được như thế, có lẽ bây giờ hắn đã trở thành một đồng nhục tương!

Nhìn thấy hắn nằm xuống ngủ, Tra Khắc Tư đi tới chiếc giường khác trong phòng, uể oải duỗi lưng rồi nằm lên giường. Một hồi sau liền truyền ra tiếng ngáy, ngủ rất nhanh.

Ai...

Sâu kín thở dài một tiếng, hắn không khỏi cười khổ. Hắn coi như là đã đến Dị giới rồi, nhưng hắn và nhân vật chính trong tiểu thuyết bất đồng. Thượng thiên không cho hắn đặc thù thiên phú, cũng không cho hắn bản lĩnh gì hơn người. Cần thận ngẫm nghĩ một chút, mặc dù hắn là người Địa Cầu, nhưng đây lại là một bất lợi đối với hắn. Không có bản lĩnh nào để hắn có thể đặt chân trên thế giới này.

Hắn không có Cửu Dương Chân Kinh, cũng không có Hàng Long Thập Bát Chương. Có thể nói, ngoại trừ tri thức học được ở trung học cơ sở, hắn cái gì cũng không có. Thân thể cũng bởi vì trường kỳ học tập mà yếu nhược không chịu nổi. Con mắt thậm chí còn cận thị một chút. Đây là hắn đích tình huống bây giờ.

Nhớ tới nhưng tên may mắn mà tiểu thuyết nói đến đều có những khả năng đặc biệt, nhưng hắn thì có khả năng nào chứ? Đặc biệt ở đâu? Ngay cả nói chuyện đều giống với người khác. Miễn cưỡng có điểm không giống với người khác chính là y phục. Mà y phục thì có tác dụng gì đây?

Miên man suy nghĩ rất lâu, hắn rút cục từ từ tiến vào mộng đẹp. Trong mộng, hắn đột nhiên học được Cửu Dương Thần Công, đột nhiên học được Hàng Long Thập Bát Chương, đại sát tứ phương. Đáng tiếc, đó chỉ là trong mộng. Hắn cũng biết, tất cả mọi thứ đều là hư ảo. Sự thật, hắn cùng tất cả mọi người đều giống nhau. Hắn cái gì cũng đều không có cả.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Liệt Nhân Tiểu Thôn

Sáng sớm ngày thứ hai, Tra Khắc Tư dẫn đường, hai người đi một mạch theo hướng Tây. Đi được một tháng, rốt cục cũng đi đến một tiểu thôn lạc nằm ở bên cạnh bìa rừng.

Thôn lạc này thật sự rất nhỏ, chỉ có khoảng hơn ba mươi hộ dân, hơn một trăm dân cư, vị trí cũng rất hẻo lánh. Từ phi biệt chỗ này, nếu không sẽ không có khả năng có người tới nơi đây.

Hai người xuất hiện nhất thời làm cho người trong thôn chú ý. Mười mấy nam nhân kiện tráng nhanh chóng hướng hai người nhìn tới, ánh mắt lộ ra thần sắc cảnh giác.

Mỉm cười, Tra Khắc Tư không có sợ hãi, rống lớn lên: “Á Sầm huynh đệ, ta đến thăm ngươi đây. Nếu ngươi không ra thì sẽ xảy ra chuyện đó!”

Ha ha ha ha.....

Âm thanh của Tra Khắc Tư chưa dứt, một thanh âm hào mại (kiểu như khí khái, hào hiệp) từ trong thôn truyền ra. Nghe tiếng cười vang lên, hắn không khỏi hoảng sợ nhìn về phía một căn phòng ốc ở giữa thôn lạc. Quả thật không dám tin tưởng, một người cười mà có thể phát ra âm thanh lớn như vậy.

Trong tiếng cười, một người với thân thể dị thường kiện tráng, ước chừng hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt kinh hãi từ trong phòng đi ra, nhanh chóng chạy về hướng hai người. Phía sau hắn, dĩ nhiên lại có một hoàng mao lão hổ (con cọp lông vàng) đi theo!

Rất nhanh, người được gọi là Á Sầm đi tới trước mặt hai người, cùng với Tra Khắc Tư ôm một cái, vỗ nhau bôm bốp, tình cảm nồng hậu, không thể dứt người ra được.

Hồng!

Tựa hồ như cảm nhận được Á Sầm hưng phấn, hoàng mao lão hổ, nhỏ hơn con trâu một chút, rống lên một tiếng kinh thiên, dọa唬 thiếu chút nữa té ngã, cũng may nó ngoại trừ rống lên cũng không có làm thêm bất kì động tác nào nữa. Cho nên, mặc dù sợ hãi, nhưng hắn vẫn không chạy trốn.

Lúc này, Á Sầm và Tra Khắc Tư đã phân ra. Á Sầm cười nói: “Tra Khắc Tư, chúng ta đã hơn mười năm không gặp nhau rồi, ngươi như thế nào lại có thời gian đến thăm ta?”

Hắc hắc.....

Tra Khắc Tư không có ý tứ cười cười, đem hắn từ phía sau kéo ra, vô ý nói: “Chúng ta là hảo huynh đệ, ta cũng không cùng ngươi khách khí. Lần này đến, ta hy vọng ngươi giúp ta chiếu cố tiểu huynh đệ này!”

Cũng không hỏi nguyên nhân, Á Sầm ngay lập tức vỗ ngực đồng ý: “Không thành vấn đề. Đứa nhỏ này ngươi giao cho Á Sầm là được rồi. Ta cam đoan sẽ hảo hảo chiếu cố hắn!”

Không có ý tứ cười cười, Tra Khắc Tư lại gần Á Sầm nói thầm cái gì đó. Một lúc sau, Á Sầm kinh dị liếc mắt nhìn hắn một cái nói: “Không thành vấn đề. Cho dù thể chất hắn có yếu cũng không quan hệ, tóm lại là hắn cũng có thể lột da thú được mà. Ngươi yên tâm, đừng nói ở cả đời, ở thêm mười đời cũng không có vấn đề gì!”

Nói xong, Á Sầm quay người, lớn tiếng vỗ vỗ tay, sau đó nói: “Mọi người đều lại đây. Chúng ta Hồ Khiếu thôn có thôn dân mới đến đây!”

Nghe Á Sầm nói, mọi người đều tụ tập lại đây. Cùng lúc đó, Á Sầm kéo hắn ra, lớn tiếng nói: “Từ giờ trở đi, tiểu huynh đệ này chính là một thành viên của Hồ Khiếu thôn chúng ta!”

Nghe Á Sầm nói, tất cả mọi người đều lộ vẻ tươi cười, đối với hắn gật đầu, nhìn hắn với vẻ mặt thân thiện, hắn không khỏi yên tâm vài phần. Cuối cùng hắn cũng có một chỗ để đặt chân rồi.

Chính trong lúc đang cảm khái, thanh âm của Tra Khắc Tư lại vang lên: “Á Sầm huynh đệ, ta rời đội ngũ cũng đã lâu rồi, cho nên cũng không có thời gian ở lại lâu, ngươi xem...”

Á Sâm tiếc hận nhìn Tra Khắc Tư, khó khăn nói: “Đại ca, ngươi mỗi lần đến đi đều vội vàng. Bất quá, ngươi là người làm đại sự, huynh đệ cũng không giữ huynh lại. Sau này nếu có thời gian, nhất định phải đến nơi này hảo hảo uống với đệ vài chén!”

Tra Khắc Tư cảm động gật đầu, cam đoan với Á Sâm. Sau đó lui hẳn đến một chỗ vắng vẻ, từ cái túi sau lưng nhẹ nhàng lôi ra một thanh kiếm màu bạc, nhẹ nhàng trao cho hắn nói: “Tiểu huynh đệ, thanh kiếm này là ta cùng đồng đội trong một nhiệm vụ có được. Mặc dù hơi nhẹ một chút, nhưng rất sắc bén. Ta tặng cho ngươi để phòng thân nhé!”

Hắn không nói gì, trực tiếp nhận lấy bảo kiếm trong tay Tra Khắc Tư. Nhìn thân kiếm màu bạc, trong lòng hắn không khỏi mọc lên một cảm giác chua xót. Ở chung với Tra Khắc Tư một tháng, hai người đã có một tình hữu nghị thâm hậu, bây giờ phân biệt, hắn có một cảm giác xúc động muốn khóc.

Ai

Vỗ vỗ bả vai hắn, xoay người lại bắt chuyện với Á Sâm một chút, Tra Khắc Tư hào hiệp xoay người, hướng ngoài đường đi đến. Nhìn thân ảnh Tra Khắc Tư dần dần biến mất tại phương xa, hai mắt hắn không khỏi mờ đi.

Hồng!

Đang trong lúc thương cảm, một tiếng hô gầm sau lưng hắn vang lên, dọa hắn nhảy dựng lên. Quay đầu nhìn lại, hoàng mao lão hổ dĩ nhiên đứng ở sau lưng hắn, đầu của hắn cũng ngay ở trước cái miệng rộng của nó. Nếu nó cắn xuống một miếng, vậy... Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh đổ đầy sau lưng hắn!

Tự hồ như thấy hắn sợ hãi, thanh âm của Á Sâm vang lên: “Tiểu huynh đệ, ngươi không cần sợ hãi, đây là Tiểu Hoàng. Khi không có mệnh lệnh của ta, nó sẽ không cắn người đâu!”

Ách!

Có chút sùng sốt, hắn kinh ngạc nhìn Á Sâm. Cùng lúc đó, Á Sâm tiếp tục nói: “Ta là Á Sâm Bồ Lý, dũng sĩ của Hồ Khiêu thôn, cũng chính là liệt thủ(thợ săn) xuất sắc nhất thôn Hồ Khiêu. Ta đại biểu cho tất cả thôn dân của Hồ Khiêu thôn, hoan nghênh ngươi đến đây!”

Xấu hổ nhìn Á Sâm, hắn không có ý tứ gãi đầu nói: “Ngươi...ngươi hảo. Ta tên là Lý Dật, đến từ Thượng Hải. Sau này mong Á Sâm đại ca chiếu cố nhiều hơn!”

Ba!

Một tiếng thanh thúy vang lên, Á Sâm vỗ một cái thật mạnh lên vai hắn. Nhất thời, hắn thân bất do kỷ (không làm chủ được bản thân), té ngồi trên mặt đất, ngơ ngác nhìn Á Sâm!

A!

Á Sâm xấu hổ nhìn hắn, không có ý tứ nói: “Xin lỗi! Thật sự xin lỗi. Ta chỉ muốn vỗ vai ngươi, không nghĩ đến...”

Nghe Á Sâm nói, hắn không khỏi cười khò. Nhẹ nhàng từ mặt đất đứng lên, hoạt động thân thể một chút. Ngoại trừ bả vai bị vỗ có chút khó chịu, hắn cũng không có thụ thương chỗ nào.

Nhìn Á Sâm về mặt tự trách, hắn mỉm cười lắc đầu nói: “Không phải lo cho ta. Khí lực của ngươi thật lớn a!”

Cười khò nhìn hắn, Á Sâm không biết nói gì cho tốt. Vỗ vỗ bả vai của người khác vốn là một phương thức biểu đạt thân nhiệt và hữu tình. Nhưng không nghĩ tới, tiểu tử này ngay cả cái vỗ vai cũng không chịu được!

Vừa rồi, Tra Khắc Tư nói thể chất hắn rất yếu, Á Sâm không phải không nghe được. Nhưng yếu đến trình độ này thì hắn tuyệt đối không nghĩ đến. Cái này quả thật quá yếu đi!

Làm một người thợ săn, một người phải đi trong thâm sơn, rừng già thợ săn, đó là thường xuyên phải vác ba, bốn trăm cân dã thú xuyên hành trong rừng. Nhìn nam hài Lý Dật trước mặt, Á Sâm hoài nghi, hắn có thể hay không vác được một con mỗi khoảng một trăm cân. Nếu như không vác được, vậy cho dù ngươi bắt được nhiều con mỗi cũng vô dụng. Không đưa về được thôn, mọi người lấy gì mà ăn?

Giờ khắc này, Á Sâm hiểu được Tra Khắc Tư mang đến cho mình một bao quần áo (ý nói là kẻ ăn hại). Tiểu tử này còn không bằng một tiểu cô nương trong thôn. Không biết lúc lột da động vật, hắn có thể hay không bởi vì lực lượng không đủ thì không thể tách gân ra hết đây!

Lắc đầu, Á Sâm đành chỉ suy tư. Vô luận như thế nào, Tra Khắc Tư cũng đã đem hắn giao cho mình. Cũng may Á Sâm hắn cũng là một trong những thợ săn đệ nhất của thôn. Có hắn che chở, cho dù nam hài chỉ ăn mà không làm cũng không ai dám nói gì. Dù sao, con mồi mà hắn săn được bao giờ cũng nhiều hơn so với hai người thợ săn khác.

Nghĩ tới đây, Á Sâm một bên kéo nam hài kia, một bên hào mại nói: “Đi lâu như vậy, ngươi nhất định đói bụng rồi chứ. Đi, Á Sâm đại ca mang ngươi đi ăn thịt!”

Tê

Trong lúc không phòng bị, cánh tay phải của hắn nhất thời rơi vào bàn tay to bè của Á Sâm. Một lúc sau, dưới một cỗ cường lực lôi kéo, hắn chỉ nghe

được bà vai truyền đến một tiếng khách sát trầm muộn. Sau đó, một trận đau đốn kịch liệt truyền đến, hắn không khỏi ngất đi. Trước lúc té xỉu, hắn đại khái biết được, cánh tay hắn đã gãy lìa.

Trong thói quen, Á Sâm cũng không cảm giác được có gì không đúng. Mặc dù thân thể của Lý Dật đã ngã xuống trên mặt đất, nhưng hắn theo quán tính tưởng rằng mình đang kéo thi thể một con thú vậy. Mọi người mở mắt trừng trừng nhìn Á Sâm kéo nam hài như một cỗ thi thể hướng phòng mình đi đến. Hắn hoàn toàn không biết, nam hài kia đã đau đến nổi ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Định Cư Thôn Nhỏ

Lúc Á Sâm theo thói quen đem thi thể đã thú trong tay vứt vào chỗ bình thường hay để thì hắn mới tỉnh ngộ lại. Xuất thần cả nửa ngày, chính mình kéo không phải là thi thể đã thú mà là một người đang sống sờ sờ!

Nhìn nam hài hai mắt nhắm nghiền, môi tím ngắt, Á Sâm kêu lên một tiếng kinh thiên động địa, nhanh đi tới. Vừa kiểm tra xuống, Á Sâm cười khổ. Người này không thể dùng từ yếu đuối mà hình dung. Vừa mới lời kéo như vậy mà xương vai đã trật khớp, xương bắp tay đã gãy lìa. Á Sâm quả thật hoài nghi.

Cũng may đây là một loại thương bệnh mà thợ săn thường gặp phải nên kinh nghiệm phong phú. Đơn giản vài căn thảo dược, sau đó tiến hành củng cố lại là được.

Khi hắn đáng thương tỉnh lại thì mới phát hiện hắn bị thảm như thế nào. Xương vai trật khớp, xương bắp tay bị gãy, khắp người còn đầy vết rạch, thô sấp, lở lôm phủ kín cả mặt da. Cái áo vải đơn bạc mỏng manh của hắn không thể che kín toàn thân, nửa người hắn đã huyết nhục mơ hồ.

Cái khổ của hắn còn không chỉ có như vậy. Vốn hắn đã bị thương rồi, nhưng lúc Á Sâm giúp hắn băng bó lại vết thương, hắn lại phạm thêm mớ sai lầm nữa. Khửu tay, các đốt ngón tay của hắn lần lượt bị hắn là cho trật khớp hết cả. Trong mắt Á Sâm, hắn chỉ như một tờ giấy, chỉ cần chạm phải là bị thương.

Mà nói đến đây, hắn không khỏi bội phục chị dâu. Á Sâm đã sớm thành hôn, thê tử của Á Sâm rất đẹp, vóc người rất là gợi cảm, mỗi ngày vào buổi tối đều cùng Á Sâm giờ trò quỵ khóc lang hào(quỵ khóc sói tru; ước j mệnh đc như a ấy :050:). Hắn hoài nghi, lấy lực lượng của Á Sâm thì chị dâu làm sao có thể trụ được cả đêm? Cả đêm như thế mà không có gãy xương a!

Hoài nghi của hắn không duy trì được bao lâu. Khi hắn tận mắt chứng kiến chị dâu kéo một thi thể tông hùng (gấu ngựa) bốn năm trăm cân từ kho hàng ra, tận mắt thấy nàng dễ dàng ôm lấy cự hùng, treo lên bằng móc sắt cách mặt đất hai thước, hắn rốt cục cũng minh bạch, khí lực của chị dâu thật không nhỏ a!

Nhìn chị dâu lột da con gấu nhanh chóng như làm xiếc, hắn không khỏi cảm khái. Đàn bà như vậy cũng chỉ có Á Sâm đại ca mới có thể hưởng thụ. Nếu là nam nhân thông thường, tới lúc động tình, sợ rằng chỉ cần chị dâu phát lực một chút, tiểu yêu (eo nhỏ) thương cảm phải răng rắc một tiếng, cắt thành hai đoạn.

Cuộc sống kế tiếp, hắn thương bệnh không ngừng. Đầu tiên chỉ có Á Sâm mới lộng thương hắn, sau đó lại chị dâu không cẩn thận, tự mình xuất trận cũng làm hắn bị thương nhưng như thế còn tốt hơn. Mặc dù không có làm gãy khớp xương, cũng không có trật khớp nhưng trên người hắn thường xuyên một mảng xanh, một mảng tím (ý nói loang lổ), khổ không nói hết. Chị dâu mặc dù đã rất cẩn thận nhưng lực lượng như thế chạm vào người hắn, chỉ cần sờ một cái là đã làm cho hắn một trận tím xanh ngay!

Rốt cục, được Á Sâm bày mưu, chị dâu tổ chức, tất cả thôn dân đều tập trung làm cho hắn một tòa phòng ốc bằng gỗ. Lét thân thể tàn bệnh, hắn rốt cục thoát khỏi cuộc sống hàng ngày, không bao giờ chịu sự giày vò của vợ chồng Á Sâm nữa.

Thợ săn đều chỉ ăn hai bữa cơm, sáng sớm một bữa, buổi tối một bữa. Mỗi lần đến lúc ăn cơm, chị dâu đều tự mình đưa thịt nướng nóng hằm hập, thơm phức đến cho hắn. Thật sự ăn rất ngon! Mặt khác, phòng của hắn và phòng của Á Sâm đại ca quay lưng vào nhau, ở giữa có một cánh cửa thông với nhau. Chị dâu đưa cơm chính là qua chỗ này.

Cuộc sống cứ như vậy qua đi. Thấy trình độ yếu nhược của thân thể hắn, Á Sâm cũng không trông cậy vào hắn có thể giúp gì được cho bọn họ. Sau khi thương thể khỏi hẳn, nhiệm vụ mỗi ngày của hắn là đi xung quanh thôn kiếm về một ít củi. Đây là việc duy nhất mà hắn có thể làm!

Rốt cục, một tháng cũng đã qua. Thương thể trên người hắn cũng đã khỏi hẳn. Không biết Á Sâm dùng thuốc gì mà vốn phải hơn 100 ngày thì xương

mới liền lại thì bây giờ chỉ cần 30 ngày là có thể khôi phục như ban đầu.

Ăn xong cơm tối, hấn và vợ chồng Á Sâm đại ca đi vào trong viện, dưới ánh trăng bắt đầu hàn huyền. Miễn cưỡng lại gần Tiểu Hoàng, hấn bây giờ cũng đã không sợ nó nữa, đối với hấn mà nói, bây giờ nó chỉ giống như một con mèo lớn mà thôi.

Sau khi hỏi hấn mới biết, hoàng mao lão hồ này, kỳ thật là hồ sản của Á Sâm, giống như là chó sản vậy.

Theo lời của Á Sâm đại ca, một thợ săn tốt thì phải có liệp sủng. Tốc độ của liệp sủng lúc đang ở trong rừng, nhân loại vô luận như thế nào cũng không thể so sánh được. Liệp sủng có thể trợ giúp chủ nhân chiến đấu, trợ giúp chủ nhân đuổi giết con mồi bị thương. Quan trọng nhất là còn có thể vận chuyển thi thể của động vật!

Hiện tại giống như Tiểu Hoàng, nó bây giờ đã hơn mười tuổi, cũng xem như là một lão hồ trưởng thành, khí lực còn lớn hơn cả trâu. Chỉ cần há miệng ra thì có thể đem một con gấu ngựa khoảng 500 cân ngậm quay về thôn, cái này có thể xem như đại khí lực!

Bất quá, liệp sủng lại rất khó có được. Cả thôn cũng chỉ có Á Sâm dùng hồ làm liệp sủng. Người bình thường đều dùng sói hoặc là các sinh vật khác để làm liệp sủng.

Kỳ thật, liệp sủng nói khó có được thì cũng khó có được, nói dễ có thì cũng dễ có. Chỉ cần ngươi có thể tìm được một sinh vật còn nhỏ chưa mở mắt thì ngươi có thể thu làm liệp sủng.

Kỳ thật, nguyên lý này mọi người đều biết. Sinh vật khi còn nhỏ đều coi sinh vật đầu tiên mà nó nhìn thấy trở thành mẹ của nó cả. Liệp sủng chính là dựa theo nguyên lý này. Nhưng, nếu chỉ dựa vào điểm này thì không thể có một liệp sủng cường đại được.

Một con liệp sủng tốt phải được thường xuyên rèn luyện, thông qua chiến đấu cùng những đối thủ cường đại thường xuyên mới có thể có được bản lĩnh siêu cường. Nói cách khác, cho dù ngươi dùng lão hồ làm liệp sủng thì cũng sợ rằng không đánh lại được một con dã ngưu!

Huấn luyện liệp sủng là truyền thống cổ xưa của thôn xóm. Thợ săn của Hồ Khiếu thôn đều có một con liệp sủng kiêu dũng thiện chiến. Đó chính là người hợp tác tốt nhất, là đồng bọn trọng yếu nhất của họ.

Nhìn Tiểu Hoàng ôn thuận, lòng hấn không khỏi dương dương (ngựa ngáy). Nếu hấn cũng có một con liệp sủng cường đại như vậy thì thật là tốt. Nói vậy, cho dù mình đánh không lại thì cũng không có quan hệ gì. Liệp sủng của hấn sẽ giúp hấn cắn chết bại hoại đó.

Hấn biết, yêu cầu của hấn có điểm không thực tế. Nhưng nếu hấn cũng giống như Á Sâm đại ca có một con lão hồ khổng lồ làm liệp sủng thì hấn có thể tìm đường nhà rồi!

Hấn đã từng xin Á Sâm, để hấn giúp hấn bắt một con thú chưa mở mắt để làm liệp sủng cho hấn. Nhưng Á Sâm lại nói cho hấn biết, muốn có một con liệp sủng cường đại thì phải trước lúc nó chưa mở mắt, dùng chính máu tươi của mình chăm nó. Chỉ có như thế thì liệp sủng mới có thể cùng ngươi huyết mạch tương liên, tâm ý tương thông. Nói cách khác, đều phải làm ngay từ đầu.

Hơn nữa, nói đại khái, sau khi sinh ra không lâu, liệp sủng sẽ mở mắt ngay. Cho dù Á Sâm muốn hỗ trợ, tìm được thú con chưa mở mắt, chỉ sợ chưa kịp mang về trong thôn thì tiểu liệp sủng sợ rằng đã sớm mở mắt. Cho nên, liệp sủng trong thôn luôn luôn do chính mình bắt được!

Hải tử trong thôn, sau khi 18 tuổi đều sẽ tiến hành lễ thành nhân. Muốn thông qua lễ thành nhân phải mỗi người một mình, mang theo một chuôi vũ khí, tại dã ngoại sinh tồn hơn một tháng, hơn nữa còn phải thành công bắt được liệp sủng cả mình. Nói cách khác, cũng chỉ có thể chờ sang năm, trưởng giả trong thôn tin tưởng, mỗi một người thợ săn đều có một con liệp sủng nhất định của chính mình. Đó là thượng thiên đã an bài cho họ, là thần thánh tồn tại! Tuyệt đối không thể nhờ người khác ra tay được. Nói cách khác, lão hồ dù rất ít nhưng chỉ cần mọi người giúp đỡ nhau, bây giờ có lẽ mọi người trong thôn đều có một lão hồ làm liệp sủng đi chứ!

Nghe Á Sâm nói, hấn bắt đắc dĩ biết, Á Sâm không giúp hấn được. Hơn nữa, Á Sâm cũng sẽ không giúp hấn. Nhớ tới ba ba, mẹ mẹ, còn có tỷ tỷ ở thế giới kia, hấn không khỏi hạ quyết tâm, vô luận như thế nào đi nữa, hấn nhất định phải có được liệp sủng của chính mình. Đây là hy vọng về nhà duy nhất của hấn!

Không phiền toái Á Sâm nữa, hấn tự nhốt mình trong phòng, đóng cửa không ra, cẩn thận suy nghĩ lại đường đi tương lai của hấn. Hấn không có khả năng sống qua ngày chờ chết như vậy. Nhân sinh của hấn không thể ảm đạm mãi như vậy được, hấn nhất định phải tìm được đường về nhà. Thế giới này không thích hợp với hấn!

Liệp sủng là hy vọng duy nhất của hấn. Cơ thể hấn thật sự quá yếu, hải tử 10 tuổi trong thôn đều khỏe hơn hấn, kiện tráng hơn hấn. Mà hấn đã 16 tuổi. Theo cách nói của Á Sâm, hấn đã qua thời kỳ tu luyện hoàng kim. Dù tu luyện như thế nào cũng không có tác dụng quá lớn!

Nhưng cho là đúng như vậy đi, thì hấn làm sao có thể buông tha được cơ chứ? Hấn rất rõ ràng, hấn có thể không làm cái gì cả, cơm đến tận miệng, áo đến tận tay. Xem mặt mũi của Tra Khắc Tư, Á Sâm tuyệt đối sẽ không mặc kệ hấn. Nhưng, hiện tại vấn đề là, hấn không cho phép mình sinh sống vô si như thế!

Chậm rãi vươn tay, bắt lấy thanh trường kiếm màu bạc mà Tra Khắc Tư cho hấn ở đầu giường. Cho dù hấn biết rằng mình khó có thể luyện ra thành tích gì, nhưng hấn vẫn không thể bỏ qua. Có một câu cổ thoại nói đúng: Chỉ cần nỗ lực, vĩnh viễn cũng không chậm!

Chương 6: Tây Dương Kiếm Pháp

Trong thiên hạ, kiếm ý chính là tinh túy của kiếm đạo, xuất kiếm tùy tâm, vô chiêu thắng hữu chiêu, chiêu thức vô công thiên hạ đều có thể phá, chỉ có kiếm ý tùy tâm mới không thể phá! Vô công thiên hạ thì chiêu thức đều có sơ hở, duy chỉ có vô chiêu không có sơ hở!

Nhệ nhàng vuốt ve trường kiếm màu bạc, hắn không khỏi xuất hiện một chút si mê, buột miệng nói ra vài câu học theo mấy bộ phim đã từng xem, hắn nhớ rất rõ ràng, trong phim nhân vật chính, vị cái thể đại hiệp, trong tay cũng cầm một thanh trường kiếm màu bạc như vậy, chìa về phía địch nhân nói ra một đoạn dài.

Mặc dù hắn không thể hiểu rõ ràng chính xác hàm nghĩa từng câu, nhưng đại khái cũng có thể hiểu là vô chiêu thắng hữu chiêu, chỉ có kiếm tùy tâm phát mới không bị phá, cái đạo lý này ai cũng thấy rõ ràng!

Suy ngẫm lại mấy câu đó, hắn không khỏi có chút hưng phấn, hắn không có lực lượng cường đại, nhưng hắn hoàn toàn có thể theo đuổi tốc độ, hắn không có hoa mỹ chiêu thức, nhưng là vô chiêu thắng hữu chiêu, mặc dù hắn biết rằng điều đó rất có thể chỉ là nằm mơ mà thôi, nhưng đây là con đường duy nhất trước mặt mà hắn có thể đi.

Nhệ nhàng dùng mấy mon trốn thân kiếm bóng loáng ánh bạc, cảm giác tron nhẵn thấu thẳng vào trong tim, dưới ánh mặt trời, cả thanh trường kiếm tản mát ra quang mang màu bạc, nghiêm chỉnh mà nói, thanh kiếm này không giống vũ khí, thanh kiếm này khá giống một tác phẩm nghệ thuật!

Thân kiếm như nước, bóng loáng khiếp người, thân kiếm dài một thước, độ dài đúng theo tiêu chuẩn, chiều rộng phù hợp, cả thanh kiếm nhẹ nhàng không có chút cảm giác nặng nề!

Khẽ than thở nhìn thanh đoản kiếm trong tay, hắn biết... đây không phải là kỹ thuật trên địa cầu có khả năng chế tạo ra vũ khí như thế này. Cảm giác nhẹ nhàng nhưng lại chế tạo bằng thứ kim loại cứng rắn dị thường như thế này, tại trái đất hắn còn chưa từng thấy.

Nhìn thân kiếm bằng bạc, hắn biết, sử dụng kiếm theo cách như vậy quả thực là chê cười, chỉ cần đại kiếm của cương giáp chiến sĩ nhẹ nhàng va chạm một chút, liền dễ dàng đem cả nười thanh kiếm như thế này đoạn gãy, phải biết rằng, thanh đại kiếm nọ chính là dài hơn nười thước, như thế nào thanh đoản kiếm như thế này có thể chịu được?

Nhệ nhàng nhắm mắt lại, một đám đại hiệp hiện lên trong trí nhớ, nào là Khoái Kiếm A Phi, Kinh Vô Mệnh, Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành... đám nhân vật chính trong phim kiếm hiệp, đại hiệp anh hùng theo nhau hiện lên.

Chậm rãi mở mắt, ánh mắt của hắn trở nên vô cùng kiên định. Đúng vậy.....Hắn muốn đi theo con đường tu luyện khoái kiếm, chỉ cần hắn rất nhanh, ai có thể ngăn cản được, cần gì chiêu thức?

Siết chặt thanh ngân kiếm trong tay, hắn nở một nụ cười, mặc dù hắn bây giờ vẫn như cũ là tay trời gà không chặt, nhưng hắn tin tưởng, một ngày nào đó, hắn sẽ làm cho tất cả mọi người phải sợ hãi!

Nhệ nhàng đứng lên, tay hắn cầm chuôi kiếm, đứng ở bên trong phòng khách rộng rãi, chân đứng tấn không theo kiểu chữ đinh, cũng không theo kiểu chữ bát, lại một lần nữa hắn chìm vào trong trầm tư.

Theo như sự lịch duyệt của mình, hắn xác định chính mình không có cái gì gọi là kiếm pháp, cũng không có cái gì gọi là võ thuật, bây giờ hắn duy nhất có thể trông cậy là tốc độ của chính mình, bây giờ vấn đề là, hắn phải như thế nào đánh ra một kiếm nhanh như tia chớp?

Tê.....

Trong đầu một đạo tinh quang hiện lên, sau một khắc.....Trong đầu hắn xuất hiện một đồ tượng rất rõ ràng, chứng kiến đồ tượng này, đôi mắt hắn không khỏi sáng ngời, hắn đã nghĩ ra!

Xuất hiện tại trong óc của hắn không phải cái gì khác mà chính là trận đấu kiếm đỉnh cao của Thế vận hội, trong lúc vô ý tay hắn tự động huy động thanh kiếm tấn công đối thủ tưởng tượng. Chỉ là đối thủ tưởng tượng nên hắn không cần kiểu cách cũng không cần phòng thủ, tất cả lực lượng của hắn đều dành cho việc tấn công đối thủ, đối thủ của hắn cũng không thể như vận động viên đấu kiếm được.

Tập trung vào hình ảnh trong suy nghĩ, chân hắn tự động biến thành thế đứng chữ đinh, hai đầu gối hơi cong xuống, tay trái hướng phía sau mở ra, tiếp theo... bắt chước theo hình ảnh trong óc, thanh kiếm trong tay mau lẹ đột ngột đâm ra

Keng!

Một tiếng vang lên kịch liệt, hấn không khỏi mở mắt ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy đã đâm trúng một vật treo trên cột gỗ, vật ấy đã bị hấn đâm thủng, bên trong có dầu mỡ động vật chảy ra..... Ôi, đây chính là chiếc đèn duy nhất để soi sáng buổi tối của hấn.

Trải qua sự tình lần này, hấn không dám ở nhà luyện kiếm nữa, lặng lẽ đi đến khu rừng nhỏ trước nhà, bắt chước hình ảnh, động tác của tuyến thủ sử kiếm trong trí nhớ, từng nhất kiếm trong tay đâm.

Không nên xem thường cái này động tác đơn giản này, trước kia xem thông tin trên TV, thông qua bình luận viên giải thích rõ ràng, người khác xem ra chỉ là đơn giản một động tác đâm, nhưng sự thật là muốn làm được động tác đâm vừa nhanh chóng vừa chuẩn xác thì bao hàm rất nhiều điều xảo diệu ở bên trong.

Nâng kiếm lên là mỗi khối cơ nhục trên cơ thể đều vận động, đầu tiên từ mũi chân bắt đầu phát lực, thông qua chuyển hóa, đem lực lượng từ mặt đất hướng lên trên truyền lại, thông qua bắp chân, đầu gối, truyền lên tới bắp đùi, hông, eo, rồi tới thân, giò cánh tay, qua khớp tay, cổ tay, bàn tay.....Tất cả liên hợp vận động, tụ tập toàn thân lực lượng hình thành một động tác sử kiếm như tia chớp, người bình thường gặp muôn vàn khó khăn như vậy chỉ có trồn thật xa.

Liên tục vài ngày, hấn tập đi tập lại một động tác, dần dần hấn đem chia động tác đâm này làm mấy giai đoạn, động, tĩnh, chờ, phát lực, đề, nữu, tham, dương, huy, đầu, chân mười hai chữ quyết!

Sau khi Á sâm đại ca ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, liền theo thợ săn trong thôn đồng thời tiến vào trong rừng sâu núi cao, bắt đầu cuộc đi săn của bọn họ, trong lúc nhất thời, thôn đậm chỉ còn lại có một ít con gái, cho nên.....Mỗi ngày trừ bỏ ít thời gian đi nhặt chút củi ra, toàn bộ thời gian còn lại hấn đều tốn hao cho việc luyện kiếm.

Đừng tưởng rằng đây là việc nhẹ nhàng, chỉ cần tập kiếm một giờ, cả cánh tay, cùng với cả người mỗi một khối cơ nhục trên cơ thể, liền bắt đầu căng cứng khó chịu, nhất là cánh tay cùng cổ tay, thậm chí là toàn bộ tay, đau buốt tê dại không chịu được.

Mỗi một lần đâm kiếm hết tốc độ, đều làm hai tay hấn sưng huyết, điểm này có thể tưởng tượng xem, toàn lực huy động một cách nhanh nhất 2 cánh tay của chính mình thì thật là đau đớn và chết lặng. Quả thực là không cách nào chịu được, nhưng mà hấn lại phải không ngừng phải chịu thống khổ như vậy!

Tay phải luyện mệt mỏi, hấn lại luyện tay trái, hấn bây giờ theo đuổi cũng không phải tốc độ, hấn muốn theo đuổi chính là tiêu chuẩn, lúc còn tại trường học, thầy giáo dạy thể dục từng nói, vô luận người muốn luyện vận động cái gì, cơ bản nhất và cũng là trọng yếu nhất, chỉ có tư thế tiêu chuẩn, người mới có thể đạt tới cảnh giới cao nhất, tư thế sai lầm, sẽ làm người dừng lại ngay trước cửa cảnh giới cao nhất!

Từng ngày lại từng ngày, hai tháng thời gian thấm thoắt đã trôi qua, ngoài kia.....Á sâm đại ca đã trở lại vài lần, mỗi một lần về đều mang về rất nhiều con mồi, người trong thôn cũng dựa vào con mồi y mang về để tiếp tục duy trì sinh kế, lột da thú, cùng với xương cốt chính là các loại dược phẩm, đem đổi lấy kim tệ, dùng để mua các đồ dùng hàng ngày phục vụ cho cuộc, đây chính là cuộc sống của gia đình người thợ săn.

Hai tháng trôi qua, ngày và đêm đều rèn luyện, rốt cục hấn thuần thục luyện được đâm cả hai tay, mặc dù tốc độ còn chưa được nhanh, nhưng công pháp cơ bản cũng xem như là đã luyện xong.

Bây giờ, hấn đã không cần bày ra tư thế cử kiếm buồn cười như lúc đầu nữa, thông qua luyện tập hấn phát hiện kỳ thật chỉ cần nắm giữ được đúng thời điểm, trong một sát na xuất kiếm, tư thế cùng cước bộ chính xác, có thể đánh ra một kiếm như tia chớp.

Kỳ thật, nói trắng ra là, đối với mấy đại hiệp trong phim, hấn cảm thấy tư thế cử kiếm quá là thô lậu, thật sự giống mấy đứa nhỏ nào có một điểm phong phạm của cao thủ, hấn sẵn sàng chịu hi sinh chút tốc độ, cũng không nguyện ý bày ra một tư thế như vậy, nếu không bị người ta cười chết thì cũng tự cười mà chết.

Về phương diện khác, cái tư thế cử kiếm này, hấn hoài nghi đã trở thành một loại chiêu thức, nếu tiếp tục luyện tập tiếp, hấn sợ chính mình sẽ vi phạm cái nguyên tắc vô chiêu thắng hữu, nguyên tắc không cách nào công kích, tư thế cử kiếm này và vô chiêu thắng hữu chiêu, tựa hồ sinh ra chút mâu thuẫn.

Hấn bây giờ mặc dù còn xa mới đạt tới cảnh giới vô chiêu thắng hữu chiêu, nhưng lại muốn tận lực tránh cho chính mình chiêu thức hóa, rập khuôn theo mẫu, hấn muốn luyện tập là tại bất cứ dưới tư thế nào, hấn hoàn toàn có thể tùy thời đâm ra một kiếm như tia chớp! Kiếm này bao hàm toàn bộ mười hai chữ quyết trong một kiếm!

Đối với kiếm loại binh khí, đâm không thể nghi ngờ chính là sắc bén nhất, cũng là công kích chủ yếu nhất, nhưng mà thân kiếm hai bên sắc bén, quyết định nó tuyệt đối không phải chỉ có thể dùng để đâm tới công kích địch nhân, nếu không thì hấn đã có thể lo lắng làm một cây tây dương kiếm chơi đùa.

Không biết là người Tây Dương quá ngu xuẩn, hay là người phương đông quá thông minh, người Tây Dương mặc dù có thể đem chiêu đâm này, luyện nhanh như thiểm điện không gì có thể so sánh, nhưng chính là trừ chiêu đó ra, bọn họ cơ hồ hoàn toàn không còn chiêu thức nào dùng để công kích, bọn họ duy nhất chỉ có đâm!

Huấn luyện hai tháng, sau khi hấn rốt cục cũng nắm giữ ảo diệu của chiêu thức đâm, hấn bắt đầu để ý đến hai bên mũi kiếm, kiếm là vương giả trong binh khí nguyên nhân rất lớn là ngoài hai mặt tại mũi kiếm, nếu như vận dụng một chút không tốt, thật sự quá chói sáng.

Chương 7: Đông Phương Kiếm Thuật

Xử dụng kiếm để chém? Đó là khó có khả năng, mặc dù kiếm cũng có thể dùng để chém, nhưng là nếu như người thực sự muốn chém, nên chăng là người dùng đao thì thích hợp hơn, kiếm thân mình đặc tính quyết định không phải là chém hoặc bổ!

Trung Quốc có một câu ngôn ngữ rất hay nói: “Kiếm tẩu song nhận, đao tẩu thiên phong”, đây là từ kinh nghiệm mà có, đương nhiên... Còn có “Kiếm tẩu khinh linh, đao tẩu thiên phong”, “Kiếm tẩu trung cung, đao tẩu thiên phong”, vô luận như thế nào, kiếm đều có hết thấy các đặc tính, đều cùng có quan hệ.

Kiếm công kích sắc bén nhất là đâm, nhưng cũng không phải là đặc điểm lớn nhất, một khi đâm không trúng, mũi kiếm, mới là thứ sắc bén nhất, chỉ có kiếm đang đâm mà mũi kiếm công kích, vô luận là người muốn tẩu đường nào, đều khó thoát chết!

Mà kiếm đi khinh linh (nhẹ nhàng), là bởi vì một kiếm đâm ra, nếu như mất đi yếu tố khinh linh, dùng hết lực, như vậy rất khó để hai bên huy cát, cứ như vậy, kiếm của người tây dương trở thành cây gậy, ngoại trừ đâm ra thì không còn gì cả!

Cuối cùng chính là “kiếm tẩu trung cung” đích kiếm quyết, kiếm công kích đích thủ đoạn, chính là mặt trước tiến công, nếu không sao có thể coi là bách binh chi vương đây?

Kiếm, đường đường chính chính cùng người đối quyết, vô luận là sắc bén lúc đâm, hay là theo sau hai bên huy tước, đều làm cho người ta khó đề phòng, vận dụng tốt, rất khó để vũ khí khác chiếm được thượng phong.

Cái gọi là “ba năm luyện đao, mười năm luyện kiếm”, chính điều đó làm cho kiếm trở thành vương giả, kiếm là khó luyện nhất, đồng thời nếu luyện thành thì lợi hại nhất, sử dụng kiếm coi trọng sự nhẹ nhàng, một khi nắm được cái thần, liền rất khó bị người chiến thắng.

Còn nhớ một quyển tiểu thuyết nói về nhân vật chính, tự hào xưng “độc cô cầu bại”, kiếm đạo đại thành, cả đời chỉ muốn tìm đối thủ mà không được, đây chính là chỗ lợi hại của kiếm.

Đáng tiếc chính là, trên đời người luyện kiếm nhiều vô số, nhưng để luyện đến cảnh giới đại thành thì khó vô cùng, chính điều này làm cho nhiều người nghĩ rằng kiếm không bằng đao, không bằng thương, đó cũng là nguyên nhân.

Kiếm thực ra rất đơn giản, hai bên thân kiếm dùng để huy động, tất cả đều lấy đâm làm căn bản, tà tà đâm ra một kiếm, sau đó thuận tay đẩy sang phải, đó là cắt!

Kiếm chiêu của hần, tất cả chỉ biến hóa từ đâm, đâm ra một kiếm nhanh chóng, lấy đâm là chính, mục đích ở phía sau, mở rộng phạm vi của kiếm, thuận theo thể kiếm cùng quán tính để đạt được hiệu quả.

Cuối cùng nói, một kiếm đâm ra, kì thật người không cách nào nhìn ra động tác của hần, vô luận thế nào đều là đâm, vô luận phương hướng, đều là cùng một tư thế đâm, về phần kiếm chiêu, mũi kiếm chỉ nhoáng lên trong giây lát, chỉ có thức phía sau mới vì diệu, hần biết, mắt không thể nào quan sát được.

Nửa năm trôi qua, hần vẫn rèn luyện, bởi vì mỗi ngày đều ăn thịt, mỗi ngày đều vận động, trên người của hần đã bắt đầu có cơ bắp, so với lúc hần tới đây, hiện tại hần đã khỏe hơn nhiều!

Bất quá, so sánh với thợ săn ở đây, cơ thể của hần không thể so sánh, dẫu sao cái hần theo đuổi không phải là lực lượng, hần theo đuổi chính là sự khinh khoái, cho nên... Hần rèn luyện cơ thể một cách tự nhiên.

Trong nửa năm, hần mỗi ngày đều không ngừng quơ ngân kiếm trong tay, nửa năm thời gian, làm cho tốc độ của hần cao hơn, khi hần đâm một kiếm tốc độ cao nhất, chính bản thân còn không nhìn ra, về phần tốt cùng đâm ra, chính hần cũng rất mờ mịt.

Đương nhiên, tốc độ của hần không tính là quá nhanh, mặc dù so với nửa năm trước nhanh hơn vô số lần, nhưng là hần dù sao cũng mới luyện tập nửa năm, hiện tại tốc độ đã đạt tới bình cảnh, hần muốn nhanh, nhưng lại không có cách, hần cũng rõ ràng, trừ phi hần với kiếm có kiến giải sâu sắc hơn, nói cách khác muốn gia tăng tốc độ, sợ rằng không phải dễ dàng.

Nhẹ nhàng dùng da thú lau bên ngoài ngân kiếm, đã suốt nửa năm qua, mặc dù không biết chính mình đã đạt tới trình độ nào, nhưng hần biết, tiếp tục đóng cửa khổ luyện, đã không có tác dụng lớn nữa, hần phải thông qua phương thức rèn luyện khác mới có thể làm cho thực lực của mình đề cao thêm một bước.

Tùng tùng tùng...

Đang trầm tư, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, ngạc nhiên ngẩng đầu, hần biết... Đây là Á Sâm đại ca đã trở về, mấy ngày hôm trước, Á Sâm cùng những

người thợ săn khác, vận chuyển da động vật ra thành trấn, không nghĩ tới bọn họ nhanh như vậy đã trở về.

Nhìn hần gật đầu, Á Sâm về mặt tiêu sái tiến đến, bàn tay to giương lên, một đạo phát sáng hướng hần bay tới.

Vô ý bắt lấy vật nọ, nhìn kĩ lại, đó chính là một vỏ kiếm điêu khắc hoa văn rất xinh đẹp, vui mừng lẫn sợ hãi, đúng lúc này Á Sâm cười quái dị nói: “Hắc hắc, tiểu tử... Lần này đi thành trấn, thấy thanh kiếm này, vừa hay phù hợp với ngươi, tự thuận tay mua cho ngươi, thế nào? Thích không?”

Gật đầu cảm kích, hần không biết dùng từ gì để biểu đạt sự cảm kích của mình, hần nợ Á Sâm nhiều lắm, đơn giản cảm ơn không thể biểu đạt được nội tâm của hần cảm kích đối với Á Sâm.

Nhìn bộ dáng cảm động của hần, Á Sâm cười hắc hắc, đối với hần giọng nói: “Tốt lắm, ngươi không cần cảm khái, mau một chút, nên đi ăn cơm, chị dâu cũng có lễ vật cho ngươi, nhớ kĩ là mau một chút đấy!”

Hơi sững sốt, Á Sâm đã đi ra ngoài, hần biết lễ vật của chị dâu là cái gì, lần trước săn bắn trở về, Á Sâm đại ca săn được một con trâu, chị dâu đáp ứng cho hần một bộ ngành phê chiến giáp, hần nghĩ... Á Sâm nói lễ vật, đại khái chính là nó!

Cảm khái lắc đầu, hần không khỏi nhủ thầm, Á Sâm cùng chị dâu đối xử với hần thật sự quá tốt, cho dù thân ca ca, thân chị dâu, đối với hần cũng không như thế.

Cheng!

Một tiếng leng keng vang lên, ngân kiếm như linh xà nhập động, nhìn vỏ kiếm đính hoa văn, hần nội tâm hoan hỉ, mặc dù không phải là nguyên phối vỏ kiếm, nhưng hần rất hài lòng, từ giờ trở đi, hần rốt cuộc cũng có thể đeo kiếm ở đai lưng, đây chính là giấc mơ của hần.

Ngây ngất nhìn bảo kiếm, hần nhảy nhót hướng về phía trước chạy tới, đẩy cánh cửa ngăn cách giữa hai nhà, nhất thời... Đang lúc chị dâu bụng một mầm to xuất hiện trước mắt hần, rất hiển nhiên... Chị dâu đang chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn.

Thấy hần, chị dâu cười dài nói: “Tiểu Dật a, chiến giáp của ngươi ta đã giáp lại rồi, ngươi mau đi xem một chút, ở trong xưởng đó, cơm còn một lúc nữa mới ăn được, ngươi không cần phải gấp!”

Nghe chị dâu nói xong, hần không thể chờ đợi được, hướng căn phòng phía bên trái chạy tới, nơi này chính là xưởng nhỏ chị dâu may áo giáp, quên không nói, thợ săn đặc sản chính là ngành bì chiến giáp, ngoại giới ngành bì chiến giáp đều không giống với thợ săn cung cấp, là chiến giáp tầng thấp nhất.

Trong xưởng đèn sáng ngời, tại một khuôn người, chính là một bộ ngành bì chiến giáp tinh xảo, dày gần một li, có thể ngăn cản công kích mãnh liệt, như là lang sói, cũng dùng mơ tưởng dễ dàng xé mở chiến giáp đã qua gia công đặc biệt.

Mừng như điên, nhìn từng đạo khe hở, nhìn lớp hoa văn bên ngoài da thú, hần vui mừng không kể xiết.

Ngành bì chiến giáp, kì thật rất đơn giản, đầu tiên là đem da thú định hình cố định, sau đó thì bắt đầu khoan lỗ, sau đó... dùng gân thú xuyên qua, hình thành nên một chiến giáp.

Còn chưa hết, lúc khâu phía sau chiến giáp, phải do mỡ động vật, cùng với một ít chất lỏng đặc thù cấu thành, trải qua chín lần phơi nắng mới hoàn thành.

Nhất kiện ngành bì chiến giáp, cho dù giỏi giang như phụ nữ, cũng tốn hao hai tuần mới có thể hoàn thành, không nói kiểu dáng phong cách, chỉ nói độ cứng, đã vài lần ngành da, có thể ngăn cản đại bộ phận lợi khí công kích, cho dù sử dụng trọng kiếm, cũng không dễ dàng bị trăm phá!

Không chỉ như thế, ngành bì chiến giáp còn có đặc thù chế tạo, người mặc vào khi lọt vào đòn nghiêm trọng, thì phần lớn lực lượng đã bị phân tán, vì thế giảm bớt thương tổn, từ góc độ phòng ngự, ngành bì chiến giáp là một khối phòng ngự!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thiêm Điện Kiếm Pháp

Nhanh chóng mặc ngành bì áo giáp, hần không khỏi hoạt động một chút, trải qua đặc thù gia công, chiến giáp đã trở nên nhẹ hơn, nhất là kiểu dáng, trải qua vô số thay đổi đích nghiên cứu và cải tạo, đã tuyệt đối không ảnh hưởng tới hoạt động của hần, mặc dù tốc độ của hần có hơi chậm lại nhưng lực phòng ngự lại được đề cao!

Nganh bị chiến giáp vừa vận với cơ thể, thất lưng màu bạc hoa văn đích bảo kiếm, hấn ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái bước ra khỏi xưởng, chứng kiến hấn tiểu đại nhân đích bộ dạng. Á Sâm cùng chị dâu phá lên cười.

Ngượng ngùng gãi đầu, hấn ngồi xuống ghế, mặt đỏ lên, làm cho mọi người lớn tiếng cười, sợ rằng không phải cũng hấn giống nhau sao?

“Ừ...”

Á Sâm gật đầu, hồi lâu nói: “Không sai, đã có điểm đại nhân đích bộ dạng!”

Á Sâm vừa nói xong thì chị dâu xinh đẹp tiếp lời: “Ừ... Ngươi còn nói, ta trước kia không phát hiện ra Tiểu Dật rất là phong nhã à, ngươi yên tâm... Chờ người đủ mười tám tuổi, chị dâu nhất định giúp ngươi tìm một cô vợ thật xinh đẹp!”

Hừ!

Không đợi hấn nói, Á Sâm lạnh lùng nói: “Thôi đi, hấn bản thân căn cốt như vậy, nữ nhân nào có khả năng lấy hấn? Ngươi đừng có làm hại hấn, trừ phi hấn có thể nhanh chóng trở nên cường đại, nói cách khác, sợ rằng trong thôn không có nữ nhân nào thích hợp với hấn!”

Nghe Á Sâm nói xong, hấn không khỏi đỏ bừng mặt, hấn biết... Á Sâm nói đều là sự thật à, trong thôn mọi cô gái so với hấn đều cường đại hơn, mặc dù chưa đến nỗi như Á Sâm khoa trương, nhưng là một khi loạn lạc nổi lên, hấn chắc chắn sẽ bị đuổi đánh, nam nhân đích mặt mũi có thể để đâu đây.

Chật vật ăn xong bữa cơm tối, hấn trở về căn phòng xám xịt của mình, sau lưng... Á Sâm cùng chị dâu lớn tiếng cười to không ngừng.

Ai...

Thở dài một hơi, hấn nghĩ người nằm ở trên giường, nhìn nóc nhà đen thui, không khỏi xuất thần, lão bà và vân vân, đối với hấn mà nói vẫn là rất xa xôi, mặc dù nơi này chỉ cần mười tám tuổi có thể cùng nữ nhân mình yêu kết hôn chung sống, nhưng mà hấn là người địa cầu, không tới hai mươi lăm tuổi, hấn không kết hôn.

Mặc dù không nghĩ tới lão bà, bắt quá... Thực lực là chuyện không thể nghĩ tới, hiện tại hấn đã luyện ra khoái kiếm, nhưng là vẫn còn khoảng cách khi chiến đấu, hấn tới bây giờ vẫn chưa có kinh nghiệm tham gia thực chiến, điểm này không thể không bù đắp và trở thành khuyết điểm của hấn.

Vuốt ve nganh giáp trên người, hấn không khỏi can đảm quyết định, bắt đầu từ ngày mai, hấn bắt đầu luyện tập thực chiến, chỉ cần không đi quá xa, hấn là không có nguy hiểm quá lớn!

Ngày thứ hai, tờ mờ sáng, hấn liền rời khỏi giường, đầu tiên là ở trong sân tập luyện một giờ kiếm pháp, đến khi mặt trời lên cao, hấn cùng Á Sâm ăn bữa sáng, sau đó cầm búa, hướng ngoại thôn đi đến.

Chỉ tốn một ít thời gian, hấn liền thu thập đủ củi, trên thực tế, nửa năm nay, hấn đã nhặt được rất nhiều củi, cho dù chị dâu dùng thế nào cũng đủ dùng tới mấy năm, hiện tại sở dĩ tiếp tục thu thập củi, kì thật đó chỉ là thói quen mà thôi, cho dù hấn không mang củi về cũng không có ai quản.

Nhẹ nhàng cầm chiếc búa vào trong bó củi, hấn vỗ vỗ tay, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, hiện tại... Phải thực tế chiến đấu, bước đầu tiên, bắt đầu từ hôm nay!

Mạnh mẽ bước qua bụi cây tùng, hấn bắt đầu một mình thăm dò, căn cứ theo lời Á Sâm, thôn đã bày ra rất nhiều bẫy dã thú, trừ bỏ nguy hiểm, không có nguy hiểm trừ những tiểu động vật, còn những loại khác thì không cách nào đến gần, hấn có thể an toàn ở khu vực này, bước đầu luyện tập kĩ xảo chiến đấu!

Đạp chân lên lá cây trong rừng, lặng lẽ đi tới, song nhĩ căng ra để lắng nghe tiếng thở, Á Sâm nói cho hấn biết, ở trong rừng, lỗ tai có ích hơn so với con mắt, dù sao... Rừng cây xanh um, ngăn cản tầm mắt của người, qua năm thước, người cái gì đều không nhìn thấy.

Vù!

Một tiếng vang nhỏ, một bóng trắng nhảy lên phía trước hấn, hấn có thể rõ ràng thấy, đúng là một con thỏ hoang màu trắng, đáng tiếc là, khi hấn nhanh chóng rút ngân kiếm, con thỏ đã biến mất trong rừng cây.

Cả người hơi chấn động, hấn rốt cục cũng ý thức được một vấn đề, cho tới nay, hấn đều là cầm ngân kiếm phía sau, mới bắt đầu luyện tập, trên thực tế, người ở giang hồ, mỗi một khi một khắc, đều có thể tảo ngộ hung hiểm, địch nhân không bao giờ chờ ta rút kiếm ra sau đó mới bắt đầu công kích, hấn phải học được tùy thời để rút kiếm, hơn nữa thuận thế đâm ra một kiếm tốc độ nhất!

Trong lòng có chủ ý, hấn không khỏi xoay người, một lần nữa đi vào rừng cây, lại bắt đầu thực chiến, hấn phải thuần thục cách nắm giữ rút kiếm cùng xuất kiếm liên tiếp kĩ xảo!

Đơn giản, buồn tẻ, nhằm chán đích huấn luyện bắt đầu, hấn đình chỉ việc thu thập củi, toàn tâm toàn ý luyện tập việc rút kiếm cùng xuất kiếm!

Hai tháng dài đằng đẳng, nhưng là tại hấn chuyên tâm tập luyện, nên rất nhanh trôi qua, trải qua hai tháng khắc khổ tập luyện, rốt cuộc... Hấn đã có thể rút kiếm thuần thục, hơn nữa còn thuận kiếm thế, tốc độ cao nhất đâm ra ngân kiếm, mặc dù tốc độ đại suy giảm, nhưng là hấn tin tưởng, chỉ cần rèn luyện, hấn nhất định sẽ nhanh hơn!

Rốt cuộc... Khi cách hai tháng, hần lần nữa bước vào rừng, lúc này đây... Hần tin tưởng chính mình nhất định có thể thành công săn được một con mồi.

Nói đến cùng, trải qua bảy tháng dày đặc huấn luyện, ngay lúc này đây, ngân kiếm đã trở thành một bộ phận của thân thể hần, hần có thể rút ngắn thời gian rút kiếm, hơn nữa đâm ra một kiếm nhanh như thiểm điện.

Không chỉ có như thế, ở kiếm sau, hần còn có thể khống chế ngân kiếm làm ra vi diệu đích di động, sinh ra biến hoá, đối với hần mà nói, ngân kiếm tự như tú hoa châm tinh tế.

Đạp chân lên lớp lá khô, hần lần nữa tiến nhập rừng rậm, trong lúc nhất thời... Chung quanh thanh âm dần trở nên yên tĩnh trở lại, trừ tiếng lá cây cùng gió sinh ra âm thanh sần sạt, cả thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, ngẫu nhiên có hai tiếng chim thánh thót, đứng là rừng rậm rộng lớn.

Soạt... Soạt...

Trong giây lát, một trận âm thanh hỗn tạp vang lên, dừng lại, mặc dù hần không có kinh nghiệm, nhưng hần đoán là âm thanh từ phía trên, tuyệt đối không phải là tiểu động vật âm thanh, khẳng định sinh vật này không nhỏ!

Khẩn trương thở dốc, hần đứng lại, con mắt gắt gao nhìn chăm chú phương hướng thanh âm truyền đến, nếu như hần nghe không nhầm, giờ phút này... Nó chính là rất nhanh hướng tới hần chạy lại.

Rầm...

Rốt cuộc, phía trước một tiếng vang nhỏ, một thân ảnh màu xám xuất hiện trong tầm mắt của hần, quả nhiên không sai, sinh vật này không nhỏ, hần cũng rất quen thuộc, trong thôn có rất nhiều đồng loại của nó!

Đây là một con hoi lang bị thương, chân sau của nó bị thợ săn đặt bẫy kẹp lấy, không ngừng chảy máu, đang rất hoảng sợ, hoi lang này cúi đầu chạy như điên, không hiểu tại sao lại chạy tới nơi này.

Hoi lang nhìn tán loạn nơi vừa nhảy đến, hô hấp của hần không khỏi trở nên nặng nề, lần đầu tiên chiến đấu, vậy mà đụng phải hoi lang mạnh mẽ, cũng may là bản thân nó bị trọng thương, nói cách khác, mạng nhỏ của hần đã có thể bảo toàn.

Đối mặt với hoi lang, hần cắn răng, hiện tại chạy trốn đã là không kịp, ngoan cố chống cự, bị thương khiến dã thú càng thêm nguy hiểm, bây giờ chạy trốn là không thể thoát, biện pháp duy nhất chính là giết nó, nói cách khác, không nói đến nguy hiểm với hần trước tiên, nếu như nó chạy vào trong thôn, đây chính là thảm kịch a!

Nghĩ tới đây, hần trấn tĩnh trở lại, nhìn về phía hoi lang nhanh chóng đánh tới, hần không thể chùn bước, nội tâm lo ngại không biết sẽ đi đến đâu.

Đối mặt với sợ hãi, con người luôn luôn phản ứng bất đồng, có người bởi vì sợ hãi, mà hoàn toàn mất đi năng lực hành động, chỉ có thể đợi tai nạn giáng xuống, có người, đối mặt với sợ hãi, lựa chọn tự sát, cũng có người, đối mặt với sợ hãi, hoàn toàn mất đi lý trí, trở nên điên cuồng.

Cũng may, hần không phải những người như thế, đối mặt với sợ hãi, hần cùng một số người giống nhau, chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy hưng phấn, tinh lực tập trung, tinh, khí, thần, đạt tới độ cao trước này chưa từng có, không chùn bước hướng hoi lang nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lạc Đường Trong Rừng

Trong rừng cây, lúc này, hai đạo hắc ảnh nhanh chóng ập vào nhau!

Cheng!

Trong tiếng leng keng, ngân quang điện thiểm, tia chớp phóng ra ngân quang, chuẩn xác đâm vào hoi lang, thoáng qua, cổ họng lang xám nhất thời bị cắt ra!

Bùm...

Một tiếng trầm đục, lúc này hần bị hôi lang xám đánh ngã trên mặt đất, không sai.. Hai đạo hắc ảnh vừa nẩy, chính là hần và hôi lang xám bị thương.

Trong tích tắc đến gần khoảng cách công kích, hần nhanh chóng nhảy vọt lên, cùng lúc đó... Cơ hồ từ trong tiềm thức, hần đã lấy cổ họng hôi lang làm mục tiêu, đâm ra một kiếm nhanh như chớp!

Cảm giác được đã đâm trúng cổ họng hôi lang, hần không khỏi tự nhiên vạch ngang một chút, nhất thời... Cổ họng hôi lang bị đứt đoạn. Đáng tiếc chính là, hần quên tính tới quán tính của hôi lang, hiện thời bị nó đọng ngã nhào trên mặt đất.

Cả người đau đớn ngã trên mặt đất, sợ hãi nhìn móng vuốt lang xám trước mặt, đúng lúc này chỉ thấy lang xám lay động một cái, thân thể hơi nghiêng, từ trên người hần té xuống.

Nhẹ nhàng sờ sờ cổ họng lang xám chỗ phun ra máu tươi, hần không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lập tức.... Cảm giác hưng phấn từ trong lòng nổi lên, đến giờ khắc này, hần ý thức được, hần đã thành công rồi! Hần đã thành công hạ sát một con hôi lang! Mặc dù là một con hôi lang bị thương nhưng hần rất hài lòng!

Nhìn hôi lang cả người không ngừng co quắp, cổ họng máu tươi tuôn ra, không biết vì sao, hần một điểm cũng không sợ hãi, đại khái là trong thôn đã thấy nhiều rồi.

Đội lang xám chút hơi thở cuối cùng, không hề co quắp nữa, hần nhẹ nhàng nhắc chân sau lang xám, vác lên vai, hướng ra khỏi cánh rừng, hoàn hảo... Hôi lang chỉ có 50 – 60 cân, mặc dù không nhẹ nhưng trải qua hơn nửa năm rèn luyện, nhìn chung không phải cố hết sức!

Trong đầu tưởng tượng tới ánh mắt kinh ngạc của Á Sâm, tưởng tượng về mặt than thở của đại tẩu, hần không khỏi cười thành tiếng, đáng tiếc không lâu sau hần liền phát hiện, hần lạc đường rồi!

Sống tới giờ, trên thực tế, đây là lần đầu tiên hần tiến vào rừng rậm, trước kia đều là ở trong thành thị, nào có cơ hội tiến vào rừng cơ chứ? Nhìn chung quanh cảnh sắc hoàn toàn giống nhau, hần hoàn toàn không biết đi theo hướng nào mới có thể trở lại Hồ Khiếu thôn.

Mang tâm trạng khiếp sợ, hần cẩn thận phân biệt một chút vị trí, cuối cùng... Trải qua xác định mãi, hần chọn ra một hướng hần cho là đúng, vội vã đi tới, trời ạ! Nếu đi nhầm hướng này cái mạng nhỏ của hần có thể xong rồi! Khoan nói đến lương thực, chính là dã thú trong rừng sâu cũng đủ ăn tươi nuốt sống một trăm cái mạng của hần rồi!

Dát! Dát!

Chật vật chạy đi cả ngày, đến khi mặt trời ngã về tây hần còn chưa tìm được phương hướng chính xác, rừng rậm là như vậy, cho dù hần cách thôn chỉ có một trăm thước, cũng không thể phát hiện, trừ phi hần vừa xuyên qua thôn, nếu không căn bản không có cách nào phát hiện vị trí!

Có người có lẽ sẽ nhìn thấy khói bay, nhưng vấn đề bây giờ là, xung quanh đại thụ cao hơn mười thước, hần chỉ có thể nhìn qua lá cây, thấy bầu trời, có khả năng thấy khói bay sao?

Tuyệt vọng ngồi trên mặt đất, hôi lang trên vai sớm không biết đã ném đi đâu rồi, bây giờ cái gì mới là quan trọng chứ, chính là hần phải tìm được đường trở về! Nếu không, khi màn đêm buông xuống, cái mạng nhỏ của hần liền xong đời rồi!

Có ai không? Có ai không... Có ai không...

Tiếng kêu gào sợ hãi trôi qua, trong rừng rậm không ngừng quanh quẩn, nhưng lại không có bất kể ai trả lời, sợ hãi! Không thể áp chế nổi lên trong lòng hần!

Xong hết rồi.....

Tiềm thức khẽ kêu lên một tiếng, hần buồn nản ngồi bệt xuống đất, thật sự hối hận, hối hận đã tiến vào rừng rậm trước đó không cùng Á Sâm nói một chút, bây giờ... Mọi người nhất định sẽ lo lắng, bọn họ nhất định bắt đầu tìm hần khắp nơi rồi!

Tới giờ khắc này, hần cuối cùng tỉnh táo lại, cuối cùng phát hiện.....Mình làm sai nhiều chuyện lắm, đầu tiênhần không nên tùy tiện tiến nhập rừng rậm, trước kia Á Sâm đã cảnh báo qua với hần, không thể xâm nhập rừng rậm!

Tiếp theo, cho dù tiến nhập rồi, cho dù hần lạc đường rồi, lúc đó hần không có đi sâu, chỉ cần hần lớn tiếng la lên, nói không chừng trong thôn có người có thể nghe được, cho dù họ không nghe được, khi mọi người phát hiện buổi tối hần chưa trở về, nhất định sẽ tìm đến. Chỉ cần hần ở nguyên bất động, bọn họ rất dễ dàng có thể tìm được hần.

Nhưng là bây giờ, hần đã đi một ngày rồi, ngay cả bản thân cũng không biết đã đi rất xa. Hiện tại muốn tìm được hần cơ hồ là không có khả năng!

Sợ hãi giống như thủy triều, mãnh liệt mãnh mẽ dâng lên gất gao ôm ấp thân thể, hần bất lực co rúm lại dưới một gốc đại thụ, trong rừng tiếng chim hót thánh thót, trở thành tiếng gọi hồn, gió thổi qua rừng cây sinh ra tiếng sà sạt phảng phất như thanh âm quái thú đang nhắm hần đánh tới!

Khản trương cùng sợ hãi, hần cuối cùng chậm rãi bình tĩnh trở lại, ý chí sinh tồn, mãnh liệt chưa từng có, hần không thể chết được, không thể chết không mình bạch như vậy được, hần phải sống! Hần phải tiếp tục sống sót!

Ngao...

Quạt cuồng đứng lên, suy nghĩ về bước tiếp theo nên làm cái gì, xa xa một tiếng sói tru thê lương vang lên, hù dọa hần vội vàng nhảy tới bên cạnh đại thụ, dùng cả tay chân trèo lên.

Đáng tiếc chính là, hần căn bản sẽ không trèo lên cây, chỉ trèo lên không tới hai thước, liền trượt xuống, cùng lúc đó một tiếng sói tru tiếp theo vang lên.

Lúc này đây, hần có chút trấn tĩnh, nghe thấy tiếng sói tru mặc dù thê lương nhưng là cách hần một khoảng, hần hoàn toàn có thể tính kế kĩ hơn!

Tĩnh tâm lại, hần không khỏi hướng xung quanh bắt đầu đánh giá, cho tới lúc này hần mới phát hiện, xung quanh sớm đã không phải bụi cây thấp lùn nữa mà tất cả đều đã là cự mộc nguyên thủy cao vút.

Nhìn đại thụ cao vút, trong lòng không khỏi chột động, vừa rồi nhớ lại trèo cây, có thể làm được không, chỉ có trèo được lên cây mới có thể tránh né qua mặt mãnh thú xâm nhập dưới đất!

Nghĩ tới đây, hần vội vàng đi lên, tìm kiếm cây cối dễ leo lên, xung quanh đại thụ rất nhiều, rất nhanh hần liền tìm được cây lớn thích hợp, đạp lên chạc cây, hần cẩn thận trèo lên, tạm thời xem ra, hần đã an toàn!

Ngồi trên cây, hần gặt gao ôm chặt cành cây lớn, trầm tư đau khổ, bởi vì hần biết, một lát nữa hần phải một mình ở trong cái rừng rậm nguyên thủy này tìm đường sống.

Kiểm tra vật phẩm bên người một chút, một bộ ngạnh bì khai giáp, một cái túi nước, một chuỗi ngân kiếm, ngoài ra là không còn thứ gì, một mẫu bánh bao chưa từng mang!

Vừa nghĩ tới bánh bao, cái bụng hần không khỏi cầu nhau (òng ọc) kêu lên, đã cả ngày không ăn gì, một đường chạy đi, không đói bụng mới là lạ đấy!

Nhưng mà bây giờ đã khó có khả năng tìm được thực vật, đau khổ nhìn xung quanh rừng rậm xa lạ, chẳng lẽ....Hần phải chết đói trong chốn thâm sơn cùng cốc này hay sao?

Trong sợ hãi cùng đói quá cực nhọc một ngày, thần chí hần dần dần mơ hồ, ôm cự thụ, hần dần đắm chìm vào mộng đẹp, hần về với trái đất, ăn thức ăn do tận tay mẫu thân hần làm, uống canh do chính tay tỷ tỷ hần nấu....

Lúc sáng sớm mặt trời chiếu rọi... Tỉnh lại, nước miếng theo cành cây chảy xuống một tầng lớn, nhớ tới hết thảy ấm áp trong mộng, hần không khỏi khỏi lệ rơi.

Quạt cuồng gạt lệ, hần không muốn khóc, bởi vì.....khóc là không thể giải quyết vấn đề gì, bây giờ hần cũng đã là nước đường cùng, hần có kiếm, hần nhất định có thể sống sót, hần không thể chết đơn giản như vậy!

Kiên định nắm chặt tay, nhìn xung quanh, tức thời...một quả đồ tươi nho nhỏ xuất hiện trong tầm mắt, thấy quả tươi này, hai mắt hần không khỏi sáng ngoài, lần này có thực vật, tìm cách roi xuống!

Không quản sợ hãi, dùng cả hai tay hai chân xuống, nhanh nhất từ trên cây tụt xuống, với tốc độ cao nhất hướng cây nhỏ có quả hồng chạy tới.

Ngắt từng nắm lớn nắm lớn quả hồng, không biết à có độc hay không có độc, nhanh chóng nhét đầy trong miệng, chất lỏng chua chua ngọt ngọt theo cổ họng trôi xuống, cảm giác đói khát một phen quét sạch, trong thân thể lại tràn đầy lực lượng, trong thời khắc này đối với khả năng tiếp tục sống sót, hần tràn ngập tin tưởng!

Mình thành thật xin lỗi các bạn về sự cố hôm wa :notforgiven: Mình xin đền bù bằng chương 9:021:. Rất mong các bạn tiếp tục ủng hộ bộ truyện :grin:

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Bi Thảm Chi Hạt

Ta là một tiểu hạt tử được sinh ra vào đầu mùa xuân, khi ta mở mắt, liền chứng kiến chung quanh có thật nhiều thứ giống như ta - tiểu hạt tử, tất cả ở cùng một chỗ, chống đỡ cái lạnh của mùa xuân.

Không đợi chúng ta nhìn rõ thế giới xung quanh, bi kịch đã xảy ra, mấy cái vồng thép hướng tới chúng ta bổ tới, chúng ta vừa mới sinh ra, liền bị bắt!

Cùng với ngàn tiểu hạt từ giống nhau, chúng ta bị tập trung vào trong một cái thiết quỹ, bị vận chuyển đến một kiến trúc bằng đá thật lớn, đây chính là nhà mới của chúng ta!

Đây là thế giới gì a, chung quanh toàn là bụi bám đầy tường, chỉ có một vầng sáng lạnh lùng, chỉ có duy nhất một nóc nhà, mở ra hai phiến cửa sổ nhỏ nhỏ để thông khí, để nhìn thấy bầu trời, tầng đá và mặt đất đều là màu đen.

Trong phòng có một cái bàn dài, mặt trên bày một loạt lồng sắt to nhỏ không đồng nhất, trong lồng có ta và ấu sinh tiểu hạt từ, mọi người chen chúc, ngay cả chuyển thân cũng gian nan.

Đối diện với lồng sắt của ta, có một cái cửa gỗ, mỗi lần mở cửa, trên cửa chuông đều kêu lên, cùng lúc đó, một vài người mặc áo bào tro đi vào, từ lồng sắt bắt ra một tiểu hạt từ mang đi, cũng rất hiếm thấy bọn họ bị đuổi về.

Có một lần, tiểu ca ca bị nhốt cùng ta bị bắt mang đi, cũng rất nhanh chóng liền trở về, bị nhốt một mình trong một cái lồng sắt, trên người nồng nặc mùi thuốc, ta liền tiến lại gần, nhờ giọng gọi hân, hân cũng không để ý tới, thân mình không ngừng co quắp, bộ dạng rất là khó chịu.

Ngày thứ hai có người tiến vào lần nữa và cho hân uống thuốc, hân càng thêm ngứa ngay khó chịu, liều mạng gãi, ngày thứ ba, ngày thứ tư... Mỗi ngày đều có người tiến vào cho hân uống thuốc, quan sát hân, ghi chép, thân thể nó ngày càng thối rữa, phát ra mùi xú khí. Một ngày từ sớm ta tỉnh dậy, phát hiện hân đã chết.

Chúng ta rút cuộc cũng hiểu được, mỗi một lần nghe thấy tiếng chuông vang lên, mỗi một lần người mặc áo bào tro tiến vào, chúng ta đều cảm thấy từ vọng đến gần, vĩnh viễn không nhìn thấy tương lai.

Khi âm thanh vang lên, chúng ta đều hoảng sợ chui vào góc của lồng sắt, nhưng lồng sắt không lớn như vậy, cho nên cả hội mỗi lần sẽ bị mang đi một người, ta bởi vì còn nghị lực nên đã trốn vào góc tận cùng, cho nên, đến giờ ta vẫn bình an.

Mấy tháng trôi qua, ta đã thay đổi, đôi mắt hồng ngọc xinh xắn của một cô nương xinh đẹp, trên người ta tỏa ra mùi thơm, luôn kích thích đám nam tử trong lồng tranh dành ta.

Có một ngày, chuông cửa vang lên, ta trốn vào bên trong, một bàn tay lớn đè đầu ta xuống. “Chính là nó, mỗi lần nó đều trốn thoát.” Người mặc áo bào tro xuất hiện ở bên ngoài lồng sắt. Đau ở đuôi, ta bị lộn ngược lên, trong hoảng sợ ta cuống loạn giãy dụa thân thể cùng kêu to “Chi chỉ”!

“Hà, vẫn cố gắng giãy dụa a, còn rất khỏe!” Người mặc áo bào tro cảm thấy thú vị. Hân buông tay, đem ta bỏ vào một cái lồng sắt trống không. “Bọn họ sẽ làm gì ta?” Ta bất an di chuyển chung quanh, động đậy mũi, tìm kiếm lỗ hổng có thể chạy trốn.

Rất nhanh, lại một tiếng “Chi chỉ”, một con đại hạt từ bị bỏ vào. “Đây là t11-3122, làm quen đi” người mặc áo bào tro nhìn vào mắt ta cười mỉ mỉ, “Các người hãy hào hào hưởng thụ đêm đông phòng hoa chúc đi”

Trong bóng tối t11-3122, cẩn thận đi quanh ta, trong bóng tối, ta chỉ nhìn thấy ánh sáng từ đôi mắt hồng của hân. Hân bắt đầu dựa sát vào ta, ta lùi lại, ta chạy nhanh đến bên kia lồng, nhưng hân cũng rất nhanh chóng đuổi theo, tới gần ta, dùng cái mũi êm ái chạm vào cơ thể ta. Hân so với ta không biết lớn hơn bao nhiêu lần, thân thể cường tráng, ánh mắt ôn nhu. Hân chần chờ rồi chìa đầu lưỡi ra, bắt đầu liếm ta, liếm lam ta ngứa ngứa, như quay trở lại lúc mới được sinh ra. Có lẽ hân là chỗ dựa của ta.

Người yêu của ta, có hân, ta sẽ không cảm thấy tịch mịch, cũng sẽ không cảm thấy nỗi sợ hãi từ vọng! Ta rút cục rúc vào lồng hân, trong ngực hân, ta tựa hồ có cảm giác an bình đã quên từ lâu.

t11-3122 cái tên này quá khó nhớ. Ta liền sửa lại tên cho hân, gọi là Tiểu Cường, cường tráng chính là mạnh mẽ, ta hi vọng hân vĩnh viễn có thể xử dụng sự mạnh mẽ đó để bảo vệ ta, cho ta một điểm an ủi. Chúng ta hạnh phúc ở một chỗ được hai ngày, ngày thứ ba, Tiểu Cường bị bắt ra khỏi lồng, ta lại một lần nữa bị quăng vào cái lồng sắt to chật chội trước kia cùng chúng bạn.

“Tiểu Cường” Ta gọi hân, nắm chặt chân lồng, đưa mắt nhìn hân bị người ta vùi vãi mang đi. Ta tưởng rằng sẽ không còn gặp lại hân, nhưng là mấy giờ sau, hân đã trở về, một mình ngủ ở cái lồng nhỏ gần ta.

Ta khăn trương dùng ánh mắt kiểm tra hân, trên người không có mùi thuốc, hân không có ngứa, vẫn bình an ngủ say. Ta thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn thấy lo lắng. Hân bình yên vô sự thật sao?

Như thế nào có thể chứ?

Vài ngày sau, ta cảm thấy sợ hãi thật sự. Tiểu Cường bắt đầu sốt cao, má dài ra như cái bươm bướm. Bướm sinh trưởng tốc độ vô cùng nhanh, Tiểu Cường mạnh mẽ đã không thể ăn cơm uống nước, thân thể cường tráng ngày càng gầy gò đi, không còn cái uy phong lẫm lẫm của một tiểu nam tử hán trước kia.

Hân mỗi ngày đều ngủ mê mết, thỉnh thoảng mở mắt nhìn sang ta, con mắt vô thần, sau đó rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ. Lúc có người vào, ta nắm chân lồng bối rối, “Cứu cứu hân, cứu cứu hân nha!” Nhưng không một ai để ý tới tiếng chi chi chói tai của ta.

Bọn họ chỉ lạnh lùng kiểm tra, ngẫu nhiên dùng cán bút đâm vào hắc xác cứng rắn của Tiểu Cường, ghi chép, sau đó lại rời đi.

Tối hôm đó, Tiểu Cường trong hôn mê tỉnh dậy, giãy dụa bò dậy uống hai miếng nước. “Tiểu Cường” Ta thấp giọng ôn nhu gọi hân, Tiểu Cường nghe thấy

được, chuyển khuôn mặt tiêu tụy sang nhìn ta. Hắn nhận ra ta, là ái thể của hắn. Hắn kéo thật mạnh cái u nhọt, cổ sức, lấy tay nắm lấy lồng sắt, cùng ta đối mặt.

Chìa bàn tay nhỏ bé, nhưng mà vẫn còn một khoảng cách để chạm vào tay hắn, hắn nhìn ta một lát, đột nhiên bắt đầu kịch liệt co quắp.

Ta kêu lên, Tiểu Cường, Tiểu Cường ngươi có kiên trì a, ngươi không được chết, không được bỏ rơi ta! Đột nhiên co quắp, Tiểu Cường vừa thoáng cái lại an tĩnh, hắn mềm nhũn ra, rốt cuộc không có tiếng động gì nữa. Có người đến, đánh một chút vào thân thể hắn, mở cửa xem qua loa rồi cầm đuôi mang hắn ra ngoài.

Trong lồng sắt, chìa bàn tay nhỏ bé, lén lút hướng hắn phất tay nói lời từ biệt, gấp lại, Tiểu Cường, chúng ta sẽ tái ngộ, không có đau đớn không có cực khổ thì làm sao có hạnh phúc thiên đường, chúng ta sẽ được tự do và hạnh phúc.

Vài ngày sau khi Tiểu Cường rời ta đi, ta cũng bị bắt đi, bỏ vào trong lồng sắt nhỏ, mang đến căn phòng lớn dùng để thí nghiệm. Trong lòng ta minh bạch, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng đi ra khỏi căn phòng nhốt chúng bạn.

Chúng ta tiến vào cánh cửa có viết “Luyện kim viện”. Bên trong rất ẩm áp, nhưng không làm người khác vui vẻ. Khắp nơi đều tràn ngập mùi vị của thuốc, khắp nơi đều là người mặc áo bào tro, vẻ mặt lạnh lùng. Ánh mắt bọn họ lạnh như băng, làm ta sợ đến run người, bản năng hướng tới góc lồng sắt để trốn.

Cửa bên hông lồng bị mở, ta bị một bàn tay kéo ra, mấy cái dây cổ định tay chân ta vào một cái bàn. Uốn eo đầu, ta sợ đến hồn phi phách tán, đồng bọn của ta, cũng như vậy bị một vết cắt thật dài ở bụng, ngũ tạng màu đỏ tươi bị phơi ra, con mắt chớp động. Bốn phía không còn ai, đại khái thí nghiệm đã xong, mọi người đều đã rời đi. “Nhưng là hắn còn sống a” Âm thanh bi hạo, ta cũng sẽ có kết quả như vậy sao?

Không để ý tới ta rít gào, một người mặc áo bào tro, giơ kim tiêm lên, không chút do dự đâm vào tay ta. Một trận đau đơn, nước thuốc lạnh như băng chảy vào trong cơ thể ta. Rút kim tiêm ra, thí nghiệm đã xong. Ta lại bị bọn họ thí nghiệm, thân thể ta mệt mỏi, mí mắt rũ xuống, hô hấp nóng rực. Ta ở trong góc lồng, dần thiếp đi.

Hạt tử: bọ cạp-----

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cầu Sinh Trong Rừng

Hai ngày sau, thân thể của ta phát sinh biến hoá, dường như có điều gì đó đang cắn rứt, sinh trường bên trong cơ thể ta, đó là một khối u ác tính chậm rãi hình thành trong phủ tạng ta. Nhưng cũng lúc đó ta vui mừng phát hiện ra ta có tiểu bảo bảo, bọn chúng chính là cốt nhục của ta và Tiểu Cường. Ta sắp làm mẹ rồi! Ta phải sống, phải sống!

Một tháng sau, những khối u to bằng hạt đậu vàng xuất hiện khắp nội của ta. Ta cả ngày đều run rẩy, đôi mắt đỏ như bảo thạch loét ra, phần lớn nội tạng mừng mủ, không thể đứng được, ăn cũng không được. Nhưng ta có thể uống nước, cho nên ta liều mạng uống nước. Liều mạng giữ lại cơ thể đã bị ma trảo của bệnh tật nắm giữ. Ta phải sống.

Người mặc áo bào màu xám đến vài lần xem xét tình huống của ta, cũng rất ngạc nhiên. “Ồ?” Bọn họ nói: “Kì quái, hạt tử này sao vẫn còn sống?”

Một người mặc áo bào xám chỉ vào vùng bụng rõ ràng đã nhô lên của ta, nói “Ngươi xem, nó sắp sinh con rồi.” “Ồ, đúng a. Bất quá khẳng định nó không chịu nổi tới ngày sinh sản”. Người áo xám đầu tiên không có động tĩnh gì nhún nhún vai, thúc giục bằng hữu rời đi.

Lại chịu vài ngày, ta gầy gò trông thấy rõ xương cốt, bên bờ cái chết, toàn bộ dinh dưỡng trên người, đều đang bị khối u ác tính điên cuồng thôn phệ, ta sắp không xong rồi. Ta kéo theo hải tử và những khối u trong bụng không ngừng di động trong lồng, không động được nữa thì cố gắng lăn.

Ta không dám dừng lại để nghỉ ngơi, sợ rằng một khi ngừng lại, sẽ chết đi. Ta không thể chết, vô luận thế nào ta cũng phải sinh hải tử này!

Buổi tối, nhiệt độ giảm xuống, trong phòng rất lạnh. Các đồng bạn đều ngủ say, chỉ có ta vẫn mở mắt nhìn qua song sắt cửa sổ. Ta tới thế giới này cũng đã mười tháng. Mười tháng, ta còn chưa có sống đủ. Ta chỉ muốn sống vô ưu vô lo, sinh hải tử, nuôi dưỡng chúng thành người...

Bụng vừa động, sau đó lại động tiếp, theo sau đó là một trận đau đớn kéo dài, bằng bản năng, ta biết rằng mình sắp sinh. Ta dùng sức, liều xuất toàn bộ khí lực còn lại trong cơ thể chuyển mình một cái. Thân thể đã yếu ớt vô cùng giống như là kỳ tích bỗng chống lên, bố trí thành tư thế sinh sản.

Mấy khối u trong khi ta gãy dựa đã vỡ ra, máu mù tanh tươi khắp người thấm cả xuống đất, ta cố gắng bước lên phía trước, muốn cho các hài tử ra đời ở một chỗ khô ráo. Đau đớn tăng dần lên, cả người ta run rẩy, co quắp, trước mắt biến thành màu đen, không biết bản thân có thể vượt được không, nhìn hài tử một lần.

“Chi chi!” Một tiếng yếu ớt từ hạ thân truyền đến, ta miễn cưỡng mở mắt cúi đầu xuống. A, nó sinh ra rồi, hài tử của ta, mập mạp, đáng yêu, bám chặt vào bụng của ta, khóc to, giãy giụa...

Ta cố hết sức cúi đầu tới, há cái miệng khô khốc, học như mẫu thân ta, dùng đầu lưỡi còn một chút ẩm ướt, lau sạch máu dính khắp cơ thể. Một lần, lại một lần, tới khi toàn bộ đều sạch sẽ. Sau đó, với chút lực khí còn lại, dùng thân thể ôm lấy bọn chúng, bảo vệ ở trong lòng.

“Hài tử, có mẫu thân ở đây, đừng sợ, đừng sợ”. Ta ôm tiểu hài tử, thoả mãn nhìn ra ngoài cửa sổ. Tầm mắt chút một mơ hồ đi, nhưng ta không sợ hãi, cũng không thương tâm. Bởi vì ta sắp được gặp mẫu thân, gặp Tiểu Cường, gặp được các huynh đệ tỷ muội của ta rồi. Chúng ta sẽ vĩnh viễn sống hạnh phúc cùng với nhau, không còn lo lắng phải chia lìa nữa.

Sáng sớm, người áo xám xuất hiện rất đúng giờ, lạnh lùng liếc nhìn hạt tử đã cứng ngắc, nhẹ nhàng mở cửa lồng sắt, đem con bọ cạp đó ném vào trong thùng rác, không hề phát hiện ở trên cơ thể nó còn đeo theo một con bọ cạp nhỏ mới ra đời.

Trên vách núi, một loạt tiếng đồ rác vang lên, thi thể bọ cạp nhỏ bé lẫn vào trong rác, toàn bộ rơi xuống vách núi, biến mất trong vùng rừng rậm rạp dưới vách núi.

Loạt xoạt...Loạt xoạt...Loạt xoạt...

Trong rừng, một người tập tễnh đi tới, không cần hoài nghi, người đó chính là Lý Dật. Từ khi hoàn toàn lạc đường trong rừng, hắn đã ở trong rừng sâu lặn lội khó khăn suốt năm tháng. Tính ra, hắn đến thế giới này cũng đã tròn một năm rồi.

Mặt trời bắt đầu mọc, xuyên qua tầng tầng lá cây, soi cả xuống người hắn, gian nan lau mồ hôi ở trên trán, hắn tiếp tục đi tới, hắn hôm nay phải tìm được nước uống, nếu không hắn sẽ bị thiếu nước mà chết.

Năm tháng, năm tháng như địa ngục, hắn dựa vào hoa quả dại cùng với dã thú để duy trì sinh mạng, về phần nguồn nước, tới bây giờ hắn mới tìm được năm cái.

Cơ hồ mỗi lần, hắn đều không muốn rời khỏi nguồn nước đó, trong rừng, không có nước cơ bản là chờ chết. Cho nên... mỗi một nguồn nước, hắn đều dùng lại một tháng, nếu không phải trong lòng muốn về nhà, hắn có thể đã vĩnh viễn ở bên cạnh một nguồn nước, chẳng đi đâu nữa.

Trong rừng tràn ngập nguy hiểm, tùy thời xuất hiện dã thú, các loại côn trùng cổ quái, lúc nào cũng có thể gây thương tổn trí mạng cho hắn, nếu không phải mệnh hắn lớn, có lẽ hắn đã sớm chết từ lâu rồi.

Người đang ở tuyệt cảnh sẽ bộc lộ hết tiềm lực lớn lao. Hắn cũng như vậy. Năm tháng trước, đối mặt với một hôi lang bị thương, hắn đã kinh hãi vô cùng, nhưng bây giờ... dù cho đối mặt với vương giả trong rừng - hổ, hắn cũng không có chút nào sợ hãi.

Tín niệm duy nhất của hắn là phải sống, vô luận phía trước là cái gì hắn đều phải đánh ngã nó, tiếp tục sinh tồn, cái tín niệm này giúp hắn duy trì mạng sống, hổ, báo, sư tử, lợn rừng, gấu, đều lần lượt chết dưới kiếm của hắn.

Hắn phải cảm tạ hai người, một là Tra Khắc Tư, một người kia là chị dâu. Nếu không phải Tra Khắc Tư tặng hắn ngân kiếm, hắn bây giờ đã thành thức ăn trong bụng dã thú. Nếu không phải chị dâu tặng hắn ngạnh bì chiến giáp chắc bây giờ hắn đã bị thương mà chết rồi.

Nhẹ nhàng xoa xoa ngạnh bì chiến giáp đã do ma sát sáng bóng, vốn là chiến giáp màu vàng, bây giờ đã thành màu đỏ thẫm, đó là do thấm quá nhiều máu huyết của dã thú.

Mặc dù hắn thập phần ghê tởm, nhưng bây giờ... ở những khe hở của ngạnh bì khai giáp, cũng giống như kiện mà Tra Khắc Tư mặc, đã bị tro bụi màu đỏ thẫm lấp đầy, đó là hỗn hợp do máu, thịt vụn, xương của thú cùng với bụi đất kết thành, phát ra mùi tanh tươi.

Hắn không phải không muốn rửa sạch một phen, nhưng... đám hỗn hợp mờ động vật này căn bản rửa không sạch, hắn lại không dám dùng lợi khí cạo, bắt đắc dĩ, hắn cũng chỉ để mặc nó.

Hồ...

Chung quanh nổi lên một trận gió nhẹ, cảm giác sáng khoái xuyên suốt cơ thể hắn, chỉ là... đối mặt với trận gió này, hắn không những không cảm thấy cao hứng, ngược lại còn bắt đầu lo âu, mỗi một cơn gió đều mang đi một lượng lớn hơi nước trên người hắn, mà lần hắn uống nước gần đây nhất đã là chuyện của bảy ngày trước, cứ thế như vậy nữa, hắn sợ rằng...

Quả nhiên... tùy theo gió mát thấm vào thân thể, đầu hắn không khỏi cảm thấy choáng váng, trước mắt hơi tối đi, hắn vội vàng cúi người xuống, bám vào thân cây bên cạnh đợi thân thể khôi phục.

Rốt cục...

Cảm giác choáng váng qua đi, nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn biết... Hắn lại khắc chế thành công rồi, nếu như đối lại trước kia, hắn đã sớm mất đi ý thức,

phải biết rằng, ở trong hoàn cảnh nguy hiểm này, vạn nhất hẳn thật sự bất tỉnh, vậy có khác gì tự sát đâu.

Hít sâu một hơi, hẳn chậm rãi đứng dậy, nhưng chính lúc này, một trận gió lớn hơn lại thổi tới, trong lúc toàn thân sảng khoái, hẳn mơ hồ trông thấy một đạo hắc ảnh từ trên trời nhẹ nhàng hạ xuống, hơn nữa lại ở thẳng ngay trước mắt hẳn to lên mau chóng

Bộp...

Một tiếng động nhỏ vang lên, một bóng đen chuẩn xác đập vào mặt hẳn, liền đó... Trước mắt mây đen kéo đến, hẳn rốt cục cũng không áp chế được nữa, thân thể hơi loạn choạng, sau đó hẳn hoàn toàn mất đi tri giác.

Trước khi mất đi tri giác, hẳn biết... Hôm nay xem như là phó mặc ở chỗ này, bởi vì... Đúng lúc ngất đi, hẳn đã nhìn rõ thứ đập vào hẳn là cái gì, đó là một con hạt từ toàn thân trong suốt, một con hạt từ to bằng bàn tay.

Chỉ là, hẳn thật sự không hiểu, hạt từ biết bay sao? Hẳn trước kia chưa từng nghe qua hạt từ biết bay? Chẳng lẽ... Ông trời muốn hẳn chết tại đây sao? Mang theo ý niệm này, hẳn chìm vào bóng tối vô tận.

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Xảo Được Sủng Vật

Àm àm! Âm àm...

Trong hôn mê, một âm thanh vang động trời đất, cùng lúc đó, hẳn cảm giác trên mặt có vật gì đó đang bò, hơn nữa lại còn rất mềm mại, trôi vào miệng hẳn cái gì đó ngọt ngào.

Khó khăn mở mắt, lọt vào tầm mắt hẳn, một hạt nước mưa, chính là những hạt nước mưa rơi từ trên trời xuống, rơi vào mặt hẳn, sau đó hội tụ lại thành giọt, rồi tiến vào miệng hẳn.

Nước!

Vui mừng lẫn sợ hãi nhìn trời mưa, hẳn biết... Lão thiên không muốn thấy hẳn chết, vào thời khắc cuối cùng, lão dùng phương thức này, cho hẳn những giọt nước quý giá!

Hẳn biết, không có trận mưa này, hẳn vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại, một số năm sau, có người đến đây, ngoại trừ nhìn thấy một đồng bạch cốt, còn lại chẳng có gì nữa, ví dụ là như vậy, hẳn ở trong rừng cũng đã gặp qua năm sáu lần, nếu không có trận mưa này, hẳn cuối cùng cũng sẽ trở thành khô cốt.

Đang cao hứng, đột nhiên... cổ họng cảm thấy tê ngứa, theo sau... Một con trong suốt tiểu hạt từ, từ cằm hẳn bò lên, cả người nó trong suốt, gắt gao nhìn hẳn, vói đôi hoả hồng nhìn hẳn chằm chằm

Này!

Cả người vô lực, hẳn hoảng sợ nhìn con tiểu hạt từ, nhìn nó sau lưng dựng thẳng lên vĩ châm, hẳn biết... Chỉ cần nó nhẹ nhàng với hẳn một chút, hẳn vui mừng lắm, sợ rằng... Mới thoát khỏi tử vong uy hiếp, hẳn lại một lần nữa sắp chết!

Trong lúc nhất thời, hẳn nhìn không chớp mắt tiểu hạt từ, nó cũng nhìn hẳn không chớp mắt, di chuyển cũng không được, nhưng bất đồng chính là, hẳn nghĩ động nhưng lại bản thân lại không động, đến giờ tiểu hạt từ vẫn không nhúc nhích.

Ngắm ngấm sợ hãi, tiểu hạt từ híp nhỏ đôi mắt lại, dụi cái đầu nhỏ nhỏ vào mũi của hẳn mà cọ xát, trong miệng phát ra tiếng kêu chi chi, chiếc lưỡi trong miệng không ngừng chìa ra, không ngừng liếm hẳn, làm cho hẳn ngứa ngáy không thôi.

Này! Sao lại thế này?

Hẳn ngạc nhiên nhìn vẻ mặt không muốn rời xa của tiểu hạt từ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, nó tại sao với hẳn lại thân mật vậy? Hẳn cùng nó có thân thuộc gì sao? Nhìn nó vẻ mặt hạnh phúc, cái gì đây? Hẳn không phải mẫu thân của nó, cọ xát hẳn như vậy không phải là để đòi ăn à!

Chờ một chút!

Tâm thần chấn động, hần không khỏi nghĩ tới điều đó, mẫu thân? Không sai... Nó đúng là đem hần trở thành mẫu thân, nhưng là... Nó tại sao lại đem hần trở thành mẫu thân chứ? Chẳng lẽ là...

Nghĩ tới đây, hần không khỏi quan sát cẩn thận tiểu hạt tử trước mặt, không sai... Mặc dù có hơi nhức đầu, nhưng đúng là... Từ thể xác mềm nhũn bên ngoài, tiểu gia hỏa này khẳng định là mới sinh ra!

Nghĩ tới đây, tất cả đều sáng tỏ, hần còn hoài nghi hạt tử này biết bay chứ, nó nhất định là té từ trên cây xuống, bất quá khi đó, nhìn tiểu hạt tử, rơi xuống trên mặt hần, mới mở mắt, rất hiển nhiên... Nó xem hần như là mẫu thân!

Theo nước mưa dần dần rơi xuống, thân thể hần rút cuộc một lần nữa khỏe lại, nhẹ nhàng ngồi dậy, từ trên nhìn xuống tiểu hạt tử, cũng không để ý nó đang quơ lung tung tám cái chân, cùng với một đôi cánh lớn, ngao mạn chậm rãi đứng lên.

Đừng xem thường một trận mưa, nếu như ở địa phương khác không có vấn đề, nhưng là hần đang ở trong rừng, một hồi sau liền cảm thấy nóng bừng lên, cảm thấy mạng nhỏ sắp mất!

Nhanh chóng xuyên qua rừng, hần phải nhanh chóng tìm được một cái hang động, dùng để trú mưa, cũng may trong rừng rất nhiều hang động, chỉ tốn một thời gian ngắn, hần đã tìm thấy một cái hang động, ôm tiểu hạt tử trú vào đó.

Nhìn lại tiểu hạt tử run run trong tay hần, hần không khỏi khó nghĩ, hần biết... Nó rất là đói bụng, từ thân thể trong suốt có thể nhìn thấy rõ, từ khi sinh ra tới giờ, nó chưa từng ăn cái gì, nhưng là... Hần lấy cái gì cho tiểu hạt tử ăn bây giờ!

Đột nhiên, hần trong lòng vừa động, nhớ tới lời Á Sấm nói, hần vô cùng minh bạch, Á Sấm nói qua, muốn sống vật cùng mình huyết mạch tương thông, tâm ý tương liên, nhất định phải lúc hần ấu sinh kì cho uống máu tươi, chính mình đích máu tươi, tuyệt đối tiểu hạt tử không thể ăn gì khác!

Nghĩ tới đây, hần trong lòng đã định kế, mặc dù hiện tại trời đang mưa, không có cách nào tìm được động vật, nhưng là hần thân mình cũng có huyết, với thứ khác không đủ, nhưng là với tiểu hạt tử vậy là đủ rồi.

Nghĩ tới đây, hần cắn răng, rút mạnh từ thất lưng ra ngân kiếm, nhẹ nhàng đâm ngón tay, nhất thời... Một điểm đỏ bùng máu tươi, từ ngón tay bị đâm chảy ra.

Nhẹ nhàng đưa tay đến trước mặt tiểu hạt tử, ý bảo hần nhanh uống, nhìn mặt hần, rồi sau đó là tay hần, tiểu hạt tử bối rối lắc đầu, vô luận thế nào cũng không chịu uống, xem ra... Nó vẫn chưa hiểu hần đang làm cái gì.

Bất đắc dĩ lắc đầu, hần ôm lấy tiểu hạt tử, đem tay của mình đưa đến chiếc miệng nhỏ nhắn của nó, nhất thời... Máu đỏ tươi, nhiễm đỏ cả chiếc miệng nhỏ nhắn của nó.

Hai mắt lưu thủy nhìn hần, tiểu hạt tử rút cuộc cũng đã bắt đầu ăn, hần có thể nhìn thấy rõ ràng, các tia máu đỏ, nhanh chóng từ miệng tiểu hạt tử hướng vào trong cơ thể kéo dài đi, theo sau nhanh chóng chia ra các kinh mạch, hướng toàn bộ thân thể chảy qua.

Trong nháy mắt, tiểu hạt tử biến thành một cái mạng nhện màu đỏ, xuyên thấu qua da thịt nó, hần có thể rõ ràng nhìn thấy từng tia huyết mạch chảy xuôi!

Không biết qua bao lâu, rút cuộc... Tiểu hạt tử đem miệng rời khỏi tay hần, cùng lúc đó, toàn bộ thân hình tiểu hạt tử đã biến thành màu đỏ, thân thể đẹp tuyệt, thoạt nhìn giống như một kiện tác phẩm nghệ thuật!

Nói thật ra, hần cũng không có ý định biến tiểu hạt tử trở thành sủng vật, một con hạt tử mới bao tuổi a? Dùng nó để đi săn, tựa hồ quá nhỏ, không có tác dụng gì, đừng phải con mèo lớn, sợ rằng một cước dẫm chết nó.

Nửa năm qua, hần vẫn cô độc xuyên qua trong rừng, không có đồng bạn, không có bằng hữu, ngay cả nhân ảnh đều không thấy, ngẫu nhiên chỉ có dã thú, cũng là món ăn của hần, cho nên... Hần thực sự cô độc.

Bây giờ tốt lắm, mặc dù khi săn bắn, tiểu hạt tử không phù hợp, nhưng là sủng vật, cũng là đồng bạn, không sai khác, tối thiểu... Sau này hần cũng không phải cô đơn nữa.

Uống no máu tươi, tiểu hạt tử miễn cưỡng tựa vào lòng hần, rất nhanh liền nhắm hai mắt lại, thiêm thiếp ngủ, nhìn tiểu hạt tử màu đỏ, một loại cảm giác huyết mạch tương liên thấu tâm, hần tựa hồ cảm thấy nhịp đập của trái tim, có thể cảm nhận được sự chuyển động của huyết mạch, dù sao... Đó là máu tươi của hần! Huyết nhục đích sức sống!

Không biết qua bao lâu, hần cũng thiếp đi, trong cơn mơ... Hần phảng phất cảm nhận được nhịp đập của hai trái tim, cùng tốc độ, cùng tiết tấu!

Hết mưa, ánh mặt trời lại một lần nữa xuyên qua rừng cây, rơi xuống đất, lấy tay vuốt vuốt đôi mắt mệt mỏi, chậm chậm ngồi dậy, nhưng là sau đó... Hần không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Không thể tin ở trên đùi hần là một đại gia hỏa, nếu không phải cảm nhận rõ ràng mạch động trong cơ thể nó, hần cơ hồ còn tưởng mình gặp phải quái vật chứ!

Qua một đêm, tiểu hạt tử đã lớn, hai mươi li đường kính, đen bóng che kín màu đỏ tươi hoa văn trên thân thể, cường tráng đích thân thể, cùng với một đôi càng lớn, cuối cùng sắc bén nhất chính là vĩ châm!

Không thể tin trong một đêm tiểu hạt tử đã lớn nhanh như vậy, hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra, hạt tử sao có thể lớn nhanh như vậy?

Trên đời hết thảy, đều có quan hệ nhân quả, kì thật... Tiểu hạt tử sở dĩ trong vòng một đêm lớn như vậy, hoàn toàn là kết quả của biến dị gen (I'm X tungtung:)

Tất cả mọi thứ đều rõ ràng, tiểu hạt tử này, đúng là hài tử trong phòng luyện kim thí nghiệm, bị người ta vất xuống từ trên vách núi đá, theo gió bay tới trước mặt Lý Dật, hết thảy chỉ có thể nói là duyên phận hoặc đó là vận khí.

Mẫu thân của tiểu hạt tử, là bị người ta tiến hành thí nghiệm, cơ thể bị tiêm vào hỗn hợp chất lỏng, loại chất độc này, toàn thân mình đều có chất độc, có thể tưởng tượng, chất độc này lợi hại ra sao!

BC: Sủng vật đầu tiên của Lý Dật đã xuất hiện tungtung:

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Sủng Vật Tiểu Cường

Mẫu thân của hạt tử bị tiêm độc dịch, vì thế khiến cho trong cơ thể tiểu hạt tử tồn tại một lượng lớn độc tố, nhất là trong lúc sinh sản, hỗn hợp chất kịch độc đều bị tiểu hạt tử hút vào trong cơ thể, cho nên... Tiểu hạt tử trên người đều là độc tính, cực kì phức tạp, rất khó giải thích được.

Tiểu hạt tử trong một đêm lớn nhanh như vậy, là bởi vì trong gen xảy ra sự đứt gãy, gen của mẫu thân hạt tử bị phá hủy, cho nên... Cùng với máu tươi của Lý Dật, thân thể liên tục động chọn lựa gen của Lý Dật để phát triển làm gen của chính mình.

Vốn, trời đất rộng lớn, con người bé nhỏ, gen chính là sợi dây kết nối hai người, nhưng là... Dừng gen của Lý Dật sinh trưởng, sau này có thể sống được bao lâu, không biết nữa, bởi vì hiện tại gen sinh trưởng của tiểu hạt tử, nhưng là cùng giống Lý Dật a!

Mặt khác, bởi vì khi sinh ra tiểu hạt tử, thân thể mẫu thân tiểu hạt tử rất phức tạp, cho nên... Không chỉ mỗi gen sinh trưởng, nói cách khác, tiểu hạt tử lấy gen của Lý Dật, cũng không chỉ là mỗi gen sinh trưởng, thậm chí có thể nói, gen của tiểu hạt tử, đã xảy ra biến dị, nói đúng là, từ lúc nó sinh ra, nó cùng với đồng bọn đã có sự khác biệt, trên thực tế, nó là một con biến dị đại địa chi hạt!

Biến dị của tiểu hạt tử, cùng với gen của Lý Dật dung hợp, đến cùng sẽ cho kết quả gì, điểm này, chỉ sợ địa cầu đích sinh vật học giả cũng không thể ước lượng được! (chắc điểm Sinh không cao nên diễn tả hơi tối :113)

Nhìn lại trong tay hân đích tiểu hạt tử đang gãy dựa, hân gật đầu nói: “Tốt lắm, sau này chúng hân chính là đồng bọn, hiện tại... Để ta tìm cho ngươi một cái tên nhé!

Nói tới đây, hân không khỏi suy tư, nghĩ hơn một ngày, một cái tên tức cười xuất hiện trong đầu hân, nhìn lại tiểu hạt tử, hân ha ha cười nói: “Tốt lắm! Có rồi... Ngươi sau này gọi là Tiểu Cường đi, tiểu mà cường đại (nhỏ mà mạnh mẽ)! Thế nào? Ngươi thích không?”

Không biết có phải là hiểu lời hân nói hay không, tiểu hạt tử thôi không gãy nữa, tròn mắt giống như trắng non nhìn hân, phát ra âm thanh chi chi hoan hỉ, đối với cái tên Tiểu Cường cảm thấy rất thích thú.

Nhìn ngoài rừng còn ướt, mặc dù không muốn dời đi, nhưng hân biết... Hân phải ra ngoài tìm thực vật, không nói hân, cho dù tiểu hạt tử, cũng phải bỏ sung thức ăn, lớn như hạt tử, hân khó có khả năng tiếp tục cho ăn uống máu, nói cách khác, chỉ sợ hân mất máu mà chết.

Tám tháng sau...

Vù! Vù! Vù...

Một con dã lang đang ở trong rừng, khứu giác linh mãnh nói cho nó biết, phía trước đang có chiến đấu, mùi máu tanh nói cho nó, nó lại có thể ăn no nê!

Gần! Càng gần! Rốt cuộc... Dã lang từ rừng cây nhảy ra, xuất hiện trên một khoảng đất rộng trống trải, tại khoảng đất, đang có hai cái bóng một to một nhỏ đứng đó, chung quanh hai cái bóng, đang có một con heo rừng thật lớn! Đây chính là thứ dã lang thích ăn nhất!

Phóng nhanh hướng tới tiểu nhất điểm (cái bóng nhỏ) nhảy đến, dã lang rất rõ ràng, đại gia hoá kia không tốt cho lắm, trước hết vẫn là nên thu thập tiểu nhất điểm rồi sau đó quay lại đối phó với đại gia hoá!

Vù!

Đúng lúc đó một tiếng gào vang lên, dã lang hướng tới gần tiểu nhất điểm, dám chắc là một bóng dáng nhân loại, đối với loài người, nó vẫn là rất tin tưởng, nhất là hình dáng lại không to lớn như nhân loại, càng nên ra tay!

Cheng!

Một tiếng du dương vang lên, dã lang chỉ thấy trước mắt sáng ngời, ngân quang chói mắt cùng ánh mắt đau đớn của nó, đồng thời... Một đạo thiểm điện còn muốn nhanh hơn ngân quang, bắn về phía cổ họng của nó, sau đó nhẹ nhàng, nhất thời... Dã lang cảm thấy máu trong người, điên cuồng từ yết hầu chảy ra!

Bùm...

Một tiếng trầm đục, thi thể dã lang hung hăng nện xuống mặt đất, cả người kịch liệt co quắp, đôi mắt mở to gất gao nhìn về phía nhân ảnh kia, ý thức dần dần mất đi...

Cheng!

Một tiếng kim thiết vang lên, hấn cho kiếm vào vỏ, không sai... Người giết con dã lang, chính là hấn, quay mặt nhìn về phía dã lang, hấn từng bước tiến tới, ngân kiếm trong tay nhẹ đâm, giết chết dã lang.

Ở trong rừng, hấn đã có vài tháng, đối phó với dã lang, với hấn đã không còn tính uy hiếp, mặc dù lực lượng của hấn không thể chống lại động vật, nhưng là hấn có tốc độ, nên hấn có thể dễ dàng chiến thắng, không mất một chút sức lực chiến thắng chúng!

Sàn sạt... Sàn sạt...

Vừa mới tra kiếm vào vỏ, trong rừng lại vang lên âm thanh, mỉm cười, hấn biết... Đây là luật rừng, vô luận ở nơi nào giết chết dã thú, một khi đổ máu, rất nhanh các dã thú khác sẽ tới theo.

Sống lâu ở trong rừng, mỗi ngày đều gặp hai ba lần, mỗi lần ăn trước khi săn bắn, đều hấp dẫn một lượng lớn dã thú đến cướp đoạt, hiện tại đối với hấn đã trở thành thói quen, hơn nữa còn có thể dễ dàng phát hiện ra âm thanh của từng chủng loại.

Hoi neho mắt, hấn nhìn về nơi phát ra tiếng động, rất nhanh... Vừa có một con dã lang nhảy tới, phóng hướng hấn đánh tới như tia chớp.

Tự tin cười, hấn hơi khom người, nhanh nhất hướng dã lang đánh tới, mắt thấy cả hai sắp tiếp xúc, hấn lộ ra tay phải, hướng chuôi kiếm ở thắt lưng chộp tới! Đồng thời chân trái bước từng bước quỹ dị với tốc độ nhanh nhất!

Cheng!

Một âm thanh vang lên, thiểm điện ngân quang, ngân kiếm trong tay chuẩn xác đâm trúng vào cổ họng dã lang, lập tức cắt ngang, nhất thời cắt đứt đại động mạch!

Bùm! Cheng!

Một tiếng trầm đục, hấn đồng thời tra kiếm vào vỏ, mỉm cười quay lại, nhìn xa xa thi thể của con heo rừng rồi quay sang nói với Tiểu Cường: “Tốt lắm, này đủ để cho ngươi ăn rồi chứ, tiếp theo hấn mặc kệ, ngươi tự mình làm đi!”

Nghe được lời nói của hấn, xa xa chính là Tiểu Cường đang vui đầu vào ăn, hạnh phúc ngẩng đầu nhìn hấn, sau đó lại cúi đầu, toàn lực đứng lên!

Tám tháng, đối với nhân loại mà nói, có thể chỉ là một chút thời gian, nhưng là đối với hạt tử, như vậy đã đủ để chúng đạt tới thời kì trưởng thành!

Hấn chưa từng bao giờ gặp loại hạt tử nào giống như Tiểu Cường, qua tám tháng, lượng thức ăn của hấn mỗi ngày đều tăng lên mấy lần, thân thể ngày càng phát triển, quả thực giống như ăn thuốc kích thích.

Hiện tại nhìn Tiểu Cường, đã giống như một chiếc xe ở địa cầu, không tính chân cùng đuôi, quanh thân thể đã dài ba thước, một thước rưỡi chiều rộng, hai cái càng thiết lớn, trông giống như hai thanh đại quan đao, ở trong rừng lẫn lộn lâu như vậy, hạt tử cũng không hiếm thấy, nhưng là lớn như vậy, hấn cũng chỉ thấy mỗi nó.

Nó rất kén ăn, đừng tưởng rằng nó sẽ ăn thịt động vật, nhiều nhất chỉ uống máu, cái mà nó thích, đều là túi mật, gan tạng, tuyến chất độc!

Chủ yếu, bây giờ một ngày phân nửa thời gian, đi tìm kiếm thực vật, chỉ có một cách, không ngừng giết chóc, như vậy, hấn mới có thể giúp cho Tiểu Cường lừng dạ, muốn nó ăn no, cách duy nhất là điên cuồng giết chóc!

Rất nhanh... Tiểu Cường đem tất cả mọi thứ trong bụng đã thú lòi ra tìm kiếm, đem gan tạng, túi mật và vân vân nuốt vào miệng, đáng tiếc... Tiểu tử này dường như ăn không biết no, quay về hắc không ngừng kêu gọi!

Bất đắc dĩ lắc đầu, hắc biết... Đã thú ở xung quanh, đã bị máu tanh thu hút, xem ra... Hắc phải đổi địa phương, chỉ cần đi ra, có thể đưa tới một lượng lớn đã thú, bất quá lúc này, hắc không muốn ra tay, chính nó muốn ăn, vậy chính mình hãy làm đi!

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Siêu Cấp Cường Hãn

Ngao...

Một tiếng kêu chấn động thiên địa, nếu là thợ săn có kinh nghiệm ở trong rừng, vừa nghe thấy tiếng gầm, sợ rằng đã chạy mất, đấy là tiếng gầm của thú vương, Hồ Vương đang ở trong trạng thái phấn nộ, vô luận nhìn cái gì cũng đều liều mạng công kích, ở trong tình trạng này, trừ khi bản lĩnh hơn người, nói cách khác, thiếu một chút là vĩ đại.

Nhưng, trong thế giới này, thật sự rất khó nói... Giờ phút này, trong rừng cây, thậm chí cách Hồ Vương mười thước, đang có một người trẻ tuổi khoanh tay đứng đó, vẻ mặt tươi cười nhìn Hồ Vương.

Mặt khác, bên cạnh Hồ Vương cùng người trẻ tuổi đó, còn có một thứ trông như xe hơi nhỏ chính là đại hạt tử, giờ phút này... Hồ Vương đang chống lại, đây là cuộc giao tranh với hồng hắc hạt tử!

Mỗi một phiên rừng, luôn luôn có một vương giả tồn tại, mà Hồ Vương... Chính là loại này tồn tại, mặc dù cùng là hổ, nhưng là trên trán nó có chữ vương, đại biểu cho thân phận của nó, nó là vương giả của rừng rậm, Hồ Vương! Cho dù thợ săn cường đại tới đâu đều phải tránh xa Hồ Vương!

Rống!

Trong tiếng gầm lên giận dữ, một đạo quang đoàn màu đỏ, mãnh liệt từ miệng Hồ Vương phun tới, nhanh như điện chớp hướng tới đại hạt tử.

Nếu có thượng đẳng pháp sư ở nơi này, nhất định sẽ nói cho người biết, này đạo quang đoàn, cùng với pháp sư bắn ra là tiểu hoá cầu, chỉ bất quá... Nếu là Hồ Vương phun ra, tự nhiên mãnh liệt, mặc dù tên bất đồng, nhưng là trên thực tế, đều là cùng một thứ - tiểu hoá cầu!

Nói đến đây, muốn giới thiệu sơ qua một chút phân chia thực lực của thế giới này, cũng có thứ giống như trên địa cầu - giang hồ! Cùng tồn tại, chỉ bất quá, tạo thành cái giang hồ này, không phải là võ công cao thủ, mà là những người tinh thông ma pháp cùng đấu khí, bản lĩnh cao cường tồn tại!

Đối với ma huyền giang hồ thực lực phân chia, có chuẩn mực, trình tự, từ cao đến thấp, phân chia thành ‘NT, ACE, SSS, SS, S, A, B, C, D, E’ mười cái tiêu chuẩn, đồng thời... Từng tiêu chuẩn đều chia ra làm ba giai đoạn, nếu muốn mạo hiểm để trở thành cấp bậc D, nhất định phải đạt được E, 2E, 3E, ba mức cảnh giới, sau đó mới tiến vào cấp D.

Bây giờ, Tiểu Cường đối mặt với Hồ Vương, thực tế đã tương đương với cấp 2E, chỉ bất quá... Hồ Vương thuộc về thú loại, đối với thú loại, mọi người lại phân chia thành một thứ khác.

Cùng nhân loại giống nhau, thú loại, hoặc là có thể xưng là ma thú, cũng được chia ra làm mười giai vị, phân biệt là nhất giai, nhị giai, tam giai... Thập giai! Từng giai đoạn đều phân biệt hạ vị, trung vị, thượng vị!

Thượng vị ma thú, với nhân loại cấp 3e cùng một cấp bậc, về phần nhân loại đỉnh cao nhất, cũng là nt cấp, cũng là thập giai đoạn, đều chỉ là tượng trưng, đại biểu cho vô hạn thực lực!

Tiểu Cường hiện tại, trên thực tế có thể xem như là trung vị nhất giai ma thú, còn gọi là nhất giai huyền thú, kì thật chính là dựa vào lực công kích, hơn nữa còn dựa vào thiên phú của bản thân, mà tiểu hạt tử, không thể nghi ngờ đã đạt tới tiêu chuẩn này.

Vốn... Cho dù là nhất giai trung vị thực lực, đối mặt với Tiểu Cường nhất định là thua, tất cả mọi người đều biết hạt tử, nó cho tới bây giờ đều trốn ở chỗ tối, len lén dùng vĩ châm đâm vào địch nhân, mặc dù thân thể không lớn, nhưng là một khi trúng độc, cho dù thân thể mạnh gấp ngàn lần quái thú, cũng

phải bỏ lại mạng nhỏ!

So sánh, Tiểu Cường giống như một thích khách, tuyệt đối không thể cùng địch nhân đối mặt ngạnh kháng, nói cách khác, kết quả chỉ là hai chữ - bi thảm!

Đúng là, Tiểu Cường là một ngoại lệ, xảy ra biến dị gen, thân thể lớn hơn vạn lần, lực lượng cũng đồng thời mở rộng, cả người khô giáp giống như kim cương, dù cho không cần vĩ châm, nó cũng có thể ngạnh kháng đồng cấp ma thú.

Đương nhiên, biến dị khác thường, nhưng là Tiểu Cường mạnh nhất chính là công kích, vẫn là độc châm kịch độc, một khi bị đâm trúng, coi như là dính độc của độc xà, cũng sẽ thối rữa mà chết.

Tiểu Cường với vĩ châm độc, hẳn đã không thể tưởng tượng, không biết cái gì có thể ngăn cản được vĩ châm của nó, tất cả quái vật Tiểu Cường đâm trúng, đều lập tức hoá thành hắc thủy, sau đó bị Tiểu Cường hút vào bụng, cho tới bây giờ, hẳn cũng chưa gặp qua sinh vật nào có thể chống cự được chất độc đó.

Bất quá, hẳn cũng không lo lắng độc châm của Tiểu Cường, khác biệt của Tiểu Cường, cùng những hạt tử ở địa phương khác, không chỉ là vĩ châm, nó có thể tiến lui vào sâu trong cơ thể, cái đuôi chỉ để lại một cái động khẩu không đáy! Trừ phi lúc nó cần, người sẽ không thấy được độc châm của nó, nói cách khác, ngày nào đó không may bị dính độc châm của nó, hẳn còn không hoá thành hắc thủy a!

Giờ phút này... Đối mặt với Hồ Vương, Tiểu Cường không có chút sợ hãi, nhìn thấy Hồ Vương phóng tới hoá cầu, Tiểu Cường khinh miệt huy vũ chiếc càng khổng lồ, hoá cầu liền phụt tắt! Tiểu thất, loại công kích trình độ này, đừng nói là Tiểu Cường, đối với hắn, chỉ cần có ngạnh bì chiến giáp chống đỡ, cũng sẽ không có tổn thương, trừ phi đối với da thịt, sẽ tạo ra chút ít tổn thương a!

Nhìn thấy Tiểu Cường dễ dàng phá vỡ công kích của mình, Hồ Vương rất kinh ngạc, trước kia... Vô luận là động vật gì, vừa nhìn thấy hoá cầu của nó, đều là thân phục, dù sao... Mọi loài động vật đều sợ lửa, bằng vào chiêu thức đó, nó mới được tôn lên làm vương giả của rừng rậm!

Nhưng là hiện tại, đối mặt với Tiểu Cường, nó mất đi hiệu lực! Chưa từ bỏ ý định, không tin, Hồ Vương lần nữa phun ra bốn năm đạo hoá hồng quang đoàn, đáng tiếc... Kết cục vẫn giống như cũ, Tiểu Cường miễn cưỡng giờ cái càng khổng lồ, nhất nhất tiêu diệt tiểu hoá cầu, ánh mắt khinh bỉ nhìn Hồ Vương, không ngừng khiêu khích.

Theo lý thuyết, hạt tử trốn ở chỗ tối, dụng độc châm đâm Hồ Vương, nói cách khác, tuyệt đối không thể thắng được, Hồ Vương chỉ cần giẫm một cước, cái gì hạt tử đều tiêu tung.

Nhưng là, Tiểu Cường không phải hạt tử bình thường, hắn là một hạt tử đặc biệt khổng lồ, đối mặt với Tiểu Cường, bất đắc dĩ... Hồ Vương chọn phương pháp cận chiến!

Rống!

Một tiếng gầm kinh thiên động địa, Hồ Vương phi xuống, hung ác đánh tới Tiểu Cường, miệng hổ thật lớn, nhắm ngay đầu của Tiểu Cường đánh tới.

Đối mặt với đòn tấn công của Hồ Vương, Tiểu Cường không có chút nào bối rối, tình cảnh như vậy nó đối diện đã rất nhiều lần, một đôi càng lớn phóng ra như tia chớp, chuẩn xác chặn ngay lưng của Hồ Vương, theo sau là kiểm lực mạnh mẽ kéo Hồ Vương về phía mình, đồng thời còn nâng cao lên!

Nhìn thấy mình giống như một con tiểu trùng, Hồ Vương phần nộ gãy dựa, nó là vương giả rừng rậm a, người này có thái độ láo xược, hôm nay nhất định phải cho hắn biết thế nào là sức mạnh, cho hắn biết thế nào là vương giả rừng rậm!

Tranh!

Một âm thanh leng keng, từ chiếc đuôi vang lên, nghe thấy thanh âm đó, Hồ Vương đang gãy dựa mãnh liệt nhìn lại, nơi đó... Tiểu Cường đang giơ cao chiếc đuôi, chiếc đuôi dài tới nửa thước, giống như một chiếc tiêm nhọn, trong suốt, dưới ánh mặt trời lóng lánh quang mang chói mắt!

Không cho Hồ Vương có thời gian phản ứng, chiếc châm chỉ hơi dừng lại trên không trung một lát, lập tức... Một đạo hồng mang chợt xuất hiện, tốc độ không thể tưởng tượng, đâm về phía trước!

Ngao!

Thanh âm hồ gầm thê lương vang lên, vĩ châm của Tiểu Cường, chuẩn xác đâm vào trên ót của Hồ Vương, dài đến hơn nửa thước, có hơn non nửa đâm vào đại não của Hồ Vương, nhất thời... Một cổ chất lỏng màu trắng giống như sữa, theo vĩ châm của Tiểu Cường chảy ra.

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 15: Thực Lực Khủng Bố

Hồ Vương điên cuồng giãy dụa, giãy dụa, kêu lên bi thảm, nhưng đối với thân lực của Tiểu Cường mà nói, hết thảy đều là phí công, đôi càng lớn của Tiểu Cường, giống như một đôi cân trực, đem treo Hồ Vương giữa không trung, tám cái chân vững vàng trên mặt đất, vô luận Hồ Vương giãy dụa như thế nào, đều không có chút sụt mẻ, tiếp tục hấp thu nảo tủy của Hồ Vương!

Đừng nhìn Tiểu Cường vĩ châm giống như một cái kim, trên thực tế, đó là một cái ống dẫn, cùng với vòi muỗi không sai khác lắm, có thể sử dụng để dẫn lấy máu trong cơ thể địch nhân!

Hắn có thể xác định, hạt tử khác không như thế, hắn từng bắt một ít tiểu hạt tử, cẩn thận quan sát, nhưng là bọn chúng vĩ châm chính là châm, nhưng là chớ quên, Tiểu Cường không phải hạt tử bình thường khác, nó là một con biến dị đại địa chi hạt!

Không biết có phải là hắn bị ảo giác hay không... Hấp thu nảo tủy cả động vật khác xong, Tiểu Cường trí tuệ ngày càng cao, mặc dù không có khả năng so sánh cùng loài người, nhưng là... So với các loài động vật khác, cao hơn rất nhiều, đến bây giờ... Nó chẳng những có thể hiểu lời hắn nói, còn có thể tự tìm tòi phương thức chiến đấu, bằng cách hợp lý, nó kết hợp thân thể với các cách chiến đấu, ví dụ như vừa rồi nhất chiêu, chính là do nó nghiên cứu ra, không có quan hệ gì với hắn.

Nói thật ra, nếu bây giờ hắn cùng Tiểu Cường chiến đấu, mặc dù có mười người như hắn cùng tiến lên, sợ rằng cũng phải địch thủ của nó, tốc độ của hắn không chậm, nhưng so với cái đuôi của Tiểu Cường, hắn không thể không thừa nhận, cái đuôi của Tiểu Cường đã nhanh hơn mắt của hắn, nhanh tựa như ảo ảnh, trong khi người đang nhìn nó thì đã bị đâm trúng!

Hạt tử là loại có công kích rất mạnh, tối thiểu đối với đại địa chi hạt là như vậy, tất cả các sinh vật, lọt vào tầm công kích, đều không phủ nhận điều này.

Tiểu Cường mặc dù biến dị, nhưng với điểm này, nó cùng với các hạt tử là giống nhau, ngoại trừ không công kích hắn, tất cả các sinh vật đều bị nó công kích, trừ phi hắn ngăn cản, nói cách khác, nó vẫn phải dùng công kích lại.

Nguyên nhân chính là như thế, Tiểu Cường thông minh, tựa hồ càng trí tuệ, đều dùng khi chiến đấu, kì thật cũng khó trách, dã thú trong thế giới này, cường giả vì vương, mạnh thắng yếu chết, đây là quy luật của thiên nhiên, cái đích của sinh tồn, hoang dã sinh tồn, muốn sinh tồn, người phải cường đại hơn so với sinh vật khác, cho nên... Tiểu Cường đem toàn bộ trí tuệ của mình vào trong chiến đấu, so với hắn khi đánh ra, chỉ biết đâm vài kiếm, trốn hai bước, càng giống như một kẻ ngốc.

Rốt cuộc... Sau khi Tiểu Cường ăn xong, Hồ Vương tứ chi mềm nhũn, từ lúc bắt đầu, nhanh chóng biến thành hắc thủy, một giọt hắc thủy rơi trên thảm cỏ.

Lạch cạch...

Buồng đôi càng to lớn xuống, nhất thời... Thân thể của Hồ Vương rơi xuống trên mặt đất, toàn thân nóng nực khói đen, nhanh chóng biến thành một bãi hắc thủy...

Đối với hắc thủy trên mặt đất, Tiểu Cường có vẻ rất thích thú hút lên, ngay cả lá cây dính cũng ăn sạch sẽ, một điểm cũng không bỏ phí.

Cuối cùng, Tiểu Cường từ trong đám cỏ đại ngâm một cái trứng lớn màu đỏ trong suốt, ngâm ở trong miệng một hồi lâu, chân bắt đầu di động đứng lên, đi tới cạnh hắn, vươn đầu lưỡi màu hồng, đem miếng tinh thạch màu đỏ cho hắn.

Mặc dù không biết đây là cái gì, nhìn từ bên ngoài, giống như một viên hồng bảo thạch, chỉ là... Lão hồ như nào trong bụng lại có hồng bảo thạch chứ? Đây có chút cổ quái...

Nhẹ nhàng cầm lấy hồng bảo thạch mà Tiểu Cường đã liếm sạch sẽ, hắn cời nút ngạnh da chiến giáp, lấy ra một túi tiền, đem miếng hồng bảo thạch bỏ vào đó.

Tám tháng sau, cùng với loại bảo thạch, hắn góp nhặt được vài khối, có bốn khối màu vàng, ba khối màu hồng, ba khối màu lam, cùng sáu khối màu lục, tổng cộng là mười sáu khối bảo thạch, chỉ không biết... Bảo thạch ở thế giới này đang giá bao nhiêu tiền đây?

Lắc đầu, rất nhiều chuyện, hiện tại hắn đều không rõ ràng, đến lúc thích hợp, chỉ sợ hắn không muốn biết mà thôi.

Nhìn về mặt có vẻ thích thú của Tiểu Cường, hắn biết... Hôm nay nó đã ăn no, ngẩng đầu nhìn sắc bầu trời, đã là quá nửa trưa, ai... Từ sáng sớm tới bây giờ, một người một thú cơ bản không có làm gì khác, đều đi tìm thức ăn cho Tiểu Cường, cứ như vậy a!

Bất đắc dĩ lắc đầu, hắn giẫm lên chiếc chân dài cường tráng của Tiểu Cường, dùng cả tay lẫn chân bò lên, dựa lưng vào cái đuôi dựng đứng của nó, thoải mái nằm xuống, đồng thời thấp giọng nói: "Tốt lắm, nhìn xem, hôm nay người đã ăn no, ta cũng đã mệt, chúng ta tiếp tục xuất phát!"

Chi chi...

Tiểu Cường không thèm để ý chút nào kêu lên hai tiếng, tám chiếc chân lớn vừa thô vừa lớn thay nhau lên xuống bước đi, bọn họ tiếp tục đi, tám chiếc chân bước đi rất bình ổn, nhắm mắt lại, hần cơ hồ không cảm giác thấy bất kì điểm xóc nảy!

Không nên hoài nghi lực lượng của Tiểu Cường, vĩnh viễn không nên, mặc dù là đại địa chi hạt, cùng với con kiến không có gì giống nhau, nhưng là... Lực lượng cũng không phải là cái đích, trọng lượng chính mình có thể gấp hai mươi lần, nhưng sau khi biến dị, hần còn chưa thấy Tiểu Cường đứng dậy, về phần sức nặng của hần, với nó dường như không có điểm cảm giác, hành động không một chút ảnh hưởng.

Cứ như vậy, thoải mái nằm trên lưng của Tiểu Cường, hần thích ý nhắm hai mắt lại, không chút lo lắng bị tập kích, bởi vì trên cao chính là chiếc đuôi, tuy thời đều có thể bảo vệ hần a!

Không biết đi bao lâu, thái dương đã xuống núi, lúc này, hần đột nhiên thấy vật nọ làm cho hần thiếu chút nữa hét ầm lên!

Đừng hiểu lầm, vật đó không phải là bảo bối, cũng không phải là tiên đan diệu dược gì, đó chỉ là một đồng tro bụi! Đúng... Chính là tro bụi!

Tiến vào rừng lâu như vậy, hần chưa từng vui mừng như lúc này, bởi vì hần sẽ không đốt lửa, về phần mồi lửa, hần đã thử qua nhiều lần, nhiều nhất chính là hơi nước, không có cái gì khác!

Chứng kiến đồng tro bụi, hần hưng phấn từ trên lưng nhảy xuống, nhanh chóng đến bên cạnh đồng bụi, bốc lên một ít, đám bụi không hoàn toàn nguội lạnh!

Có ai không? Có ai không... Có ai không...

Vui mừng lẫn sợ hãi đứng lên, hần ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, tiếng vang quanh quẩn, làm cho đám phi điều kinh hãi, nhưng là... Ngoài ra, không có một câu trả lời.

Uể oải ngồi trở lại mặt đất, nhìn đồng tro bụi, hần không khỏi cảm thấy chán nản, từ chung quanh dấu vết, hần có thể khẳng định, nhất định là bọn Á Sâm đại ca từng đóng quân ở đây, từ đám tro bụi, bọn họ tới qua chính là ở đây, có lẽ sáng sớm hôm nay đã rời đi, nói cách khác, cho dù không có dã thú đến, gió ở trong rừng cũng sớm thổi đám bụi này đi.

Mặc dù như thế, nhưng là... Bọn họ đã rời đi, cánh rừng lớn như vậy, sợ rằng cả đời hần cũng không tìm thấy, mặc dù tìm thấy địa điểm tối hôm qua bọn họ dừng chân, nhưng là không có giống nhau!

Uể oải nhìn đồng tro bụi, hần nghĩ tới hôm qua Á Sâm bọn họ có ăn uống ở đây, trong lòng lúc này cảm thấy khổ sở, hần thiếu chút nữa khóc đi, lão thiên a! Người đến cùng là muốn vây hần trong rừng bao lâu a!

Trong bi thương, thời gian lặng lẽ trôi qua, rốt cuộc... Màn đêm phủ xuống, hần bò lên lưng Tiểu Cường, u buồn xuyên qua khe hở đi vào rừng cây, nhìn bầu trời đầy sao, hần nghĩ về nhà, rất muốn rất muốn, hần lại nghĩ tới phụ thân, mẫu thân, nhớ tới tí ti, bất giác, ra không khỏi rơi lệ.

Quá đau khổ, thật sự quá đau khổ, mặc dù hần ở trong rừng cây còn sống, nhưng là sống như vậy, rất cô độc, nhiều lần hần muốn tự sát, nhưng là điều kiên trì tiếp tục, nếu như không có Tiểu Cường làm bạn, hần có lẽ sớm đã chết, cho dù không bị dã thú giết chết, cũng chính mình bởi vì tịch mịch mà tự sát!

Nhanh! Đi mau...

Trong lúc hần chìm đắm trong bi ai, trong rừng sâu truyền tới mơ hồ âm thanh, hần không khỏi kinh hãi, nhanh chóng từ lưng Tiểu Cường ngồi dậy, ngưng thần lắng nghe...

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tái Kiến Á Sâm

Nghe thanh âm ồn ào đang ngày càng tới gần, ta không khỏi nhú mày, dường như trong những âm thanh đó không hề có tiếng nói của Á Sâm đại ca,

hon nữa, ta còn cảm thấy mùi máu tanh nồng nặc đang lan theo gió tới đây!

Ta suy tư một chút rồi khẽ liếc sang cây đại thụ khổng lồ bên cạnh, thấp giọng ra lệnh cho Tiểu Cường leo lên trên đó. Hàng ngày phải sinh sống trong rừng rậm khiến ta có khả năng cảm giác được nguy hiểm trong thời khắc cần thiết, nên biết rằng trong rừng rậm, chỉ cần có một chút khinh thường sơ suất thì bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, cho nên làm việc cẩn thận từng chút một đã trở thành thói quen của ta.

“Hạt từ làm sao trèo cây được?”

Đây đúng là một câu hỏi ngu xuẩn nhất mà ta từng nghe thấy, hạt từ tuyệt đối chẳng khó khăn gì trong việc này, cứ cho rằng có những hạt từ không làm được, nhưng hạt từ sống trên mặt đất lại khác. Mặc dù sau khi xảy ra biến dị Tiểu Cường có chút quá to lớn, nhưng điều đó không thể thay đổi một sự thật rằng hân thừa khả năng để lên cây! Chỉ cần cho hân niềm tin, dấu trên lưng có công thêm ta, hân vẫn dễ dàng lên được tận ngọn của cây cổ thụ!

Rất nhanh, ta cùng Tiểu Cường tới núp ở một tán cây, cùng quan sát bên dưới qua lớp cành lá um tùm rậm rạp, lặng lẽ chờ đợi đám người kia tới.

Rạo rạo!

Tiếng bước chân vừa gấp gáp vừa hỗn loạn vang lên cùng với mùi máu tươi càng lúc càng nồng, chỉ lát sau, một đám đại hán mặc song ngạnh bị khai giáp mang theo hai vật thể mà theo hình dáng có lẽ là hai người đi tới bên dưới tàng cây, hơn nữa lúc này bọn họ có vẻ muốn dừng lại nghỉ chân.

Sở dĩ bọn họ chọn nơi này để nghỉ bởi lẽ cây cổ thụ mà ta cùng Tiểu Cường ẩn nấp quả thật rất lớn, hơn nữa bên cạnh gốc cây là một khoảng đất trống trải tương đối rộng rãi, vừa thông thoáng vừa tránh được gió. Không nghỉ ngơi gì, đối với những người thường xuyên phải băng qua rừng mà nói đây chính là nơi tốt nhất dùng để nghỉ chân.

- Á Sâm! Á Sâm! Ngươi thế nào rồi? Ngươi nhất định phải kiên trì, Lợi Tật Á vẫn đang chờ đợi ngươi ở nhà nên ngươi không thể gặp chuyện không may đấy!

Nghe thấy cái tên Á Sâm vang lên, thân hình ta run lên mãnh liệt, rốt cục ta cũng hiểu ra tại sao lúc này không nghe được thanh âm của đại ca, thì ra là hân đã bị thương, hơn nữa xem ra vết thương hoàn toàn không hề nhẹ.

Vồ nhẹ lên Tiểu Cường ý muốn bảo hân cứ tiếp tục ở trên này, ta thuận theo thân cổ thụ nhanh chóng xuống bên dưới.

- Ai? Ai đó? Mau báo danh!

Những tiếng quát hỏi vang lên liên tục cùng với tiếng binh khí loảng xoảng rút ra khỏi vỏ, vừa đặt chân xuống mặt đất ta đã lập tức bị hãm vào vòng vây, mười mấy mũi tên cứng nhọn của thợ săn đồng thời nhắm vào các vị trí yếu hại trên thân thể của ta.

- Là ta! Ta là Lý Dật đây!

Thấy bộ dáng khẩn trương của những người này, ta sợ bọn họ không cẩn thận lại lỡ tay một cái thì nguy, ở khoảng cách gần như vậy ta cũng không có khả năng tránh khỏi nộ tiễn bắn ra từ những cây cung này.

Nghe ta báo danh, tất cả bọn họ không khỏi có chút sững sờ, rất hiển nhiên với một quãng thời gian dài như vậy, trong tâm trí của bọn họ đã sớm quên đi từng có người như ta, có điều cũng khó trách bọn họ, trong thời gian nửa năm trú ở trong thôn ta cơ bản cũng không giao hảo nói chuyện nhiều nên chẳng ai nhận ra ta cũng là điều bình thường.

Trong khi còn không biết giải thích thế nào cho đúng, bỗng một tiếng rên rỉ khe khẽ vang lên: “Là... là Tiểu Dật sao? Thật sự đúng là Tiểu Dật sao? Mau... mau tới đây để đại ca nhìn một chút nào...”

Nghe được mấy câu của Á Sâm, những người thợ săn chất phác đều hạ vũ khí trong tay xuống, hơn nữa bọn họ còn tự động đứng tách ra mở lối, sau một khắc, ta lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến nơi Á Sâm đại ca đang nằm.

Nếu chỉ nhìn từ phía ngoài mà nói, Á Sâm chẳng có vấn đề gì đáng kể, chỉ có điều sắc mặt không được tốt cho lắm. Á Sâm đại ca thân mình yếu ớt dựa vào rễ cây nhưng đôi mắt nhìn ta tựa như đang toả sáng, so với một năm về trước, đại ca lúc này càng trở lên tráng kiện và chắc chắn hơn rất nhiều.

- “Tên tiểu tử thú nhà ngươi được lắm, cả một đoạn thời gian dài như vậy ngươi đã biến đi đâu hả? Ngay cả một lời hỏi han nhắn nhủ cũng không có nốt, ngươi có biết ta cùng chị dâu đã phải lo lắng thế nào không?” Á Sâm hỗn hân trách mắng.

Nhìn bộ dáng kích động của đại ca, trong lòng ta không nhịn được bỗng nổi lên một trận uý khuất, đôi mắt đỏ lên, từng giọt từng giọt nước mắt to tướng cứ thế tuôn rơi, cổ họng như nghẹn lại: “Đệ cũng muốn làm như vậy lắm, nhưng ngày đó khi vào rừng đệ đã bị lạc đường, dù một mực muốn trở về nhưng lại không thể nào tìm được đường ra”.

A!

Nghe ta nói, Á Sâm kêu lên một tiếng, đôi mắt nhìn ta tràn ngập vẻ khó tin: “Thì ra là ngươi thực sự bị lạc đường giống như chị dâu ngươi đã nói sao? Trời ạ! Suốt một năm đó ngươi đã làm cách nào để vượt qua vậy? Chẳng lẽ ngươi chưa từng phải đụng đầu với dã thú sao? Thật là khó tin!”

Đại ca hỏi han liên hồi như vậy khiến ta bỗng nhớ lại cuộc sống một năm qua, trong lòng càng thêm uý khuất. Đúng vậy, nếu không phải ý chí cầu sinh của ta quá mạnh mẽ, thì không biết ta đã sớm mất mạng từ lúc nào rồi.

Bộp...

Thấy bộ dạng nghẹn ngào của ta, Á Sầm đại ca liền đưa tay vỗ vỗ lên vai ta rồi ngửa cổ lên trời hét lớn một tiếng, vẻ mặt cực kì thống khổ, từng giọt nước mắt lớn không kìm được cứ thế lăn dài trên má.

Nhìn đại ca thương tâm như vậy, ta không khỏi kinh hãi kêu lên: “Đại ca! Huynh... huynh làm sao vậy? Huynh bị thương ở đâu? Huynh đừng quá lo lắng như vậy!”

Hà...

Cổ nén tâm trạng đang đau đớn kịch liệt, Á Sầm khổ sở nói: “Tiểu Dật, Á Sầm đại ca lần này thật sự không xong rồi, chắc là vĩnh viễn không trở về được nữa, nhưng có điều trước khi chết thấy ngươi vẫn còn khoẻ mạnh như vậy thì ta cũng yên tâm rồi!”

A!

Nghe xong mấy lời đó, ta kêu lên kinh hãi, ánh mắt gắt gao nhìn từ trên xuống dưới trên thân thể đại ca, nhưng ngoại trừ sắc mặt nhợt nhạt cùng đôi môi đã tím tái thì không hề phát hiện ra vết thương nào cả!

Nhìn ánh mắt tìm tòi của ta, đại ca cười khổ nói: “Không cần nhìn nữa, thương thế của ta là nội thương, hôm nay ta bị một con thủy tê đụng phải ở bên mặt nước, gân cốt trong người căn bản đã hoàn toàn gãy nát hết cả, ôi...”

Ngây ngốc nhìn vào Á Sầm, ta lắc lắc đầu không tin được: “Điều này... điều này làm sao xảy ra được? Mặc dù lực xung phá của thủy tê rất lớn, nhưng với trọng lượng như vậy thì làm sao nó đụng trúng Á Sầm đại ca được?”

Ồ...

Ta còn chưa dứt lời thì một tiếng khóc non nớt bỗng vang lên. Ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, ta chỉ thấy một thân ảnh cực kì gầy nhỏ đang khóc lóc, bả vai hằn không ngừng run lên.

Thấy ta nhìn hẩn, một vị đại thúc đứng bên cạnh hướng về phía ta nói giọng trầm thấp: “Lần này đi ra ngoài chúng ta dẫn theo một đứa bé năm nay sẽ tham gia lễ thành nhân, giữa trưa hôm nay, ở bên bờ nước do đứa nhỏ này không có kinh nghiệm cho nên...”

Mặc dù vị đại thúc nọ còn chưa dứt lời nhưng ta đã có thể tưởng tượng được câu chuyện xảy ra lúc đó. Một đám thợ săn sau năm sáu ngày chịu khát bỗng nhiên nhìn thấy nước thì sẽ làm gì đây? Kháng định sẽ đều điên cuồng chạy tới mặt nước chẳng khác gì nhau.

Trong đầu ta như hiện ra tràng cảnh một tiểu gia hoả gầy nhỏ chăm chú cúi đầu xuống uống nước mà chẳng thèm để ý gì đến xung quanh, chẳng hề biết đang có một con thủy tê đang ẩn thân dưới mặt nước gần đó. Thủy tê cực kì thích trốn ở trong nước để tránh nóng, chỉ chừa ra cái mũi nhô lên mặt nước để hít thở, nếu thấy có người đến quấy rầy mình kháng định nó sẽ chẳng chút chần chừ vọt ra mà quyết một phen sống chết với kẻ đáng ghét đó.

Đối mặt với cú công kích của thủy tê, đứa ngốc không có chút kinh nghiệm này ngoài việc ngây người kinh ngạc ra có lẽ cũng chẳng có phản ứng gì khác. Chính vì vậy, Á Sầm muốn cứu đứa bé này nhất định là đã phi thân đánh bay nó ra, sau đó vì không kịp tránh né liền bị thủy tê đụng trúng!

Năng lực công kích của thủy tê không hề nhỏ, dù là Á Sầm cũng chẳng có cách nào tiếp nhận nổi, cho nên chắc chắn gân cốt liền bị đứt đoạn ngay lập tức. Đừng nói huynh ấy, ngay cả tên tiểu tử bị Á Sầm toàn lực đánh bay ra kia sợ rằng xương cốt cũng gãy không ít cái, cú đánh toàn lực của Á Sầm đâu phải là chuyện đùa?

Trên thân bọn họ mặc dù có mặc giáp cứng bằng da nhưng dùng để đối phó với đao kiếm còn tạm, chứ đối với cú đánh cực mạnh của thủy tê thì cơ hồ không mấy tác dụng. Mặc dù áo giáp đã đem lực đánh phân tán ra khắp bộ ngực, nhưng chừng đó lực lượng vẫn không phải là thứ mà Á Sầm tiếp nhận nổi.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của đại ca, ta biết tất cả những gì huynh ấy nói đều là sự thật, rất nhanh thôi huynh ấy sẽ rời bỏ chúng ta, rời bỏ thế giới này. Ta dù thế nào cũng không tưởng tượng nổi, lúc chúng ta được gặp lại nhau cũng là lúc chúng ta phải đối mặt với một kết cục như vậy!

Ta không cam lòng lắc lắc đầu, đau khổ nói: “Không... không thể như vậy! Không thể thế này! Á Sầm đại ca, huynh hãy mau nói cho đệ biết, thực sự là một chút hy vọng cũng không có sao?”

Ôi...

Á Sầm cười khổ: “Đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy! Gân cốt ta đã bị hoàn toàn đứt đoạn, nội tạng cũng dập nát gần hết, trừ phi ta cứ nằm bất động ở chỗ này, sau đó trong sáu ngày tới có người trở lại trong trấn mời được mục sư tới trị liệu, nếu không ta không có cách nào sống nổi!”

Nghe xong, đôi mắt ta liền sáng rực lên, nói như vậy nghĩa là vẫn còn cơ hội. Vụt đứng lên, ta lớn giọng nói: “Mau lên! Ai đó mau dẫn đường, ta phải đi mời mục sư tới!”

- “Thôi bỏ đi!”

Á Sầm thở dài, nói về khó khăn: “Hành trình từ nơi này trở về trấn ít nhất thời gian cũng mất chừng sáu ngày, khi ngươi tới được cái trấn nhỏ đó thì ta

cũng đã chết rồi!”

A!

Ta tuyệt vọng kêu lên, gân cốt đứt hết thì không cách nào di động được, bất kì một va chạm nhỏ nào cũng đều là trí mạng, nhưng muốn đi mò mẫm lại không đủ thời gian, vậy...

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Trở Lại Thôn Xưa

Chuyện xảy ra với đại ca trước mắt hần lúc này đúng là tuyệt lộ chỉ còn đường chết, nhưng hần không thể buông tay, không thể từ bỏ hy vọng. Hần luôn tin rằng chỉ cần chịu khó suy nghĩ cuối cùng nhất định sẽ tìm ra biện pháp. Có tuyệt lộ bởi vì người ta không thể nghĩ được đường ra mà thôi, bởi lẽ trời không bao giờ tuyệt đường của con người, hần tin rằng, nhất định sẽ có một con đường để chúng ta đi đến!

Nghĩ đến đây, hần không khỏi tới ngồi xuống bên cạnh Á Sâm đại ca, bắt đầu khổ sở suy nghĩ, hần nhất định phải tìm ra biện pháp, tìm ra biện pháp cứu được đại ca!

Ôi trời...

Vừa mới ngồi xuống, hần đã nhảy dựng lên vì một thân cây bén nhọn bên dưới đâm vào mông một cú đau điếng. Nhìn xuống thân cây nhọn hoắt mọc bên dưới, hần không khỏi âm thầm suy nghĩ mông lung, mặt đất quả là không bằng Tiểu Cường trơn nhẵn ở phía sau!

Khoan đã!

Đôi mắt hần đột nhiên sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào thân cây bén nhọn trời lên đó, Tiểu Cường! Hần có thể dùng Tiểu Cường để đưa Á Sâm đại ca đi mà! Nếu dùng cách này, đại ca sẽ tuyệt đối không phải chịu bất kì một va đập xô lắc nào, nằm trên lưng Tiểu Cường cực kì vững vàng ổn định, so với nằm trên mặt đất cũng không khác nhau là mấy!

Nghĩ tới đây, hần không kìm được vui mừng mà nhảy nhót như pháp cuồng khiến mọi người đều nhìn hần bằng con mắt khó hiểu. Á Sâm bất cứ lúc nào cũng có thể lăn ra chết ngay, sao tiểu tử này lại có tâm tư mà cao hứng như vậy? Chẳng lẽ trái tim của tên gia hỏa này đã bị chó ăn mất rồi sao?

Không thèm để ý đến ánh mắt khác thường của mọi người, hần rút cục cũng lấy lại được bình tĩnh, hưng phấn nhìn đại ca nói: “Á Sâm đại ca, huynh cứ nghỉ ngơi cho thật tốt đi. Huynh yên tâm, mạng của huynh tuyệt đối sẽ không bị mất đâu!”

Á Sâm nhìn hần vẻ kinh ngạc, hỏi hần rút cục đã nghĩ ra được biện pháp nào, nhưng hần một mực không tiết lộ, chủ yếu là bây giờ phải làm sao để Tiểu Cường xuất ra bộ dáng không quá lớn, hơn nữa, hần cũng muốn mọi người quá kinh hãi.

Có thể giữ lại tính mạng, tự nhiên không ai muốn đi chết cả, Á Sâm hưởng thụ cuộc sống còn chưa đủ, hơn nữa ở nhà còn có người vợ xinh đẹp đang đợi huynh ấy trở về nên càng chẳng muốn chết một chút nào. Vì vậy, dưới sự chiếu cố của mọi người, Á Sâm yên ổn nằm xuống.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn đang tờ mờ sáng mọi người đã lục tục trở dậy, tất cả đều biết, với thương thế của Á Sâm thì mỗi chút thời gian qua đi lại thêm một phần nguy hiểm. Chỉ là phải kiên trì theo một người đi chuyển ở trong rừng rậm vô luận như thế nào cũng không có cách tránh được va chạm xô lắc. Phải đi chuyển Á Sâm thế nào chính là vấn đề khó khăn nhất!

Nhìn vẻ mặt khó khăn của mọi người, hần vỗ vỗ tay thu hút sự chú ý của họ rồi lớn tiếng nói: “Tốt lắm, mọi người hãy nghe cho kỹ, lát nữa ta sẽ gọi một người bạn ra đây, tất cả phải nhớ rằng, bất kể nhìn thấy điều gì cũng không cần sợ hãi, không cần hoảng hốt, càng không được phép chủ động công kích đây, mọi người đã rõ cả chứ?”

Nghe mấy lời đó, tất cả đều nhìn hần vẻ khó hiểu, Á Sâm cũng nhíu mày: “Tiểu Dật, người đang định làm gì vậy? Người vừa tìm được một người bạn mới sao?”

Vẫy vẫy tay với Á Sâm, hần lại dặn dò mọi người một lần nữa, ngàn vạn lần không được loạn động rồi ngẩng mạnh đầu hét lớn: “Được rồi Tiểu Cường, người mau xuống đây!”

Ào..... ầm ầm!

Sau tiếng gió rít, một âm thanh cực lớn bất ngờ vang lên ngay giữa khu vực mọi người đang đứng. Mặc dù trước đó hắn đã có lời nhắc nhở, nhưng đối mặt với biến cố bất ngờ này, tất cả đều hạ ý thức rút binh khí ra, dùng ánh mắt khẩn trương nhìn vào khu vực vừa phát ra tiếng động.

Khụ... Khụ... Khụ....

Một lượng tro bụi lớn, tàn dư của đồng lửa đêm qua để lại bỗng nhiên bốc lên khiến hắn ho sù sụ, trong lòng liên tục than thở tính toán hồng bút rồi, sự xuất hiện này lớn quá!

Tro bụi ở trong rừng cũng không nhiều lắm, rất nhanh đã tan hết, mọi người đứng thành một vòng tròn xung quanh một Tiểu Cường thân thể cao lớn vừa hiện ra, đôi cẳng không lồ trong tay nó không ngừng quơ quơ, cái đuôi nhổng lên, từng hàng gai nhọn trên đuôi đã dựng đứng lên, xem ra bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát mà đã thương người khác!

Hắn biết rất rõ uy lực của Tiểu Cường, đó là chỉ cần tùy tiện một hành động cũng có thể đưa người khác vào chỗ chết. Nhìn những người xung quanh tay lăm lăm vũ khí, đối với Tiểu Cường mười phần địch ý hắn rốt cục đã hiểu ra tại sao hắn lại ở tư thế sẵn sàng tiến công này, đối với địch ý, Tiểu Cường có loại trực giác rất chính xác của động vật, không bao giờ sai lầm!

“Dừng tay! Tất cả mau dừng tay! Mọi người không cần căng thẳng, đây chỉ là sủng vật của ta thôi!” Nhìn một màn này, hắn vội vàng hô lớn, sợ rằng nếu chậm trễ một bước có khi lại xảy ra một bi kịch không thể挽回 thì nguy.

Cảm nhận được địch ý của đám thợ săn đã hạ xuống, dưới mệnh lệnh của hắn, Tiểu Cường có chút do dự thu lại hàng gai nhọn, đôi cẳng không lồ cũng buông xuống, rốt cục mọi thứ cũng trở lại bình yên.

Trải qua một phen giải thích của hắn mọi người cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, đám thợ săn đã lấy lại bình tĩnh lúc này đều tò mò vây quanh Tiểu Cường mà chỉ chỉ trỏ trỏ, một hạt tử thể này bọn họ cũng mới gặp lần đầu tiên.

Cùng lúc đó, hắn bị đại ca gọi lại trước mặt, Á Sâm đôi mày nhíu chặt, giọng nói đầy vẻ khó tin: “Tên tiểu tử nguoi đã kiếm đâu ra một con hạt tử lớn như vậy hả?”

Sau khi giải thích một cách đơn giản về lại lịch của Tiểu Cường, hắn nhìn đại ca nói nghiêm túc: “Á Sâm đại ca, Tiểu Cường chính là bảo bối cứu mạng đó, huynh không cần sợ hãi, nó tuyệt đối nghe lời đệ, một lát nữa mọi người sẽ đem huynh đặt lên lưng nó, nơi ấy rất vững vàng, hơn nữa tốc độ di chuyển của nó cũng cực nhanh. Đệ tin rằng, có nó, nhất định trong vòng sáu ngày tới có thể đem huynh bình an trở lại tiểu trấn được!”

Nghe hắn nói, đôi mắt Á Sâm không khỏi sáng lên, rất nhanh gật gật đầu, hạt tử kia to lớn như vậy thì lực lượng chắc không hề yếu, việc mang theo hắn nhất định không hề có chút khó khăn.

Sau khi nhận được sự đồng ý của đại ca, dưới sự giúp đỡ của những người thợ săn cùng Tiểu Cường, rốt cục bọn họ cũng an toàn đem được Á Sâm đại ca đặt lên lưng Tiểu Cường. Sau đó, tất cả mọi người dùng tốc độ nhanh nhất đi về phía tiểu trấn của mình.

Trên lưng Tiểu Cường quả nhiên cực kì vững vàng, bất kể mặt đất mấp mô, đường đi gập ghềnh khúc khuỷu thì Á Sâm đại ca vẫn yên tĩnh nằm trên đó, không hề phải chịu thêm một chút thương tổn nào do va chạm xô đẩy nữa.

Dọc đường, hắn cùng những người thợ săn không ngừng phá cây mở lối, Tiểu Cường cũng liên tục dùng đôi cẳng không lồ của hắn giúp sức nên tốc độ di chuyển của mọi người không những chẳng hề bị giảm xuống mà còn ngày càng nhanh hơn. Dù sao nơi này là rừng rậm nguyên thủy, khoảng cách giữa cây rừng chỉ hơi khiến tốc độ của Tiểu Cường giảm xuống mà thôi nên bọn họ thủy chung cứ theo chân nó mà học tốc chạy tới.

Quả nhiên giống như hắn đã tính, dưới sự trợ giúp của Tiểu Cường, chỉ mất thời gian năm ngày mọi người đã tới Lôi Tử tiểu trấn. Thương thế của đại ca mặc dù xấu đi rất nhanh, cơ hồ chỉ còn lại một chút hơi thở mong manh nhưng dưới sự chữa trị thần kì của mục sư trong nháy mắt đã khôi phục trở lại, ngay cả sự yếu ớt sau khi bị thương cũng không còn, lập tức trở lại bộ dáng sanh long hoạt hổ!

Sau khi sự kinh ngạc qua đi, hắn mới cẩn thận hỏi lại cho rõ ràng. Thì ra ở trên thế giới này, chỉ cần nguoi chưa hoàn toàn chết hẳn, nếu có mục sư bên cạnh chữa trị thì trong nháy mắt sau nguoi đã có thể khôi phục lại toàn bộ sức sống. Đạo lý ẩn trong việc này sợ rằng khoa học không có cách nào hoàn toàn giải thích được, biết như vậy, hắn cũng không có ý định nghiên cứu sâu hơn về nó.

Tuy nhiên, hắn cũng bởi vậy mà hạ một quyết tâm, sau này nếu gặp được mục sư nhất định phải tìm cách kết giao thật tốt, có một mục sư đi theo bên người, bất kể vết thương dù nặng thế nào cũng lập tức khôi phục như cũ được. Thậm chí một mục sư cao cấp có thể sử dụng ma pháp, lợi dụng ký ức trên thân thể nguoi làm cho phân tay chân đã đứt lìa của nguoi trong nháy mắt liền mọc trở lại, quả thực vô cùng biến thái!

Đầu tiên là có Ôn Toa, sau đó đến vị mục sư đã trị liệu cho Á Sâm đại ca, bất kể là ai cũng u nhã hữu lễ, mặc dù không biết tướng mạo tất cả bọn họ có phải đều rất xinh đẹp hay không, nhưng tính cách quả nhiên đều rất tốt. Trong mắt của hắn, những mục sư này người người đều phảng phất giống như có một đôi cánh rộng lớn gắn ở trên vai, đúng vậy, bọn họ chính là những thiên sứ. Hắn thề rằng, sau này trong quá trình tìm đường trở về nhà, nhất định phải tìm cách dụ dỗ cho bằng được một mục sư đi theo, như vậy cái mạng nhỏ này tuyệt đối đã được bảo hộ rồi!

Buổi chiều hôm đó, tất cả mọi người bọn họ đều cực kì vui vẻ trở về tiểu thôn của những người thợ săn. Cái mạng của Á Sâm đã giữ lại được, không ai không thờ phào nhẹ nhõm, sau khi tụ tập một chỗ cùng ăn bữa cơm chia tay, mỗi người lại lần lượt phân khai để trở về gia đình mình, nơi có vòng tay các lão bà của họ đang chờ đợi sau bao ngày xa cách....

Đã phải lang thang sinh sống ở bên ngoài lâu như vậy, vừa trở về thôn, hẳn liền cảm thấy vô cùng ấm áp dễ chịu. Nhìn khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của chị dâu, tâm lý của hắn đã hoàn toàn được thả lỏng, không còn giống như khi ở trong rừng rậm, ngay cả lúc nằm ngủ cũng phải mở một mắt ra để cảnh giới.

Sau khi dùng bữa xong xuôi, hắn liền trở lại nhà của mình. Mặc dù hơn một năm qua không hề có người sinh sống, nhưng nơi đây vẫn vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, chẳng có dấu hiệu hư hại rách nát nào, có thể thấy được hàng ngày chị dâu đều tới dọn dẹp lau chùi giúp hắn. Nghĩ tới đây, đôi mắt hắn không khỏi đỏ hồng lên vì cảm động.

Cộc cộc cộc....

Đang lúc trong cơn xúc động, tiếng gõ cửa từ bên ngoài chợt vang lên, sau đó, Á Sâm đại ca mang vẻ mặt ngưng trọng bước vào, nghiêm túc ngồi đối diện với hắn.

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hồi Gia Chi Lộ

Nhìn hắn với ánh mắt phức tạp, Á Sâm đại ca cười khò nói: “Ôi..., mười mấy năm trước ta đã được Tra Khắc Tư cứu một lần, nhưng không ngờ hơn mười năm sau lại được ngươi cứu thêm lần nữa. Á Sâm ta đã thiếu hai món nợ cứu mạng của người khác rồi!”

Nghe đại ca nói xong, hắn không khỏi có chút sững sờ, lập tức lắc đầu cười: “Á Sâm đại ca, đối với đệ người chẳng khác nào ca ca ruột thịt cả, đừng nói đến chuyện cứu hay không cứu nữa, chẳng qua là đệ chỉ làm hết khả năng có thể của mình thôi”.

Buông ra một tiếng cười khổ, Á Sâm sáng khoái nói: “Được, nam tử hán đại trượng phu quả thật không nên nói nhiều làm gì, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, Á Sâm ta đã thiếu ngươi một cái mạng, sau này khi có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp!”

Cái này...

Đối với những lời này của Á Sâm đại ca, hắn cũng không biết nên nói thế nào cho tốt, khách khí cũng không được, nói ra những lời khác thì càng không được, cuối cùng, hắn chỉ còn cách chọn lựa im lặng là tốt nhất.

Cũng may là đại ca không tiếp tục nói thêm gì về đề tài này nữa mà chợt nhìn hắn vẻ tò mò: “Đúng rồi, ngươi kiếm đâu ra cái tên hạt tử đó vậy? Nó thật là to lớn! Hơn nữa, sức mạnh của nó lại càng khoa trương, phỏng chừng Tiểu Hoàng của ta mà đánh nhau với hắn thì chắc nó không đủ để cho hắn nhét vừa kẻ rằng mắt!”

Hắn cũng cảm thấy khó hiểu, nghi hoặc nhíu mày nói: “Đệ cũng không biết là có chuyện gì đã xảy ra nữa, trước kia đệ cũng chưa từng nghe nói đến một hạt tử nào to lớn như vậy!”

Ừ!

Á Sâm nói về chắc chắn: “Trước kia tuyệt đối chưa từng có, ngươi phải biết rằng, đối với hiểu biết về ma thú thì thợ săn chúng ta là kẻ có quyền phát ngôn trước tiên. Từ xưa tới nay, trong lịch sử chưa từng ghi lại một trường hợp nào mà hạt tử lại to lớn đến vậy. Nói tóm lại, kích thước của hạt tử không thể lớn hơn bàn tay của một người trưởng thành, bọn chúng chủ yếu lấy chất độc làm thủ đoạn công kích, còn tên hạt tử này của ngươi, thật không biết phải hình dung thế nào cho đúng nữa....”

Hơi có chút suy tư, hắn nói về không chắc chắn: “Đệ nghĩ, phải chăng cơ địa của nó đã phát sinh biến dị? Trở thành người khổng lồ gì gì đó... à không, phải nói là thành hạt tử khổng lồ mới đúng!”

Hả?

Nghe xong, Á Sâm nhìn hắn đầy vẻ nghi hoặc, rất hiển nhiên, cái gì gọi là biến dị huyết ấy không thể hiểu cho rõ ràng được, dù sao, đây cũng thuộc về phạm trù tri thức của địa cầu rồi.

Không hề ý tới sự nghi hoặc của đại ca, hắn tiếp tục nói: “Đệ nghĩ như vậy cũng không sai biệt nhiều lắm, mặc dù không biết nguyên nhân nào đã dẫn tới sự biến dị lần này của hắn nhưng căn cứ theo những gì đệ đã biết, tất cả đều rất hợp lý!”

Hơi dừng lại một chút, hắn tiếp lời: “Lực lượng của hạt tử mặc dù khá nhỏ nhưng đó là do kích thước của bọn chúng quá nhỏ mà thôi, một khi thể tích của chúng tăng lên thì lực lượng cũng sẽ tương ứng tăng theo. Đệ nghĩ, giả sử nếu kích thước của một con kiến trở lên to lớn như vậy, thì bất cứ một hình dung nào về lực lượng khủng bố của nó cũng không đủ mất!”

Càng nghĩ càng thấy hợp lý, đôi mắt hắn hưng phấn sáng rực lên, giọng nói trở lên nhanh hơn: “Một con kiến bình thường có thể nhấc một vật nặng hơn trọng lượng của nó chừng 20 lần, hạt tử mặc dù không có được lực lượng lớn như vậy, nhưng để nhấc một vật nặng hơn trọng lượng của nó chừng vài lần thì cũng không có vấn đề gì. Nếu đúng như vậy, thì lực lượng to lớn của hắn cũng không có gì là khó hiểu cả...”

Vừa nói, hắn vừa hưng phấn nhìn về phía Á Sâm, vì việc mình đã tìm ra đáp án hợp lý mà hưng phấn, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt mơ hồ của đại ca hắn mới tỉnh ngộ. Tất cả những điều hắn vừa nói đều là kiến thức khoa học của địa cầu, đâu phải là thứ mà Á Sâm có thể tiếp nhận lý giải ngay được.

Về phần hạt tử rút cuộc có thể nâng được vật nặng hơn trọng lượng cơ thể nó bao nhiêu lần hắn cũng không biết, nhưng hắn nghĩ ba bốn lần hắn là không thành vấn đề. Hắn đã từng tận mắt chứng kiến một hạt tử bé nhỏ nâng tảng đá đá rất to so với kích thước của nó lên, mà tảng đá đó ít nhất cũng nặng hơn cơ thể nó chừng năm sáu lần.

Nếu đúng như tính toán, vậy thì hạt tử có khả năng nâng được vật thể rất nặng so với nó! Cái gì mà thủy tê, cái gì mà hổ dữ, cái gì mà lợn rừng, làm gì có loài nào sở hữu được lực lượng lớn như Tiểu Cường đây! Đây chính là điều hắn đã tận mắt chứng thực, trước mặt Tiểu Cường, tất cả những tên gia hỏa này khác nào mấy món đồ chơi, lấy đâu ra một chút năng lực để phản kháng?

Ừ!

Khi hắn còn đang hưng phấn trong ảo tưởng, chợt tiếng ho khan của Á Sâm đại ca vang lên lôi hắn trở về thực tại. Hắn nghi hoặc quay đầu nhìn lại, Á Sâm trầm giọng nói: “Mặc dù không biết tên hạt tử của ngươi làm cách nào có được, nhưng ta có thể khẳng định, đây chính là một siêu cấp liệt súc, là một tồn tại vô địch!”

Dừng lại một chút, khuôn mặt của Á Sâm chợt nhuốm đầy thần sắc cô đơn, âm thanh nặng nề buồn bã của đại ca vang lên: “Chuyện của ngươi, ngươi đã nói cho ta rất nhiều lần rồi, nếu đúng như vậy, phải chăng không lâu nữa ngươi sẽ tìm đường trở về nhà sao?”

Hắn có chút sững sờ khi nghe đại ca nói, sau đó bỗng cảm thấy buồn bã thương tâm, mặc dù không nở rộ xa Á Sâm đại ca, nhưng hắn là người địa cầu, hắn thuộc về địa cầu, hắn phải trở về!

Nghĩ tới đây, hắn càng thêm thương cảm, u buồn nói: “Á Sâm đại ca, người yên tâm, đệ sẽ ở lại nơi này thêm vài ngày nữa. Hơn nữa, cho dù có về tới địa cầu đệ cũng nhất định sẽ không quên huynh đâu, mặc dù không thể gặp mặt nhau, nhưng chỉ cần trong tâm còn nhớ đến nhau thì đâu cách nhau cả một thế giới, chúng ta vẫn mãi mãi là huynh đệ tốt nhất!”

Ha ha ha...

Á Sâm sáng khoái cười phá lên, vui mừng vỗ lên bả vai hắn, nói: “Phải, là đại ca ta đã quá nhi nữ tình trường rồi. Không sai, ngươi nói không sai, xem ra tầm mắt của ngươi còn lớn hơn đại ca rất nhiều!”

Bị hai cái vỗ của Á Sâm, mặc dù không đến nỗi phải thương gân động cốt như một năm trước, nhưng lực lượng mạnh mẽ đó vẫn không phải là thứ mà hắn có thể tiếp nhận nổi.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của hắn, Á Sâm mới hồi phục tinh thần trở lại, khẩn trương tra xét hồi lâu, đến khi xác định rõ không làm hắn gặp phải thương tích gì mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Có điều đối với sức mạnh thân thể của hắn, Á Sâm lại cảm thấy tò mò. Cứ như lời của đại ca nói, hắn có thể chịu được hai chương kia mà không gặp thương tích gì nguyên nhân không phải vì hắn đã tráng kiện thêm nhiều ít bao nhiêu, chủ yếu là do tính mềm dẻo co giãn của cốt cách cùng cơ nhục đã tăng lên rất nhiều, đã hoá giải được toàn bộ đại lực của huynh ấy. Nếu đổi lại một năm trước, có thể hai cái bả vai của hắn đã xong rồi!

Những khoảng thời gian tiếp theo, Á Sâm không hề đi ra ngoài để săn thú như thường lệ mà cả ngày dẫn hắn đi chơi khắp trong thôn, giới thiệu cho hắn một số điều về cái thế giới này. Có điều, dường như Á Sâm cũng chưa từng đi ra ngoài quá xa, giải thích những điều mình đã từng nhìn thấy cũng chẳng đầy đủ gì khiến hắn càng nghe càng cảm thấy hồ đồ.

Cuối cùng, hai năm sau khi tới cái thế giới này, hắn từ biệt Á Sâm, mang theo tiểu hạt tử bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm con đường trở về nhà.

Trước khi đi, Á Sâm cũng chẳng có đồ vật gì tốt để tặng cho hắn, một người thợ săn thì biết lấy đâu ra đồ vật tốt đây? Ngoại trừ mấy khối tinh thạch trong suốt cùng 1000 đồng tệ, chỉ đầu còn tí mĩ mĩ may cho hắn một bộ áo giáp mới bằng da thú, bởi lẽ bộ đồ kia của hắn đã sớm rách rưới không chịu nổi, mặc dù vẫn còn mặc tạm được nhưng quá thật nó đã quá bẩn thỉu và khó nhìn.

Đồng tiền của thế giới này và nhân dân tệ của địa cầu cũng không khác nhau nhiều lắm, mỗi đồng tệ là một khối, mỗi ngân tệ bằng 10 khối, kim tệ là 100 khối. Đương nhiên, trên thế giới này còn có thủy tinh tệ, tử tinh tệ, có điều chúng không phải là đơn vị lưu thông phổ biến, chủ yếu đổi lấy để mang theo cho tiện mà thôi.

Một thủy tinh tệ đổi được 10.000, một tử tinh tệ là 100.000, mặt khác nói về vật giá ở thế giới này so với địa cầu cũng không có khác biệt lớn, mua một

đồ vật phải mất một lượng kim tiền tương ứng, có điều ở đây có rất nhiều đồ vật mà trên địa cầu không có.

Từ biệt vợ chồng Á Sâm cùng với những người thợ săn trong thôn, rốt cuộc hắn đã hưng phấn bước lên con đường đơn độc. Mục tiêu hiện giờ của hắn chỉ có một, đó là đi tìm Tra Khắc Tư, dù sao năm đó người cứu hắn chính là ông ấy, nhất định sẽ biết nơi hắn xuất hiện đầu tiên, sau đó hắn có thể tìm được đại thảo nguyên, tìm được đường trở về nhà!

Đứng trên lưng Tiểu Cường, hắn quay lại vẫy tay một lần cuối với vợ chồng Á Sâm đại ca đã lùi rất xa rồi dứt khoát quay đầu, lớn tiếng ra lệnh cho Tiểu Cường dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía trước, trên mặt hắn, từng giọt lệ cứ thế tuôn rơi không sao ngăn được bởi trong tim hắn ẩn ước biết rằng, cả đời này có thể hắn sẽ không bao giờ còn được gặp lại họ nữa.

Đừng nghĩ Tiểu Cường là hạt tử mà cho rằng hắn hành động chậm chạp mà nhầm, thực ra một hạt tử bé nhỏ có thể là kẻ chậm chạp thông thả, nhưng Tiểu Cường lại hoàn toàn khác biệt, hắn to lớn phi thường, mạnh mẽ phi thường!

Tám cái chân khổng lồ mạnh mẽ không ngừng vũ động một cách nhịp nhàng khiến hắn phảng phất cảm thấy giống như đang được ngồi trên một chiếc xe động cơ ở thế giới của mình, đầy vững vàng nhưng cũng không kém phần tốc độ băng băng tiến về phía trước, ước chừng vận tốc của Tiểu Cường lúc này không sai biệt lắm vào khoảng trên dưới sáu mươi dặm một giờ.

Hôm nay tung hỏa mù đến đây thôi. Nghỉ một tuần nha các bạn :113:. Rất mong các bạn tiếp tục ủng hộ bộ truyện :ex10:

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đế Tư Tiểu Thành

Hơn nửa tháng sau, rốt cục hắn cũng tới được một toà tiểu thành tương đối rộng lớn: Đế Tư thành. Do Tiểu Cường thực sự quá khác thường nên hắn quyết định không dẫn nó cùng vào thành mà để nó trú ở một khu rừng bên ngoài, cũng may là thực lực của tên gia hoả này không tệ chút nào nên hắn cũng không cần phải lo lắng.

Sau khi đã an bài ổn thỏa cho Tiểu Cường, hắn sửa sang hành trang một chút rồi tiến vào Đế Tư thành. Mục đích của hắn rất đơn giản - phải tìm cho ra Tra Khắc Tư để hỏi địa điểm trước kia đã cứu hắn về.

Nhưng sau khi đã vào trong thành hắn mới chợt phát hiện ra một vấn đề không nhỏ: phải đi đâu để tìm Tra Khắc Tư đây? Nhìn dòng người nườm nượp trên đường, chẳng lẽ hắn lại phải gọi từng người một lại để hỏi thăm hay sao?

Nơi đây vốn không phải địa cầu, mà là Ngã Trạch Nạp Tư thế giới, nếu ở trên địa cầu hắn có thể tới đồn cảnh sát để hỏi thăm, nhưng chỗ này thì lấy đâu ra cảnh sát bây giờ? Mặc dù trước đây Á Sâm đại ca có nói qua mỗi thành đều có vệ đội, nhưng người ở thành nào hầu như chỉ biết được sự việc ở thành đó, liệu có người nào biết Tra Khắc Tư không? Mạng lưới liên lạc ở nơi đây cũng chưa có, vậy hắn phải làm sao đây?

Đi lang thang vô định một hồi lâu, rốt cục hắn vẫn chưa nghĩ ra được có thể tới hỏi nơi nào được, ôi trời, chẳng lẽ bây giờ hắn lại phải tìm lấy một người bất kì ở trên phố mà hỏi họ rằng có biết Tra Khắc Tư hay không sao?

Lắc đầu chán nản trước cái ý tưởng kì cục này, một ý nghĩ chợt loé lên trong óc, mẹ kiếp, chẳng lẽ hắn ăn nhầm thuốc lú rồi sao, có gì mà không thể hỏi được kia chứ? Đánh rằng không hỏi trực tiếp được Tra Khắc Tư ở đâu, nhưng hắn có thể hỏi bọn họ cần phải tới đâu để được hỗ trợ tìm người kia mà! Tuy cái thế giới này còn chưa có sở cảnh sát, nhưng thế nào chả có một cơ quan tương tự.

Nghĩ tới đây, hắn hưng phấn đưa cánh tay ra ngăn một người phụ nữ ước chừng khoảng bốn mươi tuổi lại, bình thường những người phụ nữ ở độ tuổi này tương đối dễ nói chuyện mà.

Sự thật quả nhiên là như vậy, mặc dù hơi có chút cảnh giác khi bị ngăn lại, nhưng nhìn thấy bộ mặt tươi cười hoà hoãn của hắn, cô ta liền chăm chú nghe những khó khăn mà hắn gặp phải, sau đó hắn được chỉ cho một con đường sáng để đi: hãy đến công hội của mạo hiểm giả!

Được chỉ dẫn tận tình, rốt cục hắn cũng đi đến trước mặt một toà nhà có kiểu kiến trúc theo phong cách châu Âu, một tấm biển lớn được đặt bên cạnh cánh cửa chính màu đỏ, phía trên tấm biển này không hề có một chữ nào, chỉ được vẽ lên một tấm đồ họa rất kì dị, hình vẽ này rốt cuộc có ý nghĩa gì thì hắn nhìn mãi vẫn không ra.

Phía trong mạo hiểm công hội tương đối tối tăm, có đủ dạng người đang ngồi lổ nhố bên những chiếc bàn đặt ở các góc, cao có, thấp có, béo có, gầy có, chẳng ai giống ai. Nhưng tất cả bọn họ đều có một điểm chung: trên người giắt đầy vũ khí! Một thứ không khí trầm muộn đang bao trùm bên trong công hội.

Sau khi hần tiến vào, ánh mắt của tất cả bọn họ không hện mà đều rơi trên người hần, loại đài ngộ đặc biệt này hần cũng mới được hưởng thụ lần đầu tiên, cả người bỗng trở lên cực kì căng thẳng.

Cũng may là bọn họ chỉ khẽ liếc qua một cái rồi đều quay đầu đi tỏ vẻ thất vọng, mặc kệ hần muốn làm gì thì làm giống như hần chẳng hề tồn tại trong mắt họ, thái độ thay đổi quá đột ngột như vậy khiến hần có chút không kịp thích ứng.

Hần lắc lắc đầu để tự trấn tĩnh rồi sau đó đi tới chiếc quầy đặt ở phía trong - nơi tiếp nhận yêu cầu của khách hàng, có vẻ cách làm việc của công hội cũng tương tự như các ngân hàng trên địa cầu.

Không hề nói thừa một câu, sau khi hần đã nói rõ ý định của mình ra, người đứng quầy một chút biểu hiện kinh ngạc cũng không có, tựa như những việc đó chỉ là hết sức bình thường. Từ điều này cho thấy, ở thế giới này đúng là có một nơi chuyên nhận việc tìm kiếm người, nơi đó chính là mạo hiểm công hội!

Biết rằng rốt cục mình đã đến đúng nơi cần đến, nhịp tim hần bỗng trở lên nhanh hơn rất nhiều, đúng lúc này, cô gái xinh đẹp đứng ở quầy chợt hỏi: “Được rồi, người mà ngài muốn tìm tên là Tra Khắc Tư phải không?”

Hần hơi gật gật đầu theo phản xạ, lập tức cô gái nói nhanh: “Nếu vậy, xin ngài hãy cho biết tuổi đời, nghề nghiệp, cấp bậc thực lực, công hội đang phục vụ... của ông ta”.

Hần há hốc miệng, đờ người ra, đây là những điều quái quỷ gì vậy? Tuổi, hần không biết, nghề nghiệp cũng không, còn cái gì mà cấp bậc thực lực, công hội đang phục vụ... thì lại càng mù tịt!

Nhưng chuyện này cũng chưa tính là gì, mấy vấn đề vừa nói hần có thể từ từ nghĩ ra biện pháp, nhưng sau khi vị cô nương xinh đẹp kia nói rằng muốn phát một mệnh lệnh tìm người thì phải đưa ra ít nhất 1 thủy tinh tệ, hần đã muốn phát điên ngay lập tức, chừng đó tương đương với cả vạn nhân dân tệ đây trời ă! Tìm người chẳng lẽ phải tốn kém như vậy sao?

Thất hồn lạc phách nhìn vị cô nương xinh đẹp đứng quầy, hần hoàn toàn á khẩu. Mấy điều mà cô ta hỏi, trừ cái tên Tra Khắc Tư ra, còn lại hần chẳng biết một thứ nào hết, có điều đây cũng không phải chuyện lớn, chỉ cần có tên là sẽ tìm được. Vấn đề lớn nhất, tiền! Hần kiếm đâu ra số tiền đó bây giờ?

Hơn nữa, bởi lẽ đầu mới mà hần cung cấp được quá ít nên chi phí lại tăng thêm chóng mặt. Sau khi vị cô nương xinh đẹp này biết hần chẳng cung cấp được gì ngoài ba chữ Tra Khắc Tư liền thêm một phen tính toán, rồi ngẩng lên thở thê thông báo con số mới mà hần phải trả nếu muốn tìm người: mười thủy tinh tệ! Trời ă! Đây là tận mười vạn khối cơ đấy!

Nhưng nghĩ lại thì cái giá này cũng không phải điều gì kì lạ, thế giới quá rộng lớn, muốn tìm một người tên Tra Khắc Tư quả là mò kim đáy bể, khó khăn vô cùng. Có khi tìm được người tên Tra Khắc Tư nhưng đó lại không phải là người hần cần, hoặc có thể Tra Khắc Tư là kẻ vô cùng hùng mạnh, thậm chí biết đâu lúc này đang bị lâm vào hiểm cảnh...., cho nên, mạo hiểm công hội phải đem nhiệm vụ này đặt lên cấp 2A, cái giá không thể rẻ mạt được.

Cần phải nói rõ thêm một điều, cấp độ nhiệm vụ của mạo hiểm công hội phân ra từ cao đến thấp lần lượt là NT, ACE, SSS, SS, S, A, B, C, D, E, tổng cộng mười cấp độ, cấp độ nhiệm vụ càng cao thì phần thưởng càng lớn.

Mạo hiểm công hội sẽ căn cứ vào tình huống mà mạo hiểm giả hoàn thành nhiệm vụ để trao thưởng, thường là 90% số tiền công mà người phát nhiệm vụ phải trả cùng với việc chia sẻ cho họ một vài kinh nghiệm nhất định, phần 10% còn lại mạo hiểm công hội sẽ giữ.

Hoàn thành nhiệm vụ khác nhau sẽ nhận được mạo hiểm kinh nghiệm khác nhau, đây thường là những bản ghi chép của công hội, khi kinh nghiệm của mạo hiểm giả đạt đến một trình độ nhất định, anh ta sẽ được thăng cấp.

Cấp bậc của mạo hiểm giả cũng có mười cấp tương ứng với nhiệm vụ, thấp nhất là E mà cao nhất là NT, bọn họ chỉ được nhận những nhiệm vụ tương đương hoặc thấp hơn cấp độ của mình, nhiệm vụ càng khó thì kinh nghiệm nhận được càng cao.

Đương nhiên, tỉ lệ nhiệm vụ được hoàn thành, chính là tỉ lệ thành bại, cũng có tác dụng rất lớn. Thông thường để đánh giá khả năng của một mạo hiểm giả người ta căn cứ vào tỉ lệ các nhiệm vụ thất bại hoặc hoàn thành ứng với các cấp độ mà tính. Đây chính là cơ sở để mạo hiểm giả chứng tỏ khả năng của mình mạnh yếu ra sao, người có kinh nghiệm cao hơn không có nghĩa anh ta là kẻ lợi hại hơn!

Nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của hần, cô nương xinh đẹp này không khỏi bật ra một tiếng cười kiêu mị, làm việc ở đây đã lâu như vậy, còn hạng người mà cô ta còn chưa được gặp qua cơ chứ? Nhất là những con bò lạc ngơ ngẩn ngẩn lại càng nhiều, tên tiểu tử trước mặt này rõ ràng chính là loại đó, biết đâu người hần muốn tìm lại là ông bố họ Lưu hay bà mẹ họ Trương gì đó của hần.

Trên cái thế giới này chẳng loại người nào là không có, những chuyện kiểu như một tên nhóc con có bố mẹ ra ngoài buôn bán lâu không thấy về liền đến mạo hiểm công hội phát nhiệm vụ tìm người không phải là chuyện lần đầu!

Có điều trực giác phụ nữ của vị cô nương lại mách bảo cô ta rằng tên tiểu tử trước mặt này hình như là ngoại lệ, hơn nữa hần cũng không phải là kẻ ấu trĩ không hiểu biết bởi lẽ trong mắt hần ánh lên cái nhìn đầy trí tuệ và kiên nghị.

Nghĩ tới đây, cô gái xinh đẹp liền nói giọng mềm mỏng: “Phải chăng ngài không mang đủ tiền để phát nhiệm vụ? Cũng không cần gấp, ngài có thể quay về

lấy, chúng tôi có thể chờ!”

A!

Hắn đang trầm tư bỗng giật mình tỉnh lại, xấu hổ gãi gãi đầu: “Thật ngại quá, ta biết là muốn tìm một người phải tốn rất nhiều tiền, nhưng ta... ta lại không có nhiều như vậy”.

Cô gái nhún mày tỏ vẻ khó hiểu: “Tại sao? Chẳng phải người ngài muốn tìm rất quan trọng đối với ngài sao?”

Ừ!

Hắn do dự gật đầu, đương nhiên rồi, nếu không tìm được Tra Khắc Tư thì hắn làm sao tìm được nơi mình xuất hiện lần đầu trên thảo nguyên đây? Chuyện này có quan hệ rất lớn, phải nói là vô cùng quan trọng với hắn!

Nghe hắn đáp, cô gái nhìn kĩ hắn một hồi từ đầu đến chân, hơi có chút chú ý đến bộ ngạnh bì khải giáp trên người cùng thanh trường kiếm đang đeo bên hông của hắn rồi mỉm cười nói: “Không có tiền cũng không sao, ngài có thể tự mình trở thành một mạo hiểm giả, sau đó thông qua hoàn thành các nhiệm vụ mà nhận thù lao, chừng nào kiếm đủ tiền thì quay lại phát nhiệm vụ cũng được mà!”

A!

Mừng rỡ nhìn cô gái, hắn vội vàng hỏi: “Cô nói thật sao? Thật là tốt quá, ta muốn trở thành một mạo hiểm giả ngay lập tức! Mong cô giúp đỡ...”

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chức Nghiệp Trắc Thí (Thi Nghề)

Cô gái mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Được thôi, xin ngài hãy đem huân chương nghề nghiệp ra cho ta xem, từ bề ngoài mà đoán thì có vẻ ngài là một kiếm sĩ!”

Sao cơ?

Nhìn cô gái vẻ nghi ngờ, hắn nói: “Ta không hiểu ý của cô nương, cái gì gọi là huân chương nghề nghiệp vậy? Ta dường như... dường như là không có thì phải!”

A!

Cô gái kêu lên một tiếng kinh ngạc rồi nhìn hắn vẻ áy náy: “Chuyện này có vẻ không được tốt lắm, nếu chưa được kiếm sĩ hiệp hội trao cho huân chương nghề nghiệp thì không thể trở thành một mạo hiểm giả được. Ta nghĩ... ngài không thể không tới kiếm sĩ hiệp hội ở phía đông thành một chuyến để trở thành một thành viên của họ rồi!”

Hắn rất nhanh liền đáp ứng, sau khi hỏi kĩ lưỡng phương hướng cùng vị trí liền lập tức rời khỏi mạo hiểm công hội đi “kiếm lấy” một chiếc kiếm sĩ huy chương.

Cô gái xinh đẹp nọ đã chỉ điểm rất rõ ràng, do đó hắn cứ thẳng một lèo mà đi, lát sau hắn đã tới phía trước một toà kiến trúc. Phía trước toà nhà này cũng có tấm huy hiệu rất lớn hình một thanh kiếm cùng một thanh gươm gác chéo nhau trên nền chiếc khiên màu lam, đây chính là dấu hiệu chứng minh hắn đã đến nơi cần đến theo lời cô gái kia đã chỉ - kiếm sĩ hiệp hội, hay nói theo cách khác là hiệp hội võ sĩ!

Khác với mạo hiểm công hội, ngoại trừ một võ sĩ toàn thân mặc khải giáp bằng thép luyện đứng ở trước bàn đón khách ra thì nơi đây hoàn toàn vắng lặng, không bóng người nào khác.

Vị võ sĩ trung niên đứng ở quầy tiếp đón nhìn thấy hắn đến liền lạnh lùng liếc qua một cái rồi trầm thấp hỏi: “Người muốn tới kiểm tra thăng cấp hay tới để xin gia nhập?”

Hắn hơi sững sờ một chút rồi gãi gãi đầu: “Ừm..., ta đến xin gia nhập, cảm phiền ngài giúp đỡ!”

Vị võ sĩ trung niên ngẫm nghĩ hần một hồi rồi vẩy vẩy tay phải: “Nếu như vậy, ngươi cứ theo cánh cửa bên phải mà đi vào, trong đấy sẽ có người chuyên môn làm nhiệm vụ kiểm tra”.

Sau khi nói lời cảm ơn, hần không nói thêm gì nữa mà yên lặng đi đến phía chiếc cánh cửa bên phải rồi đưa tay lên gõ nhẹ mấy tiếng, sau khi nhận được sự đồng ý, hần đẩy cánh cửa gỗ bước vào trong.

Đây là một cái sân rộng hình tròn diện tích vào khoảng 400 thước vuông, một chiến sĩ trẻ tuổi mặc giáp cứng toàn thân đang bùng bùng nhiệt khí giống như vừa trải qua tập luyện vẩy vẩy tay ý bảo hần đi tới.

Vội vàng chạy tới, hần còn chưa kịp mở miệng thì anh ta đã lập tức nói, trong khi bàn tay vẫn đang lau mồ hôi nhễ nhại trên mặt: “Ngươi tới để kiểm tra sao? Trước tiên hãy tới khối thép đặt ở rìa sân kia kìa, dùng thanh kiếm lớn chém xuống một nhát để ta đánh giá sức mạnh của ngươi!”

Miệng hần há hốc muốn nói vài điều nhưng rốt cục lại chẳng phát ra được tiếng nào, đành cau mày đi tới phía trước khối thép mà người võ sĩ đã chỉ, nhìn thấy thanh kiếm to tướng đặt ở đó hần không khỏi nở ra nụ cười khổ sở.

Khối thép cũng không quá lớn nhưng phía trên mặt lại chằng chịt những vết rãnh do đao kiếm gây ra, xem ra tất cả những ai muốn gia nhập võ sĩ hiệp hội thì đều phải trải qua bài kiểm tra này!

Điều khiến hần cảm thấy khó khăn chính là thanh kiếm kia quả thực quá lớn, chiều dài tới một thước hai, thân kiếm rộng bằng bàn tay, hơn nữa độ dày cũng rất kinh khủng. Cái này mà gọi là kiếm sao hà trời? Rõ ràng là một thanh côn sắt mới đúng!

Nếu chỉ có một vấn đề này cũng không có gì quá lớn lao cả, nếu hần miễn cưỡng dùng cả hai tay thì có lẽ cũng chém được một kiếm ra hồn, nhưng vấn đề nằm ở chỗ đây là thanh kiếm một tay, ở vị trí cán cầm chỉ đủ chỗ cho một bàn tay đặt vào, căn bản không có cách nào sử dụng bằng cả hai tay!

Nở nụ cười khổ sở, hần nắm lấy cán kiếm rồi cố hết sức nhấc nó lên, đáng tiếc, nhấc nó lên thì còn đủ sức, nhưng nếu bảo dùng nó để phát một đòn công kích thì thật là một trò đùa! Thanh kiếm này nặng ít nhất cũng phải 60 cân, bảo hần dùng một tay sử dụng nó thì hần biết làm sao bây giờ?

Keng!

Trong lúc hần còn đang nghi hoặc thì một bóng người từ phía trong nơi kiểm tra chậm rãi đi ra, trong tay bùng một cốc nước lớn, nhìn bộ dáng cẩn thận từng chút một của hần thì thấy được cốc nước kia nhất định rất đầy!

Từng bước từng bước một, rốt cục võ sĩ kia cũng đem được cốc nước đặt xuống bàn, chỉ ngẫm lại một lát hần đã hiểu tại sao lúc trước tên gia hỏa này lại biến mất như vậy, hoá ra là võ sĩ đó khát nên đi lấy nước uống, cảm tình với người này không khỏi tăng lên nấy phần.

Hần lắc lắc đầu đang định bảo thanh kiếm này vốn không có cách nào sử dụng cho tốt được thì hần đã chạy về phía hần, tươi cười nói: “Thật ngại quá, vừa rồi ta phải đi lấy chút nước uống. Sao rồi? Ngươi đã chém thử chưa? Mau nói cho ta biết... vết nào là vết ngươi đã chém xuống vậy?”

Hần xấu hổ đứng tại chỗ, bối rối không biết nên trả lời thế nào, một kiếm vừa rồi còn chưa đủ tư cách lưu lại một dấu vết quá sâu trên mặt khối thép cứng rắn này!

Sau một hồi ngượng ngùng tìm kiếm, rốt cuộc hần cũng tìm thấy một vết chém tương đối sâu nằm ở bên cạnh một vết xước mờ trên mặt khối thép: “Chính là vết này!”

Ồ?

Tên kiếm sĩ than thở: “Không tệ... lực lượng rất mạnh, mặc dù so với gã to đầu lực lưỡng tới kiểm tra vào sáng sớm còn kém hơn một chút, nhưng đối với một người mới kiểm tra lần đầu mà nói thế này đã tốt lắm rồi!”

Hả?

Nhìn gã kiếm sĩ đứng đó với vẻ nghi ngờ, trong lòng hần bỗng cảm thấy mù mịt, một kiếm như vậy mà cũng coi là không tệ được sao? Chẳng lẽ một kiếm sĩ cấp E còn không bằng một người thợ săn bình thường trong thôn sao?

Nhưng sự nghi ngờ đó cũng chẳng cần kéo dài quá lâu, sau khi chứng kiến vẻ mặt hài lòng của gã kiếm sĩ lúc đánh giá vết chém sâu hoắm thì rốt cuộc hần cũng hiểu ra, hần đã bị nhầm lẫn! Cái hần muốn chỉ là vết xước mờ mờ, còn thứ mà hần đang nói đến lại là vết chém sâu bên cạnh. Trời ạ! Hiểu lầm lớn quá rồi!

Chưa kịp giải thích lời nào, gã kiếm sĩ đã hài lòng đứng dậy, cầm lấy công cụ kiểm tra mà than thở khen ngợi: “Ừ, quả không tệ, vết chém sâu đến nửa đốt tay!”

Không... không phải...

Hần ngắc ngứ muốn giải thích một chút nhưng hần lại không cho hần cơ hội nào, tiện tay chỉ sang phía cạnh sân nói nhanh: “Tốt lắm tốt lắm, ta biết lực lượng của ngươi đã đạt đến cấp độ 2E nhưng ngươi cũng đừng vội kiêu ngạo, nếu so với mặt bằng chung thì vẫn còn kém lắm, mau sang bên kia hoạt động thêm một chút nữa đi!”

Nói xong, hắn dường như không thể đợi thêm được nữa liền chạy một mạch đến bên chiếc bàn, vội vàng nâng cốc nước lên uống ừng ực một hơi đầy sung sướng như trâu uống nước, nhìn đáng vẻ đó của hắn trong lòng hắn cũng chợt dâng lên cảm giác sung sướng khó tả, đây mới đúng là võ sĩ!

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, rốt cục hắn cũng không giải thích gì, mặc dù chưa đến nỗi là kẻ bại hoại nhưng hắn cũng tuyệt đối không phải chính nhân quân tử, hắn chỉ là một người bình thường, những chuyện kiểu này có làm cũng không cần quá áy náy. Nếu hắn đã mặc nhiên thừa nhận thì tại sao hắn phải phủ nhận chứ, có tiện nghi mà không chiếm lấy thì quả là vô tri!

Nghĩ tới đây, hắn đi tới nơi gã kiếm sĩ đã chỉ bắt đầu hoạt động chân tay một chút, không biết bài kiểm tra tiếp theo sẽ là gì đây?

Hoạt động chân tay được một lúc, gã kiếm sĩ rốt cục cũng uống nước xong, về mặt đây sướng khoái, vừa đi tới vừa oang oang nói: “Tốt lắm, bây giờ tới bài kiểm tra thực chiến, đây là một chiến sĩ cấp E thì phải đủ khả năng chiến thắng khi đơn độc đối mặt với lợn rừng, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

Lợn rừng?

Nhìn hắn đầy vẻ nghi hoặc, hắn thực sự không hiểu nổi, chẳng lẽ một chiến sĩ cấp E chỉ có thể chiến thắng một con lợn rừng thôi sao? Như vậy phải chăng là quá yếu?

Có điều khó hiểu cũng chỉ là khó hiểu, hắn không muốn hỏi gì thêm, nếu người ta đã yêu cầu như vậy thì hắn chỉ cần làm cho thật tốt là được rồi, dù sao kiếm được chiếc huân chương nghề nghiệp mới là mục đích của hắn.

Thấy hắn đã chuẩn bị ổn thỏa, tên võ sĩ gật đầu đi tới cạnh một cánh cửa thấp nhỏ, đưa tay khe khẽ kéo cánh cửa rồi quay lại dặn dò: “Ngươi nên cẩn thận một chút, con lợn rừng này đã đói bụng hơn mười ngày rồi, nếu cảm thấy có nguy hiểm ngươi hãy cầu cứu thật nhanh đây”.

Hắn gật đầu cười khỏ, nếu một con lợn rừng cũng đánh không lại thì không biết hắn đã phải chết từ mấy trăm năm rồi. Hơn một năm sống trong rừng rậm hắn đã gặp qua không biết bao nhiêu thứ quái quỷ còn lợi hại hơn lợn rừng nhiều thì tại sao bây giờ phải sợ nó cơ chứ?

Hống!

Thấy hắn gật đầu, gã chiến sĩ liền kéo mạnh cánh cửa, lập tức một con lợn rừng có đôi mắt đỏ rực như máu hung hãn lao ra, sau khi quanh quất tìm kiếm một hồi, nó rống lên nhằm phía hắn lao tới.

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Mạo Hiểm Tân Bình

Đối mặt với con heo rừng đang chạy đến, hắn áp chế tâm tình, thanh tĩnh trở lại, tinh lực tự động tiến vào trạng thái siêu cấp tập trung, đây là bản lĩnh mà hắn tập luyện được trong nửa năm qua, càng trong lúc chiến đấu càng bảo trì tinh thần tuyệt đối tập trung, bất cứ một khoảnh khắc mất tập trung, đều có thể làm cho hắn bị mất mạng tại đương trường!

Hắn tập trung toàn bộ tinh thần theo dõi động tác của con heo rừng, tựa hồ động tác chậm đi một chút, theo sau... Hắn di chuyển về phía heo rừng, sẵn sàng nghênh đón.

Sau đó, một đạo ngân quang, mãnh liệt từ bên hông của hắn bắn ra ngoài, ngân quang biến thành một đạo tia chớp, tại khoảnh khắc heo rừng cùng hắn va chạm đó có chút chững lại một chút, sau đó nhanh chóng biến mất.

Keng!

Bảo kiếm vào vỏ tiếng trong như ngọc, cương giáp chiến sĩ trợn mắt há hốc mồm nhìn cái vẻ mặt bình tĩnh kia của nam hài, không phải chưa từng thấy qua, bảo thủ mà nói, so với nam hài kia công kích nhanh gấp mười cương giáp chiến sĩ đã gặp qua, nhưng chính là... Khí thế nam hài kia biểu hiện thì tới bây giờ chưa từng gặp qua!

Nhanh! Chuẩn! Độc! Ba chữ này cũng không phải đặc điểm lớn nhất của thiếu niên này, cương giáp chiến sĩ gặp qua rất nhiều kiếm sĩ đều có thể dễ dàng làm được điểm này, nhưng chính là... Cảm giác phiêu dật, nhẹ nhàng tự nhiên, tới bây giờ chưa từng gặp qua!

Kỳ thật kỳ thi kiểm tra này, là khảo sát năng lực xử lý của võ sĩ, cùng với năng lực chống cự, trước kia người tham gia thi kiểm tra, đều đương nhiên sử dụng chiêu bài của mình, sử dụng đại kiếm đối kháng heo rừng trước mặt, trong một lần đủ lực lượng giao phong, chỉ cần có thể đủ lực lượng ngăn cản heo rừng xông tới, vậy là đã hợp cách!

Chính là hôm nay nam hài này, chỉ có thể dùng 2 chữ nhẹ nhàng để tả, một kiếm có thừa nhẹ nhàng đâm ra, một điểm lực lượng cũng không có bỏ phí, chỉ tại yết hầu heo rừng chính xác đâm ra một kiếm, cắt đứt đại động mạch, đồng thời hướng tới phía trước đạp nhẹ một bước, hết thấy liền kết thúc!

Chiến đấu phương thức như vậy, thật sự quá kỳ lạ, không có bỏ phí một tia khí lực, chỉ trong một chớp mắt, dùng một động tác, thoát nhìn hết thấy đều trùng hợp, giống như là tình cờ. Nhưng cương giáp chiến sĩ biết, đây tuyệt đối không phải trùng hợp, trạng thái nam hài kia vừa rồi chiến đấu nói cho hắn, đây hết thấy không phải trùng hợp, là thực lực! Nam hài này sử dụng thực lực để hoàn thành, mặc dù nhìn như là một kịch tình cờ trùng hợp.

Hắn là không có lực lượng sao? Không! Hiển nhiên không phải, vừa rồi một kiếm thật sâu kia, rõ ràng lực lượng của hắn tuyệt đối là cường đại, sáng sớm hôm nay người tham gia thi kiểm tra này, đồng dạng lực lượng một kiếm đem heo rừng chém thành hai nửa, cho nên nói, tuyệt đối không phải vấn đề lực lượng.

Đó là cái gì chứ?

Cảnh giới! Đó chính là cảnh giới! Làm một người khi thực lực cường đại đến một trình độ nhất định, thì hắn khinh thường dùng sức lực đi giải quyết vấn đề, chánh thức cao thủ chống lại đối thủ kém hơn mình, tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn dùng sức lực ngành kháng, cái gì có thể được gọi là cao thủ? Tỷ như một người đi giết gà, hắn dùng toàn lực đem con gà kia chém thành hai nửa sao? Hiển nhiên sẽ không, đối với một vật đã chết rồi, dùng sức lực đi chống lại để làm gì?

Nghĩ tới đây, cương giáp chiến sĩ cơ hồ lập tức kết luận, nam hài này đã đạt tới trình độ 3E, heo rừng mặc dù cũng mạnh, nhưng là đối với nam hài kia mà nói, vẫn còn là quá yếu, làm cho hắn căn bản không thêm hứng thú, cương giáp chiến sĩ cho rằng, nam hài này nhất định sẽ trực tiếp đi tham gia thi kiểm tra tấn cấp tiếp theo!

Nghĩ tới đây, cương giáp chiến sĩ kiên định gật đầu, xoay người về hướng người làm công đi đến, tiếp tục thi kiểm tra đã không có ý nghĩa, phần dưới thi kiểm tra, đối nam hài đặc biệt này chỉ là một loại vũ nhục thôi.

Qua!

Không chút do dự tại trên danh sách thi kiểm tra đóng xuống đại ấn, hợp cách hai chữ to dị thường bắt mắt xuất hiện tại phái trên danh sách khảo hạch biểu thượng, theo sau.....Cương giáp chiến sĩ về mặt cổ võ đem biểu cách đưa cho hắn và nói: "Tốt lắm, người đã không cần thi kiểm tra, trực tiếp đi lĩnh lấy nghề nghiệp nghề nghiệp huân chương đi, bọn ta đưa cho người một tin tức tốt, người đã tấn cấp".

Ngây ngốc tiếp nhận biểu cách, nghi hoặc quay đầu lại nhìn một chút bên trong các loại khí giới thi kiểm tra che kín bốn trăm thước phòng ốc, hắn cũng không cho rằng thi kiểm tra nghề nghiệp có thể dễ dàng hoàn thành như vậy, đâu có thể nào mới thi có hai hạng mục mà? Vừa rồi bên ngoài trung niên võ sĩ không phải nói tổng cộng có mười bảy hạng thi kiểm tra sao?

Bất quá, bất kể thế nào, người ta đã đem biểu cách đưa cho hắn, hắn đây còn phân vân cái gì a? Trực tiếp có thể giao cho trung niên võ sĩ! Nghĩ tới đây... Hắn đi ra khỏi phòng thi kiểm tra sau khi thành khẩn nói lời tạ ơn.

Nhìn nam hài đi ra khỏi phòng, cương giáp chiến sĩ không khỏi gật đầu cười, lại một người võ sĩ xuất sắc đi ra, thật nhìn không ra, tiểu tử đơn bạc thân thể này có cường đại lực lượng như thế!

Quay đầu nhìn lại một đồng khí giới xa xa, cương giáp chiến sĩ không khỏi lộ ra thần sắc khinh bỉ, những vật này căn bản không xứng dùng để thi kiểm tra thiếu niên kia.

Kia là kiện cương giáp nặng trăm cân, mặc vào nhảy chém trăm kiếm, loại thi kiểm tra ngu xuẩn này, căn bản không cần thi kiểm tra, giống như thí sinh sáng sớm hôm nay giống nhau, quá dễ dàng, một điểm khiêu chiến cũng không có!

Từ đầu đến cuối, cương giáp chiến sĩ này đã hiểu lầm, hết thấy đều do biểu hiện trước đó của hắn, cho nên sinh ra hiểu lầm.

Cương giáp nặng 100 cân? Sợ rằng Lý Dật sau khi mặc vào thì ngay cả động đây cũng không được, còn nói cái gì đến nhảy chém cơ chứ, đây chính là muốn kiểm tra vượt qua chướng ngại cao một thước đi chiến đấu, đối với lý dật trước mắt mà nói, tuyệt đối là không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ!

Mặt khác, so sánh với hạng mục thi kiểm tra khoa trương này, còn có mười bốn hạng nữa, cơ hồ không có hạng nào Lý Dật có thể hoàn thành, hết thấy hết thấy, chỉ có thể do hiểu lầm! Thật đúng là hiểu lầm!

Mang theo kiếm sĩ hiệp hội huân chương nghề nghiệp, hắn nhanh chóng về tới mạo hiểm công hội, sau khi trải qua một phen thủ tục, hắn rốt cục trở thành một mạo hiểm giả!

Đáng nhắc tới chính là, Á sâm cho hắn 1000 đồng tệ, bây giờ hắn đã chỉ còn lại có 200, 300. Khối nghề nghiệp huân chương 300 lệ phí, 300 đồng tệ cho mạo hiểm huân chương, cùng với 100 thủ tục phí cho cả 2 bên, 1000 bây giờ chỉ còn lại 200!

Sau khi lấy được tư cách mạo hiểm giả, hắn không khỏi bắt đầu xoa quyền lau chường, chuẩn bị sẵn sàng hoàn thành tốt nhiệm vụ, kiếm một khoản thu nhập, chính là... Tình huống kế tiếp lại lần làm cho hắn trọn mắt há hốc mồm.

Bởi vì hần chỉ là một người E cấp mạo hiểm giả, có khả năng tiếp nhận nhiệm vụ quả thực... Quả thực không cách nào hình dung, từ hơn mười đồng tệ giúp người ăn nhanh, đến ba trăm đồng tệ thu thập vệ sinh, chiếu cố lão nhân tiểu hải tử, không việc gì không có!

E cấp nhiệm vụ cũng chia làm ba tầng, phân biệt là E cấp, 2E cấp, 3E cấp, mỗi một bậc nhiệm vụ lấy 300 đồng tệ làm giới hạn, 300 là E cấp nhiệm vụ, 600 là 2E cấp, về phần 900 là 3E cấp nhiệm vụ!

Bởi vì hần bây giờ chỉ là E cấp mạo hiểm giả, cho nên chỉ có thể tiếp E cấp nhiệm vụ, bất quá... Lo lắng trên người chỉ còn lại có 200 đồng tiền, 200 đồng tiền, ngay cả ở trọ cũng không được vài ngày, cho nên... Hần lựa chọn một người cái E cấp nhiệm vụ - kết bạn!

Đây là một cái kỳ quái nhiệm vụ, nhiệm vụ này hầu như không có gì, chỉ là làm bạn của một người, tại Đế tư thành chơi một ngày, mỗi ngày đều sẽ có 300 thù lao, có thể khẳng định là, nhất định là có người nào tiền nhiều nên tìm cách tiêu bớt một chút, 300 đồng tiền làm bạn đi chơi một ngày, quá xa xỉ!

Bất quá, kỳ thật cũng không có gì ngạc nhiên, làm bạn không thể như vậy nhẹ nhàng khoái hoạt, đi cùng cả một ngày, đã đủ một gần chết, huống chi chỉ không chừng còn phải đem theo cái gì, hoặc mang theo cái gì đấy!

Nắm chặt huân chương, đem hai cái huân chương vừa lấy được nắm trong bàn tay, hần hài lòng đi ra khỏi mạo hiểm giả công hội, đương nhiên... Hần đã đăng kí trong cuốn trực nhiệm vụ!

Cuốn trực kỳ thật chính là một miếng da dê cuộn lại, sau đó dùng một sợi dây trói chặt mà thôi, mặt trên viết nhiệm vụ nội dung, cùng với một ít tương quan tin tức, da dê có ưu điểm chống nước, hơn nữa chữ viết là trải qua mạo hiểm giả công hội gia công, bên trong có chữ kí ủy thác đồng thời... Cuốn trực này, cũng là nhiệm vụ bằng chứng!

Nhìn một chút 200 đồng còn lại, hần do dự một chút, đi sang bên cạnh quán thực phẩm mua một ít lương khô, cùng với một ít thịt khô, theo sau hần nhanh chóng hướng phía ngoài trấn ra đi, rồi Tiểu Cường đi lâu như vậy, hần sợ xảy ra chuyện gì.

Cũng may, khi hần ở trong rừng rậm, một tiếng hoan hô vui mừng vang lên, phía sau Tiểu Cường nhanh chóng xuyên qua rừng, rất nhanh liền đi tới trước mặt hần, hiển nhiên... Cũng không có người phát hiện ra nó.

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Hồng Y Nữ Tử

Trong rừng rậm cái gì nguy hiểm nhất?

Đối mặt cái vấn đề này, hần trước kia trả lời hoặc là sẽ lão hổ, hoặc sẽ là gấu, nhưng là bây giờ bất đồng, từ khi Tiểu Cường thành thực tới giờ, trong mắt hần, trong rừng kinh khủng nhất tồn tại, khẳng định chính là Tiểu Cường !

Nó mặc dù là hạt tử, nhưng Tiểu Cường sau khi biến dị, lực lượng rất lớn, hơn nữa tại trong rừng lúc di chuyển, tám cái chân dài căn bản là không dính mặt đất, như u linh, tại phía trên đại thụ mượn lực, thân hình không lờ mà lại kinh khủng, khí tức quý dị toát ra, tốc độ nhanh nhất, nhanh đến nỗi làm cho người ta chỉ có thể nhìn thấy một đoàn mơ hồ hồng ảnh!

Cơ bản mà nói, Tiểu Cường so với lúc ở trong rừng, không sai biệt lắm linh hoạt có thể so với chim, chỉ tiếc... Như vậy trong lúc di động, hần không có cách nào đứng trên lưng Tiểu Cường, cái loại tốc độ này, không phải hần có thể nắm bắt được, nếu là hần té xuống, cao như vậy, sợ rằng không chết cũng phải té gãy vài khớp xương!

Chi chi...

Tiểu Cường hạnh phúc nheo con mắt lại, một ngày không gặp, Tiểu Cường hiển nhiên nhớ hần, một cái đầu to màu lam thân mật cọ vào đầu hần, không ngừng phát ra tiếng cười khoan khoái.

Mỉm cười xoa nhẹ đầu Tiểu Cường, hần nhẹ giọng cười nói: "Tốt lắm, vừa rồi đã chạy đi đâu? Hôm nay có ăn no hay không hả? "

Chi chi. . .

Đối mặt với câu hỏi của hắn, Tiểu Cường gật đầu lia lịa, tỏ vẻ chính mình hoàn toàn ăn no, kỳ thật cũng khó trách, bọn họ ở cùng một chỗ, hắn chỉ biết trở thành gánh nặng cho Tiểu Cường, lấy tốc độ cùng công kích năng lực của nó, tìm kiếm chút thực vật, quả thực là dễ như trở bàn tay a!

Nhìn tựa hồ Tiểu Cường lại lớn thêm một chút, hắn không khỏi nở nụ cười khổ, tiểu tử này chuẩn bị thật sự biến thành khổng lồ rồi, thân thể dài như vậy, lớn như vậy, vẫn hoàn toàn không có ý tứ đình chỉ, hắn thật sự rất khó tưởng tượng, tương lai nó rốt cuộc có thể to lớn tới cỡ nào?

Bất quá, không quá lo lắng, lúc ban đầu, Tiểu Cường lớn lên rất nhanh, cơ hồ tăng theo từng ngày, theo thời gian trôi qua, nó phát triển đã thông thả rất nhiều, có thể là càng ngày càng thông thả, tựa hồ... Tiểu Cường đích thân thể, đã đến gần cực hạn!

Nhìn Tiểu Cường xa xa, hắn không khỏi lắc đầu, nhẹ nhàng đứng trên kiềng tử (đôi càng) thật lớn của Tiểu Cường. Tiểu cường ăn ý giờ kiềng tử lên, đem hắn đưa lên trên lưng nó, theo sau hắn ra lệnh một tiếng, tám cái chân nhỏ đứng lên, nhanh chóng hướng phía sâu trong rừng rậm bước đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi ở trong rừng rậm hái chút quả dại ăn đơn giản, hắn tiếp tục cho Tiểu Cường đi tìm thức ăn cho chính mình, còn bản thân cầm cuốn trục da dê, hướng đến Đế Tư thành chạy tới!

Chạy một đoạn đường tới địa điểm nhiệm vụ ước định, đó là một cái sân nhỏ, có một cái suối phun bên cạnh, nhanh chóng tìm được cái ghế dài như ước định, hắn bình tĩnh ngồi xuống, không biết người giao nhiệm vụ lúc nào đến, thời gian tựa hồ đã không sai biệt lắm!

Lạch cạch... Lạch cạch... Lạch cạch...

Vừa ngồi xuống, chỉ trong chớp lát, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, ngẩng đầu nhìn lên, một người mặc một thân áo bào đỏ tươi, tay cầm một cây quyền trượng, tựa hồ hoàn toàn do thủy tinh màu đỏ điêu khắc thành, chân đi một đôi ủng nhỏ màu đỏ tươi, vừa đi vừa nhảy từ xa xa chạy tới.

Ngơ ngác nhìn tiểu cô nương kia, một loại cảm giác thuần khiết đáng yêu không khỏi từ đáy lòng hắn dâng lên, khuôn mặt hồng hồng hây hây, trắng nõn, làn da trong suốt cái mũi nhỏ nhắn, cùng với một đôi mắt thật to, có đôi lông mi dài, còn có chiếc miệng nhỏ nhắn, hết thảy tạo nên một cô nương đáng yêu trong thế giới hỗn tạp này.

Trần ngập sức sống màu đỏ, không giống trên đường những người khác mặc đồ chỉ đỏ nhạt, đồ đậm đây là một loại màu đỏ tràn ngập sức sống, tràn ngập màu đỏ rực rỡ, mặc dù hắn cũng đang tuổi còn trẻ, nhưng chính là màu đỏ trước mặt này sức sống bắn ra bốn phía, nhiệt tình như lửa, toát hơi thở hấp dẫn!

Này!

Chính là trong lúc hắn đang ngơ ngác suy tư, cô nương không biết lúc nào đã chạy tới trước mặt hắn, hai tay chấp phía sau, một đôi mắt to cách hắn chỉ có vài thước! Ánh mắt quan sát hắn từ trên xuống dưới.

A!

Nhìn tiểu cô nương gần trong gang tấc, hắn không khỏi kinh hãi thất sắc, cùng một cô nương như vậy ở khoảng cách gần đối mặt, đây là lần đầu tiên, một cỗ ngọt ngào hương khí, nhàn nhạt đưa vào mũi hắn, thật sự rất dễ chịu.

Hắn rất muốn trốn, chính là... Khi hắn toàn lực dịch về phía sau thì mới phát hiện, hắn vốn là ngồi ở cái ghế tựa, bây giờ muốn trốn, đã không có một khe hở nào!

Xấu hổ nhìn tiểu cô nương trước mặt, tiểu cô nương chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, so với hắn nhỏ hơn ba, bốn tuổi, xem như cùng lứa tuổi với hắn.

Bất tri bất giác, hắn lại lâm vào trong trầm tư, không có biện pháp, ở trong rừng nửa năm, không có ai cùng hắn nói chuyện, cho nên nhiều lúc, hắn trở thành một người trầm tư, ngay cả Tiểu Cường cũng không thể cùng hắn nói chuyện!

Bây giờ, mặc dù rõ ràng có người đang đứng ở trước mặt hắn, hơn nữa lại ở quá gần hắn, chính là thói quen lại vẫn như cũ nổi lên, hoàn toàn quên hết ngoại cảnh!

Này!

Cũng may hắn vẫn cảnh giác, khi hồng y cô nương đối diện kêu lên một tiếng thì thần trí hắn nhanh chóng trở lại, kinh hoàng hướng tiểu cô nương nhìn lại thì phát hiện nàng đã rời xa hắn, đứng ở địa phương trước mặt hắn một bước, gất gao nhún nhún đôi mày đáng yêu, khiến cho đôi mắt to đáng yêu lộ ra một loại thần thái uy nghiêm.

Đồng thời, nha đầu kia một tay chống eo rất đáng yêu, một tay cầm cây quyền trượng thủy tinh trong suốt màu đỏ, phần nộ nhìn hắn nói: "Người là người như thế nào mà không có lễ phép như vậy, nhân gia cùng người chào hỏi cũng không thêm lễ ý!"

A!

Hắn luống cuống tay chân đứng lên, bối rối sửa sang lại quần áo trên người, đồng thời thấp giọng trả lời: "Ngại quá, ta vừa rồi thất thần, thật sự xin lỗi..."

Nghe xong hần nói, cô gái tựa hồ nhận thấy lời xin lỗi thành khẩn từ hần, nhúu mày nói: "Người chính là mạo hiểm giả công hội phải đi sao? "

Nghe xong cô gái nói, hần không khỏi có chút sùng sốt, sau đó vội vàng từ trong người móc ra cuốn trục, đưa qua cho cô gái: "Đúng, đúng rồi.....Ta chính là... ta là..., người xem...Đây là cuốn trục nhiệm vụ! "

Nhìn bộ dáng hấp tấp của hần, tia tức giận của cô gái cuối cùng rốt cục cũng tiêu tán, hơn nữa còn nở một nụ cười, vươn cánh tay nhỏ bé đáng yêu nhanh chóng lấy đi cuốn trục từ tay của hần.

Nhanh chóng mở cuốn trục, sau khi xem xét, cô gái gật đầu, trả lại hần cuốn trục, đồng thời nói: "Tốt lắm, chúng ta bây giờ đi luôn, thời gian của ta cũng không nhiều lắm!"

Vừa nói chuyện, hồng y nữ tử mỉm cười xoay người, vừa đi vừa nhảy hướng sân rộng đối diện ngã tư đường đi đến, cười khỏ nhìn lên cuốn trục, đây rõ ràng vẫn còn là một tiểu nha đầu, thật không biết cái gì là tốt, không nghĩ tới... Chủ của hần lại là một tiểu nha đầu chưa hết mùi sữa, ngay cả bước đi cũng không nghiêm chỉnh Lắc đầu, bất kể năng như thế nào cũng tốt, bây giờ nàng ta là cố chủ của hần, lấy tiền của người ta thì phải giúp cho người ta tiêu trừ tai họa, mặc dù hần không có bản lĩnh gì lớn, nhưng cũng chỉ là được bước nào hay bước đó.

Theo sau nửa giờ, hần rốt cục biết tại sao thù lao nhiệm vụ này cao đạt 300 đại tử, không dễ dàng a, thật sự quá không dễ dàng , đầu phải nàng đang tìm bạn đồng hành, rõ ràng là đang tìm kiếm một khổ sai thôi!

Đi theo sau lưng cô gái , dọc theo đường đi... Bọn họ tiến đến tất cả các cửa hàng buôn bán ở trên đường, đồ vật đã mua một đồng lớn! Trên cánh tay của hần chẳng những ôm đầy vật, mà khoa trương nhất chính là phía dưới vẫn treo một chuỗi lớn, mặc dù không quá nặng, nhưng là... Vô luận là nam nhân, ôm một đồng đồ vật gì đó ngăn trở tầm mắt, đi theo phía sau một người tiểu nữ hải chạy tới tất cả các cửa hàng ở trên đường, cũng sẽ đánh mất nửa cái mạng! (giờ vẫn vậy mà thôi :021:)

Hơn nữa, nam nhân thật sự không thích hợp đi mua sắm, nếu chỉ là đi, chỉ là ôm đồ vật, hần cũng sẽ không thấy quá khó khăn, làm sao có thể so sánh với luyện tập trong rừng, gian khổ hơn nhiều, chính là... Đi dạo các cửa hàng thì nam nhân đều biết, điều đó tuyệt đối là sở thích của đàn bà, nam nhân tốt nhất không nên đi nếm thử, quả thực là địa ngục a!

Nhìn tiểu cô nương tiến vào rồi lại bước đi dĩ nhiên vẫn là vừa đi vừa nhảy, hần không khỏi than thở, cái thế giới này quả là kỳ diệu a, ngay cả một tiểu cô nương mới mười bốn tuổi, đã có thể lực mạnh mẽ như vậy!

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Địa Ngục Chi Lữ

Cũng may cái gì cũng đều là có giới hạn, địa ngục cũng bất quá mới có mười tám tầng thôi, khi hần bụng đau chân mỏi, ngực thấy khó chịu, bắt đầu cảm thấy không cầm cự được, hồng y nữ tử rốt cục nhân từ nói cho hần biết, hôm nay đi dạo đã đủ, nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành!

Ngay khi hần thờ dài một hơi, thiếu chút nữa ngã xuống đầu đường, giọng nói của hồng y nữ tử lại vang lên: "Ngày mai, sáng sớm lại gặp người tại chỗ đã gặp người sáng nay, chúng ta ngày mai tiếp tục! "

A!

Bàng hoàng nhìn hồng y nữ tử, ngày mai vẫn còn muốn tiếp tục! Trời ạ... Đây tuyệt đối là không được, bất kể cho hần bao nhiêu tiền, khổ cực như vậy thì hần cũng không làm nữa! Thật sự là từ chối a!

Kịch liệt lắc đầu, hần khẳng định nói: "Không được, một ngày như này mệnh ta thiếu chút nữa đã mất, ngày mai ta tuyệt đối mặc kệ, ta..."

Cái gì? Mặc kệ!

Nghe xong hần nói, nàng phần nộ nhúu mày, tức giận nói: "Nhiệm vụ người vẫn tiếp tục, người nói không làm là không làm à?"

Nghe xong hồng y nữ tử nói, hần rút từ eo lưng ra cái nhiệm vụ cuốn trục, vừa khẽ lắc, vừa nói: "Người hãy nhìn rõ ràng, nhiệm vụ này miêu tả rất rõ ràng, ta chỉ phục vụ người một ngày thôi!"

Hừ!

Nghe xong hần nói, nàng hừ lạnh nói: "Người là lần đầu tiên tiếp nhận nhiệm vụ à? Như thế nào ngay cả nhiệm vụ trong cuốn trục cũng không hiểu à?"

Vừa nói chuyện, nàng vừa đoạt lấy cuốn trục trong tay hần, chỉ vào mặt trên cuốn trục và đưa cho hần xem: "Người xem cho rõ ràng, nơi nào nói chỉ có một ngày!"

Ngạc nhiên theo vị trí ngón tay nàng: "Làm người đồng hành, mỗi ngày ba trăm! Nếu nhiệm vụ không cách nào hoàn thành, đền bù lại gấp 10 lần tiền thuê".

Đau khổ ngẩng đầu, hần không thể tin nổi vào mắt mình: "Mặt trên cuốn trục này viết mỗi ngày ba trăm, ý tứ này không phải là nói làm thuê một ngày hay sao? "

Hừ!

Tiêu sai đem tinh bồng đặt lên trên vai, nàng ngang ngược ngẩng đầu nói: "Mỗi ngày ba trăm tệ, người cũng đã làm một ngày rồi đấy, nói cách khác, đây chính là nhiệm vụ vô thời hạn, trừ phi ta chủ động giải trừ, nếu không thì người vẫn phải theo phục vụ ta đến khi hết kỳ hạn một tháng! Một tháng sau người được tự do!"

Dừng một chút, nàng cười nói: "Đề ta dạy người đi, người xem cái số phù hiệu này, phù hiệu này đại biểu ý tứ liên tục, nhiệm vụ này là nhiệm vụ liên tục, mặt khác... Nếu không có ước định thời gian, thì hãy cam chịu một tháng! Bây giờ người đã hiểu chưa?"

Ba thập...

Nghe xong nàng nói, quả thực giống như sét đánh giữa đình đầu, hần hoàn toàn ngây người, ngay cả cuốn trục rút xuống cũng không biết, trước mắt không ngừng tái hiện lại một màn đau khổ hôm nay, cuộc sống như vậy, chẳng lẽ bắt hần kiên trì một tháng sao? Hần bây giờ khẳng định là chết còn sướng hơn.

Đắc ý nhìn hần một chút, hồng y nữ tử cười một tiếng, xoay người, vừa chạy vừa nhảy rồi đi, cùng lúc đó, tiếng nàng từ xa truyền tới: "Tốt lắm, nếu người thật sự không muốn tiếp tục làm nữa, vậy người có thể lựa chọn nộp cho ta 3000 đồng bồi thường! Nếu không, ngày mai đúng giờ xuất hiện cho ta!"

Nhìn thân ảnh như ngọn lửa, giống như hỏa miêu trong gió biến mất tại xa xa, hần không tránh khỏi tuyệt vọng, đây là nhiệm vụ cái gì, này thật sự là... Hay là một cái bẫy! Một khi đã dính trên người, vứt đi không được, nhớ tới một tháng sau này, hần không khỏi quay cuồng, trước mắt biến thành màu đen, địa ngục a!

Cùng lúc đó, tại khúc rẽ đầu đường, một nữ hài mặc quần áo đỏ như lửa, thật không ngờ lại đang cười lớn, người này không phải ai khác, đúng là hồng y nữ tử kia.

Len lén ngắm nhìn nam hài vẫn đang ngờ ngác đứng tại chỗ, nàng vừa mới ngừng cười, lại không khỏi phá lên cười lần nữa, hết trận này đến trận khác.

Kỳ thật, nhiệm vụ này chỉ quy định là bạn đồng hành, ngoài ra quy định cái gì cũng không có, một cách khác, chỉ cần đi theo bên cạnh nữ hài này cũng có thể coi là hoàn thành nhiệm vụ, về phần ôm cái gì, hoàn toàn có thể cự tuyệt, chính là hần ta không nghĩ tới, đứm gốc này dĩ nhiên hoàn toàn không biết gì, bảo gì thì làm đấy, như một món đồ chơi, đi nơi nào mới có thể tìm được đây?

Nghĩ tới đây, hồng y nữ tử trong mắt không khỏi ánh lên tia hưng phấn, nếu ông trời đưa tới một người như thế một món đồ chơi đáng yêu như thế, vậy nàng nhất định phải hảo hảo quý trọng mới được, nhất định phải suy nghĩ thật tốt để làm sao ngày mai như thế nào treo cột cái tên ngọc đầu to này.

Nghĩ tới đây, hồng y nữ tử khe khẽ vung vẩy cây hỏa hồng tinh bồng trong tay, về mặt hưng phấn hướng xa xa chạy đi, ngày mai sẽ có thứ tốt hơn để chơi đùa rồi!

Kế tiếp một tháng, thật sự là một tháng thống khổ nhất trong cuộc đời hần! Đây tuyệt đối không hề khoa trương, hồng y nữ tử mỗi ngày đều thay đổi cách hành hạ hần, một tháng này, quả thực so với lưu lã trong rừng cây một trăm năm còn kinh khủng hơn!

Ngã Pháp Lệ Ti - cái tên đẹp như vậy, lại đặt cho một tiểu ma nữ, thật là quá lãng phí, lần đầu tiên hần biết tên nàng, hần yên lặng đọc đi đọc lại cái tên này mấy lần, thật đáng tiếc cái tên hay như vậy, ưu nhã thanh lệ... Đáng tiếc lại lãng phí ở nhà đầu chết tiệt này.

Nghiêm khắc mà nói, một tháng này hần cũng thu hoạch không ít, Lệ Ti ác ma dưới sự đối xử tồi tệ cùng với hành hạ, tính nhẫn nại của hần, cùng với tâm tính đều đều cao rất nhiều.

Vẫn còn một ngày nữa, hần mới có thể chấm dứt nhiệm vụ đáng ghét này, nhìn Lệ Ti phía trước đang cười sung sướng, hần không khỏi lắc đầu, trải qua một tháng ma luyện, đã không có cái gì có thể hù dọa nổi hần, bây giờ cho dù Lệ Ti làm ra cỡ nào khoa trương, hần đều có thể bình tâm khí đối mặt.

Điều đầu tiên của võ thuật Trung Quốc là tu thân dưỡng tính, tu thân, có nghĩa là đối với thân thể thì tu luyện, nghĩa là tu luyện võ đạo, mà dưỡng tính chính là bồi dưỡng cùng rèn luyện tâm tính, là đạo trong võ. Đối với tu luyện không ngoài kiếm tu cả trong lẫn ngoài.

Ở trong rừng rậm nửa năm hồi trước, đối với thân thể tu luyện đã có sự tiến bộ, mặc dù còn xa xa mới so sánh được với võ sĩ trong thế giới này, nhưng nếu là so sánh với địa cầu, hẳn cũng xem như một mãnh hán.

Bất quá, đối với bồi dưỡng tâm tính, hẳn luyện vẫn không đủ, cũng may nha đầu này một tháng hành hạ đối xử hẳn như ở địa ngục, tâm tính của hẳn bồi dưỡng đã tiến vào một cái giai đoạn mới, tiến vào một tâm cảnh cao tầng có thể làm cho lực lượng của hẳn càng thêm lợi hại, càng thêm sắc bén!

Không hề khoa trương nói rằng, dưới sự đối xử tồi tệ của Lệ Ti trong một tháng, đối với hẳn vừa mới bắt đầu luyện tập rất là có hiệu quả, đừng nghi ngờ những lời trên, người nào nếu không tin, ngươi đi theo một người phụ nữ đi dạo các thương điểm một tháng, sau đó làm cho người phụ nữ tìm cách hành hạ ngươi, đối xử tệ bạc với ngươi, kiên trì một tháng sau xong ngươi sẽ phát hiện, tâm trí của ngươi sẽ tiến bộ rất nhiều, nhiều đến mức quả thực không cách nào tưởng tượng.

Trước kia nghe tiểu nhân nói, tiểu thư hoàng hoa khuê nữ con nhà gia giáo, có thể cả năm ngồi ở trong khuê phòng, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không đến, hơn nữa chỉ đơn thuần ngồi, sẽ không vội vã, sẽ không khó chịu, lại càng không hay nổi giận, vĩnh viễn như vậy tâm bình khí hòa, đây là tu tâm dưỡng tính phẩm chất!

Trước kia hẳn không quá tin tưởng, chính là bây giờ hẳn tựa hồ đã tin tưởng, mặc dù hẳn còn không được khoa trương như vậy, nhưng là lẳng lặng ngồi cả ngày, lòng của hẳn sẽ không có gì ba động, sẽ không tịch mịch, sẽ không phiền não, sẽ không cô đơn, sẽ không nhàm chán sẽ không... Như vậy bình tâm tĩnh khí, bình thần ngồi cả ngày!

Đừng tưởng rằng đây là đại cô nương mới có đặc điểm như thế, mặc dù hẳn không trải qua. Một cao thủ, ngoài tâm tính tu dưỡng tuyệt đối là siêu phẩm, không có chút nghị lực, chưa từng tu dưỡng tâm tính, chỉ sợ là cho dù ngươi có lực lượng hơn nữa thì cũng là uống phở, vĩnh viễn không thành được cao thủ.

Này!

Chính là trong lúc hẳn đang trầm tư, tiếng Lệ Ti từ trước mặt vang lên, hẳn bình thần cười một tiếng, tiểu sai bước đến, mỉm cười nói: "Ngươi gọi ta có chuyện gì vậy?"

Ngơ ngác nhìn nam hài có tên gọi Lý Dật trước mặt, Lệ Ti thật sự bị chọc tức, một tháng, suốt một tháng rồi, trừ bỏ nửa tháng bắt đầu ra, người này dĩ nhiên càng ngày càng bình tĩnh, hơn nữa tới bây giờ, chính mình đã cảm thấy một chết đi, nhưng người kia dĩ nhiên vẻ mặt vẫn tươi cười, thái độ lại càng bình thản, không có cách nào để hình dung nữa!

Hôm nay post sớm tối mình có việc :4:

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mạo Hiểm Tấn Cấp

Tức giận nhìn vẻ mặt tươi cười của nam hài kia, Lệ Ti như thế nào cũng không rõ ràng, sao hẳn có thể thích ứng tốt như vậy chứ? Bắt đầu bằng một thái độ tức giận muốn chết, mà bây giờ, hẳn mặc dù vẫn như cũ, không thích đi dạo thương điểm, nhưng lại có thể cả ngày vô thanh vô tức đi theo phía sau mình, mỗi khi mình gọi hẳn thì hẳn luôn bình tĩnh xuất hiện trước mặt mình!

Không tin đó là sự thật, Lệ Ti tức giận nói: "Hôm nay là ngày cuối cùng, nhưng bốn tiểu thư còn không có đi dạo đủ, thế nào! Ngươi có đủ can đảm nữa hay không sẽ lại tiếp tục một tháng nhiệm vụ nữa?"

Nhìn khuôn mặt nàng khiêu khích, hẳn không khỏi cười một tiếng, chăm chú nói: "Chúng ta có cùng ý nghĩ rồi, ta cũng đang muốn đi cùng tiểu thư xinh đẹp thêm vài ngày nữa, nếu ngươi cũng có cái ý tứ này, vậy chúng ta bây giờ đi làm thủ tục luôn!"

A!

Ngơ ngác há miệng, Lệ Ti không tin nhìn nam hài đang đi đến sát bên người mình, nàng vốn chỉ là muốn thử dò xét một chút, chính là bây giờ tình thế đảo ngược, há miệng mắc quai, tự mình chui vào giở, nàng vất vả lắm mới xin trường học hai tháng nghỉ, đâu có thể nào tiếp tục ở trong cái thành nhỏ này

chơi đùa a!

Chính là, nếu đã nói ra, bây giờ thu hồi lại thì không phải tính cách của nàng, cần mạnh mẽ, một ý nghĩ can đảm từ đáy lòng trỗi dậy, tiếp đó một nụ cười gian trá xuất hiện trên mặt của nàng, xoay người hướng phía trước chạy nhanh đuổi theo hắn.

Này!

Chính là vì trêu đùa nàng một phen nên bây giờ hắn cảm thấy rất thoải mái, Lệ Ti chạy theo sau hắn gọi to một tiếng, một hồng ảnh nhanh chóng chạy tới bên người hắn.

Đúng vậy, hồng ảnh này chính là Lệ Ti, nghiêng đầu nhìn một chút khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp của Lệ Ti, hắn cười nói: "Ồ? Lệ Ti đại tiểu thư lại có gì chỉ giáo?"

Hắn phán đoán lúc này đây, Lệ Ti khẳng định đang tức giận. Mân mê chiếc miệng đáng yêu nhỏ nhắn, chính là ngoài sự suy đoán của hắn, nha đầu kia chẳng những không có tức giận, ngược lại về mặt gian trá nói: "Nếu ngươi nguyện ý tiếp tục làm nhiệm vụ phục vụ bốn tiểu thư, ta đây cũng không muốn cự tuyệt ngươi, chúng ta cùng đi mạo hiểm giả công hội nha!" Nói xong, Lệ Ti chạy vượt qua hắn, vừa chạy vừa nhảy về phía mạo hiểm công hội.

Trên đường đi tới mạo hiểm giả công hội, tại quầy hắn nộp mạo hiểm nhiệm vụ cuốn trục, tỷ tỷ xinh đẹp đứng bên trong quầy kinh ngạc nhìn hắn một cái, mỉm cười lấy từ quầy phía sau xuất ra một cái túi tiền nhỏ, nhẹ nhàng đưa cho hắn và nói: "Đây là thù lao nhiệm vụ của ngươi lần này, tổng cộng 90 kim tệ, ngươi kiểm tra đi".

Lòng tràn đầy vui mừng tiếp nhận túi tiền, 90 kim tệ này tương đương 9000 đồng tiền trên địa cầu, hắn lớn như thế này, đây là số tiền cho tới bây giờ, lần đầu tiên hắn bằng chính sức mình lao động mà có, nội tâm kiêu ngạo quả thực không cách nào hình dung, phải biết rằng... Kiếm được 9000 đồng tiền này một điểm cũng không dễ dàng, hắn theo nha đầu này chăm chỉ một tháng, không phải người, mà là trong địa ngục tròn một tháng!

Chính là trong lúc đang cảm khái, tỷ tỷ xinh đẹp bên trong quầy cười nói: "Bởi vì ngươi tính liên tục hoàn thành ba mươi lần E cấp nhiệm vụ, tích lũy cũng đủ mạo hiểm kinh nghiệm, cho nên chúng ta đem tăng mạo hiểm cấp bậc của ngươi lên!"

Vừa nói chuyện, tỷ tỷ xinh đẹp từ phía trong quầy xuất ra một quả huy chương rất khác biệt, cười tủm tỉm nói: "Ngươi bây giờ đã có thể tấn cấp làm 2E cấp mạo hiểm giả, mời thay đổi huy chương, hơn nữa xin nộp 300 là tiền vốn cùng 100 nguyên thủ tục phí!"

Nghe nói chính mình đã thuận lợi tấn cấp, hắn không khỏi hưng phấn, về phần phí dụng, hắn bây giờ có 9000 đại nguyên, làm sao phải quan tâm đến tiền, thông khoái xuất ra bốn kim tệ, hắn hào phóng nhìn tỷ tỷ xinh đẹp nói: "Được... Đây là tiền phí, ngươi thu lấy..."

Tỷ tỷ xinh đẹp mỉm cười gật đầu, tiếp nhận kim tệ, một bên bỏ vào trong quầy, một bên nhu hòa nói: "Bây giờ ngươi đã có thể nhận 2E cấp, có thể tiếp nhận tất cả nhiệm vụ 2E cấp, ngươi bây giờ muốn tiếp nhận nhiệm vụ như thế nào?"

Muốn! Hắn còn muốn thêm một nhiệm vụ nữa!

Tỷ tỷ xinh đẹp vừa nói xong, thanh âm Lệ Ti liền vang lên, theo thanh âm của Lệ Ti, một bàn tay nhỏ bé dùng sức cầu xé phía sau lưng hắn, sau đó Lệ Ti kiêu diễm liền tiến đến.

Nhìn thấy Lệ Ti, cô nương xinh đẹp phía trong quầy liếc dấu hiệu trước ngực Lệ Ti một cái, sau đó nghiêm túc nói: "Hoan nghênh ngươi, C cấp mạo hiểm giả, xin hỏi ngươi có chuyện gì phải cần chúng ta hỗ trợ sao?"

C! C cấp mạo hiểm giả!

Nghe xong tỷ tỷ xinh đẹp nói, hắn không khỏi giật mình đứng lên, có khoa trương quá không, nàng mới có bao nhiêu tuổi rồi? Mà đã đạt tới trình độ C cấp mạo hiểm giả, vượt quá khả năng có thể!

Chứng kiến vẻ mặt cùng bộ dáng không thể tin của hắn, Lệ Ti quay đầu làm một cái mặt quỷ, chỉ tiếc, nhăn nhó cái mũi trên khuôn mặt đáng yêu của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn vô luận làm ra cái gì về cũng không chút nào đáng sợ, ngược lại còn rất đáng yêu.

Mặc dù, đối với mỹ nữ hắn không có kinh nghiệm gì, cũng không có quyền lên tiếng, nhưng là hắn có thể khẳng định, nàng mới mười ba tuổi rồi và là một tiểu nha đầu, tương lai còn dài khẳng định sẽ là một đại mỹ nữ.

Có lẽ bây giờ xem ra, nàng vẫn chỉ là một nữ hài đáng yêu mà thôi, nhưng chính là một mới mười ba tuổi rồi mà xinh đẹp như vậy sao? Da thịt nàng trong suốt như ngọc hồng nhuận, trắng trẻo như sữa dê, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt thật to, cái mũi tinh xảo, khuôn mặt xinh tươi, mái tóc đen tuyền, thân hình đầy đặn, những tố chất căn cốt của một mỹ nữ, tất cả nàng đều có.

Cho dù bây giờ, mặc dù nàng đối với hắn vẫn còn ác ý nhưng thực sự nàng rất đáng yêu! Đáng yêu ghê gớm, theo lương tâm mà nói với về ngoài nữ tính như vậy thì cho hắn đi theo cùng một tháng, chỉ sợ rằng giết hắn thì hắn vẫn không đủ kiên trì đi tới đích, đừng nói gì đến tu tâm dưỡng tính, cùng với tiểu nha đầu hoạt bát đáng yêu ở cùng một chỗ mỗi lúc, mỗi nơi, đều tuyệt đối sẽ không thể rơi vào buồn bực.

Ồngốc!

Trong lúc xuất thần nghĩ ngợi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lệ Ti đỏ bừng trừng mắt nhìn hắn một cái, hung hăng quay về hắn hô một câu, rồi nhanh chóng quay đầu đi, cùng cô nương xinh đẹp trong quầy nhẹ giọng khai báo cái gì đó.

Mặc dù chuyện với Lệ Ti đã trở thành quá khứ, nhưng là từ phía sau của nàng nhìn lại, có chuyện gì xảy ra vậy? Nàng đang nói gì? Hắn âm thầm suy đoán.

Bên kia, Lệ Ti tim đập thình thịch, nội tâm nàng âm thầm trách cứ tên ngốc kia, có ai như vậy cơ chứ, ánh mắt gian xảo, không nhúc nhích nhìn chăm chăm chính mình, nhìn từ đầu cho đến chân, rồi lại từ chân nhìn lên đầu, nàng đâu phải là hàng hóa cơ chứ!

Một tháng quá khứ, đối với nàng chính là thời gian sung sướng nhất, muốn làm cái gì thì làm cái đó, cái đứa ngốc kia mặc dù không nói chuyện nhiều, nhưng là chỉ cần chính mình muốn hắn làm gì, hắn cho tới bây giờ cũng không có cự tuyệt, loại muốn làm gì thì làm này, thả mặc cho cảm giác tự do, đúng là hy vọng xa vời nhất đối với nàng, nhưng thủy chung không thể đạt được!

Từ lúc bắt đầu biết nhận thức, Lệ Ti dưới sự đốc thúc của gia gia (ông nội), tiến hành gian khổ rèn luyện, hơi lớn một chút, liền bị đưa đi hoàng gia ma pháp học viện học tập, từ xuất sanh cho đến bây giờ, nàng chia ra, mỗi một giây đều ở trong sự an bài của người khác mà vượt qua, không có một tia thời gian cùng không gian tự do nào thuộc về chính mình, nàng muốn làm cái gì thì cũng làm không được, nàng không muốn làm chuyện gì thì lại bị bắt buộc đi làm... Đây là sự thật!

Một tháng trước, rốt cục cũng chịu không được nữa loại cuộc sống áp lực này, Lệ Ti lấy lý do trong nhà đã xảy ra chuyện, hướng sư phụ của nàng xin nghỉ hai tháng, sau đó một mình chạy đến thành Thiên Viễn này chơi đùa, nàng chính là muốn chơi cho thống khoái, muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng không thích nghe sự dạy dỗ của người khác!

Thương cảm cho sư phụ của nàng, năm mơ cũng không nghĩ tới là học trò luôn luôn nhu thuận biết nghe lời Lệ Ti, lại đi lừa dối mình, lập tức đồng ý, để cho Lệ Ti làm theo cái lý do không tồn tại kia, tới đón người nhà của nàng đi về nhà.

Chính là, lần đầu tiên rời khỏi sự quan tâm chiếu cố của trưởng bối, nói thật ra, tâm lý Lệ Ti vẫn còn rất sợ hãi bất an, tất cả trưởng bối đều nói cho nàng biết, cái thế giới này rất nguy hiểm, như nàng như vậy một người con gái một mình đi ra ngoài, sẽ rất nhanh bị người ta bắt nạt, sau đó sẽ nhận được một kết quả thể thảm.

Cho nên, Lệ Ti vẫn rất sợ hãi, mặc dù tự do, cũng không dám tùy tiện xuất môn, bắt đầu dĩ mới đến mạo hiểm giả công hội phát ra cái nhiệm vụ kia, muốn tìm một người để tăng thêm can đảm, đi cùng nàng tận tình chơi đùa!

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tiếp Tục Xuất Kích

Cũng không biết là vận khí nàng quá tốt, hay là Lý Dật vận khí quá kém, tóm lại... Bọn họ hai người gặp nhau, trong đó Lệ Ti bắt đầu sự tự do nhất trong đời nàng, rất nhanh tận hưởng một tháng cuộc sống tự do.

Trước kia Lệ Ti không phải không có đi qua thương điểm, nhưng là đều là do trưởng bối dẫn đi, rất nhiều lần nàng muốn mua gì đó, nhưng rồi muốn cũng không được muốn, vì muốn cũng không cho mua, không phải không có tiền, là bởi vì trưởng bối cho rằng vật này không thích hợp nàng, hoặc là sẽ nói không phải thứ bây giờ nàng có thể có, muốn có, lớn lên sau này sẽ mua!

Hơn nữa, các trưởng bối luôn luôn vội vàng, bình thường đều là vì mục đích, đi thẳng đến địa phương mua bán, mua xong là đi, phảng phất ở lâu thêm một khắc là sẽ chết ngay.

Đối với đi dạo thương điểm, vô luận cô nương bao nhiêu tuổi đều giống nhau, có một loại đặc thù thiên phú, khi nhìn các loại hàng hóa đa dạng màu sắc hấp dẫn trong thương điểm, Lệ Ti thật sự rất muốn lật đi lật lại, nhìn ngắm sờ mó, không nhất định mua, chỉ nhìn là đã rất vui rồi!

Bây giờ rất tốt có được Lý Dật trầm mặc ít nói, làm cho Lệ Ti cảm giác được sự thành thực cùng trầm ổn, làm cho nàng có cảm giác chính mình có thể nương tựa vào hắn, làm cho nàng cảm giác được an toàn, giống như có phụ thân ở ngay bên cạnh mình, cảm giác thật an toàn.

Cùng phụ thân, cùng với các trưởng bối khác bất đồng chính là, Lý Dật phi thường dung túng nàng, trọng thị nàng, vô luận nàng nói một cái gì, hắn đều vĩnh viễn sẽ không cự tuyệt, vô luận chính mình đi bao lâu, đều tuyệt đối không có một câu oán hận, mặc dù hắn khuôn mặt đau khổ nhăn nhó lại, mặc dù

hắn thống khổ muốn chết, nhưng chính là cho tới bây giờ chưa từng một câu oán hận, chỉ là yên lặng tiếp tục kiên trì, tiếp tục kiên trì...

Trước kia trong mộng nàng thường mơ những giấc mơ đẹp dễ như thế, thường xuyên gặp được người như thế, đó là giấc mơ đẹp nhất của Lệ Ti, nàng có thể tự do chơi đùa, muốn làm cái gì thì làm cái đó, ở cùng hắn, sau đó có người nghe nàng nói chuyện, không hờn oán, không la mắng, hết thầy đều theo ý nàng, hơn nữa tính tình rất tốt nên không bao giờ đánh nàng, cưng chiều nàng theo ý thích.

Tất cả mọi thứ này, vốn Lệ Ti tưởng rằng tuyệt đối sẽ không xuất hiện, trên thế giới không có người hoàn mỹ như thế, không có khả năng dung túng nàng, chính là không thể tưởng tượng tới, có lẽ là do nàng cầu khẩn quá nhiều, nên ông trời thật sự đem một người như vậy đưa đến trước mặt nàng.

Cùng hắn ở cùng một chỗ mỗi một ngày, chính mình đều rất thoải mái, hân hoan, cái loại cảm giác muốn làm gì thì làm này, quả thực làm cho Lệ Ti hạnh phúc muốn chết, kỳ thật... Nàng mong muốn cũng không nhiều, chỉ cần như bây giờ là tốt rồi, đúng vậy, cứ như vậy là tốt rồi, ngoài hắn ra thì cái gì nàng cũng không muốn, nàng chỉ cần tiếp tục như bây giờ.

Bởi vì chấp niệm này, vốn nên theo mệnh lệnh thì Lệ Ti phải gia nhập một đội dong binh (lính đánh thuê) quay về trường học, nhưng lại gặp Lý Dật cố chấp, bây giờ nàng chỉ còn lại có nửa tháng, nàng không muốn đi theo một đoàn dong binh nghiêm túc mà lại không thú vị trở về, nàng muốn Lý Dật cùng trở về với mình! Mặc dù không có khả năng vĩnh viễn vui sướng tiếp tục như vậy, nhưng là nàng hy vọng đem những giây phút trân quý vui sướng này tận lực kéo dài...

Sau khi hoàn thành hết thầy thủ tục, Lệ Ti hồi phục lại tinh thần, quay đầu nhìn về nam hài đang ngoác ngoác ghéech kia nói: "Tốt lắm, nhiệm vụ ta đã hạ xong rồi, ngươi cũng đừng có quên tiếp nhận, ngươi đã đáp ứng với ta rồi đấy!"

Nhìn thấy Lý Dật gật đầu, Lệ Ti vui sướng ngược đời mắt to tròn lên nói: "Tốt lắm, ta còn muốn trở về thu thập một số thứ, sau khi ngươi tiếp nhận nhiệm vụ xong thì cũng nên nghỉ ngơi đi, vào sáng sớm ngày mai chúng xuất phát, ta chờ ngươi tại cửa đông thành đấy!" Nói xong, cũng không chờ hắn trả lời, Lệ Ti liền vui sướng chạy ra khỏi mạo hiểm giả công hội.

Nhìn Lệ Ti đi khuất khỏi cửa, hắn không khỏi cười khổ lắc đầu, quay đầu nói với tỷ tỷ xinh đẹp bên trong quầy: "Tốt lắm, ngươi đem nhiệm vụ mà cô nương kia vừa rồi ban bố, chuyển lại đây đi!"

Àn?

Tỷ tỷ xinh đẹp bên trong quầy nhìn hắn một cái đầy kinh ngạc, không thể tin nói: "Như thế nào? Ngươi muốn tiếp nhiệm vụ nàng vừa hạ đạt sao?"

Thấy vẻ mặt kinh ngạc, hắn khó hiểu gật đầu nói: "Đúng vậy! Ta muốn tiếp nhận, chẳng lẽ không thể tiếp nhận nhiệm vụ sao?"

Nhìn nét mặt khó hiểu của hắn, tỷ tỷ xinh đẹp không có ý tứ ngượng ngùng nói: "Không! Không phải như thế, ngươi có thể tiếp, chỉ cần có đủ tiền kí quỹ là có thể!"

Ồ!

Khó hiểu nhìn tỷ tỷ xinh đẹp đứng bên trong quầy, hắn nghi hoặc nói: "Tiền kí quỹ sao? Không thành vấn đề, bao nhiêu tiền? Ta xem xem có đủ tiền hay không!"

Nghe xong hắn nói, tỷ tỷ xinh đẹp cúi đầu nhìn cuốn trục hồi lâu, rồi ngẩng đầu nói với hắn: "Tiền của ngươi hẳn là đủ rồi, tổng cộng phải 80 kim tệ, ngươi xác định thật sự muốn tiếp nhận sao? Một khi đã tiếp nhận, thì không thể lấy lại a! Nếu như hoàn thành không được thì tốt nhất đừng tiếp nhận!"

Hắn không có đem lời của tỷ tỷ xinh đẹp để ở trong lòng, vô luận như thế nào, hắn đã đáp ứng Lệ Ti, nếu đã đáp ứng, thì nhất định phải làm, việc không giữ lời, hắn tuyệt đối làm không được, trường học vẫn giáo dục chúng ta muốn thành người thì phải giữ chữ tín, hắn cũng không thể giống súc sinh, mặt người dạ thú được.

Lặng lặng tiếp nhận tiền kí quỹ hắn đưa qua, tỷ tỷ xinh đẹp xác định lại một lần nữa rồi nhanh chóng vội vàng đứng lên, rất nhanh... Tỷ tỷ xinh đẹp đem sáu cuốn trục đưa tới, đồng thời nhẹ nhàng nói: "Tốt lắm, đây là cuốn trục nhiệm vụ, ngươi có thể băng vào những cuốn trục này, đi đến công hội mạo hiểm giả để lấy thù lao!"

A!

Ngơ ngác tiếp nhận sáu cuốn trục cuộn thành một đồng lộn xộn, hoàn toàn hồ đồ, có chuyện gì đã xảy ra? Như thế nào sẽ có sáu cái cuốn trục đây? Hắn chỉ là tiếp một nhiệm vụ làm bạn đồng hành thôi mà.

Không thể tin được, hắn nhanh chóng mở cuốn trục ra, hắn rút cuộc cũng rõ ràng là chuyện gì đã xảy ra, nguyên lai... Ngoài năm cuốn trục, phân biệt chia ra là năm nhiệm vụ vận chuyển vật phẩm, hồi tưởng một tháng qua Lệ Ti điên cuồng mua hàng hóa, hắn rất nhanh liền rõ ràng, sau khi Lệ Ti ban hành nhiệm vụ bạn đồng hành, lại ban hành mệnh lệnh vận chuyển hàng hóa, nếu không như vậy thì những đồ vật này chẳng lẽ lại vứt hết.

Cười khổ nhìn cuốn trục trong tay, nếu bây giờ muốn dừng lại cũng đã không có khả năng, vừa rồi tỷ tỷ xinh đẹp đã nói rất rõ ràng, một khi tiếp nhận nhiệm vụ, thủ tục đã làm, vậy cũng không thể trả lại được nữa, đây có thể trách ai được? Chỉ có thể trách chính bản thân hắn, tỷ tỷ xinh đẹp đã nhắc nhở hắn rất nhiều lần, nhưng mà hắn vẫn không tỉnh táo nhìn kỹ xem là nhiệm vụ gì! Ài...Đều là suy nghĩ theo lối mòn làm cho hắn mang họa, hắn còn tưởng rằng Lệ Ti vẫn là ban hành nhiệm vụ bạn đường.

Mặt khác, đáng trách là hắn nói chuyện cũng không nói rõ ràng, nếu hắn tiếp nhiệm vụ làm bạn đồng hành, đã không có sai sót xảy ra rồi, mà hết lần này

tới lần khác hẳn đều nói là hẳn tiếp nhận tất cả nhiệm vụ mà Lệ Ti ban hành, đây không phải là tất cả nhiệm vụ nàng ban hành sao? Ai...

Trong lúc thất thần, giọng nói tỷ tỷ xinh đẹp lại vang lên: "Người có thể một lúc lâu sau, tới nơi này tiếp nhận hàng hóa, nhiệm vụ thời gian là mười lăm ngày, hy vọng người không chậm trễ! Bởi vì ngày mai người không phải còn muốn hộ tống nàng đi Huy Hoàng chi thành sao?"

Ngơ ngẩn gật đầu, hẳn như một kẻ mất hết hồn vía một bên nhìn nhiệm vụ cuốn trục trong tay, một bên hoảng hốt đi ra khỏi công hội mạo hiểm giả, lần này phải bồi thường lớn rồi, đây vẫn còn nhiệm vụ làm bạn đồng hành a, đây là nhiệm vụ hộ tống a, 2E cấp nhiệm vụ, hộ tống Lệ Ti trong mười lăm ngày tới Huy Hoàng chi thành, hẳn buồn bực không thôi...

Si ngốc ngồi trên chiếc ghế dài, đầu óc hẳn trở nên hỗn loạn, nếu sớm biết rằng là hộ tống, mà không phải làm bạn đồng hành, hẳn tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận nhiệm vụ này, hẳn bây giờ quan trọng nhất chính là thật mau làm ra tiền, sau đó ban hành một nhiệm vụ tìm kiếm Tra Khắc Từ, nào có sức lực theo tiếp cái nha đầu chết tiệt kia chạy khắp nơi a!

Hơn nữa, hộ tống không phải nhiệm vụ mà hẳn có thể làm được a, theo bản lãnh của hẳn, thì người khác không hộ tống hẳn còn được, chứ đâu có thực lực đi hộ tống người khác a, đây là một câu truyện cười tầm cỡ quốc tế đây, gặp phải địch nhân, sợ rằng nàng chưa chết, hẳn đã chết trước.

Còn có năm nhiệm vụ vận chuyển nữa chứ, người khác không biết, chính là hẳn biết, Lệ Ti mua một đồng đồ vật a, là năm cái rương, phải nhiều lắm đồ vật mới có thể nhét vào một cái rương a? Dựa vào bản thân của hẳn thì một cái rương hẳn còn nâng không nổi nữa là năm cái.

Trong lúc suy tư, một canh giờ trôi qua rất nhanh, về mặt đau khổ hẳn trở lại công hội mạo hiểm giả, Lệ Ti quả nhiên đã đem hàng hóa cần vận chuyển đưa tới!

Nhìn kỹ một chút, coi như trong họa có phúc, Lệ Ti khẳng định là đã bỏ qua phần lớn vật phẩm, năm cái rương này cũng không lớn, sau khi hỏi thì hẳn mới biết, nhiệm vụ này cũng không phải tùy tiện theo cảm tính, đối với từng cái rương thì sức nặng, thể tích, đều có quy định chính xác, nếu vật phẩm lớn quá, thì phải được hiệp hội dong binh hạ nhiệm vụ mới có thể vận chuyển, còn ở nơi đây là không được.

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hành Trình Hộ Tống.

Nhìn qua những cái rương, hẳn thuê xe ngựa của mạo hiểm công hội, thuận đường tại tạp hóa điểm mua một sợi dây thừng thật dài, hướng ngoại thành chạy tới, cái rương này, tiểu hạt tử khẳng định là có thể chở được, dù sao trong rương phần lớn là quần áo, vài món đồ chơi, hoặc là công nghệ phẩm gì đó, không nặng lắm, năm cái rương này chưa đến hai trăm cân, chính là thể tích lớn nên có chút phiền toái.

Điều khiển xe ngựa chạy tới rừng rậm ở ngoại thành, hô to một tiếng, tiểu hạt tử nhanh chóng xuất hiện trước mặt hẳn, so với tháng trước, tiểu hạt tử mặc dù có lớn hơn một chút, nhưng cũng không lớn là bao nhiêu, thể tích nó cơ bản là đã cố định rồi.

Chơi đùa với tiểu hạt tử nửa ngày, rốt cuộc... Hẳn để cho tiểu hạt tử dùng chiếc cang lớn kẹp đứt một cây cỏ thụ to lớn, sau đó để cho Tiểu Cường dùng chiếc cang bén nhọn, đem đại thụ chặt thành từng đoạn, sau đó đem thụ tâm đục ra thành khoảng không, đồng thời đem năm chiếc rương thả vào đó.

Bên trong khe hở cùng mấy cái rương hẳn bỏ thêm vào đại lượng cỏ đại, hẳn đem đại thụ bào thành hai nửa rồi sau đó úp vào nhau, sau đó dùng da dây thừng quấn thật chặt ở bên ngoài, cứ như vậy, năm cái rương biến thành một vòng tròn lớn, vận chuyển cũng dễ dàng hơn.

Hơn nữa, bởi vì tâm của đại thụ đã bị đục rỗng, hơn nữa lại toàn cỏ đại, thoát nhìn từ bên ngoài rất to, nhưng là trên thực tế, trọng lượng không nhiều, cũng lắm chỉ khoảng ba trăm cân.

Cứ như vậy, Tiểu Cường có thể dùng đôi cang to lớn của mình giơ lên chạy, cũng có thể đặt trên lưng để chạy, ba trăm cân đối với Tiểu Cường mà nói tuyệt đối là dễ dàng, hơn nữa trên phương diện hành động cũng không có vấn đề, tới thời điểm chiến đấu, Tiểu Cường có thể đem đại thụ đặt qua một bên, chiến đấu sau đó cầm lại rồi tiếp tục chạy.

Trả lại xe ngựa, hẳn bắt đầu đi mua sắm, bởi vì thường xuyên sống tại thôn quê, cho nên hẳn không tiếc tiền, mua một ít thức ăn cùng gia vị, chọn thứ tốt

mà mua, thân thể mới là vốn a, lúc muốn ăn mà không thể ăn được, đó là tự sát!

Chuẩn bị tốt hết tất cả, hấn đi ra phía rừng rậm ngoại thành, dặn dò Tiểu Cường theo sau bọn họ, hấn không cho phép nó hiện thân, nữ hài tử đều là rất sợ cái gì đó hung ác, hấn không hi vọng hù dọa Lệ Ti! Hơn nữa, mặc dù hấn không có kinh nghiệm, nhưng là hấn biết, đi đường yên bình không được, có một Tiểu Cường ở xa xa đi theo, tại thời khắc nguy hiểm, có thể tới cứu hấn, nếu như đi cùng nhau, một khi bị bắt, không còn ai có thể cứu bọn họ!

Sáng sớm hôm sau, dặn dò lại Tiểu Cường lần nữa rằng phải đi theo sau bọn họ ngoài ngàn thước, hấn một mình đi tới cửa đông thành, cách thành môn còn rất xa, hấn đã thấy bóng đỏ quen thuộc, chấp chôn như gió giữa đám cỏ dại, không sai... Đó chính là Lệ Ti.

Thôn dã, Lệ Ti đứng là đã đi qua, một tháng trước đến nơi này, nàng chính là từ thôn dã đi tới, nhưng bất đồng chính là, nàng đi theo dong binh đoàn, dọc theo đại lộ! Nếu nói tới thôn dã, còn không bằng nói là đi qua.

Nhưng là hiện tại bất đồng, nàng đang tự do! Hoàn toàn tự do, muốn chạy đi đâu thì chạy, không nhất định phải theo đại lộ mà đi, nàng có thể đi vào trong rừng xem tiểu động vật, hơn nữa... Thuận tiện luyện một chút ma pháp của mình!

Ma pháp?

Không sai! Chính là ma pháp... Trên thực tế, Lệ Ti mặc dù tuổi còn nhỏ, chỉ có mười ba tuổi rưỡi, nhưng ngoại trừ nàng là C cấp mạo hiểm giả, nàng còn là C cấp pháp sư!

Một người mười ba tuổi rưỡi có thể đạt tới C cấp pháp sư cảnh giới, vô luận tới nơi nào, đều tuyệt đối là thiên tài, phải biết rằng, đối với Lệ Ti mà nói, thời kì phát triển hoàng kim ma pháp của nàng còn chưa đến!

Đối mặt với yêu cầu của Lệ Ti, hấn không cự tuyệt, mặc dù hộ tống là do hấn quyết định lộ trình, nhưng là... Ở trong rừng hấn càng thêm thích ứng, hơn nữa tránh đại lộ, cũng có thể tránh gặp phải địch nhân, có thể tránh khỏi tai mắt của đạo tặc, càng có thể che dấu được hành tung của Tiểu Cường!

Trọng yếu chính là, hấn ở trong rừng đã là thói quen, rất dễ chịu, nếu như phát sinh chiến đấu, ở trong rừng rậm, hấn so với ở ngoài đại lộ thêm nắm chắc, rất là tin tưởng! Hơn nữa trong rừng rậm Tiểu Cường rất mạnh, cho nên hấn lập tức đáp ứng yêu cầu của Lệ Ti, cho dù nàng không cầu, hấn cũng sẽ không đi dọc theo đại lộ mà sẽ theo rừng cây đi tới.

Sàn sạt... Sàn sạt... Sàn sạt...

Tiếng vang kịch liệt từ phía trước truyền tới, dừng chân, cẩn thận lắng nghe, hoàn hảo... Đây là một con dã lang, mục tiêu của nó không phải là bọn họ, chỉ là ngẫu nhiên đi qua mà thôi.

Đang thờ phào một cái, Lệ Ti vui mừng lẫn sợ hãi kêu lên một tiếng lớn, nhìn đến một địa phương hưng phấn kêu lên: “Nơi đó là cái gì? Có phải hay không tiểu bạch thỏ a! Người dẫn ta đến xem đi!”

Nghe Lệ Ti nói xong, hấn đang muốn che miệng nàng, nhưng là sau một khắc, hấn cười khò, bởi vì hấn đã nghe được, dã lang đã thay đổi phương hướng, nhanh chóng hướng bọn họ đánh tới.

Hấn không sợ dã lang, nhưng là không nghĩ giết nó, một khi giết nó, máu tươi rất mau chóng sẽ đem tới rất nhiều dã thú, hấn chỉ muốn nhanh lên, bình yên đem Lệ Ti đưa đến đích, không muốn một chút nào phiền toái!

Đáng tiếc chính là, Lệ Ti hô lên quá nhanh, hấn còn chưa kịp ngăn nàng, hơn nữa dã lang thuận đường hướng bọn họ vọt tới.

Soạt...

Một tiếng vang nhỏ, một con dã lang to bằng con trâu bé nhảy ra từ trong rừng, hai mắt hung ác nhìn bọn họ, lộ ra răng nanh dữ tợn dọa bọn họ, trong cổ họng phát ra âm thanh trầm thấp.

Lang! Là dã lang!

Vốn tưởng vừa nhìn thấy dã lang, Lệ Ti sẽ sợ hãi, nhưng là hấn sai lầm, nhìn thấy dã lang xuất hiện, Lệ Ti hưng phấn hấn lên, một bên nhìn dã lang, một bên kêu lên: “Cái này người giao cho ta, không được phá hư chuyện tốt của ta, nhân gia đây là lần đầu tiên tại thôn dã thực chiến!”

Vừa nói chuyện, Lệ Ti vung mạnh tay cầm hoa hồng tinh bóng, chỉ nghe răng rắc! Một tiếng, tinh bóng mãnh đích bắn ra, dài không tới một thước, bây giờ biến thành một cây tinh côn gần một thước!

Này còn chưa hết, đỉnh của tinh côn còn tách ra bốn phía, đồng thời... Một tinh cầu rất tròn xuất hiện tại đỉnh của nó, viên cầu xung quanh tản ra màu đỏ, cả pháp tượng thoạt nhìn cực kì đẹp!

Ngơ ngác nhìn tay Lệ Ti, mặc dù không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng là với chiêu thức của nàng đã làm hấn giật mình, này là cái gì? Ma thuật sao?

Hống!

Đang lúc hấn nghi hoặc, dã lang ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, theo sau thân thể có chút trầm xuống, tứ chi mãnh liệt co duỗi, hấn biết... Sau một khắc, nó phải nhảy lên thôi.

Hoả cầu!

Đang chuẩn bị chiến đấu, nhưng lại chỉ nghe thấy một tiếng thét vang lên, theo sau... Một nắm tay to lớn, rất tròn, đỏ thắm đích nằng lượng hoả cầu, nhanh như chớp hướng đã lang bay tới!

Phanh!

Một tiếng trầm đục vang lên, đã lang đã không thể tránh, bị miếng hoả cầu trực tiếp đánh trúng vào thân thể, nhất thời... Cay mũi như mũi hồ tiêu xông lên làm cho hần ho khan.

Lệ Ti dường như sớm đã có chuẩn bị, dường như đã đoán trước được, không bị khói xâm nhập, hoan hô nhảy dựng lên...

Kinh ngạc nhìn lại con đã lang, một giây trước còn là đã lang hung ác, giờ phút này đã bị thiêu vô cùng thâm, bị ma pháp cầu đánh trúng, da thịt đều hoá thành than, bởi vậy có thể thấy uy lực của hoả cầu lớn đến dường nào!

Kinh hãi nhìn lại Lệ Ti, trước kia không phải hần chưa nhìn thấy ma pháp, Hồ vương, Lang vương, Hùng vương, Thủy Tê vương, bọn chúng đều bắn ra ma pháp, nhưng là không thể cùng Lệ Ti so sánh, còn kém rất nhiều!

Tựa hồ không nhìn thấy vẻ mặt của hần, Lệ Ti sung sướng nói: “Trước kia ta đều là tại trong trường học cùng đã thú chiến đấu, đây là lần đầu tiên ta tại thôn dã thực chiến, không nghĩ tới, đã lang tại trường học và thôn dã là giống nhau a!”

Buồn bực nhìn vẻ mặt đầy vui sướng của Lệ Ti, đây không phải là nói nhảm sao? Đã lang tại trường học cũng có thể không phải là do nuôi nhốt, nếu nuôi nhốt không phải biến thành cầu sao, cho nên khẳng định họ tới vùng thôn dã để bắt, có thể không giống nhau sao?

Bất quá, thật sự nhìn không ra, tựa lớn như vậy hoả cầu, dĩ nhiên lực sát thương cũng rất lớn, thật sự kinh khủng, này nếu là bắn trên người, vậy...

Ra bi sớm, tối mệnh đi chơi: [tungtung](#):

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tao Ngộ Hung Hiểm

Chỗ nào đó trong mật thất, một hắc y nhân ngay cả mặt mũi cũng đều bị che kín, cung kính hướng về một người quay lưng lại phía hần bẩm báo: “Chủ nhân, chúng ta đã tra được hướng đi của Ngải Pháp Lệ Ti, hiện tại đang được một gã E cấp kiểm sĩ hộ tống, hướng Huy Hoàng chi thành đi tới!”

“E cấp kiểm sĩ?” Đằng sau ghế vang lên một âm thanh trầm trầm, hơi có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy chủ nhân, có thể khẳng định là E cấp kiểm sĩ, nhiều nhất không vượt qua D cấp, tin tức tuyệt đối đáng tin cậy!” Hắc y nhân cung kính nói.

“Ân... Lập tức phái đệ nhất tiểu đội đi, phải đi tắt chặn đường, nhớ đó! Không nên làm tổn thương nữ tử kia, chỉ cần cướp quyền trượng trong tay nàng là được!” Đằng sau chiếc ghế một âm thanh âm trầm vang lên.

Vâng chủ nhân, nhưng là... Hộ tống nàng là E cấp chiến sĩ, chúng ta làm như thế nào xử lý đây?

Trầm mặc một hồi, đằng sau chiếc ghế thanh âm lại một lần nữa vang lên: “Không cần băn khoăn hần, nếu như hần dám cản trở, tựa giết hần cho ta!”

“Vâng!” Cung kính tuân mệnh, hắc y nhân nhanh chóng lui ra bên ngoài, căn phòng lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

Yên tĩnh, cái chết cũng yên tĩnh, đằng sau ghế, một đạo âm thanh lần nữa vang lên: “Tư Lạp Á, ta cuối cùng vẫn không cảm thấy nắm chắc, ngươi lập tức xuất phát, đi phía sau đệ nhất tiểu đội, vô luận như thế nào, nhất định phải đem Hoả Chi quyền trượng cướp về đây!”

Theo sau âm thanh đó, một đạo thân ảnh màu lam chậm rãi từ căn phòng đi ra, cung kính đối với chiếc ghế một cái, sau đó chậm rãi đi ra cửa, dựa vào một chút ánh sáng ở trong phòng có thể thấy, đó là một tên pháp sư, trên ngực hắn có một cái huy chương pháp sư, rất rõ ràng viết hai chữ - 3A!

Cột kẹt...

Theo người áo xám rời đi, chiếc ghế chậm rãi xoay tròn, sau một khắc... Chiếc ghế đã đổi qua một trăm tám mươi độ, lộ ra trên ghế một độc xà nam nhân!

Không sai, vô luận từ vẻ mặt đầy âm tà, hay là khuôn mặt gầy gò, hắn đều trông rất giống độc xà, thậm chí thân thể hết sức mảnh mai, thoát nhìn càng giống thân thể một con rắn!

Hấp dẫn mọi người chú ý chính là, tại giữa trán hắn chính là một hình xăm hoa văn màu đen, nếu nhìn kỹ, người sẽ nhận ra đó là hình xăm của một con rắn hổ mang!

Nhìn ra cửa, hai mắt không ngừng chớp động phát ra tinh quang âm độc, cùng rắn rất giống nhau, mỗi thời khắc đều tính kế hại người, tùy thời chuẩn bị nhảy lên, cấp cho địch nhân một kích trí mạng!

Ầm! Ai nha... Người vừa lại xằng bậy, mau cứu hoá!

Trong rừng cây, tiếng quát nồn nóng vang lên, đồng thời... Tại một nơi trong rừng, khói đặc nổi lên mãnh liệt!

Luồng cuồng tay chân dùng nhánh cây rừng dập lửa, thỉnh thoảng hung tợn nhìn về mặt vô tội của xú nha đầu một cái, thật không biết nàng là vô tội hay là cố ý nữa!

Tính đến lúc này, đã là lần thứ hai mươi bảy hoá cầu của Lệ Ti bắn ra không chính xác, hoặc là bắn ra phía sau ma thú, đem bụi cây chung quanh thiêu đốt.

Nhìn hỏa diễm thiêu đốt hùng hục, hắn không có khả năng như thế chạy, rừng rậm lớn như vậy, đốt đi thật đáng tiếc, trên địa cầu tài nguyên thiếu thốn, làm cho hắn hết sức quý trọng mỗi một phiến rừng, chỉ cần là người địa cầu, ai cũng không nhẫn tâm nhìn đại rừng rậm bị thiêu huỷ như vậy a!

Nhìn hắn gấp gấp dập lửa, Lệ Ti cũng không chịu giúp hắn, chỉ đứng một bên nhìn hắn vội về mặt vô tội, chờ hắn dập lửa, tìm thời cơ tái tiếp tục, khoa trương nhất là một lần không hề có con mồi, Lệ Ti vẫn bắn hoá cầu đốt rừng, hắn vừa dập lửa vừa chất ván nạng, nàng dĩ nhiên nói với hắn rằng mình lỡ tay!

Hắn thực sự cảm thấy buồn bực, lỡ tay sao, có lẽ hắn nên dạy nàng, nhưng quả thực nàng rất loạn dụng, cái gì cũng có thể bị tẩu hoá, ma pháp thì không thể tẩu hoá sao? Người không phát động, như thế nào có thể xuất ra ma pháp chứ?

Bên kia, nhìn tiểu ca ca tay chân loạn xạ dập lửa, nội tâm Lệ Ti cảm thấy ảm áp, nàng chính là thích nhìn hắn vì mình mà bận rộn, vô luận chính mình vì hắn mà tạo nên bao phiền toái, hắn cũng chưa bao giờ trách cứ nàng, nhiều lúc bắt đắc dĩ chỉ nhìn nàng rồi thờ dài...

Kì thật, Lệ Ti cũng không muốn lúc nào cũng gây nên tai hoạ, nhưng là do tên ngốc này, chưa bao giờ chủ động nói chuyện, luôn luôn có bộ dạng đắm chiêu, chỉ khi xong tai hoạ, hắn mới chủ động nói chuyện với nàng một hồi, nói cách khác, vô luận nàng nói cái gì, hắn cũng đều lãnh đạm nói hai ba câu rồi cắt đứt câu chuyện!

Mười ba ngày trôi qua, Lệ Ti thực sự vui đến quên cả trời đất, mặc dù hoàn cảnh có thiếu thốn một chút, mỗi ngày đều nằm đất ngắm trời, nhưng thực sự là rất có ý cảnh, nhất là trên phương diện ăn uống, hắn mỗi ngày đều làm một món thịt nướng rất ngon, không giống như phụ thân cùng mẫu thân, cái này không thể ăn, cái kia không thể ăn, phiền muộn chết, trước mặt tiểu ca ca, nàng có thể ăn thoải mái!

Cuộc sống trong rừng cây lúc này, càng làm cho Lệ Ti cảm thấy khác lạ so với cuộc sống đơn điệu buồn tẻ trước kia, cảm nhận mười ba ngày qua so với mười ba năm còn muốn nhiều hơn, mỗi một ngày đều hoàn toàn mới mẻ, mỗi một ngày đều tràn đầy mong đợi, tràn ngập hi vọng!

Rốt cuộc cũng dập tắt lửa, khổ sở nhìn chính mình dơ bẩn không cách nào hình dung, rất đau lòng, nếu như hắn nói chính mình mới đi khai khoáng quặng mỏ, khẳng định không ai nghi ngờ, trừ mắt cùng miệng ra, cả người hắn đã không nhìn ra.

Lắc đầu, hắn thờ dài đi tới trước mặt Lệ Ti, yếu ớt nói: “Tiểu cô nãi nãi, người còn muốn cho ta sống nữa không? Người cứ như vậy tiếp tục thiêu, ta đây mạng nhỏ sắp chết vì bị người hành hạ!”

Đau lòng nhìn hắn, Lệ Ti lấy ra một chiếc khăn lụa hồng, xin lỗi nói: “Xin lỗi, người thật là dơ, ta giúp người lau nhé!”

Đừng!

Chứng kiến động tác của Lệ Ti, hắn vội vàng nhảy sang một bên, cười khổ nói: “Người như thế nào lại lấy chiếc khăn sạch sẽ đem lau chỗ ô uế như vậy, nơi này lại không có nước, không có cách nào tẩy sạch, vì vậy không nên, ta chịu đựng được!”

A...

Cảm động nhìn nam hài trước mặt, hơn nửa ngày... Lệ Ti chậm rãi nắm chặt tay ở trước ngực, nói: “Người thật tốt, người đối với ta thật tốt, ta sẽ không bao giờ quên người!”

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi ngoài đó mùi đậm, vài đạo nhân ảnh đang đứng, lạnh lùng nhìn rừng rậm xa xa lượn lờ khói đen dâng lên...

“Bọn họ tới! Đi xuống thông tri cho mọi người, hôm nay sẽ thu lưới!” Hắc y đầu lĩnh nói.

Theo lệnh của hắc y đầu lĩnh, phía dưới rừng rậm lúc này, hơn mười đạo nhân ảnh theo hướng khói đen chạy đến, đại chiến, đã bắt đầu mở màn!

Hoàng hôn buông xuống, ánh sáng mờ đi, hai đạo nhân ảnh chậm rãi bước đi trong rừng, ở phía sau bọn họ hơn nghìn thước, một đạo bóng đen thật lớn, phóng đi như tia chớp!

Vù... Khách sắt

Một tiếng thét vang lên, một bóng đen thật lớn bay tới, cả người giống như một bóng u linh, chợt loé lên lúc đó, tám cái chân thô thật dài, cắm trên thân cây, trong lúc đó, một phiến cây bay ra!

Không sai, đây chính là Tiểu Cường, vẫn ở cách xa phía sau hai người, trải qua hơn mười ngày phát triển, mặc dù thể tích không biến hoá quá lớn, nhưng là ngoại hình của Tiểu Cường xây ra biến hoá!

Bởi vì cơ hồ đều là di chuyển trong rừng cây, hơn nữa lúc nào trên người cũng phải mang theo trầm trọng vật phẩm, cho nên... Tiểu Cường thân thể vốn dẹt, đồng thời còn có lông tơ ở cước bộ, bây giờ đã trở nên bén nhọn, mỗi lần đâm vào cành cây chừng một thước, lần này dưới tình huống mang theo phụ trọng, vẫn như cũ có thể đứng trên cành cây, có thể trong rừng tự nhiên di chuyển!

Nếu như có người hiểu biết về huyền thú trông thấy, nhất định sẽ rất kinh ngạc, chỉ là biến dị thể, đã đủ để mọi người trợn mắt há mồm, nếu như nói tự động biến hoá, quả thực là thần thoại, không có trí tuệ siêu cường, cùng với cấu tạo thân thể thần kì, tuyệt đối khó có khả năng tự tiến hoá thể này!

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Trì Đường Tiên Nữ (Tiên Nữ Bên Hồ)

Tám chiếc chân bén nhọn, cắm thật sâu vào thân cây đại thụ, con mắt Tiểu Cường sáng rực lên, thị lực siêu cường, làm cho nó trong nháy mắt thấy được xa xa ngoài mười dặm có một nhân ảnh, dựa vào bản năng của dã thú, cảm giác được sát khí nồng đậm toát ra!

Sau đó, dã thú bản năng nhạy cảm của Tiểu Cường lập tức cảm nhận được hơi thở tràn ngập sát khí, chính là ở phía trước nơi hai mươi người quay tụ, hơi do dự một chút, tám chân Tiểu Cường đạp mạnh một cái, nhất thời... Gỗ vụn bay ra, Tiểu Cường hoá thành một đạo bóng đen, như tia chớp phóng vào trong rừng, mang theo nửa cái vòng tròn, hướng địa phương nào đó phóng đi.

Ban đêm, rốt cuộc cũng đã tới, thái dương biến mất, ánh trăng lặng lẽ bò lên trên bầu trời, phát ra ánh sáng dịu êm.

Rốt cuộc cũng đến nơi, cả người rất là mệt mỏi!

Trong rừng có một cái hồ nhỏ, hẳn cùng Lệ Ti mệt mỏi ngã xuống đất, chạy một hồi lâu, bọn họ cũng đến được địa điểm trên bản đồ đánh dấu có cái hồ nhỏ này, chẳng những có thể hào hào uống một trận no nê mà còn có thể tắm rửa thoải mái.

Mặc dù đã đi lâu trong rừng, nhưng là lúc này đây, bọn họ cũng không có thiếu nước, mỗi lần tới nguồn nước, hẳn đều đưa cho Tiểu Cường một cái túi lớn chứa nước, đương nhiên... Đây là làm phía sau lưng Lệ Ti, cho nên... Lệ Ti không biết một chút gì, đến giờ bọn họ vẫn không có thiếu nước.

Một lần hết nước, hẳn thừa dịp ban đêm, đi đến chỗ Tiểu Cường để lấy nước, cho nên Lệ Ti lúc nào cũng có nước uống, khi nàng yêu cầu hẳn, hẳn cũng không chút đắn đo đem túi nước của chính mình đưa cho nàng, sau đó cầm lấy túi nước không của nàng, tới buổi tối đi lấy.

Nhưng là, như vậy sinh ra hiểu lầm, Lệ Ti rất là cảm động, hẳn biết... Nàng khẳng định là hiểu lầm hẳn, hiểu lầm hẳn không nỡ uống nước, đem tất cả nước của mình cho nàng uống, kì thật... Hẳn cũng không có vĩ đại như vậy.

Bất quá, mọi việc luôn nằm ngoài ý muốn, ngay ngày hôm trước, không biết như thế nào, Tiểu Cường đem phá túi nước, bên trong không còn một tí nước nào, cho nên... Khi hắn cầm túi nước không đi tìm Tiểu Cường, một chút nước cũng không có, vì thế, hắn đã hai ngày không được uống nước a! Vừa thấy nước, quả thực giống như được hồi sinh!

Uống cho thoải mái, Lệ Ti vội vàng nói ở đằng sau lưng hắn: “Này, ngươi uống nhanh nhanh một chút, uống xong còn canh gác giúp ta, bồn tiểu thư muốn tắm rửa!”

Cầu nhàu một tiếng... Khụ! Khụ! Khụ...

Nghe xong Lệ Ti nói, hắn bị sắc nước vào khí quản, nhất thời kịch liệt ho khan, đứng thẳng người dậy, Lệ Ti quảng túi nước cho hắn, thúc hắn đi ra xa, một bên nói: “Tốt lắm, tốt lắm, ngươi đi xa xa mà uống, ta muốn tắm rửa!”

Cười khổ cầm túi nước, Lệ Ti dùng sức của mình đẩy hắn càng xa càng tốt, nha đầu kia chính là như vậy, hai ngày không tắm rửa, cả người cảm thấy khó chịu, mỗi một lần nhìn thấy nước chuyện thứ nhất phải làm, chính là tắm rửa, hắn tin tưởng... Nếu như điều kiện cho phép, nàng một ngày phải ba lần tắm rửa!

Ai...

Thờ dài một tiếng, hắn ngồi xuống rễ cây, mở túi nước ra tiếp tục uống, ở xa xa, Lệ Ti lớn tiếng nói: “Nói cho ngươi, không được nhìn lên, nếu không ta dùng hoả cầu thiêu chết ngươi!”

Lè lưỡi sợ hãi, hắn biết... Nha đầu kia cho tới giờ đều nói là làm, nếu như nàng nói thiêu chết hắn, như vậy thực sự sẽ thiêu hắn, chỉ cần hắn dám nhìn lên.

Nói thật ra, hắn cũng muốn nhìn lên một chút, này cũng là khó trách, con người đều tò mò, mặc dù không phải chưa bao giờ nhìn thấy nữ nhân, nhưng là trước kia đều xem trên tranh ảnh, hoặc xem tượng, về phần chân thật, quả thực là chưa thấy qua, những điều trên tuyệt đối không phải là nói dối.

Nhưng là lo lắng sự kinh khủng của Lệ Ti, hắn thực sự không có can đảm đi xem, hướng chỉ... Chỉ là một nha đầu mười ba tuổi rồi thôi mà, cho dù nhìn lên, có thể chứng kiến cái gì chứ? Chỉ nhìn đầu thôi sao?

Chậm rãi uống nước, thân thể rất nhanh chóng hồi phục, nước a, thật sự quá trọng yếu, nếu thiếu nước, người cũng không còn lực lượng.

Sàn sạt... Sàn sạt... Sàn sạt...

Một tiếng vang nhẹ từ xa xa truyền tới, nghe thấy âm thanh này, hắn liền đứng mạnh dậy, bản năng của dã thú cho hắn biết, có phiền toái!

Từ cước bộ phán đoán, đối phương tuyệt đối không phải chỉ là một người, ít nhất cũng mười người, từ cước bộ của chúng, cùng với sát khí bốc ra, bọn chúng tuyệt đối là có sự chuẩn bị, hơn nữa có thể xác định, bọn chúng đang xông tới chỗ bọn họ.

Không dám động mạnh, hắn nhẹ nhàng hướng hồ nước đi đến, hắn căn bản không dám phát ra tiếng động mạnh, một khi hắn đứng lên để chạy, như vậy sẽ phát ra âm thanh làm cho địch nhân phát giác, bọn họ tất nhiên sẽ đẩy nhanh tốc độ đánh tới, hắn và nàng sẽ gặp nguy hiểm!

Hắn phải tận lực tranh thủ thời gian, tối thiểu muốn chiến đấu cũng phải có sự chuẩn bị, có thể không chạy trốn được, trừ khi hắn bỏ mặc Lệ Ti, nếu không với tốc độ của hắn, tuyệt đối không chạy thoát được!

Rầm...

Ở phía bên trong hai khối nham thạch, Lệ Ti đang khoái trá ca một bài hát, một bên nhẹ nhàng khuấy động làn nước trong suốt, nàng đang tắm... Nàng luôn luôn thích tắm!

Vù! Lạch cạch...

Chính lúc đang vui vẻ, đột nhiên... Một tiếng gió vang lên, theo sau là một tảng đá rơi bên người, ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen, đối mặt với nàng đang ngồi xổm trên tảng đá!

Há to miệng, đang chuẩn bị kêu to một tiếng, nhưng là sau một khắc... Đạo bóng đen nhảy vào trong nước, che miệng nàng lại, đồng thời... Chính mình thân hình mảnh khảnh, bị hắn ôm chặt vào trong ngực!

Bất ngờ xảy ra đã kích, làm cho não bộ của Lệ Ti trống rỗng, quá hoảng sợ, làm cho Lệ Ti mãnh liệt đứng dậy, phát ra tiếng nước ào ào.

“Đừng nhúc nhích, ta là Tiểu Dật đây...”

Chính lúc đang giãy dụa, một âm thanh trầm thấp, hơn nữa bởi vì tận áp lực mà hơi có vẻ khàn khàn vang lên bên tai nàng, có chút sững sốt, lúc này mới phát hiện ra, người ôm mình vào trong ngực dĩ nhiên là Lý Dật!

“Trời ạ! Hắn... Hắn muốn làm gì? Chẳng nhẽ... Chẳng nhẽ hắn muốn nhân cơ hội làm trò xằng bậy mới mình sao?” Trong lúc nhất thời, Lệ Ti càng thêm bối rối, quay mặt về phía Lý Dật, nàng không biết nên làm gì bây giờ, phản kháng? Xin tha? Hay là...

Thấy Lê Ti trong lòng rút cuộc cũng thôi giãy dụa, hần bình tĩnh trở lại, lắng nghe một chút, nầy âm thanh còn cách bọn họ một khoảng, hết thầy còn kịp!

Xác định xong hết thầy, xoay người lại, đang chuẩn bị nói, lọt vào tầm mắt đích hết thầy, làm cho hần như bị lôi điện bổ trúng, đương trường sững sờ.

Như thế nào lại xinh đẹp như vậy, tinh tế, nhưng lại rất có dáng vẻ, da thịt trắng nõn như kem. Vừa mới trưởng thành, đường cong đẹp hơn, bộ ngực hơi nở ra một chút. Thoạt nhìn như da thịt, so với tơ lụa còn muốn nhẵn nhụi hơn, bóng loáng...

Giờ phút này, thân thể mềm mại kia, đang bị hần ôm chặt vào ngực, bàn tay hần thậm chí còn hung hần che nửa trên bộ ngực! Như thế đương trường, làm sao hần có thể chống đỡ đây?

Mũi có chút đau xót, nhất thời... Hần cảm giác từ lỗ mũi có gì đó chảy ra, tiềm thức lấy tay lau đi, hoá ra đó chính là máu tươi!

Buồn bực lau vết máu trên tay đi, kì thật không có thể trách hần, chứng kiến tận mắt cùng nhìn qua tranh ảnh, đó là hai loại cảm giác bất đồng, càng huống chi... Trước mặt thân thể một cô nương thế này, là hần trước giờ chưa từng gặp qua, thậm chí tưởng tượng cũng chưa từng.

Hần chưa từng có nghĩ đến, thân thể nữ nhân lại tuyệt vời đến thế, thật là câu hồn nhiếp phách, cùng với xem tượng mỹ nữ, căn bản không thể so sánh, mặc dù hần không có ý xấu, nhưng là vẫn không khống chế được máu tươi chảy ra, thật sự rất doạ người a...

Như bị điện giật buông hai tay ra, hần vội vàng thối lui từng bước, hơn nữa xoay người đi chỗ khác, miệng nói nhanh: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi, ta không có cố ý, ta chỉ muốn đến nói với người, có một nhóm địch nhân đang tới, bọn chúng sẽ tới ngay bây giờ!”

Lời của hần vừa nói ra, phía sau nổi lên tiếng xiêm y, Lê Ti để quần áo ở trên tầng đá, cho nên không cần rời đi, nàng có thể mặc quần áo ngay!

Mệnh ít đọc truyện sắc hiệp nên tả ko đc hay lắm, các bác đọc có gì thông cảm :dead:

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tao Ngộ Vây Khốn.

Nhanh chóng mặc lại quần áo, Lê Ti không chút do dự tin tưởng ngay, nàng tin tưởng Lý Dật không có ý khinh bạc nàng, nói cách khác, mới vừa rồi có cơ hội tốt như vậy, hần tuyệt đối không có khả năng bỏ qua.

Hơn nữa, ở cùng một chỗ lâu như vậy, Lê Ti tin tưởng đã hiểu rõ con người hần, hần không phải loại bại hoại, khó có khả năng khi dễ chính mình, hơn nữa... Hần cũng nói, là có địch nhân đang tới, nầy không phải là chứng minh tốt nhất sao? Nếu như một hồi lâu không thấy địch nhân tới, như vậy hần sẽ phải nhận lấy kết cục bi thảm, hần tuyệt đối không khinh nhờn!

Nghe tiếng bước chân ngày càng rõ ràng, chính lúc đang âm thầm lo lắng, sau lưng tiếng Lê Ti nhẹ nhàng truyền tới, ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lê Ti đã mặc xong quần áo, chân tay luống cuống đứng ở nơi đó, về mặt bối rối.

Ai...

Bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, việc này là do hần không đúng, quá chuyên tâm đến địch nhân, cũng là do hần không tạo ra tiếng động, quên mất là nàng đang tắm, hiện tại bị hần nhìn thấy hết, khẳng định là xấu hổ muốn chết, hần hiểu rõ tính tình của nàng, hần biết... Việc này nếu không có lý do chính đáng, hần sẽ vô cùng bi thảm a!

Vô thanh vô tức đến bên Lê Ti, bởi vì địch nhân đã đến quá gần, hần không nói gì được nữa, nhẹ nhàng kéo Lê Ti, nhanh chóng chạy vào trong rừng, nhưng không chú ý tới, mặt đất ẩm ướt đã ghi lại phương hướng bọn họ đi!

Vù! Vù! Vù...

Đúng lúc này những tiếng động nhẹ xuất hiện, mười đạo hắc y nhanh chóng xuất hiện ở bên cạnh bờ nước, xuất hiện ở giữa, có bốn hắc y nhân bịt mặt, còn sáu hắc y nhân kia đều là tinh thiết giáp kiếm sĩ!

Nhìn quanh một vòng, rất nhanh... Hắc y nhân đầu lĩnh liền phát hiện ra hai hàng dấu chân chạy vào trong rừng, vung mạnh tay, mười đạo bóng đen nhanh chóng đuổi theo dấu vết.

Trong rừng, hắc cười khổ nhìn chính mình, ngạnh bì hộ thối đã ướt đẫm, không nghĩ tới... Dĩ nhiên đã tiết lộ dấu vết của bọn họ, nói cách khác, rừng rậm lớn như vậy, người của đối phương lại không nhiều lắm, bọn chúng không có khả năng tìm ra họ, đáng tiếc hiện tại, hết thấy đều đã muộn.

Hắn không nghĩ đến chạy trốn nữa, không phải hắn muốn thể hiện, chỉ yếu là bởi vì Lệ Ti, làm pháp sư, năng căn bản chạy không thoát, cùng với hắn khi bị đuổi giết, tốt nhất là thừa dịp khôi phục lại thể lực, nhất cử đánh chết địch nhân, mặc dù hi vọng rất xa vời, nhưng hắn cho rằng đây là quyết định chính xác nhất vào lúc này!

Hừ...

Kịch liệt hô lên một tiếng, vang vọng cả rừng rậm, hắn đã bắt chấp bạo lộ vị trí, một khi bọn họ chạy, làm sao có thể che dấu được tai mắt địch nhân chứ, hắn hiện tại chỉ có nhanh chóng gọi Tiểu Cường đến, chỉ dưới sự giúp đỡ của nó, bọn họ mới có một con đường sống!

Nghe được âm thanh hô lên, tất cả hắc y nhân đẩy nhanh tốc độ, chỉ trong giây lát, đem hắn cùng Lệ Ti vây ở giữa, cười khổ nhìn thập hắc y nhân hung ác, hắn cảm thấy rất bất lợi, nhưng là hắn phải cố gắng hết mình.

Đầu tiên, hắn không nên ở lại hồ nước, nói cách khác, nơi đó phi thường trống trải, một khi bị vây bắt, hắn không muốn tám hướng thụ địch.

Tiếp theo, hắn lựa chọn cho mình địa điểm chiến đấu thích hợp nhất - rừng cây! Chỉ có ở trong rừng, hắn mới có thể tránh được bọn họ hợp vây.

Cuối cùng, lựa chọn của hắn chính là tận lực chạy trốn, nhưng là không ngờ vệt nước tổ cáo bọn họ, nói cách khác, cho dù bọn chúng có nhiều người hơn thế, cũng không nhất định bắt được hắn cùng Lệ Ti, đuổi theo hai người, bằng vào bản thân hắn, Lệ Ti, cùng với Tiểu Cường, chỉ cần thực lực không quá mạnh, bọn họ cũng có thể chiến thắng!

Nhìn chung quanh một vòng, hắn tinh táo đánh giá địch nhân, những người này đều là D cấp a, sáu kiếm sĩ D cấp, bốn người D cấp... Thích khách sao? Hắn không biết địch nhân làm nghề nghiệp gì.

Nhìn lại chính mình chỉ là E cấp kiếm sĩ, hắn không khỏi cười khổ, một người D cấp kiếm sĩ, hắn cũng không chắc thắng được, huống chi là mười tên D cấp!

Bất quá, chuyện tới bây giờ, vô luận đối phó được hay không đối phó được, hắn đều khó có khả năng lui bước, lạnh lùng nhìn mười hắc y nhân đang vờn quanh, hắn lạnh lùng nói: "Các vị đại hiệp, đem chúng ta vây quanh nơi này là có ý gì?"

Hừ!

Lạnh lùng hừ một tiếng, hắc y nhân đối diện ngạo nghễ nói: "Nói thật cho các ngươi biết, chúng ta lần này đến, chính là vì cây hoa hồng quyền trọng trong tay nữ hài kia, giao ra quyền trọng, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm khó hai vị, nói cách khác... Nếu không làm theo đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt!"

Nghe xong đối phương nói, hắn không khỏi nhìn lại về phía Lệ Ti, theo hắn nghĩ, nếu không phải quá trọng yếu, tự đưa cho bọn chúng, dù sao... Muốn bọn họ đối mặt với mười người này, thật sự làm làm khó a!

Đáng tiếc chính là, nghe hắc ý nhân nói xong, Lệ Ti hoảng sợ, ôm chặt lấy hoa hồng quyền trọng, kịch liệt lắc đầu nói: "Không! Ta không cho... Đây là nãi nãi đưa cho ta, ta tuyệt đối không đem nó đưa cho các ngươi được!"

Hắc hắc hắc hắc...

Nghe Lệ Ti nói xong, hắc y nhân đầu lĩnh âm trầm cười nói: "Tiểu cô nương, nãi nãi người mất bao nhiêu năm rồi, ngươi cũng nên quên đi thôi, mau! Đem quyền trọng giao ra đây!"

Không có khả năng!

Lệ Ti gất gao ôm quyền trọng, kiên quyết nói: "Đây là vật duy nhất nãi nãi để lại cho ta, ta chính là có chết, cũng không đem nó đưa cho các ngươi được, đừng vọng tưởng!"

Nghe xong Lệ Ti nói, hắn không khỏi thở dài một tiếng, trận chiến hôm nay, thật không biết đánh thế nào, mặc dù hắn rất muốn chạy trốn, nhưng là để Lệ Ti ở lại với đám người này, hắn thật sự không cam lòng, vừa nghĩ đến khả năng năng bị lãng nhục, trái tim hắn nhất thời trở nên kiên định.

"Tốt lắm! Không còn gì nữa, có bản lĩnh gì, cứ việc bày ra!" Lạnh lùng nhìn hắc y nhân đầu lĩnh, hắn ngang nhiên nói.

Cảm động nhìn hắn, Lệ Ti thành khẩn nói: "Tiểu Dật, cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi đã ở lại giúp ta, ta sau này sẽ hảo hảo cảm tạ ngươi!"

Cười khổ một tiếng, cái gì gọi là sau này, cũng không biết có sống sót qua đêm nay được không nữa, còn nói gì đến sau này, chẳng nhẽ là đốt vàng mã cho hắn a!

Nhìn bóng dáng Tiểu Dật kiên nghị, kì thật Lệ Ti cũng biết, cái gì là sau này a, đều là vô nghĩa, mười người này, mỗi người đều là 2D cấp bậc, mặc dù nàng là C cấp pháp sư, nhưng là tại nơi chật hẹp trong rừng, căn bản không thể thi triển, mà pháp khi thi triển phải có khoảng cách, hiện tại dưới tình huống này, nàng chỉ có thể giải quyết một hai địch nhân thôi.

Cho dù khoảng cách lớn hơn, với tốc độ của địch nhân, không cách nào nàng chiến đấu được bốn hắc y nhân, đây chính là D cấp đạo tặc a, nếu như đơn độc chiến đấu, Lệ Ti tự tin chiến thắng, nhưng là một chọi hai, tự cơ bản nhất định thua, về phần một chọi ba, một chọi bốn, càng không có khả năng thắng.

Lệ Ti rất rõ ràng, Tiểu Dật khi đối mặt với nguy hiểm có thể bỏ mình để chạy, rất nhiều người sẽ làm như vậy, một mạo hiểm giả thường xuyên thất bại nhiệm vụ, chính là hệ thống, một khi gặp phải địch nhân cường đại, chạy trốn là lựa chọn duy nhất, mặc dù sẽ bị trừ điểm kinh nghiệm, nhưng là so với tính mạng bản thân, cái gì cũng không thể bằng.

Nhưng là Tiểu Dật không có chạy trốn, hẳn lựa chọn ở lại, tại sao? Hẳn lựa chọn ở lại chứ? Tiền ư? Không phải, nhiệm vụ sao? Cũng không phải, đó là vì cái gì chứ? Lệ Ti hoang mang...

“Ta hỏi các ngươi một lần nữa, cuối cùng có đem giao ra đây không? Suy nghĩ cẩn thận rồi hãy trả lời!” Hắc y đầu lĩnh tức giận quát.

Kiên định nhìn hắc y đầu lĩnh, hắc lạnh lùng cười, nhẹ nhàng từng bước tiến lên, đem Lệ Ti ở phía sau, đồng thời trầm thấp nói: “Đừng nói nhiều lời, các ngươi cùng tiến lên, hay là từng người lên một, tùy các ngươi lựa chọn!”

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tù Lâm Ác Chiến

Hừ!

Nghe xong lời của hắn, hắc y nhân đầu lĩnh tức giận hừ một tiếng, nói: “Đối phó với E cấp kiếm sĩ như ngươi, hà tất cần tất cả chúng ta tiến lên, tứ hào! Ngươi đi thu thập tên này!”

Cheng!

Theo mệnh lệnh của hắc y nhân đầu lĩnh, một kiếm sĩ cả người mặc tinh khiết chiến giáp dừng mạnh rút từ sau lưng ra đại kiếm, hung hãn hướng hắn đi tới, cùng lúc đó... Các hắc y nhân còn lại tránh ra nơi khác.

Cẩn thận nhìn đối diện với hắc giáp kiếm sĩ, hắn hít sâu một hơi, cố gắng làm cho bản thân trở nên bình tĩnh, hắn biết... Hắn chỉ có một cơ hội, nếu như một kiếm này không giết chết đối phương, như vậy hắn sẽ không còn cơ hội nữa, bởi vì hắn không am hiểu tránh né, hắn chỉ có một chiêu, một kiếm nhanh như chớp về phía trước, một kiếm này thất bại, đối phương sẽ cùng hắn cận chiến, hắn tuyệt đối không sẽ né tránh được đòn công kích từ đối phương.

Nếu như đem đối hắc y chiến sĩ trước mặt thành dã thú, như vậy hắn khẳng định một điểm cũng không sợ hãi, kinh nghiệm đối với dã thú, hắn thật sự có thể xem là rất phong phú.

Nhưng là trước mặt địch nhân không phải là dã thú, là người! Là một người mặc thiết giáp, cầm trong tay đại kiếm, hơn nữa thực lực so với hắn còn cao hơn một cấp!

E cấp kiếm sĩ, chỉ là thân thể dị thường tráng kiện, hơn nữa khi sử dụng kiếm chỉ là những đòn đánh cơ bản, không có gì gọi là kiếm pháp cao thâm, chủ yếu dựa vào lực lượng thân thể để thủ thắng, bằng vào đại kiếm ngạnh giáp chiến đấu với đối thủ.

Mà so sánh cao nhất E cấp cùng D cấp, chẳng những tố chất thân thể phải cường tráng, kiếm sĩ càng phải sử dụng kiếm đạt tới một tiêu chuẩn rất cao, nắm giữ được kiếm chiêu!

Thực sự nói, E cấp chiến sĩ dựa vào lực lượng cơ thể đi chiến đấu, sử dụng binh khí gì đều không khác biệt lắm, chủ yếu là dựa vào lực lượng để áp chế

đối thủ.

Mà D cấp chiến sĩ, lại là dùng vũ khí để áp chế đối thủ, mặc dù cũng có dùng đến lực lượng, nhưng chủ yếu vẫn là dựa vào vũ khí, vận dụng chiêu thức xảo diệu, phối hợp cùng lực lượng, chém giết đả thương địch nhân.

Hiện tại hẳn đang đối diện với hắc giáp võ sĩ có sự khác biệt, không nói đến lực lượng, càng không nói đến cách sử dụng vũ khí, hai người đã ở hai cấp độ khác nhau.

Soạt...

Một tiếng leng keng, hắc giáp võ sĩ rút ra sau lưng một thanh đại kiếm, đây là D cấp chiến sĩ cùng E cấp chiến sĩ đích khác biệt, nói đại khái, rất nhiều D cấp võ sĩ dùng cả hai tay cầm đại kiếm, công kích dị thường nhanh nhẹn, một khi đề bọn họ thi triển lúc cận chiến đấu, không người nào là đối thủ của bọn họ!

Vù! Vù! Vù...

Đại kiếm vũ lộng vài cái phát ra tiếng kêu như máy xay gió, nhìn thanh đại kiếm thật lớn, hẳn không khỏi cười khò, hắc giáp võ sĩ tùy ý đánh ra một kiếm, hẳn tuyệt đối không thể đỡ nổi! Tuy tiện quét ngang một cái, có thể giết chết hẳn tức thì!

Ở thời điểm đối địch, kì thật hẳn tránh né đều là rất đơn giản, phán đoán tốt thế đánh của địch nhân, bước chân sang trái hoặc sang phải để tránh né, sau đó đánh vào chỗ địch nhân không có phòng bị để dành chiến thắng.

Nhưng là, chỉ cần dùng một chiêu hoàn hảo để đối phó với dã thú, dù sao bọn chúng cũng không có vũ khí, chỉ cần tránh được đòn tấn công của bọn chúng, như vậy hẳn khẳng định có thể an toàn, nhưng hiện tại đối thủ của hẳn là con người, đối thủ có thể dùng vũ khí để ngăn cản hẳn né tránh, vô luận hẳn tránh nhanh thế nào đều khó có khả năng tránh được một kiếm của địch nhân.

Ồ... Đông!

Hồng quang chợt loé trước mắt, đại kiếm trong tay đối phương biến thành một đạo hồng quang, một lần nữa hiện ra thân kiếm, đại kiếm đã bỏ một kiếm thật sâu xuống mặt đất, cây cỏ bay tứ tung, khí thế kinh người đã đạt tới cực hạn rồi!

Cười khò nhìn đối thủ, mặc dù đại kiếm rất lớn, cũng rất nặng, nhưng là đối phương cây mạnh, tốc độ vẫn như cũ so với tốc độ tránh né của hẳn nhanh hơn gấp đôi!

Cẩn mạnh mẽ, hẳn đương trường quyết định, tuyệt đối không thể chủ động đánh ra, nói cách khác, một khi bị đối phương đoán ra phương hướng tấn công, đòn đánh của hẳn sẽ bị chặn, mà một khi bắt đầu lùi bước, đối phương liên tiếp công kích, đủ để trong nháy mắt đưa hẳn vào chỗ chết!

Hẳn không thể động trước, phải chờ đối phương công kích trước, sau đó xem chiêu đánh tới, sau đó một kiếm giải quyết đối thủ, đây là cơ hội duy nhất để hẳn giành lấy thắng lợi, không đến lúc cuối cùng, không đến thời điểm mấu chốt, không nắm chắc một giây quan trọng này, hẳn tuyệt đối không thể ra tay!

Hạ quyết tâm, hẳn nhanh chóng liếc nhìn đối thủ, một thân khinh thiết giáp, chủ yếu đều phong bế ở chỗ yếu hại, chỉ có con mắt cùng cổ họng vẫn lộ ra khe hở, nhưng là... Hẳn có thể công kích những nơi đó sao?

Kiếm của hẳn hẳn biết, một khi hẳn thật sự chọn nơi nào, như vậy... Một khi kiếm chiêu xuất ra, đối phương khẳng định chết không sai! Đã giết nhiều dã thú nên hẳn có thừa dũng khí, nhưng là giết người, hẳn tuyệt đối không dám chắc, phải biết rằng... Ở trên địa cầu, giết người là phải đền mạng đó!

Hơn nữa, cho dù biết rõ giết người không phải đền mạng, nhưng mọi người tự hỏi bản thân đi, ai dám giết người đây? Vấn đề không chỉ là ở pháp luật, quan trọng hơn là người có dám hay không!

Hẳn chỉ là một thiếu niên rất bình thường ở trên địa cầu, tuyệt đối không dám giết người, nếu như vậy... Như vậy con mắt, cổ họng, đều là không thể công kích, hẳn nhìn dần xuống phía dưới, ánh mắt rơi vào chính là bàn tay của đối phương!

Loại trừ đầu lộ ra khỏi thiết giáp, cũng chỉ có bàn tay, nhìn gân xanh nổi lên trên cổ tay, hẳn biết chính mình phải làm thế nào...

Giơ tay phải lên một cách khinh miệt, hẳn mỉm cười đối diện với thiết giáp võ sĩ ngoéo một cái, dễ dàng nói: “Đến đây nào... Không nên chém vào khoảng không như thế, kiếm phải chém vào người mới có thể dành được chiến thắng a!

Nghe được lời của hẳn, thiết giáp võ sĩ sùng sốt, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, theo tức giận, hai chân nhanh chóng đạp đất, hai tay dương kiếm, như người điên đánh tới chỗ hẳn!

Cùng lúc đối phương đánh tới, con mắt của hẳn sang lên, thể xác cùng tinh thần yên tĩnh trở lại, ở trong tích tắc này, trong mắt của hẳn chỉ có võ sĩ đối diện kia, nhất cử nhất động của đối phương, đều không tránh được con mắt của hẳn!

Nha!

Trong tiếng rống giận dữ, hắc giáp võ sĩ hai tay cầm kiếm thật mạnh, giơ lên cao quá đỉnh đầu, cùng lúc đó, khoảng cách giữa bọn họ, chỉ còn lại không tới năm thước!

Theo lý thuyết, với khoảng cách này, đã hoàn toàn nằm trong phạm vi tấn công của hắn, nhưng là hắn vẫn không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn đối phương, bởi vì hắn biết, hiện tại một kiếm đâm ra, hắn cũng không có tuyệt đối nắm chắc, kiếm của đối phương còn không đánh xuống, một khi hắn động, đối phương hoàn toàn có thể xử dụng kiếm phong bế hướng tấn công của hắn, sau đó... Đem hắn bức lui, thừa thế truy kích, trong vòng ba chiêu, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Hắn phải chờ, kiên nhẫn chờ, bình tâm tĩnh khí chờ đợi, hắn phải chờ tới thời điểm mà trường kiếm bỏ tới trong tích tắc, chờ kiếm thế của đối phương không thể thay đổi, hắn mới có thể đâm ra một kiếm nhất định trúng đích.

Nhìn thấy thiếu niên đối diện, vẻ mặt bình tĩnh nhìn chính mình, hắc giáp võ sĩ cảm thấy đối phương chính là đang nhục mạ mình, là đang khinh miệt mình, đây là tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ! Gầm lên một tiếng giận dữ, khoảng cách công kích đã lọt vào tầm kiểm soát của hắc giáp võ sĩ, phối hợp với bản thân, toàn lực đem một kiếm từ đỉnh đầu nhanh như chớp bổ xuống thiếu niên đối diện!

Cùng lúc đó, nghe thấy đối phương rống lên đầy tức giận, chứng kiến một kiếm bổ xuống mình, hắn rút cuộc cười, đúng vậy... Cười dễ dàng, đồng thời nhìn thấy đối phương toàn lực bổ ra một kiếm, nhất định hắc giáp võ sĩ sẽ bại, hơn nữa còn bại trong tay hắn!

Nói thật ra, hắn thật sự phải cảm tạ Lệ Ti, nếu như không phải nàng hơn một tháng hành hạ, hắn khó có khả năng như vậy bình tâm trước thảm cảnh, cho dù đối phương cách hắn chỉ là chưa tới năm thước, hơn nữa đã phát động công kích, hắn vẫn như cũ có thể bảo trì sự tỉnh táo, như thế bình thản, cho tới cùng đều là do Lệ Ti a!

Đương nhiên, dựa vào trình độ mà nói, đối phương thật sự rất ngu xuẩn, chính là đang trợ giúp hắn, nếu như hắc giáp võ sĩ không toàn lực đem bổ ra một kiếm như thế, nếu như đối phương giữ lại một chút dư lực, trận này thắng bại rất là khó nói a!

D cấp võ sĩ chính là như vậy, bọn họ đích tu luyện, chính là đem toàn bộ lực lượng bản thân dồn vào thân kiếm, sau đó dùng một kiếm không thể ngăn cản, đem địch nhân chém làm hai nửa!

Đối với D cấp mà nói, lực lượng chính là biểu hiện cho thắng lợi, chỉ sợ lực lượng không đủ, bị đối phương bắn ngược trở lại, một khi rơi vào thế hạ phong, vậy tiếp tục chiến đấu đã không còn mấy ý nghĩa!

Mời đăng kí dịch tại đây <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 31: Thiểm Điện Nhất Kiếm

Thật ra nếu đã chọn sử dụng đại kiếm, đặc điểm chiến đấu của đối phương đã xác định rồi, nếu muốn dùng đại kiếm để phát ra công kích nhanh như chớp, điều đó khó có thể là sự thật, đặc điểm của đại kiếm là tốc độ công kích chậm, tràn ngập khí phách, đại kiếm chính là tượng trưng cho lực lượng, không cần quá nhiều tinh xảo, chỉ bằng lực lượng cũng đủ để áp đảo đa số đối thủ rồi.

Nhưng đại kiếm thuộc loại trọng binh, phải là người có sức mạnh tuyệt đối mới có thể sử dụng, nếu không, có thể đánh ra nhưng không thể thu lại, khi gặp một đối thủ dùng tốc độ để thủ thắng, sợ rằng chỉ có đường thua, dù sức mạnh lớn thế nào, nếu không thể chạm vào đối thủ, vậy thì có tác dụng gì đâu?

Ồ...

Một tiếng rít kịch liệt, từ đại kiếm của hắc giáp võ sĩ phát ra, mượn sức nặng của đại kiếm cộng với sức mạnh của hắc giáp võ sĩ, tốc độ một kiếm này cũng rất nhanh, mặc dù còn xa mới bằng được tốc độ xuất kiếm của hắn, nhưng dùng tốc độ con người mà nói, đã là rất nhanh rồi.

Hồng quang lóe lên, đại kiếm đang từ trục thẳng đứng biến thành nghiêng, thái son áp đỉnh hướng hắn bổ xuống, nghe tiếng gió rít phát ra từ đại kiếm, nhìn không chỉ sắc bén mà còn lại có khí thế bá đạo, nếu như thật sự bị một kiếm này chém trúng, hắn nhất định sẽ trực tiếp bị bổ thành hai nửa, điều đó là không thể hoài nghi, trước các loại trọng binh như đại kiếm, ngành bị chiến giáp cũng không có chút tác dụng nào, ngay cả thiết giáp cũng khó phát huy tác dụng, trừ phi là cương giáp, ngoài ra, hầu hết các loại phòng cụ đều bị đại kiếm phá hủy.

Ha ha...

Xung quanh nổi lên tiếng cười, tuy trận chiến còn chưa chấm dứt, nhưng nhìn nam hài kia như người ngây ngốc đứng ở đó xem đồng bọn phát ra một kiếm như lời đình, tất cả mọi người đều cho rằng thiếu niên E cấp kia đã bị uy thế đó làm cho sợ quá rồi, đúng! Nhất định là như thế.

Không chỉ những người khác mà ngay cả hắc giáp võ sĩ đang tấn công đối với một kiếm mình xuất ra cũng rất hài lòng, dưới sự khiêu khích của đối phương, một kiếm này cơ hồ đã đến cảnh giới tối cao của bản thân rồi, nhìn mũi kiếm cách nam hài không đến một thước nữa, hắc giáp võ sĩ tuyệt đối không tin đối phương có thể phản ứng được gì.

Vừa lúc đó, hắc cười.. Cười rất vui vẻ, hắc hiện tại thật sự rất bình tĩnh, hơn nữa hắc còn có kiên nhẫn, hắc có thể bình tĩnh chờ đợi, như vậy, đợi cho được cơ hội tốt nhất mới ra tay.

Điện quang trong mắt chợt lóe, là lúc này đây, không sai... Chính là lúc này, đây chính là cơ hội tốt nhất, thấy đại kiếm chỉ còn cách hắc một thước, hắc cuối cùng cũng xuất chiêu.

Cheng!

Trong mắt mọi người, một đạo ngân quang nhanh như chớp từ bên hông nam hài bắn ra, theo sau... Cực kỳ nhẹ nhàng, cực kỳ phiêu dật, hơi hơi hướng hai tay hắc giáp võ sĩ nhẹ đâm tới, cùng lúc đó, thân thể nam hài dễ dàng, bình thân đến cực điểm hướng phía bên trái bước một bước.

Sau một tiếng vang thật lớn, cả khoảng rừng trống tĩnh lặng như quý vực, mọi người ngơ ngác nhìn mọi thứ bên trong trường đấu, hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi.

Bên trong đấu trường, hắc giáp võ sĩ hai tay phun máu, đại kiếm trong tay đã không thấy nữa, nhìn lên phía trước, khoát kiếm ở sau lưng nam hài, đang run nhẹ nhẹ cắm ở trên mặt đất.

Mới vừa rồi mọi thứ diễn ra quá nhanh phải không?

Không, thực ra cũng không hề nhanh, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng một kiếm vừa rồi, mặc dù ngân kiếm rất sáng, nhưng mọi người vẫn thấy được một kiếm kia, một kiếm bình thân đến cực điểm.

Nhẹ nhàng rút kiếm ra khỏi vỏ, một kiếm nhẹ đâm vào giữa hai tay hắc giáp võ sĩ, sau đó thân kiếm khẽ rung lên, nhanh chóng cắt đứt gân tay hắc giáp võ sĩ, sau đó kịp thời bước ra khỏi hướng công kích, tránh được đại kiếm rồi tay hắc giáp võ sĩ bay ra.

Hết thấy thoát nhìn rất bình thường, thật sự rất bình thường, nhưng chính vì bình thường như vậy mới thể hiện được khó khăn trong đó, một kiếm như thế, làm sao có thể dễ dàng đối mặt, lại còn coi như một kiếm ấy không hề có lực lượng, không hề có tốc độ nữa chứ?

Chọn thời điểm tốt nhất, đâm ra một kiếm hoàn hảo, bước một bước chuẩn nhất, đều là những điều đơn giản, không có tốc độ như tia chớp, không có lực lượng áp đảo tất cả, một kiếm đơn giản như vậy mà lại đánh bại một kiếm sỹ D cấp.

Tất cả hắc y nhân đồng thời đều cảm thấy kinh ngạc, mà Lê Ti lại càng kinh ngạc hơn, mặc dù một kiếm kia không tính là quá nhanh, nhưng trong mắt Lê Ti, một kiếm kia thật sự rất đẹp mắt, quá phiêu dật, Lê Ti đến bây giờ cũng không nghĩ đến một sơ cấp kiếm sỹ cũng có thể tiêu sái như thế.

Ngơ ngác nhìn Tiểu Dật đang đứng quay lưng lại mình, ngân kiếm chỉ xéo xuống, Lê Ti quả thực không dám tin một kiếm vừa rồi là hắc đánh ra, từ lúc biết Tiểu Dật đến nay, đây lần đầu tiên hắc xuất kiếm trước mặt mình, một kiếm làm cho người ta hoa mắt mê thần, làm cho Lê Ti hoàn toàn mê muội đi.

Phanh! Phanh! Phanh...

Trái tim đập loạn một hồi, một kiếm vừa rồi gần như hoàn mỹ, đã đạt đến cực hạn của hắc rồi, không chỉ theo tốc độ, không chế lực lượng, góc độ, thời cơ, tâm lý, hay bất cứ một góc độ nào mà nói đây là một kiếm cường đại nhất của hắc.

Tốc độ chính là sức mạnh, hắc luôn luôn tin chắc điều này, nhớ lại trước kia xem TV hắc thấy có người có thể dùng kim khâu xuyên qua thủy tinh, từ đó mà nói, tốc độ chính là sức mạnh, chỉ cần tốc độ rất nhanh, cái gì cũng có thể xuyên thấu, nếu không, dù có sức mạnh lớn thế nào cũng không có tác dụng, thử hỏi ai có thể dùng một cây kim khâu đâm xuyên qua thủy tinh chứ, ngoại trừ lợi dụng tốc độ, sợ rằng không ai có thể làm được điều này đi.

Một miếng vải ướt mắc trên máy, với tốc độ vài nghìn vòng một giây có thể dễ dàng chặt đứt sắt thép, theo đó mà nói, tốc độ chính là sức mạnh, tốc độ đạt đến cực hạn thì lực lượng cũng đạt đến cực hạn, nghĩ tới đây, hắc không khỏi lộ ra một nét cười kiên quyết.

Hừ

Đúng lúc hắc đang âm thầm mừng rỡ, một tiếng hừ lạnh vang lên, hắc y nhân đầu lĩnh mạnh mẽ bước tới, tay phải lướt qua bên hông, lập tức một thanh chủy thủ đặc chế xuất hiện ở tay phải.

Hắc mau chóng tập trung tinh thần, đề phòng nhìn hắc y nhân, hắc y nhân đối diện hắc lạnh lùng nói: “Ta khâm phục sự tinh táo, sự dũng cảm của ngươi, cũng dám nhẫn nại đến lúc A Thái xuất hết chiêu thức mới ra tay!”

Dừng một chút, hắc y nhân đầu lĩnh lộ ra một nụ cười tự tin, nhanh như chớp khoa chủy thủ trong tay, kiên quyết nói: “Ta biết ngươi nhất định theo con đường linh xảo, nhưng mà, ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi hôm nay nhất định phải chết. Một kiếm sỹ dù thế nào cũng không thể so sánh với một đạo

tặc về độ linh xảo, người nhất định phải chết”.

Bình tĩnh nhìn hắc y nhân, ngoài mặt vẫn trấn tĩnh, nhưng thật ra trong lòng hắn cũng không có bình tĩnh, tốc độ của hắn đối phương đã thấy rõ ràng, vừa rồi hắc y nhân tùy tiện huy vũ chủy thủ trong tay hai lần, mỗi một lần so với tốc độ của hắn đều nhanh hơn rất nhiều, mà đây chỉ là thuận tay vậy vậy mà thôi.

Hơi nheo mắt nhìn, thật ra hắn cũng không phải là đi theo đường linh xảo, mà là đối mặt với cường địch như thế, một kiếm mà không trúng đích, hắn nhất định không có cơ hội thứ hai, hắn là thuộc về kiểu tốc độ, lấy tốc độ mà chiến thắng đối thủ, trong lúc đối phương không kịp tránh né, một chiêu lấy mạng địch nhân.

Nhưng là hắn dù sao cũng mới chỉ luyện chưa được hai năm, tốc độ của hắn vì chuyên tâm luyện tập nên đã rất nhanh rồi, nhưng so với đạo tặc lấy tốc độ xưng hùng thì hắn không có chút tiện nghi nào.

Một loại cảm giác áp lực trào lên trong tâm, cho dù thế nào hắn chỉ có một cơ hội ra tay, bằng tốc độ của hắc y nhân đầu lĩnh, dù là ở khoảng cách gần nhất đâm một kiếm, cũng nhất định bị đối phương dùng chủy thủ gạt ra, một khi hai người cận chiến, trong nháy mắt, cái mạng nhỏ của hắn coi như xong rồi.

Mọi người đều biết, một tên đạo tặc am hiểu nhất không phải là chính diện so chiêu mà là từ sau lưng đối phương đánh lên, Trước kia ở địa cầu chơi tất cả các trò đạo tặc đều có một kỹ năng là “bối hậu nhất kích”, bởi vậy có thể thấy được đạo tặc ở phía sau lưng đối phương có uy hiếp lớn hơn, có thể nói từ sau lưng đánh lên đối phương là đặc điểm lớn nhất của đạo tặc.

Hô ...

Mặc dù hoàn toàn chưa có biện pháp chiến thắng đối thủ, nhưng hắn cũng hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng thở ra không khí ở trong ngực, hắn cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, bởi vì hắn biết, nếu như hắn không nghĩ ra biện pháp đối phó, hôm nay hắn nhất định phải chết, mặc dù hắn không dám giết người, nhưng đối phương hiển nhiên không có vấn đề này.

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Như Thế Bình Phàm

Lực lượng không chiếm ưu thế, tốc độ lại không bằng đối phương, độ tinh xảo lại càng không thể so sánh, đối mặt với hắc y nhân, hắn nhờ vào cái gì để chiến thắng đối phương đây?

Thật chậm rãi, hắn hai mắt nhắm lại, sau một khắc... Hắc y nhân nhanh như chớp hướng hắn đánh tới, xuất hiện trong đầu hắn lúc này, đúng vậy... Hắn là đang hư cấu chiến đấu, dùng trí tưởng tượng để đối mặt với trận đấu này, tìm kiếm biện pháp giải quyết!

Cả người kịch liệt run lên, hắn nhanh chóng mở mắt, không phải là hắn đã nghĩ ra biện pháp giải quyết, mà là trong lúc đang suy nghĩ, hắn bị đầu lĩnh hắc y nhân nhất chủy đâm vào hậu tâm, đây tựa hồ là kết cục của hắn, vô luận hắn dùng phương pháp nào, đều không thể tránh được kết quả cuối cùng này!

“Người có thể bắt đầu chuẩn bị, ta hôm nay phá lệ sẽ không đánh sau lưng người, cho người ba giây để chuẩn bị, ta muốn cho người một chút kiến thức thế nào gọi là tinh xảo!” Đầu lĩnh hắc y nhân nói, một bên thân thể chậm rãi khom xuống, mũi chủy thủ phát sáng, tản ra quang mang chói mắt.

Ba... Hai...

Nghe hắc y nhân đếm ngược, hắn thu nhiếp tâm thần lại, hiện tại nếu tiếp tục nghĩ biện pháp giải pháp, như vậy tuyệt đối là ngu xuẩn, nếu như không thu nhiếp tinh thần, hết sức chăm chú đối mặt với địch nhân, hắn sẽ chết thảm.

Hít sâu một hơi, tâm tình của hắn lần nữa bình tĩnh trở lại, nếu không cách nào nghĩ ra biện pháp ứng phó, như vậy hiện tại chỉ có cách dùng cảm đối mặt, mặc dù đối phương rất nhanh, nhưng là hắn sẽ không buông tay!

Một!

Tiếng đếm ngược chấm dứt, thân ảnh hắc y nhân mãnh liệt nhảy lên, bước một bước thật dài, hắc y nhân giống như báo tử hướng tới hắc nhảy đến, trong tay là chủy thủ sắc bén hướng sườn hắc đánh tới.

Trong lòng vô cùng kinh hãi, nhìn hắc y nhân đánh tới như thiểm điện, tay phải của hắc vẫn là không khỏi có chút động, đang chuẩn bị rút kiếm công kích, một ý nghĩ can đảm nảy ra trong đầu hắc!

Phương thức công kích của đối phương, hắc mới vừa rồi yên lặng có diễn qua, đối với ý đồ chủ yếu của đối phương, không phải nhất chiêu đem giết chết hắc, mục đích của hắc y nhân rất đơn giản, chỉ là muốn hắc lùi lại phía sau! Một khi hắc lùi lại phía sau, hắc hôm nay chắc chắn thua!

Nếu như nói hiện tại hắc đâm ra một kiếm, hắc y nhân hoàn toàn có thể dùng chủy thủ ngăn cản, dù sao... Hắc không phải loại kiếm sĩ sử dụng lực lượng, trong tay cũng không phải là đại kiếm, hắc y nhân tuyệt đối có thể đỡ được kiếm này!

Phán đoán tốc độ cùng hướng di chuyển của đối phương, nhìn quỹ tích di động của chủy thủ, đại não của hắc nhanh chóng tính toán...

Bắt đầu từ lúc còn nhỏ, khi còn là một hài tử, nhất định phải không ngừng tiếp thu sự giáo dục, mỗi ngày đều làm các bài toán học, lý học, hoá học, mỗi ngày đại não đều phải nhanh chóng giải đáp, hài tử có học không hơn sao?

Học tập không phải là một loại công phu sao?

Không phải, học tập tuyệt đối không được tính là công phu, nhưng là... Thông qua học tập, năng lực của đại não tăng lên, lối suy nghĩ tốc độ, năng lực tự hỏi, năng lực nhẩm tính... Đó là mỗi ngày trải qua rèn luyện, cái loại gian khổ này, là học sinh ai cũng biết.

So sánh mà nói, hiện tại con người trên thế giới này, phần nhiều đều là động thủ, thường xuyên rèn luyện chính là lực lượng thân thể, coi như là pháp sư, cũng là đại đa số thời gian đều là trầm tư mặc tưởng, chưa người nào giống như học sinh trên địa cầu, một ngày chuyên nghiệp, nghề nghiệp hoá rèn luyện các loại năng lực của đại não. (ý tác giả bảo rằng con người ở thế giới này ngu như... :dead:)

Trong tích tắc, các thế đánh của hắc y nhân có thể xảy ra như thiểm điện xuất hiện trong não hắc, có lẽ một phần mười giây cũng chưa đến, hắc lập tức trở nên can đảm, nhưng đó tuyệt đối là quyết định chính xác, hơn nữa hắc còn nhanh chóng di chuyển lên.

Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, hắc rút ra ngân kiếm, nếu như dựa theo thể công kích cùng phán đoán mà nói, hắc đã chậm một bước, nhưng nguyên nhân tạo ra không phải là do vội vàng, đây là hắc trải qua tính toán để xác định thời điểm tốt nhất cho một kiếm xuất ra!

Trên thực tế, hắc cũng không muốn thừa qua công kích của hắc y nhân, hắc biết... Hắc chỉ có một lần cơ hội công kích, nếu như hiện tại không công kích, hắc khẳng định thất bại ngay lập tức, hắc hiện tại muốn làm chính là ngăn cản, tận lực ngăn cản!

Đương!

Đối mặt với công kích của hắc y nhân, hắc quyết đoán rút ra ngân kiếm, nhưng mà phải chú ý, hắc không có rút ra toàn bộ thanh kiếm, chỉ là rút ra một đoạn ngắn, ước chừng có hơn mười li một chút, sau đó... Dùng chính thân kiếm, kiên quyết chặn một kích sắc bén của đối phương!

Bằng vào lực lượng của cánh tay, bằng vào lực từ eo, này một kích, cũng không có phá đi trọng tâm của hắc, theo lực lượng công kích của đối phương, hắc thuận thể đánh chuyển động thân thể, chân phải phiêu dật vẽ ra một nửa vòng tròn, thân thể bên phải dời qua ước chừng chín mươi độ! Sau một khắc... Ngân kiếm của hắc rốt cục cũng rời vỏ!

Cùng với tính toán trong đại não giống nhau như đúc, hai chân hắc y nhân dùng sức điểm mắt đất, thân thể di chuyển, giống như u linh di chuyển xoay người lại, hai chân đạp mạnh, một lần nữa nhanh như thiểm điện hướng hắc đánh tới.

Mới vừa rồi trong lúc tính toán, đúng là có một kích này, làm cho hắc hoàn toàn hội bại, cho dù hắc vội vàng xoay người để tiếp được một kích này, cũng bị mất đi thăng bằng, phá mất trọng tâm, như vậy với kích thứ ba hắc vô luận thế nào cũng không thể đón tiếp được nữa.

Nhưng là, mới vừa rồi mượn lực từ đối phương, hắc đã vững vàng vòng lại, tại lúc hắc y nhân rơi xuống đất, hắc đã nhanh như chớp đâm ra một kiếm, cho nên hắc y nhân tràn đầy tin tưởng nên xoay người chuẩn bị công kích tiếp, nhưng là sau khi nhìn lại một kiếm của hắc đánh tới.

Ngân kiếm vô thanh vô tức xẹt qua cánh tay phải của hắc y nhân, mặc dù không có tạo ra thương tổn lớn, nhưng là một kiếm sắc bén đã hoàn toàn cắt đứt gân mạch của đối phương, hắc y nhân hôm nay đừng nghĩ tới dùng tay phải để công kích hắc.

Nếu như nói, trong trận chiến đầu tiên là do hắc chủ động công kích đâm bị thương địch thủ, như vậy đệ nhị trận, là do đối phương giúp đỡ hắc chiến thắng, hết thấy đều là do đối phương, cũng có thể quy cho thời cơ hoặc nói là do hắc phán đoán đúng!

Mượn lực công kích từ đòn đánh thứ nhất của đối phương, đối qua thân thể hắc, mà hắc căn bản không có dùng một tia lực lượng nào của bản thân, theo sau... Hắc phán đoán đúng một điểm, rảnh tay đâm ra một kiếm, đúng lúc hắc y nhân xoay người phản công, chính mình đưa cánh tay của bản thân đến mũi kiếm của hắc, nói là hắc đâm không bằng nói chính là do hắc y nhân đưa đến, quay người lại, liền phát hiện chính mình đang đánh vào kiếm của đối phương!

Có thể nói, nếu không phải do đối phương chủ động đánh tới, hắc công kích thế nào cũng không thể đánh tới đối phương, bất cứ một kiếm nào của hắc, đối phương có thể dễ dàng dùng chủy thủ ngăn cản lại, không nói tới tốc độ chênh lệch, chỉ là khoảng cách khác biệt cũng biết trước kết quả.

Đối phương ngăn cản kiếm của hắn, chỉ cần di động hơn mười li, mà hắn nghĩ muốn đâm trúng đối phương là phải di động vài thước mới đủ, tốc độ của đối phương cùng lực lượng đều là hơn hắn hẳn, hắn tuyệt đối không có khả năng đã thương đối phương, chỉ có biện pháp duy nhất, chính là làm cho chính hắc y nhân đánh tới!

Cheng!

Tra kiếm vào vỏ, hắn bình thần đối diện với đầu lĩnh hắc y nhân, đối với chính mình có khả năng chiến thắng đối phương, hắn thật sự không nghĩ tới, hiện tại nghĩ lại cũng không dám tin tưởng.

Bên kia, thống khổ cảm cánh tay, hắc y nhân đầu lĩnh ngơ ngác nhìn về mặt của thanh niên đối diện, đến bây giờ hắn còn không biết mọi chuyện hết thảy phát sinh như thế nào, tại sao chính mình lúc xoay người phản công, ngăn kiếm của đối phương đã chờ sẵn ở đó, chẳng lẽ... Chính mình hết thảy hành động, đều là nằm trong kế hoạch của đối phương sao? Đây... Đây thật sự là quá kinh khủng!

Về phần những người khác, thì càng cảm thấy không thể giải thích được, bọn họ hoàn toàn không rõ ràng, như thế nào một dong binh tiểu tử, như thế nào lại có thể dễ dàng làm bị thương lão đại của họ!

Trong mắt bọn họ, đối phương chỉ nhẹ nhàng rút ra một nửa thanh kiếm để ngăn cản một kích, theo sau tùy lực hơi đổi, chơi đùa đánh ra một kiếm, theo sau... Đội trưởng chính mình không thể giải thích quay lưng đánh tới, sau đó hết thảy đều kết thúc, không ai có thể nhìn ra ảo diệu trong đó!

Hết thảy đều rất bình thường, nhất cử nhất động của nam hài này, đều là bình phạm, cũng không có xoay người, thậm chí tiếng gió cũng không tạo nên, rất nhẹ nhàng, chơi đùa đánh ra một kiếm, dĩ nhiên lại nhận được công hiệu lớn như vậy, hết thảy, căn bản là không có cách nào giải thích, càng không có cách nào giải thích, trải qua trận chiến, nhưng là tới giờ vẫn chưa bao giờ thấy qua, cái này gọi là chiến đấu sao? Cái này gọi là chơi đùa a! Hồi hợt như không, một cao thủ đã thất bại.

Nghỉ một tuần nha các bạn:4:, tuần sau tiếp tục, mong các bạn tiếp tục ủng hộ bộ truyện. Thân:grin:

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây:<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cường Địch Hiện Thân

Mặc dù thực lực bản thân không có gì tăng lên, nhưng là chính hắn biết, thực lực tổng thể của hắn, một lần nữa bước vào giai đoạn mới, hắn đã học được là phải dùng đại não trong chiến đấu, mà so sánh với thân thể càng cường đại, càng sắc bén hơn cả vũ khí!

Lạch cạch... Lạch cạch... Lạch cạch...

Đang đắm mình tại cảm giác hoàn toàn mới, trong giây lát, chung quanh nhẹ nhàng vang lên tiếng bước chân, tinh thần nhanh chóng phục hồi, hướng chung quanh nhìn tới, còn lại tám hắc y nhân, đều đã rút ra binh khí của mình hướng hắn ép tới.

Mặc dù nhìn không ra kết quả, nhưng là chưa có người nào nguyện ý mạo hiểm cả, đối phương dễ dàng tiêu diệt hai người bọn họ, dựa theo trạng thái hiện tại, nếu như tiếp tục đơn độc chiến đấu, sợ rằng đối phương ngay cả một tám người cũng không có chút khó khăn nào, nhiệm vụ của bọn chúng cũng vì thế mà bị hỏng!

Nhớ tới trừng phạt của chủ nhân đối với việc nhiệm vụ thất bại, tất cả các hắc y nhân đều không chút do dự từ bỏ vinh quang cá nhân, nếu như không hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ thà lựa chọn tự sát cũng không nguyện ý trở về tiếp nhận sự trừng phạt tàn khốc của chủ nhân, tự sát là biện pháp tốt nhất nếu nhiệm vụ thất bại!

Nhìn về mặt đầy sát khí của địch nhân, hắn không khỏi có chút thở dài, tám người, từ tám phương hướng vây bọn họ lại đây, trong đó ba người là đạo tặc, năm người là kiếm sĩ, có tốc độ, có lực lượng, hắn ngay cả một cơ hội hoàn thủ tìm đường sống cũng đều không có!

Hoà cầu!

Đang lúc hắn chuẩn bị liều mạng, sau lưng Lệ Ti thét lên một tiếng, theo sau... Một hỏa cầu to như trái bóng, nhanh chóng bay qua sát bên cạnh hắn, gào

thét hướng kẻ địch trước mặt bay tới!

Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn, kiếm sĩ một kiếm bổ trúng hoa cầu, chính xác đem hoa cầu chém thành những mảnh nhỏ, mặc dù như thế nhưng là sức nóng của hoa diễm vẫn như cũ làm cho hần cảm thấy thống khổ kêu lên một tiếng bi thảm, cương giáp trên người hần nóng lên, một chút suy nghĩ, áo giáp toàn thân độ nóng đều vượt quá một trăm độ, đây là loại cảm giác gì?

Xích hoa cầu!

Nhìn thấy hoa cầu không có hiệu quả, Lệ Ti không khỏi nội tâm nảy sinh ác độc, phát động xích hoa cầu, nhất thời... Một hoa cầu lớn, sắc đỏ đậm đích hoa cầu, lần nữa bay qua cơ thể hần, hướng kiếm sĩ đối diện bay tới.

Hoà cầu thuật, là E cấp Hoà hệ pháp sư, tổng cộng chia làm ba cấp, phân biệt là E, 2E, 3E, theo cấp bậc đề cao, sức nóng của hoa cầu, cũng từ từ mà tăng theo!

Về phần xích hoa cầu, đã thuộc về D cấp Hoà hệ pháp sư, là hoa cầu đã bị nén lại, này sức nóng so với chỉ hoa cầu còn cao hơn rất nhiều.

Tán gấu một chút, nhìn thấy hoa cầu đỏ sậm, kiếm sĩ đối diện lộ ra thần sắc kinh hoàng, nhanh chóng dựng thẳng đại kiếm, một lần nữa liều mạng bỏ xuống hoa cầu đỏ sậm.

Ầm!

Hoà cầu một lần nữa bị ngạnh kiếm phá hủy, theo xích hoa cầu tan biến, một sức nóng mãnh liệt nhanh chóng tràn ra, mà ngay cả hần cách đó mười thước cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng cháy của nó.

A!

Trong tiếng kêu gào bi thảm, khói bốc ra từ trong cương giáp của đối phương tràn ngập không gian, từng đợt mùi cháy sém, nồng nặc hướng chung quanh khuếch tán làm mọi người muốn ói!

Hần rất bội phục nghị lực của đối phương, mặc dù bị xích hoa cầu thiêu đốt, nhưng là đến bây giờ mới bắt đầu gào thét, cắn răng chịu đựng, không kêu lên một tiếng, hơn nữa cả người run rẩy hướng hần đi tới.

“Hừ, nếu các ngươi như vậy quật cường, không biết tiến thoái, đừng trách ta giờ thủ đoạn tàn nhẫn – sí hoá cầu!”

Lệ Ti rút cuộc cũng phần nộ, tức giận hừ lên một tiếng, một đạo hoa cầu màu trắng phóng qua người hần, chỉ là phóng qua thôi mà đầu hần cảm giác như bị nướng trong lò vậy!

Ầm!

Cũng không tạo ra âm thanh quá lớn, võ sĩ đối diện mặc dù gian nan mới bổ trúng được hoa cầm to bằng nắm tay, nhưng là hoa cầu chỉ phân ra rồi sau đó nhanh chóng hợp lại, nhanh như chớp phóng tới ngực của đối phương đánh tới.

Không một chút rên rỉ, không một chút kêu gào bi thảm, bị sí hoá cầu đánh trúng, võ sĩ ngã ngựa người ra sau, bất quá... Đồng thời lúc hần ngã xuống, bộ giáp trên ngực hần đã biến thành màu đỏ rực, vị trí bị sí hoá cầu đánh trúng bị tan ra thành một cái động lớn, lộ ra bên trong là thân thể bị thiêu đốt.

Sí hoá cầu, Lệ Ti trước mắt dựa vào ma pháp cao nhất, là C cấp ma pháp, Lệ Ti chỉ biết qua đôi chút, mới vừa rồi phóng ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã trở nên nhăn nhó trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, ma pháp như vậy, nàng hiện tại đã cố hết sức rồi!

Nhưng là, chuyện tới giờ, nàng đã không có còn lựa chọn, mặc dù biết rõ có thể mất mạng nhưng là nàng vẫn phải liều, dù có chết cũng phải chống cự!

Với khuôn mặt tái nhợt, Lệ Ti trầm giọng nói: “Hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội, giờ chạy vẫn còn kịp, nói cách khác, tên kia nằm trên mặt đất chính là tấm gương của các ngươi!”

Hừ! Khẩu khí thật lớn a!

Lệ Ti nói xong, một đạo âm thanh trầm thấp truyền tới, cả người chấn động, hần cùng Lệ Ti đều đồng thời quay đầu về phía phát ra âm thanh nhìn lại!

Tại phía bên phải bọn họ, một thân ảnh nhăn nhó giống như một bóng ma chậm rãi bước ra, nương theo ánh sáng nhìn lại, đó là một người mặc lam bào, cầm trong tay một cây ma trượng thật lớn đích Thuỷ hệ pháp sư!

Này còn chưa hết, ở phía sau hai bên của lam bào pháp sư, có một cung thủ mặc khinh bì giáp, từ khí thế của bọn họ mà đoán, này tuyệt đối là cao thủ, mặc dù không bằng lam bào pháp sư nhưng là đã hơn hần tất cả mọi người đang có mặt tại trường.

3A! 2B! 2B!

Nhìn nghề nghiệp huy chương của ba người mới xuất hiện, trong lòng hần không khỏi đóng băng lại, hần biết... Hôm nay xem như chết chắc rồi! Không

nói đến lam bào pháp sư kia, chỉ với hai cung thủ phía sau cũng đủ để tiêu diệt mười người như hắn.

Chậm rãi giờ pháp tượng lên, lam bào nhân nói: “Tiểu cô nương, làm người không được quá kiêu ngạo, còn phải để một con đường mà lùi, còn kém lắm, muốn kiêu ngạo người còn phải luyện thêm mười năm nữa!”

Nghe xong lam bào nhân nói, tâm khí cao ngạo của Lệ Ti như thế nào có thể chịu đựng được, run rẩy giờ pháp tượng lên, Lệ Ti phần nộ nói: “Hảo, ta đây cho ngươi một chút kiến thức về thực lực thực sự của ta!”

Ngay sau đó, pháp tượng trong tay Lệ Ti sáng bừng lên, phẳng phất như một ngọn hải đăng, nhanh chóng sáng lên, nhất thời trở nên trong suốt, cả pháp tượng trở nên trong suốt, không gian phẳng phất như bị liệt hoá thiêu đốt, quang mang rực rỡ toả ra!

Cùng lúc đó, đỉnh pháp tượng bắn ra hoá điểm màu xanh, mãnh liệt thiêu đốt khối tinh thể pha lê màu đỏ, lam bạch hoá điểm quện vào nhau thiêu đốt.

Nhìn thấy một màn này, lam bào pháp sư không khỏi lộ ra thần sắc ngưng trọng, này không phải là bản lĩnh của Lệ Ti, đây là ma pháp bị phong ấn trong cây pháp tượng, một người chỉ cần hơi có chút kiến thức đều biết, phương thức phong ấn pháp tượng đều là A cấp ma pháp - bạo liệt hoá điểm!

Thời kì xa xưa, thế giới ma pháp phát đạt gấp nghìn vạn lần so với thế giới bây giờ, thời kì kia mọi người so với bây giờ cường đại gấp trăm lần, nhưng là... Sau thời kì cực thịnh, tất nhiên sẽ là diệt vong, sau một hồi thế giới đại chiến, cả thế giới cơ hồ hoàn toàn bị tiêu diệt, cơ hồ mọi người đều chết ở trong trận chiến diệt thế này.

Sau chiến đấu, may mắn còn tồn tại một số người, tại đồng đồ nát trên, một lần nữa xây dựng lại, nhưng là... Phần lớn ma pháp cùng vũ khí đều đã thất truyền, mọi người hiện tại chỉ dựa vào ma pháp cùng chiến kĩ căn bản để duy trì cuộc sống, cường đại đến đáng sợ đích ma pháp cùng chiến kĩ, không bao giờ còn tái hiện ở nhân gian nữa!

Bất quá, mặc dù mọi người đã chết, nhưng là... Tổ tiên từ trước kia, chỉ cần nhìn vào vật phẩm là có thể đoán ra ma pháp, nhưng là lưu giữ cho tới giờ, trong các loại ma pháp bảo vật, phong ấn các loại pháp trận, bao gồm các ma pháp cùng chiến kĩ bị thất truyền, cho nên... Tìm kiếm ma pháp bảo vật, đó chính là con đường để các mạo hiểm giả mưu cầu địa vị, thường thường... Một siêu cấp ma pháp vật phẩm, có thể tạo ra một siêu cấp cao thủ a!

Bất quá, chiến tranh kéo dài đằng đẳng như vậy chẳng những tất cả các ma pháp cùng chiến kĩ cao cấp bị thất truyền, mà ngay cả chín chín phần trăm ma pháp vật phẩm đều là bị hư hại, muốn tìm một cái hoàn hảo đích ma pháp bảo vật, thật sự là quá khó khăn, nhất là loại cao cấp ma pháp bảo vật như trong tay Lệ Ti, càng khó hơn lên trời!

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Độc Toàn Lực Kiệt

Hỏa chi quyền trượng, phong ấn bạo liệt hỏa cầu pháp trận cao cấp quyền trượng, cho dù ngươi hoàn toàn không có ma pháp, nhưng chỉ cần có được quyền trượng này liền có thể phát động một lần bạo liệt hỏa cầu uy lực cực lớn, nếu ngươi có ma pháp, như vậy lại càng có thể tăng mạnh uy lực của bạo liệt hỏa cầu, cùng với tốc độ tụ tập và phóng ra ma pháp!

Thật ra mà nói, quyền trượng này chỉ có thể coi là trung cao cấp quyền trượng, những quyền trượng so với nó cường đại hơn mặc dù rất ít nhưng có lẽ vẫn là có, nhưng thực sự là quá ít ỏi.

Trong mạo hiểm giả công hội, đã hạ lệnh xuống dưới nhiệm vụ thu mua, vô luận là ai, chỉ cần tìm được đồng thời đem thanh quyền trượng giao ra, liền có thể được thưởng cho một trăm vạn đồng tệ, đây chính là tương đương trăm vạn nhân dân tệ a!

So với hỏa chi quyền trượng cao cấp hay hạ cấp hơn, cơ bản cũng sẽ không là độc nhất, chỉ là hỏa chi quyền trượng này chỉ có một cái, cả thế giới không hề xuất hiện cái thứ hai, vô luận từ giá trị thực dụng hay từ góc độ nào mà nói, đây thật là một món đồ tốt hiếm có!

Kỳ thật, Lệ Ti cũng không quan tâm đến tiền, nếu như quyền trượng này chỉ đáng giá như vậy, nàng chắc chắn sẽ giao ra quyền trượng để tránh tai vạ, nhưng ý nghĩa của quyền trượng này là bất đồng, đây chính là di vật duy nhất của nãi nãi thân ái nhất của nàng, vô luận thế nào đi chăng nữa cũng không thể bỏ qua!

Huru!

Một tiếng rít vang lên, một đạo hỏa hồng, hỏa cầu nhanh như điện chớp hướng lam bào pháp sư bay đến, cùng lúc đó, lam bào pháp sư cẩn thận bắn ra một đạo băng cầu, ngang nhiên đón đỡ hỏa cầu Lệ Ti bắn ra.

Ầm Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, hỏa cầu cùng băng cầu lao vào nhau giữa không trung... Trong một tiếng vang thật lớn, hỏa cầu giống như đạn pháo nổ mạnh ra, một đoàn hỏa diễm trắng lệt lết bay ra xung quanh, giống như pháo hoa tuyệt đẹp!

Mặc dù đã có tiểu tâm, nhưng lam bào ma pháp sư vẫn có chút phiền toái, dù lam bào nhân đúng là cấp 3A ma pháp sư nhưng sau một kích vừa rồi dù đã vô cùng cẩn thận nhưng vẫn bị tổn thương nặng!

Vốn là hỏa cầu cùng băng cầu sau khi đánh mới phát sinh biến hóa, khi đó.... Năng lượng hỏa cầu cùng băng cầu xông tới nhau, triệt tiêu lẫn nhau, ngay cả một tiếng động cũng không có.

Nhưng là cái bạo liệt hỏa cầu đáng chết kia lại không biến mất, ngay trước đánh tới trong tích tắc liền nổ mạnh, kết quả chính là làm cho lam bào ma pháp sư tóc cùng râu mép đều bị dính lửa, trong phút chốc liền biến thành tro bụi, ngay cả ma pháp bào bảo lam cũng bị thiêu thành mấy cái lỗ lớn!

Nhìn thấy một màn này, lam bào ma pháp sư thiếu chút nữa tức chết, nếu như không phải chủ nhân hạ lệnh không cho thương tổn nha đầu này thì đã sớm một phen bóp chết nàng, cũng không nghĩ đến chính mình một lòng hảo tâm lại nhận được một kết quả như vậy!

Nha đầu muốn chết!

Trong tiếng gầm giận dữ, lam bào pháp sư tức giận mất đi lý trí, vung mạnh ma pháp trượng lên, nhất thời... Một loạt hơn mười cái băng trụ bắn ra như tia chớp hướng Lệ Ti phóng tới!

Sau khi lam bào pháp sư cùng hai gã cung thủ xuất hiện, hắn vẫn mật thiết chú ý tất cả, thấy lam bào pháp sư rốt cục giận dữ công kích, hắn không khỏi cười sảo thâm, dứt khoát vọt tới trước mặt Lệ Ti, dùng thân thể của chính mình, chặn lại băng trụ nhanh như thiểm điện phóng tới!

Phác xích...

Vừa mới che lấp thân thể của Lệ Ti, băng trụ của lam bào pháp sư đã bắn tới, cả người run lên kịch liệt, sau một khắc... Trước ngực liền cảm thấy đau đớn như bị điện giật, hắn biết... Hắn đã bị thương!

Theo phản xạ cúi đầu xuống, nhìn hai mảnh băng trụ cắm sâu vào cơ thể hắn, băng trụ nhanh chóng bị máu tươi trong cơ thể nhiễm hồng, hắn không khỏi nở nụ cười bi ai, trải qua hai năm rèn luyện hắn vốn tưởng rằng mình đã rất mạnh, nhưng thật không ngờ hắn thật ra vẫn yếu như vậy!

Rốt cục, Lệ Ti tỉnh ngộ lại, hiểu ra rằng Tiểu Dật đã làm cái gì, hiểu được chuyện gì đã xảy ra, nhào mạnh tới bên người Tiểu Dật, gắt gao ôm lấy thân thể hắn, nhìn thật sâu vào băng trụ trong lồng ngực hắn, nước mắt từ đôi mắt của nàng lăn ra!

Nhìn bộ dáng bi ai của Lệ Ti, hắn không khỏi cười khổ, trên thực tế lúc ấy hắn cũng không lo lắng nhiều lắm, cùng lúc chứng kiến lam bào pháp sư bắn ra băng trụ, tiềm thức trong hắn trở dậy, đến khi hắn bị đánh trúng mới hiểu được chính mình đến cùng là làm gì.

Nganh bị chiến giáp rất chắc chắn nhưng là... Dưới băng trụ bén nhọn của đối phương, cùng với tờ giấy không có gì khác nhau, trong ngực nóng bừng, hắn cảm thấy thống khổ dị thường.

Nhìn Lệ Ti rung rung nước mắt, hắn không khỏi bình tĩnh trước khi chết, có lẽ lại là một chuyện tốt, nếu như hắn tận mắt thấy cô gái xinh đẹp này gặp bất trắc sau đó chết đi, hắn khẳng định chết cũng không nhắm mắt, vì che chở nàng, hắn chết trước nàng, mặc dù biết rõ là nàng cũng sẽ không có kết cục tốt, nhưng mà hắn có thể không thẹn với những điều đã làm, có thể làm được hắn đều đã làm rồi!

Khó nhọc giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt tròn mềm nhỏ nhắn của Lệ Ti, mới vừa rồi bên hồ nước, sau khi ném cái loại cảm giác nhẵn nhụi trơn tru khiến ta cũng đã bị mê hoặc thật sâu, cái loại cảm giác này thật sự rất tốt.

Mang đầy sự áy náy nhìn Lệ Ti, hắn gian nan nói: "Xin lỗi Lệ Ti, ta không có bản lĩnh, chỉ có thể làm được đến vậy, hy vọng người bảo trọng hơn, nghĩ biện pháp chạy đi!"

Kịch liệt lắc đầu, nhìn lại hắn một lần nữa, đôi mắt to trong suốt của Lệ Ti, đôi mắt to màu đen nhanh chóng xảy ra biến hóa, chỉ trong tích tắc này con ngươi màu đen liền biến thành màu đỏ!

Không đành lòng nhìn Tiểu Dật, Lệ Ti rơi vào trong sự tự trách vô hạn, nàng hận đối phương tàn nhẫn, nàng hận, hận chính mình trước kia sao không tu luyện ma pháp cho tốt, nếu như nàng chuyên tâm tu luyện, Tiểu Dật sẽ không rơi vào cảnh ngộ như thế này!

Trước kia phụ thân cùng mẫu thân và cả những trưởng bối từng nói với nàng, nếu như không thể tu luyện đến một cảnh giới cực cao thì nhất định sẽ bị người khác khi dễ, nhưng mà nàng lại không để ý đến điều đó, thậm chí không hề tin tưởng, chỉ cho rằng đó là cái cớ mà phụ thân cùng mẫu thân ép nàng tu luyện mà thôi!

Nhưng hiện tại năng lực cuộc đời đã hiểu được bọn họ nói không hề sai, nếu không muốn bị khi dễ, nếu muốn một cuộc sống tự do tự tại, người nhất định phải có một lực lượng cường đại bảo đảm thì mới có thể thật sự tự do.

Trầm mặc đứng lên, Lệ Ti rất rõ ràng, chính mình hiện tại dù có muốn liều cái mạng nhỏ cũng khẳng định là khó có thể tìm ra một con đường sống, nhìn lồng ngực Tiểu Dật máu tươi tuôn trào, lại không đành lòng nhìn một chút hỏa chi quyền trượng trong tay, Lệ Ti rốt cuộc cũng đưa ra một quyết định trọng đại!

Lạnh lùng ngẩng đầu, Lệ Ti gắt gao nhìn lam bào pháp sư, lạnh lùng nói: “Được rồi, các người thắng, ta có thể giao hỏa chi quyền trượng ra, đồng thời... Ta hy vọng các người có thể cho chúng ta một con đường sống!”

Nghe thấy Lệ Ti nói, lam bào pháp sư thờ dãi một hồi, nói thật vừa rồi đứng quá là sợ hãi, lúc này nhất thời kích động dĩ nhiên quên lời chủ nhân nói, nếu không phải nam hải kia dùng cấm đồ băng trụ của mình, lam bào pháp sư thật không muốn tạo thành sai lầm lớn và tuyệt đối không dám cãi lại mệnh lệnh của chủ nhân ban ra, nữ hải này thật không thể thương tổn! Nói cách khác, không chỉ lam bào pháp sư mà ngay cả chủ nhân đều phải nhận phiền toái lớn.

Nghĩ tới đây, lam bào pháp sư tiếp lời: “Tốt lắm, chỉ cần người đồng ý giao ra hỏa chi quyền trượng ta sẽ để cho người một con đường sống, bắt quá...”

Nói tới đây, lam bào pháp sư cau mày nhìn nam hải đang nằm trên mặt đất, kiên định nói: “Tiểu tử này tuyệt đối không thể tha thứ, hẳn làm chiến sĩ của chúng ta bị thương, hơn nữa... Hẳn dám cùng chúng ta đối địch, hẳn phải chết!”

Nghe lam bào pháp sư nói xong, Lệ Ti không khỏi có chút sùng sốt, lập tức gạt đầu, âm trầm nói: “Tốt, tốt lắm... Nếu như vậy chúng ta cũng không còn gì để nói, hẳn đồng ý vì ta mà ngay cả tính mạng cũng không cần, ta như thế nào lại có thể bỏ rơi hẳn chứ? Hẳn có thể làm được, ta cũng có thể làm giống như vậy!”

Khinh bỉ nhìn lam bào pháp sư, Lệ Ti chậm rãi giơ pháp trượng bên tay phải lên, đồng thời... Tay trái bắt lấy, cười lạnh nhìn lam bào pháp sư, tàn nhẫn nói: “Các người muốn hỏa chi quyền trượng sao? Đừng vọng tưởng, ta thà phá hủy nó cũng không cho hỏa chi quyền trượng rơi vào trong tay các người!” Vừa nói chuyện, hai tay Lệ Ti bắt đầu dùng sức, hiển nhiên... Nàng muốn bẻ gãy hỏa chi quyền trượng!

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Vô Địch Cuồng Hại

Không! Dừng tay lại cho ta!

Nhìn thấy động tác của Lệ Ti, lam bào pháp sư cùng với đồng bọn không hẹn mà cùng hướng Lệ Ti vọt tới, quyền trượng này tuyệt đối không thể bị bẻ gãy, nói cách khác, bọn chúng đừng ai nghĩ có thể còn sống! Nhất thời mọi người thất hồn lạc phách hướng Lệ Ti vọt tới, muốn ngăn cản nàng lại!

Nha! A,a,a,a,a,...

Trong giây lát, một tiếng hét thê thảm đến cực hạn, kinh khủng đến nỗi không có cách nào tưởng tượng vang lên, thanh âm làm cho mọi người lông tóc dựng đứng, mọi người không khỏi dừng bước hướng nơi phát ra thanh âm bị thăm nhìn lại, sau một khắc... Tất cả đều sợ ngây người!

Lam bào pháp sư kia, chính là lam bào pháp sư nhần nheo, giờ phút này đang có vẻ mặt hoảng sợ, hai mắt trắng dã đứng ở nơi đó, cả người run cầm cập, âm thanh bị thăm đứng là từ miệng lão phát ra.

Nương theo ánh trăng sáng ngời, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng một đạo màu đỏ tươi dài nhỏ rất nhọn đâm trực tiếp vào chính giữa đầu lão, một dòng chất lỏng màu trắng sữa theo màu đỏ tươi sắc nhọn trào ra.

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người không khỏi ngẩn ngơ, lập tức... Tất cả mọi người đều tỉnh ngộ lại, lam bào pháp sư này thực lực đạt tới 3A dám chắc là bị tập kích, nhất thời, hai cung tiễn thủ cao cấp đi theo lam bào pháp sư nhanh chóng giương thẳng kinh tiễn lên, hướng phía trên cây rừng bắn qua!

Àm àm!

Giữa tiếng oanh minh kịch liệt, không chờ hai cung thủ tìm được mục tiêu, một đạo bóng đen từ trên cây hạ xuống, âm âm nổ vang, bóng đen giống như thiên thạch nện thẳng xuống mặt đất, kịch liệt chấn động, ngay cả những chiến sĩ cách xa hơn hai mươi thước đều cảm giác được mặt đất chấn động!

Nga! A...

Hai cung thủ kêu gào thê lương, nhìn kỹ lại, hai cung thủ không biết ngã xuống mặt đất từ lúc nào, trên người bọn chúng, một con hạt từ lớn đến nỗi không thể tưởng tượng được đang đứng ở đó, bốn cái chân lớn sắc nhọn đến cực điểm phân biệt dẫm nát trên người hai cung thủ.

Hai cung thủ đều gặp tao ngộ giống nhau, hạt cước thô nhọn một cái đâm vào bụng, một cái đâm vào mắt bọn chúng!

Nhìn thấy ba cao thủ phe mình trong nháy mắt bị khống chế, ba đạo tặc và năm võ sĩ còn lại thét lên một tiếng cử binh khí vọt tới, vô luận như thế nào đi nữa cũng cứu người xong rồi nói.

Đối mặt với tám địch nhân trùng kích, hạt từ to lớn không có chút ý tứ thoái nhượng nào, vung mạnh cái đuôi làm thi thể lam bào pháp sư bay tứ tung lên mắc trên chạc cây giống như động lại giữa không trung, khẳng định là đã bị treo lên!

Theo sau, tám cái chân thô lớn của cự hạt trầm mạnh xuống, sau khi tích súc đủ lực lượng, bắn mạnh lên, thân thể thật lớn giống như kì tích lẳng không bay lên!

Hàng xích! Hàng xích! Hàng xích...

Liên tiếp mượn lực ở đại thụ, cự hạt thân thể giống như ảo ảnh phóng tới, sau một khắc... Cự hạt rút cục nhảy mạnh xuống, hướng về một chiến sĩ đơn độc vọt tới.

Đối mặt với cự hạt đang đánh tới, hắc giáp chiến sĩ tránh cũng không thể tránh được, bắt đắc dĩ... Không thể làm gì hơn là cắn răng quơ thanh đại kiếm cuồng bạo hướng cự hạt bổ tới.

Răng rắc !

Một tiếng giòn giã vang lên, cự hạt dùng cẳng trái của mình chuẩn xác kẹp lấy đại kiếm của đối phương, sau đó hơi kéo về một chút rồi đẩy mạnh ra ngoài, cuồng bạo một kích đánh vào trước ngực hắc giáp chiến sĩ!

Àm...

Một tiếng gãy đoạn vang lên, hắc giáp võ sĩ giống như quả bóng chày bị đánh bay, nhanh chóng bay ra hơn hai mươi thước còn phải đụng vào một gốc cây đại thụ mới ngừng lại được, nhìn kĩ xuống hắc giáp trước ngực có thể thấy, thân thể đã bị bẻ cong một cách quỷ dị, hắc giáp võ sĩ không thể còn sống.

Nhìn thấy đồng bọn của mình bị giết chết dễ dàng như vậy, bọn chúng cũng không vì vậy mà rối lên, thấy cự hạt chỉ cách mình có vài bước, không khỏi đều nhảy dựng lên, tất cả bọn chúng đều biết với tốc độ của cự hạt thì nếu không hợp lực vào giết nó thì sợ rằng bọn chúng đừng nghĩ đến sống!

Nhìn địch nhân điên cuồng đánh tới, cự hạt tám chân đạp mạnh, thân thể một lần nữa nhảy mạnh lên, cự hạt cũng không có nhảy lên cao mà là lẳng không nhảy lên phía trước, giữa không trung lao mạnh xuống, một đôi cẳng lớn phân biệt kẹp lấy một hắc giáp võ sĩ, theo xung lực nhanh chóng đẩy mạnh ra phía trước.

Đối mặt với cự hạt phối hợp với lực lượng trùng kích vào, hai hắc giáp võ sĩ hoàn toàn không thể chống cự, sau khi cự hạt thôi động, hai chân không thể khống chế liên tiếp lùi về phía sau cho đến khi lưng chạm vào cành cây thì mới ngừng lại được.

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người không khỏi sửng sốt một chút, cự hạt này thật sự rất khoa trương, dĩ nhiên chỉ bằng hai cái kim lớn đem hai người võ sĩ cấp D đẩy lùi không thôi, lực lượng như vậy thật sự rất khoa trương!

Bất quá hắc y nhân khôi phục rất nhanh, tiếp tục nhanh chóng vây cự hạt lại, cùng lúc đó cự hạt rút cuộc bắt đầu phát lực....

Kèo kẹt... Kèo kẹt... Kèo kẹt...

Trong những thanh âm giòn giã vang lên liên tục, đôi cẳng to lớn của cự hạt dần dần kẹp lại, hai người võ sĩ bị đôi cẳng lớn kẹp trên cành cây, dĩ nhiên bị đôi cẳng đó kẹp thành hai nửa, sợ hãi há to miệng nhưng lại thủy chung không thể nói được nên lời!

Ngay khi cự hạt toàn lực kẹp đứt hai người hắc giáp võ sĩ, đồng thời phía sau một bóng đen lóe lên, một hắc y đạo tặc vọt tới sau lưng nó vung mạnh hai thanh chủy thủ hướng nó đánh tới.

Nhéch miệng một chút, cự hạt lộ ra một vẻ mặt khinh thường, sau đó.... Đang trong tích tắc hắc y đạo tặc tới gần, cái đuôi dài nhỏ vung mạnh lên, vung lên một phát giống như ảo ảnh, nhất thời... Đầu nhọn vĩ châm lớn hơn nửa thước của cự hạt đâm vào gáy hắc y nhân đứng đằng sau lưng nó, cả người run rẩy, chất lỏng lâu trắng sữa theo tinh hồng vĩ châm chảy ra....

Trong nháy mắt giết liên tục mấy người, nhất thời mọi người không khỏi sợ hãi ngừng cước bộ, từ lúc đầu đến giờ, chưa người nào có thể đụng tới một

cái lông của cự hạt, mà nó....Cũng thẳng dễ như trở bàn tay giết chết bảy đồng bọn của chúng, trong đó có một pháp sư cấp 3A cùng với hai cung thủ cấp 2B!

Cho tới giờ, người tham gia chiến đấu chỉ còn lại bốn người sống sót, trong đó có hai người mất đi lực chiến đấu, mà đối phương... Ngoài nam hài thân bị hai mảnh băng trùy mất đi lực chiến đấu, nữ hài kia cùng với cự hạt này cơ bản là hoàn hảo không tổn hao gì!

Cho dù không kể đến cự hạt, chỉ sợ bọn chúng cũng không có cách nào chiến thắng nữ hài kia, huống chi nàng chưa tổn hại chút nào, đối với bọn chúng mà nói gần như đây là lực lượng vô địch kinh khủng?

Những tên còn lại không khỏi nhìn nhau vài lần, sau một khắc... Một tên dựng binh khí lên một lần nữa, điên cuồng gào thét hướng cự hạt đánh tới, nếu muốn chết, bọn chúng thà chết trong tay cự hạt, về phần chạy trốn? Bọn chúng muốn cũng không dám nghĩ, nếu trở về phải chịu đựng đủ hành hạ mà chết, tốt hơn hết là thông khoái mà chết trận, như vậy tối thiểu người nhà bọn chúng không bị liên quan đến!

Đối mặt với địch nhân điên cuồng đánh tới, tám chân của cự hạt chậm rãi vùng lên, vẩy bay vĩ châm trên người hắc y đạo tặc, bình tĩnh nhìn bốn hắc y nhân đối diện vọt tới.

Sau khi rút ra kinh nghiệm, hắc y nhân mặc dù điên cuồng liều mạng nhưng vẫn còn chút thông minh dùng trận hình dày đặc như cũ, dù chết bọn chúng cũng muốn xé của địch nhân một ít thịt!

Con mắt có chút mờ hồ, cự hạt mở mạnh miệng, một đạo sóng lục nhật hình xoắn ốc nhanh chóng xuất hiện trước miệng nó, xoay tròn kịch liệt, phóng tới!

Gần! Gần hơn...

Nhìn càng ngày càng gần bốn người hắc y nhân, cự hạt rốt cục chậm rãi ngừng đầu lên, sau đó lao mạnh xuống, phun ra một hồi khí thể màu lam nhạt!

Ồ...

Giữa tiếng gào thét kịch liệt, hắc y nhân đang vọt tới chỉ thấy một loại tanh hôi, sau đó... Tay chân liền bủn rủn, mặc dù có thể tiếp tục chạy trốn nhưng lực lượng lại nhanh chóng mất đi!

Vù...

Nhìn thấy một màn này, tám chân của cự hạt đập lên lần nữa, nhất thời... Một thân ảnh thật lớn bay lên trời, một khối giống như mây đen hướng bốn hắc y nhân kia như một cái lông chụp đến.

Ba tức..... Ba tức..... Ba tức.....

Tám cái chân lớn bén nhọn hơn cả những lưỡi dao sắc bén, dễ dàng đem bốn hắc y nhân đánh ngã xuống đất, sau đó... Tám cái chân dài bén nhọn của cự hạt quay như chong chóng vũ động lên, thanh âm xay thịt chói tai vang lên, nhất thời... Khoảng đất trống trong rừng vầy đầy máu tươi, thịt nát cùng những đoạn xương gãy bay ra các hướng!

Hôm nay post sớm cả ngày mệnh có việc:113:

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây:<http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: May Mắn Được Cứu

Ngơ ngác nhìn bốn thi thể hắc y nhân bị cự hạt điên cuồng dẫm lên, Lệ Ti thật sự kinh ngạc, ngây ngốc nhìn mọi thứ, sau một khắc... Ánh mắt Lệ Ti dần trở nên thất thần, bị dọa cho ngất đi!

Không sai, đây là cự hạt, chính là bảo bối của hắn - Tiểu Cường! Dựa vào bản năng của động vật, làm cho nó cảm nhận được lam bảo pháp sư cùng với

hai cung thủ, bọn họ đều có thể uy hiếp tính mạng của nó, bằng vào bản năng chiến đấu của một hạt tử, nó lặng lẽ lựa chọn phương thức trốn tránh chờ cơ hội.

Đối với lam bào pháp sư cùng cung thủ mà nói, chính nó với bất kì công kích nào đều là rất khó có hiệu quả, trừ phi bọn họ hoàn toàn không chú ý, Tiểu Cường ra tay đánh lên, nói cách khác, không làm như vậy chỉ là muốn chết!

Cũng may cơ hội tốt nhất đã tới, trong lúc Lệ Ti muốn bẻ gãy quyền trượng, tất cả mọi người kinh hoàng, liều mạng ngăn chặn Lệ Ti thực hiện hành động đó, Tiểu Cường nắm bắt thời cơ này đem kẻ có khả năng uy hiếp lớn nhất với tính mạng của nó tiêu diệt đi!

Nhìn thấy Tiểu Cường cuối cùng xuất hiện ở trước mặt, hắn không khỏi vui mừng khôn xiết, nhất là sau khi nó đã tiêu diệt hết tất cả địch nhân, hắn hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi cũng như tội lỗi, cho dù Tiểu Cường tàn nhẫn dùng tám cái chân của mình đâm bốn hắc y nhân thành thịt vụn, hắn không cảm giác thấy tội lỗi, tại trong mắt hắn những người này cùng với đã thú trước kia mà hắn giết không hề có sự khác biệt!

Với sự xuất hiện của Tiểu Cường, địch nhân hoàn toàn bị tiêu diệt, làm cho hắn đối với sinh tồn một lần nữa dấy lên hi vọng, ra lệnh cho Tiểu Cường quay lại tìm kiếm hàng hoá của Lệ Ti, sau đó dưới sự trợ giúp của Tiểu Cường hắn trèo lên lưng nó, rồi đem Lệ Ti đang hôn mê cùng lên, dưới sự thúc giục Tiểu Cường với tốc độ nhanh nhất hướng Huy Hoàng chỉ thành chạy tới!

Hắn cùng Lệ Ti ước chừng cân nặng tầm ba trăm cân nặng, hơn nữa còn hàng hoá của Lệ Ti, tổng sức nặng lên tới sáu trăm cân, mặc dù Tiểu Cường như cũ vẫn có thể di động, nhưng là... Hành động của nó bị chậm đi rất nhiều, hơn nữa Tiểu Cường cũng có vẻ hết sức cố gắng!

Hơi lo lắng một chút, hắn liền quyết định đem hàng hoá trong đại thụ giấu ở một nơi hẻo lánh trong rừng, sau đó ra lệnh cho Tiểu Cường chạy với tốc độ cao nhất!

Trải qua một phen chiến đấu, máu hắn không khỏi biến thành màu đen, thân nhiệt đại giảm, hắn biết... Đây là dấu hiệu do mất quá nhiều máu, nhìn thoáng qua Lệ Ti vẫn đang hôn mê bất tỉnh, hắn biết... Việc mới rồi xảy ra, đối với một người hồn nhiên như nàng mà nói, thật là một đả kích rất lớn!

Cử động thân thể một chút, hắn không khỏi cười khổ một tiếng, tiềm thức ôm chặt lấy Lệ Ti, bấp bùi gác ngang thân thể Lệ Ti, gắt gao đem nàng cố định trong lòng, đừng đoán mò, hắn chỉ sợ sau khi hắn bất tỉnh, nàng sẽ rơi khỏi lưng Tiểu Cường mà thôi. (dê thì cứ bảo là dê có ai nói j đâu :04(1):)

Chỉ một lúc sau đó, hắn liền chìm vào mê muội, thiên địa phẳng phất xoay tròn, sau một khắc... Trước mắt trở nên tối sầm, hắn cũng giống như Lệ Ti lâm vào hôn mê...

Thời gian Tiểu Cường chạy dần trôi, cho dù là trong đêm đen, Tiểu Cường vẫn như cũ duy trì được thị lực, hoàn toàn không bị ánh sáng làm ảnh hưởng.

Ân...

Rốt cuộc, Lệ Ti cũng tỉnh lại, mơ hồ dùng tay dụi mắt, đúng lúc mơ hồ này, đột nhiên nàng cảm thấy có cái gì đặt ở trên người mình, đồng thời... Cả lồng ngực cảm thấy ẩm ướt, nóng bỏng.

Nghi hoặc cúi đầu nhìn lại, sau một khắc... Lệ Ti không khỏi đứng dậy hét lên, vừa muốn dùng tay đẩy ra, trong giây lát nhìn kĩ lại, như bị điện giật nhanh chóng thu hai tay lại.

Bắp đùi của hắn đang gác lên người nàng, nửa người đặt ở trên mình nàng, đem nàng đặt ở dưới thân mình, nhìn thấy hết thảy, Lệ Ti biết hắn là do sợ nàng té xuống nên dùng thân mình cố định nàng lại!

Tiểu... Tiểu Dật...

Cảm động kêu nhỏ một tiếng, nhưng là ngoài ý muốn... Không có một tiếng trả lời nào, nghi hoặc nhẹ nhàng đẩy đẩy Tiểu Dật trong lòng, nhưng là nàng cảm thấy sền sệt máu ở tay mình.

Tất cả mọi sự việc xảy ra trước đó nhanh chóng trở về, rốt cuộc... Lệ Ti hoàn toàn bình tĩnh lại, nhìn máu tươi trong ngực mình nóng bỏng, Lệ Ti không khỏi cảm động khóc nức lên, nhìn sắc mặt xanh mét, môi tím lại, Tiểu Dật đã hoàn toàn lâm vào hôn mê, Lệ Ti không khỏi gắt gao bịt miệng mình lại không cho tiếng khóc bật ra, giờ phút này... Hình tượng của Tiểu Dật trong mắt nàng tăng lên rất nhiều!

Giờ phút này... Trong mắt Lệ Ti, Tiểu Dật không còn là cái bóng luôn đi theo sau nàng, không còn là tiểu nam tử nàng nói gì nghe vậy, hắn đã trở thành một nam tử hán, một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, hắn vì nàng mà làm hết thảy, đều tuyệt đối được xưng tụng là một đại anh hùng!

Mỗi một nữ hài, đều là trong giấc mộng của mình, mặc dù Lệ Ti còn rất nhỏ, không biết đến ước mơ tình yêu, nhưng là nàng cùng những nữ hài khác cùng tuổi, đều là mơ về một đại anh hùng, tại lúc nàng gặp nguy nan bỏ qua tính mạng bản thân đến cứu nàng!

Như là tiểu thuyết, vẫn là tiểu nữ sinh trong thế giới này rất hâm mộ chuyện tình ái xa xưa, mặc dù phần kết là bi kịch, bình thường đều làm cho các nàng khóc rã rịch, nhưng là các nàng đều nằm mơ muốn chính mình cũng giống như thế, đó là một người anh hùng vì mình mà hi sinh hết thảy!

Gắt gao cầm máu cho vết thương đang không ngừng chảy máu của Tiểu Dật, Lệ Ti hai mắt đầm lệ, thì thào nói: “Tiểu Dật, cố kiên trì, người nhất định phải kiên trì, ta sẽ không cho người chết đâu, ta nhất định không thể mất người!”

Một cảm giác thanh lương từ thân thể truyền tới, trước mắt một trận bạch quang chớp động, hắn rốt cuộc cũng tỉnh lại, trợn mắt nhìn lại, chỉ thấy một quang cầu màu trắng sữa đang treo lơ lửng ở phía trên hắn, một điểm quang vũ, đều từ quang cầu đó truyền tới, cùng lúc đó... Hắn có thể cảm thấy vết

thương trước ngực đang khôi phục một cách thần kì!

Tốt lắm!

Chính là trong lúc đang kinh ngạc, bạch quang chợt lóe, một đạo âm thanh êm dịu vang lên, đồng thời quang cầu màu trắng sữa biến mất, hắn cảm thấy trong cơ thể tràn ngập lực lượng, không thể tin vượt lồng ngực tròn nhẵn của mình, quả thực hắn đang hoài nghi chính mình đang mơ thấy một con ác mộng!

Ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại, một khuôn mặt xinh đẹp như hoa xuất hiện trước mặt hắn, đó chính là Lệ Ti đích khuôn mặt ôn nhu, người còn lại là một bạch y nữ tử, nhìn nàng hơi nghiêng nghiêng đầu, bộ dáng tủm tỉm cười, hắn biết... Nàng khẳng định là một mục sư, bởi vì y phục của nàng, cùng với quyền trượng trong tay, đều là trước kia hắn trông thấy mục sư hoàn toàn giống nhau.

Cảm khái thở dài một tiếng, hắn từ trên giường ngồi dậy, không nghĩ tới... Hắn thật sự đã sống lại, hắn vốn tưởng mình đã chết rồi!

Chậm rãi động thân, hắn chân thành nói với bạch y nữ tử: “Thật sự cảm ơn người, thật sự cảm ơn người, người đã cứu ta một mạng, ta Lý Dật nợ người một mạng, sau này nếu có cơ hội, nhất định ta sẽ hảo hảo báo đáp người!”

Mỉm cười lắc đầu, bạch y nữ tử cười ôn hoà nói: “Người không cần cảm tạ ta, đây là việc chúng ta phải làm!”

Ai...

Cảm khái lắc đầu, nội tâm đối với nghề nghiệp mục sư trở kính ngưỡng, sau này trên thế giới này, hắn đối với mục sư đều là nhất mực tôn kính, hiện tại hắn đối với cuối cùng cũng có thể giải thích, tại sao Ôn Toa chỉ nói đơn giản một câu, Tra Khắc Tư liền dẫn hắn vượt qua ngàn dặm, đem hắn an bài ở một địa phương an toàn, đổi lại nếu là hắn, nhất định cũng sẽ làm như vậy, bởi vì... Chúng ta nợ mục sư không phải tình cảm, chúng ta chính là nợ họ một cái mạng của mình!

Sau này dù đã trải qua nhiều chuyện, trong cả đời hắn, đối với mục sư đều dị thường khách khí, hắn có thể đối với mọi người vô tình, nhưng là không thể làm điều đó đối với một mục sư!

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 37: Phấn Sắc Đồng Thoại

Nhìn thấy hắn đã bình phục, bạch y nữ tử mỉm cười nhìn hai người bọn họ nói lời cáo biệt, hắn muốn tặng nàng tiền, giữ nàng lại mời cơm, đều bị nàng mỉm cười cự tuyệt.

Mãi cho đến khi nàng rời đi rồi, hắn mới từ Lệ Ti hiểu rõ mọi thứ, một người là mục sư, là không thể nhận tiền của bệnh nhân, chẳng những không thể nhận tiền, thậm chí cả lễ vật cũng không thể nhận, lại càng không muốn nói tới ăn cơm. Đối với mục sư mà nói, cứu tử đồ thương chính là thiên chức của bọn họ, một khi thu tiền, bọn họ đã đem chúng thần ra khinh bỉ, sẽ bị mất đi thần thánh lực lượng!

Trên đại địa, nghề nghiệp ít nhất chính là mục sư, bọn họ mặc dù bản thân không làm ra tiền, nhưng là người của mạo hiểm công hội, hội sẽ khấu trừ mười phần trăm trong tài chính, xuất ra một phần mười, trả lương cho mục sư, tiền lương cao thấp, do cấp bậc nghề nghiệp của mục sư quyết định.

Mục sư, giống như công vụ thành viên trên địa cầu, tiền lương là có định, nhưng lại không thấp, bất quá... Cũng chỉ là không thấp thôi, một người làm mục sư tuyệt đối có thể xem là có thu nhập cao rồi, nhưng là so sánh với các nghề khác vẫn còn rất nhiều nghề có thu nhập cao hơn thế!

Ừng ục... Ừng ục...

Trong lúc hắn đang nói chuyện, đột nhiên... Cái bụng không chịu nổi kêu lên, xấu hổ nhìn Lệ Ti, hắn nhẹ nhàng nói: “Ta đói lắm, chúng ta cùng đi ăn một chút gì đó nhé!”

Lệ Ti đang mê mải nhìn ta, đến lúc hắn nói mới phục hồi tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng liên tiếp gật đầu, rất nhanh nói: “Nga... Hào a, chúng

ta đi ăn cái gì!” Vừa nói chuyện, Lệ Ti vội vã xoay người bước ra cửa.

Nghi hoặc nhìn Lệ Ti bước ra khỏi cửa, không khỏi cảm thấy mê hoặc, nha đầu kia làm sao vậy? Ánh mắt dường như có chút vấn đề a, ngơ ngác nhìn hẳn, chính là chân tay bối rối, cúi đầu loạn lên, những thứ này với Lệ Ti trước kia không giống nhau a? Chẳng lẽ buổi tối ngày hôm đó nàng quá mức sợ hãi?

Trong lúc suy tư, hẳn đi ra khỏi căn phòng, sau một khắc... Một âm thanh ồn ào vang lên, nghi hoặc nhìn lại, chỉ thấy một đám người đang vây quanh Tiểu Cường, chỉ chỉ trỏ trỏ, mà bộ mặt của Tiểu Cường thì tỏ ra bất đắc dĩ nhìn đám người chung quanh.

Hồi lắc đầu, nội tâm âm thầm than thở rằng Tiểu Cường vẫn chưa đủ thông minh, lần trước khi Á Sâm tiến nó đã có nói qua, tới một địa phương nào đó, không thể tự tiện giết người, không nghĩ tới, nó bây giờ còn chưa nghĩ kỹ, hẳn phỏng chừng, chỉ số thông minh của Tiểu Cường hiện tại cùng với một đứa trẻ không sai biệt lắm!

Tách đám người ra, hẳn đi tới trước mặt Tiểu Cường, thấp giọng nói: “Tốt lắm Tiểu Cường, người quay về rừng rậm đi thôi, nhớ là đem hàng hoá mang về đây, buổi tối nay ta sẽ chờ người ở trước cửa thành!”

Nghe xong lời của hẳn, Tiểu Cường gật đầu, chạy trốn nhảy ra khỏi đám người, tám cái chân thô nhanh chóng vũ động không gian, nhanh chóng rời đi. . .

Này! Người không đi ăn cơm a!

Đang lúc cảm khái nhìn Tiểu Cường thân ảnh dần mờ đi, thanh âm của Lệ Ti vang lên sau lưng hẳn, ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, hẳn càng cảm thấy hoảng sợ, vội vàng kéo tay Lệ Ti lúi vào trong phòng.

Vừa rồi vội vàng, hẳn cũng không có phát hiện ra cái gì. Nhưng là hiện tại, trên quần áo của Lệ Ti có vết máu, dĩ nhiên đã hoàn toàn đông kết lại thành một khối áp vào trên thân thể, nếu như không phải nàng chưa hoàn toàn trưởng thành, vóc người chưa nóng bỏng, mới vừa rồi mọi người đã sớm ồn ào rồi!

Nghi hoặc nhìn hẳn kéo vào phòng, Lệ Ti khó hiểu định mở miệng hỏi, hẳn vội vàng giải thích: “Người như thế vậy đi ra ngoài đường sao? Người xem lại quần áo trên người đi, tựa hồ...”

Nghe xong lời hẳn nói, Lệ Ti nghi hoặc cúi đầu xuống, nàng cuối cùng đã minh bạch bộ dáng của mình lúc này, hét to lên một tiếng, ngồi xổm trên mặt đất, mặc dù không có lộ ra, nhưng là quần áo sát vào da thịt, làm cho nàng thật sự trông rất gọi cảm!

Nhìn thấy hẳn tự động xoay người lại, Lệ Ti rốt cuộc đứng lên, một trận gió thổi vào trong phòng, nơi chúng ta đang ở là một lữ điếm, bên trong tự nhiên là có một phòng tắm.

Chạy nhanh vào trong phòng tắm, khuôn mặt của Lệ Ti không khỏi đỏ bừng lên, hai tay vuốt khuôn mặt nóng bừng của mình, trong lòng Lệ Ti lúc này cảm thấy sợ hãi.

Một hồi lâu, Lệ Ti rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, đóng cánh cửa lại, nhẹ nhàng cởi vạt áo, đem huyết y đã khô nhẹ nhàng cởi ra.

Bởi vì trên người dính quá nhiều máu, hơn nữa đã hoàn toàn khô, cho nên đại diện tích quần áo đều dính chặt vào da thịt, cũng may là dính cũng không quá chặt, mặc dù có chút cảm giác đau nhức, nhưng là vẫn có thể dần dần cởi ra được.

Tiện tay đem quần áo đặt vào giá, Lệ Ti hoảng sợ nhìn thân thể của chính mình, giờ phút này... Trên người nàng, ở trước ngực, hoàn toàn bị màu máu đen khô bao trùm, chứng kiến cảnh này, Lệ Ti không khỏi nhớ tới lúc ở trên lưng hạt tử, nhớ tới máu từ người Tiểu Dật không ngừng chảy ra.

Rầm... Rầm... Rầm...

Trong lúc mê mang, Lệ Ti nhẹ nhàng đi tới giữa thủy trì, nhìn thấy máu hồng nhanh chóng nhiễm hồng thủy trì, Lệ Ti trong đầu không tự chủ nhớ lại hết thấy mọi thứ xảy ra buổi tối ngày hôm qua, mê mang nghĩ tới những gì Tiểu Dật làm ngày hôm qua, so sánh cùng với nhân vật nam chính trong chuyện xưa, Lệ Ti không khỏi cảm thấy đỏ mặt.

Chuyện xưa nói rằng, anh hùng cứu công chúa, công chúa sau đó đều hiến dâng thân xác của mình cho anh hùng, từ đó về sau, anh hùng cùng công chúa có cuộc sống đầy hạnh phúc, thật sự là rất đẹp, nếu như sau này nàng và Tiểu Dật có thể cùng nhau du lãm thế giới, sung sướng mỗi ngày một chốn, thật sự là tốt biết bao a!

Lệ Ti biết, Tiểu Dật là tốt nhất, hẳn chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của nàng, lại càng không bao giờ quát mắng nàng, vô luận nàng đưa ra yêu cầu gì, hẳn luôn luôn đáp ứng yêu cầu của nàng, gặp phải lúc nguy hiểm, hẳn dũng cảm chặn trước mặt nàng, tại lúc sinh tử lựa chọn, hẳn không chút do dự lựa chọn tử vong, đem hi vọng sống để lại cho nàng! Hẳn thật sự rất là tốt, nguyên lai không phải chỉ có chuyện xưa trong sách thôi a!

Nhưng là...

Một cảm giác xấu hổ trời dậy trong đầu Lệ Ti, chuyện xưa trong sách, nhân vật nữ đều là đem thân thể của mình hiến dâng cho anh hùng, sau đó cùng với anh hùng sống rất hạnh phúc, nhưng là... Thân thể rốt cuộc là làm cái gì đây? (không bằng đưa lớp 1 gần nhà mình :l 13:)

Nghi hoặc cúi đầu, nhìn lại bản thân đã thanh tẩy sạch sẽ, da thịt trắng nõn như phấn hồng hiện ra, da thịt mịn màng như ngọc, Lệ Ti nghiêng nghiêng đầu, như thế nào mới có thể đem thân thể hiến dâng cho hẳn đây? Hiến dâng cho hẳn thì hẳn sẽ sử dụng thể nào? Hẳn sẽ thích chứ?

Lắc đầu khó hiểu, Lệ Ti đành chỉ suy nghĩ, trước kia nàng cũng từng đem vấn đề này ra hỏi mẫu thân, nhưng là mẫu thân nói, hiện tại nàng vẫn còn quá nhỏ, chuyện này không nên biết, bất quá mẫu thân có nói, thân thể của nữ nhân là mọi nam nhân đều thích, vì nó, nam nhân thậm chí nguyện ý mạo hiểm tính mạng của mình!

Nhẹ nhàng cọ xát da thịt chính mình, Lệ Ti hạ quyết tâm, mặc dù chính mình không biết chuyện này hết thảy rốt cuộc là có ý nghĩa như nào, nhưng là nàng sẽ bảo vệ tốt thân thể chính mình, sẽ có một ngày, nàng hiểu được điều huyền bí đó, sau đó hiến dâng cho Tiểu Dật, hửn bây giờ là người duy nhất nàng nguyện ý sống cùng trong cả thiên hạ! Vì hửn, thậm chí đối với di vật của nãi nãi nàng đồng ý bỏ qua, huống chi là thứ khác!

Nhẹ nhàng cầm khăn lụa lau sạch thân thể, thật êm ái, cẩn thận lau sạch nhưng bọt nước bám trên người, giống như đang lau một đồ vật trân quý, mẫu thân có nói, da thịt Lệ Ti giống như mẫu thân, mà thân thể mẫu thân được thiên hạ công nhận là đẹp nhất, mặc dù không biết sau này chính mình hiến dâng thân xác cho Tiểu Dật, hửn sẽ làm gì, nhưng là nàng sẽ hào hào trân trọng, hào hào bảo vệ thân thể của chính mình!

Nghĩ tới đây, Lệ Ti không khỏi nhớ tới buổi tối ngày hôm đó, nghĩ tới chính mình bên hồ nước, cảm giác bị Tiểu Dật gắt gao ôm vào trong ngực, trong lúc nhất thời, Lệ Ti ngây người đi, khăn lụa trong tay rớt xuống lúc nào không hay.

Bình thường thoát nhìn, Tiểu Dật rất ôn nhu yếu nhược, chính mình có thể dễ dàng đem hửn giết chết, nhưng là... Khi hửn gắt gao đem chính mình ôm vào trong ngực, lúc đó nàng mới phát hiện ra lực lượng trong mình trước mặt hửn hoàn toàn mất đi tác dụng, cái loại cảm giác bị áp bách mãnh liệt này thật sự là có sức chinh phục, làm cho nàng ngay cả ý chí chống cự cũng không có.

Nhớ tới bàn tay hửn từng chạm vào ngực mình, Lệ Ti không khỏi nóng bừng người lên, nhẹ nhàng vuốt chính mình như Tiểu Dật từng làm, cái loại cảm giác này làm cho nàng cảm thấy giống như mình vẫn còn ở đó!

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thực Lực Chênh Lệch

Nửa giờ sau, rốt cuộc Lệ Ti cũng từ phòng tắm bước ra, giờ phút này... Nàng đã thay một bộ quần áo khác, vẫn như cũ một thân hoa hồng, da thịt mềm mại, đại khái là do mới tắm xong, da thịt ửng hồng lộng lẫy, làm cho hửn không khỏi ngáy người nhìn ngắm.

Nhìn Tiểu Dật trợn mắt há mồm, vẻ mặt tham lam, Lệ Ti không khỏi bật cười một tiếng, nàng nhớ rất rõ ràng rằng, phụ thân thường xuyên dùng ánh mắt này nhìn mẫu thân, sau đó... Mẫu thân cũng dùng một loại ánh mắt quyền rũ liếc phụ thân một cái, dưới tình huống này, phụ thân sẽ tiến tới đem mẫu thân đưa vào trong phòng, cũng không biết là làm gì nữa.

Ầm ầm!

Trong khi Lệ Ti đang muốn mở miệng nói thì một tiếng động thật lớn vang lên, đem cửa gỗ chắc chắn phá thành từng mảnh nhỏ, đồng thời... Một người với thân ảnh cao lớn xuất hiện tại cửa!

Bởi vì ngược hướng ánh sáng, cho nên Lệ Ti không nhìn thấy rõ khuôn mặt của người kia, bất quá không cần nhìn rõ, nàng nhanh chóng bịt miệng lại, Lệ Ti sợ hãi nhìn nam nhân cao lớn uy vũ kia.

Hử!

Một tiếng hử lạnh vang lên, nhân ảnh thật lớn ở trước cửa trầm giọng nói: “Người là gan càng ngày càng lớn, dám lừa dối người, người nói đi! Là ai dạy người dối gạt!”

Đột nhiên nhìn thấy cửa phòng bị nghiền nát, một thân ảnh cao lớn xuất hiện, cơ hồ như tiềm thức, hửn mãnh liệt bước ra ngoài, ngăn ở phía trước Lệ Ti, đề phòng nói: “Các người là người nào? Muốn làm gì?”

Nghe được lời của hửn, thân ảnh cao lớn mãnh liệt sững sờ, lập tức trầm giọng nói: “Người chính là E cấp mạo hiểm giả hộ tống Lệ Ti sao?”

Nghe xong đôi phương nói, hắn không khỏi có chút ngẩn người, nội tâm âm thầm hoài nghi, nam nhân đó làm sao biết rõ mọi chi tiết như vậy? Chẳng lẽ là đồng bọn của đám hắc y nhân hôm trước?

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi khản trương, lạnh lùng tiến lên trước một bước, trầm giọng nói: “Ta mặc kệ các ngươi là ai, hiện tại mời ngươi ngay lập tức rời đi, nói cách khác...”

Hừ!

Không đợi hắn nói hết lời, nhân ảnh cao lớn không khỏi khinh miệt hừ một tiếng, khinh bỉ nói: “Nói cách khác ngươi muốn thế nào? Chẳng nhẽ ngươi muốn giết ta hay sao?”

Nghe đôi phương nói, hắn không khỏi càng thêm tin tưởng, đôi phương nhất định là đồng bọn của đám hắc y nhân ngày hôm qua, nói cách khác, bọn họ làm sao biết được hắn chứ?

Nghĩ tới đây, hắn kiên định gật đầu, không chút khách khí nói: “Ý tứ bất hảo, nếu ngươi không rời đi, đừng trách ta...”

Không đợi hắn nói hết lời, Lê Ti nhanh chóng vọt tới, một tay kéo hắn lại, lo lắng nói: “Không! Chuyện này cùng ngươi không có quan hệ, ngươi không cần lo cho ta...”

Dứt khoát nhìn Lê Ti ở bên, hắn biết nàng đang nghĩ gì, nhất định là ngày hôm qua hắn bị thương đã hù dọa nàng, bắt quá... Làm một nam nhân, gặp phải chuyện, như thế nào có thể để cho nữ nhân đứng ra trước? Như vậy được coi là nam nhân sao? Cho dù biết rõ rất nguy hiểm, hắn cũng muốn đi tới!

Lạch cạch... Lạch cạch... Lạch cạch...

Tinh thần hắn nhanh chóng tập trung ở trạng thái cao nhất, cũng không nghe Lê Ti giải thích, một phen đẩy nàng ra, hắn khí thế bức người hướng đôi phương đi tới...

Dần dần tiếp cận địch nhân, đại não của hắn không khỏi nhanh chóng tính toán, hai tháng qua, chỉ có ngày hôm qua là hắn ra tay hai lần, cũng may hai lần không có thất bại, hắn đều dành thắng lợi, cũng bởi vì điều đó, hắn với cận chiến tràn ngập tin tưởng.

Mặc dù hắn không có lực lượng siêu nhân, tốc độ, nhưng là hắn tinh thông tính toán, nắm chặt thời cơ, thậm chí tạo ra thời cơ, cho nên... Hắn hiện tại phi thường khát vọng chiến đấu, thông qua chiến đấu, chứng thật ý nghĩ của bản thân!

Buổi tối ngày hôm qua, chiến đấu trần đầu, hắn là hậu phát chế nhân, chờ đôi phương dùng hết chiêu thức mới bắt đầu công kích, mà trận thứ hai là phòng thủ phản công, dùng chính xác phán đoán, sau khi phòng ngự một kích thử nhất của đôi phương, đâm ra một kiếm quý thân khó lường, làm cho địch nhân bại trên kiếm của mình.

Hôm nay, là lần thứ ba hắn cùng nhân loại chiến đấu, lúc này đây... Hắn muốn chủ động công kích, lợi dụng khoai kiếm của bản thân, cùng địch nhân phân cao thấp! Nghĩ tới đây, máu trong cơ thể không khỏi sôi trào, ý chí cuồng bạo, điên cuồng trong não hắn.

Cheng!

Một tiếng leng keng vang lên, hắn mãnh liệt bước lên một bước, ngân kiếm biến thành một đạo bạch quang, nhanh như chớp hướng tới ngực đôi phương đánh tới, dưới ý chí điên cuồng thôi động, một kiếm này của hắn đạt tới độ cao trước nay chưa từng có!

Hừ!

Nương theo điện quang, bóng người cao lớn khinh bỉ nói: “Đom đóm cũng muốn trước mặt ta toả sáng, quả thực là muốn chết!”

Oanh!

Cùng với âm thanh này, hắn chỉ thấy trước mắt hồng quang lóng lánh, theo sau... Cơ thể hắn hoàn toàn mất đi tri giác, bên tai nổ liên thanh, lúc hắn khôi phục lại ý thức, phát hiện chính mình cùng thân ảnh cao lớn kia đã cách xa mười thước!

Ngơ ngác nhìn nam nhân đối diện, hắn hoàn toàn sợ ngây người, hắn không phát hiện đôi phương ra tay như thế nào, chỉ nhìn thấy một đạo hồng quang, kế tiếp hết thấy mọi thứ, đều hoàn toàn không biết gì nữa!

Nhìn chiếc cửa gỗ bị phá thành từng mảnh gỗ, cảm thụ sau lưng là vách tường, hắn không khỏi thống khổ biết bao, so sánh với đôi phương, hắn còn kém mười vạn tám nghìn dặm, thậm chí đôi phương chỉ cần động ngón út, liền có thể giết chết hắn!

Hắn không biết đôi phương như thế nào công kích, nhưng là hắn có thể khẳng định mình bị đánh bay sáu bảy thước về phía sau, lưng không đụng nát cửa gỗ, sau đó nện thẳng vào tường, nếu như không có vách tường ngăn lại, trời mới biết hắn sẽ bay đi đâu!

Dừng tay!

Đó là âm thanh thê lương của Lê Ti, lập tức... Một đạo thân ảnh hoá hồng xuất hiện trước mặt hắn, thương tiếc ôm lấy hắn, nước mắt từng giọt rơi trên khuôn mặt hắn.

Nhìn Lệ Ti với vẻ mặt đau khổ, hấn không khỏi nhếch miệng cười khổ, bi ai nói: “Mỗi một lần đều không thể hảo hảo bảo vệ ngươi, ta rất là vô dụng đúng không?”

Không. . .

Lệ Ti nhu hoà nhìn ta, nhưng lại kiên định nói: “Nếu như ngươi cường đại, bảo vệ ta ngược lại ta sẽ không thấy cảm động, nguyên nhân chính là do ngươi nhược tiểu, nhưng mà lại rất tốt, đã bao lần ngươi cứu ta, điều đó mới là đáng quý!”

Nhìn bộ dáng chăm chú của Lệ Ti, hấn không khỏi cười khổ, mặc dù Lệ Ti nói vô cùng đúng, nhưng là hấn cho rằng chính mình rất là ngu xuẩn, không biết tự lượng sức mình, thân mình yếu nhược nhưng lại nghĩ tới cứu người khác, hấn lấy cái gì để cứu người khác đây?

Đang than khóc, Lệ Ti mãnh liệt nói: “Phụ thân, mau cứu hấn, mau cứu hấn! Ta sau này sẽ nhất định nghe lời, hảo hảo tu luyện, cũng không dám lừa dối nữa, người mau cứu hấn đi!”

Nghe xong Lệ Ti nói, thân ảnh cao lớn mới hướng bọn đi tới, sau một khắc. . . Hấn rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ tướng mạo người này.

Đó là một nam nhân thành thực rất đẹp trai, thoạt nhìn chỉ mới hơn ba mươi tuổi, một thân khôi giáp, mặt ngoài khôi giáp vẽ những ngọn lửa đang nhảy múa.

Chính mình luôn luôn cho rằng mặc dù bản thân không đẹp trai, cũng không xấu xí, chỉ là một người bình thường thôi, nhưng là. . . Cùng với nam nhân trước mặt so sánh, hấn thật sự cảm thấy tự ti, không thừa nhận không được, kì thật nếu so sánh với nam nhân đó hấn tuyệt đối là rất xấu xí.

“Tiểu tử này cùng ngươi có quan hệ như thế nào? Nữ nhi. . . Ngươi tại sao với hấn lại khẩn trương như vậy? Có phải hay không hấn dạy ngươi lừa dối?” Kim giáp nam nhân nhíu mày nói.

“Không! Không phải như vậy đâu phụ thân, hấn là sau này mới theo ta, hấn hộ tống ta trên đường đi, buổi tối ngày hôm qua hấn đã cứu ta một mạng, ngươi như thế nào lại có thể đối đãi với ân nhân cứu con gái mình như vậy?”

Nghe xong Lệ Ti nói, Kim giáp nam nhân bất động nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Hừ! Hấn là một mạo hiểm giả, nếu tiếp nhận nhiệm vụ hộ tống ngươi, tự nhiên là phải làm như thế, ngươi cũng không nợ hấn, ta giáo huấn hấn bởi vì tội bất kính với ta!”

Vừa nói chuyện, Kim phát nam nhân vừa cầm lấy tay của Lệ Ti, lạnh lùng nói: “Bất cứ thứ gì mạo phạm người của ta, đều phải bị trừng phạt, người nhanh lên đi theo ta, nói cách khác, ta lập tức giết tiểu tử này!”

Hai hôm vừa rồi mình ốm quá nên thiếu các bạn 2 chap, hôm nay post bù :l l3: Rất mong các bạn tiếp tục ủng hộ :grin:

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 39: Dữ Khanh Phân Biệt

Vung mạnh tay, Lệ Ti cố chấp nhìn Kim giáp nam nhân, kiên định nói: “Phụ thân, ngươi nhất định phải cứu hấn sống, nếu như không cứu hấn sống, cho dù ta hiện giờ đi theo người cũng tuyệt đối không an tâm!”

Đủ rồi!

Lạnh lùng nhìn Lệ Ti, Kim giáp nam nhân nói: “Không được, ta tuyệt đối sẽ không quan đến hấn nữa, đừng cầu xin vô dụng!”

Nhìn khuôn mặt nữ nhi đầy vẻ lo lắng, Ngải Pháp Lực Áo không khỏi cảm thấy đau đầu, kì thật. . . Lão sở dĩ hạ sát thủ đối với tên tiểu tử này là có nguyên nhân của nó.

Lúc mới rời ở bên ngoài, lão nhìn xuyên qua cửa phát hiện con gái mình cùng với nam hài có quan hệ không hề đơn giản, nữ nhi của mình nhìn nam hài từ

với ánh mắt ôn nhu, cũng giống như ánh mắt thê tử nhìn mình, thẹn thùng hoà ngọt ngào, ngượng ngùng pha lẫn ôn nhu, này là cái gì chứ? Sợ rằng ngay cả một tên ngốc cũng biết a!

Vừa rồi sờ đi ra tay đánh bị thương nam hài kia, kì thật lão cũng muốn kiểm tra một chút, xem nữ nhi của mình với hắn có quan hệ như thế nào, có phải thật sự như mình đoán không, rất không may chính là hết thấy cùng với phỏng đoán của mình giống nhau, nữ nhi cùng tiểu tử này đã có tình cảm, thậm chí có thể nói nữ nhi của mình đã yêu tiểu tử này!

Mới vừa rồi ra tay, kì thật cũng không phải chỉ có một nguyên nhân, một nguyên nhân khác chính là lão muốn kiểm tra một chút thực lực của nam hài, nếu như không có thực lực, hắn như thế nào có thể mang đến cho Lệ Ti hạnh phúc? Ở cái thế giới này, thực lực chính là kim tệ, thực lực chính là quyền lợi, thực lực là hết thấy, không có thực lực, dựa vào cái gì để đảm bảo hạnh phúc cho nữ nhi của mình?

Nhanh chóng tính toán một hồi, Ngải Pháp Lực Áo quyết định vô luận như thế nào, cũng phải chia rẽ cho được hai đứa trẻ, nói cách khác, nam hài kia khẳng định không thể sống, hôm nay hắn phải chết ở chỗ này, nói cách khác... Việc này thật sự là phiền toái!

Xoát lap...

Chính trong lúc đang suy tư, một tiếng động vang lên, nghi hoặc nhìn lại, Ngải Pháp Lực Áo không khỏi kinh hãi, Lệ Ti đang dùng một thanh chuỷ thủ sắc bén dí vào cổ mình, lưỡi chuỷ thủ sắc bén đã cắm vào da Lệ Ti, một tia máu chảy xuống, theo da thịt chảy vào trong cổ áo.

Dứt khoát nhìn phụ thân, Lệ Ti trầm giọng nói: “Phụ thân, nếu như người không thương Lệ Ti, như vậy không cần cứu nam hài này, ta nợ hắn một mạng, chết cùng hắn cũng được!” Vừa nói chuyện, tay phải Lệ Ti tựa chuẩn bị cắt đứt động mạch của chính mình.

Ngải Pháp Lực Áo nhanh như chớp phóng tới đoạt lấy binh khí trong tay Lệ Ti, theo sau đó tát một cái vào mặt Lệ Ti, thống khổ nói: “Người không phải là con ta, người như thế nào lại có thể làm như vậy, người chẳng nhẽ không biết phụ thân cùng mẫu thân đều rất thương người sao? Người như thế nào lại có thể đem thân thể mình ra mạo hiểm, người có biết hành động đó nguy hiểm thế nào không a!”

Cười thê lương, Lệ Ti không muốn nhìn Tiểu Dật, đau thương nói: “Phụ thân, ta không muốn nhìn thấy hắn như vậy chết đi, ta cũng không muốn sống nữa, người có thể đoạt chuỷ thủ của ta, nhưng là nếu ta thật sự muốn chết, người có ngăn được không, người có thể ngăn cản ta cả đời được sao!”

Nhìn ánh mắt của nữ nhi, Ngải Pháp Lực Áo cả người không khỏi run lên, ánh mắt này giống hệt ánh mắt của nữ nhi nài nỉ, cũng giống hệt ánh mắt của thê tử mình, không nghĩ tới... Hôm nay, nữ nhi của mình dùng ánh mắt đó nhìn một nam hài, chẳng nhẽ là duyên phận sao?

Ai...

Thờ dãi một tiếng, Ngải Pháp Lực Áo phất tay một cái, thân nhiên nói: “Tư Phàm Khắc Tư, người tới xem chữa trị cho tiểu tử này chút đi, không nên làm khó hắn!”

Vừa nói chuyện, Ngải Pháp Lực Áo nhẹ nhàng ôm Lệ Ti vào lòng, ôn nhu nói: “Tiểu bảo bối, cùng phụ thân về nhà được không? Nghe nói sau khi người bỏ đi, mẫu thân bị bệnh vô cùng nghiêm trọng, người mà không trở về ngay, nàng... Nàng...”

A!

Mẫu thân bị bệnh sao? Nàng bệnh vô cùng nghiêm trọng sao?

Nghe được Ngải Pháp Lực Áo nói, Lệ Ti cả kinh, sau một khắc... Nước mắt như ngọc tích chảy trên khuôn mặt nàng, vừa nghĩ đến khả năng mẫu thân có thể chết, có khả năng vĩnh viễn rời bỏ nàng, một loại cảm giác sợ hãi nhanh chóng ập tới!

Oa!

Rốt cuộc, Lệ Ti khóc rống lên, một bên kéo áo Ngải Pháp Lực Áo thúc giục: “Lệ Ti phải về nhà, mau dẫn Lệ Ti về nhà!”

Vui mừng lẫn sợ hãi nhìn nữ nhi, trên thực tế, thê tử bệnh đích không nghiêm trọng lắm, lão chỉ cố ý nói là nghiêm trọng thôi, không nghĩ tới, một chiêu này thật là hữu ích! Lập tức, Ngải Pháp Lực Áo mang theo nữ nhi hướng cửa đi tới.

Đáng tiếc, khi đi được vài bước, Lệ Ti phảng phất như nhớ tới điều gì đó, nhanh chóng dừng lại, ngửa đầu nhìn phụ thân nói: “Phụ thân, người đem Bồn Thần Phong đầu khí bí tịch cho ta!”

Ân?

Nghi hoặc nhìn nữ nhi của mình, mặc dù không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng là đối với hòn ngọc quý trong tay này, chỉ cần là nàng muốn, trừ phi không khỏe mạnh, không thích hợp, nói cách khác, lão tuyệt đối sẽ không cự tuyệt nàng!

Thuận tay từ trong ngực rút ra một quyển sách có bìa màu vàng, Ngải Pháp Lực Áo nhẹ nhàng đưa cho nữ nhi, đang muốn hỏi gì đó thì đã thấy nữ nhi bỏ tay mình ra, cầm Thần Phong đầu khí hướng nam hài kia chạy tới.

Nhất thời, Ngải Pháp Lực Áo hiểu được nữ nhi thông minh của mình muốn làm cái gì, đưa tay ra định nói điều gì nhưng rốt cuộc lại không nói được gì cả, thì thào nói: “Chỉ mong thời gian sẽ làm nó có thể quên đi nam hài kia!”

Nói tới đây, Ngải Pháp Lực Áo không khỏi lắc đầu, này Bồn Thần Phong đầu khí, đây chính vật có giá trị liên thành a, là từ một di tích dưới đất tìm thấy được, thuộc về thời viễn cổ, cùng với Phong hệ đầu khí hiện tại có rất nhiều điểm khác biệt, mặc dù hiện tại chưa có ai nghiên cứu thành công, nhưng về mặt giá trị cũng đủ dọa chết người rồi.

Giống như sách bình thường, đều là làm bằng giấy, hoặc do da chế tạo thành, trải qua vạn triệu năm thời gian đều bị hư thối rữa nát cả, hoá thành tàn tro, chỉ có Bồn Thần Phong đầu khí này không như vậy, đây hoàn toàn là do hoàng kim chế tạo thành, chữ viết trong sách là do từ tinh toán thạch viết thành, không nói tới giá trị, chỉ cần nhìn vào tài liệu cũng đã đạt tới một trăm vạn đồng tệ a!

Cầm Kim thư trong tay, Lê Ti nhanh chóng chạy đến trước mặt hắn, đem quyển Kim thư bỏ vào trong lòng hắn, đồng thời khẽ nói: “Đây là một quyển đầu khí thần bí, ngươi nhất định phải hảo hảo tu luyện, hi vọng lần sau khi thấy ngươi, ngươi đã trở thành một anh hùng đỉnh thượng lập địa!”

Vừa nói chuyện, khuôn mặt Lê Ti chẳng biết tại sao lại ửng hồng, nhìn đôi mắt trong suốt của Lê Ti, hắn không khỏi ngáy người, lần đầu tiên hắn cảm thấy Lê Ti ngoại trừ đáng yêu còn rất tốt nữa!

Mặc dù không biết nàng tặng đồ vật gì, giá trị là bao nhiêu tiền, nhưng là con người hắn vẫn vậy, người ta tặng hắn đồ vật gì, hắn nhất định sẽ tặng lại đồ vật khác, đây là mẫu thân dạy hắn khi còn bé, không thể chiếm tiện nghi của người khác, đây không phải một thói quen tốt.

Nhưng là, rốt cuộc hắn cũng không có thứ gì tốt để tặng cho nàng? Suy nghĩ một hồi lâu, con mắt hắn không khỏi sáng ngời, nhẹ nhàng đưa tay vào trong áo, túm ra trên cổ một cái dây chuyền bạch kim, gian nan lấy xuống.

Nhìn sợi dây chuyền hổ phách trong tay, đây là thứ duy nhất trên người hắn đáng giá, hổ phách thật không đáng tiền, chỉ là một khối hoá hồng, lệ tích hình thành một cái hổ phách, bao vây lấy một con tiểu giáp trùng mà thôi, cũng chỉ có giá trị một hai trăm gì đó, nhưng là sợi dây bạc kim cũng khá quý đó, hai ngàn khối chứ không ít!

Mỉm cười đem sợi dây chuyền đưa cho Lê Ti, hắn không khỏi xấu hổ nói: “Ta không có thứ gì tốt cả, chỉ có sợi dây chuyền này vẫn đeo trên người, đem nó tặng cho ngươi đi!”

Ngạc nhiên nhìn hắn một chút, Lê Ti nhẹ nhàng tiếp nhận sợi dây chuyền, nghi hoặc nhìn một chút hổ phách, đang muốn hỏi gì đó thì Ngải Pháp Lực Áo đã lên tiếng thúc giục.

Lê Ti bất đắc dĩ nhìn hắn, không muốn nói: “Mẫu thân của ta bị bệnh, bệnh vô cùng nghiêm trọng, ta phải về xem, ngươi phải bảo trọng chính mình nhé!”

Vừa nói chuyện, Lê Ti không muốn đứng lên, liếc mắt lưu luyến nhìn hắn lần cuối, nhanh chóng xoay người bước đi, không hề quay đầu lại.

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hiểm Nhượng Đại Hoạ

Nhìn Lê Ti rời đi, hắn không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù đã ở cùng nàng lâu như vậy, cũng có một chút cảm tình nhất định, nhưng việc này chính là “tiệc nào rồi cũng phải tàn”, tự nhiên đã thành thói quen, từ tiểu học rồi đến trung học, bạn bè chuyển trường, chuyển nhà... Hắn đã có rất nhiều bạn bè lần lượt rời đi, sớm đã thành thói quen.

Nhân sinh chính là như vậy, giống như mây trên trời cao, khi tụ khi tán, chỉ cần quý trọng lúc gặp nhau, liền có thể cảm thấy không hối tiếc, nhân sinh thật sự bất quá cũng chỉ như vậy thôi.

Mặc dù hắn có chút thích tiểu cô nương này, nàng rất đẹp, ở trên địa cầu mà nói, tuyệt đối là một ngôi sao hạng nhất, nhưng mà như vậy thì thế nào chứ? Các siêu sao ca nhạc, minh tinh màn bạc, thần tượng... Các ngôi sao lớn hắn đã đều từng thấy qua, khi còn sống ở địa cầu, tâm hồn của hắn đã đi thường kiên định.

Mê thất?

Tuyệt đối không bao giờ có, mặc dù nàng thật sự rất đẹp, không kém gì những ngôi sao mà hắn từng gặp, nhưng tính tình của nàng, hắn thật sự không

dám lĩnh giáo, rất là nổi loạn, rất được nuông chiều, luôn lấy bản thân làm trung tâm, hẳn có thể nhẫn nại với nàng, nhưng không thể nói hẳn hâm mộ nàng được.

Đương nhiên, lại nói tiếp... Hẳn mặc dù đã mười tám tuổi, đã được coi là một nam nhân, nam nhân chính là như vậy, khi đối mặt với một siêu cấp mỹ nữ, hormone kích thích luôn bài tiết ra quá nhiều, thích nàng, hẳn cũng không biết có ý nghĩa gì.

Để dàng trị thương thể trên người hẳn, tất cả mọi người yên lặng rời căn phòng đi, trong lúc nhất thời, cả gian phòng chỉ còn lại có một mình hẳn.

Ai...

Thờ dài một tiếng, còn lại một mình, tư vị của cô đơn thật sự rất là khó chịu, nhưng nhân sinh chính là như vậy, giờ phút này... Hẳn thật sự rất muốn về nhà, nhưng là hẳn cũng biết, về nhà sao? Chỉ sợ một thời gian lâu nữa hẳn mới có thể về được.

Tung tích của Tra Khắc Tư đến giờ vẫn chưa có một chút đầu mối nào, nếu muốn dựa vào hẳn mà đi tìm một người, thật sự giống như là mò kim đáy bể à, cho nên... Hẳn thật sự phải nhanh chóng làm ra tiền, nhanh chóng kiếm đủ mười vạn khối, truyền đạt một cái mệnh lệnh tìm kiếm người.

Vốn khi xuất phát từ thôn thợ săn, hẳn tràn ngập niềm tin tưởng chính mình hiện đã bản lĩnh rất cao, có thể một mình bước chân vào giang hồ, nhưng là một chương vừa rồi của Ngải Pháp Lực Áo đã đánh thức hoàn toàn hẳn, hẳn thực sự vẫn còn kém lắm, ngay cả động tác của đối phương còn không nhìn thấy thì còn đánh đấm cái nổi gì nữa!

Không nói tới Ngải Pháp Lực Áo, chính là buổi tối hôm đó đối mặt với lam bào pháp sư, còn có hai cung thủ nọ, thậm chí là Ngải Pháp Lệ Ti, hẳn cũng không có khả năng một mình đối phó.

Nói tới Lệ Ti, liên tục xuất ra mấy cái hoạ cầu đối với hẳn coi như xong đời, nếu như nàng dùng hoạ cầu kia tấn công hẳn, chỉ sợ đương trường hẳn đã chết rồi, suy nghĩ một chút, Lệ Ti năm nay mới bao nhiêu tuổi chứ? Mười ba tuổi rưỡi thôi à, đây là hẳn không đúng sao, một nữ hài tử mới mười ba tuổi rưỡi mà hẳn đánh không lại thì có đúng không?

Mặc dù, hẳn ngày hôm qua chiến thắng một võ sĩ, một đạo tặc, hơn nữa lại là D cấp, nhưng là cũng không chứng tỏ rằng hẳn có thực lực cao hơn so với bọn họ, mà là hẳn đã vận dụng trí tuệ của mình, nếu như đơn thuần chỉ dùng toàn lực để đối kháng, hẳn tuyệt đối sẽ thua chỉ trong ba chiêu, nói cách khác, hẳn hiện cũng chỉ là E cấp khoái kiếm sĩ mà thôi!

Thực lực!

Không sai, chính là thực lực, hẳn phải đề cao thực lực của chính mình, một kích vừa rồi của Ngải Pháp Lực Áo, hẳn thậm chí còn không nhìn thấy đối phương ra tay như thế nào, nếu không nhanh chóng tăng thực lực của bản thân lên, gặp phải cao thủ sợ rằng hẳn ngay cả bản thân bị giết như nào cũng không biết.

Nghĩ đến thực lực, hẳn không khỏi nhớ đến Lệ Ti đã đưa cho hẳn một thư bỗn (quyển sách), mặc dù không biết rốt cuộc đây là cái gì, nhưng là từ kim thư trên người hẳn có thể nhận thấy đây thật sự là một bảo bối a!

Nhẹ nhàng cầm quyển sách nặng trĩu ở trong lòng, ở cái thế giới này, phải có lực lượng thân thể, nếu không có thì vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ đến thành tựu cao, cùng với giang hồ trên địa cầu là giống nhau, Ngải Trạch Lạp Tư thế giới chính là giang hồ, phải nắm giữ một lực lượng thần bí.

Giang hồ trên địa cầu, mọi người phải nắm vững chính là nội lực, giang hồ nhân sĩ ở cái thế giới này, thì phải nắm vững chính là đấu khí hoặc là ma lực! Nói cách khác, không có những thứ đó thì vĩnh viễn không bao giờ nâng đầu lên được!

Thần Phong phổ!

Nhìn các chữ ở bìa sách, hẳn không khỏi nghi hoặc lắc đầu, nhớ kĩ mới vừa rồi Lệ Ti nói với hẳn là Thần Phong đấu khí, hiện tại nhìn lại mới biết đây chỉ là Thần Phong phổ mà thôi.

Nhẹ nhàng mở trang bìa, chỉ thấy trong sách có tổng cộng chín trang sách, đều là dùng vàng nguyên chất chế tạo thành, mặc dù mỏng nhưng là rất chắc chắn, xem ra không phải đơn thuần chỉ là mỗi vàng nguyên chất thôi.

Bên ngoài ánh sáng rực rỡ, phản chiếu từ những trang sách, trong nhất thời, hẳn phản phát giống như nhìn thấy tiên cảnh, quanh thân hào quang bắn ra bốn phía!

Lạch cạch!

Vội vàng khép kim thư lại, nhanh như chớp đem bốn thư cất vào trong lòng, phải biết rằng... Hiện tại trong phòng không có cửa, quang mang mạnh như vậy sẽ phản xạ đến các phòng ngoài, một khi bị cao thủ chú ý đến, giết người cướp của, hẳn rất có thể bị chết oan a!

May mà bây giờ cũng là giữa trưa rồi, trên đường cũng ít người qua lại, hơn nữa hẳn phản ứng cũng rất nhanh, hào quang chợt loé lên liền bị hẳn thu lại, người đi lại trên đường cũng chỉ thấy một tạo kim quang chợt hiện một chút thôi, chưa có người nào thấy rõ kim quang từ nơi nào phát ra.

Cứ như thế, đối với một mạo hiểm giả, đã có thể kết luận nhất định là có người thấy bảo bối, nhất thời, cả đầu đường loạn hết lên, sôi nổi kiểm tra xem rốt cuộc từ quang kia là chuyện gì, từ nơi nào vọng lại.

Một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh... Đầu đường đã chật ních mạo hiểm giả, phải biết rằng... Có thể tàn sát ra hào quang gì đó không có nhiều thứ, tuyệt đối là siêu cấp bảo bối à, mặc dù không đủ sức, những cũng muốn xí phần ăn hôi.

Đáng tiếc, ngay khi tất cả đang tìm tòi trên đường, nhìn xem ai giống như cao thủ đang mang bảo bối, một người mặc ngạnh bì chiến giáp, trên vai lộ ra một cái E cấp mạo hiểm giả huy chương, đúng là E cấp mạo hiểm giả, yên lặng tiêu sái bước ra ngoài, không ai có khả năng nghĩ đến người mà bọn họ cần tìm chính là hắn!

Kì thật, hết thảy đều là do thói quen, tất cả mọi người dựa theo ước lượng bình thường, có thể mang theo bảo vật bên mình, như thế nào có thể là một kẻ bình thường được chứ? Mọi người đều có cùng một ý nghĩ đó, chính là muốn tìm xem ai là cao thủ, sau đó quần công, về phần cuối cùng ai chiếm được tiện nghi, cũng không nằm trong suy nghĩ bây giờ, dù sao ai cũng đều có cơ hội, bọn họ muốn tranh thủ kiểm soát một chút thôi.

Cả khu phố đều rất nguy hiểm, hắn không khỏi âm thầm sợ hãi, mới vừa rồi nếu hắn phản chậm nửa nhịp thôi, bây giờ hắn đã bị người ta giết chết rồi, kim thư trên người cũng sớm không biết rơi vào tay ai, xem ra cổ nhân đã nói rất đúng, giang hồ tràn ngập hung hiểm, một người bất hảo, cũng chỉ có một kết cục cuối cùng mà thôi.

Rùng mình một cái, hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn bầu trời, do dự một chút, hắn hỏi thăm một người ở bên đường địa điểm của mạo hiểm công hội giả ở Huy Hoàng chi thành, sau đó nhanh chóng chạy tới.

Tại mạo hiểm giả công hội thuê một chiếc xe, hắn nhanh chóng hướng tới ngoại thành chạy đến, đáng tiếc là hắn không biết điều khiển được xe ngựa, chỉ có thể nắm dây cương, cũng may là những tuần mã này đều có kinh nghiệm, chỉ cần có lời kéo là được.

Tìm kiếm một lúc, hắn nắm xe ngựa chạy tới bên rừng rậm, phán đoán một chút, Tiểu Cường cũng có thể đã trở về, hướng chung quanh nhìn một lát, xác định không có ai đi theo phía sau, hắn nhẹ nhàng đem ngón giữa cùng ngón trỏ bỏ vào miệng, huýt một tiếng sao thật to. Đây là phương pháp duy nhất liên lạc giữa hắn và Tiểu Cường.

Âm thanh vang lên trong rừng, không đợi đến khi hết hắn, trong rừng truyền ra một tiếng oanh minh kịch liệt, theo hướng âm thanh truyền tới, một bóng đen thật lớn nhanh như tia chớp từ trong rừng tiến ra.

Hoàn toàn không nhìn tới những bụi cây, hạt tử như một chiếc xe tăng thật lớn chạy tới, những nơi mà nó đi qua cây cỏ toàn bộ ngã xuống.

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Sinh Thân Bảo Thạch

Leng keng... Leng keng... Leng keng...

Rất nhanh, Tiểu Cường nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn, lập tức... Một trận leng keng náo loạn cả không gian, roi trước mặt hắn lúc này là một đồng những thứ gì đó.

Nhìn kĩ lại, hắn không khỏi há miệng ngạc nhiên, Tiểu Cường cầm theo tất cả vũ khí của hắc y nhân đem về đây, sáu thanh khoát kiếm, bốn thanh chủy thủ, còn một pháp trượng nữa, hai thanh trường cung, tất cả đều còn nguyên vẹn không có chút hư tổn nào nhưng trong đó có một cây cung bị Tiểu Cường đâm phải nên thân cung đã bị gãy.

Nghi hoặc nhìn Tiểu Cường, hắn không biết tại sao nó lại đem mấy thứ này về đây, hắn không cần những binh khí này, giữ lại thì có tác dụng gì chứ?

Chẳng lẽ...

Một ý kiến chợt nảy ra trong đầu, ở lữ điểm mà hắn cùng Lệ Ti ở hôm nay vừa đúng là nơi buôn bán, có rất nhiều nhà buôn, buôn bán một ít hàng hoá, trong đó có không ít người buôn bán vũ khí à!

Kinh ngạc nhìn lại Tiểu Cường, nó không những có khả năng hiểu tiếng người, điểm này hắn có thể khẳng định, hiện tại nó đã có trí tuệ của một tiểu hài sáu bảy tuổi, cho nên... Nó khẳng định là có thể biết được giá trị của những binh khí này cho nên trong lúc đi tìm kiếm hàng hóa đã cầm theo về.

Vỗ vỗ đầu Tiểu Cường, hấn tán thưởng nói: “Hảo tiểu tử, làm tốt lắm, đến điều này ngươi cũng nghĩ ra, xem ra ta còn không thông minh bằng ngươi ấy chứ!

Chi chi...

Nghe được lời khuyến khích của hấn, Tiểu Cường mở to mắt, nó cảm thấy thật là hưng phấn, bộ dạng này giống như một tiểu hài tử đang được phụ thân khích lệ, kêu lên chi chi mừng rỡ.

Cười bảo Tiểu Cường cỡi sợi dây trời ở thân cây ra, sau đó đem tất cả rương ra ngoài, gắn ở đằng sau xe ngựa, sau đó hấn đem tất cả vũ khí bỏ vào trong, một lần nữa khép đại thụ lại, phải biết rằng... Một mình mang đại lượng vũ khí lớn vào thành là không được phép, ai biết ngươi có ý đồ mưu phản hay không!

Đang chuẩn bị ra lệnh cho Tiểu Cường quay về rừng tìm kiếm thực vật thì Tiểu Cường dùng miệng cắn mạnh ống tay áo của hấn, hấn nghi hoặc nhìn lên, Tiểu Cường hé miệng rộng ra, đầu lưỡi đưa ra một miếng màu đỏ đích ma thú Hồng bảo thạch!

Có chút sững sốt, hấn nhẹ nhàng cầm miếng bảo thạch nọ, hấn biết... Đây là những thứ trong lúc Tiểu Cường đi săn ở rừng kiếm được, những thứ này với nó đều là vô dụng nên tự nhiên nó đều đưa cho tất cả cho hấn.

Vỗ tay tán thưởng Tiểu Cường, đang muốn khích lệ vài câu thì một lần nữa Tiểu Cường lại lè lưỡi ra, lần này là một viên bảo thạch, bất quá lúc này lại là màu lam.

Cứ như vậy, liên tiếp mấy lần, Tiểu Cường đưa cho hấn tất cả những bảo thạch mà nó thu hoạch được, liên tiếp xuất ra sáu khối mới ngừng lại, sau một lúc có chút do dự, Tiểu Cường đưa ra bốn miếng bảo thạch màu xanh biếc.

Nhìn thấy bảo thạch, con mắt của hấn không khỏi sáng ngời lên, rất nhanh đưa tay cầm lấy, nhìn đồng bảo thạch trong tay mình, mặc dù không biết giá trị bao nhiêu tiền nhưng là chỉ thấy chúng thật đẹp đã làm cho hấn cảm thấy thích thú rồi.

Than thở nhìn Tiểu Cường, đang chuẩn bị khích lệ một chút nhưng lại phát hiện ra một điều ngoài ý muốn, Tiểu Cường nhìn bốn khối lục bảo thạch trong tay hấn, ánh mắt toát lên vẻ tham lam, miệng không ngừng liếm láp thêm thường.

Chẳng lẽ... Nó lại thích bảo thạch màu xanh biếc này sao?

Thử dò xét, hấn cầm một viên bảo thạch màu xanh biếc lên đưa tới trước miệng của Tiểu Cường, nhẹ giọng nói: “Như thế nào? Ngươi thích bảo thạch này sao?”

Vừa nghe thấy lời của hấn, con mắt của Tiểu Cường sáng rực lên, có chút sững sốt, rất nhanh sau đó, nó gật đầu mạnh mẽ, đầu lưỡi lại liếm mép, đại lượng nước miếng rớt xuống đất.

Cười khỏ nhìn Tiểu Cường, thuận miệng nói: “Nhìn bộ dạng ham muốn như này chẳng nhẽ ngươi thích bảo thạch thật sao? Chẳng nhẽ ngươi muốn ăn nó à!”

Chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng là không nghĩ đến, Tiểu Cường lại gật đầu, nó chẳng nhẽ lại thích ăn một hòn đá thật sao, trời ạ! Hạt từ lấy bảo thạch làm thức ăn từ bao giờ thế này?

Thử dò xét cầm miếng bảo thạch trong tay ném vào miệng của Tiểu Cường, đồng thời thúc giục nói: “Nè... Cho ngươi một viên, ta muốn nhìn xem ngươi như thế nào ăn hòn đá cứng như này!”

Kềo kẹt... Kềo kẹt... Kềo kẹt...

Nghe xong lời của hấn, con mắt Tiểu Cường hạnh phúc híp lại, nhanh chóng dùng lưỡi cuốn lấy miếng bảo thạch, hàm răng không ngừng nhai, âm thanh từ trong miệng Tiểu Cường làm cho hấn không khỏi nổi da gà.

Ừng ực!

Cùng nước miếng, Tiểu Cường hạnh phúc nuốt miếng bảo thạch vào trong miệng, đôi mắt một lần nữa mở to hướng tới những miếng bảo thạch còn lại ở trong tay hấn, nhìn bộ dạng tham lam này, hấn không khỏi nở nụ cười, thật không nghĩ tới, tiểu tử này thật sự ăn đá lại có một bộ dạng rất đẹp chứ.

Nhìn bộ dạng của Tiểu Cường, hấn một lần nữa cảm viên lục bảo thạch lên, nhẹ nhàng cầm một viên đưa vào miệng của Tiểu Cường rồi nói: “Xem ra ngươi rất thích món này thì phải, hôm nay sẽ thưởng cho ngươi một khối bảo thạch, sau này phải ngoan nghe chưa!”

Con mắt neho lại hạnh phúc, Tiểu Cường cảm thấy hạnh phúc nhắm nháp miếng bảo thạch ở trong miệng, đối với nó mà nói, đồ ăn chính là trời, chỉ cần có mĩ vị để ăn thì việc gì cũng có thể làm được!

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Tiểu Cường, trong lòng hấn không khỏi thấy cảm động, tiểu gia hoả này như nào lại thích ăn bảo thạch chứ, nhưng là mặc dù rất thích nhưng vẫn đem số bảo thạch này đưa cho hấn, đây là phẩm chất đáng quý như thế nào, hấn nhất định phải cố gắng phát triển phẩm cách này cho Tiểu Cường, dùng cách thưởng để duy trì phẩm chất này của nó.

Kì thật, mặc dù lục bảo thạch tốt thật, hơn nữa rất có giá trị, nhưng là... Đây cũng không phải là tất cả trong mắt hắn, chỉ cần Tiểu Cường thích, đều có thể cho nó ăn. Mấy thứ này vốn là do Tiểu Cường kiếm được, cho nó ăn là một chuyện rất tự nhiên, huống chi... Buổi tối ngày hôm qua nó đã cứu mạng hắn và Lệ Ti a.

Nghĩ tới đây, hắn lại chọn một khối bảo thạch màu vàng nhẹ nhàng đưa qua rồi nói: “Đây, cho ngươi thêm một khối bảo thạch màu vàng nữa, nếm thử xem mùi vị thế nào?”

Vốn tưởng rằng, Tiểu Cường nhất định sẽ nhanh chóng giành lấy ăn, sau đó sẽ lại là bộ dạng hạnh phúc nhưng là ngoài ý muốn, Tiểu Cường lại lộ ra thần thái chán ghét, không thèm nhìn khối bảo thạch trong tay hắn, phe phẩy cái đầu tỏ ý rằng mình không thèm ăn thứ này.

Chẳng lẽ, nó đã ăn no rồi?

Nghĩ hoặc suy tư, hắn một lần nữa lại thay bằng viên lục bảo thạch, kết quả... Tiểu Cường hai mắt sáng ngời, không đợi hắn phản ứng nhanh chóng dùng lưỡi quần khối bảo thạch trong tay hắn đưa vào miệng.

Cười khở nhìn Tiểu Cường, hắn biết... Nó là chỉ thích ăn bảo thạch màu xanh biếc này thôi, các loại bảo thạch màu khác không gây hứng thú với nó, như vậy cũng tốt, hắn rốt cuộc cũng biết được tính nết của bảo thạch này.

Nghĩ tới đây, hắn đem tất cả bảo thạch thu vào túi, mặc dù vẫn còn một viên lục bảo thạch, nhưng là hắn cũng không trực tiếp đưa cho Tiểu Cường, để lần sau nó có biểu hiện tốt đến lúc đó thưởng cho nó cũng được.

Vỗ vỗ đầu Tiểu Cường, ra lệnh cho nó đi vào rừng rậm kiếm thực vật và sang sớm mai chờ hắn ở chỗ này, hắn nắm xe ngựa hướng cửa đông Huy Hoàng chỉ thành chạy tới.

Dần tới cửa thành, hắn không khỏi khản trương lên, một mình vận chuyển binh khí vào thành, đây chính là phạm luật, mặc dù hắn đều đã đem vũ khí giấu vào thụ tâm nhưng là một khi thụ vệ binh phát hiện ra thì hắn chắc chắn sẽ không ổn.

Trải qua sự giáo huấn của Ngải Pháp Lực áo, hắn đã có thể xác định được thực lực của bản thân bây giờ, để đối phó với binh sĩ bình thường thì hắn phải để toàn tâm toàn ý vào cuộc chiến mới có thể giành được chiến thắng, còn nói gì đến những người khác nữa chứ, hắn hiện tại miễn cưỡng đạt tới cửu lưu của thế giới này thôi, còn kém nhiều lắm mới có thể trở thành một cao thủ chân chính.

Dừng xe để kiểm tra!

Đang lúc khản trương, hắn rốt cuộc cũng đã chạy đến cửa thành, bốn thủ thành vệ binh hét lớn một tiếng, một đôi trường thương ngăn ở trước xe ngựa, cùng lúc đó, hai binh lính với vẻ mặt nghiêm túc hướng hắn đi tới.

Rất nhanh, hai binh lính thất lưng đeo trường đao hướng tới trước xe của hắn, nhìn lướt qua là người của mạo hiểm công hội già, sau khi nhìn một chút họ tập trung vào khối đại thụ ở trên xe.

Gắt gao nắm chặt tay, âm thầm cầu khẩn họ nghìn vạn lần đừng phát hiện ra khe hở trên cây, nói cách khác, hắn thật không muốn phiền toái xảy ra...

Đang lúc hắn âm thầm cầu nguyện thì một trong số binh lính bỗng cau mày lại, ánh mắt sắc bén nhìn thấy cái khe ở trên thân cây, sau đó quát to: “Cái cây này có một cái khe, bên trong khẳng định là có dấu đồ vật!”

Nghe thấy câu này, bốn vệ binh nhanh chóng rút vũ khí ra, nhìn về hắn cảnh giác đề phòng, hung hãn nói: “Lập tức mở thụ nhân ra để chúng ta kiểm tra!”

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 42: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Đương! Đương! Đương...

Chính trong lúc đang khẩn trương, không biết nên làm thế nào lúc này, trong giây lát nội thành vang lên tiếng chuông, bốn người lính nhanh chóng nhìn nhau, theo sau không nói một câu nào, xoay người nhanh chóng hướng vào thành chạy tới, thật biết đùa... Đây chính là lệnh báo động a, nếu ai dám không chạy tới chính là muốn roi đầu rồi!

Ngạc nhiên nhìn bốn người chạy nhanh như tên bắn, hắn không khỏi ngây ngẩn cả người, cái này là như thế nào a? Kiểm tra được một nửa, ngay lúc vừa phát hiện ra vấn đề thì lại chạy đi mất!

Nhìn về hướng bốn võ sĩ vừa chạy đi, vỗ vỗ ngực, làm cho bản thân cảm thấy bình tĩnh một chút, sau đó, thừa dịp của thành đang mở rộng, hơn nữa lại không có người nào, nắm bắt thời cơ đó hắn không còn đạo nghĩa gì phóng xe nhanh chóng tiến nhập vào bên trong thành.

Không dám đi đường lớn, hắn chuyên chọn đường nhỏ để đi, rất nhanh đã tiến nhập vào trong thành, lúc này đi thẳng, hắn mới thực sự an tâm, chỉ là... Bốn người kia không biết chạy đi đâu? Vừa đi vừa nghĩ, hắn nắm xe ngựa nhắm đường nhỏ trong thành mà đi, hướng mạo hiểm công hội chạy tới.

Sát a! Rống...

Đi xa một chút, đột nhiên... Phía trước truyền ra tiếng hét hò rung trời, nghi hoặc nhìn lại, chỉ thấy nơi đó mọi người đang tụ tập ở trên đường, tất cả đang quần áo không thể tách ra được.

Nhìn bay tới bay lui nào là hoá cầu, băng đạn, phong nhận, thổ toa, cùng với các thứ ma pháp khác mà hắn không nhận ra, hắn không khỏi lè lưỡi, hoàn hảo... Hắn vừa rồi đi một lúc, mọi người đã phát hiện chỗ phát ra ánh sáng, cả một ngã tư đường đã trở thành một bãi chiến trường.

Nhìn thấy chiến trường đó, hắn đại khái có thể hiểu được tại sao bốn thủ thành về lại chạy đi, bởi vì họ nghe thấy hiệu lệnh, tới nơi này để trấn áp trận chiến, chẳng trách đến cả hắn cũng không quản nữa, tiếng chuông đó khẳng định là báo động khẩn, cho nên bọn họ mới thả hắn đi, thật sự là may mắn a! Chỉ là... Đang tốt lành, những người này như thế nào lại đánh nhau ở trên đường chứ? Thật sự là buồn cười a!

Không gặp cản trở gì trên đường, hắn nhanh chóng hướng tới mạo hiểm công hội chạy tới, đi một chút liền chứng kiến ở xa xa có đại lượng binh lính chính quy với khí thế bức người hướng ngã tư đường đang xảy ra đánh nhau đi tới, chứng kiến một màn này, hắn khẳng định có thể phán đoán, bốn người thủ thành vừa rồi, khẳng định là chạy tới đây, nếu không hôm nay hắn đã gặp phải nguy hiểm rồi.

Trong lúc hắn đang nắm xe ngựa chạy tới mạo hiểm công hội, xa xa một tiếng hô vang trời truyền tới, lập tức... Từ các ngã tư đường đại lượng người trong đó chạy ra, một đám người máu me bê bết, rất hiển nhiên... Đây chính là những người vừa chiến đấu, bọn họ mặc dù lợi hại, nhưng là trước mặt quân đội chính quy cũng không chiếm được thượng phong, vừa thấy quân đội tới, tự nhiên nhanh chóng tản mát.

Cảm khái lắc đầu, xem ra... Thành chủ ở thế giới này cũng không phải dễ làm a, không có tài lực, không có thế lực, căn bản là không thể trụ được, nếu muốn lập thành, phải có bản lãnh dẹp bạo loạn ở trong thành, nói cách khác, sợ rằng không tới hai ngày, đã bị bỏ mạng ở trong thành rồi.

Lắc đầu, hắn đem ngựa tới chỗ mạo hiểm công hội để trao trả nhiệm vụ, cảm quyền trực trong tay hướng đại sảnh mạo hiểm công hội già đi đến.

Vừa bước vào cửa, âm thanh huyền ảo truyền tới tai hắn, cẩn thận lắng nghe, nguyên lai tất cả mọi người đang đàm luận về trận chiến hôm nay ở trên phố, chỉ nghe vài câu là hắn đã hiểu sự tình, nguyên lai... Hết thấy mọi việc, đều là do một người nào đó tạo ra.

Ngẩn người cười khổ, hắn như thế nào cũng không có nghĩ đến lại gây ra một rắc rối lớn đến như vậy, nguyên nhân là do hắn, chính là hắn trong lúc đọc cuốn kim thư ngẫu nhiên phát ra quang mang, khiến mọi người chú ý tới, theo sau đó là đại lượng mạo hiểm giả tụ tập lại đây.

Nơi nào có người thì có thị phi, huống chi ở đây tụ tập một đoàn người mạo hiểm, rất nhanh... Liền xảy ra tranh chấp cãi nhau, theo sau đó là đại chiến quần áo, chỉ tới khi quân đội chạy tới mọi người mới đình chỉ, tất cả nhanh chóng chạy trốn.

Lắc đầu, hắn cảm quyền trực trong tay đi tới quầy, đưa cho cô nương xinh đẹp ở trong quầy, không biết có phải ngẫu nhiên hay không, cô nương bên trong quầy cùng với cô nương ở Đệ Ti thành có cùng vóc dáng, dung nhan tú lệ, tuyệt đối có thể xem là một tiểu mỹ nhân a!

Cẩn thận nhìn lại quyền trực trong tay, thăm tra đối chiếu với bản ghi chép, nữ hài xinh đẹp tán thưởng nhìn ta nói: “Ân... Không sai, mặc dù không biết người như thế nào có thể hoàn thành nhiệm vụ, bất quá kết thúc nhiệm vụ trong một thời gian ngắn đồng thời hoàn thành sáu cái nhiệm vụ 2E, thật là lợi hại!”

Dừng một chút, nữ hài tiếp tục nói: “Bởi vì người đồng thời hoàn thành ngũ kiện nhiệm vụ đồng cấp, nên kinh nghiệm của người giờ nhất định đã rất phong phú, cho nên... Nếu người muốn tiếp nhận nhiệm vụ ta sẽ giúp người tìm một công việc!”

Rất nhanh, nữ hài đem nhiệm vụ mà hắn đã hoàn thành, theo sau là một túi tiền khá lớn, nhẹ nhàng đưa cho hắn nói: “Cùng với tiền thế chấp của người, tiền thù lao sáu nhiệm vụ này hoàn thành, nơi này có hai trăm bốn mươi kim tệ, người kiểm tra một chút đi!”

Mỉm cười lắc đầu, thuận tay đem túi tiền cất vào trong lòng, hướng tới nữ hài chân thành nói lời cảm ơn, hắn cự tuyệt đề nghị tiếp nhận nhiệm vụ của nữ hài, xoay người bước ra khỏi mạo hiểm công hội.

Hiện tại, hắn đã có hai trăm bốn mươi kim tệ, tương đương với hai trăm bốn mươi nghìn đồng ở địa cầu, đây là tiền lương hai tháng bận rộn của hắn, là hắn mạo hiểm đem tính mạng ra đánh cược, mặc dù không ít, nhưng là so với tiền lương của nhân viên ở Thượng Hải, này cũng không xem là cao lắm, chỉ ở khoảng trung mà thôi.

Đối với tiền, hắn cũng không có dục vọng quá lớn, đủ là tốt rồi, hiện tại trọng yếu nhất chính là thực lực bản thân, có nhiều tiền nhưng không có thực lực

thì có ích lợi gì chứ? Một khi bị người ta giết chết, có nhiều tiền cũng vô ích à!

Đi ra khỏi mạo hiểm công hội, hẳn không khỏi có chút suy tư, hiện tại nhiệm vụ cấp bách là làm tăng thực lực của bản thân lên, đồng thời kiếm được tiền, tìm kiếm nơi ở của Tra Khắc Tư, trong đó... Làm tăng thực lực là nhiệm vụ trước mắt phải hoàn thành.

Vốn, hẳn rất muốn tìm một cái phòng trọ để nghỉ ngơi, sau đó cẩn thận nghiên cứu bốn Kim thư mà Lệ Ti đem tặng, nhưng là... Hôm nay nhìn thấy chiến đấu ở trên đường, làm cho hẳn hiểu được sự việc nguy hiểm đến thế nào, chỉ cần có chút dấu vết sợ rằng bản thân hẳn sẽ gặp bất lợi, chết cũng không có chỗ chôn!

Không nán lại bên trong thành nữa, nếu muốn tu luyện, phải tìm một địa phương để bế quan, các cao nhân trong tiểu thuyết võ hiệp không phải là đều ở những nơi đó sao? Đây khẳng định là có đạo lý, mặc dù không thể giống và có phương tiện như ở trong thành thị, những khẳng định là có chỗ tốt.

Nghĩ tới đây, hẳn quyết định, trước tiên nghiên cứu một chút bốn Kim thư, đây chính là tương đương với nội công ở trên địa cầu a, có nó, hẳn có thể xem như chính thức bước chân vào giang hồ a!

Vừa đi vừa nghĩ, một bên đi tới bên xe ngựa, nhìn thấy thân cây trên xe, có chút suy tư, không vội vã rời đi, hẳn tiếp tục nắm lấy dây cương hướng chợ chạy tới.

Đem xe dắt đến một chỗ yên lặng, hẳn cố sức mở thân cây ra, lộ ra bên trong là vũ khí, nhìn những vũ khí này, hẳn không khỏi cảm thấy hưng phấn, không biết những vũ khí này có thể bán được bao nhiêu tiền đây?

Bất quá, ở chợ phía trước, hẳn muốn xác định một chút, mấy thứ này có hay không hẳn có thể cần đến, đầu tiên là sáu thanh đoản kiếm, khẳng định là muốn bán đi, những thứ này đối với hẳn vô dụng, lực lượng của hẳn căn bản không thể sử dụng những thứ này được.

Kế tiếp là bốn thanh chủy thủ tinh cương, hẳn quang loè loè, vừa nhìn đã biết không phải là phế phẩm, bất quá... Hẳn là đang dùng kiếm, ngân kiếm hẳn luyện đã đến đâu chứ làm gì có thời gian đi luyện thứ binh khí này đây?

Do dự một chút, hẳn cầm lấy bốn thanh chủy thủ so sánh một chút, bỏ vào trong lòng, hẳn này tu luyện, sợ rằng phải về một địa phương thôn dã, chủy thủ mặc dù hẳn không có nhiều thời gian để luyện tập, nhưng là dùng để làm thịt, lột da thì so với ngân kiếm của hẳn tốt hơn nhiều lắm.

Cuối cùng là chiếc pháp trượng, cái này tạm thời hẳn không vội bán đi, khẳng định đây là một thứ tốt, dù sao... Đây chính là vũ khí của 3A pháp sư sử dụng mà, làm sao có thể kém được chứ? Ở chợ buôn bán như thế nào, tốt nhất là nên tìm hiểu giá cả một chút.

Cuối cùng, thừa lại hai chiếc cung, đây là cung gậy khẳng định không đáng tiền, bất quá... Đây là hai cây cung rất đặc biệt, toàn thân vàng óng ánh, cung thể trung gian vây quanh bởi một miếng bảo thạch to như trứng chim màu vàng óng, mặc dù hẳn không biết về vũ khí, nhưng từ quang mang mà chúng phát ra có thể biết vật này tuyệt đối không thể kém được.

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Đầu Bút Mãi Mãi

Nhìn cường cung như một tác phẩm nghệ thuật ở trong tay, hẳn không khỏi suy tư, ngân kiếm mặc dù lợi hại nhưng làm sao có thể công kích xa được? Giống như Lệ Ti, năng có thể đứng ở xa dùng hoá cầu tấn công hẳn, hẳn có thể thoát được mấy lần chứ? Không thể công kích xa, đó chính là khuyết điểm lớn nhất của hẳn lúc này!

Suy tư một hồi, hẳn quyết định đem cường cung màu vàng ném vào trong lòng cây, đặt cùng một chỗ với cây lam pháp trượng, về phần đoản cung, hẳn đặt cùng với những vũ khí khác, xem có ai muốn mua hay không, mười đồng hẳn cũng bán.

Khép đại thụ lại, hẳn nắm xe ngựa hướng chợ chạy tới, sáu thanh đoản kiếm, ba thanh chủy thủ, cộng thêm một đoản cung, không biết có thể bán bao nhiêu tiền đây?

Lại đây lại đây, đoản kiếm bán rẻ như cho, không tiện nghỉ không lấy tiền a... Qua đây qua đây, không nên bỏ lỡ à, tinh cương chủy thủ giảm giá a...

Đứng ở đầu chợ, hai tay đặt lên miệng làm loa phóng thanh, cổ họng gào to, trong nhất thời... Trên đường tất cả mọi người đang đi đều ngẩng nhìn hắn.

Nhanh chóng ngừng rao, nhìn ánh mắt quái dị của mọi người đi đường, hắn hoàn toàn không biết được mình sai ở chỗ nào, trước kia lúc còn sống ở trên địa cầu, không phải những người bán rong đều rao như vậy sao?

Đang không biết làm thế nào thì mọi người trên đường đã bị tiếng hét của hắn hấp dẫn đều đang tụ tập lại quán của hắn, nói thật, bọn họ chưa từng thấy cách rao bán như vậy, người kêu gọi mua hàng không phải là không có nhưng nội dung lời rao của hắn quá mức hấp dẫn, ngay cả người không muốn mua hàng cũng vây lại để nhìn qua một cái.

Vốn, bán hàng rong bình thường đều không có hàng tốt, hàng tốt sao có thể bán ở hàng rong được chứ? Nhưng là... Lúc mọi người vây quanh nhìn thì lại kinh ngạc một lần nữa, mặc dù hàng ở quán rất là đơn điệu nhưng tất cả hàng hoá đều là thứ tốt, phải dùng hai chữ “tinh phẩm” mới đúng.

Rất nhanh... Sáu thanh đoản kiếm, ba thanh tinh cương chủy thủ đều đã bị chúng nhân điên cuồng mua hết, làm cho hắn kinh ngạc chính là giá mà bọn họ đưa ra cao hơn vũ khí đồng loại bán ở trong cửa hàng nhiều, chẳng nhẽ... Lời rao của hắn có mị lực như vậy sao?

Rất nhanh, cả quán chỉ còn lại chiếc cường cung bị gãy, bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, không có biện pháp... Gãy chính là gãy, đã không còn được tính là vũ khí, tự nhiên cũng không ai đồng ý mua.

Mặt mày hớn hở hắn kiểm tra lại số tiền vừa bán được, chín thanh vũ khí, dĩ nhiên bán được một trăm tám mươi kim tệ a, gần bằng hai tháng tiền lương của hắn, mỗi vũ khí đem bán đều được hơn hai ngàn đồng tệ, ở trên địa cầu, cũng chính là hai ngàn nhân dân tệ đó, thật sự là phát tài rồi.

Tính toán một chút, trên người đã có hai mươi tư ngàn, hiện tại hắn đã có tất cả bốn mươi hai ngàn đồng, số tiền dùng để hạ lệnh tìm kiếm Tra Khắc Tư cũng không còn xa nữa.

Hung phấn đem tiền cất đi, đang chuẩn bị rời đi nhưng lại phát hiện ra một đám người vẫn như cũ vây lấy hắn, cũng không có tản ra, chẳng lẽ... Chẳng lẽ bọn họ muốn cướp tiền của hắn sao?

Đang âm thầm lo lắng, đột nhiên... Một âm thanh sang sảng vang lên: “Huynh đệ, người bán thanh đoản cung này giá bao nhiêu?”

Àn?

Nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một thanh niên trên mình mặc khinh thiết giáp đang gât gao nhìn vào đoản cung nọ, trong mắt quang mang hung phấn, chẳng lẽ... Bọn họ muốn mua đoản cung này sao?

Bất giác nhìn qua khinh giáp thanh niên, hắn cười nói: “Nhìn người cũng là một người biết phân biệt hàng tốt xấu, ta cũng không nói thách nhiều với người, ra giá đi, nếu ta cảm thấy thích hợp sẽ bán nó cho người!” Không biết giá trị thực của cây cung nên hắn chỉ có thể dùng biện pháp này để lừa gạt, đây chính là biện pháp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra.

Nghe xong lời của hắn, thanh niên nhân nhú mày, một lúc lâu sau... Cẩn thận lưỡng quả quyết nói: “Như vậy đi, ta xuất ra tám trăm kim tệ, đây là giới hạn lớn nhất của ta, nhiều hơn thế ta không thể mua nổi!”

Ta xuất ra chín trăm! Ta xuất ra một nghìn! Ta xuất ra một nghìn hai...

Thanh niên nhân vừa nói xong thì những người chung quanh đều hét lên, giá cả ngày càng cao, thanh niên nhân tức giận gãi gãi tai, không có biện pháp nào khác, rất hiển nhiên... Hắn không có nhiều tiền như vậy.

Rất nhanh... Đoản cung đã đạt tới giá một nghìn bốn trăm kim tệ, rốt cuộc cũng không có ai ra giá nữa, đây chính là mười bốn vạn đồng a, trên địa cầu có thể mua được một chiếc xe đó, không có nhiều người đồng ý bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua một vật thể này.

Mừng như điên cuồng hướng người ra giá một ngàn bốn trăm kim tệ nhìn lại, không nghĩ tới, một cây đoản cung có giá như vậy, đang chuẩn bị đáp ứng người kia thì thanh niên nhân lúc nãy cẩn thận điên cuồng nói: “Ta xuất ra tám trăm kim tệ cộng thêm tám mươi khối ma tinh!”

Thanh niên nhân vừa nói xong, nhất thời... Toàn trường rơi vào yên lặng, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn thanh niên nhân, phải biết rằng... Mỗi một khối ma tinh bình thường đều có giá mười kim tệ, tám mươi khối chính là tám trăm kim tệ đó, hơn nữa tiền mặt cũng là tám trăm kim tệ, như vậy tổng cộng là mười sáu vạn đồng rồi, cao hơn người trả giá cao nhất tận hai vạn.

Ma tinh?

Nghi hoặc nhìn khinh giáp thanh niên, hoàn toàn không biết ma tinh là cái gì, bất quá... Ngay sau đó thanh niên nhân rút từ trong người ra một cái túi nhỏ, sau khi đổ ra để xem xét rốt cuộc hắn cũng biết ma tinh là cái gì.

Cái gọi là ma tinh kì thật chính là những bảo thạch mà Tiểu Cường đưa cho hắn, bất quá... Ma tinh trong tay khinh giáp thanh niên này tất cả đều là màu xanh biếc, không giống như hắn, hồng hoàng lam lục màu sắc nào hắn cũng đều có.

Hừ...

Nhìn thấy ma tinh trong tay của khinh giáp thanh niên, mọi người chung quanh đều thờ dài, người vừa xuất ra giá một ngàn bốn trăm kim tệ khinh bỉ nói: “Người có lắm không, Địa hệ ma tinh, đây chính là ma tinh cấp thấp nhất, chỉ có bảy kim tệ, tám mươi cái bất quá cũng chỉ có năm trăm sáu mươi kim tệ, so với ta còn thấp hơn bốn mươi kim tệ a! Hơn nữa... Cửa hàng bình thường sẽ không thu mua thổ ma tinh, bằng không tại sao người có tận tám mươi cái?”

Nghe được những lời này, khinh giáp thanh niên lo lắng nhìn hắn nói: “Ta van người, ta biết ta xuất ra giá thấp hơn so với người khác, nhưng là ta thật sự muốn có thanh đoạn cung này, van cầu người, bán cho ta đi!”

Nhìn khuôn mặt thanh niên nhăn với vẻ lo lắng, nhìn lại một chút về mặt kiêu căng của kẻ ra giá một ngàn bốn trăm kim tệ, nhìn lại túi ma tinh xanh biếc của thanh niên nhân, nhớ tới bộ dạng hạnh phúc của Tiểu Cường khi ăn ma tinh, hắn nhanh chóng đưa ra quyết định, tiền tính làm cái gì, dù sao đây cũng là thứ mà Tiểu Cường thích, ma tinh này đem cấp cho nó cũng được.

Phải biết rằng, ở cửa hàng mua ma tinh này giá bảy kim tệ thôi, nếu như mình đi mua khẳng định là phải trên mười kim tệ chứ chẳng chơi, người không có khả năng yêu cầu người ta dựa theo giá cả ban đầu bán cho người, đây gọi là đi buôn ba phần lợi, coi như bớt được cho hắn mỗi ma tinh là ba kim tệ.

Hơn nữa, khinh giáp thanh niên này còn xuất ra tám trăm kim tệ, trong người hắn còn có bốn trăm hai mươi kim tệ, cho dù hạ lệnh nhiệm vụ tìm kiếm Tra Khắc Tư thì vẫn còn thừa gần hai trăm hai mươi kim tệ, ở tên địa cầu tương đương với hai vạn hai ngàn dân tệ rồi, tuyệt đối là đủ.

Nhớ đến bộ dạng hạnh phúc của Tiểu Cường khi ăn bảo thạch xanh biếc này, hắn nhìn khinh giáp thanh niên nói: “Được rồi, người đã chân thành như vậy, thế này đi, ta sẽ bán cây đoạn cung này cho người, bất quá... Ta có mấy vấn đề muốn hỏi người, người có thể không trả lời, không biết...”

Không thành vấn đề!

Không đợi hắn nói hết lời, thanh niên nhân nhanh chóng đáp ứng điều kiện của hắn, hơn nữa còn mau chóng đưa túi kim tệ cho hắn, cấp bách cầm lấy đoạn cung nọ.

Nhìn thấy hàng hóa đã bán sạch, mặc dù có rất nhiều người không tình nguyện, nhưng là không có cách nào khác, bắt đầu đi rồi đi... Sau khi mọi người đều đã rời đi, người ra giá một ngàn bốn trăm kim tệ có vẻ không phục, nhưng bị thanh niên nhân trừng mắt dọa ngay lập tức chán chường chạy đi, xem ra... Thanh niên nhân này thật sự là có chút bản lĩnh a!

Lôi kéo thanh niên nhân đi đến một tửu quán ngồi xuống, suy tư một chút, hắn ngẩng đầu nhìn đối phương, cẩn thận hỏi: “Ta muốn biết, chỗ ma tinh màu xanh biếc này người tìm thấy ở chỗ nào, không biết...”

Thanh niên nhân có chút sùng sốt, cảm thấy khó hiểu nói: “Cái này cũng là vấn đề sao? Ở phía bắc của Huy Hoàng chi thành có một ma huyền sâm lâm, tất cả ma tinh ta có đều lấy từ đó, bất quá nơi đó thật sự rất nguy hiểm, chúng ta bình thường đều chỉ dám đi ở vòng ngoài, không dám xâm nhập vào bên trong, nghe nói sâu trong rừng có ma thú rất là cường đại a!”

Tạm thế đã tới boom tiếp tungtung:

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đại Tứ Thải Cầu

Cẩn thận hỏi rõ phương hướng đi ma huyền sâm lâm, hắn không khỏi cảm thấy hưng phấn gật đầu, khinh giáp thanh niên chỉ điểm cho hắn khu vực có nhiều địa thuộc tính ma thú, mỗi một ma thú đều mang trên người Địa hệ tinh thạch, sau này chính mình tu luyện, cho Tiểu Cường vào trong đó kiếm đồ ăn đi, thích ăn bao nhiêu có bấy nhiêu, đương nhiên... Có thời gian sẽ đi kiếm một ít tinh thạch màu sắc khác, tiền không phải là vạn năng nhưng không có tiền thì không thể giải quyết được việc gì cả.

Gật đầu, hắn một lần nữa mở miệng nói: “Cám ơn người, bây giờ là vấn đề thứ hai, người mua đoạn cung này làm gì a?”

Nghi hoặc nhìn nhìn hắn, khinh giáp thanh niên nghi hoặc nói: “Làm gì? Đương nhiên phải chỉnh sửa, chỉnh sửa tốt vẫn có thể dùng được, mặc dù uy lực có giảm xuống đôi chút nhưng là so với những cây cung bình thường vẫn mạnh hơn rất nhiều!”

Gật đầu hiểu rõ, hần bây giờ mới hiểu, vũ khí đã bị phá huỷ còn có thể tu sửa được, mặc dù sau khi tu sửa uy lực của vũ khí có giảm xuống đôi chút nhưng vẫn là một binh khí tốt, dù sao vẫn còn mạnh mẽ a!

Kinh giáp thanh niên hưng phấn xuất ra đoạn cung, hắc hắc cười nói: “Ngươi xem... Đây đây cung là do gân hoà giao chế tạo ra, đây chính là ma thú cấp 3A a, còn có... Ngươi xem trên thân cung còn có một khối bảo thạch, đây chính là ma tinh của hoà giao a, cái này mới là chỗ quý hiếm của cây cung!”

Dừng lại một chút, kinh giáp thanh niên nói tiếp: “Vô luận là gân hoà giao hay khối tinh thạch này, đều ít nhất có giá tới năm trăm kim tệ a, trên thực tế người đã giảm giá rất nhiều, nếu như ngươi đem cây cung này đi tu sửa sau đó đem đấu giá khẳng định có thể bán tới hai mươi vạn a! Phải biết rằng, cung là khó chế tạo nhất, đều là đồ thủ công xa xỉ đắt tiền”

Chờ một chút!

Nghe xong kinh giáp thanh niên nói, hần không khỏi nhủ mầy, nghi hoặc nói: “Đấu giá hội? Ngươi nói nơi này có đấu giá hội sao?”

Kinh ngạc nhìn lại hần, thanh niên nhân không khỏi ngạc nhiên nói: “Đương nhiên là có, Huy Hoàng chi thành là một toà thành lớn, như thế nào lại không có đấu giá hội chứ? Bình thường ở một toà thành trung bình cũng đã có đấu giá hội rồi”.

Cẩn thận hỏi rõ vị trí của đấu giá đại hội cùng với các tin tức liên quan, hần cảm ơn kinh giáp thanh niên, nắm xe ngựa nhằm vị trí của đấu giá hội chạy tới.

Trong khi hần đang chạy tới đấu giá hội, biết được lần gần nhất đấu giá sẽ được cử hành sau hai mươi bảy ngày nữa, bất đắc dĩ, hần chỉ có thể đem pháp tượng cất ở một nơi nào đó, chờ đến khi đấu giá thì tới lấy.

Đấu giá hội chính là như vậy, chỉ cần ngươi là một mạo hiểm giả, có thể mang vật phẩm tới đấu giá, hơn nữa... Sau khi đấu giá thì ngoại trừ năm phần trăm nộp cho đấu giá hội còn lại có thể tùy thời điểm bằng vào mạo hiểm huy chương đến lấy tiền, bao lâu cũng được.

Sau đó, hần trực tiếp đi đến mạo hiểm công hội, hạ lệnh tìm kiếm Tra Khắc Tư, cứ như vậy, đem vô số mạo hiểm giả giúp hần tìm kiếm Tra Khắc Tư, so với một mình hần tìm kiếm thì việc này tốt hơn nhiều.

Cùng lúc đó, nơi nào đó trong thành, ở trong một căn phòng.

“Cái gì! Toàn bộ đã chết!” Một người trên trán có xăm hình một con rắn hổ mang, thoát nhìn trông như một độc xà nam nhân, không thể tin gào thét giận dữ.

Nghe thấy tiếng rống giận dữ, hắc y nhân cả người run rẩy, cúi đầu nói: “Đúng vậy, toàn bộ đã chết, lúc chúng ta chạy tới nơi cũng chỉ còn thấy mười ba cái thi thể, tất cả đều là huynh đệ của chúng ta, trong đó bao gồm hai cung thủ và A Khô Tư pháp sư!”

Bùm...

Độc xà nam nhân ngồi xuống ghế, thì thảo nói: “Như thế nào lại có thể! Điều này sao có thể? Một người là pháp sư cấp 3A, hai người là cung thủ cấp 2B, như nào mà không thể đối phó được bọn họ! Điều này sao có thể!”

Suy tư một hồi, độc xà nam nhân một lần nữa mở miệng nói: “Ngài Pháp Lệ Ti hiện tại đang ở đâu? Hoà chi quyền trượng còn trong tay của nàng không?”

Hơi dừng lại, hắc y nhân cung kính đáp: “Nàng đã cùng với phụ thân hội hợp, đã đi về nhà rồi, hoà chi quyền trượng như cũ vẫn ở trong tay của nàng.”

Àm!

Nghe xong lời của hắc y nhân, độc xà nam nhân đem cái bàn bên cạnh phá nát, thống khổ nói: “Trời ạ! Cơ hội thật tốt vậy mà lại bỏ lỡ, hoà chi quyền trượng, chẳng nhẽ không thể nào có hi vọng đến được tay ta sao?”

Hắc y nhân nghi hoặc nhìn độc xà nam nhân, hần không rõ, một cây pháp tượng giá trị một trăm vạn đồng tệ như thế nào có thể khiến một người có trong tay cả triệu vạn cảm thấy khổ sở như thế? Chẳng lẽ là... Bên trong pháp tượng này cất giấu một bí mật nào đó?

Rời khỏi đấu giá hội, hần bắt đầu không e dè việc cướp đoạt nữa, mua đại lượng vật phẩm cùng với các đồ làm bếp tốt, phải biết rằng... Hần lần này đi, còn không biết khi nào trở về, nên đã háo hức chuẩn bị vật phẩm dùng được trong mấy ngày, hần không thể kham khổ được.

Đầy bốn cái rượu, hần rót cuộc cũng hài lòng, nhìn bốn cái rượu hàng hoá đầy tràn, mấy thứ này có thể giúp hần sống tốt một năm ở nơi thôn dã!

Cuối cùng, phải mua một cái nệm, sinh tồn ở nơi thôn dã không hề dễ dàng, ngủ cũng là một vấn đề, trước kia không có điều kiện, nhưng là hiện tại, hần nhất định phải mua một bộ đệm thật tốt!

Đi vào cửa hàng chăn màn lớn nhất ở Huy Hoàng chi thành, vừa bước vào cửa, ánh mắt hần liền bị hấp dẫn bởi một chiếc ghế màu ngăm đen, vừa chắc chắn lại vừa đơn giản, cùng với đường cong cơ thể rất là phù hợp, làm cho hần cảm thấy cực kì thoải mái.

Chiếc ghế còn có thể xếp lại cũng có thể duỗi ra, có thể dựng thẳng thành cái ghế dựa, hạ thấp thành ghế nằm, nếu như để ở mức thấp nhất thì biến thành một cái giường đơn giản, tuyệt đối là một vật đa dụng a! (giống cái giường xếp của mình :113:)

Hơn nữa, phối hợp cùng cái ghế còn có một bộ đệm, khăn trải giường, hết thảy đều là đồ chuẩn bị cho những người sinh sống ở nơi thôn dã.

Nhìn ánh sáng toả ra từ chiếc ghế gỗ đen, trong đầu hắn không khỏi dâng lên một ý niệm, nếu như đặt nó ở trên lưng của Tiểu Cường, khi đó... Hắn có thể ngồi, hoặc nửa nằm nửa ngồi ở trên lưng của Tiểu Cường, như vậy thật là uy phong a, vừa có thể ngủ lại vừa có thể chạy, thật đúng là rất hợp với ý hắn.

Hung phấn hồi giả cả, thật đúng là đồ tốt, giá cả lên tới một vạn đồng, cũng may hiện tại trên người hắn có hai vạn đồng, vậy là đủ rồi.

Sửa sang lại cái ghế một chút, hắn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, sau đó... Theo yêu cầu của hắn, công tượng của cửa hàng khoan thêm mấy vị trí ở trên ghế, mấy chỗ này dùng dây cố định chiếc ghế ở trên lưng Tiểu Cường, cùng với hắn đem cố định ở trên ghế, nói cách khác, đang ngủ, nhờ té xuống đất thì sao?

Sau khi mua sắm hết thảy, hắn nắm xe ngựa chạy tới vùng ngoại thành, hô lên một tiếng để gọi Tiểu Cường, sau đó tháo gỡ tất cả mọi thứ xuống khỏi xe, phân phó Tiểu Cường trông coi, quay trở lại trả xe ngựa cho mạo hiểm công hội, ăn điểm tâm đôi chút rồi nhanh chóng chạy về phía Tiểu Cường.

Sau đó... Hắn đầu tiên đem cái ghế cùng với dây thừng cố định ở trên lưng Tiểu Cường, cố định xong nhìn lại Tiểu Cường không khác gì đã biến thành một cái bánh ú, cũng may dây thừng không cứng quá gây trở ngại cho hành động của Tiểu Cường.

Đem bốn cái rương phân biệt cột vào đuôi của nó, sau đó nhảy lên lưng, ngồi vào chiếc ghế dựa thoải mái, cảm thấy an toàn sau khi đem chính mình cố định vào chiếc ghế, ra lệnh cho Tiểu Cường hướng về phía rừng rậm, tìm một nơi an toàn, sau đó bọn họ sẽ nghỉ ngơi ở đó.

Sáng sớm hôm sau, hắn tỉnh dậy rất sớm, thấy Tiểu Cường vẫn còn đang ngủ say, hắn cũng không có quấy rầy nó, nhẹ nhàng cời dây lưng, đang chuẩn bị đứng lên thì Tiểu Cường mở mắt, tri giác của dã thú không phải đùa, chỉ cần một động tĩnh nhỏ đều không thể qua mắt được nó a!

Tán thưởng liếc mắt nhìn nó cười một cái, hắn nói: “Người không cần phải để ý đến ta, trời hãy còn sớm, người ngủ tiếp đi, ta phải rèn luyện thân thể một chút.”

Nghe xong lời hắn nói, đôi mắt to của Tiểu Cường một lần nữa nhắm lại, miệng nó không ngừng co rút lại, rất nhanh chóng, nó lập tức tự ngủ thiếp đi.

Lắc đầu than thở, hắn bắt đầu mở rộng cánh tay cùng bắp đùi, từ khi hắn luyện khoái kiếm tới nay, mỗi ngày đều phải thực hành, mỗi sáng sớm đều phải dành ra một hai giờ để luyện tập khoái kiếm, nói cách khác, lấy cường độ thân thể hắn cùng toàn bộ lực lượng để đạt được tốc độ nhanh nhất cũng có khả năng a!

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ma Huyền Sâm Lâm

Rốt cuộc cũng hoạt động chân tay một lúc, hắn lẳng lặng đứng thẳng thân người, bắt đầu tu luyện, chậm rãi rút ngân kiếm ra, chậm rãi hướng phía trước đâm tới, không phát ra một tiếng động nào, phảng phất giống như Thái Cực Quyền, chậm rãi làm cho người hắn kích động!

Trên thực tế, trải qua hai năm chuyên cần luyện tập, hắn đã cơ bản hiểu được pháp môn của khoái kiếm, mặc dù khoái kiếm của hắn vẫn như cũ chỉ có một thức cùng với biến hoá cũng chỉ là hai bên tả hữu, nhưng là... Trong một kiếm này, lại bao hàm toàn bộ một thân lực lượng của hắn!

Muốn xuất ra một kiếm nhanh nhất, nhất định phải làm cho một kiếm này trở nên hoàn mỹ, hắn rất tin tưởng... Động tác hoàn mỹ này cùng với phương pháp phát lực mới có thể làm cho một kiếm của hắn đạt tốc độ nhanh nhất!

Hiện tại, mặc dù động tác của hắn rất chậm nhưng là trên thực tế, hắn không ngừng nhận thức cùng với sửa sang lại mười hai tự quyết của bản thân, cũng là mười hai pháp môn mà hắn lĩnh ngộ để rèn luyện.

Lực lượng bắt đầu từ chỗ mũi chân, duy trì ổn định hướng về phía trước, sau đó kéo theo cả thân thể, trót lọt đâm ra một kiếm, đây chính là khoải kiếm của hân!

Cùng với khoải kiếm bình thường có điểm bất đồng, vô luận đối mặt với địch nhân như thế nào, cho dù hân liên tiếp giết một trăm đối thủ cũng không dùng ra đệ nhị kiếm pháp!

Một kiếm rồi lại một kiếm, hân không ngừng công kích bất đồng phương hướng, bất đồng vị trí, bất đồng độ cao, một kiếm đâm ra ngoài, tốc độ rất chậm, hân cũng không ngừng nhận thức mỗi kiếm, hân hoàn toàn có thể làm chủ được tâm linh bản thân, nhận thức duy nhất lúc này của hân chỉ có kiếm!

Theo lý thuyết, hân đâm ra một kiếm, một kiếm này là cơ bản nhất, mặc dù khi công kích có thể rất rắc rối phức tạp, tính ra có thể hơn mười loại nhưng là hân chỉ luyện có mỗi thức đâm này thôi!

Sở dĩ lựa chọn đâm là bởi vì công kích mạnh nhất của kiếm chính là một thức đâm này, hân có thể phân biệt đi theo mười hai bước cơ bản nhưng là chưa có thời gian để luyện tập. Thức đâm này tự cũng đủ để cho hân luyện tập cả đời, hân rất tin tưởng, chỉ cần đem thức đâm này luyện đến tuyệt đỉnh, như vậy là có thể hoành hành thiên hạ.

Một lần nữa lại đâm ngân kiếm ở trong tay, cẩn thận nhận thức mỗi một bước phát lực, đây chính là cách tu luyện của hân, hân thời gian cả đời ra chỉ để hoàn thiện thức đâm này, mục tiêu của hân chính là có thể đâm ra kiếm hoàn mỹ nhất!

Không chán nản lần lượt đâm ra, mặc dù đã luyện tập được hai năm nhưng là hân biết... Chính mình vẫn còn kém lắm, mặc dù đã rất thành thực với thức đâm này nhưng là từ lúc mũi chân đạp đất, tiếp theo sau đó là mười hai bước cơ bản liên hoàn hân đều cảm thấy rằng mình đã lãng phí mất đại lượng sức lực, bởi vì lực lượng tiêu hao cũng phản tác dụng làm cho hân một kiếm đâm ra chậm đi rất nhiều.

Đánh giá một chút, nếu có thể không tổn hao chút nào khi hoàn thành mười hai động tác kia, một tia lực lượng cũng không lãng phí, cũng không phản lại, hân không biết một kiếm của mình rốt cuộc nhanh tới thế nào nữa!

Sử dụng kiếm tới cảnh giới cao nhất chính là người kiếm hợp nhất, điều này hân cảm thấy rất đúng, nếu như hân có thể làm cho bản thân cùng kiếm hoà nhập, lúc đó hân là kiếm, kiếm là hân, cho dù không cần nội công gì đó, hoặc là đấu khí, hân vẫn tin tưởng không có mấy người có thể tránh thoát được một kiếm của hân, bất quá rất hiển nhiên, người kiếm hợp nhất chỉ là trạng thái lý tưởng mà thôi, võ học cổ trên địa cầu cũng không nghe nói ai có thể làm được điều đó.

Cho dù tương lai luyện đấu khí cũng là giống nhau, nếu như không rèn luyện các tư thế cơ bản, không thể giảm nhỏ lực lượng tiêu hao cùng phản trùng xuống mức thấp nhất có thể, tốc độ của hân như cũ vẫn không thể nào đề cao, năng lượng cũng là một loại lực lượng, hân đối với thức đâm cảm thấy càng quen thuộc thì lực lượng tiêu hao càng ít đi, tự nhiên một kiếm đâm ra cũng càng ngày càng nhanh lên.

Bây giờ mà nói, hân một kiếm nếu dùng hết sức lực thì trong quá trình đâm ra sợ rằng tiêu hao mất năm sáu phần lực lượng, sau đó lại còn lực lượng phản trùng triệt tiêu mất ba bốn phần nữa, chính thức lực lượng phát huy được cũng chỉ có hai phần mà thôi.

Đâm ra mỗi một kiếm, hân đều trước hết phá hỏng sự cân bằng của cơ thể, làm cho cơ thể hân hướng về phía công kích mà tiến lên, sau đó muốn vượt qua dẫn lực, làm cho thân thể chính mình nhanh chóng đứng lên, bởi vì động tác không hài hoà cân đối nên vừa phản tác dụng vừa triệt tiêu một bộ phận, trực tiếp làm cho lực công kích chính thức chỉ đạt được hai phần.

Nếu như hân hiện tại học được đấu khí, như vậy mặc kệ hân có được bao nhiêu đấu khí cũng bất quá chỉ có thể phát huy được một hai phần mà thôi, phần lớn đấu khí còn lại đều tiêu hao mất, hoặc là bị phản lực triệt tiêu, đây là sự thật!

Muốn đâm ra một khoải kiếm, cũng không phải lực lượng là chủ yếu, đấu khí có thể mạnh vẫn phải có sự thuần thực của các động tác cơ bản, động tác luyện tập càng quen thì đâm ra một kiếm càng nhanh, mà nếu muốn đâm ra một kiếm thuần thực hân nhất định phải xác định hoàn thành mười hai bước cơ bản đó, đây là mục đích tu luyện duy nhất lúc này, không có nhanh nhất chỉ có nhanh hơn, đây là ý niệm trong đầu hân lúc này!

Thời gian trôi qua, hoàn toàn đắm chìm vào trong luyện tập, hân không hề biết rằng Tiểu Cường đã tỉnh lại, lúc nào rồi đi, đến lúc có một con heo rừng thật lớn ném ở trước mặt thì tinh thần hân mới hồi phục trở lại, nhìn bầu trời một chút, mặt trời đã nhô cao lâu rồi, bây giờ chắc cũng phải tám chín giờ rồi.

Tính toán một chút, hân dĩ nhiên đã luyện tập được ba bốn giờ rồi, cũng không có cảm giác thời gian trôi qua...

Mỉm cười lắc đầu, tạm thời hân cũng không muốn ăn thịt, để cho Tiểu Cường tự mình xử lý con heo rừng kia sau đó hân trèo lên lưng nó, lấy ra một bọc lương thực để ăn.

Rất nhanh, Tiểu Cường đã thu thập xong con heo rừng, sau đó... Theo lệnh của hân, xoay người hướng về rừng sâu đi tới, theo như lời khinh giáp thanh niên thì ma huyền sâm lâm ở ngay hướng kia rồi!

Đương nhiên, hân ở trên lưng Tiểu Cường cũng không hề lười biếng, trong đầu mô phỏng những chỗ nhỏ nhất của một kiếm xuất ra, từ lúc bắt đầu rút kiếm, mỗi một động tác đều cẩn thận tự hỏi, xem có thể hay không đẩy nhanh tốc độ, tìm kiếm phương pháp, cẩn thận nhìn nhận lại mười hai bước liên hoàn kia có chỗ nào sai sót hay không.

Mỗi khi hân lĩnh ngộ hoặc là có kiến giải mới thì ngay lập tức nhảy xuống đất, quên mình diễn tập, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, tóm lại muốn hoàn toàn hiểu được vấn đề thì phải diễn tập, có đôi khi dùng lại một thời gian lớn, cả một ngày một đêm để luyện tập.

Hoàn toàn đắm chìm trong luyện tập, hân cũng không để ý tới thời gian nữa, đến một ngày, hân mới phát hiện ra, chung quanh cảnh sắc đã thay đổi,

không còn là rừng rậm màu xanh nữa mà không gian lúc này đã tràn ngập một đám sương màu xanh biếc, nhìn đám sương mờ này, hẳn biết... Bọn họ rốt cuộc cũng đã chạy tới ma huyền sâm lâm.

Không dám xâm nhập, theo mệnh lệnh của hắn, Tiểu Cường di chuyển theo ven rừng, tìm một ngọn núi có cây cối mọc rồi mới ngừng lại, nhìn một chút hoàn cảnh chung quanh, hắn quyết định dừng lại ở chỗ này, bắt đầu tu luyện.

Bất quá, trước đó, hắn còn muốn làm một việc đó chính là tìm ra một nơi thích hợp để hắn tu luyện, nơi đó phải an toàn, thanh tịnh đẹp đẽ, không ồn ào, tốt nhất là một sơn động để hắn có thể ở lại, mặt khác phải có nước ngọt để sống, nói cách khác, hắn không thể sống mà thiếu nước được.

Sơn xuyên, thủy đàm, cảnh đẹp, hết thấy vốn tưởng rằng không thể tìm ra nhưng là... Ngay khi hắn cùng Tiểu Cường đi qua một ngọn núi liền vui mừng lẫn sợ hãi phát hiện xa xa phía trước có một thác nước lớn, ở dưới thác nước là một thủy đàm thật lớn, cảnh đẹp giống như cõi tiên, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, người rất khó có thể tưởng tượng ở một nơi như này lại xuất hiện một cảnh tượng đẹp như thế.

Đã rất nhiều ngày không được uống nước thoải mái, vừa nhìn thấy dòng suối đang chảy róc rách hắn cùng Tiểu Cường mừng như điên chạy tới thủy đàm phía bên dưới thác nước, uống một cách thoả thích.

Uống đến no cả bụng, hắn mới cảm thấy mãn nguyện dừng lại, ngửa đầu nhìn lại, thác nước này cao tới gần ba ngàn thước à, như một dòng ngân hà chảy từ trên trời xuống, mặc dù thác nước này không tính là quá lớn, như một cột nước rộng hàng trăm mét từ trên cao ào ào đổ xuống, tiếng nước đập vào nhau to như tiếng sấm, mặc dù cách xa cả ngàn thước cũng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nhìn qua thủy đàm một chút, mặc dù thủy đàm này không bằng một tiểu hồ, địa thế ở đây cũng rất cao cho nên đại lượng nước chảy xuống từ thác nước đều tập trung ở đây, tạo thành một cái hồ nhỏ, hồ nước được bao bọc bởi hàng chục con suối nhỏ, phân biệt các hướng chảy vào trong rừng, chứng kiến nơi này hắn mới hiểu tại sao không có vết chân dã thú ở đây, bọn chúng không cần phải tới đây trực tiếp uống tại những nhánh suối là được rồi.

Mời đăng kí dịch tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=28889>

Góp ý tại đây: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?p=2337862#post2337862>

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Thần Phong Chi Mê

Nhìn sâm lâm xanh um trước mắt, lại còn ngọn núi cao ngất, hắn không khỏi mừng rỡ cùng Tiểu Cường chạy về hướng ngọn núi đó, nếu như có thể tìm thấy một thạch động như vậy không phải quá lý tưởng sao.

Rất nhanh, bọn họ đã chạy tới chân ngọn núi, đứng gần xem càng cảm thấy thác nước thật là đồ sộ, tiếng nước kinh thiên động địa đủ để làm cho người nhất gan cảm thấy run sợ, nếu như không phải tận mắt chứng kiến, thật sự khó tin rằng đại thiên nhiên lại có thể chế tạo ra một kì tích như vậy!

Dưới chân thác nước, hơi nước tràn ngập, nước bắn tung toé tạo ra những bọt nước phản chiếu ánh mặt trời, xung quanh thác nước còn hình thành vài cái cầu vồng nho nhỏ nữa, thoạt nhìn cực kì xinh đẹp!

Thất thần nhìn một hồi lâu, hắn rốt cuộc cũng nhớ tới mục đích lúc đầu, hướng Tiểu Cường dặn dò vài câu, sau đó một người hướng về phía bên trái dọc theo núi đi lên còn một người thì hướng bên phải tìm, bắt đầu dò tìm huyết động để dung thân, ở nơi thôn dã tu luyện, nếu như có thể tìm được một huyết động như thế không phải thực sự là quá tốt sao.

Cả ngọn núi lớn có rất nhiều huyết động, sau khi đi cách xa thác nước bốn trăm thước hắn đã nhanh chóng tìm ra được một cái huyết động.

Đó là một cái huyết động cách mặt đất gần một trăm mét, cũng may là đường đi lên cũng không dốc lắm, sườn dốc chỉ độ bảy mươi độ thôi, trên đường trải đầy bụi cây, tùm tùm lại thành từng nhóm nhưng vẫn là có thể đi lên được.

Đáng tiếc chính là, khi hắn tới xem thì cảm thấy thất vọng, cái huyết động kia rất nông, chỉ sâu hơn mười thước tức là không thể che gió cũng như che mưa được, mặc dù có thể ở tạm một thời gian nhưng tóm lại là không thể hài lòng được.

Lắc đầu, hắn rời khỏi huyết động, cẩn thận đi về phía chân núi, tiếp tục tìm kiếm, đáng tiếc... Đã tìm kiếm quanh bốn trăm thước nhưng vẫn không thể tìm được thêm cái nào nữa, một ngọn núi chỉ có một huyết động thôi sao.

Ngay lúc hắn đang thở dài, đột nhiên... Thân ảnh to lớn của Tiểu Cường xuất hiện ở phương xa, sau mấy lần nhảy nhót nó nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn, đôi cánh lớn không ngừng ra hiệu cho hắn.

Mặc dù Tiểu Cường không thể nói được, điều bộ cũng tùy tiện nhưng qua vẻ mặt hứng phấn của nó hắn có thể hiểu ra được đại ý, nó khẳng định là đã tìm ra được một địa phương thích hợp.

Không chờ đợi, nhanh chóng nhảy lên lưng của Tiểu Cường, bàn tay vung lên, Tiểu Cường nhanh chóng dùng tốc độ cao nhất của mình chạy đi, sau khi chuyển hướng nó nhanh chóng chạy tới địa phương vừa phát hiện ra.

Vài phút sau, hắn cùng Tiểu Cường đã đi tới phía bên phải thác nước, phía trước huyết động là một bãi đá thật lớn, hơi nước từ thác bay đến tận nơi này, hơi nước trước cửa huyết động dày đặc giống như sương mù vậy.

Đây là một bãi đá thật lớn, từ ngoài nhìn vào có thể cao bằng tòa nhà ba mươi tầng ở địa cầu, bãi đá nằm là một bộ phận nằm trên vách núi, có một hang động ở đó.

Tán thưởng vỗ đầu Tiểu Cường, hắn một mình đi vào huyết động, mặc dù huyết động này không nhỏ, nhưng Tiểu Cường vô luận thế nào cũng không thể vào được, nó chỉ có thể đứng ở bên ngoài thôi.

Đây là một huyết động giống như hình chữ Q, lúc mới bước vào huyết động, thì thấy một đường xiên lớn, thông đạo dài độ bao thước, theo sau chính là một huyết động hình tròn, hình dáng cả huyết động đúng là hình chữ Q.

Hải lòng nhìn huyết động, mặc dù cửa ra vào có ẩm ướt nhưng là bên trong lại rất khô ráo, không gian cũng trống trải, diện tích khoảng năm mươi thước, mặc dù ánh sáng có hơi tối một chút bất quá dùng để tu luyện như vậy cũng là đủ rồi, mặt khác... Bọn họ chỉ ngủ buổi tối ở trong này còn ban ngày sẽ không ở tại đây.

Hung phen đem tất cả vật tư từ trên lưng Tiểu Cường tháo xuống, nhanh chóng mang tất cả vào trong huyết động, sắp xếp xong vị trí để ngủ, hắn biết... Tương lai rất dài, hắn phải biết vượt qua tất cả khó khăn!

Mọi thứ đều tốt đẹp, hắn cho Tiểu Cường ra ngoài tự do hành động, sau đó... Tận hưởng một giấc ngủ ngắn để rồi sau đó bắt đầu vào việc tu luyện.

Trước tiên phải đọc sách đã, để tránh gặp phải sai lầm như lần trước, hắn xuống núi thu thập một số nhánh cây cùng một số bụi cây đan lại cùng nhau sau đó dùng bùn sền sệt đắp lại thành một cái cửa dùng để che chắn quang mang của Kim thư.

Bởi vì ngoài động hơi nước rất nhiều, hắn lo lắng hơi nước sẽ làm bùn rời ra nên đã đem cửa đặt vào trong này, bởi vì thông đạo của huyết động vốn xiên nên quang mang phản chiếu không quá lớn, hơn nữa do bùn cùng nhánh cây tạo thành cửa nên hắn nghĩ sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Để chịu nằm ở trên ghế, dùng chiếc chăn da thú mềm đặt ở dưới chân, cả người hắn đắm chìm vào trong cảm giác ấm áp, từ trong lòng ngực lấy ra cuốn sách mà Lệ Ti đưa cho - Thần phong phổ!

Tự đã chuẩn bị tốt cho quang mang xuất hiện, tâm tình mong chờ, hắn rút cuộc một lần nữa mở ra Kim thư, nhất thời... Quang mang chiếu xuống, vốn trong động ánh sáng mờ mịt lập tức bị kim quang bao phủ, từng đạo ánh sáng màu tím không ngừng phiêu dăng.

Thần phong phổ, tổng cộng có chín trang, mỗi trang đều chỉ có một mặt chữ, chữ viết là màu tím, ở dưới ánh đèn long lân nhĩ lệ, quang mang phát ra giống như bảo thạch.

Cẩn thận nhìn lại, một tờ... Rồi lại một tờ, sau khi xem xong tất cả hắn nghi hoặc đem Thần phong phổ thả xuống, này là Thần phong phổ bí tịch sao? So sánh với Ngã Khán Thị Thần phong đầu khí còn kém hơn nhiều.

Trong sách ghi chép lại rõ chi tiết nguồn gốc của Thần phong phổ, cùng với Thần phong đầu khí là có cùng đặc thù, nhất là thời kì Thần phong đầu khí còn huy hoàng, bình luận cùng nhận xét, từ chín trang sách hắn không thấy có bất kì một phương thức tu luyện nào cả, này là sao chứ? Chẳng lẽ... Chỉ nói rằng Thần phong đầu khí lợi hại mà không hề đề cập tới phương pháp tu luyện của Thần phong đầu khí sao?

Chẳng lẽ...

Nghi hoặc nhìn vào Thần phong phổ trong tay, hồi tưởng lại các bí tịch thường có bí mật, cất giấu cái gì a, cái gì cất giấu a, tìm kiếm tất cả biện pháp mà hắn có thể nghĩ ra lúc này, hắn đều nhất nhất thí nghiệm cả nhưng là kết quả đều làm hắn cảm thấy thất vọng, này không có một điểm tác dụng một chút nào.

Hắn thậm chí còn nghĩ ra biện pháp đem đốt đi mà cũng không có biến hoá gì cả, nhìn lại hàng chữ long lân quang mang, hắn hoàn toàn mờ tịt, Lệ Ti nói vô cùng minh bạch rằng đây chính là Thần phong đầu khí bí tịch, chẳng lẽ... Là nàng làm sao?

Chưa từ bỏ ý định, hắn một lần nữa mở kim thư ra xem, từ trang thứ nhất cho tới trang thứ chín, phân tích đầu mỗi ở các như vậy có thể suy luận ra được một chút.

Nghĩ vậy nên hắn cơ hồ đem tất cả mọi góc ngách của trang thứ nhất cẩn thận xem xét, đối với văn tự rất rõ ràng trong trang thứ nhất này, cuối cùng hắn cũng hoàn toàn khuất phục, không thể tìm ra được một chút manh mối nào.

Ngơ ngác nhìn chữ viết ở trang thứ nhất này, hai mắt hắn đắm đắm nhìn vào trang sách, hơn nữa ánh sáng vẫn rất mạnh nên đổi lại là người khác thì vẫn

có thể nhìn được.

Tầm mắt có chút đi xuống, nhìn vào giữa trang sách thấy hai điểm đen di động, cười khổ một tiếng, hần biết... Hần đã bị hoa mắt rồi, nếu còn tiếp tục nhìn sẽ làm tổn thương tới mắt.

Nghĩ tới đây, hần không khỏi nhắm mắt lại, tay phải nhéo mũi, buông lỏng ánh mắt, nhưng là sau một khắc, hần ngơ ngẩn cả người, hoàn toàn không nghĩ tới, một điều gì đó xuất hiện trong đầu hần.

Không gian ba chiều đồ?

Nhanh chóng ngừng lại, hần nghĩ đến điều hấp dẫn đó, mở to hai mắt hướng hai điểm đen nhìn lại, không sai... Chính là điểm đen!

Trên cả trang thứ nhất, trừ bỏ hai điểm đen này, tất cả đều là chữ viết màu tím, như vậy... Đây hai điểm đen dùng để làm gì chứ? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ dùng để!

Lúc còn ở trên địa cầu, trong trường hần đã được xem qua bức tranh không gian ba chiều, mặc dù rất phức tạp, mắt nhìn thấy chỉ là một điểm mà thôi, nhưng khi nhắm mắt lại, trong không gian ba chiều, hai điểm trùng vào làm một điểm, lúc đó toàn bộ hình ảnh sẽ thành một không gian ba chiều, rất là kì diệu!

Nhìn hai điểm đen ở trên Thần phong phổ, trái tim hần không khỏi cảm thấy khẩn trương hần lên, đây là hi vọng cuối cùng, chẳng lẽ nói, đây là phương thức phá giả bí mật của bí tịch này sao?

Kích động hít sâu một hơi, hần tận lực làm cho chính mình trở nên tỉnh táo, sau đó... Nương theo quang mang phát ra, hần gắt gao đem hai điểm đen khoá lại với nhau, cố gắng điều chỉnh cự li mắt của hần, hai điểm đen chậm rãi tiến về phía nhau... Tiến sát vào nhau...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thần Phong Đấu Khí

Bá!

Rốt cuộc, hai điểm đen cũng trùng vào nhau, cùng lúc đó... Kim quang sáng lên, ánh sáng tím biến mất, sau một khắc... Trước mắt hần xuất hiện một không gian huy hoàng! Một loạt chữ to màu tím xuất hiện trước mặt hần.

Thần tồn ý xá trung, khí bàn trung tiêu chi nội, tinh tẩu vô song chi đan.

Những chữ này như là một lập thể, nhìn trong suốt so sánh hai hàng chữ rốt cuộc hần đã hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Thần tồn ý xá trung” kì thật theo như ngôn ngữ ở địa cầu chính là huyết bách hội, hần phán đoán như vậy, cái gọi là thần hần chính là tinh thần chi lực!

Theo sau là “khí bàn trung tiêu chi nội” cái này chính là thiên trung huyết, nhìn từ trên xuống ngoài điểm này ra không còn cách giải thích nào khác.

Về phần “tinh tẩu vô song chi đan” cái này chính là vị trí của song vô song chi đan, đây chính là vị trí của đan điền, tới giờ khắc này, hần ước chừng có thể hiểu được, trang thứ nhất chính là muốn làm sáng tỏ nguồn năng lượng của Thần phong đấu khí!

Rõ ràng hết thấy, chậm chậm nhắm hai mắt lại, mặc dù chỉ là nhìn một lúc nhưng là hai con mắt hần cảm thấy mệt mỏi, vừa suy nghĩ vừa nhớ lại những gì vừa chứng kiến, xác nhận không còn sai lầm, hần mới từ từ mở mắt, thuận tay mở luôn trang thứ hai!

Cùng trang thứ nhất có điểm bất đồng, này một tờ mà có ba điểm đen, hần biết... Cái này thực sự khó khăn hơn không gian ba chiều đồ, rất nhiều đồng môn không thể nhìn ra được, bất quá rất may rằng hần có thể nhìn thấy.

Vuốt vuốt con mắt, hần một lần nữa tập trung vào ba điểm đen, rất nhanh... Ba điểm đen chậm rãi di động sau một khắc... Ba điểm đen rốt cuộc cũng dung hợp lại với nhau, ban đầu là hai điểm rồi sau đó là một điểm, cuối cùng... Một lần nữa kim quang lại sáng lên trước mặt hần!

Không gian sáng ngời trước mắt, hần một lần nữa lại nhìn thấy các chữ to màu tím, cùng với một sơ đồ cơ thể người, không dám phân tâm, hần hướng tới những chữ to đó nhìn lại: “Thần lấy không khí, khí lấy điều tinh, tinh khí phát ra, thần phong tự thành!”

Mê hoặc nhìn hàng chữ nọ, sau đó, hần hướng về đồ hình cơ thể kia, sau một khắc... Xuất hiện một thứ làm cho hần kinh ngạc!

Đây là một nửa nhân ảnh, đầu tiên là não bộ trên cơ thể người, sau đó... Một đạo tử quang thuận thể truyền xuống, đi tới thiên trung huyệt, sau đó... Kim quang từ thiên trung huyệt chột lóe lên, một đạo kim sắc chậm rãi hình thành, cùng lúc đó, đã bị hấp dẫn đi vòng quanh cơ thể người, cùng với bộ vị đan điền, đại lượng kim quang chột hiện lên, nhanh chóng hướng tới thiên trung huyệt hội tụ.

Chứng kiến tới đây, hai mắt của hần không thể kiên trì được nữa, kim quang loè loè đích Kim thư lại một lần nữa biến thành một quyển sách bình thường, bất quá... Hần đã nhìn rõ hết thấy.

Ở trang này, kì thật rất dễ hiểu, đây chính là dùng tinh thần lực, điều động thiên trung huyệt cùng đầu khí, sau đó dẫn động năng lượng trong và ngoài cơ thể, đại lượng hội tụ, vì thế hình thành đầu khí, nếu như nói vậy, trang thứ nhất chính là nguyên lí, còn trang thứ hai chính là quá trình hình thành đầu khí!

Liên tục nhìn hai trang, mặc dù con mắt đã rất mệt mỏi nhưng là hần vẫn không thể nhìn được, tiếp tục mở ra trang thứ ba, trang này điểm đen thật sự càng nhiều, đạt tới năm cái, này đã là cực hạn mà mắt hần có khả năng trông thấy!

Cố gắng hơn một ngày, rốt cuộc... Năm điểm đen cũng chậm rãi di chuyển, cuối cùng hợp thành một cái, sau một khắc... Trước mắt hần rốt cuộc một lần nữa kim quang sáng lên, bất quá lúc này đây, ngoại trừ đồ hình cũng không thấy có chữ viết nào cả!

Ở trang này chính là đầu khí cơ bản thiết thực cùng đồ hình cơ thể người, ở trong lồng ngực tràn đầy đầu khí, rất hiển nhiên, quá trình diễn biến tiếp tục xảy ra.

Mô hình cơ thể người nhẹ nhàng nhấc tay phải, nhất thời... Một đạo màu tím rõ ràng từ thiên trung huyệt kéo dài ra ngoài, theo cánh tay phải thông xuống, sau đó... Một đạo kim quang hiện lên, tựa hồ phát ra một đạo công kích.

Nói thật ra, đồ giải này, thay bằng một đũa tre cũng có thể hiểu được cho nên hần cũng không mất nhiều thời gian, rời khỏi đó, tiếp tục mở ra trang tiếp theo.

Khi hần nhìn thấy ở trang thứ tư có tận bảy điểm đen thì thiếu chút nữa đã bật khóc, này là nằm ngoài khả năng của hần rồi, thử nửa giờ, nhưng mà cũng không thấy có hiệu quả gì cả, con mắt chưa xót không thể chịu nổi, cũng không muốn nhìn nữa!

Bất đắc dĩ khép kim thư lại, hần thất vọng nằm dài trên ghế, trước mắt Kim tinh loạn xuất hiện, hần biết... Muốn chứng kiến nội dung sau này chỉ có duy nhất một biện pháp, đó chính là rút ngắn thời gian xem ở mỗi trang, trừ biện pháp này ra không còn cách nào khác.

Tạm thời không có cách nào làm được hần cũng không đi làm, bây giờ cuối cùng đã biết đầu khí là cái gì, như vậy đã là đủ rồi, cẩn thận nhận thức lại ba bức phó đồ giải, bất giác hần ngủ quên đi mất.

Khi hần tự nhiên tỉnh lại, lúc đi ra khỏi động khẩu, đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi, xem ra đồng hồ sinh học của hần rất là chuẩn a!

Vườn vai một cái, hần bắt đầu cân nhắc những nội dung hôm qua đã thấy ở trong Thần phong phổ, nghĩ tới mấy đồ hình, hần thử làm theo hai câu khẩu quyết này.

Tập trung ý niệm, đem tất cả sự chú ý đặt vào trong não bộ, nhất thời... Hần cảm thấy đại não mát lạnh, vui mừng lẫn sợ hãi, hần dẫn đạo lương khí này đi xuống phía dưới, sau khi đi tới vị trí thiên trung huyệt, sau một khắc... Hần cảm thấy được ba đạo hơi thở yếu ớt.

Kích động hít sâu một hơi, hần lợi dụng ý niệm thúc dục ba đạo khí lưu yếu ớt tại thiên trung huyệt của hần chậm chậm xoay tròn, đáng tiếc chính là, vô luận hần dùng suy nghĩ thế nào cũng không thể làm cho ba đạo khí lưu đi động, như trước vẫn tiêu điều tự tại đi động.

Nếu như không có cảm giác được đại não có lương khí cùng với ba đạo khí lưu yếu ớt, hần có lẽ bây giờ đã từ bỏ nhưng là cảm giác được bọn chúng nên những gì Thần phong phổ viết hết thấy đều là sự thật, cho nên... Hần tiếp tục nghĩ tới dụng ý chỉ thúc giục ba đạo khí lưu xoay tròn!

Đứng dưới ánh nắng buổi sớm, hần hoàn toàn quên hết tất thấy, cố gắng dùng ý niệm thúc đẩy ba đạo khí lưu nọ, không biết kiên trì được bao lâu, rốt cuộc... Ba đạo khí lưu tựa hồ cảm nhận ra ý niệm tồn tại, hành động không còn tự do tự tại như trước nữa!

Dần dần, dưới chấp niệm thúc giục của hần, ba đạo khí lưu rốt cuộc cũng thông thả chậm chậm xoay tròn, mặc dù xoay vô cùng chậm nhưng rốt cuộc cũng là xoay tròn!

Nhìn ba đạo khí lưu xoay tròn, hần cảm giác được nhiệt độ trong đan điền đang tăng lên, đồng thời... Một đạo khí ám áp từ dưới đan điền đi lên, bị hấp dẫn vào trung tâm, nhất thời... Tốc độ xoay tròn có nhanh hơn một chút, cấu thành ba đạo vòng xoáy nhỏ nhưng năng lượng chảy trong đó thật lớn!

Cùng lúc đó, ngoài thân thể, cũng có một chút cảm giác mát lạnh chính là năng lượng tiến vào trong cơ thể, đều hướng tới cái vòng xoáy nhỏ nhỏ kia tụ hợp lại.

Ước chừng hao phí sáu giây, hần cảm thấy thiên trung huyệt đã bão hoà, chính trong lúc này, lồng ngực hần cảm thấy đau nhói, cảm giác như nứt ra không chịu nổi!

Kinh hãi, hần vội vàng dựa theo phó đồ thứ ba đưa tay phải lên, nhất thời... Năng lượng được dẫn theo hướng cánh tay vận chuyển đi!

Sau một khắc, hắn rõ ràng cảm nhận được, một đạo kim quang mỏng mảnh xuất hiện ở tay của hắn, quả thực giống như ma pháp!

Kích động nắm chặt hai tay, thật sự không ngờ, hắn nhanh như vậy có thể học xong Thần phong đấu khí, mặc dù đậm bạc vô cùng, cơ hồ không có bất kỳ uy lực nào nhưng là thông qua chín trang trong Kim thư hắn biết, nếu tiếp tục chăm chỉ rèn luyện thì đấu khí của hắn sẽ ngày càng trở nên mạnh hơn!

Đấu khí tu luyện, không có bất kỳ đường tắt nào, chỉ có không ngừng cố gắng thì mới có thể không ngừng tiến bộ được, bất quá... Thiên phú của hắn không biết thế nào, trong cơ thể Phong hệ năng lượng rất mỏng manh, không biết phải luyện tập mất bao lâu mới có thể đối đầu được với người bình thường của thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Gian Khổ Tu Luyện

Cùng với võ học trên địa cầu là giống nhau, đấu khí ở thế giới này cũng chú ý đến tinh, khí, thần ba cái phân biệt cùng với hạ đan điền, trung đan điền và cuối cùng là thượng đan điền, chỉ bất quá, đối với cách vận dụng tinh khí thần thế giới này có phương pháp đặc biệt.

Thần là chỉ tinh thần, tinh thần lực cường đại, liền có thể nhanh hơn thúc nộ khí trong trung đan điền, hơn nữa nhanh chóng có thể hình thành vòng xoáy, hơn nữa có thể đẩy nhanh tốc độ, tăng mạnh lực hấp dẫn!

Về phần khí, chính là tụ tập đấu khí, vị trí của đấu khí chính là trung đan điền, mỗi người trời sinh đều có đấu khí, bất quá có người cường một chút, có người thì lại nhược một chút, bất quá không thể dựa vào đó để quyết định thành tựu trong tương lai được, chỉ cần không ngừng tu luyện, ai cũng có thể luyện tập tới cảnh giới thượng đẳng!

Đấu khí lưu có mạnh yếu, quyết định bởi vòng xoáy, lực hấp dẫn của vòng xoáy, cùng với tốc độ dung nạp, đấu khí lưu càng lớn thì thời gian tụ tập càng ngắn, tốc độ phóng ra càng nhanh.

Cuối cùng là tinh, tinh khí thật chính là một loại năng lượng của cơ thể, cũng không có gì cụ thể cả, có thể chuyển hoá thành đấu khí bổ sung cho bên trong trung đan điền.

Vô luận là tinh, khí hay là thần, muốn đề cao, cũng chỉ có một cách, sử dụng càng nhiều lần tinh thần lại càng cao, đấu khí lưu lại càng cường đại, tinh lực lại càng nhiều, tất cả các đặc tính của đấu khí đều được đề cao, đây chính là phương pháp duy nhất tu luyện đấu khí!

Mặt khác vấn đề chính là khả năng dung nạp và thông đạo, hiện tại... Trung đan điền, hạ đan điền cùng với thượng đan điền của hắn đều có thể tích rất nhỏ, giống như vừa rồi... Chỉ tụ tập một ít năng lượng mà trung đan điền của hắn đã bão hoà, như vậy tuyệt đối không được, chỉ có sử dụng nhiều không ngừng mở rộng, phóng thích, ba cái đan điền mới có thể dung nạp được một lượng lớn năng lượng!

Đồng dạng đấu khí thông hành trong kinh mạch cũng không giống nhau, chỉ có không ngừng phóng thích, mới có thể mở rộng kinh mạch ra, làm cho đấu khí ngày càng nhiều hơn, càng mãnh liệt phóng ra bên ngoài!

Cần thận cảm giác ba đạo đấu khí lưu ở trong trung đan điền, mặc dù không rõ ràng lắm nhưng là hắn có thể khẳng định, trải qua một kích vừa rồi, bọn chúng đều tích cực hơn rất nhiều, hắn tin tưởng... Mặc dù cảm giác không được, nhưng là bọn chúng đều đã có tiến bộ nhất định!

Hưng phấn, hắn không khỏi một lần nữa lại tụ tập đấu khí, sau đó phóng ra, nhưng là... Sau ba giờ luyện tập thân thể hắn mặc dù không có vấn đề gì, nhưng là tinh thần đã không thể cầm cự được, đầu như muốn ngất, vô luận thế nào cũng không thể nào tập trung tinh thần, cũng không có cảm giác trong não một luồng năng lượng lạnh lẽo chảy qua nữa!

Lắc đầu cười khổ, này sau ba giờ rèn luyện, không khác biệt lắm cùng với ba giờ làm bài kiểm tra hắn đều đã tập trung tinh thần đến cực độ, não bộ đã cảm thấy quá hạn, thần thức của hắn bây giờ như không xác định được! Xem ra... Đấu khí này đúng là rất khó để luyện tập, tinh thần lực không đủ thì không thể luyện thành được.

Cảm khái lắc đầu, tất cả đệ tử đều phải lao lực thì mới có thể thành công, chẳng trách thế giới này võ sĩ luyện đấu khí khó khăn vậy, dù sao... Trên thế giới này còn có nhân tài, không cần phải là nhân tài toán học, vật lý, hoá học, tinh thần lực có hạn, lúc mới luyện tập đấu khí đều cảm thấy rất khó khăn.

Thần phong phổ đã nói rất là rõ ràng, thiên phú tại người, ba năm có thể bồi dưỡng tinh lực, sáu năm có thể bồi dưỡng đấu khí, chín năm có thể bồi dưỡng tinh thần, mười hai năm có thể phát ra đấu khí cơ bản! So sánh với bản thân, hắn vừa mới luyện tập đã có thể theo kịp võ sĩ luyện tập trong mười hai năm rồi! Từ loại trình độ này mà nói, cùng với những võ sĩ đồng tuổi hắn đã vượt xa rất nhiều rồi.

Mặc dù bây giờ có lẽ là ngang hàng nhưng là... Dựa theo Thần phong phổ này giới thiệu, một võ sĩ siêu hạng, một ngày chỉ có thể luyện tập tối đa ba giờ mà thôi, mà hần thì sao chứ? Ngay từ khi mới bắt đầu tu luyện đã có thể luyện tập trong ba giờ rồi, cho nên... Mặc dù bây giờ đấu khí của hần rất mỏng nhưng là hần rất tin tưởng, trong khoảng thời gian ngắn có thể đuổi kịp những võ sĩ siêu hạng cùng tuổi, chuyện này có thể khẳng định! Một người là sơ cấp chiến sĩ có thể xuất đấu khí ra ngoài là đã có thể khoe khoang rồi, về phần một ngày luyện tập được ba giờ, đó chính mục tiêu theo đuổi cả đời của bọn họ!

Nhớ tới cuộc sống ở trên địa cầu, hần không khỏi cảm thấy ớn lạnh, đó là thời còn đi học trung học, mỗi buổi tối đều phải làm bài tập đến nửa đêm, nói cách khác là không làm không được, như thế rèn luyện, tinh thần lực của hần đã không thể tưởng tượng rồi, mặc dù trên địa cầu chỉ là một người bình thường, nhưng là ở cái thế giới này có thể xem như là đã rất cao rồi!

Cẩn thận cảm nhận một chút, tinh thần lực đã tiêu hao hết, vừa rồi còn cảm thấy vầng đầu, đấu khí lưu trong trung đan điền còn cảm thấy mơ hồ, tinh lực ở trong hạ đan điền cũng không còn nhiều lắm, nhưng làm cho hần mừng rỡ chính là hần có thể cảm nhận một cách rõ ràng thể tích của ba đan điền đều lớn lên, cái này tuyệt đối không phải là ảo giác, việc mở rộng này là rất chân thật, hần đã có thể phóng ra đấu khí màu vàng dài khoảng ba đốt ngón tay.

Ngơ ngác nhìn một mặt trời ở trên cao, kế tiếp hần nên làm gì đây? Sẽ không phải cả ngày đều như vậy nghỉ ngơi chứ, như vậy thật sự là quá lãng phí!

Trầm tư một hồi, hần rất nhanh đã tìm ra phương hướng, đấu khí hiện tại đã luyện tập được ba giờ, nhưng là khoái kiếm có thể luyện tập vô hạn, đấu khí chính là năng lượng bên trong, mà khoái kiếm chính là sự phối hợp giữa lực lượng và thân thể, một trong một ngoài, một điểm cũng có mẫu thuẫn!

Nghĩ tới đây, hần không khỏi có chủ ý, bất quá... Lần huấn luyện trước, hần đã lập ra một kế hoạch đầy đủ để luyện tập, rất rõ ràng làm tăng thực lực của bản thân, tuyệt đối không hề khinh suất.

Khoái kiếm của hần cơ bản đã được định hình, mặc dù chỉ đơn giản là một kiếm, nhưng chính là trong kiếm này, đã chia thành mười hai bước liên hoàn, do thân thể của hần quyết định bộ vị.

Có một chút tính toán, hai bộ vị đầu, nói cách khác, hần phải tăng thêm thành mười bốn vị trí, lực lượng càng đủ thì khả năng bộc phát lực của hần càng mạnh, một kiếm cũng nhanh hơn!

Cước, hoả, bấp chân, đầu gối, bấp đùi, hông, thắt lưng, thân thể, vai, trên cánh tay, khủy tay, cánh tay, cổ tay, ngón tay, này mười bốn bộ vị đều là nơi mà hần phải rèn luyện.

Kì thật, trên đường tới đây, hần đã suy nghĩ rất nhiều, có thể đồng thời gia tăng hết thảy chỉ có một cách - chạy! Cùng với phụ trọng chạy hơn nữa lại còn chạy trên bờ cát nữa.

Lúc ở trong Huy Hoàng chi thành, hần có may một bộ sa giáp, bộ giáp này có thể trùm kín từ đầu cho đến chân hần, bất quá, hần cũng không có mua sa hài, chỉ là da thú nhuyễn hài bình thường mà thôi!

Về phương diện khác, hần không có khả năng ngay từ đầu mang theo quá nhiều cát, như vậy hần không thể chạy được, lại càng không cần phải nói đến cái gì luyện tập, cho nên... Hần phải chú ý tới trọng lượng!

Thăm dò một chút bằng cách cho cát vào các bộ vị trên cơ thể, mặc da thú nhuyễn hài, hướng chân núi chạy đến, xung quanh thủy đầm có bờ cát, chính là nơi tốt nhất mà hần có thể dùng để luyện tập!

Rất nhanh, hần đi tới thủy đầm, nhìn thủy đầm thật lớn trước mắt, hần ước chừng một chút một vòng thủy đầm này chắc phải gần một ngàn thước, hiện tại... Mục tiêu của hần chính là chạy được một vòng, lấy đơn vị là vòng, không ngừng điều chỉnh lượng cát trên cơ thể, vừa có khả năng hoàn thành một vòng thủy đầm là hần đã đủ tiêu chuẩn.

Bờ cát mềm mại, ánh nắng mặt trời chiếu xuống nóng bỏng, mặc dù có đeo da thú nhuyễn hài, nhưng là không thể ngăn cản được sức nóng ở truyền tới chân! Cũng may hần cũng không muốn nghỉ ngơi tại đây, mới vừa đến hần đã nhanh chóng bắt tay vào luyện tập.

Mỗi bước chân hần chạy đều không dùng quá nhiều lực, mỗi lần chạm đất, hạt cát ở bốn phía đều triệt tiêu phần lớn lực lượng, chỉ có điểm ở khởi đầu ở mũi chân, sử dụng lực ở bàn chân hần mới có thể đề cao tốc độ được, đồng thời cũng cố gắng hết sức, đối với lực lượng ở bàn chân, yêu cầu hết sức nghiêm khắc!

Một ngàn thước, cũng không phải là khoảng cách xa xôi nhưng là với một người trên lưng mang theo ba mươi cân phụ trọng thì một ngàn thước thật là một quãng đường dài dằng dặc, khi hần nghiêng răng chạy tới điểm khởi đầu hai chân hần cảm thấy có rút, không thể cố gắng ngã xuống bờ cát, không thể đứng lên được nữa.

Hồ... Hồ... Hồ...

Kịch liệt thở dốc, hần cảm thấy mệt mỏi vô cùng, mặc dù chỉ là một ngàn thước nhưng đối với hần mà nói, cái này đã là một khảo nghiệm nặng nề rồi, có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy về đích, hần đối với bản thân đã rất hài lòng rồi, nhưng với trình độ như vậy, sợ rằng còn phải cố gắng nhiều hơn nữa!

Hôm qua đi chơi Quốc khánh có hơi quá nên tối qua không post đc :113: Rất mong anh chị em cô bà chú bác thông cảm :021:

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Bách Luyện Thành Cương

Nằm nghỉ một chút, hần liền đứng dậy, gian nan đi về phía thác nước, rút ra ngân kiếm ở thắt lưng, thông thả bắt đầu tập luyện thể dâm, nghỉ ngơi đã đủ nên cũng đã đỡ mệt mỏi chút, chờ hoàn toàn hồi phục thì hần còn muốn tiếp tục chạy một vòng nữa.

Thống khổ tu luyện, hần thủy chung vẫn duy trì huấn luyện phi thường này, bởi vì hần biết, đây chính là cách duy nhất để tăng thực lực của hần, hần cũng không hi vọng xa vời vào linh đan diệu dược, sau khi ăn trực tiếp biến thành thần tiên, như vậy chỉ có trong truyền thuyết mà thôi, không ai không cố gắng mà dành được thành công cả!

Sau nửa giờ luyện tập dâm kiếm, hần rốt cuộc cũng đã khôi phục hoàn toàn thể lực, uống một chút nước, nghiêng răng nghiêng lợi một lần nữa bắt đầu chạy, đây chính là phương pháp huấn luyện của hần!

Cùng phụ trọng chạy quanh thủy đàm -- luyện tập khoái kiếm để khôi phục thể lực -- cùng phụ trọng chạy quanh thủy đàm -- luyện tập khoái kiếm... Đây là những thứ hần phải luyện tập, hần không ngừng luyện tập, không hề bỏ dở! Giữa trưa có ăn một chút thức ăn đơn giản sau đó nghỉ ngơi nửa giờ, tiếp tục luyện tập, không ngừng luyện tập.

Rốt cuộc hoàng hôn cũng buông xuống, lẳng lặng nằm trên bãi cát, cả người không còn một chút khí lực nào, ngay lúc này, xa xa mơ hồ vang lên một tiếng động, hần biết... Là Tiểu Cường đã trở về!

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, thân ảnh thật lớn của Tiểu Cường ngay sau đó xuất hiện trước mặt hần, lúc này... Lúc này trông Tiểu Cường rất là thâm trầm, khắp nơi đều có vết thương, khe máu, thân thể run nhè nhẹ, mặc dù không biết nó gặp phải cái gì nhưng là hần biết, nhất định nó đã bị thương rất nghiêm trọng, nó đang rất thống khổ!

Run rẩy vươn đôi cánh lớn, từ trên lưng lấy xuống một nhánh cây có quả màu đỏ cùng với một con cự xà màu xanh biếc đặt ở trước mặt hần, sau đó... Tiểu Cường run rẩy gian nan đi đến bên thủy đàm, sau khi uống mấy ngụm nước thì nằm bất động.

Nhìn thân thể Tiểu Cường run lên từng đợt, hần biết nó đang rất thống khổ, nhưng là hần không có cách nào ngăn cản nó được, muốn sinh tồn ở cái thế giới này cũng chỉ có thể trở nên cường đại hơn so với người khác mà thôi, kẻ yếu vĩnh viễn đều phải chịu ức hiếp, hoàn toàn không có quyền lên tiếng! Nếu như hôm nay buông lỏng thì ngày mai sẽ bị tàn sát, đây chính là sự thật!

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đã sống ở thế giới này thì phải học các thói quen để sinh tồn, không có biện pháp nào khác, hần phải làm để chính mình ngày càng trở nên cường đại, như vậy mà nói hần mới có thể bảo vệ được cái gì mà hần muốn.

Nhìn lại cự xà cùng với một khối quả màu hồng, trước kia lúc còn sống ở địa cầu, hần cũng đã từng ăn thịt rắn nhưng đều là rắn đã làm thịt rồi còn bây giờ trực tiếp đối mặt với độc xà hần cảm thật có chút sợ hãi.

Cần răng một cái, sợ hãi thì sống thế nào? Sống mới là chân lý, nhớ tới thịt rắn là đại bổ hần không khỏi hướng cự xà đi đến, móc ra trong áo thanh chủy thủ, bắt đầu lột da cắt thịt.

Rất nhanh, hần đã tìm được một vật màu xanh thẫm, không sai... Đó chính là túi mật, dựa theo y học Trung Hoa cổ thì trên người rắn có ba thứ đại bổ đó là thịt rắn, máu rắn và mật rắn! Không hề nói khoa trương có thể nói rằng, trên người rắn đều là thuốc bổ a!

Thịt rắn không chỉ nổi tiếng về mùi vị hơn nữa còn rất có giá trị về mặt dinh dưỡng, trong đó lượng chất protein có thể so sánh với thịt bò, thậm chí còn hơn chứ không hề thua kém. Hơn nữa rắn càng độc thì thịt rắn càng bổ, ăn càng ngon và còn có khả năng trị liệu vết thương, có tác dụng tâm bổ cơ thể.

Mật khác mật của độc xà, máu, đều có giá trị nhất định, đã sớm được tôn sùng là một trong các dược liệu quý, nó có thể tiêu độc, tăng thị lực, giảm ho, cường kiện thân thể, tăng sức sống và còn có tác dụng làm đẹp. (mệnh mới biết vụ này :113:)

Nhìn thấy độc xà thật lớn trước mắt, mặc dù không có muốn nhưng là cuối cùng hần cũng phải nhắm mắt đem mật độc xà bỏ vào trong miệng, không để ý tới máu ở miệng, nuốt chửng luôn! Sau đó là thịt rắn, máu dính đầy ở trên miệng!

Cổ nện cảm giác muốn nôn mửa, nhanh chóng nuốt xà huyết nóng rát vào bụng, rất hiển nhiên... Đây độc xà chết mới được chưa lâu, máu vẫn còn chưa đông kết lại.

Tâm tình trầm trọng bắt đầu lột da rắn, đem thịt rắn chia thành những đoạn nhỏ sau đó hần quay về động lấy ra những dụng cụ làm bếp, bên bờ thủy đàm bắt đầu nổi lửa, đêm nay hần sẽ uống rượu ăn thịt rắn tại đây!

Dùng nồi lấy nước trong suốt ở trong thủy đàm, sau đó bỏ thịt rắn vào nồi đem rửa sạch máu đi, bỏ vào chút muối cùng các loại gia vị khác, bắt đầu đun lên.

Trước kia lúc còn ở nhà, hắc cơ bản chưa bao giờ làm cơ nhưng là đã thấy qua nên sau một hồi công phu, nồi thịt rắn đã có thể ăn được, không biết có phải là trời cho hay không, đang rất đói bụng chỉ một hơi hắc đã ăn hết nửa bát thịt rắn cùng với dưa quả, thịt rắn đúng là tiên vị, tuyệt đối có khả năng làm kẻ mù mờ mắt a!

Đáng tiếc, Tiểu Cường lại không thích ăn, đem nồi thịt rắn bung vào trong động, sau đó... Hắc một lần nữa nằm ở trên ghế, bắt đầu nhìn trang thứ tư của Kim thư, tập trung đại não, hai mắt nhìn đăm đăm, tới nửa đêm, bất đắc dĩ hắc phải bỏ cuộc... Hắc đem Kim thư cất vào trong lòng sau đó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chỉ trong nháy mắt, một năm đã qua đi, một năm qua hắc đã khắc khổ rèn luyện, thực lực của hắc đã phát triển rất nhanh, so với lúc trước hiện giờ hắc đã mạnh hơn rất nhiều!

Cảm khái nhìn Tiểu Cường một cái, lúc này... Tiểu Cường đã thay đổi, hồng, hắc, lục, ba loại màu sắc quý dị xuất hiện ở trên thân nó, nhìn lại thật giống như một chiếc xe thiết giáp sắc sỡ.

Đầu của Tiểu Cường không to ra thậm chí thân thể còn gầy đi, nhưng là... Một tên ngốc cũng có thể thấy, so với một năm trước, nó đã mạnh lên rất nhiều! Một năm này, mặc dù không biết mỗi ngày nó làm gì nhưng mà sự tiến bộ của Tiểu Cường có thể so sánh với hắc.

Nổi bật nhất có lẽ chính là cái đuôi màu xanh biếc, toàn bộ cái đuôi trừ bỏ phần cuối còn lại tất cả đã biến thành một thứ kim loại màu xanh biếc, thoát nhìn dữ tợn đến cực điểm!

Lúc vừa đến thủy đàm, thường thường hắc còn có thể chứng kiến một số ma thú, nhưng là một năm sau đã không thấy bất cứ một ma thú nào có can đảm xuất hiện chung quanh thác nước nữa, nơi này đã xuất hiện một ma thú mà tất cả đều sợ hãi, chính là ma thú cấp cao - Tiểu Cường!

Đương nhiên, đây chỉ là phía ngoài của ma thú thâm lâm, ma thú cũng không quá cường đại, bất quá... Lúc vừa tới ma thú ở đây cũng không quá yếu nhược.

Một năm sau, hắc có được sự tiến bộ như bây giờ kì thật đều nhờ vào Tiểu Cường, nếu như không phải nó mỗi ngày đều đem độc xà đến, thể chất của hắc khó có thể tăng nhanh đến như vậy, bây giờ... Hắc đã có thể mang phụ trọng một trăm kilogam rồi, ba phút đồng hồ là có thể hoàn thành một ngàn thước thủy đàm, này ở trên địa cầu đã đạt tới siêu nhân rồi!

Mặt khác đáng nói chính là, sau một tháng tu luyện, hắc bằng vào sự cố gắng của chính bản thân đã có thể thấy được nội dung của trang thứ tư, đã học được cách đem đầu khí phân bảo về toàn cơ thể, cùng với tụ khí công kích, mặc dù sau hơn mười tháng vẫn chưa có cách nào khám phá được nội dung của trang thứ năm nhưng với hắc thể đã là rất thoả mãn!

Cuối cùng phải nói đến chính là khoái kiếm của hắc, cho tới lúc này, trong thời gian một giây hắc đã có thể đâm ra hai kiếm liên tiếp nhưng là một năm sau cùng thời gian đó hắc đã có thể đâm ra ba kiếm, đừng tưởng gia tăng thêm một kiếm là đơn giản, phải biết rằng... Hiện tại mỗi một kiếm của hắc đều là phối hợp với đầu khí đâm ra, mỗi một kiếm đều có năng lực xuyên thấu cao, cùng với nguyên bản không thể so sánh được.

Đương nhiên, một năm luyện tập hắc khó có thể đạt tới cảnh giới cao được, đầu khí như thế, khoái kiếm như thế, không có khả năng làm hắc trở thành cao thủ, đầu khí hắc mới bắt đầu mà thôi, khoái kiếm cũng chỉ nhanh một chút, về phần đầu khí kết hợp với khoái kiếm hắc bây giờ đang chậm rãi tìm hiểu kết hợp!

Cuối cùng nhìn lại phiền rùng mà một năm qua hắc từng sinh sống, dứt khoát nhảy lên lưng Tiểu Cường, không hề quay đầu, hắc không thể ở mãi chỗ này được, còn có rất nhiều chuyện chờ hắc đi làm!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Trọng Nghĩa Xuất Thủ

Nhanh! Nhanh đuổi theo cho ta! Đừng cho hắc chạy...

Bên dưới bầu trời u ám kia, một đoàn người chừng hơn hai mươi hắc giáp võ sĩ, đang ở trên Thảo nguyên nhanh chóng truy đuổi, phía trước bọn họ,

đang có một thân ảnh lão đảo, gian nan đang cố chạy vào trong thảo nguyên để đào tẩu, rất hiển nhiên. . . Hắn chính là đang bị đám người kia truy sát!

Băng!

Một tiếng buông cung vang lên, thân ảnh đang lão đảo kia thân thể đột ngột nghiêng mạnh về một bên, cùng lúc đó thì. . . Một đạo ánh sáng màu vàng, nhanh như tia chớp xẹt nhanh ngang qua khoảng cách hơn trăm thước, hướng ngay vào tên đầu lĩnh hắc giáp võ sĩ bắn tới!

A!

Trong tiếng kêu đầy thê thảm, tên võ sĩ cả người bao phủ trong hắc giáp kia đang kêu gào bi thảm, bị trúng ngay một mũi tên vào mặt, từ độ sâu ghim vào của mũi tên cho thấy, người này chết chắc rồi!

Nhưng cái chết của hắc giáp võ sĩ này, cũng không làm cho bọn hắc giáp võ sĩ còn lại phải sợ hãi, một âm thanh hưng phấn chợt vang lên nói: “Mọi người mau đuổi theo, hắn chỉ còn lại có sáu mũi tên, hôm nay nhất định phải giết chết hắn!”

Thanh âm chưa dứt, thân ảnh đang nghiêng ngã phía trước, một lần nữa mạnh mẽ xoay người trở lại, trường cung trong tay liên tiếp bắn ra đầy giận dữ, trong khoảnh khắc. . . sáu mũi tên kinh người kia bay qua khoảng cách trăm thước, chui thẳng vào bên trong cơ thể của từng tên hắc giáp võ sĩ, nhất thời. . . Trong âm thanh kêu gào thảm thiết, sáu gã võ sĩ gần như là đồng thời té ngã xuống.

Nhìn thấy đối thủ rốt cuộc cũng đã bắn ra hết sáu mũi trường tiễn, tức khắc, mười tám tên hắc giáp võ sĩ còn lại vui mừng hoan hô lên, tốc độ rõ ràng tăng lên rất nhiều, một trận gió cuốn liền hướng về phía thân ảnh đang lão đảo kia truy tới.

Thân ảnh nọ đang lão đảo hướng về phía rừng rậm mà tìm đường tẩu thoát, nhưng vì. . . Do những vết thương trên người không được trị liệu kịp thời, nên tốc độ chạy không cao, càng ngày càng chậm đi, rừng rậm kia chỉ còn trong tầm mắt khoảng một trăm thước, nhưng xem ra hắn có thể vĩnh viễn không cách nào vượt qua nổi khoảng cách ngắn ngủi này!

Bùm. . .

Cuối cùng thì, thân ảnh nọ cũng đã té ngã trên mặt đất, sau khi lăn vài vòng, mặc dù rất cố gắng để đứng lên, nhưng đều thất bại, hắn vẫn một mực kiên trì cố gắng muốn đứng lên lần nữa, nhưng hắn vẫn vô phương gượng dậy được nữa!

Vù! Vù! Vù!...

Sau khi thân ảnh kia ngã xuống, trong tích tắc, mười tám tên hắc giáp võ sĩ đã nhanh chóng bắt kịp hắn, ào ào tiến tới vây quanh người đang nằm dài trên mặt đất kia!

“A Lan Khắc Tư, ngươi đừng nghĩ sẽ chạy thoát một lần nữa, hôm nay chính là tử kì của ngươi!” Vừa nói, một tên đặc biệt cao lớn hắc giáp võ sĩ, mạnh mẽ giơ cao thanh kiếm lớn trong tay, nhanh như điện hướng tới thân ảnh kia mà chém tới!

Nhìn thanh đại kiếm kia đang bay nhanh tới cổ của mình, thân ảnh nọ chật vật cực lực né tránh, cũng đã không còn kịp nữa rồi, ngã xuống mặt đất, mà bản thân lại bị trọng thương, hắn làm sao có thể tránh khỏi một kiếm sắc bén như thế được? Cận chiến vĩnh viễn là con ác mộng của hắn!

Ầm ầm!

Vào cái khoảnh khắc mà A Lan Khắc Tư gần như đã buông xuôi nhắm mắt chờ đợi tử vong giáng xuống, đột nhiên. . . Mặt đất chung quanh hắn bị chấn động mãnh mẽ dị thường, cùng lúc đó, gió mạnh đập vào mặt, vốn tưởng thanh kiếm đã giết chết mình nhưng là bây giờ lại không thấy đâu nữa!

Ngạc nhiên mở mắt ra, sau một khắc, tất cả mọi chuyện trước mắt làm cho hắn kinh ngạc há to miệng, vốn cái tên đang giơ cao kiếm định giết hắn, giờ phút này lại đang bị một con quái vật kẹp chặt trong tay, thân thể thì đang co rút lại, rất rõ ràng... Hắn đã bị quái vật kia kẹp đứt!

Ngơ ngác nhìn quái thú nọ, đó thật ra là một con hạt tử to lớn vô cùng, kẹp lấy thân thể tên hắc giáp võ sĩ kia, như là một cái kìm to mạnh mẽ, màu sắc hồng lục đan xen lẫn lộn, thật là một con hạt tử to lớn vạn lần kì quái, làm cho A Lan Khắc Tư hoàn toàn trở nên hồ đồ, này xem như là cái gì đây? Đây là hạt tử sao!

“Hừ! Bọn gia hỏa các ngươi! Cho bọn ngươi ba giây cân nhắc, lập tức rút đi cho ta!” Chính đang lúc kinh dị thất thần này, một âm thanh không thể nhầm nại pha lẫn hận ý vang lên.

Ngạc nhiên hướng về phía trên lưng của hạt tử kia nhìn tới, sau một khắc, A Lan Khắc Tư miệng càng há hốc mở rộng ra thêm nữa, trên lưng con hạt tử cực lớn kia, là một nam nhân hiền ngang mạnh mẽ đang đứng trên người nó, giờ phút này. . . Người nam nhân đó về mặt đầy chán ghét nhìn bọn hắc giáp võ sĩ, cái đuôi của hạt tử dựng thẳng lên cao cao, như là đang hộ vệ bảo bọc lấy người nam nhân này, một cảm giác vừa quý dị vừa kinh khủng không thể ngăn được chợt dâng lên từ đáy lòng A Lan Khắc Tư.

Tiến lên! Giết chết bọn chúng!

Sau một lát sừng sốt, toàn bộ mười bảy tên võ sĩ còn lại liền cất cao giọng hò hét một tiếng, điên cuồng quơ cao binh khí, hướng A Lan Khắc Tư cùng với con hạt tử kia đánh tới.

Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, người nam nhân trên lưng hạt tử nhảy mạnh một cái, từ trên lưng quái vật thẳng đứng lên, một tia kim quang chọt lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện bên người A Lan Khắc Tư, ngang nhiên đứng ở nơi đó, phảng phất như không có nhìn thấy địch nhân đang tiến tới từ bốn phương tám hướng kia!

Phanh! Phanh!

Hai tiếng nổ vào lúc này chọt vang lên, A Lan Khắc Tư rút cuộc cũng tận mắt thấy được sự kinh khủng của hạt tử kia, hai gong kim to lớn của nó quơ ngang một chút, tức thời... Bay nhanh tới ngay ngực của hai tên võ sĩ gần nhất quất mạnh tới, hai thân thể lập tức như đạn bắn bay ra ngoài, mắt thấy là không sống nổi!

Vẫn không ngừng lại, tám cái bắp đùi thon dài hữu lực của nó khê trầm xuống, theo sau thân thể to lớn chọt phóng mạnh lên, lướt ngang qua đỉnh đầu A Lan Khắc Tư, ầm ầm một tiếng vang rơi ngay về phía trước hắn, nơi đó... Mười hai tên Hắc Giáp võ sĩ đang hò hét kêu gào đánh lại đây.

Hừ!

Trong giây phút đang chìm vào kinh ngạc này, một tiếng hừ lạnh khê vang lên bên người A Lan Khắc Tư, hoảng sợ hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba tên hắc giáp võ sĩ đang cùng chung một nhóm, hướng về phía hắn chạy tới!

Ừng ực!

Nuốt nước miếng, nếu như là cự li ngoài trăm thước, thì ba cái tên kia rõ ràng là chết chắc dưới cây cung của A Lan Khắc Tư, đối phó bọn này chỉ cần ba mũi tên, ba mũi tên xẹt qua, bọn họ lập tức biến thành ba cỗ thi thể!

Nhưng hiện tại xem ra bất đồng, một khi lọt vào phạm vi mười thước, A Lan Khắc Tư không có cách nào đối phó với màn cận chiến này, vì cận chiến thật sự là ác mộng đối với hắn! Trừ khi hắn có được một cây cung cường đại, cực kì tốt, có thể phát huy lực phá hủy và xuyên thấu trong phạm vi mười thước, đáng tiếc... Loại cung tên đó, là loại rất trân quý, không phải là vật mà hắn có thể mua được.

Cheng!

Một tiếng leng keng vang lên, A Lan Khắc Tư theo bản năng phản ứng ngẩng đầu lên, tức thời trông thấy... Ngân điện ngang trời, kim quang lóng lánh, một đạo điện quang sắc bén lướt nhanh qua, lập tức tắt cả đều tĩnh lặng lại.

Trong ánh mắt của A Lan Khắc Tư quang mạng của một kiếm kia rõ ràng vẫn còn lưu lại, nhưng hắn biết, một kiếm kia đã hoàn thành sứ mạng của nó, quay về bên trong vỏ kiếm!

Là một tay cung tiễn thủ, đầu tiên là phải có một đôi mắt thật nhạy cảm sắc bén, A Lan Khắc Tư chính là một tay tiễn thủ cực giỏi, nhưng vừa mới rồi... Đôi mắt sắc bén kia của hắn tìm kiếm bóng hình một kiếm phiêu dật kia, thật là một kiếm bất phàm a!

Nhanh! Rất nhanh! Một kiếm kia thật sự quá nhanh, từ khi kiếm xuất khỏi vỏ, chỉ trong tích tắc, A Lan Khắc Tư còn chưa nhận thức rõ ràng mọi chuyện thì hết thấy đều đã kết thúc!

Mê mang nhìn người nam nhân thần bí này, A Lan khắc Tư hoàn toàn bị mê hoặc bởi chiêu kiếm kia, một kiếm này ngoại trừ nhanh mà nói, không có đặc điểm nổi bật nào khác, có thể là có một chút phiêu dật, có lẽ thôi... Nhưng điều đó cũng không quan trọng, quan trọng là, một chiêu kiếm cực kì đơn giản như thế, mặc dù đơn giản, nhưng lại ẩn chứa trong nó uy lực trí mạng!

A Lan Khắc Tư không phải là không từng thấy qua khoái kiếm, nhưng là những gì hắn chứng kiến trước kia, cùng với chuyện vừa mới xảy ra, thật sự là hai việc khác nhau một trời một vực. A Lan Khắc Tư có thể xác định một điều, chính hắn là lần đầu tiên thấy qua một người đơn thuần chỉ dựa vào tốc độ đề đả thương địch nhân, mặc dù cũng có dùng tới đầu khí, nhưng là chỉ đề gia tốc mà thôi, không phải dùng cho việc xuyên thấu. Nói cách khác, đối với nam nhân này, tất cả mọi chuyện đều là dùng cho việc đẩy nhanh tốc độ của kiếm, một kiếm cực nhanh!

Ah! Ah! Rõng...

Đang lúc trầm tư nghĩ ngợi, phía trước truyền tới tiếng kêu gào đầy thống khổ, hoảng sợ quay đầu nhìn lại, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, mười hai tên hắc giáp võ sĩ kia, dĩ nhiên đã toàn bộ bị giết chết, hạt tử đang di chuyển tám cái càng lớn của nó, chậm rãi hướng về phía bên này chạy lại.

Chứng kiến cảnh tượng này, tin tưởng tất cả mọi người sẽ nhận ra, người nam nhân kia chính là Lý Dật, con hạt tử quái thú kia chính là Tiểu Cường, một người một thú chỉ vừa ly khai rừng rậm đã gặp cảnh truy sát trên, vừa nhìn thấy những võ sĩ trong trang phục hắc giáp, Lý Dật đã tức giận không thôi, hắn cũng đã từng một lần thiếu chút là mất mạng trong tay bọn họ!

Nhưng là hiện tại, hắn nhận ra mình nhận nhầm người, mặc dù những người này cũng trang phục hắc giáp, nhưng là... Khôi giáp của bọn họ có viền vàng, những võ sĩ lần trước là không có!

Nhìn ba tên còn sống sót kia, Lý Dật cười khổ lắc đầu, một kiếm vừa rồi của hắn cũng không có ý lấy mạng họ, chỉ cắt đứt gân tay một tên, hiện tại đã phát hiện mình nhầm, tự nhiên càng không thể xuống tay hạ sát.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: A Lan Khắc Tư

Xấu hổ gãi gãi đầu, Lý Dật thật không có ý tứ nhìn ba gã hắc giáp võ sĩ này nói: “Tốt lắm! Nơi này coi như không còn chuyện gì với các người, các người có thể đi...”

Ngơ ngác nhìn hắn hơn nửa ngày... Ba gã hắc giáp võ sĩ kia mới phát ra một tiếng, chặt vật xoay người, ngã lộn nhào, hướng xa xa chạy đi, đại khái là bọn họ không có nghĩ tới, dưới tình huống như vậy, còn có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình!

Cảm khái lắc đầu, chỉ với một hiểu lầm, khiến cho bao người phải bỏ mạng tại đây vĩnh viễn, đây quả thật là uy lực của cường giả!

Tiện tay lấy ra từ trong ngực, sau đó hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, ba khối bảo thạch màu xanh biếc, phiêu hốt bay bay giữa không trung, hướng tới vị trí của Tiểu Cường bay tới.

Nhìn thấy ba khối bảo thạch màu xanh biếc này, con mắt Tiểu Cường không khỏi sáng lên, nhảy mạnh lên một cái, lẳng không tiếp lấy, theo sau rơi xuống trên mặt đất, mắt nhắm nhìn đồ vật trong tay, rặng ngời ánh lên vẻ hạnh phúc cực độ.

Quay đầu lại, Lý Dật nhìn thấy trên mặt đất, một người thanh niên với thân hình nhếch nhác, nhưng hắc khế nhũ mào, tuy nhếch nhác nhưng vẫn trông anh tuấn hơn hắc nhiều, thoát nhận ra điều này, làm hắc không khỏi có chút đồ kị ghen ghét!

Lắc đầu, tất cả chuyện này không quan trọng với hắc, nếu cứu người, mà muốn người báo đáp thì thật là ý nghĩ sai lầm, hơn nữa hắc không có năng lực mà quản được, hắc phải nhanh chân tới Huy Hoàng chi thành, xem việc tìm kiếm Tra Khắc Tư đã có người hoàn thành hay chưa.

Nghĩ tới đây Lý Dật liền phóng lên lưng Tiểu Cường, thúc giục Tiểu Cường tiếp tục hành trình. Nhận lệnh của hắc, Tiểu Cường một bên thì nhai lục bảo thạch, một bên hướng về phía Huy Hoàng chi thành mà chạy tới.

“Chờ một chút!”

Nhìn thấy một người một thú đang rời khỏi đây, A Lan Khắc Tư rốt cuộc lớn tiếng kêu lên, giờ phút này bản thân hắc mang trọng thương, nếu như không có ai kịp tới cứu, cho dù không gặp phải dã thú, bản thân hắc cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều, trải qua lần chạy trốn trước đây, cả người hắc trên dưới nhận hơn mười vết thương, hơn nữa đều đã toác ra rồi, căn bản không thể đi chuyển xa được.

Nghe được âm thanh yếu ớt kia, Lý Dật nghi hoặc bảo Tiểu Cường ngừng lại, theo mệnh lệnh của hắc, Tiểu Cường quay ngược lại trở về nơi đó, hướng thân ảnh vẫn đang nằm trên mặt đất kia mà đi tới.

Này!

Mặt không thay đổi chút nào nhìn thân ảnh kia, Lý Dật không kiên nhẫn nói: “Mới vừa rồi là người gọi ta sao?”

Nghe được những lời này, thân ảnh kia vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy! Là ta đã gọi người!”

Nhũ mào, hắc khó hiểu hỏi: “Người truy sát người đã bị ta đuổi chạy, người còn gọi ta làm gì? Ta thật có nhiều việc bề bộn, không có thời gian mà lãng phí nơi này!”

Nhìn chằm chằm Lý Dật, thân ảnh kia chặt vật nói: “Ta không phải là sợ chết, chỉ là... Ta còn có chút việc phải hoàn thành, cho nên... Hy vọng người có thể cứu ta, chỉ cần ta có thể làm xong chuyện mà ta muốn, cái mạng này chính là của người!”

Àn?

Nhũ chặt chân mào, nhìn thân ảnh với khuôn mặt tái nhợt nằm đó, tuy vẫn toát ra nét anh tuấn, nhưng khi hắc chú ý nhìn kỹ, thấy máu tươi không ngừng chảy ra trên người y, xem ra... Nếu như Lý Dật bỏ hắc lại nơi này, hắc khẳng định không toàn mạng.

Chuyện thấy chết mà không cứu, hắc tuyệt đối làm không được, mới vừa rồi trực tiếp ly khai, là bởi vì Lý Dật tưởng hắc chỉ ở vào trạng thái thoát lực mà thôi, hiện tại một khi đã biết người này thương thế trầm trọng, hắc tự nhiên sẽ không thể rời đi, thấy chết mà không cứu là một việc làm vô đạo đức!

Hơi do dự một chút, Lý Dật nhảy xuống từ lưng Tiểu Cường, ra lệnh cho nó mang người này đi lên người, theo sau Lý Dật nhảy lên lưng Tiểu Cường, đem hắc cho nằm dài ra trên ghế, hơn nữa còn dùng dây cố định thân thể hắc cho chắc.

Nhìn tất cả mọi việc làm trên, thiếu niên anh tuấn chân thành thốt nên lời cảm tạ: “Cám ơn người, xin hãy tin tưởng, ta A Lan Khắc Tư đều nói lời thật lòng, ta sẽ giữ lời hứa của mình, rất nhanh khi hoàn thành xong mọi chuyện, ta sẽ theo về bên người, nghe theo sự sai bảo của người!”

A Lan Khắc Tư?

Nghi hoặc đánh giá trên dưới người thanh niên này, theo sau... Lý Dật bình thần lắc lắc đầu nói: “Đừng nhắc chuyện này, ta cứu người là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo của ta, người không cần phải giữ nó trong lòng!”

Nhân đạo chủ ý?

Nghe xong những lời này, A Lan Khắc Tư vẻ mặt mê mang khó hiểu, rất hiển nhiên... hắn thật không hiểu cái “chủ nghĩa” người này nhắc tới là gì, vốn là... Thế giới này làm gì có người nói tới “chủ nghĩa” này nọ! Thế giới này “chủ nghĩa” chỉ có một đó chính là “nhược nhục cường thực” mà thôi!

Cũng không có giải thích gì nhiều, sau khi an bài cho A Lan Khắc Tư, Lý Dật nhảy khỏi lưng Tiểu Cường, khai mở hai chân, hướng phía Huy Hoàng chi thành mà chạy tới với tốc độ cao nhất. Một năm rèn luyện thật không có uống phỉ, hiện tại chạy cũng không có mang sa bào, đối với hắn chạy và đi bộ cũng giống nhau cả thôi. (trâu bò :l 13:)

Buổi tối ngày thứ hai, bọn hắn rút cuộc cũng chạy tới khoảng rừng rậm bên ngoài Huy Hoàng chi thành, đầu tiên Lý Dật để Tiểu Cường tự do hoạt động, sau đó hắn mang A Lan Khắc Tư đang mê mang mất đi thần trí, nhanh chóng chạy nhanh tới Huy Hoàng chi thành, nếu mà để chậm trễ, có thể nói khó cứu người thành công!

Trực tiếp mang A Lan Khắc Tư vào mục sư hiệp hội, sau đó Lý Dật nhanh chóng chạy tới mạo hiểm công hội, đáng tiếc chính là, lúc hắn đưa ra chứng nhận hạ đạt nhiệm vụ thì biết được rằng nhiệm vụ mà hắn đưa ra trong một năm nay, trước sau người ta đã tìm thấy hơn mười người gọi là Tra Khắc Tư, nhưng là hơn mười người này cũng không có ai biết Á Sầm. Nói cách khác, bọn họ không phải là Tra Khắc Tư mà Lý Dật đang tìm, phải biết rằng lúc đầu chính Tra Khắc Tư đã đưa hắn đến cho Á Sầm, như thế nào lại không biết Á Sầm là ai chứ?

Mang theo thất vọng, Lý Dật đi tới phạm điểm mua một ít thức ăn, quay trở lại mục sư công hội, cũng không biết là đã bao lâu không có ăn cơm, nhưng là hắn biết rõ, A Lan Khắc Tư, trong nửa ngày qua, hắn cũng chưa nuốt cái gì vào bụng!

Khi Lý Dật quay lại mục sư công hội, A Lan Khắc Tư đã hoàn toàn khôi phục, giờ phút này đang thất thần ngồi trên giường bệnh, ngơ ngác nhìn cái ghế mộc dài mà xuất thần.

Khụ khụ!

Khẽ ho khan vài tiếng, Lý Dật mang thức ăn đặt lên bàn ở trên giường, thần nhiên hỏi: “Thế nào rồi? Thân thể đều khôi phục lại bình thường chưa?”

Nga!

Bị âm thanh làm cho bừng tỉnh, A Lan Khắc Tư vội vàng bật người đứng lên, trầm giọng nói: “Cám ơn người, ta đã hoàn toàn bình phục rồi...”

Có chút gật đầu, hắn chỉ thức ăn trên bàn nói: “Đã lâu rồi người không có ăn cơm, ta mua một ít cho người, ăn đi!”

Thần sắc phức tạp nhìn đối phương một cái, A Lan Khắc Tư trong lòng rất cảm động, vốn khi khỏi bệnh rồi, hắn có thể rời đi, nhưng là hiện tại, hắn thân không có một xu dính túi, cái bụng sớm đã trống không, đã bảy ngày liên hắn không ăn cơm, hiện tại vết thương tuy đã lành, nhưng trong bụng không có gì, vừa đứng dậy thì đầu óc liền cảm thấy choáng váng, đi không đến vài bước là té lăn trên đất rồi.

Mới vừa rồi sờ dĩ không có rời đi, sờ dĩ xuất thần ngồi đó, cũng là do đầu óc choáng váng, mặt khác hắn cũng cảm thấy rất mờ mịt, thân không tiền, đi nơi nào tìm thức ăn? Không ăn, làm sao có sức mà hành động a!

Nhưng là, ngay vào lúc này, cái người từng hai lần cứu mạng hắn, lại một lần nữa tỉ mỉ vì hắn mà mua thức ăn, chỉ cần trong bụng có thức ăn, hắn tin tưởng rằng, bằng vào bản lĩnh của mình, nếu đơn thuần là vì tìm miếng cơm để sống, tuyệt đối là không thành vấn đề.

Nhìn người tuổi trẻ trước mắt, A Lan Khắc Tư nhanh chóng mở thức ăn ra ngấu nghiến ăn, trong tích tắc này, hắn cảm thấy như mình đang ăn được một loại thức ăn có hương vị ngọt ngào thơm ngon nhất trên đời này, thật chưa từng dùng qua thứ gì ngon đến thế!

A Lan Khắc Tư sờ dĩ không cần khách khí, là bởi vì hắn hoàn toàn không cần phải tỏ ra khách khí làm gì, chính hắn đã nợ người ta hai lần cứu mạng, làm sao quan tâm đến điểm ân huệ nhỏ nhặt này? Hiện tại hắn chỉ chăm chú ăn cho thật no, sau đó đi làm nốt tám nguyên vẹn vẫn chưa hoàn thành kia của mình, kế tiếp... Sẽ là thời gian cho hắn hồi đáp ân tình này!

Nhìn A Lan Khắc Tư đang nhai nuốt ngấu nghiến, mặc dù cũng đã lâu rồi không có ăn cơm, nhưng là Lý Dật cũng không thấy thèm ăn, tu luyện tạm thời kết thúc, Tra Khắc Tư thì lại không có tung tích, như vậy kế tiếp... Hắn sẽ làm gì đây?

Tiếp tục tu luyện sao? Thật là khó có khả năng làm chuyện này, một năm bế quan tu luyện vừa qua, đã làm cho hắn không thể chịu đựng được, hơn nữa hắn cũng biết rõ rằng, nếu tiếp tục tu luyện, hiệu quả sẽ không lớn, hiện tại nếu muốn cảnh giới bản thân đột phá, chỉ có đạt được từ trong thực chiến mà thôi.

Nhìn A Lan Khắc Tư đang nuốt vội nuốt vàng thức ăn kia, một chủ ý chợt xuất hiện trong đầu Lý Dật, có lẽ... Theo A Lan Khắc Tư cùng đi hoàn thành

tâm nguyện kia, vừa mà luyện bản lãnh, đồng thời có thể tìm kiếm luôn Tra Khắc Tư, có lẽ là một chủ ý hay!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đạp Thượng Lữ Đồ

Kiên nhẫn đợi cho A Lan Khắc Tư ăn xong cơm, cho đến lúc hắn dùng khăn lau sạch miệng, Lý Dật mới mở lời nói: “A Lan Khắc Tư... Kế tiếp ngươi tính làm chuyện gì?”

Nghe xong những lời này, A Lan Khắc Tư không khỏi có chút sững sốt, lập tức như có suy nghĩ gì liếc mắt nhìn Lý Dật, thần nhiên nói: “Kế tiếp ta hy vọng ngài có thể cho ta nghỉ ngơi một ngày, ta muốn hoàn thành một chuyện rất trọng yếu, chỉ cần hoàn thành nó, ta sẽ lập tức quay trở lại bên người, nghe người sai khiến!”

Có chút gật đầu, Lý Dật tiếp tục hỏi: “Không biết chuyện đi này, có nguy hiểm hay không? Ước chừng mất thời gian bao lâu?”

Có chút nhú mày, A Lan Khắc Tư ước chừng một chút rồi nói: “Ngươi yên tâm đi, mặc dù không có nguy hiểm nhưng là ta nhất định sẽ giữ tính mạng mang trở về bởi vì tính mạng của ta giờ đã là của người, cho nên ta sẽ không chết được đâu!”

Không! Không phải...

Nghe xong A Lan Khắc Tư nói, hắn vội vàng giải thích nói: “Ta nghĩ là ngươi hiểu lầm, ý của ta là, nếu như có nguy hiểm, ta có thể đi cùng ngươi, đương nhiên... Nếu như ngươi cảm thấy khó xử, ta sẽ không đi!”

Nghi hoặc nhìn nhìn Lý Dật, A Lan Khắc Tư khó hiểu hỏi: “Ngươi không phải đã nói rất bề bộn sao? Hiện tại không còn chuyện gì sao?”

Có chút gật đầu, ta giải thích nói: “Vốn rất sốt ruột trở về, ta tại mạo hiểm công hội có ra một nhiệm vụ, nhưng là hiện tại không còn vội, cho nên cũng không có chuyện gì nữa!”

Nói tới đây, hắn ngưng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Nói rõ cho ngươi biết, ta hiện tại đang tìm kiếm một người, lần này cùng đi với ngươi, ta cũng có thể thuận đường mà tìm kiếm!”

Suy tư một chút, A Lan Khắc Tư lẳng lạng gật gù nói: “Quá tốt rồi! Nhân lúc ngươi rảnh rỗi, vậy chúng ta cùng đi, không biết ngươi khi nào thì có thể xuất phát?”

Hung phấn gật đầu, hắn như muốn nhảy lên nói: “Sáng sớm ngày mai đi, ta tối nay xử lý vài thứ mang tới từ thôn quê, đêm nay nghỉ ngơi một đêm cho tốt, ngày mai sáng sớm chúng ta xuất phát, thấy thế nào?”

Có chút gật đầu, A Lan Khắc Tư bình tĩnh nói: “Được rồi, nếu vậy thì, chúng ta cũng không nhất định tách ra, ta biết trên người hạt tử kia có rất nhiều da thú cùng các vật phẩm khác, ta đi giúp ngươi một tay vậy!”

Không cự tuyệt ý tốt của A Lan Khắc Tư, hai người cùng đi thuê một chiếc xe ngựa, theo sau dòng xe ra ngoài thành, từ trên người Tiểu Cường mang xuống hai bó da thú trân quý cực lớn, cùng với một cái túi đựng gì đó phát ra tiếng vang, đặt ở phía sau xe ngựa, chạy ngược trở về bên trong thành.

Đầu tiên là vội vàng đánh xe tới chỗ thu mua da thú, sau khi phân phó A Lan Khắc Tư ở ngoài trông xe, hắn mang một kiện da thú nặng nề kia tiến vào bên trong cửa hàng.

Đem da thú ném ở khoảng trống ngay giữa cửa hàng, hắn lớn tiếng gọi: “Lão bản, bán da thú đây, mau ra xem hàng một chút đi!”

Theo âm thanh này, lão bản của cửa tiệm nhanh chóng tiến ra từ sau quầy, vẻ mặt vui mừng ngạc nhiên nhắm vào hai kiện da thú trên đất mà đánh giá, xem quang mang toát ra trong mắt, mấy thứ này khẳng định làm lão rất hài lòng.

Không làm ngắt dòng suy nghĩ của lão bản, hắn quay trở ra ngoài cửa, mang tiếp kiện da thú còn sót lại tiến vào, ném trước mặt lão bản, đợi đánh giá.

Một lát lâu sau, lão bản khoảng bảy mươi tuổi kia hài lòng đứng dậy, than thở nói: “Không sai, không sai, mặc dù da thú giai tầng không cao, chỉ là D cấp, bất quá nhìn rất hoàn chỉnh!”

Vừa nói chuyện xong, lão bản cửa hàng da thú yên lặng tính toán một chút, sau đó khẳng định nói: “Tổng cộng hai trăm tám, toàn bộ là da của ma thú cấp hai, mỗi tấm ta trả mười kim tệ, người thấy thế nào?”

Chỉ có mười kim tệ a!

Cười khở nhìn hai kiện da thú to đang bó chặt kia, sớm biết không đáng giá như vậy, sẽ không mang vào thành bán làm chi, bắt quá cũng không sai lệch bao nhiêu, cho dù là trên Địa cầu, giá cả cũng gần gần như vậy mà thôi!

Nghĩ tới đây, Lý Dật sáng khoái mà gật đầu nói: “Được rồi, mười kim tệ thì mười kim tệ, nhanh tính tiền! Ta còn có chuyện phải làm!”

Lão bản vui mừng gật đầu, nhanh chóng chạy vào bên trong quầy, xuất ra một cái túi da nhỏ đưa cho Lý Dật nói: “Người xem lại đi, tổng cộng là hai mươi thủy tinh tệ, cũng là hai ngàn kim tệ!”

Tiếp nhận túi da thú, nhẹ nhàng mở túi ra, nhìn vào bên trong một chút, xác định số tiền là chính xác, hẩn gật đầu và rời khỏi cửa hàng, hai mươi thủy tinh tệ, đây chính là hai mươi vạn đồng tệ, cũng là hai mươi vạn đồng tiền a, da thú này cũng còn có giá lắm mà.

Lần đầu tiên trong túi có nhiều tiền như vậy, Lý Dật không khỏi có chút hưng phấn, nhìn cái túi còn lại trên xe ngựa, trong nhất thời, hẩn không khỏi đắn đo suy nghĩ, trong đó toàn là tinh thạch a, thủy – hỏa – phong tam hệ đều có, mỗi một cái bán ra cũng được mười kim tệ, vậy thì cái túi này giá trị bao tiền a! Phải biết rằng cái túi này chứa hơn một ngàn khối ma tinh!

Sau một chút suy tư, hẩn quay sang A Lan Khắc Tư hỏi thăm dò: “Người có biết thành thị nào thu mua ma tinh trân quý hả?”

Nghe xong câu hỏi, A Lan Khắc Tư khó hiểu hỏi: “Àn! Ma tinh sao? Vậy đương nhiên là Mộng Huyền đô thị thu mua với giá cao nhất, nơi đó có thể xem là nơi phồn vinh nhất Đông đại lục, đồng thời cũng là đô thị lớn nhất, là trung tâm thương nghiệp của Đông đại lục a, chúng ta lần này vừa lúc đi ngang qua nơi đó, như thế nào... người tính bán ma tinh sao?”

Lắc đầu, hẩn cũng không có trả lời A Lan Khắc Tư, nếu Mộng Huyền đô thị thu mua với giá cao, thì tự nhiên hẩn sẽ mang tới đó để bán, dù sao hiện tại hẩn cũng không có thiếu tiền.

Nghĩ tới đây, Lý Dật đầu tiên là mang ngựa đi trả, theo sau mang lấy túi da đựng đầy ma tinh kia, tìm lữ điểm để ở, vừa vào khách sạn, hai người liền ngã lưng mà đánh một giấc, vì ngày mai xuất hành mà nghỉ ngơi dưỡng sức!

Sáng sớm hôm sau, hai người rời khỏi lữ điểm, bước đi chung đường một lần nữa, dọc theo đường đi, vì để đẩy nhanh tốc độ, cũng vì rèn luyện bản thân, hẩn và A Lan Khắc Tư không ngừng thay đổi, một người chạy một người đuổi, dọc theo đường đi, dù không rõ ràng lắm nhưng là sở trường của hai người có lẽ thắng tiền không ít.

Vì tránh phiền toái xảy ra, hai người mang theo một cái bản đồ hồ quy, một thứ trang bị ma pháp giống như la bàn, xuyên rừng mà đi, phải biết rằng nếu như hành tẩu theo đại lộ, đó là chuyện rất nguy hiểm, đối với những tay mạo hiểm giả tàn ác hung bạo mà nói, cướp bóc trên đường là chuyện họ thích thú, trừ khi có đông binh đoàn theo bảo vệ, bằng không rất dễ dàng bị cướp bóc.

Hơn nữa đi xuyên qua rừng, có rất nhiều chuyện tốt khác, có rất nhiều ma thú làm đối thủ cho cả hai tu luyện, không ngừng gia tăng kinh nghiệm thực chiến, về phương diện khác... Nếu gặp phải ma thú vương tồn tại, hai người có thể thu hoạch ma tinh và da để bán!

Đáng tiếc chính là, có Tiểu Cường với A Lan Khắc Tư nên Lý Dật không có cơ hội ra tay, phần lớn ma thú gặp trên đường đều rất yếu, không phải bị A Lan Khắc Tư một tên bắn chết, cũng là bị sức mạnh của Tiểu Cường thu phục giết đi, khi Lý Dật chạy đến nơi, thì món ăn kia cũng đã lạnh ngắt như quả dưa leo!

Bất quá, Lý Dật cũng không buông lỏng chuyện tu luyện, dọc theo đường đi, lúc có thời gian rảnh rỗi, Lý Dật không ngừng luyện khoái kiếm, nhìn chiêu kiếm chậm như rùa bò kia đâm ra một kiếm rồi lại một kiếm, A Lan Khắc Tư không khỏi phóng ra ánh mắt khó hiểu. Lý Dật biết, hẩn khẳng định là không rõ, chậm như vậy thì có tác dụng gì? Khoái kiếm có thể giết người, nhưng chậm cũng có thể giết người được sao? Thật là biến thái a!

Chứng kiến ánh mắt khó hiểu của A Lan Khắc Tư, Lý Dật thật ra rất muốn giải thích một chút cho hẩn hiểu, một kiếm này dù rất chậm, nhưng chỉ là một chiêu một thức trong mười hai thức liên hoàn nhanh không thể tả, động tác một liên một, khi cùng nối nhau thi triển thì sẽ không chậm chút nào, Lý Dật lúc này chỉ là đang nhận thức từng chiêu từng thức, hoàn thiện quá trình sử dụng lực lượng cùng năng lượng của chiêu thức, đây là phương pháp rèn luyện cách xuất kiếm cực nhanh!

Một đường thẳng tiến, rốt cuộc thì hai người cũng đã chạy tới Mộng Huyền đô thị, đứng xa xa nhìn tòa đô thị dài liên miên trăm dặm thật lớn kia, có thể nói nó có thể so sánh với Thượng Hải, dù không có lầu cao mười tầng tồn tại, nhưng nếu chỉ đơn thuần nói về diện tích, so với Thượng Hải thì không kém là bao.

Đang lúc tính mang Tiểu Cường để ngoài ngoại thành, A Lan Khắc Tư mỉm cười ngăn lại, chăm chú nói: “Tiểu Dật, kì thật người không cần mang Tiểu Cường đâu đi, nơi này là đại đô thị, huyền thú kì lạ cổ quái loại gì cũng đều có, cho nên người không cần lo lắng mọi người sẽ kinh ngạc!”

Ngạc nhiên sững sờ trong giây lát, hẩn rất nhanh hiểu được, đại đô thị quả nhiên đúng là đại đô thị, vật gì mới mẻ mà không có chứ? Đã quen nhìn cái chuyện lạ rồi, nếu có trông thấy con hạt từ to lớn này, chỉ sợ cũng không có phản ứng gì! Cũng giống như xe cộ nơi Thượng Hải vậy, bắt gặp loại xe nào mới lạ cũng không có kinh ngạc, bởi vì xuất hiện kiểu mới lạ xảy ra liên tục, rất là bình thường, cho dù là kì lạ thì cũng giống như bình thường thôi!

Chương 53: Trung Tâm Giao Dịch

Bước chân vào đại đô thị này, Lý Dật cũng thật là bình tĩnh, không có quá kích động, dù sao hắn cũng là dân “đô thị” một kiếp người rồi, cảnh sắc chung quanh có chút bất đồng so với địa cầu, nhưng bất quá cũng như là người ngoạn cảnh khi bước vào một công viên mà thôi, không có gì quá kinh ngạc!

Đô thị phồn hoa to lớn, đúng là thuộc vào loại đại đô thị, những gì mà A Lan Khắc Tư đã nói hoàn toàn chính xác, đừng nói hạt từ của hắn, ngay cả măng xà hình cái thùng nước, hay con nhện giống cái chậu rửa mặt cũng thấy qua, dù cho Tiểu Cường có hơi khoa trương một ít, nhưng bất quá cũng chỉ làm người đi đường nhìn nhiều một chút mà thôi, cũng không có gây sự chú ý to lớn gì!

Khi hai người vừa vào trong thành, A Lan Khắc Tư liền rời đi, nói là có chút việc phải làm, hẹn gặp lại vào buổi tối tại Mộng Huyền tửu lâu, còn Mộng Huyền tửu lâu ở cái địa phương nào, cũng không có biết qua, chỉ là nghe mọi người nhắc tới cái tên, dù sao loại thành thị này hắn cũng mới bước chân tới lần thứ tư mà thôi, tất nhiên là không quen thuộc cho lắm.

Nhìn A Lan Khắc Tư nhanh chóng đi xa, Lý Dật cảm thấy nhàn nhã, không việc gì làm, nhìn sắc trời vẫn còn sớm, hắn khẽ kéo ghế ngã lưng, để chịu mà ngồi trên ghế, ngắm nhìn kiến trúc hai bên đường, người qua kẻ lại trên phố, một mặt thì lại nghĩ tới túi ma tinh trên người, cái mà hiện giờ hắn muốn làm là tìm ra nơi mua bán ma tinh hạch, nhanh chóng bán đi khối lượng ma tinh mà hắn có.

Dọc theo đường đi, sau mấy lần liên tục hỏi thăm, rốt cuộc cũng tìm ra được trung tâm mua bán ma tinh, đó là một kiến trúc bằng đá trắng thật lớn, khí thế bên ngoài có thể nói là khoáng đạt lồng lộng, cửa trước của kiến trúc này, là một chiều bài cực lớn, cho mọi người biết được là đã tới nơi họ cần tìm.

Bởi vì có quy định không cho phép ma thú tiến vào bên trong, nên Lý Dật phải an bài cho Tiểu Cường ở bên ngoài, sau đó hắn với túi ma tinh trong tay tiến vào trung tâm mua bán, vừa đi hắn vừa nghĩ xem, túi ma tinh trong tay mình đến cùng là trị giá bao nhiêu?

Rất nhanh, hắn đã tiến vào bên trong trung tâm giao dịch mua bán này, tận mắt chứng kiến, thấy được cảnh bày trí bên trong, từng quầy từng quầy giao dịch nối tiếp nhau, rất nhiều người đang đứng cạnh đó bàn bạc việc mua bán, có mua có bán, cả trung tâm ồn ào không chịu nổi, nháo loạn cả lên.

Cảnh tượng này làm hắn hưng phấn tiến bước, thẳng tiến mà hỏi thăm, ma tinh ở nơi này được giá hơn rất nhiều so với Huy Hoàng chi thành, ít thông dụng nhất địa hệ ma tinh cũng được thu mua với giá mười kim tệ một viên, về phần ma tinh thuộc hỏa, phong và thủy, tốt một chút có thể được mua với giá cao là hai mươi kim tệ một viên!

Sau khi hỏi thăm một vòng, về mặt hắn lộ vẻ hớn hở thấy rõ, trên cơ bản tính toán giá cả trung bình mà hắn hỏi thăm được thì túi ma tinh của hắn, nói cách khác, một viên mười kim tệ là không có vấn đề gì!

Bất quá hắn cũng biết, mặc dù đã hỏi hơn mười cửa hàng, mọi người ra giá đều là giống nhau nhưng trên thực tế bọn họ đều đã có khế ước trước, chính thức giá cả tuyệt đối không phải là như vậy, một viên hỏa, phong, thủy tinh thạch mà nói rõ nhất cũng phải hai mươi kim tệ, cho nên giá tuyệt không chỉ như bề ngoài.

Nghĩ tới đây, Lý Dật không khỏi động não suy nghĩ, nếu muốn bán cho được giá, thì nên làm sao... Phải nên tìm tới ai để đàm phán? Hắn chậm rãi đi dạo một vòng bên trong, yên lặng quan sát từng quầy hàng một, muốn từ đó mà tìm ra một nhà nào đó để hắn bán ma tinh của mình được giá nhất!

Rất nhanh, nhãn tình của hắn sáng lên, ở một nhà có hai cửa hàng, bốn người trông hàng đang thu mua rất nhiều ma tinh, bán ra cũng rất nhiều a!

Nhanh chóng đi tới, hắn cẩn thận quan sát tất cả, mặc dù họ báo giá so với chung quanh không có gì sai khác nhưng là trên thực tế, trong miệng vừa nói mười bốn kim tệ nhưng là đưa nhiều hơn vậy!

Nghĩ tới đây, nhãn tình hắn không khỏi sáng lên, chẳng phải nơi đây chính là chỗ tốt nhất sao? Sợ rằng không nơi nào tốt hơn nữa? Nếu tất cả mọi người đều ở đây, hắn không phải là đi tìm một nơi khác trả giá cao hơn chứ? Như vậy mà nói với hắn chẳng tốt chút nào a!

Nghĩ tới đây, hắn một lần nữa đi xung quanh, mặc dù quầy hàng đó lão bản thu mua bảo thạch tương đối trân quý nhưng là về điểm này kì thật cũng chỉ là rất nhỏ, bọn họ không dám mua vào nhiều, nói cách khác, nếu mua nhiều không phải là làm loạn thị trường sao?

Đi vài vòng xung quanh trung tâm, rốt cuộc... Tại một góc khá hẻo lánh, hắn tìm thấy một tay lão bản có vẻ mặt trông rất sa sút tinh thần, ma tinh trưng bày trên quầy hàng cũng ít nhất so với chung quanh, đa số là địa hệ ma tinh, hệ khác cũng có nhưng rất ít, cửa hàng này cũng không lớn, nói chung là không có gì hay ho. Mọi người đi ngang qua nơi này đều nhìn vào không chớp mắt, những đồ vật lão trưng bày để bán, rõ ràng là mọi người không có

hứng thú!

“Này! Này! Tinh thạch ở đây của ta rất đáng xem, các người vào xem chút đi...” như một tay bán hàng rong đáng thương đang kêu gọi khách hàng, đáng tiếc chính là, không có bất luận kẻ nào để ý tới lão, mọi cố gắng trở thành vô ích.

Ung dung nhẹ nhàng hắn đến đứng cạnh gian hàng, đem cái túi da đặt mạnh trên mặt quầy, Lý Dật mở trừng hai mắt nói: “Xem ra, sinh ý của người không tốt lắm a, không ai bán, cũng chẳng có người mua!”

Ai...

Cười khổ một tiếng, Lão bản mày chau mặt ủ rũ nói: “Ta mới vừa tiếp nhận nơi này không lâu, vẫn chưa có nguồn hàng cung cấp, vẫn chưa thu hút được khách hàng quen thuộc, một tháng nay, sinh ý mỗi một ngày càng thêm tệ a!”

Trong đôi mắt Lý Dật tinh quang chợt lóe, hắn vỗ nhẹ nhẹ cái túi, thấp giọng nói: “Chỗ này của ta có một nhóm đồ tốt, thế nào? Có thể hay không tìm chỗ mà nói chuyện, người ở đây nhiều lắm!”

Nghe được âm thanh vang lên trong túi, lão bản con mắt trở nên sáng ngời, không có chút do dự, dọn dẹp đồng ma tinh đang trưng bày trên quầy hàng, đồng thời thấp giọng nói: “Người đi tới nơi dùng cơm của trung tâm chờ ta, ta lập tức đến!”

Mỉm cười gật đầu, cầm cái túi lên, chậm rãi tiến tới khu ăn uống phía tây của trung tâm giao dịch, trực tiếp tiến vào một gian phòng nhỏ, gọi một số thức ăn đặc sắc, mới vừa ăn được một ít, thì tay lão bản về mặt đầy hưng phấn đã thấy chạy tới!

Vừa mới ngồi xuống, lão bản liền hưng phấn mà hỏi ngay Lý Dật: “Nhanh! Nhanh cho ta xem một chút, là những mặt hàng loại gì?”

Bất động thanh sắc lắc lắc đầu, mồm nhẹ nhàng nhai thức ăn, Lý Dật mỉm cười nói: “Người trước đừng hỏi ta có mặt hàng gì, ta nghĩ người nên nói ta biết người muốn mua mặt hàng gì?”

Có chút sùng sốt, lão bản kia có chút sùng sốt khó hiểu hỏi: “Điều này có cần nói ra sao? Đương nhiên là thứ hàng càng cao cấp càng tốt! Người yên tâm... Giá cả ta đưa ra nhất định làm người hài lòng, người cũng biết, nếu chuyện làm ăn của ta mà không có khởi sắc, ta chắc có thể mệt mỏi mà chết!”

Nga!

Nhìn nhìn lão bản, thần sắc hắn vẫn không lộ ra vẻ gì, bình tĩnh hỏi: “Người cho rằng, người chỉ cần cao cấp mà thú tinh hạch là đủ cho người làm ăn sao? Người cho rằng, chỉ với loại cao cấp tinh thạch này, sẽ giúp cho sinh ý cửa hàng người phát đạt lên chăng?”

Ân? Điều này có cần người nói ra sao, đương nhiên là như thế, người không có nhìn thấy mặt hàng phô bày ra nơi đây sao? Toàn là loại cao cấp mà thôi!

Nghe lão bản nói, Lý Dật không khỏi cười khổ, tinh thạch trong túi da của hắn, chỉ là tinh thạch của tam giai ma thú mà thôi, cái đầu hắn cũng biết phân biệt, đã không đạt được yêu cầu của tay lão bản này, hắn rất rõ ràng, nếu như không thể làm cho tay lão bản này động tâm, vậy đồng bảo thạch của hắn sẽ không bán được giá nổi!

Đại não nhanh chóng vận chuyển suy nghĩ, rất nhanh... Hắn liền nghĩ tới lý do để nói, nhẹ nhàng phe phẩy đầu, hắn bình tĩnh nói: “Không, người sai rồi... Trách không được cửa hàng của người sao ế ẩm như vậy, nguyên do là, ngay từ đầu người đã sai lầm!”

Ân?

Nghe những lời này, tay lão bản nghiêm túc hắn lên, thành khẩn hỏi: “Ta sai lầm rồi sao? Người nói nhanh lên, tới cùng là ta đã sai ở điểm nào?”

Gật gật đầu với vẻ đầy tự tin, Lý Dật trầm giọng nói: “Cái sai của người là từ cái cách kinh doanh mà người đề ra, người cho rằng kinh doanh bảo thạch càng cao cấp, sẽ làm cho cửa hàng người thêm náo nhiệt phát đạt, suy nghĩ này thật là hoàn toàn sai lầm!”

Nói tới đây, nhìn vẻ mặt khó hiểu của Lão Bản, Lý Dật tiếp tục nói: “Hiện tại ta muốn hỏi người một chút, sinh ý của một cửa hàng tốt hay không tốt, căn cứ vào đâu mà phán đoán?”

Có chút sùng sốt, Lão bản không chút do dự nói: “Lợi nhuận a! Đương nhiên là lợi nhuận, chẳng lẽ là cái gì khác sao?”

Kiên định lắc lắc đầu, Lý Dật kết luận: “Đối với một cửa hàng đã thành danh mà nói, lý thuyết của người là không sai, nhưng với hiện tại của người mà nói, thật là một sai lầm lớn, việc mà người muốn làm bây giờ, không phải là làm ra tiền, mà chính xác là phải giành được thị trường, mượn sức của khách hàng, cùng với việc lấy được nguồn cung cấp, không có những cái này, người bán cái gì? Làm sao người có thể thu được lợi nhuận?”

A...

Nghe xong lời của Lý Dật, Lão bản kia đầu tiên biểu lộ ra mặt vẻ kinh ngạc, liền sau đó nét mặt như hiểu ra được việc gì, đúng vậy... Hắn hiện tại là đang rất cần khách hàng, cùng với nguồn cung cấp. Vừa mở cửa mua bán đã nghĩ tới thu được tiền, cũng như sự thật của hắn bây giờ nói không quá chính là sự ngu xuẩn! Một điểm nhỏ như vậy cũng không nghĩ ra, vậy bán cái gì để có tiền đây? Kiếm được tiền từ ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Siêu Cấp Mãi Mãi

Nhìn lão bản vẻ mặt đầy kinh hi như ngộ ra được điều gì, Lý Dật tiếp lời: “Điều đầu tiên mà ngươi nên làm vào thời điểm hiện tại, là làm sao để mọi người chú ý tới cửa hàng của ngươi, mặt hàng mà ngươi nên kinh doanh chủ yếu chính là loại ma tinh cấp bậc bình thường, còn loại cao cấp thì hiện tại ngươi không thích hợp làm!”

Dừng một chút, hắn tiếp lời: “Cao cấp ma tinh quá đắt, tiền đổ vào đầu tư quá nhiều, nên số tiền vốn trung chuyển không cao... Cao cấp ma tinh mặc dù thu nhiều lợi nhuận, nhưng số lượng tiêu thụ cũng rất thấp, cho nên về lâu về dài, ngươi có thể lấy cao cấp ma tinh này để trưng bày nơi cửa hàng, không cần bán nhưng khi bán thì bán với giá cao chút, sau đó dựa vào tính phổ biến, loại tinh thạch có nhu cầu mua bán cao mà khai triển thị trường, ổn định nguồn cung cấp, đây là con đường ra duy nhất của ngươi!”

Cười hắc hắc, hắn tiếp tục nói: “Ngươi thử suy nghĩ một chút, vào mỗi thời mỗi khác, đều có một số lượng lớn khách hàng vây lấy cửa hàng của ngươi mà mua và bán, khi mà càng có nhiều khách hàng có nhu cầu về loại trung và hạ cấp ma tinh thường xuyên viếng thăm cửa hàng của ngươi, cho dù lợi nhuận thu được từ loại ma tinh này có ít, nhưng là... Tổng thể mà nói, số tiền thu được cũng sẽ không ít hơn cái loại cao cấp mà ngươi đang kinh doanh này a!”

Kích động nhìn Lý Dật, lão bản gất gao chụp lấy tay hắn, cảm kích nói: “Cám ơn ngươi! Ta rốt cuộc hiểu ra là mình đã sai ở chỗ nào, ai... Cũng không thể trách ta, vừa mới bắt đầu làm ăn mua bán, không có kinh nghiệm a!”

Mỉm cười, Lý Dật tiếp tục nói: “Đúng vậy, khó ai có thể thành công ngay từ bước đầu được. Những người khác đều là đối thủ của ngươi, không thể dạy ngươi, nếu ta là họ thì ta cũng làm như vậy.”

Nói tới đây, hắn mang túi da chứa đầy ma tinh đẩy ra, nhẹ giọng nói: “Đây là một túi ma tinh tam cấp ma thú, ta cũng không có nhiều lời, xem như dựa vào tình bằng hữu với ngươi, cứ dựa vào giá thị trường mà bán cho ngươi đi!”

Kích động kéo túi da đựng ma tinh qua, Lão bản mở ra nhìn xem vài lần, theo sau đó cảm động nói: “Cám ơn, cảm ơn ngươi, sau này nếu như ta phát đạt, nhất định sẽ không quên ngươi!”

Nhẹ nhàng gật gật đầu, Lý Dật miễn cưỡng nói: “Tốt lắm, ngươi cứ xem kỹ đi, tổng cộng là một ngàn và bảy khối, đều là tam cấp ma tinh!”

Ân ân...

Nghe lời Lý Dật, lão bản nhanh chóng đổ ngay ma tinh ra khỏi túi, đếm từng viên một, rất nhanh... Kết quả cuối cùng, quả nhiên là một ngàn và bảy khối!

Lão bản hưng phấn ngừng đầu nói: “Ân! Thật là tốt quá, thật khó cho ngươi, chỉ một túi này mà nhiều ma tinh như vậy, mỗi khối mười tám kim tệ mà nói, vậy tổng cộng là...”

Chờ đã nào!

Không chờ Lão Bản nói hết lời, Lý Dật ngắt ngang, nhủ mầy về không vui hỏi: “Lão bản, ngươi không có nhầm lẫn chứ hả? Giá cả thị trường là mười tám kim tệ một viên sao?”

Nghi hoặc nhìn Lý Dật, lão bản nói với vẻ khó hiểu: “Chính là mười tám kim tệ a, không tin ngươi có thể tùy tiện hỏi thăm một chút a! Đây tuyệt đối là sự thật, giá này là do tất cả lão bản tại trung tâm giao dịch này cùng nhau định ra, bất luận ai cũng không cho giá cao hơn mức này!”

Không nói gì lắc lắc đầu, Lý Dật nhẹ nhàng ghé sát bên tai lão bản, dùng thứ âm thanh chỉ có hai người mới nghe nói: “Bây giờ ngươi khoác trường bào vào, dấu khuôn mặt đi, sau đó đi một vòng quan sát một trăm linh bảy quầy hàng nơi này mà xem thử, xem ra cuối cùng là họ cho cái giá cả gì!”

Khó hiểu nhìn nhìn hắn, rất nhanh lão bản như hiểu ra điều gì, trên mặt dần dần hiện ra sự tức giận, vội vã rời khỏi bữa cơm còn đang dang dở...

Nhàn nhả ngồi dùng chút thức ăn, nhâm nhi vài ly rượu, kiên nhẫn đợi lão bản kia, Lý Dật tin tưởng... Hắn rất nhanh sẽ quay trở lại mà thôi.

Quả nhiên, chỉ khoảng năm phút sau, lão bản nhanh chóng trở về với vẻ mặt xanh mét thất thần, sau khi đặt mông ngồi xuống, cũng chưa có hỏi Lý Dật có đồng ý hay không, cầm lấy rượu trên bàn của hắn mà uống.

Nhìn lão bản với sắc mặt xanh mét kia, Lý Dật không khỏi lắc đầu nói: “Người cũng không cần phải để tâm mà phiền lòng, người cho rằng ai cũng thành thật như người sao, vô thương bất gian a, đây là hiện tượng bình thường, nhưng thật ra người... Nếu không có lòng tham lợi lộc quá đáng, thì tốt nhất là không nên phạm vào!”

Hừ!

Lạnh lùng hừ một tiếng, lão bản lần nữa uống cạn thêm một chén rượu, tức giận nói: “Nếu bọn họ bắt nạt, vậy đừng trách ta bất nghĩa, bọn họ không tuân thủ lời hứa, không giữ chữ tín, thì ta giữ có ích lợi gì? Coi ta là đứa ngốc sao?”

Phanh!

Đặt mạnh chén rượu lên trên mặt bàn, Lão bản dừng cảm nói: “Nếu như vậy, ta cũng mua của người một khối là hai mươi kim tệ, bọn họ làm sao ta làm vậy!”

Không không không...

Liên tiếp phe phẩy đầu, Lý Dật cười hắc hắc đầy âm hiểm nói: “Người vẫn chưa hiểu rõ ràng hay sao, giá này ít nhiều sẽ khác đi, người ta nói đúng là hai mươi kim tệ, nhưng là trên một ngàn cái mà nói, bọn họ sẽ mua với giá là hai mươi lăm kim tệ một khối a, nếu không ta làm sao gom đủ một ngàn ma tinh mới đến bán? Chẳng lẽ ta không sợ nặng nhọc sao?”

A!

Nghe xong những lời của Lý Dật, tay lão bản này nhảy dựng lên, không thể tin nhìn nhìn hắn, đại khái mà nói, ma tinh của ma thú tam cấp này, bán ra cũng được ba mươi kim tệ, sau khi trừ đi chi phí, thì cũng kiếm lời được ba bốn kim tệ. Điều này còn phụ thuộc vào số lượng tiêu thụ, nếu như số lượng bán ra ít, trong thời gian dài, chi phí sẽ càng cao, vậy thì cũng khó nói.

Kì thật, thật lòng mà nói, cái giá hai mươi lăm kim tệ mà Lý Dật vừa nói, chỉ là do hắn thuận miệng mà nói bừa mà thôi, tất cả các quầy hàng giao dịch nơi này, tuyệt đối khó có khả năng cho một cái giá cao ngất ngưỡng như vậy, xuất ra đến hai mươi mốt hay hai mươi hai đã là quá cao rồi, bất quá chuyện này cũng không có cách nào để kiểm chứng xem đúng hay sai, người đi hỏi người cũng không có nói cho người biết!

Nhẹ nhàng cầm lấy chén rượu, Lý Dật nhàn nhã nhấp một ngụm, bình tĩnh nói: “Mặt khác, người có thể bán đơn lẻ từng ma tinh một, tiền lời thu được còn có thể cao hơn, chỉ có như vậy, việc làm ăn của người mới lâu dài! Bất quá...”

Mắt hắn chợt lóe sáng, âm hiểm cười nói tiếp: “Làm một chút so sánh, cùng với một trăm linh bảy nhà mua bán kia mà nói, đối với người khác, người cũng không nhất thiết xuất ra cái giá hai mươi lăm kim tệ này, chỉ cần là hai mươi ba, liền có thể thu hút được một mạng lưới nguồn cung cấp, ý tứ ta nói người có hiểu không? Cũng không phải ai cũng rõ một trăm linh bảy nhà kia xuất ra giá tiền nào để mua!”

Về mặt lão bản khế trầm xuống đầy suy tư, sau đó hắn dựa vào mấy đầu ngón tay mà tính toán một hồi lâu, hắn đột ngột ngẩng đầu lên, nói một cách kiên định: “Theo ta tính toán được, chỉ cần có được sinh ý tốt, như vậy số tiền kiếm được phi thường tốt a!”

Mỉm cười gật gật đầu, Lý Dật vẫn vẻ mặt bình tĩnh nói: “Đúng vậy, cái này gọi là ít lãi tiêu thụ mạnh, mặc dù mỗi một mặt hàng người thu ít lợi nhuận hơn, nhưng là số lượng bán ra lại vô cùng lớn, thì tiền kiếm được sẽ lớn lắm a!”

Ít lãi tiêu thụ mạnh!

Nghe những lời Lý Dật vừa nói, lão bản kia thân thể như chấn động một cái, luôn miệng mừng rỡ nhắc đi nhắc lại câu nói kinh điển trong việc mua bán này, rất lâu sau, hắn vỗ mạnh lên bàn, ha ha cười nói: “Hay cho một câu ít lãi tiêu thụ mạnh, hôm nay tất cả hàng của người, ta thu hai mươi sáu kim tệ, để tỏ lòng biết ơn sự chỉ điểm của người, ta đại khái như là bỏ thêm chút vốn vào đây nữa đi!”

Vui mừng gật đầu, Lý Dật cũng ha ha cười trả lời: “Tốt! Lão bản người rất có khí độ, người đã đồng ý xuất ra giá hai mươi sáu kim tệ, ta đây cũng không cần cái số lẻ kia, trực tiếp tính là một ngàn khối đi!”

Lão bản cũng không có nói thêm lời nào, xoay người rời khỏi phòng com, chỉ chốc lát... Hắn vội về mặt hưng phấn đã quay ngược trở lại, thống khoái đem một cái túi tiền giao cho Lý Dật nói: “Nơi đây có hai cái từ tinh tệ, cùng với sáu mươi cái thủy tinh tệ, người xem qua một chút đi!”

Mở cái miệng túi ra nhìn sơ qua, đếm đếm sơ sai một tí, Lý Dật tiện tay cất túi vào trong ngực. Thật không nghĩ tới, túi ma tinh kia, đã được hắn bán ra với giá gấp hai lần so với tính toán ban đầu, mà hắn chỉ bất quá nói có vài câu mà thôi.

Hiện tại, cộng với số tiền bán da thú là hai mươi vạn, hắn đã thật sự là một phú ông với gia tài là hai trăm tám mươi vạn, chỉ trong một năm qua, Tiểu Cường đã mang về cho hắn nhiều tiền đến thế, quả thật không dám tưởng tượng ra a!

Nhìn về mặt đang hưng phấn kia của lão bản, hắn đột nhiên nghĩ rằng cầm số tiền lớn như vậy của người, có chút không an lòng, suy tư một chút, hắn không khỏi vắt óc suy nghĩ, muốn nghĩ coi có cái biện pháp nào, làm cho sinh ý cửa hàng nọ trở nên khấm khá lên?

Suy nghĩ một hồi, rất nhanh... Hắn nghĩ ra một cái nghệ thuật mua bán mà các thương điểm trên địa cầu vẫn thường áp dụng, nhẹ nhàng động thân, hắn chăm chú nhìn Lão bản nọ nói: “Tốt lắm, ta phải đi trước, ta muốn nói cho người một biện pháp tốt, làm cho sinh ý cửa hàng người thêm phát đạt, người có thể lặng lẽ mua một ít lễ vật, giá cả không cần cao, nhưng nhất định phải tinh xảo, vô luận là ai, chỉ cần là mua hoặc bán cho người hàng hóa, người cứ dựa trên khối lượng giao dịch và giá cả, tặng họ một lễ vật thích hợp, đây là một thủ đoạn lấy lòng người rất tốt a!”

Nói xong lời, cũng không có để ý tới về mặt đang mừng như điên của lão bản, đặc chỉ vừa lòng với những gì mới thu hoạch, tiêu sái rời khỏi phòng ăn, kế tiếp... Nên đi tới cái gì Mộng Huyền từ lâu cùng A Lan Khắc Tư hội hợp thôi!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tổng Thống Đãi Ngộ

Sau khi hỏi thăm rõ ràng vị trí của Mộng Huyền từ lâu, ngồi trên lưng Tiểu Cường, nhanh chóng chạy tới, mặc dù thời gian còn sớm, nhưng là trước hết nên tìm ra địa phương rồi mới an tâm được.

Mộng Huyền đô thị thật sự rất lớn, dọc theo con đường lát đá chạy gần ba giờ, cho đến lúc trời tranh tối tranh sáng, rốt cuộc cũng tới được nơi, nhìn cái từ lâu cao tới tám tầng kia, trong lòng Lý Dật không khỏi cảm khái một trận, đứng xem từ bên ngoài, xem ra từ lâu này quả không kém, rất xa hoa!

Vừa chạy tới cửa ra vào, hần liền phát hiện ra A Lan Khắc Tư đang đứng sẵn nơi đó chờ hần, và tương tự... A Lan Khắc Tư cũng đã thấy hần, gật gật đầu chào, hướng về phía hần bước tới.

Vừa tới trước mặt hần, A Lan Khắc Tư nhẹ giọng nói: “Ngươi tới rồi a, mọi chuyện đều xong xuôi chứ hả?”

Nhảy xuống đất từ trên lưng Tiểu Cường, Lý Dật cười nói: “À, ma tinh đều đã bán, hơn nữa giá cả cũng không tệ lắm, bất quá... Kế tiếp chúng ta làm gì a?”

Àn...

Có hơi chút trầm ngâm, A Lan Khắc Tư gật đầu nói: “Vốn cũng đã nghĩ tới việc rời khỏi đây, bất quá trông sắc trời đã không còn sớm, chúng ta nên nhanh chân đi tìm một nơi nào đó để ngủ qua đêm nay, sáng mai sẽ khởi hành rời khỏi nơi này!”

Khó hiểu nhìn A Lan Khắc Tư, hần đưa tay chỉ chỉ Mộng Huyền từ lâu phía sau nói: “Còn tìm cái gì a? Nơi này không phải là từ lâu sao? Chẳng lẽ... Nơi này không cho mướn phòng trọ qua đêm sao?”

Cười khổ lắc đầu, A Lan Khắc Tư xấu hổ nói: “Vậy thì không phải, Mộng Huyền từ lâu dĩ nhiên cũng là chỗ ngừng chân nghỉ ngơi, chỉ là... giá cả của nơi này, thật sự quá mắc, gần như là...”

Gật gật đầu khi biết được chuyện này, nếu như là hoàn cảnh trước kia mà nói, Lý Dật chắc chắn đã xoay người bỏ đi, nhưng hiện tại không giống xưa nữa, người mang một khoản tiền lên tới hai trăm tám mươi vạn, cái loại từ điểm nào hần không thể trả tiền nổi chứ? Dù sao chỉ là qua đêm, cho dù là phòng dành cho tổng thống cũng có thể kham nổi a!

Trước kia khi còn ở trên địa cầu, đã từng nghe người ta nói phòng dành cho tổng thống xa hoa đến mức độ nào, ngay cả các van khóa mở nước cũng được làm từ vàng ròng a. Hiện tại trong tay đã có tiền, Lý Dật nghĩ, tuy hần không phải là một người lãng phí tiền bạc, nhưng đã sống một kiếp người rồi thì có cái gì mà không muốn thử, không muốn ném qua cho biết chứ! Tiền là để phục vụ cho những yêu cầu của con người, con người không nên lệ thuộc đồng tiền quá, khi đã làm người thì phải học cách dùng tiền, đồng tiền kiếm được không tiêu xài thì có ích lợi gì? Bị tiền dẫm nát dưới chân, vậy thì thật quá bị thảm rồi!

Nghĩ tới đây, hần không khỏi thấy sáng khoái vùng tay lên, cười hắc hắc quái dị nói: “Đi nào! Chúng ta hôm nay sẽ nghỉ tại nơi này, ta cũng muốn hưởng thụ một chút, xem coi cái sa hoa ở từ lâu này rốt cuộc là tốt đẹp tới mức độ nào!”

Vừa nói chuyện, chân hần cũng nhanh chóng hướng cửa từ lâu mà bước vào, A Lan Khắc Tư có chút sùng sốt, bất quá khi nhớ tới túi ma tinh to lớn mà hần vừa nói đã bán được kia, hần cũng bình thường trở lại, lắc lắc đầu, cũng nhanh chân mà theo gót Lý Dật, tiến vào từ lâu!

Đệ nhất đại từ lâu của Mộng Huyền đô thị quả là bất phàm, khi vừa mới tiến tới cửa vào, đập ngay vào mắt là cảnh bốn người thiếu nữ cao gầy đang đứng chào khách, nhìn thấy hần và A Lan Khắc Tư tiến đến gần, cả bốn cô gái liền khom người thi lễ, nhu nhu mì mi thanh âm vang lên hoan nghênh hai người, hơn nữa còn tự tay mở cửa cho hai người tiến vào.

Lần đầu tiên trong đời được hưởng thụ cảm giác có người hậu đãi ân cần như vậy, hần thấy người cực kì thỏa mãn với cái loại hư vinh này, ngẩng cao đầu, bước vào bên trong từ lâu...

Trực tiếp đi tới quầy lễ tân, lập tức đã nhận được sự đón tiếp nồng hậu, nhìn tiểu cô nương ngồi phía bên trong quầy về cung kính, Lý Dật không khỏi âm thầm khen ngợi, cái loại đãi ngộ dành cho người có tiền này, thật là không như bình thường a!

Bất quá khi hắn nhận lấy bằng giá biểu từ tay tiểu cô nương kia, sau khi nhìn kỹ, làm hắn bị dọa cho một trận muốn kêu lên thành tiếng, cũng may là khi xem, cái bằng giá hắn cầm trước mặt, đã ngăn cản đi mọi cảm xúc hiện ra nơi mặt hắn, nói cách khác, không phải bị xấu hổ với người a!

Thật ra cũng phải nói tới, giá cả cũng không phải là đắt đỏ cho lắm, loại cao cấp nhất là loại phòng cấp bậc chữ Thiên, một đêm trú ngụ bất quá chỉ là mười vạn mà thôi, cũng bằng với mười vạn tiền của địa cầu, chỉ là ở tạm một đêm mà phải xuất ra nhiều kim tệ đến vậy, hơi có ngoài dự liệu của hắn.

Tâm trạng có chút so đo, hắn nhẹ nhàng buông bằng giá biểu xuống, nhàn nhả nói: “Được rồi, vậy cho ta một gian phòng chữ Thiên đi, chúng ta ở một đêm, ngày mai rời khỏi Mộng Huyền đô thị!”

Nghe lời của hắn, nữ hài kia liền nở nụ cười ngọt ngào gật đầu, theo sau xuất ra một cái chìa khóa màu hoàng kim, đồng thời nhẹ giọng nói: “Xin ngài theo ta, giờ ta sẽ đưa ngài tới tầng cao nhất nơi đó chính là Thiên phòng!”

Vừa nói xong, nữ hài quay về phía sau dặn dò mấy nữ nhân vài câu, liền nhẹ nhàng thanh thoát rời khỏi quầy, mang theo hai người bọn họ hướng trên lầu đi lên...

Rất nhanh, họ đã tới tầng trên cùng của lầu, nữ hài kia dùng chìa khóa vàng mở cửa ra, cung cung kính kính giao lại cái chìa khóa cho Lý Dật, theo sau thì lễ cáo từ, xoay người rời đi.

Cùng A Lan Khắc Tư tiến vào, bên trong căn phòng sự hoa lệ không cần phải nói, cùng với hoàng cung Âu châu cũng không hề kém cạnh, xanh vàng rực rỡ, cung vàng điện ngọc thật là nguy nga lộng lẫy.

Bất quá, hấp dẫn sự chú ý của hai người, làm hai người ngạc nhiên chính là, trong phòng không biết từ lúc nào lại hiện diện bốn người con gái tóc vàng xinh đẹp đáng yêu, nhìn thấy hai người tiến vào, cung kính mà thi lễ với bọn họ...

Những điều xảy ra kế tiếp, hết thảy giống như là trong mộng, Lý Dật cuối cùng cũng biết được cái loại đãi ngộ dành cho khách nhân trú tại “Thiên giai sáo phòng” là như thế nào, những chuyện này thật sự có thể so sánh với phòng dành cho tổng thống như trong truyền thuyết. Trú ngụ tại nơi này, người chính là thượng đế, người chính là quốc vương, người chính là tổng thống...

Ngay vào cái lúc mà cô gái đứng đầu nhóm bốn nàng xinh đẹp kia, ngượng ngùng nói cho Lý Dật biết, là hắn có thể ra lệnh cho các nàng làm bất cứ chuyện gì, hắn lập tức ngây người ra. Hắn không ngờ đến nỗi không hiểu ý nghĩa trong lời nàng nói, hiểu được cái gì gọi là “bất cứ chuyện gì”, chỉ bất quá... mặc dù trong lòng rất muốn cái loại “chuyện tình ấy”, nhưng là hắn thật sự... Không dám mở miệng yêu cầu a! :113:

Cái gì gọi là phòng cho Tổng thống?

Tổng thống phòng, không phải chỉ có sự hoa lệ không thôi, hết thảy sự phục vụ dành cho loại phòng này đều thuộc vào hàng nhất lưu, hắn và A Lan Khắc Tư chỉ là yêu cầu một phần thức ăn bình thường dành cho hai người, ngay lập tức người ta tính một cái giá tiền là 10 vạn đồng, mà trên thực tế, hai người cũng ăn chưa được no bụng!

Kì thật, thức ăn nơi này, ngoại trừ một ít tinh xảo được bày trí cho công phu một ít, cũng không khá hơn với mỹ vị bày bán bên ngoài là bao, nhưng cái loại giá cả này, thật là vạn lần nhiều hơn bên ngoài, đây là sự hưởng thụ nơi phòng dành cho tổng thống a!

Nhìn bốn người con gái vây quanh hai người, Lý Dật không khỏi kinh hãi một trận, sau khi tìm cách lấy cớ cho bốn nàng rời khỏi hắn một lúc, hắn liền như tia chớp đi một vòng quan sát xem xét bày trí bên trong phòng.

Vừa nhìn tới, hắn thấy ngay được sự xa xỉ ở nơi này là tới cỡ nào, ngay tại quầy để rượu bên trong phòng, có để đầy nhiều loại rượu ngon, nhưng để tùy tiện mà uống một chén, khách phải bỏ ra không phải tám nghìn thì cũng là một vạn tiền. Nơi này cũng có cả thức ăn nhẹ, nhưng là loại nào cũng phải trả trên một ngàn, cá biệt có loại cả vài ngàn đồng, đây là chi tiêu của tổng thống a!

Trên thực tế, mười vạn đồng bỏ ra trả nơi quầy tiếp khách bên dưới lầu kia, chỉ là đánh đổi lấy cái tư cách để được ở lại trong phòng này mà thôi, muốn làm những chuyện khác nơi này, vậy thì khách nhân phải vung tiền ra a!

Vậy thì nói tới bốn nàng con gái tóc vàng xinh đẹp quyến rũ kia, nếu như muốn các nàng “hiến thân” phục vụ, cũng không phải không thể, bất quá vẫn là câu nói kia, vung tiền ra! Một cô gái thiếp thân phục vụ khách là một từ tình tệ, bốn người nếu muốn cũng được, bốn người vậy chỉ là bốn từ tình tệ, cũng là phải đối phó với bốn trăm vạn vậy!

Nơi này thật không phải là nơi dành cho người thường ở, một hộp rượu cũng tính là một vạn, đây là phòng của tổng thống, trong lúc ngẩn ngơ, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân của các nàng, Lý Dật vội vàng trả bằng giới thiệu về chỗ cũ, trong óc không khỏi liên tục suy nghĩ.

Nhẹ nhàng thả người trên ghế đệm bằng da thú, ngắm nhìn thân hình mon mơn tràn đầy phong tình của bốn cô gái, trái tim của Lý Dật không khỏi nhảy lên từng hồi, hắn đã mười tám tuổi, đã là cái tuổi mà người trai luôn mơ tưởng về nữ nhân, cái hormone của nam tính kia, như một thứ dung dịch không ngừng tiết ra trong cơ thể hắn, làm cho hắn cảm thấy ngập tràn khát vọng đối với nữ nhân.

Nhìn bốn thân hình tuyệt đẹp chết người kia, hắn biết... Chỉ cần hắn muốn, chỉ cần hắn chọn bất cứ ai trong các nàng, chỉ cần mang các nàng tới trên giường, muốn làm gì thì làm thôi! :04(1):

Xúc động! Thật sự lừa dối trong lòng đã làm hấn nhiều lần muốn mở lời, rất nhiều lần... Lời đã tới mép, nhưng vào giây phút sau cùng lại mất đi dừng khí, nửa giờ đi qua, một giờ cũng trôi qua trong lờ mờ, hấn cuối cùng cũng không thể mở miệng yêu cầu.

Thật ra mà nói... Cũng không cần phải cùng các nàng làm cái chuyện tiêu hồn lạc phách, loạn phượng đảo điên kia, chỉ là xuất phát từ lòng hiếu kì đối với cơ thể nữ nhân của một “trai tân” như hấn, chỉ là một chút ngắm nhìn, chỉ là coi xem cho biết một chút, cùng với cái chuyện “tiêu hồn lạc phách” kia, cũng không khác nhau là mấy, cũng là khó khăn như nhau!

Này!

Rốt cuộc trải qua vô số lần thất bại, hấn cũng gom đủ dũng khí, vẫy vẫy tay gọi cái cô gái hấn cho là xinh đẹp nhất, mỹ miều nhất, vóc người đẹp nhất trong bốn người.

Nghe tiếng gọi của Lý Dật, cô gái khuôn mặt có chút ửng hồng, bước nhanh đi tới bên cạnh hấn, mở to đôi mắt long lanh nước nhìn hấn, dùng đôi câu nói thật là ngọt ngào nói với hấn: “Xin hỏi ngài có cái gì cần tới ta cống hiến sức lực không? Xin ngài cứ việc phân phó, vô luận là chuyện gì, ta nhất định sẽ mang hết toàn lực mà làm cho ngài hài lòng thỏa mãn!” (đến rồi :dead:)

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Địa Hạ Hắc Thị

Tô Phi Nhã từ lúc ban đầu đã chú ý tới người nam nhân có vóc người trắng kiện, trần ngập sung mãn thanh xuân cùng hơi thở tuổi trẻ kia, ánh mắt nóng bỏng trần ngập lửa tình của hấn, làm cho Tô Phi Nhã cảm thụ được loại kích thích mãnh liệt, nàng biết rằng... Nàng đã động tình với hấn mất rồi!

Nói đại khái, một khi đã đặt chân vào loại phòng cho tổng thống này, toàn là các lão gia hỏa trong túi đầy tiền, bọn họ mặc dù có lắm tiền nhiều của, về mặt kim tiền mà nói, có thể mang đến cho các cô nàng như Tô Phi Nhã sự thỏa mãn cực độ, nhưng khi xét trên vấn đề sinh lý mà nói, khi trông thấy thân hình già nua của bọn họ, tâm tình của Tô Phi Nhã thật sự là nguội lạnh, thậm chí còn có cảm giác ác tâm.

Nhưng chuyện đời là như vậy, hết lần này tới lần khác chính là như vậy, làm một người thiếp thân phục vụ trong phòng tổng thống này, chỉ cần là khách nhân tiền vào phòng, các nàng không có cách nào cự tuyệt họ, vô luận là dơ bẩn tới cỡ nào, vô luận là hạ tiện tới cỡ nào, vô luận là những loại mệnh lệnh làm khó người tới cỡ nào, một khi bọn họ ra lệnh, các nàng đều phải đi làm!

Mỗi lần sau khi dùng hết khả năng của bản thân hầu hạ thật tốt cái loại người bụng to già nua này, mỗi lần nhìn thấy cái loại người da thịt bủn rủn này thân thể hi hục, các nàng chỉ có cách ủy khuất mà gắng phục vụ cho xong, sau đó thì gần như là gặp phải ác mộng, cứ liên tục nhiều đêm chìm trong ác mộng! Nhưng các nàng không có lựa chọn nào khác, đây là số mạng mà các nàng phải chịu!

Nhưng người nam hài tử trước mặt thì lại bất đồng, mặc dù trên người mang đầy dấu vết phong trần từng trải, nhưng cái loại hơi thở thuần khiết, ánh mắt hồn nhiên, cùng với vẻ mặt trông cũng khá được kia, đối với nàng mà nói, đều là một loại độc dược trí mạng, nàng tình nguyện dính vào cùng hấn, hy vọng có thể phụng dưỡng hấn bằng tất cả khả năng tận tụy của mình, rất hiển nhiên... Cái tên gia hỏa kia đối với đàn bà không biết một chút gì cả, hơn nữa như là một hài tử đang tò mò nhìn ngắm mà thôi.

Đáng tiếc, Tô Phi Nhã rất nhanh liền bị thất vọng, người thanh niên này khi đối mặt cùng nàng, lại hiện ra vẻ khó xử, đang lúc chuẩn bị nói lời cùng nàng thì vẻ mặt lại ửng hồng, trong thời khắc sau cùng đó... Lại như một quả bóng bị xì hơi, miệng lại xuất ra những lời không như những gì mà lòng hấn muốn nói: “Xin hỏi... xin hỏi nơi này có cái gì... cái nơi nào có thể du ngoạn không?”

Ai...

Sâu kín thờ dài một tiếng, Tô Phi Nhã thất vọng đứng thẳng người dậy, bình tĩnh mà trả lời Lý Dật một cách máy móc rằng: “Mộng Huyền từ lâu có rất nhiều điểm dành cho vui chơi giải trí, cũng có phòng đấu giá ngầm, có...”

Tô Phi Nhã cứng ngắc mà giới thiệu hết mọi thứ, đối với việc mất đi cơ hội này, nàng thật sự rất thất vọng, đáng tiếc chính là, nhưng vĩnh viễn cũng không biết được một điều, nếu như vừa rồi nàng thẳng thắn thành khẩn đề cập tới chuyện trăng hoa trên giường với người nam hài tử này, thì hấn chắc chắn sẽ không thoát khỏi bàn tay của nàng.

Người còn trẻ luôn luôn là như vậy, có sắc tâm nhưng không có sắc dâm, loại người này nếu so với các lão già bụng phệ mà nàng phải tiếp đãi mỗi ngày kia thật sự là bất đồng! Bọn họ thường là có sắc dâm nhưng không có sắc tâm, tâm của bọn họ đã già nua đến nỗi thật khó mà có thể gọn sóng lại!

Nửa đêm mười hai giờ, Lý Dật mang theo cái chìa khóa vàng của phòng mình, một đường đi tới phòng đấu giá ngầm mà Tô Phi Nhã đã giới thiệu hắn, vốn hắn cũng tính gọi A Lan Khắc Tư đi cùng, nhưng A Lan Khắc Tư bảo hắn muốn nghỉ ngơi cho sớm, như thế nào cũng không chịu đi cùng Lý Dật.

Sở dĩ Lý Dật muốn tham gia vào cái đấu giá hội này, trên thực tế là do hắn nghĩ, hắn cần thiết phải hiểu rõ mọi chuyện tại cái thế giới này. Đấu giá hội tất nhiên là nơi luôn có những thứ quý giá nào đó mà, những thứ này... Rất có thể là mục tiêu cho hắn truy tìm trong tương lai, sau khi biết được sức mạnh của kim tiền, việc đạt được nhiều kim tiền đối với hắn bây giờ, đã trở thành việc khẩn cấp trước mắt!

Quay trở về nhà, không phải là chuyện có thể giải quyết được trong tức khắc, muốn sinh tồn lâu dài tại cái thế giới này, hắn phải tự mình nâng cao thực lực của bản thân đồng thời với việc, đạt được càng nhiều kim tiền càng tốt, chỉ có kim tiền mới có thể làm cho cuộc sống của hắn càng thêm thoải mái, càng tự tại!

Người có tiền có thể phải hay không là cao hơn người khác một bậc? Trước kia Lý Dật tuyệt đối phủ nhận cái loại suy nghĩ này, nhưng hiện tại bây giờ cho hắn biết, cái lối suy nghĩ này không phải là tuyệt đối đúng ở mọi nơi, nhưng sự thật thì gần như là như vậy, người có tiền, sẽ chiếm được sự tôn trọng của người khác, ít nhất thì bề ngoài nó là như vậy!

Cũng giống như câu chuyện ngày hôm nay, nếu như Lý Dật hắn không có tiền, thì sẽ không tiến vào cái căn phòng tổng thống kia, mà nếu như không có đặt chân vào, thì cũng không có những người đẹp thân hoa ngọc này cung cung kính kính chào đón hắn, đồng tiền thật sự là vạn năng sao? Khẳng định là không phải, nhưng sự thật là nếu không có lắm tiền nhiều bạc, thì sao có thể ra lệnh cho bốn nàng kia đi làm bất cứ chuyện gì, bao gồm cả chuyện được hầu hạ ân cần chu đáo trên giường! Đây chính là sự thật!

Sau khi đi qua một cái thông đạo, Lý Dật tiến vào đại sảnh dành cho đấu giá, đó là một phòng thật lớn ở bên dưới mặt đất của Mộng Huyền tửu lâu, ngay lúc hắn vừa tới, nơi đó đã tụ tập gần ba bốn trăm người, buổi đấu giá xem ra lập tức phải bắt đầu!

Dựa theo lời chỉ dẫn của Tô Phi Nhã, hắn nhẹ nhàng dùng cái chìa khóa phòng mở ra một căn phòng nhỏ chuyên dùng cấp cho khách nhân ngụ nơi phòng chữ Thiên, hắn không khỏi lắc đầu cười, xem ra... chỉ cần là tiến vào tổng thống phòng, thì cho dù người đi tới bất cứ nơi đâu bên trong tửu lâu, đều được cấp cho đãi ngộ siêu cấp a!

Nhẹ nhàng ngồi trên cái ghế bành to làm bằng da thật, nhìn xuyên qua khung cửa sổ, trông thấy trăng cảnh bên dưới cuộc đấu giá, lúc này... bên dưới người đã ngồi chật kín mọi chỗ, một người đấu giá viên trung niên trong bộ giáp màu xanh đang bước nhanh tới trước khu vực kêu giá, rất hiển nhiên... Phiên đấu giá sẽ nhanh chóng bắt đầu!

Ba!

Trong tiếng chùy vang lên, trung niên đấu giá kia rốt cục cũng đã giáng giải tất cả quy củ của buổi đấu giá, lúc này đây Lý Dật mới biết được rằng, buổi tối đấu giá ngày hôm nay, là kết quả tất nhiên của việc tuyên truyền từ một tháng trước đây, tất cả mọi vật phẩm mang ra đấu giá lần này, đều cũng có một lai lịch nhất định!

Tiếp liền sau đó, buổi đấu giá chính thức bắt đầu, Lý Dật ngồi đó nhìn từng kiện vật phẩm một được bán ra mà cảm thấy nhàm chán, vì đơn giản chỉ là Đại kiếm, Pháp trượng, Áo giáp, Cung tên... Toàn là các loại vũ khí, cũng có một lúc hắn bị giật thót người, khi họ xuất ra bán ma tinh của lục giai ma thú, giá cả tức thì bị nâng lên thành giá trên trời.

Trông mà thêm rõ dãi, mặc dù ma tinh của lục giai ma thú rất đáng giá, nhưng Lý Dật cũng biết rõ, hắn không có khả năng đối phó. Dựa theo thực lực của Lý Dật tại thời điểm bây giờ, có thể nói rằng, tám mươi hay trăm người như hắn cùng tiến lên cũng khó lòng mà chạm đến một sợi lông mao của ma thú, phải biết rằng... Lục giai ma thú, đã có thể ngang đồng cấp với mạo hiểm giả S cấp. Thực lực hắn bây giờ cũng không thể đối phó cùng pháp sư cấp 3a, lại càng không cần phải nói tới S cấp làm gì!

Khẽ lau miệng, Lý Dật âm thầm tính toán một chút, nếu như hắn cũng có thể tranh thủ một vài cái ma tinh như thế mà nói, hắn có thể ở trong cái tổng thống phòng kia cả tháng trời, muốn uống gì thì uống, muốn ăn gì thì cứ tự nhiên ăn, muốn mấy nữ nhân hầu hạ cũng không thành vấn đề.

Ai...

Lắc đầu khẽ thở dài, không tính toán những chuyện không đâu nữa, hắn biết rằng... Cho dù không ăn không uống, một ngày tu luyện hai mươi bốn giờ, cũng không biết là tới bao giờ mới có thể đạt tới cảnh giới đó, đối với hắn mà nói, chuyện đó chỉ là nằm mộng giữa ban ngày mà thôi.

Đồng đồng đồng!

Người trung niên đấu giá dùng sức gõ gõ vào bàn nhằm thu hút sự chú ý của mọi người, theo sau... Bằng thanh âm vang dội nói: “Tốt lắm, hiện tại phiên đấu giá trang bị vũ khí đã kết thúc, kế tiếp... Bắt đầu đấu giá bất động sản tại Mộng Huyền đô thị!”

Theo sau đó, người trung niên kia rất thành thực phơi bày ra từng khế ước nhà đất một, một bên là giải thích rõ ràng vị trí của từng bất động sản cùng với diện tích và đặc điểm, một lúc lại tuyên truyền giới thiệu sơ về những cái bất động sản có sức hút, có giá trị!

Đang ngồi tại nơi đây đại khái toàn là những người có tiền, cho nên... Cạnh tranh là vô cùng kịch liệt, gần như mỗi một căn nhà, một miếng đất đưa ra đấu, đều phải trải qua hàng chục lần kêu và nâng giá mới có thể thành công mà mua được!

Bất động sản được mang ra đấu giá lần này, phần lớn là các cửa hàng kinh doanh bán lẻ, giá cả rất cao, thậm chí có thể nói là cao đến bất thường, tính bình quân cho một mét được rao bán bình thường đã là hai ba mươi vạn đồng, quả thật là giết người a!

Trở mắt kinh ngạc nhìn quang cảnh nô nức tấp nập tranh nhau mặc cả mua bán bán dưới kia, lòng Lý Dật không khỏi một phen tự ti tự ái, cái này mới thật sự gọi là có tiền a, mấy ngàn vạn đồng tệ chỉ là tùy tiện mà quăng ra không chút nhàu nhĩu mặt, có nhiều lúc, một lần tăng giá dưới kia, còn có phần nhiều hơn cả gia tài của hắn bây giờ!

“Hiện tại có một căn nhà ở được mang ra đấu giá, vị trí là ở số mười sáu đại lộ Lộ Cát, diện tích cư ngụ là hai trăm bình, giá khởi điểm là hai trăm vạn, giờ xin mời mọi người ra giá!” Đấu giá trung niên nói năng và thao tác rất thành thạo.

Ta xuất ra hai trăm hai mươi vạn!

Thanh âm của người trung niên đấu giá viên vừa dứt, một âm thanh oán độc liên vang lên trong đại sảnh, nghe thấy giọng nói này, tất cả mọi người không khỏi vô ý theo bản năng mà nhìn về hướng gian phòng vừa có người lên tiếng!

Khi tầm mắt mọi người chạm tới nơi âm thanh phát ra đó, thì tức thời... Mọi người như bị điện giật lập tức quay ngược đầu lại, không có bất kì ai lên tiếng, cũng không có bất kì ai tăng giá!

Thế giới này chính là như vậy, ăn ở hiền lành thì dễ bị người bắt nạt, ngựa hiền thì bị người cười, chỉ cần một âm thanh âm trầm oán độc xuất ra, người âm thanh vừa xuất ra dĩ nhiên là đang trong tổng thống phòng, trừ khi có người chán sống, nói cách khác, chưa từng có ai khiêu khích hắn. Nhìn thì đơn giản nhưng sự thật lại đáng sợ tới nhiều chuyện làm sao. Từ âm thanh kia, không ai có cảm giác hắn là một cao thủ nên không có bị áp lực, nhưng ai có thể nói cao thủ mới có thể sợ? Cho dù thực lực hắn không cao, nhưng chỉ cần hắn vùng tiền, thì có thể khiến người khác mất mạng như chơi! Có thể ngụy tại tổng thống phòng thì có thể là người bình thường sao!

Hôm nay post trc 1 chap, ngày mai mệnh bạn rồi nên ko post đc. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ bộ truyện.ex10:ex10:ex10:

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Nhất Thời Xúc Động

Tất cả mọi người đều có thể nghe được từ trong loại âm thanh đó, rõ ràng là chủ nhân của nó không cao hứng, hiện tại ai sẽ là người đắc tội hắn đây? Dù sao thì cũng chỉ là một căn nhà để ở bình thường mà thôi, căn bản không có giá trị gì, vì điều này mà đi đắc tội với một người rất có thể là một tử thần, không ai ngu đến mức dính vào, quan trọng nhất chính là, căn nhà kia căn bản là không có giá trị. (Thiếu một đoạn :)

Khi người con gái xinh đẹp phục vụ tay mang cái khay nhỏ tiến tới thu tiền đấu giá, Lý Dật mới tỉnh táo trở lại từ trong oán hận, hắn chỉ với một lần kêu giá, đã mua được căn nhà mang ra đấu giá kia.

Nghi hoặc giao tiền, tiếp nhận lấy một văn bản do tài liệu đặc thù chế ra, mặt trên dùng một loại bột phấn đặc biệt viết rất nhiều chữ nhỏ ghi rõ là kẻ ước mua bán nhà, Lý Dật người không khỏi ngây người đi.

Kì thật lần này đến đây, Lý Dật không có nghĩ tới là sẽ mua cái gì, mới vừa rồi sở dĩ mở miệng đấu giá là bởi vì do hắn tức giận mà thôi. Cái gọi là người khinh người làm hắn tức muốn chết, thật sự đúng là như vậy, nhìn thiên hạ vùng tiền như rác mà chính tài sản của hắn so với người ta cũng không bằng số tiền một lần mà thiên hạ nâng giá, cái này làm cho lòng kêu ngoạ của hắn khi ngu tại phòng dành cho tổng thống bị đánh tan đi, lúc này hắn nhận ra rằng mình vẫn chỉ là một tiểu tử nghèo mà thôi, còn thua sút người lắm, làm cho bản thân hắn không tự chủ được mà nổi lên lòng oán hận, oán hận gì đây? Không sai... Chính là oán hận bọn họ có quá nhiều tiền!

Ngơ ngác cầm trong tay kẻ ước mua bán nhà, hắn quay trở về phòng mình, A Lan Khắc Tư đã sớm ngủ rồi, bốn nàng con gái mỹ miều kia cũng biến mất, chỉ còn một nàng ngồi ở trong phòng khách, nhìn thấy hắn tiến vào, vội vàng chồm người lên, hỏi xem hắn có cần nàng giúp gì không.

Lắc đầu từ chối, bởi vì mới vừa rồi trong khoảnh khắc mà đã chi ra nhiều tiền như vậy, ngay cả việc đã mua được cái gì có cái hình dạng gì hắn cũng không rõ, cho nên Lý Dật thấy tâm tình bản thân không tốt lắm, chỉ là ứng phó qua loa vài câu với nàng ta, sau đó hắn trực tiếp bước vào phòng ngủ.

Lẳng lẳng nằm ở trên giường nhớ lại hành động của bản thân khi tự tung tự tác tại buổi đấu giá vừa rồi, Lý Dật không khỏi nở nụ cười khổ. Mặc dù đã mười tám mười chín tuổi rồi, nhưng hắn nghĩ hắn cũng thật trẻ con làm sao, cái loại dối hòn như vậy cùng với những chuyện suy nghĩ không tế nhị trong đầu khi này, hắn còn có thể nói gì đây? Chỉ trách bản thân mình mà thôi!

Hắn tiêu xài như vậy thật sự là nhiều lắm, đừng tưởng đơn giản rằng số tiền như vậy chỉ là kiếm trong một năm mà được, trên thực tế đây chính là do Tiểu Cường trong trọn một năm trời, chiến đấu không phân biệt ngày hay đêm mới kiếm được cho hắn, nếu như thay đổi là hắn, làm sao hắn có thể tìm ra bao nhiêu đó số ma thú trong rừng rậm kia? Sợ rằng mười Lý Dật cũng không bằng một Tiểu Cường nữa.

Sự thật đúng là như vậy, Tiểu Cường là thuộc về rừng già, tại sâu trong rừng rậm, với khứu giác siêu phẩm của nó luôn có thể nhanh chóng tìm ra ma thú, sau đó phát động công kích. Quan trọng hơn là, Tiểu Cường không cần phải nghỉ ngơi, hay càng không cần phải ngủ để hồi phục sức, lý do là, chỉ cần hấp thu được đại não của động vật, tinh thần và sức lực nó rất nhanh chóng hồi phục trở lại.

Nhưng là hiện tại, do một phút xúc động nồng nức của Lý Dật, tất cả tiền bạc đều mang ra chi tiêu cả, sự cực khổ trong một năm của Tiểu Cường, hẳn còn chưa nhắc tới một câu, hẳn thật sự quá hỗn đản!

Ai...

Thờ ra một hơi thật dài, hiện tại cho dù có hối hận cũng đã muộn rồi, ngày mai hẳn nghĩ rằng sẽ đi xem coi cái căn nhà mà hẳn bỏ ra hai trăm hai mươi vạn kia để mua ra sao, coi xem có gì tốt để mà còn an ủi chút, nghĩ tới đây Lý Dật buông lỏng thân kinh, dần dần chìm vào trong mộng đẹp.

Sáng hôm sau Lý Dật cùng A Lan Khắc Tư đã sớm chuẩn bị rời đi, sau khi thu xếp mọi chuyện, hai người rời khỏi Mộng Huyền tửu lâu. Khi bước khỏi cửa của tửu lâu, hẳn không khỏi quay đầu nhìn lại cái chỗ xa hoa và quý phái kia một lần, sau lần này... Chắc hẳn cũng không dám tùy tiện mà ngụ tại nơi này nữa, chi phí cho một đêm qua là rất lớn, sau khi thanh toán tất cả, giờ trong túi hẳn chỉ còn lại có hai mươi vạn đồng, thiếu chút là trở lại kiếp không tiền như cách đây một năm, thật sự là khủng khiếp.

Lắc đầu không biết tại sao, trong đầu của hẳn chợt xuất hiện một đôi mắt u oán, đó là do trước khi rời khỏi căn phòng kia, nữ tử xinh đẹp nhất trong nhóm chợt quét mắt nhìn hẳn, hẳn cũng không rõ tại sao nàng ấy nhìn hẳn với ánh mắt như vậy, chẳng lẽ... Là hẳn nhìn nhầm rồi chăng?

Trong lúc đang trầm tư nhớ lại, chợt nghe thanh âm của A Lan Khắc Tư vang lên bên tai: “Tiểu Dật, ta biết mình rất mạo muội, nhưng là... người có thể hay không...”

Nghĩ hoặc quay đầu lại, khó hiểu nhìn A Lan Khắc Tư, hẳn nhíu mày hỏi: “Chuyện gì a! Không cần khách khí như vậy, có chuyện gì trong khả năng ta sẽ giúp, người cứ nói!”

Nghe xong những lời của hẳn, A Lan Khắc Tư lộ ra vẻ mặt rất bất ngờ, quanh co úp mở gần nửa ngày mới can đảm cắn răng mà hỏi Lý Dật: “Ta nghĩ... Ta nghĩ muốn mượn của người ít tiền đi mua vũ khí, người cũng biết đó, một mạo hiểm giả mà tay không vũ khí thì thật không thích hợp mấy!”

Ba!

Mạnh mẽ dùng tay vỗ vào trán mình một cái, hẳn tự trách bản thân sao nhiều ngày trôi qua như vậy lại không nghĩ đến tình trạng của A Lan Khắc Tư? Một người thân đào vong, trên người khó có khả năng có tiền có bạc, ngày hôm qua lại để cho A Lan Khắc Tư rời đi thật không phải với hẳn. Tâm tình của A Lan Khắc Tư hiện giờ ra sao? Không phải là sự bất đắc dĩ, với tính cách của mình, thật không dễ khi mà A Lan Khắc Tư mở miệng hỏi vay tiền hẳn.

Tự trách nhìn A Lan Khắc Tư, tay thì cầm lấy tiền đưa ra, còn miệng thì chân thành nói: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi, ta thật quá sợ ý, đây là mười thủy tinh tệ, người hãy cầm tiêu tạm, người cũng biết đó... ta hiện tại tổng cộng cũng còn có hai mươi thủy tinh tệ mà thôi!”

Cảm kích nhìn Lý Dật đứng đối diện mình, A Lan Khắc Tư đưa tay nhận lấy mười miếng thủy tinh tỏa ra ánh sáng lạn kia, chuyện tối hôm qua Lý Dật mua cái nhà hẳn đã sớm nghe nói vào buổi sáng nay, hẳn cũng biết Tiểu Dật hiện giờ không còn nhiều tiền, lại cho hẳn mượn số tiền này, và thêm nữa một khi có chuyện gì hẳn cũng không giúp Lý Dật được, hẳn thật sự rất cảm kích!

Nhìn chằm chằm Tiểu Dật, A Lan Khắc Tư nội tâm đang diễn ra một trận phức tạp, mặc dù nói rằng cái mạng này trên cơ bản là thuộc về Lý Dật, nhưng điều kiện tiên quyết là sau khi hẳn đi hoàn thành xong tâm nguyện của chính mình, cho nên trước lúc trở về bên Lý Dật, tiền này Lý Dật cũng có thể không cho A Lan Khắc Tư mượn!

Cám ơn người!

Thật lâu sau, A Lan Khắc Tư rốt cuộc nghẹn ngào nói ra hai chữ “cám ơn”, hẳn phải thật sự cảm ơn Lý Dật, vì trước khi hoàn thành tâm nguyện mình, cái mạng hẳn vẫn thuộc về hẳn, nên hẳn cảm thấy phải cảm tạ người đã trợ giúp hẳn.

Nghĩ tới đây, A Lan Khắc Tư nói tiếp: “Người ở nơi này chờ ta một chút, ta tiến tới cái quán bán vũ khí bên kia đường để sắm một cung tên, sau đó chúng ta có thể lên đường, người yên tâm... Sẽ không mất nhiều thời gian!”

Nghe xong A Lan Khắc Tư nói, con mắt Lý Dật không khỏi sáng lên, là cung tên sao? Hẳn nhớ lại cái bao để trên lưng Tiểu Cường kia dường như có một cây, chính là hoàng kim cung!

Nghĩ tới đây, hẳn nhanh chóng mở miệng gọi to A Lan Khắc Tư lại, hưng phấn nói: “Người chờ ta một chút, nói cung tên ta chợt nhớ, ta nhớ không lầm chỗ ta có một cây, người chờ ta chút!”

Vừa nói chuyện, hẳn nhanh chân phóng xuống bậc thang, chạy tới bên người Tiểu Cường, mở ra cái túi treo trên lưng nó, túm ra cái túi hình chữ nhật dài và lõa vật bên trong ra, không sai... đó chính là một thanh hoàng kim cung!

Xoay người lại, nhẹ nhàng cầm cái túi da đang bọc lấy cây hoàng kim cung kia, giao cho A Lan Khắc Tư, hẳn bình thản nói: “Chính là thanh trường cung này đây, người xem nó có thể dùng được không?”

Nghi hoặc liếc mắt nhìn Lý Dật một cái, A Lan Khắc Tư đưa tay tiếp lấy túi da thú kia, sau một khắc... cả người A Lan Khắc Tư đột nhiên chấn động mạnh một cái, mắt như không thể tin nhìn vào cái túi da thú đang bao lấy thanh hoàng kim cung bên trong, mặc dù hắn chưa có mở túi ra, nhưng là hắn đã có thể cảm giác được một nguồn năng lượng phong hệ đang nhộn nhạo bên trong!

Hít sâu một hơi, A Lan Khắc Tư nhẹ nhàng nhấc tấm da thú lên, lập tức... Một thanh trường cung tinh xảo toàn thân vàng óng ánh, dưới ánh mặt trời tỏa ra kim quang lấp lánh, xuất hiện ngay trước mặt A Lan Khắc Tư!

Nhìn thanh trường cung đang trong tay mình, A Lan Khắc Tư không khỏi xúc động run rẩy một trận, nếu như hắn không có nhìn lầm thì có thể nói rằng, đây là một thanh ma pháp vũ khí được lưu truyền lại từ thời kì viễn cổ, nhất định là như vậy! Cách thức rèn luyện và thủ pháp tương khảm trên thân cung sớm đã thất truyền, thanh cung này tuyệt đối khó có khả năng là tác phẩm thuộc về thời đại hiện nay!

Sở dĩ hắn bị kích động như thế, cũng không đơn giản là do thanh cung có lai lịch xa xưa, quan trọng nhất chính là, đây là một thanh vũ khí thời viễn cổ do Tinh Linh tộc lưu lại, hơn nữa đây là một thanh cung biểu hiện cho sự cao quý, là vũ khí do Tinh Linh hoàng tộc sử dụng, là thanh vũ khí có thể phát huy Tinh Linh đặc điểm vô song!

Tinh Linh thời viễn cổ này, chính là tổ tiên của hai cộng đồng Âm Dạ Tinh Linh và Sâm Lâm Tinh Linh thời nay. Vào thời viễn cổ, chủng tộc Tinh Linh là vô cùng cường đại, không một ai nghĩ tới chuyện so tài bắn cung cùng người của Tinh Linh tộc, tuyệt đối không có, xạ thủ của Tinh Linh tộc là “thiên sinh xạ thủ”, không có sinh vật nào có thể thắng họ ở tài năng xạ tiễn này, tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Hoàng Kim Thánh Cung

Trải qua triệu vạn năm thời gian, viễn cổ Tinh Linh phân biệt trở thành hai bộ phận riêng rẽ tách rời nhau, một là Tự nhiên Tinh Linh, được xem là luôn vì chính nghĩa và thiện lương, hay còn được gọi là Sâm lâm Tinh Linh, một bộ phận khác còn lại chính là Âm dạ Tinh Linh, là bị Tự nhiên Tinh Linh xem như là phản đồ của bộ tộc Tinh Linh, mà A Lan Khắc Tư chính là một trong những thành viên của Âm dạ Tinh Linh.

Mặc dù đều là Tinh Linh nhưng trên thực tế, Tự nhiên Tinh Linh cùng Âm dạ Tinh Linh có sự khác biệt rất lớn, Tự nhiên Tinh Linh trời sinh là chủng tộc tinh thông các loại Tự nhiên ma pháp, có thể phát ra các loại chú ngữ ma pháp tự nhiên mà không cần ngâm xướng, là “thiên sinh” ma pháp sư Tự nhiên hệ, nhất là ở sâu trong sâm lâm, bọn họ tuyệt đối là chủng tộc vô địch!

Mà về phương diện khác, Âm dạ Tinh Linh lại hoàn toàn trái ngược với Tự nhiên Tinh Linh, họ không cách nào có thể thi triển ra Tự nhiên ma pháp, hơn nữa màu da của bọn họ lại hơi ám tối, cho nên... Bọn họ luôn bị coi là phản đồ đầu phục ma quỷ, nếu như không phải là phản đồ thì sao Tự nhiên chi thần lại vất bỏ bọn họ chứ?

Bất quá dù cho không có năng lực của Tự nhiên ma pháp, nhưng là Âm dạ Tinh Linh lại không có bị diệt vong bởi Tự nhiên Tinh Linh, bởi vì... Âm dạ Tinh Linh có thiên phú đặc thù mà tuyệt đối bất kì chủng tộc nào cũng thèm muốn!

Âm dạ Tinh Linh hưởng tố chất nhanh nhẹn của Phong hệ, là hành giả phiêu đảng ẩn thân tuyệt vời, mặc dù là giữa màn đêm tăm tối, bọn họ vẫn có thể nhìn rõ hết thấy mọi vật trong phạm vi xa đến ngàn thước, hơn nữa thiên phú bản lĩnh của họ là có thể dung hợp cùng âm dạ làm một, ở trong bóng tối của đêm đen, bọn họ là bất bại, nghĩ rằng muốn trong màn đêm đen nhánh kia mà tìm ra bóng dáng của Âm dạ Tinh Linh, đó là bất khả thi! Nếu như nói rừng già kia là nhà, là quốc gia riêng của Tự nhiên Tinh Linh, như vậy thì âm dạ chính là thiên đường cho Âm dạ Tinh Linh!

Tất cả Âm dạ Tinh Linh, đều có đặc điểm của Phong thuộc tính, Âm dạ Tinh Linh theo gió phiêu lãng, sử giả của màn đêm, bình thường..... Mọi người xem Âm dạ Tinh Linh như là ám dạ hành giả, là một trong những sự kinh khủng nhất từng tồn tại, từ trong bóng tối âm u kia phóng ra một tiền, tùy thời có thể đoạt đi tính mạng của bất kì kẻ nào!

Tự nhiên Tinh Linh chính là được kế thừa phương diện ma pháp từ viễn cổ Tinh Linh, mà Âm dạ Tinh Linh thì thừa hưởng thiên phú xạ tiễn từ tổ tiên, bởi vì không có cách nào khác ngoài việc tập trung vào khả năng đặc biệt này, cho nên thuật xạ tiễn của Âm dạ Tinh Linh ở một cấp độ nào đó có thể nói còn siêu việt hơn cả viễn cổ Tinh Linh!

Xạ tiễn có thể nói chỉ là một trong hai loại bản lĩnh chiến đấu của viễn cổ Tinh Linh mà thôi, nhưng đối với Âm dạ Tinh Linh có thể nói rằng, xạ tiễn chính là toàn bộ vốn liếng mà bọn họ có được, trừ bỏ điều này ra, bọn họ không còn phương thức chiến đấu nào có thể sử dụng!

Là một tay xạ thủ thiện nghệ, một thanh cung tốt, có tác dụng rất to lớn! Nhất là thanh cung hiện tại trong tay A Lan Khắc Tư này, chỉ có thể may mắn có được chứ không thể cầu (khả ngộ bất khả cầu)!

Cầm thụ được những đặc điểm của thanh trường cung trong tay, A Lan Khắc Tư nội tâm không khỏi vui mừng hoan hỉ, lại nói tiếp... Thanh trường cung này cũng không phải cao cấp mà pháp vũ khí gì, tại trong cung chính là ẩn chứa một cái pháp trận nhỏ, nhưng phải biết rằng, mặc dù chỉ là vũ khí cấp thấp nhưng có thể khẳng định đây là cây cung của hoàng tộc Tinh Linh xa xưa để lại, hơn nữa... Đây là thanh cung thích hợp nhất để A Lan Khắc Tư sử dụng!

Nếu như hiện tại cấp cho A Lan Khắc Tư một thanh cung cao cấp, ngược lại không có tác dụng quá lớn, lấy cái tiêu chuẩn về trình độ của hắn mà nói, căn bản không cách nào không chế được! Cho dù có thể sử dụng, cũng căn bản không thực sự không chế được!

Thí dụ như nói, nếu như phong ấn bên trong thanh cung là một cái phong ấn cao cấp, thiên lôi cuồng tiễn pháp trận, muốn phát động cái pháp trận này, tối thiểu A Lan Khắc Tư còn phải khổ tu trên một trăm năm mới có thể, mặc dù uy lực vô cùng lớn, nhưng là lại có bao nhiêu tác dụng đây chứ?

Mà hiện tại thanh trường cung này cũng có giá trị rất lớn, đối với một người thuộc Âm dạ Tinh Linh mà nói, đây là bảo vật không thể thay thế, mặc dù bên trong nó có phong ấn một pháp trận nhỏ, nhưng chính vì vậy nó trở nên là thanh cung thích hợp nhất cho Âm dạ Tinh Linh sử dụng!

Nếu như ở vào thời kì viễn cổ, trường cung này cơ bản chỉ là một cái tiểu cung mà sơ cấp cung thủ cần, nhưng là phải biết rằng, Tinh Linh vào thời kì viễn cổ, cùng Âm dạ Tinh Linh là hai chuyện khác nhau hoàn toàn, chỉ sai biệt một chút về bản chất, chính là sai biệt về ma lực!

Tinh Linh ở thời kì viễn cổ, là ma pháp và cung tên kết hợp lại làm một, tiễn thuật tăng trưởng thì ma lực cũng đồng thời gia tăng, có thể dễ dàng phát ra một tiễn ẩn chứa uy lực của ma pháp bên trong!

Mà Âm dạ Tinh Linh thì không sử dụng được, bọn họ hoàn toàn không cách nào sử dụng Tự nhiên ma pháp, mặc dù thân là Phong thuộc tính, nhưng ma lực ẩn trong thân thể của bọn họ lại rất thấp, trừ bỏ một vài thứ ma pháp phụ trợ có hạn ra, căn bản không có phát ra bất cứ loại công kích gì mang Phong hệ ma pháp!

Ma lực của Âm dạ Tinh Linh mặc dù rất thấp, nhưng nếu bọn họ muốn trở thành pháp sư, cũng là chuyện đương nhiên có thể, bất quá... Nói chung là sợ rằng tu luyện cả một đời cũng chỉ đạt tới sơ cấp pháp sư, Âm dạ pháp sư cường đại nhất trong lịch sử cũng chỉ là trung cấp pháp sư mà thôi, mà với một Âm dạ xạ thủ cao cấp, chỉ cần với cây cung nơi tay, cũng có thể dễ dàng bắn chết một ngàn tên pháp sư cấp bậc này, cho nên... Âm dạ Tinh Linh tuyệt đối không chọn con đường theo đuổi ma pháp.

Cái mà một Âm dạ Tinh Linh rất thèm muốn, chính là một thanh vũ khí cấp bậc thấp được lưu truyền lại từ thời kì viễn cổ xa xưa, đối với bọn họ mà nói, một thanh vũ khí tốt thích hợp, thật sự là rất quan trọng!

Đối với A Lan Khắc Tư mà nói, thanh hoàng kim thánh cung trong tay này, cùng với cây cung trước kia hắn sử dụng, khác biệt rất lớn, nếu như dựa theo sự so sánh cân nhắc giữa các vật trên địa cầu mà nói, chính là cung tên cùng khẩu AWP cũng là súng ngắm chẳng khác nhau là mấy! (ai chơi Counter Strike thì khẩu AWP chính là 46 đó, pằng châu :124:)

Cái phong ấn bên trong là một phong tập pháp trận, thông qua phong hệ tinh thạch nằm trên thân cung có thể tụ tập đại lượng phong hệ năng lượng mà phát động phong tập tiễn. Đối với A Lan Khắc Tư mà nói, thanh vũ khí này chính là cái tốt nhất trên thế giới này, cho dù là đánh đối bất kì thứ gì, hắn cũng không muốn đổi!

Cái gọi là phong tập tiễn kia kì thật chính là tác dụng tới tầm bay của mũi tên, một khi xạ tiễn, dưới tác dụng phong ấn, chu vi xung quanh hình thành một đạo long quyền phong cực kì dày đặc gắt gao quấn quanh thân tên, nên mũi tên này hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi gió và cản lực của không khí, hơn nữa tại long quyền phong này còn hình thành nên động lực, có thể kéo dài gấp đôi tầm bắn! Tốc độ xạ tiễn được nâng cao gấp bội!

Vẫn còn chưa hết, trong tích tắc trước khi mũi tên chạm vào mục tiêu, long quyền phong sẽ tiếp cận địch nhân trước tiên, dùng lực xoay tròn (ly tâm) của mình mạnh mẽ phá hư lực phòng ngự của đối phương, giống như một mũi khoan đi vào hình thành trước một nơi trống rỗng, theo sau... Mũi tên được long quyền phong điên cuồng xoay tròn mang đi, mới có thể gào thét từ năng lượng trống rỗng mà tiến vào, cho địch nhân một đòn trí mạng!

Với thực lực của A Lan Khắc Tư bây giờ mà nói, bất kì vật thể nào trong phạm vi ngàn thước, chỉ nằm mơ mới tránh thoát được mũi tên của hắn, sau khi có thêm thanh cung này, tầm bắn của hắn sẽ gia tăng gấp bội, lực phá hủy cũng gia tăng, tốc độ tên bay cũng gia tăng, hơn nữa... Một tên bắn ra từ thanh cung này sẽ tuyệt đối là thẳng tắp, có thể nói là muốn trúng đâu là sẽ trúng ngay đó!

Thực lực bản thân A Lan Khắc Tư được đề cao vài lần với thanh cung này, cũng giống như là một cung binh thời cổ đại, khi đột nhiên được trang bị một loại hỏa khí súng ống của thời hiện đại, uy lực đại tăng a!

Yêu thích không buông tay vuốt ve thanh cung hồi lâu, A Lan Khắc Tư rốt cuộc kích động ngẩng cao đầu, lắc lắc đầu thờ dài nói: “Cái này thật sự quá trân quý, theo lý thuyết ta vốn không nên nhận, nhưng là... nhưng là...”

Ngây ngô một hồi lâu, A Lan Khắc Tư then thùng nói tiếp: “Nhưng là nó thật rất thích hợp với ta!”

Nói tới đây, thần sắc trở nên kiên định, hắn nghiêm túc nói: “Thanh cung này ta xin nhận lấy, ngươi hãy yên tâm, chỉ cần ta hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mình, ta nhất định cùng thanh cung này mãi mãi theo ngươi, dùng thanh cung này vì ngươi mà cống hiến sức lực!”

Nghe xong A Lan Khắc Tư nói, Lý Dật không khỏi nở nụ cười khổ, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Tốt lắm, tốt lắm! Ngươi thật sự là... Có chuyện gì cứ nói, những lời nói trước kia coi như là nói giỡn đi, ngươi không cần phải như thế!”

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, theo sau chăm chú nhìn A Lan Khắc Tư nói: “Kì thật ta chỉ là một người cô đơn, muốn cùng ngươi đi khắp nơi một

chút mà thôi, ta không cần mạng của ngươi, sâu trong lòng ta, ngươi là bằng hữu của ta!”

Nghe những lời này, A Lan Khắc Tư không khỏi ngạc nhiên sững sờ, theo sau không tự chủ được lộ ra thần sắc đầy cảm kích, vừa muốn mở miệng nói, thì nghe Lý Dật nói tiếp: “Tốt lắm A Lan Khắc Tư, ngươi có gì muốn làm thì hãy nhanh mà đi làm đi, ta ngày hôm qua đã mua một căn nhà ở nơi này, tạm thời không rời khỏi nơi đây!”

Dừng một chút hần nói tiếp: “Nơi này là thành thị lớn nhất phía đông đại lục, ta nghĩ... Tìm tin tức nơi này cũng sẽ nhanh chóng thành công hơn, ngươi cũng biết ta đang tìm một người bằng hữu – Tra Khắc Tư, nơi này có thể là địa phương tốt nhất! Ta tin tưởng, một ngày nào đó hần sẽ tới nơi này!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Ngã Đích Tân Gia

Nghe xong lời của Lý Dật, A Lan Khắc Tư vẫn không nhúc nhích nhìn hần, hơn nửa ngày, A Lan Khắc Tư trầm giọng mở miệng nói: “Có lẽ, ngươi lúc ấy là đang nói đùa, nhưng là ta cũng tuyệt đối không phải hay nói đùa!”

Dừng một chút, A Lan Khắc Tư tiếp tục nói: “Là một Âm dạ Tinh Linh cao quý, ta là tuyệt đối sẽ không đi ngược lại lời hứa của bản thân mình, chỉ cần là lời ta nói ra, nhất định sẽ làm được, vô luận như thế nào, sau khi ta hoàn thành tâm nguyện, ta sẽ trở về tìm ngươi, cho nên..... Xin nói cho ta biết, đến lúc đó ta nên đi nơi nào tìm ngươi đây?”

Bình tĩnh nhìn A Lan Khắc Tư, hần thần nhiên nói: “Tùy ngươi, ngươi nghĩ như thế nào, ta quản không được, bất quá ta chỉ xem ngươi là bằng hữu, ngươi nếu như cũng xem ta như là bằng hữu của ngươi, có thể đến Mộng Huyền đô thị, đường Lộ cát số mười sáu mà tìm ta!”

Liếc mắt nhìn Lý Dật một cái, sau đó... A Lan Khắc Tư gật đầu, xoay người đi lên phía ngã tư đường đằng trước, nhanh chóng biến mất tại trong đám người hỏi hà địa kia, ngay cả quay đầu lại một lần cũng không có.

Thờ dài một tiếng, Lý Dật nhảy lên trên lưng Tiểu Cường, hiện tại... Chỉ còn lại có hần một người, đang nơi dị quốc tha hương, thậm chí là thế giới khác – dị thế giới, cảm giác mất nhìn nơi nào cũng không quen, thật sự làm cho hần cảm thấy rất áp lực, rất khó khăn, nếu có thể mà nói, hần chỉ hi vọng có thể lập tức trở lại địa cầu, trở về nhà a!

Cùng A Lan Khắc Tư chia tay, mặc dù làm cho hần rất thương cảm, nhưng là cuộc sống còn một đoạn đường dài phải đi, muốn về nhà, ngu ngơ đứng ở chỗ này là không có thể, chỉ có thể tìm được Tra Khắc Tư, mới có thể tìm được đầu mối về nhà.

Cõi lòng đầy hy vọng, hần cùng Tiểu Cường chạy tới mạo hiểm công hội của Mộng Huyền đô thị, xem thử một chút cái nhiệm vụ tìm kiếm Tra Khắc Tư mà hần đưa ra kia, đáng tiếc... Cho tới thời điểm này, một chút tin tức vẫn không hề có.

Thất vọng rời khỏi mạo hiểm công hội, bỏ mặc cho Tiểu cường tự do đi lung tung trên đường phố, vừa đi Lý Dật vừa trầm tư nghĩ ngợi, nếu như cả đời tìm không ra Tra Khắc Tư mà nói, hần đây không phải là cả đời sẽ sống giữa cái thế giới này sao?

Chìm trong suy nghĩ, không biết đi đã bao lâu, khi hần phục hồi tinh thần lại cũng đã quá trưa, tùy tiện tìm một tiểu khách sạn mà ăn, sau khi xong thì hỏi người bán hàng phương hướng của đại lộ Lộ cát, sau đó hướng về phía đó đi tới.

Không nghĩ tới, tùy ý để cho Tiểu Cường đi bừa mà được việc, hai người dĩ nhiên đã tới phụ cận đường lớn Lộ cát, rất nhanh... Cả hai liền tìm được đại lộ Lộ cát, hơn nữa thuận lợi tìm ra được số nhà mười sáu, cũng là bất động sản mà hần tới ngày hôm qua mua được!

Nhìn cái căn nhà mà hần đã phải bỏ số tiền lớn tới hai trăm vạn đồng mới mua được, nhân tình hần không khỏi sáng lên, vậy hai trăm vạn kia, hần tiêu phí cũng không oan uổng chút nào, tại bên trong một đại đô thị như Mộng huyền đô thị này, chỉ tính diện tích căn nhà này thôi cũng đáng giá hai trăm vạn rồi, huống chi còn có một căn nhà tọa lạc trên diện tích này chứ!

Đó là một tiểu lâu màu trắng hai tầng, cùng một kiểu phong cách như dạng biệt thự châu Âu trên địa cầu, trông cầu kì độc đáo, kiểu dáng tao nhã cổ kính, phối hợp với hoa viên phía trước mặt tiền biệt thự, thật là một địa phương rất lý tưởng a!

Từ trong lòng ngực móc ra cái chìa khóa mà đầu giá thành viên giao cho hần, Lý Dật mở cánh cửa hàng rào nơi đại môn, tiến vào trong sân. Sở dĩ nói bất động sản này đáng tiền, bởi vì trừ bỏ căn nhà chiếm hơn hai trăm mét vuông kia ra, chỉ tính riêng cái hoa viên này, cũng có hơn mấy trăm mét vuông, đã quen với cuộc sống nơi đô thị nên hần rất rõ, ở nơi thành thị này mà nói, chính là tắc đất tắc vàng a, chỉ một cái hoa viên này thôi, không phải là một gia đình bình thường có thể sở hữu được.

Khoan khoái dạo bước xuyên qua lối nhỏ giữa hoa viên, rất nhanh... Lý Dật tới trước mặt tiền tòa tiểu lâu kia, lại móc ra cái chìa khóa khác, mở ra cánh cửa nhà, sau một khắc... Một không gian cao lớn đầy âm áp xuất hiện trước mắt hắn.

Lý Dật ban đầu cứ nghĩ rằng, trong căn nhà là toàn bộ trống rỗng, đồ vật gì cũng không có, nhưng bất ngờ ngoài những dự liệu của hắn chính là, trừ bỏ một chút bừa bộn ra, bên trong căn nhà, thứ đáng có lại tồn tại không ít!

Thảm trải nền bên bằng lông thú trắng như tuyết vừa dài và dày, lò sưởi ẩn trong tường vàng son lộng lẫy trông rất quý phái, bộ ghế bọc bằng da thú màu trắng với tạo hình rất tao nhã, cộng với bức họa đầy tính nghệ thuật treo ở trên tường, tất cả mọi thứ, trông giống như cái cảnh nội thất bên trong nhà của các triệu phú châu Âu mà Lý Dật từng chứng kiến qua tivi trên địa cầu! Điểm bất đồng duy nhất chính là, nơi này có chút bừa bộn cùng chút bẩn!

Vốn màu tuyết trắng của thảm trải nền dày cộm kia đã bị một lớp bụi mờ phủ xuống, thoạt nhìn trông rất bẩn, vô số dấu chân to hiện đầy trên thảm trải. Ghế bọc bằng da thật cũng bị che phủ bởi bụi, các dụng cụ màu bạc hay màu gỉ kim cũng đều mất đi vẻ lộng lẫy vốn có, trên diện mục cũng bao phủ lớp bụi mờ.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Lý Dật tiếp tục đưa mắt nhìn bốn phía, cả lầu một, là một căn phòng thật lớn, trang trí nội thất thật xa hoa tinh tế dị thường, cái gì cần có đều có, vốn nghĩ rằng phải bỏ tiền ra mua vài thứ để trang trí thêm căn nhà, nhưng thật không cần Lý Dật phải thêm bất cứ đồ vật gì nữa, toàn bộ những thứ ở đây, có nhiều thứ hắn căn bản là không biết dùng vào mục đích gì.

Mang tâm tình đầy chờ mong, hắn tiến bước lên lầu hai, trên lầu này chính là nơi để phòng ngủ cùng với phòng đọc sách tràn ngập ánh mặt trời, Lý Dật chợt hiểu ra diện tích dùng để ở tại thế giới này có ý nghĩa như thế nào, xem ra không giống như địa cầu, khu vực dùng cho sinh hoạt cá nhân ở đây, cũng chính là diện tích dành cho việc cư ngụ, mặc kệ là địa vị cao cỡ nào, cư ngụ diện tích không biến đổi!

Vòng vo thật lâu, tại cái cửa hông ăn thông với đại sảnh nơi lầu một, hắn tìm được nhà bếp, đó là một kiến trúc riêng biệt được xây áp dính vào kiến trúc của tầng một, bên trong rất lớn, rõ ràng là một phòng bếp độc lập, mọi vật bên trong được bố trí rất hợp lý, thật là chu đáo, hai trăm vạn bỏ ra xem như là có lời.

Nhưng vấn đề cũng rất nhanh xuất hiện, tình trạng nơi này thật rất bừa bộn, mặc dù tất cả đồ vật đều có đầy đủ, nhưng nhìn qua như là từng bị một tên trộm vào nhà lật tung lên mọi thứ, ném bừa bãi lung tung mọi chỗ, hơn nữa... Khắp nơi đều phủ đầy bụi bặm, nếu muốn dọn dẹp cho xong mọi thứ sợ rằng sẽ mất rất nhiều thời gian a!

Thở thật dài một tiếng, chuyện tới nước này hắn có sự lựa chọn cho mình sao? Hắn từ nhỏ đã lắm lúc gặp phải cảnh này, cho nên... Không thể làm gì khác hơn là chính bản thân mình ra tay.

Nói làm là bắt tay làm liền, từ trong phòng giặt hắn tìm thấy đủ dụng cụ, rất nhanh... Lý Dật toàn lực quét dọn, diện tích của ngôi nhà này dù rất lớn, nhưng chỉ cần có quyết tâm, thì một ngày cũng đủ dọn dẹp xong!

Thời gian trôi qua rất nhanh, vẫn tận lực lau chùi mọi thứ, sắp xếp mọi thứ cho đến lúc qua nửa đêm, rốt cuộc cũng xong, vách tường một màu trắng xóa, thảm trải nền dày kia cũng có lại được một màu tuyết trắng, các loại trang trí bằng vàng bằng bạc cũng lấp lánh sáng, các vật phẩm khảm tinh thạch liền mất đi vẻ tẻ nhạt trong rất bắt mắt, mọi chỗ mọi nơi không dính một hạt bụi nào, mà Lý Dật hắn, cũng mệt mỏi cả người ngồi phịch xuống mặt đất.

Nếu như không có sự khổ luyện ba năm trước, chỉ sợ hắn đã mệt đến chết rồi, cho dù là vậy, hắn hiện tại ngay cả sức để đứng lên e rằng cũng không còn.

Tự như vậy nằm ở trên thảm trải nền dày rậm rạp, Lý Dật mơ hồ tiến nhập mộng đẹp, mệt mỏi cả một ngày, nằm nói đấy, hắn ngủ rất say sưa, cũng rất ngọt...

Mặc dù rất mệt nhọc, nhưng là quá khứ ba năm rèn luyện kia, làm cho hắn tại lúc sáng sớm liền tỉnh lại, đây quả là thời gian cho hắn tu luyện bản thân mình, muốn tồn tại ở cái thế giới này, bản lĩnh để phòng thân nhất định phải được rèn luyện không gián đoạn!

Cầm lấy thanh ngân kiếm bị hắn bỏ ở trên bàn lên, tiến vào bên trong hoa viên, hít sâu vào mùi hoa lẩn trong không khí tinh thuần sáng mai, hắn liền bắt đầu một ngày tu luyện của mình!

Việc luyện tập của Lý Dật nói ra lại rất đơn giản, đầu tiên là động tác thật chậm, rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, đâm kiếm, lại thu hồi kiếm, tra kiếm trở vào bao kiếm. Cần thận mà lĩnh hội mỗi một cái động tác, mỗi một chuyển đổi xảy ra trong lúc đó của từng tiểu tiết một, cái đó xem như là công phu cơ bản của hắn, chỉ có điều, mỗi một tiểu tiết đều phải thực hiện cực kỳ chính xác không được sai, mới có thể toàn lực mà xuất ra một kiếm cực nhanh!

Nửa giờ sau, hắn cuối cùng cũng ngưng việc thực hiện những động tác cơ sở kia, bắt đầu tu luyện đấu khí, dùng đấu khí phối hợp với kiếm chiêu, từng kiếm một được đâm ra, tận lực sao cho đấu khí đẩy nhanh tốc độ kiếm, cùng với kiếm thế xuất ra phối hợp với nhau, tung ra một kiếm thật nhanh thật sắc bén!

Ba năm! Chỉ một chiêu kiếm vừa đơn giản vừa phức tạp như thế! Hắn không hề chán nản mà rèn luyện đã ba năm, cho tới bây giờ, một chiêu này, đã trở thành bản năng của hắn, từ rút kiếm đâm ra, đến việc thu lại kiếm, liền mạch lưu loát, chỉ cần một cái chớp mắt thời gian, hết thấy được hoàn thành, đây là thành quả mà Lý Dật đã rèn luyện ba năm qua.

Chỉ tiếc chính là, dù hắn đã dụng đấu khí quán chú được trên thân kiếm, cũng nhờ đó mà gia tăng lực công kích phá hoại lên, nhưng lại không cách nào làm cho đấu khí đẩy nhanh tốc độ của kiếm được, chỉ đơn giản là tăng lực phá hủy mà thôi, hắn biết... Con đường hắn đi còn rất dài, đối với đấu khí, hắn chỉ xem như mới nhập môn mà thôi.

Mặc dù chỉ mới một năm ngắn tu luyện đầu khí, nhưng Lý Dật cũng cảm giác được đầu khí của hắn tăng trưởng rất nhanh, nhưng cho dù tiến bộ không ít, việc vận dụng đầu khí của hắn còn kém rất nhiều, còn chưa thể vận dụng đầu khí vào thể công của kiếm cho hài hòa và hợp lý.

Về phương diện khác mà nói, không biết có phải do ảo giác hay không, mấy lúc gần đây, hắn cảm thấy đầu khí tăng trưởng có phần chậm lại, thậm trí ngừng tăng trưởng! Thời gian cho việc tu luyện không hề thay đổi, nhưng đầu khí tiến triển, hầu như lại không cảm giác được!

Luyện tập cho đến khoảng tám giờ, hắn mới kết thúc buổi luyện công của mình, thu kiếm vào vỏ, đang chuẩn bị trở vào nhà, đột nhiên... Lý Dật phát hiện bên trong cửa sổ lầu hai, bắn ra vài tia ánh sáng màu tím lợi hại, kì quái... Đây là cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Bảo Tàng Thần Bí

Theo phương hướng của quang mang màu tím nhìn lại, nơi đó ắt hẳn là phòng sách, lòng đầy nghi hoặc, hắn quay trở vào nhà, theo thang lầu lên tới tầng hai, trực tiếp đi vào phòng đọc sách, cả hắn cũng không nhớ là bên trong phòng có cái gì màu tím hay không a!

Bày trí bên trong phòng sách này rất đơn giản, phía trước một cái giá sách lớn sát tường, là cái bàn sách dựa vào cửa sổ, ngoài ra còn có một cái ghế cùng với giấy bút trên bàn, quang mang màu tím kia xuất hiện nơi nào đây?

Nghi hoặc quét ánh mắt tìm kiếm một vòng trong gian phòng, rất nhanh... Hắn phát hiện ra cái nơi mà ánh sáng màu tím phát ra, không sai, tuyệt đối là không sai, là từ cái kệ hở nơi bàn sách dựa vào bên dưới cửa sổ vách tường kia bắn ra.

Đi tới trước bàn sách, hắn nghiêng đầu nhìn vào nơi khe hở đó, sau một khắc... Lý Dật hưng phấn tới nỗi xém chút la lên thành tiếng, trách không được là ánh sáng mang màu tím mà, hắc hắc... Lần này thì phát tài to!

Tại nơi bàn sách kê sát vào cái vách tường dưới cửa sổ đó, là một vật thể màu tím hình tròn mang theo màu tím, không sai... Cái này chính là một tử tinh tề có giá trị một trăm vạn đồng tử a!

Hưng phấn đẩy cái bàn ra, miếng tử tinh đang phát sáng lấp lánh kia liền lộ ra tức thời, như thế thật là tốt, Lý Dật lại có tiền, tính tất cả ra, hiện tại trong túi hắn cũng có một trăm mười vạn đồng tử, không xa xỉ mà nói, xài một đời cũng không hết! Số tiền này cũng tương đương với một trăm mười vạn đồng trên Địa cầu a!

Cẩn thận mang miếng tử tinh tề kia bỏ vào túi tiền, đẩy cái bàn vào vị trí cũ xong, lúc hắn chuẩn bị quay ra ngoài, trong khoảnh khắc ấy... Lý Dật ý thức mãnh liệt rằng có cái gì đó không đúng ở đây!

Nếu như rơi vào khe hở kia là một miếng ngân tề mà nói, thì không có vấn đề gì, nhưng thực tế là, rơi vào đó lại là một miếng tử tinh tề a, giá trị tới một trăm vạn đồng tử thì có bất thường không a!

Cái bàn này là vật có thể di động được mà, cho dù là rơi vào thì cũng có thể dễ dàng lấy ra! Số tiền này thật không nhỏ, làm sao có thể sợ ý mà bỏ qua chứ! Bất kì là ai, đột nhiên mất đi một miếng tử tinh tề như thế, sợ rằng ngay tức khắc liền nhận ra, vậy thì chỉ cần bỏ công tìm tòi một chút liền có thể phát hiện ra a!

Có chuyện! Nhất định có chuyện!

Kết hợp những gì Lý Dật chứng kiến cùng với hết thảy mọi suy đoán của hắn, chủ nhân căn phòng này, nhất định là gặp phải bất trắc, sau đó nơi này lại bị trộm viếng! Nếu không nơi này sẽ không bừa bộn như vậy, đồ vật này nọ cũng sẽ không bị lật tung lên thành như vậy!

Về phần miếng tử tinh tề kia, hắn suy luận rằng, trộm tặc sau khi vơ vét đồ đạc này nọ xong không cần thận đánh rơi, và do khăn trương vội vàng bỏ đi, cho nên bọn chúng không có phát hiện số tiền rơi rớt lại này.

Mang theo những nhận định này, Lý Dật đem đẩy cái bàn qua một bên, cẩn thận kiểm tra mặt đất, vừa cẩn thận kiểm tra lại mọi thứ trên bàn, hết thảy đều hoàn toàn không có vấn đề, chẳng lẽ... Là do hắn phán đoán sai lầm rồi sao?

Quay đầu lại, nhìn về phía sau cái bàn sách kia, nọ vậy chính là giá sách được sắp xếp sát tường, không sai! Vấn đề nhất định là xuất ra ở chỗ này, trước kia khi xem tivi ở địa cầu, mọi thứ bảo bối không phải là đều mang giấu ở bên trong giá sách sao?

Thử dò xét bằng cách đem từng quyển sách một từ trên giá sách cầm xuống, mỗi một quyển sách đều lật xem một cách cẩn thận, xác nhận không có gì ghép dính vào nó mới chuyển sang quyển khác, rất nhanh... Mấy trăm quyển sách đều bị Lý Dật chất đồng ở tại trên bàn, nhưng là hết thảy vẫn như cũ không có bất cứ cái gì khác thường!

Nhìn mặt sau của giá sách một chút, đó là một khối hoàn chỉnh đầy đủ, không có bất cứ cái gì trông giống như cửa ngầm, dùng sức gõ gõ, cũng không có phát ra âm thanh chứng tỏ có khoảng trống đằng sau nó, chỉ là âm thanh chắc nịch phi thường nghe rất nặng, hẳn cũng không biết phía sau đến cùng có hay không có khoảng trống, coi như là có khoảng trống đi, không tìm ra được cửa ngầm mà nói, cũng không làm được gì a!

Cả giá sách kia, là trực tiếp được làm từ trên vách tường, giá sách này tất nhiên không thể di động được, cho nên... Nhìn cái giá sách thật lớn này, hẳn biết có thể là do hắn đa nghi mà ra, nói đến cùng là, nơi này dù sao cũng không phải địa cầu, nên người ta cũng không nhất thiết phải mang bảo tàng mà cất giấu phía sau như trên địa cầu a!

Thất vọng lắc đầu, hắn cầm lấy từng quyển sách trên bàn, một lần nữa hướng phía trên giá sách đặt chúng trở lại, đang khi đặt được vài quyển, đột nhiên... Hắn phát hiện ra một nơi có chút dị thường!

P phía sau giá sách kia, lộ ra một cái khe hở, thì ra nó cũng không hoàn toàn dính chặt vào tường, dựa vào phía bên trái, cũng là nơi dính sát vào tường kia, dĩ nhiên lộ ra sắc trắng của vách tường!

Điều này có vẻ không bình thường, nhìn chung là khó có khả năng khi người ta làm cái giá sách lại tồn tại một khe hở như vậy, Lý Dật vươn tay thử dò xét, chụp tay vào cạnh miếng ván phía sau, dùng sức kéo nó đi, sau một lát... Miếng ván phía sau lưng giá sách kia chậm rãi di động!

Lần tay theo miếng ván phía sau vừa mở ra kia, chỉ trong tích tắc... Một cánh cửa sắt nhỏ xuất hiện, khăn trương nuốt nước miếng, hắn nhẹ nhàng vươn tay đẩy cánh cửa sắt ra, sẽ có bảo vật bên trong chứ?

Kèo kẹt! Một tiếng vang nhỏ vang lên, lúc này cánh cửa sắt nhỏ kia bị hắn kéo ra, một cái không gian nho nhỏ liền xuất hiện ngay trước mắt!

Đó là một cái rương nhỏ bằng sắt khảm sâu vào trên tường, cánh cửa sắt nhỏ kia, chính là cái cửa mở ra cái rương này, thật đáng tiếc chính là, khi Lý Dật mở ra nó, trong rương lại trống không, cái gì cũng không có!

Thất vọng đặt mông ngồi xuống ghế, bận rộn hồi lâu như vậy, rất là lao tâm lao lực, mặc dù thành công tìm ra chỗ cất giấu bảo tàng kia, nhưng những gì hy vọng có bên trong đó, lại hoàn toàn không có chút gì!

Chính trong lúc đang thất vọng đó, đột nhiên... Trước mắt Lý Dật sáng ngời lên, đầu óc hắn nổi lên những tình tiết được xem trên tivi trước kia, có chút sùng sốt lúc này, hắn mạnh mẽ nhảy dựng lên, chạy ngược trở lại trước bảo tàng, lấy một ngón tay, gõ gõ vào bên trên vách sắt mấy cái!

Tong! Tong! Tong!

Vài tiếng vang quái dị truyền vào trong lỗ tay hắn, nghe thấy những âm thanh này, trái tim hắn nhảy lên kịch liệt, thật giống cảnh tim bảo tàng trên tivi ở địa cầu làm sao, rõ ràng bên dưới rương sắt là trống không, nói cách khác, bảo bối bên trong rương này, cũng không phải thứ bảo bối thật sự, chỉ là cái mồi mễ hoặc những kẻ trộm vặt mà thôi, vật chính thức đáng giá, hẳn là nằm bên dưới rương này!

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi cẩn thận quan sát, rất nhanh..... Hắn phát hiện ra nơi đáy rương có một cái lỗ tròn tinh xảo lớn cỡ đầu đũa, nương theo ánh sáng, hắn có thể thấy rõ ràng, nơi cái lỗ tròn kia có một ít bộ phận kim loại! Dù không rõ bên trong cụ thể là gì, nhưng cũng làm cho Lý Dật tin tưởng rằng, đây chính là chìa khoá bí mật để mở ra chiếc rương.

Suy tư một hồi, hắn tìm ra một cây móc côn, luồn tới dùng sức đâm vài cái, nhưng là một điểm hiệu quả cũng không có, ngoại trừ phát ra vài tiếng răng rắc răng rắc, một chút phản ứng cũng không có!

Chưa từ bỏ ý định, hắn tiếp tục dùng móc côn đâm xuống, rốt cuộc... Một tiếng động khác thường vang lên, hắn vui mừng lẫn sợ hãi ngừng lại, nhìn lại đáy rương chìm xuống, xem ra sự phỏng đoán của hắn là không sai, phía dưới nhất định mới là chân chính bảo tàng a!

Nhẹ nhàng đem đáy rương dời đi, theo sau ở dưới đáy rương chính là một chiếc rương nhỏ tinh xảo, theo đáy rương dời đi chậm chậm nhô lên!

Khăn trương nuốt một miếng nước bọt, hắn nhẹ nhàng cầm lấy cái rương nhỏ như lòng bàn tay kia, cảm giác thật nặng, nhất định có cái gì ở bên trong, chỉ là... Đến cùng là cái gì đây chứ?

Kèo kẹt!

Nhẹ nhàng xóc cái rương lên, sau một khắc.... Một cái vòng cổ nữ trang lộng lẫy khác thường xuất hiện tại trước mặt của hắn, đó là một món trang sức đeo cổ làm từ bạc trắng, hình tròn, chính giữa có một cái lỗ trống không lớn!

Trên thân chiếc vòng bằng bạc này điêu khắc đầy các loại động vật, có con Lý Dật đã thấy qua, cũng có con không, tất cả những động vật này, đều được sắp xếp theo một thứ tự mà hắn không thể hiểu được.

Tại các khe hở nằm giữa các con vật kia, hiện đầy lên các loại văn tự, kí hiệu, phù hiệu cùng với rất nhiều đường nét, hơn nữa... Tại phía trên - dưới - tả - hữu của chiếc vòng bạc này, một miếng bảo thạch được khắc khác biệt chung quanh, màu sắc của bốn miếng bảo thạch này cũng không giống nhau, tuần tự là Hồng – Hoàng – Lam – Lục bốn loại màu sắc.

Vòng cổ này bị một cái dây nhỏ mịn màu đỏ luồn qua buột lại, làm nên một cái vòng cổ thật kì lạ, thoát nhìn không giống bất cứ cái vòng nào, có vẻ hơi quái dị! Thoáng trông qua cũng không thể nói là mỹ lệ!

Mặc dù không biết đây là đồ vật gì, có tác dụng gì, giá trị ra sao, bất quá... Nếu được cất giấu một cách kĩ lưỡng như thế khẳng định là đồ tốt, suy nghĩ một chút, hẳn mang cái vòng đeo luôn trên cổ mình, mặc dù không thể nói là vui mừng thích thú gì, nhưng trước khi biết rõ là đồ vật gì, thì mang luôn bên người là không sai, sau này khi có cơ hội sẽ làm cho mình bạch rõ ràng đến cùng là vật gì.

Kiểm tra lại một chút nơi đáy rương cùng xung quanh nó, xác nhận là không có bảo vật nào khác, hẳn ấn vào trên mặt nó, đóng lại cửa rương, đẩy giá sách về chỗ cũ, sau đó đem toàn bộ sách trả về trên giá sách.

Vào lúc hết thấy mọi chuyện được hoàn thành, đã là hơn chín giờ sáng rồi, cái bụng đói cũng phát ra tiếng kêu ùng ục nhắc nhở, nhìn một chút thời gian, Lý Dật quyết định đi ra ngoài dùng chút cơm, sau đó đi mạo hiểm công hội nhìn một cái có hay không tin tức của Tra Khắc Tư, về phương diện khác, cũng xem xem có việc gì để làm hay không, mặc dù hẳn đã có không ít tiền, nhưng là hẳn không nghĩ để bản thân mình rảnh rỗi, con người chính là như vậy, một khi rảnh rỗi, sẽ sinh ra lười biếng, một người lười biếng, là không thể được việc!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Hộ Vệ Công Tác

Sau bữa ăn sáng đơn giản, Lý Dật chạy tới mạo hiểm công hội của Mộng Huyền đô thị, không hổ là công hội nơi đại đô thị, đơn độc chỉ tính trên diện tích mà nói, so với bất kì công hội nào mà Lý Dật từng thấy qua, có thể nói là lớn hơn gấp mười lần, người bên trong đông đúc chật chội không chịu nổi, giao nhận nhiệm vụ, tiếp nhận nhiệm vụ, phải xếp hàng đợi hồi lâu mới có thể sắp xếp ổn thỏa.

Bởi vì cấp bậc mạo hiểm của Lý Dật hiện giờ là rất thấp, cho nên hẳn chỉ có thể tùy tiện mà thấp tùng theo nhóm nào đó để được nhận nhiệm vụ. Sau đó thì hẳn rời khỏi công hội, bởi vì do không thông thuộc đường đi nước bước nơi đại đô thị này, nên dù có rất nhiều nhiệm vụ hẳn có thể tiếp nhận, nhưng lại quá khó khăn để hoàn thành, mà thấp tùng theo nhóm đoàn lại trở nên thích hợp nhất trong hoàn cảnh này, chỉ cần là hẳn đi theo phía sau người khác, giúp đỡ vài việc mang vác đồ vật này nọ thì không thành vấn đề gì.

Tỉ tách...

Nhẹ nhàng uống chén trà mà từ điểm đưa tới, con mắt hẳn thân nhiên nhìn ngoài cửa sổ ngã tư đường, tâm tư không khỏi nhẹ nhàng hướng về phía phương xa...

Trong nháy mắt, hơn ba tháng trôi qua, ba tháng này, Lý Dật mỗi ngày đều trải qua cuộc sống vừa buồn tẻ vừa đơn điệu, sáng sớm tập trung vào việc luyện tập, giữa trưa cùng quá trưa thì đi ra ngoài tiếp nhận vụ, cuộc sống trôi qua rất chán nản, nhưng là vì tìm kiếm Tra Khắc Tư, hết thấy chỉ có thể kiên nhẫn mà tiếp tục cuộc sống như vậy!

Nhìn một chút, thời gian để tiếp nhận nhiệm vụ kế tiếp cũng đã nhanh đến, sau khi uống sạch chén trà thơm, hẳn rời đi từ điểm, hướng địa điểm liên hệ đến nhiệm vụ kia mà chạy tới.

Nhiệm vụ lần này không phải thấp tùng bạn du nữa, ba tháng vừa qua, do không ngừng làm nhiệm vụ, hẳn rốt cuộc thành công đột phá e cấp, đạt tới 2D cấp tiêu chuẩn, hiện tại Lý Dật đã có thể tiếp một ít công tác hộ vệ, vô luận là kinh nghiệm mạo hiểm hay là tiền thưởng, đều cao hơn trước rất nhiều.

Cái gọi là hộ vệ kia, kì thật chính là công việc bảo an như trên địa cầu, hôm nay hẳn nhận được một công tác hộ vệ nơi yến hội, phải tới nơi đó trước hai giờ sớm hơn, để mà có thể hiểu được rõ khu vực hẳn được giao hộ vệ cùng vài chuyện trọng yếu khác.

Đầu tiên là về nhà mặc vào trang phục dành cho D cấp mạo hiểm giả, sau khi mang vào huy chương tượng trưng cho thực lực cùng thân phận của chính mình, hẳn nhanh chóng hướng chỗ yến hội mà chạy tới.

Tìm hơn nửa canh giờ, Lý Dật rốt cuộc chạy tới nơi tổ chức yến hội kia, Huy Hoàng từ lâu, sau đưa ra nhiệm vụ quyền trực, hẳn được đưa tới hậu viện, khi hẳn tới nơi đó, trong hậu viện đã sớm tụ tập một đám người.

Mặc dù Lý Dật giờ đã là 2D cấp mạo hiểm giả, nhưng giữa đám người tới đây nhận nhiệm vụ hộ vệ lần này, hẳn tựa hồ như là người có cấp bậc thấp nhất, trừ bỏ hẳn ra, người thấp nhất tại nơi này cũng là B cấp, so với 2D cấp của hẳn thì thật cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhìn thấy hần tiến vào, một người trong trang phục lĩnh sự hướng hần nhìn nhìn, theo nhau đôi mày gắt gao nhú lại, không chút khách khí nói với hần: “Người không cần ở tại nơi này, người đi tới đại sảnh mà tìm thống lĩnh phục vụ (manager a!), bên kia thiếu mấy người bụng bê chén đĩa, người hãy tới giúp bọn hần đi!”

Nghe xong những lời nói này, hần có chút tranh biện nói: “Ta không phải đến làm việc phục vụ, ta là đến...”

Không đợi Lý Dật nói hết lời, tay lĩnh sự không nhịn được nói: “Tốt lắm tốt lắm, người không cần nói thêm nữa, yên tâm đi... Vô luận như thế nào, nhiệm vụ hộ vệ hôm nay của người...”

Nhìn cái bộ dạng như bố thí của tay lĩnh sự kia, Lý Dật không khỏi nhăn mày nhíu mặt, bất quá sau cùng hần không có mở miệng phản ứng gì, im lặng xoay người hướng đại sảnh đi tới, nếu người không cần, hần cần gì miễn cưỡng chứ? Hần đã từng tiếp nhận rất nhiều công việc phục vụ loại này trước kia rồi, chỉ là không có nghĩ tới, nhiệm vụ hộ vệ đầu tiên của mình sẽ có một kết quả như vậy mà thôi.

Mới vừa rời khỏi không xa, tay lĩnh sự kia liền phát ra âm thanh khắc bạc, khinh miệt tại sau lưng Lý Dật vang lên: “Người tưởng rằng nơi này là chỗ nào a? Nơi này Mộng Huyền đô thị! Một người E cấp kiếm sĩ, 2D cấp mạo hiểm giả, mà lại nghĩ đến làm hộ vệ, thật là ngu ngốc, chỉ sợ hần ngay cả một người phụ nữ đều đánh không lại!”

Thân thể chợt cứng đờ đi, Lý Dật có thể khẳng định rằng, cái tay lĩnh sự kia là có ý nói cho hần nghe, với tiếng nói to như vậy của hần, cho dù người điếc cũng có thể nghe được, nếu như nói có thể, hần thật sự rất muốn tiến lên đánh cho hần một trận, nhưng là..... Hần cuối cùng không có đi.

Gắt gao nắm chặt nắm tay, cả người kịch liệt run rẩy, nhưng là cứ việc như thế, hần lại không có lý do nào để mà phát tác, tên đó nói rất đúng, mặc dù của mạo hiểm cấp bậc của Lý Dật đã đề cao rồi, nhưng là nghề nghiệp cấp bậc của hần, lại vẫn như cũ dừng lại tại E cấp kiếm sĩ.

Hít sâu một hơi, hần buông lỏng nắm tay, cả người cứng ngắc tiếp tục hướng phía đại sảnh mà tiến bước, tại sau lưng hần, những tiếng cười to ầm ầm của đám hộ vệ cùng tay lĩnh sự kia vang lên không chút kiêng nể gì.

Chật vật chạy ra cửa sau của đại đường, hần thống khổ ngừng lại, vô lực dựa vào vách tường, cố gắng không ngẩng đầu lên, cố không cho nước mắt khuất nhục chảy xuống, lúc này đây đó là chuyện duy nhất hần có thể làm được!

Không phải hần không cố gắng, thật sự không phải, chỉ cần có chút ít thời gian, hần cũng không đi chơi đùa vui vẻ, trừ bỏ công việc cùng giấc ngủ ra, hần chưa bao giờ từng nghỉ ngơi quá, hần một mực rèn luyện chính mình, nhưng là... Hần không thể không đối mặt sự thật, hần gặp phải chướng ngại, ba tháng gần đây, thực lực của hần cơ hồ không có tăng lên một chút gì, vô luận là tu luyện như thế nào, vẫn dậm chân tại chỗ như cũ mà thôi!

Gắt gao nhắm mắt lại, bên tai tựa hồ lại vang lên những lời Tra Khắc Tư từng nói với hần, hần không thích hợp làm một gã chiến sĩ, bởi vì cường độ thân thể của hần quá kém, đầu khí bên trong cơ thể quá yếu nhược, tiên thiên tính không đủ, vĩnh viễn khó có khả năng trở thành một người chiến sĩ cao minh!

Đồng thời, hần cũng không thích hợp làm một ma pháp sư, ma lực bên trong cơ thể hần gần như là không có, vô luận như thế nào tu luyện, đều khó có khả năng đạt tới cao cấp cảnh giới, mà ngay cả đẳng cấp bình thường, đều rất khó đạt tới, chẳng lẽ... Hết thấy những lời đó đều là sự thật chẳng?

Hần đã từng không tin những lời Tra khắc Tư nói, hần vẫn cho rằng nhân định thắng thiên, cho nên ba năm lẻ ba tháng vừa qua, hần một mực không gián đoạn mà nỗ lực rèn luyện!

Nhưng là chuyện cho tới hiện giờ, có một số việc hần không thể không thừa nhận, ở một khắc này... Hần đột nhiên hiểu được ra rằng, có lẽ hần thật sự không thích hợp làm một người chiến sĩ, cũng không thích hợp làm một ma pháp sư, đối diện với cái vấn đề này hần cảm thấy thật mờ mịt!

Ở cái thế giới này, không có lực lượng mà nói, cũng giống như việc mù chữ trên địa cầu, cái gì cũng làm không được, chỉ có thể đi làm nông dân, đi làm một chân chạy việc vặt mà thôi, như việc hộ vệ hôm nay mà nói, cũng là loại công việc bảo an, cơ hồ đây đã là nghề nghiệp cao nhất cả đời của hần rồi, còn muốn tiếp nhận nhiệm vụ càng cao, hần nhất định phải có được nghề nghiệp thực lực càng cao thì mới được, nói cách khác, mạo hiểm kinh nghiệm có như thế nào cao hơn nữa, cũng không có cách tiếp tục thăng cấp!

Lạch cạch... Lạch cạch...

Tiếng bước chân dồn dập trong đại sảnh làm cho hần từ trong trầm tư bừng tỉnh lại, vội vàng làm cho tinh thần mình phấn chấn một chút, coi như không có việc vừa rồi mà hướng bên trong đi tới, sau khi vượt qua một trung niên nữ nhân ở hướng đối diện, hần tiến vào bên trong đại sảnh, vô luận là như thế nào, muốn tiếp tục sống, dù cho không cam lòng, dù cho cả đời là một phục vụ viên, thì cũng phải tiếp tục sống a!

Ngẩng đầu hướng chung quanh tìm tòi, tìm kiếm thống lĩnh phục vụ, nhưng là trong đại sảnh khắp nơi đều là những thanh niên cùng hần xem ra không sai biệt lắm, người nào sẽ là cái tay gọi là phục vụ thống lĩnh đây chứ?

Chính đang lúc tìm kiếm, tiếng bước chân dồn dập sau lưng hần truyền tới, khi hần nghi hoặc quay đầu nhìn lại, thì nữ nhân trung niên mà khi nãy hần đi qua bên người đang hướng hần đi tới với vẻ mặt không vui.

Này!

Với biểu tình của một trung niên nhìn đứa trẻ, nữ nhân kia không vui nhìn hần nói: “Không phải gọi người tới gặp ta sao? Người đi dạo khắp nơi làm gì vậy? Đã lâu vậy rồi mà không tới báo ta một tiếng, còn muốn ta đích thân đi tìm người, thật là... Thanh niên thời nay sao mà kém lễ phép đến thế!”

Nghe xong lời nữ nhân trung niên nói, sắc mặt hần không khỏi xanh mét lên, cho tới nay, hần đều rất là cố gắng trong công việc của mình, mặc dù chịu

qua rất nhiều vũ nhục, nhưng là thật không giống như cái loại không khách khí này, đây là lần đầu tiên!

Chính trong lúc hấn đang khó chịu này, nữ nhân trung niên kia vội vã nói: “Tốt lắm, người tới khu phục vụ rượu đi, một lát sau khi yến hội bắt đầu, trợ giúp mang rượu tới cho khách nhân trong này!” Nói xong những lời này, trung niên phụ nữ kia vội vã rời đi, hoàn toàn không chút gì ngó ngang đến phản ứng của hấn.

Nhìn bóng lưng nữ nhân trung niên rời xa, hấn như tức giận muốn nổ tung ra, chẳng lẽ hạ vị giả luôn bị người đời khinh bỉ sao? Hấn thật không có làm sai bất cứ gì, người lại có quyền gì la mắng hấn?

Đúng vậy, không cần bất cứ nguyên nhân gì, cũng không cần phải có bất cứ lý do gì, hạ vị giả luôn bị khinh bỉ, luôn luôn bị khi dễ, không chỉ như thế, cho dù bị khinh bỉ, bị khi dễ, cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay cho qua chuyện mà thôi, thế giới này không phải là nơi cho người nói lý lẽ, muốn không bị khinh bỉ, cũng chỉ có trở thành thượng vị giả, điểm này nói đến, vô luận là địa cầu hay là Ma huyền thế giới, đều là hoàn toàn giống nhau!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 62: Gặp Lại Lệ Ti

Cắn chặt răng, hấn sắc mặt xanh mét lầm lũi tiến về phía quầy rượu, yên lặng ngồi trong góc mà lòng đầy ưu phiền, mãi đến khi bên ngoài truyền đến tin tức, yến hội được bắt đầu, hấn lập tức mang rượu bùng ra, thờ thần giờ nhắm rời khỏi quầy rượu.

Bên ngoài, lúc này, đã có rất nhiều người, trên tay mỗi người đều cầm chén rượu làm bằng thủy tinh trong suốt, tụ tập cùng một chỗ tùm nãm tùm ba mà cùng tán gẫu, bên ngoài cửa thỉnh thoảng vẫn truyền đến âm thanh báo có khách đến, một đám khách nhân nét mặt đầy vẻ tiêu sái đang tiến vào.

Khẽ liếc mắt một chút đám khách nhân ăn mặc bắt mắt đẳng kia, nhìn thấy bọn họ phong dung tươi cười, cử chỉ đầy nét u nhã, suy nghĩ đến hoàn cảnh cùng tao ngộ của bản thân, hấn bỗng phát hiện ra một loại cảm giác không cách nào hình dung được đang nhanh chóng tràn ngập chiếm lĩnh lấy tâm hồn mình.

Công việc của hấn chính là mang rượu cho khách khứa uống tới khi tiệc tàn mới xong, dựa theo ý muốn của khách nhân, mang rượu rót vào chén của họ, nhắm rượu trên tay hấn có bốn loại rượu, nói trắng ra là, công việc của hấn chính là rót rượu.

Không biết đã bao lâu, hấn vào ra mấy bận để lấy thêm rượu, đột nhiên... Có tiếng thông báo rất to từ ngoài cửa truyền đến: “Bỉ Nhi Tát Thập thiếu thành chủ cùng Ngài Pháp Lệ Ti đến!”

Nghe âm thanh thông báo kia, thân thể hấn không khỏi chấn động mạnh một cái, không tin tưởng nhìn tới cửa ra vào, cái kia Bỉ Nhi Tát Thập gì thành chủ đó không làm hấn quan tâm, nhưng cái tên Ngài Pháp Lệ Ti lại mang đến cảm giác rất quen thuộc, thật là nàng sao? Trong đầu hấn không khỏi hiện lên hình ảnh một tiểu cô nương một thân y phục màu hồng, tay mang một cây pháp trượng màu đỏ trong suốt.

Đưa mắt nhìn về phía cửa, hấn trông thấy một thanh niên mặc kim sắc áo giáp, đang tươi cười từ cửa tiến vào,, người thanh niên này có một mái tóc dài trong suốt vàng óng ánh, khuôn mặt anh tuấn với nụ cười tươi, vừa tiến vào vừa giơ tay chào hỏi tất cả mọi người trong đại sảnh, mà tất cả các khách nhân trong đại sảnh cũng thành thành kính kính mà hướng về phía hấn, cung nghênh hấn đến!

Nhìn thấy người trẻ tuổi này, Lý Dật không thể không âm thầm khâm phục, bất luận về khí độ hay là dung mạo, có thể coi như là một người hoàn mỹ, nhất là khí chất cùng dáng vẻ ung dung đẹp đẽ quý giá, người khác có muốn học cả đời cũng không được, hấn chính là cái loại người cho dù đứng giữa đám đông vẫn có thể nhận ra, như “hạc giữa bầy gà” vậy! Ở địa cầu thì đây chính là phong thái của siêu sao mang đẳng cấp quốc tế!

Nếu như miễn cưỡng muốn tìm một người tương đối có thể so sánh với hấn mà nói, thì đó chính là Bối Khắc Mỗ của địa Cầu (tên này là ai vậy?), có lẽ còn muốn xuất sắc hơn một chút. Cả hai đều thuộc loại người không phân biệt được chủng tộc, cũng không phân biệt được tuổi tác, là nhân vật có thể dễ dàng mê hoặc tất cả nữ nhân làm họ say như điên đảo.

Cảm khái lắc đầu, hấn nhìn một chút chiếc áo giáp đen vàng đan xen lẫn nhau trên người Bỉ Nhi Tát Thập, lại nhìn thấy cả người hấn giống như phản phát phát ra kim quang, không gì có thể so sánh được. Hấn không thể không thừa nhận, trên đời quả thật có “thiên kiều chi tử” (con trời con phật), là người mà ông trời luôn luôn đặc biệt sủng ái cho họ hết thảy, gần như tất cả đều hoàn mỹ.

Nga!

Đúng lúc hấn thờ dài trong lòng, trong đám người phát ra một trận hoan hô vang dội. Ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía đó, một bóng hình xinh đẹp xuất

hiện trước mặt của hắn. Giờ khắc này... Hắn cùng tất cả những người khác đều giống nhau, tức thời quên cả hô hấp!

Đó quả thật là một thân ảnh mỹ nữ, dù khoảng cách quá xa không thể xem rõ khuôn mặt của nàng, nhưng chỉ với thân ảnh yếu điệu đó của nàng đã đủ khiến cho người ta mê say!

Cùng Bì Nhĩ Tát Thập bất đồng, mái tóc dài của nàng là màu hồng phấn, mềm mại trải dài xuống và cuối cùng xoắn tung phía sau lưng, trước ngực, một bộ phận của nữ giới trông rất nhu thuận mềm mại đầy mỹ cảm, đập thẳng vào mặt hắn, thẳng tới trái tim đang rung động mãnh liệt của hắn!

Dường như tóc của nàng được kéo cho thẳng ra vậy, mỗi một sợi tóc của nàng đều thẳng như thế, mềm mại như thế. Hơn nữa, tóc của nàng so với Bì Nhĩ Tát Thập còn mượt trong suốt hơn nhiều, thoát nhìn phảng phất như một giấc mộng! Một giấc mộng tuyệt vời!

Với bước đi u nhã tuyệt luân, thân ảnh nàng chậm rãi đi tới đại sảnh, sau một khắc... Hắn rốt cuộc cũng xem rõ được khuôn mặt của nàng, hoảng sợ mở to mắt nhìn gương mặt giống như đã từng quen biết, hắn thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng!

Không sai, mặc dù đã cách xa gần một năm rưỡi, Lệ Ti thay đổi rất nhiều, nhưng mà vô luận nói như thế nào vẫn là dựa theo nguồn gốc mà thay đổi, cho nên hắn có thể khẳng định, nữ tử xinh đẹp đến mức không thể tưởng tượng này, tuyệt đối chính là Ngải Pháp Lệ Ti mà một năm rưỡi trước đã cùng với hắn rong chơi hai tháng.

So với một năm rưỡi trước kia, Ngải Pháp Lệ Ti đã thay đổi đến mức cơ hồ hắn không dám nhận thức, nếu như không phải sứ giả thông báo người đến là Ngải Pháp Lệ Ti, nếu như không phải từ trong ánh mắt cùng khuôn mặt của nàng hắn thấy được thần thái quen thuộc, chắc chắn hắn thật sự không thể tin được, tiểu nha đầu điên điên khùng khùng trước kia mà lại biến thành một mỹ nữ như vậy.

Trước kia Lệ Ti quả thật rất hoạt bát, náo nhiệt và coi mờ, nhưng mà Lệ Ti bây giờ lại giống như một nàng công chúa tao nhã lịch sự, khí chất dịu dàng làm cho con người ta say mê, nhất cử nhất động đều rất u nhã, nhu hòa, hình tượng tiểu tinh linh đáng yêu trước kia, đã hoàn toàn biến mất!

Hắn vô thức bước đi, chậm rãi hướng về phía Lệ Ti đi đến, vô luận nói như thế nào, chúng ta là bằng hữu mà, gặp mặt, chào hỏi là lẽ đương nhiên.

Vừa mới đi hai bước, hắn đột nhiên ngừng lại, cúi đầu nhìn lại chính mình, rồi lại nhìn Lệ Ti xinh đẹp không cách nào tưởng tượng, cùng với Bì Nhĩ Tát Thập với vẻ mặt ôn nhu nhìn nàng bên cạnh, hắn lui bước, chính mình như vậy mà đi bắt chuyện cùng với Lệ Ti, đó là làm xấu mặt nàng, hắn như thế này? Làm sao xứng đáng cùng Lệ Ti nói chuyện cơ chứ?

Nội tâm chìm trong một mảng u ám, ảm đạm, trong lúc mọi người không chú ý đến tình huống của hắn, hắn lặng lẽ rời khỏi đám người đó, thất hồn lạc phách hướng về phía quầy rượu.

Lặng lặng ngồi trong góc, vui đùa thật sâu giữa hai tay, lúc này nội tâm hắn là một ảnh hỗn loạn, chẳng lẽ... Cả đời này! Hắn đều muốn như vậy mà trôi qua sao? Đến mức mà ngay cả quyền lợi nói chuyện với người quen cũng không có, bị thảm như vậy sao?

Trời sinh có tài tất có chỗ dùng, nhưng trong thế giới mà lấy thực lực để nói chuyện, tác dụng của hắn là gì chứ? Nếu như cả đời không quay về được địa cầu, chẳng lẽ hắn muốn cả đời làm một người vô danh tiểu tốt sao?

Không!

Hùng tâm trời dậy, hắn vụt đứng lên, cái gọi là “sống phải chiến đấu hết mình, chết cũng phải vinh quang mà chết” (sinh đương vi nhân kiệt, tử diệc vi quý hùng), đây mới là nam nhân đại trượng phu nên lựa chọn, coi như ở cái ma huyền thế giới này, cho dù hắn không thích hợp tu tập ma pháp cùng chiến kỹ, hắn cũng sẽ tuyệt đối không buông tha.

Cái gọi là “sống vinh còn hơn chết nhục” (nguyên văn “thà làm kẻ thù, không làm nguời vĩ”), nếu sống phải có cuộc sống đặc sắc, nếu sống như bây giờ sợ hãi rụt rè, thì so với đã chết có gì khác nhau đây? Cho dù không thích hợp tu tập ma pháp cùng chiến kỹ thì thế nào? Luôn luôn có một con đường thích hợp cho ta đi, trời sinh ta có tài tất có chỗ dùng, chính là như vậy!

Chính lúc hắn đang phân chấn hăm hở, cửa quầy rượu bỗng bị đẩy mạnh ra, một nữ nhân trung niên vẻ mặt cấp bách tiến vào rít gào nói: “Người làm cái quý gì thế? Bên ngoài rượu rót còn không kịp, nhưng người lại ngây ngốc đứng chỗ này, nếu như người còn như vậy một lần nữa, ta sẽ khiếu nại với công hội của người!”

Lạnh lùng nhìn chằm chằm trung niên nữ nhân đang rít gào, mặt không chút thay đổi, một câu cũng không nói, nhận thấy vẻ mặt lạnh lùng cùng thái độ trầm mặc của hắn, rốt cuộc..... Trung niên nữ nhân kia chậm rãi đành chỉ rít gào!

Liếc mắt một cái ra sau, hắn xoay người đem vài bình rượu đặt ở trên mâm, chậm rãi đi sát qua bên cạnh nữ nhân trung niên đó, không thèm nhìn bà ta lấy một cái, không phải muốn khiếu nại sao? Cứ việc đi, hắn sợ sao?

Đi ra khỏi quầy rượu, với vẻ mặt bình tĩnh hắn qua lại giữa đông đảo khách nhân, không ngừng đáp ứng yêu cầu của bọn họ, châm thêm rượu vào ly thủy tinh trong tay các khách nhân...

“Này! Xin đem đến cho ta một chén kim sắc lãng mạn!” Đang lúc đi ngang qua giữa đại sảnh, một đạo thanh âm u nhã mà lại nhu hòa từ bên trái hắn vang lên.

Hắn không để ý xoay người, đang muốn hướng vị khách nhân đó đi đến, hắn bỗng khựng lại, sau một khắc... Hắn vẫn sững sờ ở nơi đó, nguyên nhân rất đơn giản, lần này vị khách cần hắn rót rượu, đúng là nữ tử xinh đẹp nhất toàn trường - Ngải Pháp Lệ Ti!

“Trời à! Thật là nguoi à!” Sau khi xem rõ khuôn mặt của hắn, Ngải Pháp Lệ Ti hét lên một tiếng kinh hãi, vui mừng hoan hỉ tiến tới chỗ hắn, tựa hồ hoàn toàn không chú ý tới toàn trường đều đang dõi theo nàng, kéo tay hắn tới một góc bên cạnh đó.

“Nguoi gia hỏa, tại sao không để ý tới ta? Đừng nói với ta là nguoi không thấy được ta!” Vừa mới đi tới góc, Lệ Ti liền không chút khách khí chất vấn hắn.

Nhìn Lệ Ti xinh đẹp như tiên, nhìn mái tóc hồng nhạt theo gió nhẹ nhàng phiêu động, lại ngửi thấy mùi hương trinh nữ thơm ngát như hoa lan theo hơi thở của nàng phát ra, trong sát na hắn như lạc trong mộng, trong đôi mắt không thể giấu được thần sắc say mê!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Bĩ Nhĩ Tát Tháp

Này!

Trong lúc hắn đang ngẩn ngơ, Lệ Ti bực bội gắt giọng: “Nào có ai như nguoi chứ, nhìn người ta không chớp mắt hà, nguoi...”

Nghe tiếng Lệ Ti nói, hắn giật thót mình thoát khỏi trạng thái mê muội, hắn thấy Lệ Ti trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẻ mặt ngượng ngùng pha vẻ mặt tự nhiên bức rức, tiêu nha đầu này, thật khác so với một năm rưỡi trước đây, dĩ nhiên đã biết thẹn thùng!

Thật cũng khó trách, một năm rưỡi trước đây, nàng chỉ là cô gái nhỏ mười ba tuổi rưỡi, nhưng hiện tại nàng đã hơn mười lăm tuổi, đã là thiếu nữ xuân thì, tự nhiên là nhận thức được một số việc, cũng đã biết thẹn thùng!

Trong lúc suy tư, thanh âm Lệ Ti lại vang lên lần nữa: “Này, nguoi cái người này, nhanh nói chuyện gì đi, tại sao khi gặp ta rõ ràng không cùng ta nói gì! Chúng ta không phải hảo bằng hữu sao?”

Cười khổ một tiếng, hắn xoa xoa tay nói: “Nguoi có nhìn thấy hiện giờ ta đang là một phục vụ không? Ta chỉ là một người phục vụ mà thôi, ta không phải là không muốn đến chào hỏi nàng, chỉ là thân phận ta bây giờ cùng nàng chào hỏi không khỏi gây ra phiền phức cho nàng sao?”

Này...

Nghe xong lời hắn nói, Lệ Ti lộ ra vẻ mặt ngơ ngác, những lời hắn nói ở trên, nàng không hề phủ nhận cũng như chối bỏ, thân phận hắn thật là không phải ai cũng tùy tiện kết giao được, phải biết rằng... Nàng chính là nữ nhi của Thành chủ Thủy Tinh thành – thành thị lớn nhất Tây đại lục, nàng không phải là không được kết giao bằng hữu, nhưng cũng không thể tùy tiện mà kết giao được!

Bình thường mà nói, thật khó có khả năng nàng sẽ trở thành bằng hữu của một người phục vụ như hắn, thân phận hai người cách biệt quá lớn, đạo lý này rất rõ ràng thấy được, chỉ là... Bởi vì do đột ngột gặp lại bằng hữu mà nàng vẫn hằng tưởng niệm, nàng hưng phấn quá nên quên mất thôi!

Không nói gì nhìn hắn, Lệ Ti quát cường nói: “Là ta mắc kệ, bất luận như thế nào, nguoi vẫn là bằng hữu tốt nhất của ta, chúng ta từng cùng nhau trải qua sinh tử, cùng qua hoạn nạn, tình nghĩa của chúng ta lúc đó không nghi ngờ gì là điều không thể thay đổi được! Mặc kệ ai nói cái gì, nguoi là bằng hữu của Ngải Pháp Lệ Ti ta, điều này vĩnh viễn không thay đổi!”

Ai...

Thờ dãi một tiếng, hắn cảm động nói: “Đừng ngu ngốc, như vậy sẽ tạo cho nàng rất nhiều phiền toái đó, chúng ta là bằng hữu tốt của nhau không sai nhưng điều này là chỉ cần hai chúng ta biết, không cần phải nói cho mọi người, điều đó là không cần thiết!”

Nhưng là...

Lệ Ti quát cường không nhượng bộ, bất quá trước khi nàng kịp nói lời phản bác, hắn đã cắt ngang lời nàng, tiếp tục nói: “Tốt lắm, trước kia mọi việc ta nghe theo nguoi, lần này nguoi hãy nghe ta đi!”

Lệ Ti!

Đang nói tới đây, một âm thanh réo rắt gọi Lệ Ti vang lên phía sau lưng bọn họ, ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bĩ Nhĩ Tát Tháp đang tiêu sái

hướng phía bọn họ đi tới, ma pháp đăng (đèn) trong đại sảnh chiếu sáng trên thân áo giáp kim sắc của hắn, khúc xạ ra quang mang sáng lạn, tất cả quang mang như đan xem hội tụ vào một điểm, tạo thành một vầng sáng màu vàng rực rỡ, thoát nhìn hắn, trông giống như chiến thần trên trời vừa hạ trần thật uy vũ bất phàm!

Nhìn thấy bọn họ, Bì Nhĩ Tát Tháp trực tiếp tiến đi tới, không chút khách khí quét mắt nhìn hắn trên dưới vài lần, sau khi thấy phù hiệu trên tay hắn đại biểu cho thân phận cùng thực lực, thần sắc trong đôi mắt không khỏi lóe lên một tia miệt thị, vẻ mặt cũng nhẹ nhõm hơn.

“Như thế nào? Nàng quen biết tên hầu này sao?” Bì Nhĩ Tát Tháp lấy tư cách của bề trên nhìn hắn, thuận miệng hướng Lệ Ti hỏi.

Nghe Bì Nhĩ Tát Tháp hỏi xong, Lệ Ti nhú mày không vui, giọng trách cứ nói: “Bì Nhĩ, ngươi thật quá lắm, đây là bằng hữu tốt nhất của ta – Lý Dật!”

Bằng hữu tốt nhất!

Lệ Ti vừa nói xong, Bì Nhĩ Tát Tháp kêu lên một tiếng thất thanh, không thể tin nhìn hắn, đánh giá hắn từ trên xuống dưới hồi lâu, rồi nghi hoặc quay lại nhìn Lệ Ti, không chút khách khí lấy tay chỉ vào hắn, nói với Lệ Ti: “Là... Là người này sao? Là nàng đùa giỡn ta chăng?”

Thấy Bì Nhĩ Tát Tháp miệt thị Lý Dật như thế, Lệ Ti phát giác nàng không hiểu sao chính mình đang tức giận! Không chỉ giận đơn giản, mà là phi thường tức giận, phi thường phi thường tức giận!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì giận, Lệ Ti nhìn Bì Nhĩ Tát Tháp chằm chằm, nói: “Ngươi làm sao lại vô phép như vậy, phong độ của ngươi đâu? Tu dưỡng của ngươi đâu? Phong phạm kị sĩ của ngươi bỏ đâu hả?”

Nghe những lời này, Bì Nhĩ Tát Tháp run lên, lập tức nhanh chóng giải thích với nàng: “Lệ Ti, ý của ta là, loại người bất tài như vậy, nào đủ tư cách quen biết một nữ tử xinh đẹp như nàng, nàng nhất định là đang đùa giỡn ta đúng không?”

Hừ!

Lạnh lùng “hừ” một tiếng, Lệ Ti không chút khách khí nói: “Đùa với ngươi sao? Ta chưa bao giờ nói đùa! Lời ta nói hoàn toàn là sự thật!”

Vừa nói, Lệ Ti vừa túm lấy tay Lý Dật, bĩu môi nói: “Tốt lắm, ta muốn đi chỗ khác, ngươi không nên theo làm gì!” Cũng không thèm quan tới khuôn mặt tái mét của Bì Nhĩ, đang nói, lời theo Lý Dật chạy đi!

Nhìn Bì Nhĩ Tát Tháp sắc mặt xanh mét, vẻ mặt đầy oán độc, thấy tia âm độc lóe lên trong mắt hắn, Lý Dật không khỏi âm thầm mà cười khỏ, tránh không được sao người đời nói “hồng nhan họa thủy” chứ, Lý Dật vô duyên vô cớ lại đắc tội với một địch nhân mà hắn không cách nào địch lại, thậm chí, còn chưa đủ tư cách là đối thủ của người ta!

Hắn rõ ràng phát hiện ra, dấu hiệu trên cánh tay phải của Bì Nhĩ, là ba cái chữ A màu đỏ hồng, nói cách khác, Bì Nhĩ Tát Tháp là pháp sư hay là chiến sĩ cấp 3A, với thực lực như thế, thật vượt quá tầm kiến thức của Lý Dật, mơ chẳng, cấp 3A đó!

Tung tăng lời kéo theo Lý Dật hướng về phía cửa, Lệ Ti hoàn toàn không hề nghĩ đến bất cứ chuyện gì, tới hoa viên trước lầu thì ngừng lại, vui vẻ xoay người, vẻ mặt tươi cười nhìn hắn!

Nhẹ nhàng vươn ngón trỏ trong suốt như ngọc, đáng yêu nhẹ khom lưng, điệu dáng trông vô cùng xinh xắn nói: “Ta còn ở đây một ngày nữa, ngày mai ngươi phải hào hào theo ta đi dạo một vòng nhé!”

Nhìn thấy Lệ Ti hoạt bát đáng yêu, Lý Dật bất ngờ chợt nghĩ tới một Lệ Ti khác xinh đẹp cao nhã khi nãy, hai khuôn mặt bất đồng được thể hiện! Một người hoạt bát vui tươi sáng sủa, một người vẻ đẹp cao sang quý phái, hai loại tính chất hoàn toàn trái ngược nhau!

Ai...

Thở dài một hơi u uất, tất cả mọi người đều hâm mộ các công tử tiểu thư, làm sao có thể hiểu nỗi khổ của bọn họ? Lý Dật có thể khẳng định, sự ôn nhu cao nhã kia của Lệ Ti là do ảnh hưởng từ gia môn tài bồi mà có, nàng phải có phẩm chất như vậy, là đại biểu của gia tộc khi nàng xuất hiện nơi công chúng!

Nhưng bất luận ra sao, Lệ Ti cũng là tiểu cô nương mười lăm tuổi không hơn không kém, hoạt bát là bản tính trời cho, đáng thương thay, nàng lại bị áp lực khi phải dùng bộ mặt nàng không muốn để đối mặt mọi người, đây không phải là loại cực hình, một loại hành hạ sao?

Nghĩ tới đây, nội tâm Lý Dật không khỏi có cảm xúc thương tiếc, đối mặt với người nữ tử đáng yêu xinh đẹp động lòng người, hắn sao nhẫn tâm cự tuyệt nàng? Có lẽ... Chỉ có ngày mai, khi cùng hắn vui chơi, nàng mới không kiêng nể gì mà thể hiện bản chất chân thật của chính mình! Hắn tự hỏi mình có tài cán gì để làm cho nàng vui? Với khả năng của hắn chỉ có thể xứng đáng làm bạn hữu của nàng, cùng nàng vui vẻ du ngoạn một ngày thôi!

Gật gật đầu, khẽ cung chịu vuốt ve mũi nhỏ thanh tú của nàng một chút, cười nói: “Được rồi, ngày mai ta sẽ đi dạo cùng nàng!”

A! Thật tốt! Thật tốt quá đi!

Thấy Lý Dật đáp ứng đề nghị của mình, Lệ Ti hưng phấn nhảy nhót vui mừng, trông giống như tiểu Bạch Linh, sung sướng trước mặt hắn nhảy múa, giờ phút này, nơi này đã mất đi cái cảm giác cao nhã kia, này rõ ràng đúng là một tiểu nha đầu, mới vừa rồi hắn như bị quỷ ám, hắn tự hỏi làm sao mà có thể bị tiểu nha đầu này mê hoặc chứ!

Hừ! Răng rắc...

Trong một góc âm u, một thân ảnh cao lớn đang đứng nơi đó, yên lặng nhìn bóng người trong hoa viên, đang nhìn gã nam tử làm càn lấy tay vuốt mũi nữ hài kia, hần “hừ” lạnh một cái, cùng lúc đó, tay hần bóp nát chén rượu đang cầm trong tay thành từng mảnh nhỏ, rượu ngon đỏ tươi theo tay hần chảy xuống, trông như máu tươi đang chảy vậy.

Người này không phải ai khác chính là Bì Nhĩ Tát Tháp, nhìn Lệ Ti đang vui sướng bên trong hoa viên, ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười thuần khiết đáng yêu của nàng, thân ảnh nháy nhót, khuôn mặt anh tuấn của Bì Nhĩ Tát Tháp không khỏi vận vẹo đi!

Còn tên nam nhân đang trong hoa viên cùng Lệ Ti, Bì Nhĩ Tát Tháp nhìn hần mà thốt ra một âm thanh âm trầm đầy oán độc: “Lệ Ti! Nàng là của ta! Hết thấy! Đừng ai mơ tưởng cướp nàng trong tay ta, ngay cả tiếp xúc nàng cũng không cho phép! Có thể bên cạnh nàng, chỉ có thể là ta – Bì Nhĩ Tát Tháp!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Bán Lộ Ngộ Tập

Yến hội vẫn duy trì liên tục cho tới nửa đêm rồi cuộc mới chấm dứt, nhưng đối với cảm giác trong lòng hần mà nói, yến tiệc này đã kết thúc ngay lúc mới bắt đầu rồi, đang vui vẻ trò chuyện cùng Lệ Ti thì chủ nhân của yến hội đã tuyên bố yến hội hôm nay đến đây kết thúc!

Sau khi cùng Lệ Ti hẹn địa điểm gặp nhau vào ngày mai, hần đưa mắt nhìn nàng rời đi, sau đó... Cũng không có lý do để ở lại, hần không chút chậm trễ trực tiếp rời khỏi từ lâu, bởi vì nguyên cả đêm nay hần chỉ làm việc có một ít, nên nhiệm vụ lần này khẳng định là thất bại, trung niên nữ nhân đáng ghê tởm kia cũng là đối tượng đối phục vụ khẳng định sẽ tìm tới công hội mà trách cứ!

Có lẽ đây là nhiệm vụ đầu tiên hần thất bại, nhưng là hần bây giờ cũng không có quá coi trọng nhiệm vụ thành công hay thất bại nữa, chỉ có thực lực mới thật sự quan trọng, có thực lực, mặc kệ người có thất bại nhiều ít như thế nào, cũng sẽ có người tìm tới tận cửa mời người đi hoàn thành nhiệm vụ. Nói cách khác, với nhiệm vụ bung bê rót rượu này, cho dù có hoàn thành xuất sắc đi chăng nữa, cũng tuyệt đối không có khả năng được người khác tôn trọng!

Vừa nhớ lúc nói chuyện đầy thích thú với Lệ Ti, vừa để cho Tiểu Cường tùy ý đi dạo trên đường phố mà không cần hần chỉ huy, thành thị này, Tiểu Cường sợ rằng còn quen thuộc đường đi nước bước hơn hần!

So với một năm trước đây, Lệ Ti thật sự đã biến đổi rất nhiều, không là nha đầu mười lăm tuổi năm đó nữa, trên người tràn đầy mùi vị nữ nhân. Có lẽ là do mối quan hệ trước đây với nàng, rồi mới bất chợt gặp lại nàng tới nay, góc độ nhận xét về Lệ Ti của hần cũng hoàn toàn không giống xưa, đã trở thành nam tử trẻ tuổi đang nhận xét đánh giá một thiếu nữ mất rồi!

Không thể không nói chính là Lệ Ti dù chỉ mới mười lăm tuổi, cơ thể nàng đã bắt đầu phát dục, dù vậy hưng bộ (vòng 1 nhá :113:) của nàng cũng sớm no tròn mon môn, vòng eo mảnh khảnh, mùi thơm cơ thể tỏa ra thật mê người, tất cả những điều này, đều tràn ngập một mị lực nữ tính!

Đang lúc say mê nhớ lại những phút giây gặp gỡ, Tiểu Cường đột ngột dừng ngay thân thể lại, trầm xuống, miệng phát ra âm thanh oh oh đầy uy vũ mạnh mẽ!

Bản thân tỉnh táo lại đôi chút, hần ngạc nhiên nhìn Tiểu Cường, hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì, phải biết rằng hình dáng hiện giờ của Tiểu Cường chỉ thể hiện ra khi đối mặt địch nhân chiến đấu! Cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra?

Nhìn ngã tư đường trông trải phía trước, không một bóng người, nhưng hần tin vào Tiểu Cường, trực giác của nó rất chính xác, cho đến bây giờ, Tiểu Cường cho thấy nó luôn đúng vào những lúc như vậy, nên dù không nhìn thấy, hần vẫn tin là trong góc tối tăm nào đó đằng kia, nhất định có địch nhân đang ẩn tàng! Chỉ là, là ai đây? Tại thành thị này, hần thật sự không có kết thù oán cùng ai cả.

Đang chìm trong suy tư, một đôi mắt đầy âm độc mạnh mẽ lóe qua đầu hần, sẽ là hần sao chứ? Nếu như nói có đắc tội cùng ai, vậy thì chỉ có hần!

Vừa nghĩ tới địch nhân có thể là người đó, cơ thể Lý Dật chợt như đông cứng lại, người đó là tam cấp A! Chống lại sao? Sợ rằng ngay cả muốn phản kháng một chiêu nửa thức cũng không đủ lực lượng!

“Ra đi! Ta biết các ngươi ở nơi đó!” Mặc dù rất sợ hãi, nhưng chuyện đã như vậy, chỉ có nước gan dạ mà đối ứng, quay mặt về phía ngã tư đường kia, hần mạnh mẽ trầm giọng rống lên.

Vù! Vù! Vù!

Trong tiếng rít vang lên liên tiếp, ba đạo nhân ảnh từ ngã tư đường kia chợt hiện ra, hần cẩn thận nhìn, quá tốt đi... Không phải là Bì Nhĩ Tát Thập, nếu gã là người Lý Dật nghĩ, thôi thì tự sát còn tốt hơn! Chống lại, chỉ là rước nhục vào thân!

Đang lúc yên lặng loại bỏ khả năng đối mặt Bì Nhĩ Tát Thập, âm thầm nghĩ xem rốt cuộc ai là người đối phó hần, thì tay đạo khách đối diện có khuôn mặt khôi ngô, sắc mặt âm trầm mở giọng đầy khinh bỉ nói: “Lá gan ngươi thật là không nhỏ a, nữ nhân của Thiệu thành chủ mà ngươi cũng dõm ngó muốn chiếm đoạt, ta thật muốn xem coi ngươi có mấy cái đầu!”

Nghe đối phương nói xong, lòng hần một phen lạnh lẽo, nguyên lai là Bì Nhĩ Tát Thập! Chi là... Hần không tự mình tới, chỉ là phái thủ hạ đi làm mà thôi!

Cẩn thận suy nghĩ hết thấy mọi điều, hần không khỏi đau khổ cười, đúng vậy... Một “tiểu nhân vật” như hần, sao phiên Thiệu thành chủ tự thân ra tay chứ, với thể lực của gã thì chỉ cần tùy tiện phái vài thủ hạ cũng có thể giết chết hần rồi, mà giờ này gã chắc đang theo bên người Lệ Ti, làm sao có thể đến đây được!

Nhẹ nhàng đặt tay trên chuôi kiếm, Lý Dật biết... Chuyện tối nay, không cách nào giải thích cho rõ ràng, chỉ thật sự không ngờ cùng Lệ Ti nói mấy câu mà thôi, có cần phải làm to chuyện đến mức này không? Nói rằng Lý Dật đoạt nữ nhân hần, dựa vào đâu mà nói thế a!

Không thể phủ nhận, hần rất thích Lệ Ti, dù nàng chưa có trưởng thành nhưng là không thể chối bỏ một điều, nàng chính là loại người ai gặp cũng yêu, bất cứ nam nhân nào gặp nàng đều thích nàng, một siêu cấp mỹ nữ!

Lý Dật cũng là nam nhân, nên hần thích nàng là hiển nhiên, nhưng hần cũng tự nhận thức được bản thân mình, cùng nàng hần rất khó có tương lai, thân phận hai người chênh lệch rất lớn, đừng nói là ở cái thế giới ma pháp này, dù là địa cầu cũng vậy thôi! Thân phận chênh lệch, vĩnh viễn không bù đắp được!

Với Lệ Ti mà nói, hần suy nghĩ rất đơn giản, hoàn toàn rõ ràng Lý Dật chỉ xem nàng là bằng hữu mà thôi, mặc dù khi hần thương nàng từ góc độ của một nam nhân, hần thích nàng, thậm chí ái mộ nàng, bất quá vậy thì sao chứ? Trong tim, trong lòng hần mà nói, nàng như là ngôi sao minh tinh trên địa cầu, dù cho ái mộ nàng, thì cũng chỉ là trong lòng ái mộ mà thôi.

Làm người điều quý nhất là tự biết rõ bản thân mình, hần thật chưa từng nghĩ tới việc theo đuổi Lệ Ti, hoàn cảnh của hai người là không có khả năng, từng nghĩ về tương lai sau này của hần, thậm chí tưởng tượng qua thê tử của hần, theo hần phán đoán nàng sẽ không đẹp lắm nhưng sẽ rất ôn nhu, rất hiền hậu, về dung mạo thì có thể sẽ rất bình thường!

Lão bà xinh đẹp tất nhiên ai chẳng thích, nhưng phải biết một điều, nguyên nhân chính khi một người có nhiều người yêu thích cũng là một chuyện rất nguy hiểm, trừ khi chính mình có đủ khả năng bảo vệ thật tốt người mình yêu, nói cách khác... Có lão bà xinh đẹp, chưa chắc là chuyện tốt a! (tất đền thì nhà ngói cũng như nhà tranh thôi :tungtung:)

Huống chi, bề ngoài thì có ý nghĩa gì chứ? Dung nhan xinh đẹp, cuối cùng cũng có ngày sẽ già đi. Nếu lấy một người, hần nghĩ nhất định là do hần yêu nàng mà lấy, hần yêu chính con người nàng, không phải vì nàng xấu hay đẹp, nói cách khác, không lẽ khi nàng già đi, hần sẽ thôi không thương nàng nữa sao?

Trong lòng thích cái Đẹp, là điều tất nhiên khi làm người, hần cũng yêu vẻ đẹp của Lệ Ti, nhưng cũng chỉ ngừng lại ở mức kết giao bằng hữu mà thôi, có lẽ trong giấc mộng đẹp, hần mới dám trộm nghĩ tới việc có một người vợ như nàng, nhưng thực tế bây giờ hần tuyệt đối không nghĩ tới điều đó!

Nhưng là hiện tại, quay mặt đối diện ba người hung ác đang cản đường kia, hần có thể nói gì đây? Chẳng lẽ nói với bọn họ rằng, hần và Lệ Ti chỉ là bằng hữu đơn thuần sao? Dù cho có nói, bọn chúng có tin không? Cho dù có tin, bọn chúng có quyền mà bỏ qua tha cái mạng nhỏ hần không?

Hít sâu một hơi, chuyện tới bây giờ, nói cái gì cũng là vô dụng, lạnh lùng nhìn ba người cản đường kia, hần trầm giọng nói: “Nếu các ngươi đã tới tìm ta, ta có gì để nói nữa? Các ngươi cùng lên, hay là từng người từng người một!”

Thật không ngờ hần thốt ra những lời này, ba người kia giật mình sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau một cái, tất cả cùng nhau phá lên cười...

Trong tiếng cười lớn đó, đạo khách có vóc người khôi ngô, kéo theo một chuỗi đao to lớn dài có hai thước, rộng cũng khoảng hai mươi li tiến ra, cười ngạo nghễ nói với hần: “Đối phó tên ngu dốt, ngớ ngẩn như ngươi, cần ba người bọn ta ra tay sao? Lão tử ra mặt đối phó ngươi còn sợ mang tiếng bắt nạt khi dễ ngươi nữa kia!”

Trầm mặc nhìn dáng người to lớn của đối phương, cùng với thanh đại đao dài hai thước kia, lòng hần cảm thấy đáng ghét, quan sát qua phù hiệu trên cánh tay đối phương, rõ là đạo khách cấp 2B, còn hần chỉ là thực lực cấp E, chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không cách nào đối kháng nổi!

Hần biết rất rõ ràng một điều, hần chỉ có một cơ hội, một khi kiếm đâm ra mà không trúng chỗ yếu hại, là hần đã đánh mất đi một lần cơ hội xuất kiếm, nhưng là... Mà chông đỡ vũ khí có chiều dài kia, xem ra, chỉ cần phán đoán sai lầm, trước khi hần lọt vào phạm vi có khả năng công kích sợ rằng đã bị thanh đao kia chém thành hai mảnh!

Lạch cạch...

Tiểu Cường lúc này nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên lưng, không phải là hần không nghĩ tới cho Tiểu Cường nghênh địch, chỉ là... Thấy thực lực đối phương hần sợ điều không may xảy ra, Tiểu Cường bị người ta một đao chém hai, phải biết rằng, vô luận Tiểu Cường tới giờ có cường đại đến cỡ nào, đều là tuyệt đối khó có khả năng chống lại một cao thủ giai vị 2B!

Dường như cảm giác có điều không ổn đang xảy ra, Tiểu Cường ngẩng đầu nhìn hán, hán lại không muốn đối mặt với Tiểu Cường, thấp giọng nói: “Tiểu Cường, lát sau nếu tình huống có gì không ổn, người nhanh chân chạy trốn đi, hãy về với đại sâm lâm, người vốn nên thuộc về nơi đó!”

Nói xong lời, hán chậm rãi uốn thẳng người, xoay người đối mặt với đao khách kia, tay phải lần nữa nhẹ nhàng đặt trên chuôi kiếm, bình tĩnh đối diện đao khách nhàn nhạt nói: “Đến đây đi! Ta đã hảo hảo chuẩn bị, có thể bắt đầu bất cứ lúc nào!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cuồng Bạo Đao Khách

Nghe thấy những lời hán nói, vẻ mặt của tay đao khách vóc người khôi ngô kia không khỏi nghiêm túc lại, mặc dù chỉ đối mặt với một “tiểu nhân vật” như hán, nhưng gã đao khách này vẫn hết sức cẩn thận dè dặt, cảm giác xem hán dường như là một tuyệt đỉnh cao thủ vậy! Hít sâu một hơi, tay phải chậm rãi phát lực, trường đao hai thước từ từ đưa lên khỏi mặt đất.

Thấy thần sắc đối phương như vậy, lòng hán không khỏi rét lạnh, đây mới chính là cao thủ, chân chính cao thủ, một khi tiến vào trạng thái chiến đấu, sẽ tập trung toàn bộ tinh thần của mình, bất luận đối phương là ai, đều tuyệt đối không khinh địch!

Lạnh lùng nhìn hán, tên đao khách khôi ngô kia cất tiếng âm trầm: “Giai vị người thấp hơn ta, lần giao thủ này, người cứ động thủ trước đi!”

Nghe tên đao khách nói xong, hán không khỏi cười khò lắc đầu, nếu có thể ra tay trước, hán đã sớm làm rồi, cơ hội của hán chỉ có một, nhưng khi hán đạt được tâm công kích hữu hiệu thì bản thân sớm đã bị tên đao khách kia chế đôi rồi, đây là sự khác nhau giữa lợi và hại của vũ khí dài ngắn.

Hán biết rất rõ, khi gặp đối thủ như vậy, chỉ có khả năng cho đối phương công kích trước, và rồi lách người né tránh đòn công kích đó, trong lúc đối phương không đủ thời gian thay đổi chiêu công, đâm ra một kiếm chí mạng, chỉ có như vậy hán mới có được một con đường sống!

Nghĩ tới đây, hán quả quyết nói: “Vô luận đối mặt với ai ta đều tuyệt đối không ra tay trước, nếu người không xuất thủ, ta đành xin cáo biệt vậy!”

Hừ!

Nghe xong lời hán nói, tên đao khách không khỏi tức giận hừ một tiếng, trường đao tức thời chậm rãi đưa lên... Thật mãnh liệt, quang mang màu đỏ đậm bỗng nhiên từ trường đao thỉnh linh tỏa ra xung quanh, vang lên những tiếng xích xích, lưỡi đao càng lúc càng đỏ rực. Trong nháy mắt, thanh trường đao dường như biến thành một ngọn đuốc lửa thật lớn, hùng hực thiêu đốt, được tên đao khách giương lên đỉnh đầu.

Hồng quang lóng lánh trong mắt, đao khách tức giận nói: “Đã cho người cơ hội mà không biết tranh thủ, vậy thì đừng trách ta ra tay tâm ngoan thủ lạt. Tiếp chiêu thứ nhất của ta - Bạo liệt trầm!”

Ngay lúc tên đao khách gầm lên giận dữ, Lý Dật trợn mắt há hốc mồm nhìn lưỡi đao lửa dài gần hai thước rùng rục cháy có chút khựng lại giữa không trung rồi tiếp tục cuồng bạo hướng đến người hán bỏ tới, làm cho hán như ngạt thở khi hòa kinh phá không ập đến. Ngay trong nháy mắt, tóc hán cháy xém, không khí như tỏa ra mùi diêm tiêu.

Một đao này thực không đơn giản, phẳng phát như một đạo hỏa đao mang theo thiên quân vạn mã lôi điện hướng tới đầu hán phủ xuống. Xung quanh lưỡi hỏa đao bốc lên ngọn lửa bao trùm cả bốn phía làm cho hán mặc dù muốn cũng không có chỗ để né tránh.

Sắc mặt xám như tàn tro, hán rút cuộc cũng đã hiểu được cảnh giới thực lực của mình ở mức nào khi phải đối mặt với đòn công kích cuồng bạo trước mặt. Đừng nói là tiến công hay phòng ngự, ngay cả tư cách né tránh hán cũng chẳng có nữa là.

Chỉ đơn giản một đao của đối phương nhưng lại bao trùm xung quanh phương viên mười thước, như thế nào có thể tránh né?

Tuyệt vọng nhìn lưỡi cự đao càng lúc càng gần, hán cảm nhận dường như tử thần đang chậm rãi hướng về mình bước tới. Chỉ là một tên trình độ 2B cấp mà đã mạnh mẽ nhường này, vậy một thân 3A cấp như Bì Nhĩ Tát Tháp thì sẽ kinh khủng đến mức nào đây?

Vù... Âm âm!

Vừa khi Lý Dật thần thức còn đang hoảng hốt thì ngay lúc đó đột nhiên... Một tiếng rít kịch liệt lướt qua vang lên phía trước, một luồng kinh khí mãnh liệt đẩy hán mạnh mẽ bay ra xa hơn mười thước rồi rơi xuống mặt đất, lại liên tiếp té ngã bốn năm lượt đến mức mắt hoa đầu váng, rút cuộc thân thể hán

cũng ngừng lại được.

Cả người đau đớn, hấn ngừng đầu nhìn lại, đã thấy thân hình màu đỏ của Tiểu Cường không biết tự lúc nào xuất hiện phía trước tên đao khách, tả kiếm kẹp giữ chặt lưỡi cự đao của đối phương, bắt quá hòa kinh rùng rợn của lưỡi đao cũng đã thiêu đốt trên cơ thể Tiểu Cường.

Theo ánh mắt chăm chú của Lý Dật, Tiểu Cường một lần nữa mạnh mẽ vùng lên, hữu kiếm đầy sức mạnh vừa có chút thu về lập tức phát ra... Một tiếng rít vang lên, hữu kiếm Tiểu Cường nhanh như điện chớp hướng tới vòm người khô ngô của đao khách công tới. Vốn hấn hiểu rất rõ sức mạnh ma thú của mình, một chiêu toàn lực vùng lên cho dù là đại thụ cũng có thể đoạn gãy, huống hồ đao của đối phương đã bị tả kiếm của nó kẹp giữ rồi, cho nên đao khách trừ phi buông bỏ đao mà lui về phía sau chứ chẳng còn cách nào khác!

Một khi không còn đao trong tay, mà trước mặt là Tiểu Cường tràn đầy cuồng bạo, đao khách gần như không còn một cơ hội chiến thắng nào. Lấy thực lực hiện tại mà suy xét, một kích tiếp theo của Tiểu Cường, tuyệt đối đao khách khó có thể tiếp chiêu được, Tiểu Cường nhất định là thắng!

Khi những suy nghĩ vụt qua trong đầu Lý Dật, hữu kiếm Tiểu Cường càng lúc càng tiến gần thân thể của đao khách. Nhưng đúng lúc này, ngay khi đòn thế tấn công của Tiểu Cường sắp trúng người đối thủ thì bất ngờ xảy ra...

Trực diện nhìn Tiểu Cường, đao khách điềm nhiên không chút hốt hoảng, mạnh mẽ hét lên một tiếng điên cuồng, tay trái khoát lên chuôi đao, hai tay đồng thời phát lực, cả người bạo phát quang mang đỏ rực, chuôi trường đao bị ép xuống gần bên sườn trái của hấn, cùng lúc đó... Hữu kiếm của Tiểu Cường cũng mãnh liệt công tới.

Đương!

Âm thanh va chạm kịch liệt vang lên, đao khách thân thể bắn ngược lại phía sau khi đón nhận chiêu công, đồng thời trường đao đang bị tả kiếm Tiểu Cường nắm giữ lưỡi đao cũng bị hấn đoạt về!

Mặc dù cách trận chiến một khoảng nhưng khi quan sát xuyên qua màn hồng quang của tên đao khách, Lý Dật rõ ràng thấy được hai tay của hấn hỏ khẩu đã nứt toác, máu tươi chảy xuống ròng ròng.

Đối mặt với hoàn cảnh như vậy, đao khách vẫn không chút nào nổi giận hay sợ hãi, ngược lại điều đó càng kích thích cuồng tính của hấn. Giữa không trung gầm lên một tiếng điên cuồng, từ thân thể hấn quang mang đỏ bùng lên, dữ dội như thiêu đốt nhanh chóng hình thành một hỏa cầu thật lớn.

Hồng!

Điên cuồng gầm thét lên một lần nữa, giữa không trung, hỏa cầu nhân hình đao khách nhanh như lưu tinh hướng về mặt đất chỗ Tiểu Cường mạnh mẽ công kích. Những tiếng rít vang động cắt ngang trời đêm yên tĩnh.

Đòn công kích đầu tiên, mặc dù Tiểu Cường thành công đánh lui đối thủ, hơn thế nữa còn làm cho đối phương hỏ khẩu bạo liệt, nhưng phải biết rằng trên thân thể Tiểu Cường, đôi kiếm tử của nó chính là nơi cứng rắn nhất mà thân thể đao khách hỏ khẩu lại chính là một trong những điểm yếu.

Nhất là sau khi đao khách đã toàn lực phát động đầu khí, khi hai bên công kích nhau, đao khách vẫn chiếm ưu thế áp đảo... Hơn nữa, mới vừa rồi Tiểu Cường thực tế đã bị thương rồi, chẳng qua, hỏ khẩu đao khách chảy máu thì có thể nhìn thấy còn nội thương trong cơ thể Tiểu Cường thì không thấy được mà thôi.

Nói thì chậm, thực tế diễn ra rất nhanh, giữa không trung, Tiểu Cường cùng hỏa cầu lao vào nhau chiến đấu, âm thanh giao phong ầm ầm vang lên không ngớt. Dường như trong một phần trăm tích tắc ngắn ngủi thời gian như dừng lại, đôi kiếm tử của Tiểu Cường lại một lần nữa kẹp giữ lấy được lưỡi hỏa đao sắc bén nọ.

Nhưng chỉ sau một khắc, hết thấy đều thay đổi, sức phản kháng của Tiểu Cường phút chốc bị phá tan dưới chiêu công cuồng bạo của đao khách, thân thể tan nát bị đối phương đẩy trượt dài cây thành rãnh sâu chạy dài hơn mười thước trên mặt đất.

Những âm thanh kịch liệt vang lên, thân thể Tiểu Cường vẫn bị đao khách đẩy đi hơn ba mươi thước, đụng sập bức tường ở phía sau mới ngừng lại được!

Phút chốc hết thấy tựa hồ đều yên lặng, bức tường sập xuống tạo nên màn khói bụi lan tỏa xung quanh, khi ấy bên trong đồng loạn thạch Tiểu Cường cùng đao khách như nhau, vẫn duy trì tư thế như cũ, vừa như động mà như bất động!

Thật chậm rãi, tro bụi đầy trời rốt cuộc cũng bị cuồng phong thổi tan đi, thân hình Tiểu Cường cùng đao khách đồng thời lộ ra, lọt vào trong tầm mắt là một tư thái ngừng trệ vô cùng quý dị.

Cặp kiếm tử lớn của Tiểu Cường kẹp chặt lên trường đao của đao khách, nhưng... Dường như lần này cũng không thể một lần nữa ngăn cản được chiêu công của đao khách, sức mạnh của kiếm tử đã không còn duy trì được, vận vẹo một cách nghiêm trọng, như mất tự nhiên mà buông lỏng đi, mà lúc này thanh trường đao của tên đao khách cuốn theo đôi kiếm tử của Tiểu Cường, hung hăng nện vào trên tấm lưng của Tiểu Cường một nhát!

Trường đao đã đi vào trong da thịt Tiểu Cường, xé rách bối giáp thành một đường thẳng tắp kéo xuống hạ thân, máu huyết màu xanh biếc từ trên thân thể Tiểu Cường cùng với từ trong miệng không ngừng tuôn chảy ra ngoài.

Thật khó ngờ, lẽ nào Tiểu Cường thất bại rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Hiểm Tử Vắn Sinh

Có lẽ... Có lẽ Tiểu Cường đã thất bại.

Nhưng là! Đao khách kia cũng không giành thắng lợi tuyệt đối! Dù hẳn thành công đột phá phong tỏa cùng ngăn cản đôi kiếm tử của Tiểu Cường, hơn nữa lại bỏ trúng thân thể của Tiểu Cường, nhưng là... Hẳn xem ra cũng không có đạt được thắng lợi cuối cùng!

Phòng ngự tuyệt đối không phải là mặt cường đại nhất của Tiểu Cường, loài hạt tử không vang danh vì phòng ngự, không sai... Tất cả mọi người đều biết, sự kinh khủng của hạt tử là ở công kích, nói chính xác hơn là nằm ở cái đuôi kịch độc của nó, vĩ châm! Cho dù là người mạnh mẽ đến thế nào, một khi bị vĩ châm của hạt tử đâm trúng sẽ mất mạng trong khoảnh khắc, đây là chỗ kinh khủng của hạt tử!

Đao khách kia mặc dù thành công bỏ trúng Tiểu Cường, nhưng cũng ngay thời khắc đó, Tiểu Cường cũng dùng vĩ châm của mình đâm thật sâu vào ngay đầu đao khách!

Tận mắt chứng kiến một màn quỷ dị này, tất cả mọi người ở đây đều ngây dại, mọi người hoảng sợ chăm chú nhìn vào thân thể của gã đao khách, như ngọn nến đang đốt chảy dần, chảy vàng, một loại chất lỏng cực kì hôi thối đang tràn ra, ngay nơi đỉnh đầu bị vĩ châm Tiểu Cường đâm trúng, chất lỏng này chảy xuôi xuống, kéo dài, nơi nào nó chảy qua, vô luận là thịt hay xương, tức khắc biến thành một thứ nước lỏng màu vàng...

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi chớp mắt, vóc người khôi ngô cường tráng của gã đao khách kia đã hoàn toàn biến thành một vũng nước màu vàng, chỉ còn lại thanh đao to lớn nằm đó, cùng với Tiểu Cường đang nằm xui xẻo trong đồng loạn thạch, sinh tử không biết ra sao!

Nhìn Tiểu Cường vẫn nằm không nhúc nhích giữa đồng loạn thạch, nỗi sợ hãi mãnh liệt bỗng trào dâng trong tim Lý Dật. Tiểu Cường! Nó sẽ không sao chứ? Nó là người thân duy nhất của Lý Dật ở cái thế giới này, không thể có chuyện gì a!

Bất chấp cơ thể đang đau đớn kịch liệt, hắn cố hết sức vươn hai tay, gian nan hướng phía Tiểu Cường mà bò qua, dù chỉ bị năng lượng đánh trúng nhưng vốn sức chịu đựng cùng cường độ chịu đựng của cơ thể hắn thật không quá cường hãn, chỉ bị trùng kích ở mức này thôi cũng đủ cho hắn bị mất đi năng lực hành động!

Với khoảng cách chỉ hơn mười thước, vốn rất dễ dàng chạy tới, nhưng là... Chính khoảng cách như vậy hẳn lại mất hết sức của mình để vượt qua! Sợ hãi vuốt ve đầu Tiểu Cường, Lý Dật kêu gọi đầy lo lắng: “Tiểu Cường! Người nhanh mở mắt ra! Đừng làm ta sợ!”

Rốt cuộc, trong tiếng kêu gọi đầy lo lắng kia con mắt của Tiểu Cường cũng chậm chậm hé ra, ánh mắt vô thần nhìn Lý Dật, sau đó nhắm hai mắt lại trông rất yếu, thở hổn hển đầy mệt mỏi!

Bối rối xem xét thương tích của Tiểu Cường, quan sát ở cự li gần hẳn thấy thân thể của Tiểu Cường bị thương nghiêm trọng, đầu cùng thân thể đã hoàn toàn bị mất liên lạc, loại tình huống nguy hiểm như thế này, hẳn biết... Nếu không nhanh chóng nghĩ ra biện pháp để cứu Tiểu Cường thì nó thực sự sẽ rời xa hắn vĩnh viễn!

Khẩn trương quay đầu tìm kiếm, đang muốn gọi ai đó giúp đỡ thì hắn phát hiện hai thân ảnh cao lớn xuất hiện ngay bên cạnh mình, bốn ánh mắt phần nộ, gắt gao nhìn chăm chăm hắn cùng Tiểu Cường!

Tiểu tử!

Một trung niên kiếm sĩ trong hai người bọn họ tức giận nói: “Không nghĩ tên đại gia hóa này ác độc như thế! Giết mất huynh đệ tốt nhất của ta, ta muốn các ngươi phải chôn cùng huynh đệ ta!”

Cho đến lúc này, Lý Dật mới phát hiện ra, nguyên lai... Lần này đến lấy mạng hắn, không chỉ duy nhất tên đao khách đã chết, mà là ba người, tại giờ khắc mà hắn cùng Tiểu Cường đã hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu, kết cục sẽ đến chỉ có thể là “tử vong”!

Cheng!

Một tiếng kiếm vang lên giữa không trung, tên võ sĩ rút trường kiếm ra khỏi vỏ, trong tích tắc... Tiếng rít xé gió vang lên, trường kiếm biến thành một đạo hàn mang nhanh như điện chớp hướng hắn bổ tới!

Cười khổ nhắm hai mắt lại, đợi chờ tử vong phủ xuống! Không nghĩ tới. . . Đón giã chỉ là cùng Lê Ti nói nói mấy câu, liền bị tai họa bất ngờ này, cái sự thật này thật khó chấp nhận, thật không cam lòng, cái thế giới này chẳng lẽ không thể nào nói lý lẽ được sao?

Không!

Tại sắp chết đích khoảnh khắc, ý thức hẳn rõ ràng một cách dị thường, hẳn rút cuộc hiểu được ở cái thế giới này đạo lý là tuyệt đối có, nắm đảm của ai mạnh thì đạo lý thuộc về người đó, những lời người có nắm đảm mạnh hơn nói chính là đạo lý!

Đây là thế giới hoàn toàn khác biệt so với địa cầu, chỉ trách là do hẳn bất hạnh lạc vào thế giới này, dưới tình huống không có thực lực như vậy lại xúc phạm đụng chạm người khác, dẫn đến kết quả trực tiếp hôm nay!

Nếu như. . . Nếu như có thể có được một kiếp nữa, hẳn thế! Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, cũng phải là người cường đại nhất, dù hèn hạ cũng tốt, vô sỉ cũng được, hẳn muốn cho mọi người theo đạo lý của hẳn mà sống! Hẳn chính là “Đạo”! Hẳn chính là “Lý”!

Đương!

Ngay lúc hẳn đã cảm thấy được làn khí lạnh toát ra từ thanh kiếm trong tay gã kiếm sĩ, thì bên tai hẳn nổ vang một tiếng, làm cho màng nhĩ hẳn kịch liệt đau đớn, trong lúc nhất thời. . . Hẳn không thể nghe được bất cứ gì!

Dù lỗ tai không nghe được, nhưng mắt vẫn còn khả năng nhìn thấy, khi hẳn mở mắt quan sát, chỉ thấy một trung niên nhân một thân mang khinh giáp màu xám, hai tay cầm thanh trủy thủ phát ra ngân quang, đưa lưng về phía Lý Dật đứng đối diện là gã kiếm sĩ khi nãy muốn lấy mạng hẳn và gã đồng bọn! Giờ phút này. . . Hai người bọn họ trong ánh mắt ngập tràn tia kinh hãi, đang nhìn trung niên nhân vừa mới xuất hiện kia!

“Người của Mộng Huyền thành phủ đang chấp hành nhiệm vụ, vị bằng hữu xin mời lập tức rời đi!” Hướng mắt về phía trung niên mặc giáp màu xám, gã kiếm sĩ thận trọng mở lời.

Người của Mộng Huyền thành phủ?

Sau khi thì thào nhắc lại một tiếng, trung niên mặc giáp xám âm lãnh nói: “Vốn ta không muốn hạ sát hai người, nhưng nếu các người là người của Mộng Huyền thành phủ, vậy đừng trách ta hạ thủ ác độc!”

Thanh âm chưa dứt, thân thể của hẳn nhoáng lên một cái và rồi chớp mắt quý dị biến mất ngay tại chỗ, cùng lúc đó, hai võ sĩ đối diện kinh hoàng rút kiếm quay lưng vào nhau, sợ hãi đề phòng, mặc dù chỉ gần nhau trong gang tấc, hơn nữa người áo xám đã biến mất nhưng rõ ràng là hai người này không còn ý muốn giết Lý Dật!

Hừ!

Trong bóng đêm, không biết từ nơi nào truyền đến một tiếng “hừ” lạnh, tiếp sau đó. . . Một thân ảnh màu xám, quỷ mị phóng tới từ đầu tường một cách nhẹ nhàng, dường như không có trọng lượng khẽ nhẹ nhàng lướt qua mặt bên của hai gã võ sĩ.

Hô lạp lạp. . .

Hai gã võ sĩ gần như đồng thời phát hiện bóng xám, kim quang trên hai thanh trường kiếm nổ lên chói mắt, tốc độ đâm tới bóng xám nhanh tới mức ngay cả mắt của Lý Dật cũng không thấy rõ!

Không có một tiếng động, hai thanh trường kiếm sắc vàng chói nháy mắt đâm tới bóng xám, ra tay cực nhanh, cực chính xác, quả thật làm cho Lý Dật không khỏi cảm thấy thần kì, thật vượt quá sức tưởng tượng của hẳn!

Ngay lúc Lý Dật đang lo lắng cho sự an toàn của người áo xám, mọi vật dường như bất động yên ắng, cẩn thận nhìn tới thì không thấy người áo xám đâu, rõ ràng chỉ là cái áo choàng màu xám mà thôi!

Bất hảo!

Hai gã võ sĩ đồng thời hét lên một tiếng, nhưng mọi chuyện đã quá trễ! Quang mang chợt loé lên, cổ họng của kiếm sĩ bên trái chợt loé lên, dưới ánh trăng. . . Máu tươi như suối phun ra từ cổ họng của kiếm sĩ bên trái, thân thể gã từ từ ngã xuống. . .

Nhìn thấy một màn kinh khủng như vậy, cơ hồ bất luận kẻ nào cũng sẽ trở nên ngây ngốc, hẳn cảm thấy thật kinh dị, kiếm sĩ còn lại cũng sửng sốt trong giây lát.

Mặc dù gã mạnh hơn Lý Dật rất nhiều nhưng chỉ là cần nửa giây xuất thần thôi thì vận mệnh của gã cũng đã được quyết định rồi, một nét ngân quang đẹp hơn trăng rằm thoáng hiện ra, ngay sau đó ở trên cổ họng của đệ nhị kiếm sĩ xuất hiện một cái vòi, máu từ trong đó mãnh đích phun ra!

Không có giấy dũa, không có âm thanh gào thét, thân thể cao lớn tê liệt kia chỉ chậm rãi ngã xuống trên mặt đất, chỉ có máu tươi trào ra âm thanh nghe như xích xích, còn lại hoàn toàn yên tĩnh!

Lý Dật hoảng sợ nhìn vũng máu đang tràn ra dưới thân hai gã võ sĩ, một loại lo lắng sợ hãi nhanh chóng chiếm lĩnh ý thức hẳn cho đến khi một đôi chân dài màu xám xuất hiện trước mặt hẳn, hẳn mới hồi phục tinh thần!

Đôi ánh mắt nhìn lên theo hai chân màu xám, sau một khắc... Hấn vui mừng pha sợ hãi kêu lên – Tra Khắc Tư!

Không sai, người vào giờ khắc tối quan trọng cuối cùng ra tay cứu hấn, chính là người mà hấn đau khổ đi tìm Tra Khắc Tư, xem ra trời già cũng còn thương hấn, còn muốn giữ cái mạng nhỏ hấn lại để mà chịu khổ a!

Gật gật đầu, Tra Khắc Tư cẩn thận nói: “Mau đi, nơi này không phải chỗ ở lâu, chúng ta đi chỗ khác rồi nói chuyện sau!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hỉ Ưu Tham Nửa

Nhưng là...

Cự tuyệt lời đề nghị lập tức li khai của Tra Khắc Tư, hấn khó xử chỉ Tiểu Cường đang nằm xụi lơ tại đồng loạn thạch nói: “Ta không thể rời đi, Tiểu Cường vẫn còn ở đây, ta không thể đem nó để tại nơi này được!”

Này...

Tra Khắc Tư lộ vẻ khó xử nhìn Tiểu Cường, vừa nhìn Lý Dật một chút, do dự một lát, lão nhanh chóng mang hai cỗ thi thể kéo vào bên trong góc khuất sau tường, cũng may nơi này là tường phía sau của một đại phủ, nên mặc dù vừa có chuyện kịch liệt xảy ra nhưng tạm thời cũng không ai phát hiện.

Quay lại mang hấn tới góc khuất kia, dặn dò hấn đợi ở đó, tiếp theo Tra Khắc Tư nhanh chóng rời đi và chỉ chốc sau, Tra Khắc Tư vội vàng quay về với một chiếc xe ngựa thật lớn.

Hấn cùng Tra Khắc Tư cố gắng chung sức, cuối cùng cũng mang được Tiểu Cường lên xe, sau đó... Tra Khắc Tư mang hấn đặt trên Tiểu Cường, rồi mang rom và da thú phủ lên người cả hai, sau đó đánh xe chạy đi.

Đi hơn nửa canh giờ, rốt cuộc... Xe ngựa dừng trước cửa mục sư hiệp hội, dẹp bỏ lớp da thú và rom rạ trên người Lý Dật, Tra Khắc Tư ôm cả người hấn tiến vào bên trong.

Chỉ với một người có ma pháp thần thánh đã làm hấn hoàn toàn khôi phục cơ thể, vừa mới khôi phục lại năng lực hành động, hấn ngay lập tức nói với mục sư muội muội: “Ta van xin người! Tiểu Cường của ta cũng bị thương, ta van người cứu nó đi!”

Tiểu Cường?

Nghe hấn nói, mục sư muội muội kia nghi hoặc nhìn hấn, đang lúc tính mở miệng hỏi, Tra Khắc Tư cau mày ngắt lời: “Đừng ngu ngốc như thế, mục sư chỉ có thể cứu người, không thể trị liệu cho động vật được!”

Cái gì!

Nghe những lời đó xong, hấn không khỏi kêu lên đầy tuyệt vọng, nghe tiếng kêu này của hấn, mục sư muội muội bất đắc dĩ nhún vai nói: “Không có cách nào, mục sư quả thật chỉ có thể trị liệu người, không thể trị liệu cho sinh vật nào khác!”

Nhìn ánh mắt đầy tuyệt vọng và như muốn được nghe lời giải thích của hấn, mục sư muội muội tiếp tục nói: “Pháp thuật trị liệu của mục sư chúng ta là dựa trên bản chất của loài người mà tạo nên, vì vậy mà căn cứ trên kết cấu cấu tạo cơ thể người mà tiến hành việc trị liệu khôi phục, nhưng nếu lấy phương pháp trị liệu này áp dụng trên thân thể động vật, sẽ không mang lại hiệu quả ngược lại còn gây thương tổn cho sinh vật đó!”

Vừa nói chuyện, tay của mục sư muội muội hơi lộ ra, nhất thời... Một quang cầu nhu hòa màu trắng sữa chậm rãi bay tới trên đầu của hấn, hóa thành nhiều điểm sáng, tan ra vào trong cơ thể hấn, nhất thời... Hấn cảm thấy thân thể mình thật thư thái dễ chịu!

Cùng lúc đó, mục sư muội muội tiếp tục nói: “Người xem đây! Cũng là ma pháp này, nếu như tác dụng trên vật thể khác, sẽ là cái dạng hiệu quả gì xuất hiện?”

Vừa nói chuyện, mục sư muội muội lần nữa xuất thủ, nhất thời... Một đạo quang cầu trắng sữa như lúc nãy xuất hiện, chậm rãi bay tới cái chén nước trên bàn, một lúc sau... Trận mưa ánh sáng rực rỡ (quang vũ) điểm hạt li ti li ti chậm rãi rơi xuống!

Răng rắc!

Chỉ vừa mới tiếp xúc tách trà thì tách trà đã lập tức vỡ ra thành từng mảnh vụn, khi pháp thuật có thể trị liệu cho loài người tác dụng tới vật thể khác, dĩ nhiên lại sinh ra uy lực to lớn như vậy! Thật là vượt quá sự tiên đoán của Lý Dật!

Bùm...

Đặt mông ngồi trên ghế, hần lộ ra vẻ sầu thảm nói: “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ không có cách nào cứu được Tiểu Cường của ta sao?”

Thương tiếc nhìn hần, mục sư muối muối bất đắc dĩ nói: “Chỉ sợ là như vậy thôi, một người trình độ kém cỏi như ta, không thể chỉ liệu cho sinh vật nào khác ngoài con người.”

Dừng một chút, mục sư muối muối tiếp tục nói: “Nếu như ngươi có thể tìm tới cao cấp mục sư thuộc cùng tế cảnh giới mà nói, có thể có biện pháp trị liệu cho động vật, chỉ bất quá... Ta nghĩ, cho dù ngươi có tìm được bọn họ, họ cũng sẽ không ra tay giúp ngươi!”

Nghe những lời mục sư muối muối nói hần không khỏi sững sốt, lập tức khó hiểu hỏi: “Tại sao? Tại sao bọn họ không chịu ra tay giúp ta?”

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, mục sư muối muối trả lời: “Kì thật, pháp thuật trị liệu của cao cấp mục sư là có thể trị liệu cho bất kì tính mạng nào, chỉ là... Họ nghĩ chuyện này là lên lút ám muội, cho nên mới ngang ngạnh từ chối chữa trị mà thôi.”

Do dự một chút, mục sư muối muối tiếp tục nói: “Trên thực tế nguyên nhân rất đơn giản, hễ là mục sư nào trị liệu cho động vật đều bị tước đi tư cách làm mục sư, bởi vì... Mục sư là để cứu người, là thầy thuốc của loài người, không phải bác sĩ thú y!”

Lý Dật nhìn mục sư muối muối mà không nói điều gì, giờ khắc này... Hần rút cuộc hiểu được nguyên nhân, nói đi nói lại, kì thật cũng là do lòng tự ái của loài người mà có chuyện này, một khi chữa trị cho động vật, liền bị xem là bác sĩ thú y sao? Chuyện này đại khái là một mục sư không thể chấp nhận được!

Về phương diện khác, nhìn ở góc độ ngược lại, mọi người cũng đâu có hy vọng được chữa trị bởi bác sĩ thú y, nói cách khác, chính mình cũng không muốn bị xem là dã thú đúng không?

Vì tránh cho có bất kì mục sư nào lên lút thâm kín mà chữa trị cho loài vật, cho nên hiệp hội mục sư mới nghiên cứu ra cái phương pháp chỉ có thể trị liệu cho con người này, cứ như vậy, cho dù có người nghĩ muốn chữa trị cho động vật, cũng vô phương mà làm!

Chậm rãi lắc lắc đầu, hần như không chấp nhận sự thật nói: “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ cứ như vậy mà nhìn Tiểu Cường chết đi sao chứ? Chẳng lẽ... Cứu sống – chữa thương, không phải là thiên chức của mục sư sao?”

“Tiểu Dật, ngươi đừng gây khó dễ làm gì, chuyện này là như vậy, mấy trăm năm qua, chưa từng xảy ra ngoại lệ, thật không có biện pháp nào đâu!” Tra Khắc Tư thấp giọng an ủi nói.

Nghe Tra Khắc Tư nói, hần quật cường ngẩng đầu nói: “Không! Ta sẽ không buông xuôi như vậy, vô luận như thế nào, ta nhất định tìm biện pháp cứu Tiểu Cường, ta tin tưởng... Nhất định có biện pháp có thể cứu nó!”

Àn...

Tra Khắc Tư nhíu nhíu mày, trầm tư suy nghĩ, một lúc lâu sau... Tra Khắc Tư đôi mắt sáng ngời lên, vội vàng nói: “Nếu ngươi thật sự kiên trì muốn cứu nó, có lẽ có một địa phương sẽ có biện pháp!”

Nơi nào? Là địa phương gì? Mau nói ta biết!

Dưới sự thúc giục của Lý Dật, Tra Khắc Tư chậm rãi nói: “Rất nhiều năm trước kia, ta từng đi qua một cái thành nhỏ, mỗi một người nơi đó đều có nuôi dưỡng sủng vật cho riêng mình, ta nghĩ... Nếu nơi đó có nhiều sủng vật như vậy, tất sẽ có phương pháp trị liệu cho sủng vật, dù ta không dám khẳng định nhưng ta thật nghĩ nơi đó có thể!”

Hưng phấn bắt lấy tay Tra Khắc Tư, hần vội vàng hỏi tới: “Nhanh! Nhanh nói cho ta biết... Nơi đó đến cùng là nơi nào? Vị trí ở đâu? Làm sao có thể đi tới đó?”

Trầm tư suy nghĩ một chút, Tra Khắc Tư quả quyết nói: “Nơi đó cách nơi đây một khoảng, cũng không gọi là quá xa, chỉ bất quá... Đường tới đó không dễ đi, đó là thành thị nằm nơi thâm sâu nhất của tây nam chiều trạch (ao đầm) của Mộng Huyền đô thị, dù cho ngươi muốn đi, cũng rất khó khăn! Chiều trạch là nơi rất nguy hiểm, đi nhầm một bước, có thể mất mạng, cho nên... Ngươi nên cân nhắc kĩ càng!”

Kiên định nhìn Tra Khắc Tư, hần khẳng định nói: “Xin cho ta biết cụ thể vị trí của thành thị đó, vô luận ra sao, nguy hiểm đến như thế nào, ta cũng muốn đi xem thử một lần!”

“Ngươi thật sự muốn đi sao?” Tra Khắc Tư nhíu mày nói.

Àn!

Gật đầu khẳng định, hần tiếp tục nói: “Tiểu Cường đối với ta rất quan trọng, vô luận ra sao, ta không thể nhìn nó chết đi như vậy, chỉ cần có một tia sinh

cơ mông mạnh, ta phải toàn lực mà tranh thủ!”

Ai...

Thở dài một tiếng, Tra Khắc Tư bắt đầu nói: “Được rồi, nếu vậy ta sẽ đưa ngươi tới tận bờ của chiều trạch, bắt quá ta phải nói cho rõ, ta không có khả năng giúp ngươi mang Tiểu Cường đến thành thị nhỏ kia, ngươi không biết... Chiều trạch đó rất rộng lớn, năm đó ta một mình xâm nhập, xem chút là không thể ra, nếu như không có người cứu ta, ta sớm đã tang thân nơi đầm sâu đó rồi!”

Mạnh mẽ đứng lên, hần hoàn toàn không để những lời của Tra Khắc Tư ở trong lòng, cái gọi là “cứ đi sẽ thấy, cứ tìm sẽ gặp” nhất định sẽ có cách thôi! Trên đời này không có núi cao nào mà không thể vượt qua, nơi sâu thẳm nào mà không tới được!

Lập tức, hần vội vàng nói với Tra Khắc Tư: “Việc này không nên chậm trễ, ta không biết Tiểu Cường có thể cầm cự bao lâu, chúng ta nên lập tức đi! Ta cầu xin ngươi giúp!”

Ân...

Tra Khắc Tư hơi gật gật đầu, đồng ý nói: “Không sai, chúng ta nên nhanh đi thôi, không nói đến chuyện Tiểu Cường, chuyện liên quan tới người của Mộng Huyền thành phủ, ngươi nhất định mau rời khỏi, nếu chậm trễ, chỉ sợ ngươi vĩnh viễn không có cơ hội thoát khỏi thành thị này!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ngã Đích Vị Lai

Vào lúc nửa đêm, Lý Dật ngay cả nhà cũng không về liền trực tiếp cùng Tra Khắc Tư rời khỏi Mộng Huyền đô thị. Từ miệng Tra Khắc Tư, Lý Dật đã biết được rằng Bì Nhĩ Tát Tháp chính là thiếu thành chủ của Mộng Huyền đô thị, tương lai cũng sẽ là thành chủ, đặc tội với hần thì trong cái thành này bọn họ sẽ không có chỗ dung thân!

Hiện tại, hần đã sát hại một thủ hạ của gã, mặt khác hai người nữa cũng vì hần mà chết, cho nên... Dù hần không muốn so đo nhưng Bì Nhĩ Tát Tháp cũng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bọn họ. Tra Khắc Tư nói rằng, trừ phi hần đạt tới trình độ cường đại, nói cách khác, thành thị này xem như không có duyên cùng hần rồi.

Một đêm thật dài rồi cũng qua, đến lúc hùng đông Lý Dật cùng với người lái xe ngựa chính là Tra Khắc Tư đã chạy xa hơn trăm dặm ngoài thành rồi, trầm mặc suốt một đêm, hần rút cuộc cũng nhớ tới mục đích tìm kiếm Tra Khắc Tư chính là để tìm hiểu một số việc, hần bắt đầu hỏi.

Khẽ ho khan một tiếng, sau khi gây được sự chú ý của Tra Khắc Tư, Lý Dật khẩn trương hỏi: “Được rồi, Tra Khắc Tư, chúng ta lần đầu tiên gặp nhau là ở nơi nào vậy?”

Khụ khụ...

Nghe xong lời hần, Tra Khắc Tư sắc mặt không khỏi ửng đỏ lên xấu hổ, khẽ ho khan hai tiếng rồi đáp: “Lúc trước cũng chưa có nói thật cùng ngươi, bây giờ ngươi đã hỏi tới, ta sẽ đem mọi chuyện thực lòng kể cho ngươi biết vậy”.

Liếc mắt nhìn qua Lý Dật một cái đầy ý tứ, Tra Khắc Tư nói: “Chuyện này nói đến cũng khá phức tạp, từ trên trang phục của ta, ngươi hẳn là có thể đoán biết ta là một tên đạo tặc, cho nên... Dựa vào bản đồ để đi tìm kho báu chính là điều ưa thích nhất của ta.”

Hơi ngừng lại một chút rồi hần tiếp tục nói: “Có một lần, ta ngẫu nhiên đoạt được một phần của một bản đồ kho báu cổ xưa, dựa theo lộ tuyến trên bản đồ đó, ta chạy tới Tật Phong bình nguyên!”

Nói tới đây, Tra Khắc Tư lại liếc mắt qua Lý Dật một cái rồi giải thích: “Ta lần đầu chính là tại Tật Phong bình nguyên gặp được ngươi”.

Nghe Tra Khắc Tư nói xong, hần không khỏi có chút sững sờ, trải qua một lúc lâu sau hần rút cuộc cũng hiểu đại thảo nguyên là địa phương nào, chính là Tật Phong bình nguyên sao? Quả là một cái tên rất đặc biệt!

Trong lúc hần còn đang suy tư, Tra Khắc Tư tiếp tục nói: “Một bữa nọ, ta cùng với một bằng hữu khởi hành, hần cũng là một tên đạo tặc đầy bản lĩnh, chúng ta hợp sức lại rất nhanh đã tìm thấy vị trí của bảo tàng!”

Tra Khắc Tư phảng phất như nhớ lại thời khắc lúc đó, rồi lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Chúng ta đã tìm được vị trí của bảo tàng tại nơi ấy, chính là phía dưới chân pho tượng Thần Thú của Thú nhân tộc, vì để né tránh sự chú ý của thú nhân, chúng ta từ một chỗ rất xa bắt đầu tiến hành đào một đường hầm đi tới dưới chân pho tượng Thần thú, cũng chính là nơi tọa lạc của bảo tàng!”

Nói tới đây, Tra Khắc Tư trên mặt toát lên một vẻ vừa vui mừng vừa kinh hãi đồng thời giọng nói vụt cất cao lên đầy hưng phấn: “Rốt cuộc, trải qua hơn hai tháng đào bới, chúng ta đã thành công từ khoảng cách hơn một dặm bên ngoài dưới chân đồi đào tới phía dưới chân của pho tượng Thần Thú!”

Tâm tư phảng phất như quay trở lại ngày đó, tại thời khắc đó, Tra Khắc Tư âm thanh kích động khẽ run rẩy đứng lên: “Rốt cuộc chúng ta đào tới một cái không gian ở dưới đất, đó cũng chính là bảo tàng ở dưới chân pho tượng Thần thú”.

Đó là một cái không gian hình trụ tròn rộng hơn trăm thước, cao chừng bốn, năm thước, tại chính giữa là một ma pháp trận có đường kính hai thước, ở phía trên ma pháp trận, trôi nổi giữa không trung là một thanh bảo kiếm phát ra ánh sáng màu bạc liên tục tỏa ra từng đạo quang mang thánh khiết không ngừng.

Tra Khắc Tư cùng bằng hữu của hắn – A Lan Tạt Đồn không dám coi thường, mặc dù bảo tàng đã gần ngay trước mắt nhưng bọn họ rõ ràng hiểu được lúc này chính là thời khắc trọng yếu nhất cũng là lúc nguy hiểm nhất, chỉ một chút sơ suất bọn họ sẽ gặp phải họa sát thân ngay.

Thế nhưng, điều nằm ngoài ý muốn của họ chính là, mặc dù hai người đã dùng mọi biện pháp thăm dò, kiểm tra nhưng cũng không tìm hiểu ra được điều gì, nơi này ngoại trừ cái không gian ma pháp trận cùng với thanh bảo kiếm đang trôi nổi kia ra, tất cả đều hết sức bình thường.

Rốt cuộc hai người đi tới phía trước ma pháp trận, nhìn vào thanh bảo kiếm tỏa hào quang đang trôi nổi, Tra Khắc Tư cùng A Lan Tạt Đồn không khỏi cùng đưa mắt liếc nhau một cái sau đó đồng thời gật đầu.

Dù vô luận thế nào cũng không kiểm tra ra vấn đề, Tra Khắc Tư cùng A Lan Tạt Đồn quyết định bắt buộc phải mạo hiểm, trực tiếp bắt lấy thanh bảo kiếm đang trôi nổi giữa không trung kia!

Sau khi đưa mắt nhìn nhau, Tra Khắc Tư chủ động xuất thủ, vươn tay bắt được thanh bảo kiếm sau đó hơi có chút vận lực, nhất thời... Không tốn chút sức mạnh nào liền đã đem thanh kiếm từ không trung phía trên ma pháp trận lấy xuống!

Vô luận là Tra Khắc Tư hay A Lan Tạt Đồn cũng không có nghĩ là mọi chuyện lại đơn giản như vậy, bọn họ vốn đã hết sức chuẩn bị đề phòng nhưng không có đoán trước được hết thấy lại đơn giản như thế! Nhưng mà, ngay khi hai người còn đang kinh nghi chưa dứt thì chuyện ngoài ý muốn đột nhiên xảy ra, tại trung tâm ma pháp trận mãnh liệt xuất ra một đạo bạch quang rừng rực phảng phất như một lưỡi kiếm mạnh mẽ hướng lên phía trên đâm ra ngoài.

Không thể nào tưởng tượng nổi sức mạnh của đạo bạch quang này, lúc này Tra Khắc Tư cùng A Lan Tạt Đồn nhìn xuống, hơn mười thước đất tầng trên cùng trong nháy mắt liền biến thành tro bụi, quang trụ phát ra ánh sáng màu trắng rừng rực cứ như vậy thẳng tắp bắn lên giữa trời!

Cùng lúc đó, năng lượng xung quanh ma pháp trận dữ dội cuốn vào, từng đạo năng lượng mệnh mông không ngừng hướng về ma pháp trận hội tụ lại, cuộn cuộn không ngừng làm biến đổi quang trụ, hướng vô tận kéo dài lên trên không trung!

Khi hai người nhìn kỹ lại, lấy quang trụ làm trung tâm những tầng mây trên bầu trời nhanh chóng hướng về quang trụ hội tụ lại sau đó vây quanh quang trụ hình thành một cái xoáy lốc thật lớn.

Rồi càng lúc càng nhiều mây tụ tập lại đây, trên bầu trời ánh sáng mỗi lúc càng thêm u ám. Trên mặt đất cuồng phong đột nhiên nổi dậy, giữa không trung sấm vang, chớp giật.

Ầm ầm!

Giữa không trung, một đạo tử lôi thật lớn mãnh liệt oanh kích vào giữa quang trụ, nhưng... Sau một chút rung động, quang trụ dường như không hề tổn hao gì, vẫn tiếp tục đứng tại đó.

Mọi chuyện dường như vẫn chưa chấm dứt, sau một kích không có hiệu quả, giữa không trung, những tia điện chớp từ sắc liên tiếp lóe sáng, một đạo, hai đạo, ba đạo... Vô số tử điện kịch liệt phát quang không ngừng oanh kích vào quang trụ màu trắng kia!

Dù bị lôi điện liên tục oanh kích nhưng tốc độ hấp thu ma pháp nguyên tố của ma pháp trận vẫn càng thêm nhanh chóng, thủy chung vẫn cùng với lôi điện duy trì cục diện đối địch.

Tra Khắc Tư cùng với A Lan Tạt Đồn hoàn toàn không hiểu chuyện gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hết thấy mọi chuyện theo thời gian lưu chuyển, trên bầu trời tử điện mỗi lúc thêm mạnh mẽ, càng lúc càng thẳng thê.

Rốt cuộc, trong một tiếng sấm vang rền cực kỳ mãnh liệt, ức vạn đạo tử sắc lôi điện như thiên la địa võng giăng đầy trên bầu trời, tất cả lôi điện mạnh mẽ hội tụ lại thành một đạo sức mạnh như thiên quân vạn mã hướng vào quang trụ mà oanh kích.

Ầm ầm!

Những âm thanh ầm ầm vang trời, rốt cuộc lần đầu tiên quang trụ bắt đầu hướng về phía mặt đất thật lúi xuống, phảng phất như như đã bị ảnh hưởng, tử điện đây trời liên tục chớp sáng vô số lần, tầng tầng lớp lớp cùng nhau tập trung lại một hướng cố gắng hình thành một đòn công kích vô cùng cường đại!

Cùng lúc đó, quang trụ màu trắng cũng bắt đầu nhanh chóng hướng về mặt đất lùi dần, tựa hồ như đang tập trung năng lượng chuẩn bị giữa không trung tiến hành cuộc giao phong lần cuối cùng với từ điện!

Bỗng ngay lúc này, Tra Khắc Tư đột nhiên cảm thấy bảo kiếm trong tay run rẩy kịch liệt rồi toát lên một sức mạnh to lớn đến nỗi hần không thể chống lại được. Vù! Bảo kiếm ngân sắc vụt bay lên không trung trong nháy mắt liền dung nhập vào quang trụ màu trắng kia!

Ngay sau đó, trải qua mấy lần tập trung liên tiếp, giữa không trung, từ điện rốt cuộc hội tụ thành một quả cầu từ sắc lõi điện rùng rục ngang nhiên hướng về quang trụ phía mặt đất lao xuống.

Đối mặt với đòn công kích của của từ điện, quang trụ bạch quang rùng rục bỗng mãnh liệt một trận rung động rồi nhanh chóng biến thành bạch sắc kiếm quang chói mắt khí thế như thấu tận mây trời, bao trùm nhật nguyệt, điên cuồng hướng về phía từ điện cầu đâm tới.

Ầm ầm!

Giữa không trung, từ điện và ngân quang rốt cuộc lao vào nhau trong một tiếng nổ kinh thiên động địa, bọn họ rõ ràng nhìn thấy từ điện cùng ngân quang trong tích tắc đối chọi với nhau, vang lên một tiếng leng keng, thanh bảo kiếm vừa bị hút vào trong quang trụ lúc trước đã mãnh liệt bị đánh vỡ ra, thân kiếm nhằm hướng phía đông, chuôi kiếm hướng phía tây bay đi, trong chớp mắt lóe lên rồi biến mất.

Cùng lúc đó, Tra Khắc Tư cùng với A Lan Tập Đốn đều nhìn thấy rõ ràng, tại khu vực vụ nổ kinh khủng phát sinh đột nhiên xuất hiện một hắc động, một thân người y phục kỳ dị từ trong đó vô ý thức bay ra rồi theo cuồng phong giữa không trung quay cuồng hướng về phía xa xa bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Quá Khứ Chi Mê

Chuyện xảy ra ngoài ý muốn của Tra Khắc Tư cùng A Lan Tập Đốn chính là ngay lúc bọn họ tưởng rằng mình sẽ chết không thể nghi ngờ, hết thấy cứ như vậy kết thúc, cái hắc động kia chỉ tồn tại một giây liền nhanh chóng biến mất, từ điện cùng bạch quang cũng đồng thời vô ảnh vô tung biến mất!

Hai người nhìn nhau một cái, hơi nghĩ ngợi chút liền hiểu được mọi chuyện vừa xảy ra, không khỏi đồng thời hô to may mắn. Hai người bọn họ sở dĩ lưu được một cái mạng nhỏ là bởi vì từ điện cùng quang trụ màu trắng này hai loại năng lượng với lực lượng là ngang nhau, sau khi đánh xong thì hoàn toàn tiêu hao hết rồi. Nói cách khác, chỉ cần sót lại dù chỉ là một phần trăm năng lượng không hoàn toàn tiêu hao hết, sợ rằng hai người đều đã bị hóa thành tro bụi!

May mắn giữ được tính mạng, hai người đều sáng khoái thở phào nhẹ nhõm. Sau khi bọn họ khôi phục lại tinh thần, hướng chung quanh nhìn lại, phát hiện cái ma pháp trận kia đã hoàn toàn sụp đổ, cả ma pháp trận vỡ thành những mảnh vụn, bị mưa to phá tan nát.

Sau khi hai người đơn giản thương lượng, đạt thành một thỏa thuận, một người hướng đông, một người hướng tây, phân riêng ra đi tìm thân kiếm cùng vô kiếm. Tra Khắc Tư trên đường tìm kiếm của mình, đầu tiên là tìm ra thanh ngân kiếm đang cắm trên tảng đá, cũng là thanh ngân kiếm mà Tra Khắc Tư tặng cho Lý Dật. Theo sau thuận đường quay trở về nơi hấn xuất phát, phát hiện ra một thanh niên với trang phục kì dị, từ trong hắc động xuất hiện.

Đương nhiên, cái người tuổi trẻ kia chính là Lý Dật... Dựa theo giải thích của chính Lý Dật thì nhất định là do năng lượng va chạm lẫn đó quá mức khổng lồ, gây nên tình trạng giống như “phá toái hư không” hình thành một dạng thông đạo giữa hai thế giới và cũng là lý do khiến hần bị hút mạnh vào thế giới này!

Về phần tại sao đem ngân kiếm đưa cho hần, Tra Khắc Tư nói rằng nếu là hần thật là người gây ra tai họa này, tự nhiên muốn làm một chút gì đó để bồi thường, nặc dù thanh kiếm khẳng định không thể coi là đồ vật bình thường, bất quá hần cho rằng thanh kiếm này là cùng Lý Dật có quan hệ, hần cũng thấy ngượng khi cưỡng chiếm. Hơn nữa hần là dùng chùy thủ, cũng không sử dụng kiếm.

Quan trọng nhất chính là, hần thử qua rất nhiều lần, chuôi kiếm này cũng chỉ có một điểm cứng rắn mà thôi, không nói tới độ sắc bén, vô luận như thế nào thí nghiệm cũng không có cái phản ứng gì đặc biệt. Đối với hần mà nói, căn bản không có bất cứ cái tác dụng gì, ngay cả ma pháp vũ khí cơ bản nhất cũng không bằng!

Trải qua nhiều năm thám hiểm mọi nơi với bảo bối tìm được, kì thật Tra Khắc Tư có rất nhiều, đại đa số cùng thanh kiếm này giống nhau, đều là không biết lai lịch cùng công dụng, tỉ như hiện tại hần dùng thanh chùy thủ kia, lai lịch cũng không kém hơn so với thanh kiếm này!

Sau khi đem Lý Dật đưa đến Liệp Nhân thôn (thôn thợ săn), Tra Khắc Tư liền bắt đầu đi tìm A Lan Tập Đốn nhưng là truy tìm suốt ba năm qua, một

điểm tin tức cũng không có. Trước đó không lâu, ngẫu nhiên ở bên trong công hội biết có người tìm hấn, hấn tướng A Lan Tập Đồn tìm hấn chứ, không nghĩ tới, hôm qua mới biết tìm hấn lại là Lý Dật!

Nghe xong Tra Khắc Tư nói, Lý Dật đại não không khỏi một trận mê muội, mang theo một tia hy vọng cuối cùng, hấn thì thảo nói: “Nói như vậy, các ngươi cũng không biết rằng tại sao ta lại xuất hiện tại cái thế giới này sao?”

Trầm mặc gât gât đầu, hơn nửa ngày... Tra Khắc Tư thờ dài nói: “Mặc dù ta rất muốn an ủi ngươi vài câu, nhưng sự thật chính là như vậy, lần trước che giấu chuyện này, cho tới nay ta đã chịu đủ sự khiển trách của lương tâm, lúc này đây... Vô luận kết quả sẽ phải như thế nào, ta cũng không giấu diếm ngươi bất cứ chuyện gì! Bởi vì mùi vị của sự áy náy thật sự quá khó tiếp thu!”

Nghe xong Tra Khắc Tư nói, trái tim của Lý Dật hoàn toàn nguội lạnh, kì thật... Từ những lời miêu tả vừa rồi của Tra Khắc Tư, trong lòng hấn đã mơ hồ đoán ra, Tra Khắc Tư khó có khả năng biết Lý Dật là như thế nào xuất hiện tại cái thế giới này, lại càng không thể biết cách làm sao để quay trở về, hết thấy... Đều phải quy cho chuyện nằm ngoài ý muốn, không ai có thể đoán trước, càng không cách nào quay ngược thời gian a!

Nước mắt bắt tri bắt giác từ trên mặt chảy dài xuống tới, nhớ tới ba ba, mẹ mẹ ở trên địa cầu xa xôi kia, còn có tỷ tỷ. Nhớ tới những bè bạn cùng hấn sớm chiều chơi đùa cùng nhau, có lẽ... Cả đời này hấn cũng không thể gặp lại bọn họ!

Tuyệt vọng!

Thật sự tuyệt vọng, sau khi nhận thức rõ ràng mọi chuyện, Lý Dật cơ hồ lập tức đoạn tuyệt ý nghĩ quay trở về nhà, không phải hấn không đủ lòng kiên trì, sự thật là cho dù hấn toàn lực tìm kiếm đường quay về nhà, cũng căn bản là không có đầu mối a, đối với Lý Dật mà nói, cái gì từ điện thiên lôi, cái gì địa mạch hào quang, đều hoàn toàn không phải là thứ mà hấn có thể khống chế được!

Đối với hấn mà nói, từ thế giới này trở lại địa cầu, cùng người ở tại địa cầu nghĩ muốn đến thế giới này là chuyện giống nhau, có thể tính tuyệt đối là chuyện của một phần trong mấy trăm triệu, chỉ có cực kì trùng hợp mới có thể sinh ra kết quả như thế, chỉ ngộ mà không thể cầu a!

Ai...

Nhìn thấy hấn yên lặng rơi lệ, Tra Khắc Tư không khỏi đích thờ dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai hấn nói: “Tiểu tử, nam tử hán đại trượng phu, chảy máu không rơi nước mắt a, chuyện nếu đã như vậy, chúng ta cũng chỉ hết thấy một lòng mà nhìn về phía trước mà thôi!”

Nói tới đây, Tra Khắc Tư trầm mặc một hồi, áy náy nói: “Chuyện lần này hoàn toàn là do chúng ta gây ra mà ngươi rõ ràng lại không thích hợp để sinh tồn ở cái thế giới này, cho nên... Đề bồi thường, vô luận ngươi gặp phải khó khăn gì, ta sẽ vô điều kiện mà trợ giúp cho ngươi!”

Lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, liếc mắt nhìn Tra Khắc Tư một cái, mặc dù chuyện là do bọn họ làm ra nhưng hấn vẫn tin tưởng vào “thiên ý”, nói cách khác, như thế nào mà xảy ra sự trùng hợp đến như vậy? Người khác chưa từng gặp qua chuyện này, sao hết lần này tới lần khác hấn lại gặp phải nhiều chuyện không may như thế này chứ?

Hơn nữa, giết người bắt quá đầu rơi xuống đất, Tra Khắc Tư đã thành khẩn nhận lỗi và hấn là người đầu tiên giúp Lý Dật tìm đường ra cho cuộc sống ở thế giới này, sau đó lại cứu cái mạng nhỏ của Lý Dật tại Mộng Huyền đô thị, phải biết rằng... Hấn có thể hoàn toàn không cần phải xen vào những chuyện kia, nếu như hấn không nói ra, Lý Dật có thể cả đời cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với mình.

Hiện tại khổ sở, thống hận, đều là không cần thiết, làm người cần phải luôn đối mặt với sự thật, nếu Lý Dật cơ hồ đã xác định không thể trở lại thế giới địa cầu của mình, như vậy hấn nhất định phải lo nghĩ sẽ làm sao để tồn tại giữa cái thế giới xa lạ này!

Rất hiển nhiên, hấn không thích hợp thế giới này, hấn không có ma lực, không có đấu khí, mặc dù luyện tập tiến triển rất nhanh, nhưng là... Cực hạn của hấn cũng rất rõ ràng, cho dù cố gắng đích luyện tập cả đời, cũng chỉ là mơ tưởng nếu muốn đấu khí cùng ma pháp có thành tựu lớn lao!

Nghĩ tới đây trong lòng Lý Dật cảm thấy cực kì khổ sở, vì tại cái thế giới này, hấn còn yếu hơn cả một nữ nhân. Về thể chất mà nói, hấn có thể so sánh cùng pháp sư, nhưng hấn không có cái loại ma lực cường đại làm trụ cột như loài người tại đây!

Ba tháng vừa qua, hấn đã nhận ra rất nhiều điều, ma pháp cùng đấu khí rõ ràng là do thiên phú mà có. Sự rèn luyện hàng ngày cũng rất quan trọng, nhưng cái quyết định thành tựu ở tại cái thế giới này lại là cái thiên phú trời ban kia!

Kì thật, cho dù trên địa cầu cũng là giống nhau mà thôi, có người thông minh một ít, có người ngu dốt một ít, có người thân thể cao lớn, có người lại phi thường thấp bé, đây là thiên phú, một người không tới một thước như Ai nhân, vô luận như thế nào khắc khổ huấn luyện đều khó có khả năng so với được với Áo Nhi Nĩ cường đại, thiên phú của bọn họ quyết định thành tựu của chính họ!

Sự thật cho thấy rằng, ma lực cùng đấu khí trong cơ thể Lý Dật so với người của thế giới này cũng giống như người ngu ngốc đi so với thiên tài. Trên lý thuyết mà nói, vô luận hấn cố gắng ra sao cũng sẽ khó lòng mà có được thành tựu.

Đương nhiên Lý Dật cũng có thể lựa chọn sống như một người bình thường, thế giới này mặc dù là kiếm cùng ma pháp thế giới, nhưng là phải biết rằng chiếm cứ thế giới này là 99% dân thường, cùng bọn họ so sánh thì hấn đã có thể coi như rất lợi hại rồi.

Nhưng hấn có cam tâm sống cuộc đời như một thường dân không? Làm một người chỉ suốt ngày xem mặt người khác mà hành động, bị người khi dễ, hoàn toàn không được coi trọng?

Không!

Đáp án đã quá rõ ràng, đứng trước bờ vực sinh tử như ngày hôm qua, hần đã nghĩ thông suốt mọi chuyện tại cái thế giới này, hần chỉ muốn trở nên cường đại, hần muốn sáng lập ra một trật tự thế giới mới của chính hần!

Sẽ có người hỏi hần rằng “cái gì là trật tự”? Giải thích của hần chính là pháp luật trên địa cầu chính là một loại trật tự, bất quá hần không nghĩ sẽ sáng tạo ra một thứ giống như thế, không phải trật tự như thế, trật tự mà hần muốn chính là “thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết”!

Nhân sinh, cũng chỉ là trải qua vài mùa ấm lạnh mà thôi. Vô luận ngươi có cường hãn như thế nào cũng đều khó tránh khỏi cái chết, vô luận là Tần Thủy Hoàng cường đại bạo ngược, hay Thành Cát Tư Hãn danh chấn thiên hạ kia, kết cục bọn họ cũng chỉ có một, vội vã vài thập niên, rồi cũng quay về với đất mẹ mà thôi.

Nhân sinh quan tâm không phải kết quả, mà là quá trình, tâm thường nhu nhược sống một đời, mỗi ngày lập đi lập lại một chuyện giống nhau, “sống để mà ăn”, để kéo dài kiếp sống thừa như vậy thì chết sớm đi một ngày hay kéo dài thêm một ngày sống thì có cái gì khác nhau đây chứ?

Mặc dù, thể chất Lý Dật không thích hợp luyện đấu khí, không thích hợp luyện ma pháp, nhưng là... Trời không tuyệt đường người, cái gọi là “mọi ngã đều dẫn tới thành Rome”, chỉ cần có tin tưởng, chỉ cần kiên trì, hần tin tưởng... Chính mình nhất định có thể tìm ra một cách khác để đạt tới cực hạn của loài người, thỏa mãn tất cả giấc mộng của chính bản thân mình!

Nghĩ tới đây, ánh mắt hần không khỏi trở nên kiên định, vô luận phía trước còn có bao nhiêu khó khăn đang đợi chờ, hần cũng không lùi bước, hần không bao giờ nữa muốn làm cái loại người tự ti khi đứng nói chuyện cùng Lệ Ti!

Quay đầu nhìn lại hướng Mộng Huyền đô thị, hần âm thầm thề với lòng, một ngày nào đó, hần sẽ quay trở lại nơi này! Đến lúc đó, hần sẽ có một thân phận khác, tự tin rằng sẽ hoàn toàn xứng đôi cùng với Lệ Ti xinh đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tiểu Trấn Thập Khắc

Liên tục chạy hơn mười ngày lộ trình, hành trình gần ngàn dặm, rốt cuộc... Bọn họ cũng chạy tới bờ của Mê Vụ chiều trạch, đó chính là tiểu trấn – Thập Khắc!

Bởi vì địa phương này nằm gần chính giữa của đại lục nên lũ khách đi Mê Vụ chiều trạch thường xuyên đi qua đây, Thập Khắc trấn trở thành một thị trấn du lịch, trong trấn khắp nơi đều là nhà trọ cùng khách sạn, đây cũng là trạm trung chuyển của các thương vụ buôn bán lâm ăn!

Nơi này mặc dù cư dân không nhiều lắm nhưng lại dị thường phồn hoa, Tra Khắc Tư từng nói, thành thị phồn hoa giống như Thập Khắc ở đông đại lục tổng cộng chỉ có bốn cái mà thôi!

Bốn cái thành thị này phân biệt là Thập Khắc, Thập Á, Ban Khắc, Ban Á, phân bố theo bốn phương vị lấy trung tâm là Mê Vụ chiều trạch, vô luận là ai ở đại lục muốn tới bờ bên kia nhất định phải đi qua ít nhất ba cái trong bốn cái thành thị này.

Vừa mới vào thành, hần liền theo sự chỉ dẫn của Tra Khắc Tư đi tới mạo hiểm công hội ở Thập Khắc trấn hạ đạt một cái nhiệm vụ, tìm kiếm một người có thể dẫn bọn họ tiến vào Mê Vụ chiều trạch để tìm đường đến Mê thành!

Cái gọi là Mê thành kì thật chính là theo lời Tra Khắc Tư nói, ở trong không gian của chiều trạch có một cái thành thị, ở đó cơ hồ ai cũng có ma thú, đó cũng chính là mục đích chuyến đi này của bọn họ!

Mê thành, kì thật cũng không phải là cái thành thị gì quá đặc biệt thần bí, sở dĩ gọi là Mê thành chủ yếu vì ba nguyên nhân, thứ nhất đây là nơi mà quanh năm có một tầng hơi nước bao phủ dày đặc, thoát nhìn giống như sương mù cho nên gọi là Mê Vụ chiều trạch, cho nên mọi người lúc đi vào thành thị ở trong chiều trạch gọi nó là Mê thành!

Nguyên nhân thứ hai, toàn thành thị này bị bao phủ bởi một lớp sương mù, đường đi cũng rất rắc rối phức tạp, nguy hiểm khó dò, chỉ có nơi để đi ra cũng rất ít người có khả năng đi vào đó, đối với tuyệt đại đa số người mà nói, chỉ có một từ để diễn tả đó chính là “mê”, mọi người cũng không hề biết đây rốt cuộc cái thành thị này là dạng gì? 99% dân cư ở đông đại lục đều tò mò muốn biết!

Về phần nguyên nhân thứ ba, bởi vì vị trí của thành thị này rất đặc biệt, từ lời nói của Tra Khắc Tư thì dân cư cùng ma thú của họ ở thành thị này dường như có một loại quan hệ đặc thù nào đó, mỗi cá nhân ở Mê thành cơ hồ đều có một con huyền thú, vô luận đi tới nơi nào cũng mang theo huyền thú của

bản thân, vấn đề này trong mắt thường nhân cũng là cái “mê”!

Đương nhiên, trừ bỏ ba nguyên nhân này, còn có rất nhiều các nguyên nhân khác, tí như Mê thành sản xuất ra các sản phẩm rất đặc biệt, tí như chỉ có Mê thành mới có phong tục này, rất nhiều rất nhiều thứ khác, bất quá... Mê thành sở dĩ gọi là Mê thành chủ yếu vì ba nguyên nhân trên.

Hạ đạt nhiệm vụ xong, dưới sự dẫn dắt của Tra Khắc Tư, bọn họ nhanh chóng tìm đến khách sạn nổi tiếng nhất của Tháp Khắc thành, kêu một bàn thật nhiều thức ăn sau đó điên cuồng thưởng thức.

Mười ngày trôi qua, bọn họ ngày đêm kiếm trình đi, không có dừng lại để ăn một bữa cơm ngon lành, không có lấy một giấc ngủ ngon, hiện tại rốt cuộc cũng tiến nhập thành thị, còn không tâm bỏ cho lại sức sao?

Về phần Tiểu Cường, hẳn không thể nói tên nó chính xác vào lúc này, nó bây giờ giống như một con gián, sức sống mãnh liệt vẫn còn chỉ có điều là chân tay không thể cử động được, thân thể cứ như không phải của mình! Cơ thể như đồ vắt đi, giống như một con trùng tử bị người ta dẫm đạp nhưng là sức sống của nó vẫn rất mãnh liệt, ngay cả tinh thần cũng không hề suy giảm!

Bất quá, điều làm cho hắn lo lắng chính là tính mạng của Tiểu Cường, tràn ra ngoài cơ thể nó ở những chỗ bị thương là dịch thể màu xanh biếc, mãi cho tới mấy hôm trước mới không chảy nữa, từ vết thương mà nói, Tiểu Cường bây giờ giống như một cái xác mà thôi!

Có việc khẩn cấp nên bọn họ đều ăn uống rất nhanh, sau khi ăn uống no rồi hắn nhanh chóng trả tiền thay cho Tra Khắc Tư, lão đã giúp hắn rất nhiều thứ, như thế nào lại để lão trả tiền ăn của hai người chứ? Mặc dù lão so với hắn giàu có hơn rất nhiều nhưng là hắn vẫn không muốn mang tiếng mặt dày, Tra Khắc Tư đã rất nỗ lực, đi theo hắn tới nơi đây đã coi như là tận tình tận nghĩa rồi.

Lục lọi các thứ ở trong ngực, hắn móc túi tiền ra, cùng lúc đó, tay hắn đụng phải một cái gì đó tròn tròn, có chút nghi hoặc, Lý Dật mới nhớ ra rằng đây chính là chiếc vòng cổ mà hắn nhặt được tại biệt thự mới mua trước đó.

Một bên trả tiền, một bên âm thầm suy tư, Tra Khắc Tư là chuyên gia về bảo vật, có lẽ lão có thể biết cách sử dụng bảo vật này, nếu như Tra Khắc Tư cũng không biết, chỉ sợ rằng hắn rất khó có thể tìm được người biết tác dụng của chiếc vòng cổ này.

Phanh!

Một bên nghĩ tới tâm sự, một bên đi tới trước quầy tính tiền, nhất thời không có nhìn tình huống xung quanh, kết quả hắn bất ngờ đụng đầu vào thứ gì đó như tường vậy!

Lảo đảo vài bước, mặc dù không có té ngã nhưng là tư thế của hắn rất khó coi, tức giận nhìn lại chỉ thấy một thân ngạnh bì chiến giáp, đó là một trung niên nhân có vóc người khôi ngô rần chắc, đang khoác trên người một cái áo da, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn.

Trong lúc nhất thời suy tư, hắn hiểu được là bản thân đã vô tình đụng phải người này, cho dù có chút khó coi nhưng là do hắn sai, nếu như đổi lại vị trí vừa rồi, trung niên nhân đã bị hắn làm ngã rồi.

Nghĩ tới đây, hắn vội vàng khách khí hướng tới trung niên nhân xin lỗi, cũng may đối phương là một người nhân hậu, chỉ mỉm cười dễ tính, cũng không có gây khó dễ cho hắn.

Trực tiếp vén màn đi về tới bàn cơm, nhớ tới tâm sự vừa rồi, hắn móc ra từ trong ngực một cái ngân chế vòng cổ.

Nhẹ nhàng đem vòng cổ đặt trước mặt Tra Khắc Tư, hắn tò mò hỏi: “Tra Khắc Tư, người xem giúp ta cái vòng cổ này dùng vào việc gì vậy? Thoạt nhìn tựa hồ rất đặc biệt a!”

Àn?

Liếc mắt nhìn chiếc vòng cổ trong tay hắn, sau một khắc... Tra Khắc Tư lộ ra thần sắc kinh ngạc, đứng dậy đi đến bên ghế ngồi cạnh hắn, nhìn ngắm kĩ càng chiếc vòng cổ.

Ánh sáng buổi trưa rọi rờ từ cửa sổ chiếu vào, tại bảo thạch của chiếc vòng cổ phản chiếu, tứ khối bảo thạch quang mang mĩ lệ lưu chuyển, vừa nhìn không giống như vật phàm!

Rất nhanh Tra Khắc Tư liền ý thức được điều gì đó, vội vàng đem vòng cổ của hắn giấu vào trong áo, hướng chung quanh nhìn lại vài lần, cẩn thận nói: “Người như thế nào không chú ý như vậy, có đồ vật này nọ lại không để ý đưa ra trước mặt mọi người như vậy, nếu như có người nhìn thấy sẽ rất phiền toái đó!”

Nghe xong Tra Khắc Tư nói, hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, cái này là bảo vật không thể lộ ra ngoài, hắn đã phạm vào điều tối kỵ đó, biết rõ rằng chiếc vòng cổ này có ẩn chứa bí mật gì đó, như thế nào lại đem ra trước mặt mọi người như vậy chứ? Lịch duyệt của bản thân vẫn còn nóng cạn lắm a, phương diện này về sau hắn phải chú ý nhiều hơn mới được.

Cẩn thận nhìn xung quanh một chút, hoàn hảo... Mặc dù có người nhìn về phía bọn họ nhưng là không có chú ý đến, ai lại có ý nghĩ ở chỗ đông người trung ra bảo vật chứ?

Hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm một cái, sau một khắc... Trái tim hắn không khỏi nhảy lên một lần nữa, tại quầy bên cạnh, mới vừa rồi đụng vào hắn chính là trung niên nhân khôi ngô đang nhìn hắn với vẻ mặt kinh hãi, trong ánh mắt tựa hồ lộ ra khát vọng cùng với hưng phấn đích quang mang!

Xong đời!

Chúng kiến về mặt của trung niên nhân, hắn không khỏi có ý niệm xong đời ở trong đầu, đến cùng cũng có người hữu tâm phát hiện, đang cố gắng nghĩ biện pháp bỏ cứu, sau một khắc... Trung niên khôi ngô mang theo áo da hoàn toàn trống rỗng hướng hắn đi tới.

Nhìn trung niên nhân nhanh chóng tới gần, trái tim hắn không khỏi nhảy lên, lão... Lão đến cùng là muốn làm gì? Ngay lúc hắn cảm thấy sợ hãi bất an, Tra Khắc Tư vỗ nhẹ vào bả vai hắn, thấp giọng nói: “Không cần quá mức lo lắng, Tra Khắc Tư ta sẽ không để ai khi dễ ngươi đâu, mặc dù không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện nhưng là sự tình đã đến mức này, chúng ta cứ bình tĩnh theo dõi diễn biến, hết thấy mọi thứ ta có thể thay ngươi chống đỡ!”

Cảm kích nhìn Tra Khắc Tư, nhìn về mặt dũng cảm lão, hắn không khỏi âm thầm than thở, lúc nào hắn mới có được tự tin như thế, cường đại được như thế a!

Các người... Các người... Các người hảo!

Trung niên nhân rút cuộc cũng đi tới bàn của bọn họ, hai mắt nhìn thẳng vào hắn, nói vài câu thăm hỏi nhưng rất lấp bắp, có lời nói của Tra Khắc Tư, hắn đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cau mày muốn mở miệng nói thì Tra Khắc Tư đã nói rồi: “Vị huynh đệ này có chuyện gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Mê Thành Chi Chủ

Trung niên nhân hơi có chút sững sốt, hai mắt thủy chung vẫn không rời khỏi Lý Dật, kích động nói: “Ta muốn... Ta muốn nhìn lại một lần nữa cái vòng cổ vừa rồi của tiểu huynh đệ, có được không?”

Nghe trung niên nhân nói xong, sắc diện của Tra Khắc Tư nhất thời trở lên lạnh lùng, trầm giọng nói: “Này bằng hữu, cái vòng cổ kia của huynh đệ ta vô luận như thế nào tựa hồ không thể cùng ngươi có quan hệ chứ?”

Vừa nói chuyện, Tra Khắc Tư lại càng thêm lạnh lùng quay đầu nhìn Lý Dật nói: “Tốt rồi, chúng ta đi thôi, nơi này chỉ làm cho ta thêm buồn bực!”

Nghe Khắc Tư nói, Lý Dật nhẹ nhàng đứng dậy, khẽ liếc mắt nhìn sang trung niên nhân một cái rồi theo sát đằng sau Tra Khắc Tư đi ra phòng ngoài, hôm nay thật may là có Tra Khắc Tư ở đây chứ nếu không hẳn quả thật không biết làm thế nào để đối phó với tên to xác này.

Vốn tưởng rằng chuyện như vậy là kết thúc nhưng quả thực không nghĩ tới, vừa mới rời khỏi tử điểm không xa, bọn họ liền phát hiện ra tên trung niên khôi ngô kia, cái lưng trần vạm vỡ cũng bước theo phía sau, không rõ muốn làm gì.

Nếu như không có Tiểu Cường cũng như không có xe ngựa thì bọn họ có thể nhanh chóng bỏ xa gã, nhưng vì có xe ngựa nên họ căn bản không thể nào cắt đuôi được. Nhìn tên trung niên bám theo gót gao phía sau xe, Tra Khắc Tư lạnh lùng hừ lên một tiếng, đánh xe ngựa hướng vào một con đường nhỏ hẻo lánh chạy tới.

Chạy vào con đường nhỏ một quãng, đến một chỗ rẽ yên tĩnh, Tra Khắc Tư ngừng xe ngựa, tùy tiện từ trên xe nhảy xuống, khoanh tay lẳng lặng chờ đợi tên trung niên nhân kia đến!

Cũng không hiểu là do thực lực thua kém hơn quá nhiều hay là vì không có ngờ đến mà trung niên nhân nọ rất nhanh chóng chạy đến góc đường, khi phát hiện bọn họ đang chờ hắn, đột nhiên có chút lấy làm kinh hãi dừng lại.

Bằng hữu!

Khắc Tư lạnh lùng nhìn vào tên trung niên vốc người khôi ngô kia, lạnh lẽo cất lời: “Ngươi đuổi theo chúng ta là có ý gì? Chẳng lẽ... Ngươi là vì có chủ ý với cái vòng cổ kia hay sao?”

Không, không!

Nghe Tra Khắc Tư nói xong, trung niên nhân bối rối khua tay lia lia nói: “Ta không có ý như thế, ta chỉ muốn nhìn lại một chút cái vòng đó thôi mà, ta không hề ý đồ xấu gì đâu, cái vòng cổ đó cùng ta có quan hệ rất lớn, ta chỉ muốn xác nhận một chút thôi, các người cứ yên tâm, ta đối với ngươi dù một điểm ác ý cũng không có!”

Không nhìn được nữa, đôi mày cau lại, đúng lúc Tra Khắc Tư đang chuẩn bị phát tác thì Lý Dật nhanh chóng ngăn cản lại, thấp giọng hỏi: “Tra Khắc Tư, cái vòng cổ người cũng đã thấy rồi đó, người có biết rốt cục nó dùng để làm gì hay không?”

Hỏi có chút sừng sốt rồi Khắc Tư nhanh chóng lắc đầu nói: “Công dụng cụ thể của nó thì ta không biết, bất quá ta có thể khẳng định vật này tuyệt đối là một bảo bối, chính là ma pháp vật phẩm từ thời viễn cổ lưu truyền đến nay!”

Khẽ gật đầu, Lý Dật liếc mắt qua tên trung niên nhân một cái, thấp giọng nói: “Nếu nói như thế, vậy sao chúng ta không thử cho hắn nhìn một cái chứ? Nói không chừng hắn biết tác dụng của cái vòng cổ này”.

Lời của Lý Dật vừa dứt, Tra Khắc Tư liền nhíu mày định cất tiếng thì hắn đã nói tiếp: “Người cũng không cần phải lo lắng, nếu hắn lợi hại hơn chúng ta, cho dù chúng ta có nghĩ nhiều cũng vô dụng, còn nếu như hắn không mạnh bằng chúng ta thì dù có cho hắn nhìn thấy thì hắn cũng có thể làm gì chứ?”

Nghe Lý Dật nói xong, Tra Khắc Tư kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái sau đó không khỏi lắc đầu nở nụ cười khổ nói: “Tên tiểu tử này, không ngờ cũng xảo trá như vậy, đành theo ý người vậy!”

Mỉm cười gật đầu với Tra Khắc Tư sau đó Lý Dật cho tay vào trong bọc móc cái vòng cổ ra, từ xa đeo lên cho tên trung niên nhân kia xem, đồng thời thần nhiên nói: “Tốt lắm, người hãy nhìn kỹ xem sao!”

Nhìn thấy Lý Dật rốt cục cũng đáp ứng đem chiếc vòng cổ cho hắn xem, liếc mắt một cái, trung niên nhân nét mặt lộ vẻ kích động, hai mắt tròn trũng, chậm rãi tiến lại gần, song nhãn nhìn chăm chăm như dính chặt vào chiếc vòng cổ làm bằng bạc đang đang đưa kia.

Trời... Trời a!

Kính hãi nhìn chiếc vòng đang lừng lừng trên cổ của Lý Dật, trung niên nhân run rẩy nói: “Là nó, đúng là nó! Nó rốt cuộc cũng xuất hiện, rốt cuộc đã xuất hiện rồi a!”

Nhìn thấy dáng vẻ điên điên khùng khùng của người này, Lý Dật không khỏi nhíu mày, không lẽ là gặp phải người điên hay sao? Cái gì rốt cục xuất hiện? Chẳng lẽ cái vòng cổ này thật sự có lai lịch lớn hay sao?

Bịch!

Trong khi hắn còn đang đoán già đoán non thì trung niên nhân đột nhiên mạnh mẽ cúi người rồi bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất hô: “Tiểu dân Tư Đồ Tập khấu kiến thành chủ đại nhân!”

A!

Nhìn trung niên nhân cả người kích động run rẩy đang quỳ rạp xuống đất, Lý Dật cùng Tra Khắc Tư hai người không khỏi đồng thanh kêu lên, chuyện gì xảy ra thế này? Cái gì là thành chủ đại nhân ở đây?

Cùng với Tra Khắc Tư thật khó hiểu liếc nhìn nhau một cái, lòng bán tín bán nghi, Lý Dật dứt bỏ suy nghĩ rồi hỏi: “Cái... Cái gì... cái gì thành chủ? Ai là thành chủ vậy? Người đang nói cái gì?”

Nghe Lý Dật hỏi xong, trung niên nhân nghi hoặc ngẩng đầu lên, mờ hồ nhìn hắn rồi lại nhìn vào cái vòng trên cổ hắn, hoài nghi hỏi: “Đương nhiên người là thành chủ rồi, mặc dù đã rất nhiều năm không nhìn thấy nó nhưng tiểu nhân không thể nhìn lầm được, đây đích thị là tín vật của Mê thành thành chủ của chúng ta”.

Hả!

Nghe xong cái tên mà Tư Đồ Tập nói ra, Lý Dật không khỏi lẩn nhẩn kêu lên một tiếng sợ hãi, đang lúc chuẩn bị mở miệng hỏi tiếp thì Tra Khắc Tư kịp thời ngăn lại, trừng hai mắt đầy bí hiểm nhìn hắn sau đó quay sang Tư Đồ Tập nói: “Nhiều năm như vậy không thấy, thật khó cho người vẫn nhận được ra tín vật này, để các người phải chịu khổ rồi!”

Ồ...

Nghe Khắc Tư nói xong, Tư Đồ Tập bỗng nhiên òa khóc nức nở, nước mắt dàn dụa nghẹn ngào nói: “Chúng ta một mực chờ đại nhân mang theo người nói nghiệp trở về, nhưng không nghĩ rằng, thấm thoát cũng đã hai mươi năm trôi qua rồi!”

Nghe Tư Đồ Tập nói, Lý Dật trong lòng nghi hoặc lại càng nhiều thêm, đang lúc chuẩn bị hỏi tới thì không ngờ Tư Đồ Tập lại lẩm nhẩm nói một mình...

Năm đó, lão thành chủ mất thấy Mê thành càng ngày càng sút kém, càng ngày càng suy bại cho nên người đã một mình ra đi, thành chủ nói là muốn đi chu du thiên hạ để tìm một người nói nghiệp có thể chấn hưng Huyền Chi nhất tộc chúng ta, nhưng cũng không ngờ rằng, sau khi ra đi... Liền không có tin tức gì nữa!

Nói tới đây, Tư Đồ Tập hai mắt lóe thần quang nhìn vào chiếc vòng trên cổ Lý Dật, kích động nói: “Lão thành chủ nói, là tân thành chủ phải mang theo tín vật này trở về. Người mà mang tín vật này đích thị là thành chủ mới của Mê thành”.

Chờ một chút!

Khắc Tư cắt ngang lời Tư Đồ Tập, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Người nói xem tên của lão thành chủ là gì? Đối với việc này, chúng ta ngàn vạn lần không thể nhầm lẫn được!”

“Làm sao có thể nhầm được!”

Tư Đồ Tập quả quyết lắc đầu nói: “Khó có khả năng phạm sai lầm, lão thành chủ của chúng ta chính là Huyền Sư - Thước Tụ Tu Tử, chẳng lẽ không phải là người đã đem vòng cổ đích thân giao cho các người sao?”

Tư Đồ Tập vừa dứt, Khắc Tư liền nhanh chóng tiếp lời nói: “Như vậy xem ra tất cả mọi điều đều hợp lý cả, không sai... Vòng cổ này đúng là Thước Tụ Tu Tử đích thân trao cho vị bằng hữu này của ta, chúng ta lần này đến đây chính là muốn thay lão thành chủ chấn hưng Mê thành”.

Nghe Tra Khắc Tư nói xong, Tư Đồ Tập hưng phấn hai mắt sáng lên, kích động nói: “Là thật sao? Thật như vậy thì tốt quá, chỉ là... Lão thành chủ vì sao lại không cùng trở về?”

Này...

Hoi có chút chần chừ bất quá rất nhanh, Tra Khắc Tư liền mỉm cười nói:

“Vốn không nghĩ tới sẽ nói ra, bất quá vì nơi này cũng không còn ai khác, ta đành nói nhỏ cho người biết vậy, lão thành chủ đang tiếp tục chuyển chu du thiên hạ của mình, người bảo chúng ta nhắn nhủ tới dân chúng Mê thành rằng tất cả chuyện của Mê thành đều giao cho vị bằng hữu này của ta, người cũng tin tưởng rằng dưới sự lãnh đạo của vị bằng hữu này của ta, Mê thành nhất định sẽ hồi phục hưng thịnh”.

Này!

Giương to mắt nhìn Tra Khắc Tư nói dối, Lý Dật không khỏi đưa tay khẽ vỗ vào hán, vẻ không vui nói: “Tra Khắc Tư, người xem người đang làm gì vậy, người...”

Câm miệng!

Khắc Tư thấp giọng nhưng ngữ khí nghiêm khắc ngắt lời của Lý Dật, chỉ mình hán có thể nghe được những thanh âm này mà thôi: “Người thật là tên ngốc, cơ hội tốt như vậy cũng không biết nắm lấy hay sao? Nếu như người trở thành thành chủ Mê thành, như vậy cuộc sống của người sau này sẽ được đảm bảo rồi! Không chỉ có vậy, người còn có thể có được sức mạnh của thủ hạ chính là quân đội cường đại, chẳng lẽ những điều đó người cũng không muốn hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mê Vụ Chiểu Trạch

Nghe xong Tra Khắc Tư nói hán không khỏi cảm thấy đau đầu, hán rút cuộc cũng hiểu được Tra Khắc Tư đang làm cái gì, nguyên lai! Lão là đang nghĩ muốn giúp Lý Dật ngồi lên chiếc ghế thành chủ của Mê thành, chỉ là... Như vậy có phải hay không rất hèn hạ, quá vô sỉ không?

Nhưng là ý niệm này vừa dâng lên trong đầu thì ngay lập tức hán nhớ tới tào ngộ của buổi tối hôm trước, tại lúc hán phải chết hán đã từng phát thệ, nếu như... Nếu như có thể tiếp tục còn sống, hán thề! Mặc kệ dùng bất cứ loại thủ đoạn nào, hán đều phải trở thành người cường đại nhất, hèn hạ cũng tốt, vô sỉ cũng được, hán muốn cho mọi người dựa theo pháp tắc của hán mà sinh tồn, hán chính là Đạo! Hán chính là Lý!

Hiện tại, hán vẫn còn sống, không cần phải chờ đến kiếp sau để thực hiện lời thề đó, hơn nữa, lúc rời khỏi Mộng Huyền đô thị, hán từng phát thệ, một ngày nào đó, hán nhất định sẽ trở về với thân phận khác, có thể cùng Lệ Ti kết giao bằng hữu!

Nghĩ tới đây hán nhanh chóng đưa ra quyết định, bất quá vẫn như cũ hán vẫn không cho phép bản thân nói dối, làm người phải có chữ tín, nếu như ngay cả chữ tín cũng không có thì sao có thể coi là con người được!

Hán không nói dối, nhưng là cái vị trí bảo tọa của Mê thành này nhất định hán phải ngồi được, vì lý tưởng của hán, vì lời thề của hán, với cơ hội ở trước mắt, hán nhất định phải toàn lực cố gắng ứng phó thôi!

Chậm rãi ngẩng đầu, hán nhìn Tư Đồ Tập, hơn nửa ngày, hán trầm thấp mở miệng nói: “Từ giờ trở đi, người phải nhớ kỹ cho ta, ta là ta, lão thành chủ là

lão thành chủ, chúng ta là hai người không có bất cứ quan hệ gì!”

Nói tới đây, hần giờ vòng cổ trong tay lên, cường ngạnh nói: “Hiện tại, thành chủ đích tin vật đang nằm trong tay ta, ta chính là Mê Vụ thành chủ, về phần vấn đề khác, ta không cần phải giải thích với bất kì ai!”

Nghe được lời của hần, Tra Khắc Tư không khỏi cảm thấy lo lắng, đang chuẩn bị nói thì bị hần đưa tay ngăn lại, làm người có thể hèn hạ, có thể vô sỉ nhưng lại không thể gạt người, đây là tiêu chuẩn của hần!

Ngay lúc Tra Khắc Tư cảm thấy nôn nóng dậm chân, trái với sự mong đợi của lão, Tur Đồ Tập nghiêm túc hần lên, trang nghiêm nói: “Thành chủ yên tâm, từ giờ trở đi, Mê thành chỉ có một thành chủ, mà người chính là thành chủ của chúng ta, tất cả những gì thuộc về chúng ta kể cả mạng sống này đều do người quyết định!”

Dừng một chút, Tur Đồ Tập lộ ra thần sắc kích động, hưng phấn nói tiếp: “Lão thành chủ quả nhiên không phải là người thường, tìm được một người có phách lực để nổi nghiệp, cuối cùng Mê thành đã có hi vọng rồi!”

Thấy Tur Đồ Tập thừa nhận Lý Dật, hần không thể chờ đợi nhanh chóng kéo Tur Đồ Tập đi tới bên xe ngựa, vất lên xe ngựa da thú cùng cò khô rồi chỉ vào Tiểu Cường nói: “Tur Đồ Tập, người giúp ta xem một chút, có biện pháp nào hay không có thể chữa khỏi cho nó?”

Tur Đồ Tập cau mày đánh giá Tiểu Cường, hơn nửa ngày... Tur Đồ Tập kinh ngạc nói: “Người ở đâu có thể tìm được một con hạt tử lớn như vậy, thật sự rất là khoa trương, ta chưa từng nghĩ tới, hôm nay mới biết rằng có tồn tại hạt tử lớn như vậy, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì có giết ta ta cũng không tin tưởng!”

Nhiều mày lo lắng, hần thúc giục nói: “Đừng nói những lời thừa thãi đó, người nói nhanh lên một chút, người có biện pháp nào chữa được thương thế của Tiểu Cường a! Nó đối với ta rất là trọng yếu!”

Nghe xong lời của hần, Tur Đồ Tập bắt đầu dĩ lặc đầu nói: “Xin lỗi, ta không có cách nào chữa khỏi cho nó, ta chỉ là ngự thú giả hoàn toàn không thể trị liệu được thương thế của huyền thú!”

Trời ạ... Tại sao có thể như vậy a!

Nghe xong lời Tur Đồ Tập nói hần không khỏi rên lên một cách tuyệt vọng, ngay lúc đầu óc hần đang rối bời, Tur Đồ Tập tiếp tục nói: “Bất quá người cũng không cần phải lo lắng, trong Mê thành có huyền thú sư có thể trị liệu thương thế của huyền thú, chỉ cần đem nó vào Mê thành thì có thể cứu được!”

Chẳng quan tâm trách cứ Tur Đồ Tập nói chuyện dông dài, hần không thể chờ đợi được nói: “Tốt lắm, chúng ta nhanh chóng xuất phát, do người dẫn đường, chúng ta nhanh chóng chạy đến Mê thành, thời gian không chờ đợi con người a!”

Được rồi!

Tur Đồ Tập không có tranh cãi, nhanh chóng tuân theo mệnh lệnh xoay người đi nhanh về phía trước dẫn đường, mà hần cùng Tra Khắc Tư thì nhảy lên xe ngựa chạy theo sau Tur Đồ Tập.

Ra khỏi Tháp Khắc trấn, tiếp tục đi được khoảng hai giờ, bọn họ rốt cuộc cũng chạy tới bờ của Mê Vụ chiều trạch, nhìn một khoảng đất rộng lớn bị sương trắng bao phủ, hần không khỏi cảm thấy sợ hãi than thở, nguyên lai... Đây là chiều trạch a!

Cái này chính là chiều trạch, kì thật không giống như những gì hần đã từng nghĩ, nó không hề âm trầm kinh khủng như lời đồn, mặt ngoài của chiều trạch chính là một mảng hoa cỏ xanh biếc, trên cỏ tràn đầy các giọt sương tinh khiết, thoát nhìn trong suốt động lòng người, không hề có một cảm giác kinh khủng nào.

Thấy hần nhìn vào chiều trạch với ánh mắt sững sờ, Tur Đồ Tập giải thích nói: “Thành chủ, người đừng bị chiều trạch giả tưởng mê hoặc, mặt ngoài chỉ là những bãi cỏ, trên thực tế... Tại bên dưới thậm chí có mấy chục thước, thậm chí là trăm thước chính là nước bùn, một khi hãm thân đi vào thì ngay cả thần tiên cũng không thể cứu người được!”

Vừa nói chuyện, Tur Đồ Tập tìm một khối đá nhỏ dùng hết sức hướng bãi cỏ xa xa ném tới, chỉ nghe bùm một tiếng, ngay khi tảng đá rơi xuống dưới bãi cỏ nó đã bị ngập một nửa, chỉ còn lại một nửa lộ trên mặt đất!

Bọn họ nhìn kĩ lại thì nhanh chóng thấy tảng đá chậm chậm trầm xuống, chỉ tốn ước chừng mười giây thời gian tảng đá đã hoàn toàn biến khỏi mặt đất!

Hoàng sợ nhìn bãi cỏ xanh biếc phía trước hần không khỏi há to miệng, bãi cỏ thoát nhìn rất là bình thường, rất xinh đẹp lại không nghĩ rằng nó lại ẩn chứa nguy cơ to lớn đến vậy a!

Không thể tin nhìn lại Tur Đồ Tập, hần không khỏi kinh hãi nói: “Nơi này thế nào lại nguy hiểm như vậy, làm thế nào để có thể phân biệt đâu là đầm lầy, ở đây chắc có một con đường mòn để người ta vượt qua chứ?”

Nghe xong lời của hần, Tur Đồ Tập không khỏi cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: “Trên thực tế, từ nơi này đến Mê thành căn bản không có tồn tại bất cứ một con đường đi nào, làm sao có thể có đường đi chứ?”

Àn?

Nghe hoặc nhieu này, hẳn không khỏi nhìn lại Tư Đồ Tập, khó hiểu nói: “Nếu như không có thông lộ, như vậy ngươi như thế nào có thể tới đây? Chẳng nhẽ... Ngươi bay sao?”

Nghe xong lời của hắn, Tư Đồ Tập khẽ cười cười, ngay sau đó... Nhắm hai mắt lại chốc lát sau đó lẳng lặng hướng mặt về phía chiều trạch, vẫn không di chuyển đứng yên tại chỗ!

Nhìn Tư Đồ Tập một cách khó hiểu, đang chuẩn bị mở miệng hỏi, đột nhiên... Từ sâu trong chiều trạch truyền đến một tiếng động lớn... Rầm... Ngạc nhiên nhìn lại chỉ thấy một đạo thủy tuyến hướng bọn họ đi đến!

Rống!

Trong lúc hắn nhìn kỹ lại thì một tiếng rống động trời vang lên, một con tích dịch (thần lân) thật lớn dài tới hơn mười thước từ dưới chiều trạch nhảy lên bờ, tiếng động ầm ầm là do nó gây ra, sau đó nó nhanh chóng xuất hiện trước mặt bọn họ, một đôi mắt màu xanh biếc đang gắt gao nhìn chăm chú bọn họ!

Bất hảo! Có ma thú!

Nhìn thấy đại gia hỏa trước mắt, hắn nhanh chóng lùi lại, tay phải rất nhanh đặt lên đốc kiếm, cùng lúc đó, Tra Khắc Tư cũng lùi lại phía sau hai tay nhanh như chớp rút ra chủy thủ ở hai bên hông, tùy thời chuẩn bị chiến đấu!

Đúng lúc này, Tư Đồ Tập mở mắt, quay đầu cười tủm tỉm, lúc này cũng có thể cười sao nhưng lại đột nhiên cười khổ nói: “Các ngươi làm cái gì vậy? Chẳng nhẽ... Các ngươi muốn giết huyền thú của ta sao?”

Huyền thú của ngươi!

Nghe xong Tư Đồ Tập nói, Tra Khắc Tư tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, chậm rãi đứng thẳng dậy lại có vẻ như đang đắm chiều nhìn về phía con tích dịch thật lớn kia...

Gật gật đầu, Tư Đồ Tập chậm rãi đi đến bên con tích dịch cao hơn nửa thước, vuốt ve một cách đầy yêu thương con tích dịch nọ, quay đầu nhìn hắn mà nói: “Ngươi không phải hỏi ta như thế nào có thể đến được đây sao? Hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết, ta chính là ngồi trên lưng nó mà tới!”

Dừng một chút, Tư Đồ Tập tiếp tục nói: “Tên của nó là Chiều Trạch Cự Tích! Là sinh vật hành động nhanh nhất ở trong chiều trạch và cũng là sinh vật cường đại nhất tồn tại, chiều trạch chính là thiên hạ của bọn chúng, bọn chúng chính là chiều trạch chi vương!”

Hoàng sợ nhìn con tích dịch thật lớn đang đứng ở bên trái của Tư Đồ Tập, kết hợp với miêu tả của Tra Khắc Tư, hắn cũng hiểu được đây chính là tích dịch, trước kia Tra Khắc Tư có nói qua rằng mỗi người ở Mê thành đều có một sủng vật, bất quá... Bọn họ không gọi sủng vật là sủng vật mà gọi chúng là “huyền thú”!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Sơ Đề Mê Thành

Nhìn cái tên gia hỏa khổng lồ trước mắt kia, trong lòng Lý Dật không khỏi sinh ra sợ hãi. Thật không hổ là vương giả của đầm lầy, nó có một cái miệng thật lớn lộ ra một hàm răng trông giống như là lưỡi dao sắc bén vậy!

Chỉ nhìn phần đầu mà nói, nó càng giống một cái miệng rộng của loài cá sấu! Nhất là hàm răng sắc bén kia, lại càng giống mười phần! Bất quá... Thân thể của nó so với cá sấu càng thêm rắn chắc, càng thêm cường tráng, hơn nữa... Trên da của nó thì hiện đầy lân phiến!

Nhìn loài tích dịch to lớn này, trông thấy tấm lưng rộng rãi của nó, Lý Dật rốt cuộc hiểu được cái cách mà Tư Đồ Tập dùng để tới nơi này. Một thân thể to lớn như vậy, cho dù cả ba người bọn họ đồng thời cưỡi lên trên lưng của nó cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì!

Nhưng là...

Khó xử nhìn cái tên đại gia hỏa này, vừa quay đầu lại nhìn một chút Tiểu Cường đang hấp hối trên xe ngựa kia, hắn cảm thấy có chút khó khăn bèn hỏi Tư Đồ Tập: “Tư Đồ Tập, cái tên đại gia hỏa này của ngươi quả thật rất lợi hại, mang bọn ta ba người đi thì không thành vấn đề, nhưng còn Tiểu Cường thì làm sao bây giờ đây? Mục đích của ta đây chủ yếu là vì muốn trị liệu thương thể cho Tiểu Cường a!”

Nghe xong lời của hắn, Tư Đồ Tập cười nói như chỉ là một chuyện dễ dàng: “Ngươi không cần lo lắng, phải biết rằng... Ta không có thể một mình mà hành động như vậy a, lần này cùng ta tới, tổng cộng có hơn mười người. Ngươi nói xem mười đầu tích dịch to lớn như vậy, đem Tiểu Cường của ngươi tới Mê Thành có là chuyện khó khăn không?”

Dừng một chút, Tư Đồ Tập tiếp tục nói: “Hiện tại chúng ta trước mang xe ngựa hủy đi, lại dùng da thú kia làm mấy cái dây trói, sau đó dùng Chiều Trạch Cự Tích này thay cho xe ngựa, vậy thì đã có thể trực tiếp hướng tới Mê Thành a!

Nghe xong Tư Đồ Tập nói, tinh thần của Lý Dật không khỏi bùng bùng phấn chấn, lập tức động thủ dỡ bánh xe xuống, sau đó dùng ngân kiếm cắt da thú trên xe thành từng miếng một, bện chúng lại thành dây thừng.

Chờ lúc chúng ta làm xong hết thấy tất cả mọi việc chuẩn bị cho chuyến đi thì những đồng bọn khác của Tư Đồ Tập cũng đều đã trở về. Tính luôn cả Tư Đồ Tập thì có tổng cộng là mười hai người. Theo như lời của Tư Đồ Tập thì mỗi một người bọn họ đều có được một tên tích dịch thật lớn cùng theo!

Tư Đồ Tập đem hân giới thiệu cùng bọn họ, lúc này đây Lý Dật cũng không nói lời nào. Chỉ là theo như yêu cầu của Tư Đồ Tập thì mang tín vật kia trưng ra một chút liền lập tức được sự tán thành của bọn họ. Không chỉ như thế, biết hẳn sau này sẽ là tân nhiệm thành chủ, mấy tên kia về mặt kích động không thôi làm cho hắn tưởng rằng chính mình thành kẻ cứu thế không bằng!

Mặc dù hắn đã tới thế giới này hơn ba năm, nhưng là trên thực tế, hắn đối với thế giới này cũng không hiểu rõ nhiều lắm. Nhìn thấy bộ dáng của mười mấy tên kia đối với hắn cung kính như thần minh, hắn thật không biết, tại trong lòng bọn họ thì hắn đến cùng có cái ý nghĩa gì!

Sau khi hắn đưa ra thành chủ tín vật thì mọi mệnh lệnh hắn đưa ra đều được mười mấy tên kia chấp hành mà không hề dị nghị. Rất nhanh mười hai sợi dây trói đã được buộc chặt vào trên sàn xe ngựa, mà Tiểu Cường, cũng bị bọn hắn dùng dây trói gắt gao cột vào trên xe. Sau khi bọn hắn đem các thứ cuối cùng vội vàng thu dọn thì Lý Dật biết... Bọn hắn đã có thể xuất phát bất cứ lúc nào!

Ngay vào lúc Lý Dật chuẩn bị tuyên bố xuất phát thì Tra Khắc Tư kéo hắn đến một bên, do dự hơn nửa ngày, Tra Khắc Tư gian nan nói: “Tiểu tử, ta rất muốn cùng ngươi đi Mê Thành, nhưng là...”

Ra về khó xử nhìn hắn, Tra Khắc Tư dừng một chút sau đó tiếp tục nói: “Ngươi cũng đã biết rằng ta vẫn chưa có tin tức gì của A Lan Tập Đốn. Ta phải tự mình đi tìm hắn, người nhà của hắn yêu cầu ta cần phải tìm được hắn. Ngươi phải biết rằng! Từ sau chuyện lần trước, hắn vẫn chưa có trở về nhà a!”

Yên lặng gật đầu, mặc dù không nỡ để Tra Khắc Tư rời xa nhưng mà hắn biết, Tra Khắc Tư có chuyện tình mà bản thân muốn làm, hơn nữa... Lý Dật cũng không có thể dựa vào hắn cả đời a, con đường của Lý Dật dù sao cũng phải dựa vào chính bản thân hắn. Tra Khắc Tư thật đã giúp hắn nhiều lắm, gã không thể cả đời dúi đầu đất từng bước đi của Lý Dật a!

Nghe tới đây, hắn gật đầu nói: “Mặc dù ta không nỡ để ngươi rời đi, bất quá... Ngươi nhất định có rất nhiều sự tình muốn làm, cho nên... Ta sẽ không lưu ngươi bên mình. Những chuyện sau này ta chính mình có thể làm tốt, ngươi yên tâm đi, hy vọng sau này có thuận đường đi ngang qua thì vào Mê thành hội tụ cùng ta!”

Nói tới đây Lý Dật không khỏi có chút thương cảm, hai mắt hồng hồng nói: “Ngươi biết ở trên cái thế giới này ta không có bất kì thân nhân nào, chỉ có ngươi là bằng hữu, cho nên...”

Nghe xong những lời kia, Tra Khắc Tư cảm động vỗ vỗ bả vai hắn, cổ vũ nói: “Hảo tiểu tử, chờ ta tìm được A Lan Tập Đốn, nhất định trước tiên mang theo hắn tới nơi này gặp ngươi, ngươi yên tâm... Đại ca sẽ không quên ngươi!”

Nói xong lời, Tra Khắc Tư thật sâu nhìn hắn liếc mắt một cái sau đây thâm tình sau đó dùng lực vỗ mạnh bả vai hắn. Rồi sau đó thống khoái xoay người sang chỗ khác, nhảy lên một chiếc xe ngựa kéo. Sau khi phát phát tay chào lần nữa, dứt khoát rời đi..

Mãi cho đến khi thân ảnh của Tra Khắc Tư hoàn toàn biến mất ở nơi xa thì Lý Dật mới không đành lòng mà thu hồi ánh mắt. Quay sang phân phó Tư Đồ Tập rồi lập tức lên đường, mở hết tốc độ chạy tới Mê Thành!

Nhận được mệnh lệnh của hắn, Tư Đồ Tập quay sang đồng bọn hô to xuất phát, liền sau đó... Mười hai đầu Chiều Trạch Cự Tích đồng thời phát lực thay cho bánh xe kéo cả đoàn thẳng hướng sâu trong đầm lầy chạy đi!

Ngay giữa chiều trạch, mặc dù là kéo mặt xe thật lớn cùng với Tiểu Cường ở trên nhưng tốc độ bọn họ xem ra vẫn như cũ không chậm. Có lẽ là bởi vì chất dịch trong cơ thể Tiểu Cường đã khô cạn, cũng có lẽ là bởi vì sức nặng của hắn bị chia xẻ bởi mười hai tên gia hỏa ao đầm cự tích kia. Xem tình huống này mà nói, tốc độ thật sự sợ rằng phải đến sáu mươi dặm một giờ a! Có thể đua tốc độ cùng với xe hơi a!

Dọc theo đường đi, nhìn cảnh tượng xinh đẹp của chiều trạch, hắn không khỏi tưởng tượng ra hình ảnh của Mê Thành, hắn nghĩ... Nhất định đó là một tòa thành vĩ đại với tường thành cao bao quanh cùng những kiến trúc nguy nga lộng lẫy. Đường phố đầy các cửa hàng mua bán, cư dân trong trang phục tao nhã, đầy mái vòm lầu tháp cao theo phong cách giống châu Âu!

Đương nhiên điều làm hắn nghĩ tới nhiều nhất vẫn là cái thành chủ phủ. Hắn nghĩ tòa phủ kia nhất định là giống như một cái vương cung tồn tại. Phải biết rằng, thế giới này là không có phân chia quốc gia, thế lực đều là lấy thành làm đơn vị nhỏ nhất, tất cả đều do giáo đình can thiệp. Không người nào dám tự tiện phát động công kích!

Kì thật, lực lượng của giáo đình mặc dù rất khổng lồ, có một số đông giáo đình kỳ sĩ gọi là quân thập tự chinh. Nhưng cái chính thức kinh khủng nhất của giáo đình là bởi vì bọn họ khống chế được tất cả mục sư. Do đó một khi đắc tội giáo đình, như vậy sẽ không có bất kì mục sư nào phục vụ ngươi a!

Một tòa thành to lớn với một trăm vạn dân cư, nếu như tự tiện phát động công kích, tấn công một thành nhỏ chỉ với mười vạn người, bất quá chỉ là chiến tranh một chiều mà thôi! Nhưng là nếu như một phía chỉ với mười vạn người lại có được số lớn mục sư mà chỉ cần còn có một hơi thở là đã có thể cứu sống người, mà đối phương với một trăm vạn người kia lại không có mục sư phục vụ, như vậy cuối cùng ai sẽ là người thắng đây chứ?

Đáp án đã rất rõ ràng, một bên là giết không chết, chết cũng trị cho sống lại. Một bên thì mặc dù nhiều người nhưng là chết một người thì ít đi một người, như vậy nếu duy trì tình trạng này liên tục mà nói, mặc dù quân đội có lớn cỡ nào, chỉ sợ cũng không đủ mạng để chết sao!

Nguyên nhân chính là do cái điều này cho nên trên đại lục không có bất cứ một thành thị nào có dũng khí phát động chiến tranh. Nói cách khác, mặc kệ người cỡ nào cường đại, đều sẽ trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn bị diệt vong. Thắng thua không do số lượng a!

Đương nhiên chiến tranh cũng không phải tuyệt đối không thể xảy ra, bất quá phải có lý do chính đáng, hơn nữa từ sớm nên hướng giáo đing mà xin sự chấp thuận. Sau khi được giáo đing cho phép mới có thể phát động chiến tranh. Điều này có chút giống quyết đấu, trừ bỏ đương sự liên quan ra, bất cứ thành thị nào cũng không được tham dự trong đó, nói cách khác... Kết quả sẽ rất bi thảm, rất bi thảm a! Hơn nữa, cho dù chiến tranh thắng lợi, trừ bỏ yêu cầu bồi thường số kim tiền nhất định cùng vật tư ra cũng không có quyền chiếm lĩnh thành thị mà mình chiến thắng.

Cho nên đối với thế giới này mà nói, một người có địa vị là thành chủ có thể xem như tương đương với vị trí thủ tướng của một quốc gia thuộc địa cầu, bất quá... Cùng người lãnh đạo quốc gia có khác biệt, so sánh mà nói, vị trí thành chủ ở cái thế giới này càng giống Đế vương thời cổ đại. Tại bên trong thành thị mình cai trị, có được quyền thống trị chỉ cao vô thượng. Tại vùng hãn quản lý, hết thảy mệnh lệnh của hãn, đều có thể xem như là thánh chỉ!

Lấy địa vị vô cùng cao minh của thành chủ, Lý Dật tin tưởng... Mê Thành phủ thành chủ tuyệt đối là một kiến trúc huy hoàng. Phải biết rằng thành chủ phủ cũng giống một loại cổ đại hoàng cung tồn tại trên địa cầu a, có thể không huy hoàng sao?

Một đường vừa đi vừa tưởng tượng, bọn họ bất kể ngày đêm mà tiến tới, rốt cuộc... Nửa tháng sau, trên bề mặt ao đầm mênh mông sương mù xuất hiện một tòa son mạch linh khí lượn lờ thật lớn. Cùng lúc đó, Tư Đồ Tập nói cho hãn biết, phía trước dưới chân son mạch kia chính là mục đích của chuyến đi lần này - Mê Thành!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Đại Xuất Dự Liêu

Này... Đây là cái gì a!

Khi Lý Dật chính mắt trông thấy Mê thành, hãn không khỏi ngậy người trước những gì đập vào mắt mình, cái này... Chính là những gì ảo tưởng mà hãn từng nghĩ về Mê Thành sao?

Đường xá thì dơ bẩn, nhà cửa phòng ốc làm bằng gỗ thì cũ kỹ mục nát phẳng phất tùy thời đều có thể sụp đổ. Nói là thành nhưng là ngay cả cái tường thành cũng không có, chỉ là dùng những cây cọc gỗ gần như đã mục nát vòng quanh bên ngoài tạo một vòng tường gọi là có vậy!

Dựa theo những phán đoán suy luận bình thường mà xét thì một cái thành có thể chứa mười vạn người như thế nào cũng không thể nhỏ được chứ? Nhưng là sự thật những gì Lý Dật chứng kiến cùng những gì hãn nghĩ là hoàn toàn không giống nhau. Một cái thành nhỏ cũ nát như vậy tọa lạc tại chân núi của Mê Huyền sơn, cơ hồ chỉ liếc mắt một cái là đã có thể trông thấy tất cả địa bàn của Mê thành!

Mê Huyền sơn là một ngọn núi rất cao nhưng không cao chót vót như các ngọn núi khác. Tuy gọi là sơn nhưng tốt hơn nên gọi là một ngọn đồi cao thì đúng hơn. Chỉ có điều đặc biệt là khi cách mặt đất khoảng chừng một ngàn mét thì ngọn núi mới đột ngột như chọc đất mà mọc lên, khí thế hùng dũng uy nghi của một ngọn núi thật sự là bắt đầu từ đây.

Mê thành được xây dựng dọc theo chân núi. Nền móng của Mê thành có thể nói là dính liền với ngọn núi, là một bộ phận của ngọn núi này, chỉ là... Bởi vì được xây dựng nơi chân núi và do nền của quả núi rất bằng phẳng nên mặt bằng của Mê thành cũng là mặt phẳng.

Phía bên ngoài Mê Thành kia chính là đầm lầy sương mù đầy hung hiểm phủ đầy hơi nước đang ùng ục ùng ục sôi. Nhưng nếu nói cho chính xác hơn thì đây có thể xem là một cái biển đang quây quanh một hòn đảo, biển đầm lầy ôm lấy sơn đảo!

Dựa theo những gì mà Tư Đồ Tập nói thì kì thật vị trí tọa lạc của Mê thành cũng không phải thuộc về Mê Huyền sơn. Chính xác mà nói thì nơi này chỉ là cái đé hay cái bệ để đặt ngọn Mê Huyền sơn lên mà thôi. Chỉ có cái kia cách mặt đất ước chừng nghìn thước đột nhiên bắt đầu xoay mình dốc ngược lên mới đúng là Mê Huyền sơn chân chính, cũng chính là biểu tượng của Mê thành!

Theo chân Tư Đồ Tập dẫn đường mà hướng sâu bên trong Mê thành đi đến, Lý Dật ánh mắt không thể tin nhìn vào nhà cửa cũ nát dọc theo hai bên đường. Càng xem xét đánh giá thì cõi lòng của hắn lại càng lạnh lẽo vì sự thật kia so với những gì tưởng tượng khác biệt quá lớn. Quả thực ngay cả một vùng nông thôn hoặc là sơn thôn lạc hậu nhất của Trung Quốc cũng không bằng a!

Bất quá nghĩ cho cùng, một cái thành nằm giữa biển đầm lầy cách đất liền ngoài kia cả ngàn dặm, giao thông đi lại thì vô cùng bất tiện lại không có đặc sản quý hiếm gì thì nếu nơi này phồn vinh phát đạt mới là chuyện kì quái. Chỉ là những gì mà Lý Dật suy nghĩ tưởng tượng ra trên suốt đường tới đây cho thấy hẳn quá hồn nhiên ngây thơ mà thôi!

Chỉ là sau khi xem qua Mộng Huyền đô thị hẳn không tự giác mà đem Mê thành tưởng tượng ra dựa theo tiêu chuẩn của Mộng Huyền đô thị. Theo phỏng chừng của hắn thì cho dù có kém Mộng Huyền đô thị đi chăng nữa cũng sẽ khó có khả năng kém nhiều lắm! Nhưng là hiện tại hẳn cuối cùng cũng hiểu được một điều, nơi này cũng là một nơi xa xôi, phương tiện giao thông chẳng những không thuận tiện hơn nữa lại không có thông lộ, chỉ là một tiểu sơn thôn lạc hậu mà thôi!

Theo bước chân hai người tiến tới, dọc theo nhà cửa hai bên đường, nam nữ già trẻ vẻ mặt tươi cười nhìn nhìn bọn họ, tiến ra vẫy tay chào mừng cùng bắt chuyện!

“Tư Đồ Tập đại thúc! Ngươi vào trong thành có mua cái dây lụa đeo cho cháu không! Chú đã hứa với cháu đó!” Một tiểu cô nương nhỏ nhắn hai má đỏ hồng hồng trông rất dễ thương từ xa đã gọi to khi thấy Tư Đồ Tập.

Nhưng mà khi Tư Đồ Tập còn chưa kịp mở miệng trả lời con bé thì một gã thanh niên to lớn đã ha ha cười nói: “Tư Đồ Tập lần nay mua bán thuận lợi không? Thu nhập như thế nào?”

Nương theo lời của tráng hán kia, những lời ân cần thăm hỏi của mọi người ùa theo. Tư Đồ Tập nhất nhất tươi cười trả lời lại từng lời thăm hỏi. Mặc dù hẳn đã rất cố gắng duy trì vẻ mặt bình thản nhưng là từ trong ánh mắt của hắn, Lý Dật có thể thấy được, hẳn chính là đang âm thầm tự hào!

Hơn nữa ánh mắt của những người khác khi nhìn Tư Đồ Tập cũng đều có pha trộn chút hỗn tạp: kính nể - hâm mộ - cùng với tôn kính đầy các loại vẻ mặt phức tạp khác nhau. Từ thần thái vẻ mặt mà xét ra, Lý Dật có thể dễ dàng mà phán đoán ra rằng có thể tự nhiên xuyên qua Mê Vụ chiều trạch đi ra bên ngoài Mê thành cùng loài người bên ngoài tiến hành việc buôn bán, trong mắt những người trước mặt này thì Tư Đồ Tập thật là một người rất có bản lĩnh a!

Đáng thương thay!

Thật sự rất cảm thương cho những người này! Điều này làm cho Lý Dật nghĩ lại khi ở tại địa cầu trước đây, chứng kiến cảnh đứa trẻ sống tại vùng núi cao, chứng kiến khát vọng mong đợi trong ánh mắt bọn họ muốn đi ra thế giới bên ngoài. Đó chỉ là một việc rất đơn giản, đối với người bình thường mà nói đây là một việc rất bình thường nhưng chuyện “bình thường” này cũng đã là một giấc mộng khó khăn đối với người sống ở Mê thành nay!

Nhìn thấy những đôi mắt đầy khát vọng, Lý Dật khẽ quay đầu lại nhìn một chút hơi nước đang tràn ngập Mê Vụ chiều trạch kia, hẳn không khỏi thờ dài một hơi thật sâu. Đây là một cái “thiên hào” không cách nào vượt qua a, chính Mê Vụ chiều trạch đã cắt đứt liên lạc của Mê thành đối với thế giới bên ngoài! Đối với chuyện này... Mặc dù là hắn cũng không có bất cứ biện pháp gì a!

Đến tận giờ khắc này hẳn không khỏi bắt đầu lo lắng, đến cùng có muốn hay không trở thành Mê thành thành chủ đây? Nếu như Mê thành chỉ là một cái thành nhỏ bình thường, như vậy thì Lý Dật có thể tự tin hoàn toàn mà đem nó phát triển thành rộng lớn hơn, nhưng là chuyện ở đây... Mê Thành căn bản chỉ là một tòa sơn thành nghèo nàn lạc hậu, cho dù hắn tận dụng đầu óc suy nghĩ tìm cách như thế nào, cũng hoàn toàn không có cách nào bắt nó phát triển a!

Hiện tại hẳn ước chừng hiểu được thành chủ tại sao rồi đi nơi này, đi tìm tân nhậm thành chủ, đối diện với một cục diện rối rắm cùng trách nhiệm rất lớn, mặc dù là có chút điểm quyền lợi nhưng nọ vậy có gì hữu dụng đây?

Trong suy tư, hai người bọn họ đã đi tới trước Mê thành thành chủ phủ. Cái gọi là thành chủ phủ, kì thật chính là một cái nhà gỗ khá lớn mà thôi, cùng với những kiến trúc khác là giống nhau, đều rất cổ xưa. Mặc dù nhìn chung vẫn còn khá chắc chắn nhưng mà những thanh gỗ kiến tạo nhà kia đã bắt đầu hư thối rửa nát, dù sao... Nơi này lượng hơi nước nhiều như vậy, nghĩ muốn không hư thối rửa nát thật là chuyện khó khăn a!

Thờ dài một tiếng Lý Dật chợt nghĩ tới nhiệm vụ quan trọng khiến hắn đi tới nơi này liền quay đầu nói với Tư Đồ Tập: “Tốt lắm, vị trí phủ thành chủ ta đã biết rồi, hiện tại ngươi dẫn ta đi tìm cái người có thể chữa khỏi cho Tiểu cường đi!”

Nghe xong lời hắn nói, Tư Đồ Tập gật đầu, lập tức mang theo hắn tiếp tục hướng về phía đỉnh núi đi tới. Trên đường vừa đi Tư Đồ Tập một bên vừa thấp giọng nói: “Trước mắt, Mê thành trị liệu huyền thú xuất sắc nhất cũng chính là người mà ta muốn dẫn ngươi đi gặp. Người này là một trong tứ đại trưởng lão của Mê thành, Thủy hệ huyền thú sư - Đế Á!

Là trưởng lão sao?

Nghe những lời của Tư Đồ Tập nói làm cho nội tâm của hắn không khỏi âm thầm động. Hắn biết rất rõ ràng một điều, đối với con dân của Mê thành mà nói tứ đại trưởng lão này là những người phi thường quan trọng. Cũng là bọn người duy nhất có thể bác bỏ những quyết định thành chủ đưa ra, thậm chí triệu hồi hay phế truất cả thành chủ. Bọn họ đều là những người đức cao vọng trọng do toàn thể thành dân tuyển ra làm đại biểu!

Trong lúc suy tư thì hai người đã đi tới trước một căn nhà. Một căn nhà rất ư là sạch sẽ u nhã thánh khiết! Phía trước căn nhà gỗ xinh đẹp kia là hoa viên vây quanh với muôn loại hoa tiên đang khoe sắc rực rỡ. Lý Dật nhìn mà lòng cũng âm thầm đoán, chẳng lẽ... Đế Á trưởng lão này là nữ nhân sao?

Cột kẹt...

Chính lúc Lý Dật đang đoán già đoán non thì một tiếng cột kẹt vang lên, cánh cửa căn nhà gỗ bị ai đó đẩy ra, sau một giây ngắn ngủi... Một người con gái vóc người thon dài xinh đẹp mặc một bộ quần áo màu thủy lam tư thái thánh khiết đi ra từ bên trong căn nhà!

Bởi vì trên mặt của nàng mang theo một cái khăn che mặt màu lam nhạt cho nên Lý Dật nhìn không rõ mặt của nàng, bắt quá... Chỉ là từ vóc dáng bên ngoài kia tán mắt ra một loại khí chất không làm lẫn vào đâu được thì có thể phán đoán ra rằng đây nhất định là một đại mỹ nữ cực kì xinh đẹp a! Nhất là mùi hương thơm thoang thoảng đang nương theo bước chân của nàng âm thầm di động càng làm cho hắn thêm khẳng định điểm này!

Ngơ ngác liếc nhìn người con gái vừa bước ra một cái, hắn nhẹ nhàng nói: “Ai vậy? Nàng chính là nhi tử của Đê Á trưởng lão sao?”

Nghe xong lời của hắn, Tư Đồ Tập không khỏi lộ ra vẻ mặt cười khở, thấp giọng nói: “Đừng đoán, đây là Đê Á trưởng lão, nàng cho tới bây giờ vẫn chưa có kết hôn qua. Nữ nhi con cái gì chứ! Người nói như vậy có thể xem là đại bất kính a! Nếu như bị thành dân biết rồi, cho dù ngươi là thành chủ, cũng sẽ bị mọi người trách cứ!”

Xấu hổ gãi gãi đầu, hắn biết chính mình cũng có chút liều lĩnh. Nếu như nói, trong tương lai hắn sẽ là thành chủ, thì dựa trên tinh thần của dân chúng trong thành mà nói, tư đại trưởng lão này là loại đức cao trọng vọng. Có điểm giống như bậc làm cha làm mẹ trong một gia tộc vào thời kì phong kiến của Trung Quốc, nếu ai đạo đức bại hoại, căn bản không cần quan phủ xử lý, bậc cha mẹ này có toàn quyền xử trí!

Bắt quá, chuyện tới hiện giờ Lý Dật thật cũng không có cái gì đáng để mà lo lắng. Sau khi biết rõ tình huống thực tế của Mê thành, hắn cũng không có tâm tình đầu mà suy tính hơn thiệt. Nếu như mọi người không cho hắn làm thành chủ chỉ sợ rằng hắn còn vui mừng nữa chứ. Hắn hiện tại đang vì chuyện tiếp quản Mê thành này mà rầu rĩ, một cục diện rối rắm to lớn như thế, cho dù hao tâm tổn lực chỉ sợ cũng không giải quyết cho ra hồn a!

Cũng trong lúc trầm ngâm suy nghĩ này thì Tư Đồ Tập đã tiến lên vài bước, khom lưng cúi đầu cung kính nói: “Đê Á trưởng lão! Ta vừa ra ngoài về, gặp phải tân nhiệm thành chủ và hiện tại đã mang hắn tới đây”.

Tạm 2 chap đã, đi chơi về post tiếp :tungtung:

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đê Á Trưởng Lão

Là tân nhậm thành chủ sao?

Nghe xong những lời giới thiệu của Tư Đồ Tập, Đê Á không khỏi nghi hoặc nói thảm một câu, lấy một loại ánh mắt hoài nghi nhìn Lý Dật từ trên xuống dưới, từ trong ánh mắt đó của nàng hắn có thể thấy được nàng đang hoài nghi thân phận hắn!

Với nụ cười thân thiện trên miệng, Lý Dật tiến lên phía trước khẽ cung tay đáp lời nàng bằng giọng nói không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh: “Đê Á trưởng lão người khỏe chứ! Ta gọi là Lý Dật, lần này đến...”

Không đợi hắn nói hết lời, Đê Á mảnh liệt đưa tay ngăn lời hắn lại. Trong đôi mắt nàng thần quang điện thiểm như lóe lên, hỏi ngược lại Lý Dật bằng giọng điệu đầy sắc bén: “Người nói người là tân nhậm thành chủ, vậy người có cái gì làm chứng có không?”

Nghe nàng ta hỏi như thế, hắn không khỏi có chút sững sốt, không nghĩ tới nàng đưa ra câu hỏi quá trực tiếp, như là gây sự không bằng a! Xem ra nữ trưởng lão này, không thể xem như là một người thân thiện dễ động đến a!

Bắt quả hiện tại Lý Dật hắn thật sự không cần cái vị trí thành chủ này. Mang tiếng là thành chủ cho oai chứ thật ra chỉ như là thôn trưởng của một cái sơn thôn nghèo nàn mà thôi. Điều này đối với hắn mà nói không có một điểm hấp dẫn nào, nên hắn nghĩ nếu nàng hoài nghi thân phận mình cũng tốt, hắn còn mừng rỡ không phải lo cho cái chức danh sắp phải mang đó.

Nghĩ tới đây trong lòng hắn cũng không có so đo tính toán gì, chỉ mỉm cười lắc đầu bình thản nói: “Người không cần phải lớn tiếng ép buộc ta như thế. Cái chức danh thành chủ ‘hữu danh vô thực’ này đối với ta cũng không phải là cái gì tốt cho lắm. Nếu như cái danh thành chủ làm người cảm thấy hoài nghi, ta đây không thấy hay lắm, người cứ xem ta như một người bình thường cũng được. Chỉ cần người chịu giúp ta chữa khỏi cho Tiểu cường, ta sẽ lập tức rời đi, người xem thế nào?”

Này...

Rất hiển nhiên là thái độ trên của hắn vượt ra khỏi những dự liệu mà Đế Á trường lão nghĩ! Nàng không khỏi có chút chần chờ nhìn hắn, đang lúc nàng chuẩn bị mở lời thì Tư Đồ Tập vội vàng ngắt lời nói: “Đế Á trường lão, nhưng hắn có mang theo tín vật của lão thành chủ bên người tới a, điều này sao có thể giả được, ta tận mắt nhìn thấy a!”

Cái gì! Tín vật của lão thành chủ!

Nghe xong Tư Đồ Tập nói, Đế Á kích động tiến lên phía trước một bước, hai mắt nhìn chăm chăm Lý Dật. Mặc dù nhìn không thấy vẻ mặt của nàng nhưng là từ những run rẩy trên thân thể của nàng lúc này có thể thấy được, nàng thật sự rất kích động.

Không thể không nói chính là, nàng có một đôi mắt to rất xinh đẹp, dịu dàng trong suốt như làn thu thủy, lộ ra nét nữ tính cực kì động lòng người. Hơn nữa với hai hàng lông mi dài cong vút kia, cho dù miệng nàng cùng cái mũi nằm trên một khuôn mặt hơi dài, nhưng chỉ bằng vào nét nhu tình lộ ra qua song nhãn thì đã có thể xem nàng là một mỹ nữ a!

Hít sâu vào cái, Đế Á trường lão rốt cuộc cũng lấy lại được bình tĩnh, nhưng cũng hơi kích động nhìn Lý Dật nói: “Thật không có ý tứ, xin tha thứ cho ta mới vừa rồi tỏ ra vô lễ, không biết có thể hay không cho ta nhìn qua một lần kiện tín vật kia?”

Có chút gật đầu, hắn liền cho tay vào trong ngực móc ra cái vòng làm bằng bạc, đem đặt trên tay mình cho Đế Á trường lão xem. Dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống, bảo thạch phía trên vòng bạc phản xạ ánh sáng phóng ra quang mang sáng lấp lóe!

Trời! Trời ạ!

Đế Á kích động nhìn ngân bàn trong tay hắn, thì thào nói: “Đúng là nó, thật là nó a!”

Nói tới đây, Đế Á bất chợt ngừng lại, vội vàng nhìn thẳng vào mắt Lý Dật, thành khẩn ngỏ lời: “Ta tha thiết xin người hãy nói cho ta biết, ở nơi nào người đã nhìn thấy lão thành chủ vậy? Hắn có hay không đối với người... Đối với người nói cái gì đó?”

Này...

Nghe xong Đế Á nói, hắn không khỏi có chút chần chờ do dự. Trên thực tế mà nói hắn ta chưa từng gặp qua cái gì gọi là lão thành chủ kia, cái ngân bàn (vòng bạc) này chỉ là hắn ngẫu nhiên có được mà thôi, đâu có thể nào biết lão thành chủ nói qua cái gì a?

Quả quyết lắc đầu Lý Dật tay cầm ngân bàn khẽ ngược đầu nhìn nàng nói: “Không có, lão thành chủ cái gì cũng không có nói qua. Ta thậm chí còn không biết ngân bàn này là đại biểu cho cái gì nữa, người muốn từ chỗ ta biết tin tức về hắn chỉ sợ ta làm người thất vọng rồi!”

Đế Á gất gao nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắn. Ngược lại hắn cũng không hề nhượng bộ nhìn lại nàng, tận tình thương thức đôi mắt đẹp kia. Lý Dật cũng không có nói dối, lão thành chủ vốn cũng không có nói với hắn cái gì, hắn nói đích hết thảy đều là lời nói thật hoàn toàn không nói dối, hơn nữa... Hắn cũng không để ý cái này gọi là “thành chủ bảo tọa”, một điểm cũng không quan tâm, hắn hiện tại chỉ lo nghĩ chữa trị cho Tiểu Cường thôi!

Hồi lâu, rốt cuộc... Đế Á thở dài một tiếng, bình tĩnh nói với hắn: “Ta tin tưởng người, người rất thân thiện, cũng rất hào hiệp, ta tin tưởng những gì người nói đều là sự thật. Chỉ là do ta quá cần thận mà thôi!”

Nghe xong Đế Á nói, hắn không khỏi cười khò một tiếng. Một lúc lâu như vậy mà nàng dĩ nhiên vẫn còn dây dưa chuyện thân phận thật giả này. Trời biết, Lý Dật hiện tại thậm chí lo nghĩ chỉ là nhanh chóng tìm cách chữa khỏi cho Tiểu Cường, về phần thành chủ gì gì đó, đi gặp quý hoi đi a!

Cười khò ôm quyền hắn cầu khẩn nói: “Ta van xin nàng, cái chuyện thành chủ hay không thành chủ kia ta thật không để ở trong lòng. Nếu như các người không tin thì cái tín vật này xin trả lại cho các người. Hiện tại ta chỉ lo nghĩ muốn cầu xin người nhanh lên một chút chữa khỏi cho Tiểu Cường của ta a!”

Khi nghe xong Lý Dật thốt lên những lời này, Đế Á quái dị nhìn hắn liếc mắt một cái rồi phẫn nộ nói: “Người cũng không nên tỏ ra quá xem thường cái chức thành chủ Mê thành đến vậy. Mặc dù hiện tại Mê thành nghèo túng nhưng sở dĩ có thể kéo dài nhiều năm như vậy, tự nhiên nó có đạo lý để tồn tại, hơn nữa, chúng ta Mê thành nhưng là...!”

Vốn đang nghĩ muốn tiếp tục nói cho xong lời, nhưng khi Đế Á chứng kiến vẻ mặt dường như sắp nổi điên của Lý Dật thì nàng tỏ ra không cam lòng nguyện ý mà ngừng miệng, bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, ta hiện tại sẽ nghĩ cách điều trị Tiểu Cường cho người!” Vừa nói chuyện, Đế Á quyền rũ liếc mắt nhìn hắn một cái, đôi mắt to kia như muốn nói “thật hết cách với người”.

Nghe được Đế Á rốt cuộc đáp ứng trị liệu cho Tiểu Cường, hắn nhanh chóng chạy đến bên cạnh xe ngựa, xốc lên cái đám da thú cùng rơm rạ phủ trên thân Tiểu Cường, lập tức lộ ra một thân thể huyền thú to lớn dị thường!

Nhìn Tiểu Cường với thân thể khổng lồ kia, Đế Á không khỏi lộ ra nét kinh ngạc sửng sốt, than thở nói: “Trời ạ! Thật là một con hạt từ (bọ cạp) to lớn a! Thật là khó tin thể giới này lại có một loại hạt từ lớn đến thế này, cho dù là trên Mê Huyền sơn cũng chưa chắc có được a!”

Vừa nói chuyện Đế Á vừa ngồi xổm xuống, bàn tay đặt nhẹ lên trên đầu của Tiểu Cường, sau đó... Đế Á chậm rãi nhắm hai mắt lại, phảng phất như là đi vào giấc ngủ...

Nhìn Đế Á thân ảnh bất động ngồi đó, lòng Lý Dật lo lắng tự hỏi không biết là nàng đang dùng cách gì để tìm ra thương thế của Tiểu Cường. Không biết thương thế Tiểu Cường rốt cuộc là nặng hay nhẹ vậy, có thể được cứu sống hay không?

Chính trong lúc đang lo lắng thì Đế Á chậm rãi mở mắt ra đứng dậy. Nàng lắc đầu thờ dài bất đắc dĩ nói: “Thương thế của nó thật sự là rất nặng, hơn nữa đã quá lâu không được điều trị. Hiện tại xem ra rất khó khăn!”

A!

Lý Dật không khỏi sợ hãi mà kêu lớn lên khi nghe nàng nói. Đế Á khi nghe hắn kêu thì lập tức liếc mắt nhìn hắn không chút khách khí tức giận nói: “Ngươi là cái gì đó, ta chỉ nói là có khó khăn, cũng không có nói là hết cách a!”

Nói tới đây Đế Á dừng một chút, nhìn về mặt hơi ngốc ngốc ngờ nghệch của hắn rồi tiếp tục nói: “Thương thế loại này chỉ có mục sư Quang minh hệ là có khả năng chữa khỏi hoàn toàn. Dù Thủy hệ trị liệu thuật của ta cũng có thể chữa trị nhưng là có chút khó khăn!”

Nghe những lời này Lý Dật khẽ nhủ mấy bất đắc dĩ nói: “Nhưng mục sư bên ngoài không chịu ra tay trị liệu cho động vật a! Nếu vậy ngươi có thể nói ra một cuộc là khó khăn gì, chúng ta có thể tự mình giải quyết hay không?”

Thờ dài một tiếng, Đế Á chậm rãi nói: “Mặc dù... Quang hệ cùng Thủy hệ đều có trị liệu đích pháp thuật, nhưng là... So sánh mà nói, quang hệ đích ma pháp mới là trị liệu thương bệnh hữu hiệu nhất, Thủy hệ pháp thuật mặc dù cũng có thể trị liệu, nhưng lại đã bị hạn chế rất lớn!”

Dừng một chút, Đế Á tiếp tục nói: “Quang hệ trị liệu pháp thuật là lợi dụng nguyên lý ‘quay ngược’, làm cho thân thể quay về trạng thái tốt nhất trước khi bị thương. Thủy hệ trị liệu pháp thuật kì thật chính là sử dụng Thủy hệ công năng có đặc tính làm dịu, làm cho vết thương khôi phục và sinh trưởng lại nhanh hơn bình thường, trong thời gian ngắn nhất làm cho vết thương khép miệng bình phục lại!

Lý Dật khó hiểu khi nghe nàng giải thích, hắn nghi hoặc hỏi: “Dù phương pháp không hoàn toàn giống nhau nhưng mà... Không phải cả hai đều có thể trị thương sao?”

Lắc lắc đầu, Đế Á giải thích: “Không, khác biệt là rất lớn a! Quang hệ trị liệu thuật kì thật là một loại ‘quay ngược thời gian’. Có thể làm cho tay chân đứt lìa hàn gắn lại, mất mù thấy ánh sáng nhưng... Thủy hệ trị liệu thuật thì không được như vậy. Nó chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ phục hồi của ngươi mà thôi, nếu như tay chân đứt lìa thì tuyệt đối không cách nào hàn gắn lại như cũ. Đây chính là bản chất của sự khác biệt!”

Dừng một chút, nàng quay đầu nhìn Tiểu Cường nói: “Ví dụ như hạt tử này, lớp vảy hộ thân trên lưng của nó đã hoàn toàn lún vào trong, không còn cách khôi phục, còn có... Do thời gian đã lâu không được chữa trị, toàn bộ chất dịch trong cơ thể gần như cạn kiệt, nội tạng thì bị phá huỷ đang trong tình trạng thối rữa, không còn sinh khí! Hoàn toàn không có khả năng khép lại. Đây là vấn đề khó khăn mà Thủy hệ ma pháp trị liệu không thể giải quyết a!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Sinh Mệnh Cộng Hưởng

Nhưng mà...

Không chịu khuất phục nhìn Đế Á, hắn quát cường nói: “Nhưng mà ngươi không phải mới vừa nói vẫn còn có biện pháp trị liệu đó sao?”

Hơi gật đầu, Đế Á nói: “Quả thật, mặc dù Thủy hệ trị liệu pháp thuật không thể trợ giúp Tiểu Cường nhưng không phải không có cách nào cứu sống nó. Theo ta biết vẫn còn có một loại biện pháp có thể chữa khỏi cho nó!”

“Cái gì? Là biện pháp gì? Ta xin ngươi nhanh nói cho ta biết a!” Nghe xong Đế Á nói, Lý Dật không khỏi đau khổ mà van xin cầu khẩn nàng.

Nhìn bộ dáng vội vàng của hắn, Đế Á chợt lên giọng nghiêm túc, chăm chú nhìn hắn nói: “Trước khi ta nói ra phương pháp này, có chuyện ta nghĩ cần phải xác định cho rõ ràng một chút. Ngươi nên thành thật nói cho ta biết, hạt tử này đối với ngươi có phải hay không là thật sự quan trọng. Ngươi phải biết rằng, để tiến hành cái phương pháp cứu mạng hạt tử mà ta sắp nói ra kia, ngươi ắt phải hy sinh rất nhiều!

Nghe Đế Á nói những lời nghiêm túc như vậy nhưng hắn ta lại không chút do dự mà trả lời nàng: “Mặc kệ phải nỗ lực hy sinh bất cứ điều gì, ta đều phải cứu sống cho được Tiểu Cường, hắn đối ta thật sự quá trọng yếu, vô luận phải đánh đổi cái gì, ta đều tuyệt không hối hận!”

Nhìn sâu vào đôi mắt hắn một cái, ánh mắt của Đế Á không khỏi lộ ra thần sắc tán thưởng, nàng mỉm cười rồi nói: “Đương nhiên, ngươi có lẽ sẽ phải hy sinh rất nhiều, nhưng là cũng có thể, ngươi sẽ nhận trở lại cái loại tiện nghi to lớn gì gì đó không biết chừng. Là tốt hay là xấu, hết thảy chỉ có thể dựa vào vận số của ngươi mà thôi. Ngươi phải xác định thật rõ có hay không sử dụng phương pháp này?”

Quả quyết gật đầu, hần kiên định nói: “Không sai, chỉ cần có thể cứu sống Tiểu Cường, vô luận muốn ta làm cái gì, ta đều nguyện ý, mời ngươi nhanh chóng bắt đầu đi!”

Được rồi!

Thấy Lý Dật quả quyết dứt khoát như thế, Đế Á gật đầu nói: “Nếu ngươi đã quyết định như vậy thì bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết. Nếu muốn chữa khỏi cho con hạt tử này thì chỉ cần ngươi cùng nó ký kết cộng sinh khế ước, điều này khá dễ làm cho nó trở thành bốn mạng thú của ngươi. Cứ như vậy thì hạt tử này sẽ có được tân sinh mạng để sống. Còn kết quả sẽ phải như thế nào, ta cũng không biết!”

Dùng một chút năng lực tiếp tục giải thích: “Sau khi trở thành bốn mạng thú của ngươi, tính mạng của các ngươi sẽ cộng hưởng cùng nhau. Nói cách khác, sinh mạng lực của ngươi cùng với sức sống của hạt tử hiện tại còn lại, đem tất cả của hai người các ngươi cộng lại rồi tiêu hao đi. Sau khi sinh mạng lực hai người tiêu trừ lẫn nhau rồi chia đều đi cũng đồng nghĩa với việc tuổi thọ hai người các ngươi là giống nhau vậy!”

Này...

Nghe xong Đế Á nói, hần không khỏi có chút chần chờ do dự. Chuyện này thật quý giá a! Cái gì cũng có thể cộng hưởng, nhưng mà... Tính mạng cũng có thể cộng hưởng sao? Cái loại lý thuyết thế này thì hần ta thật sự là lần đầu tiên nghe nói a!

Chính ngay lúc đang kinh ngạc thì Đế Á tiếp tục nói: “Ta không thể không nhắc nhở ngươi, nói đại khái, sinh mệnh bình quân của hạt tử là không vượt quá mười năm. Đặc biệt là tình trạng hiện tại của con hạt tử này, sức sống hay tuổi thọ của nó hần là đã mất đi rất nhiều, rất có thể, ngươi vì nó mà sẽ giảm một nửa tính mạng a, ngươi cần phải nghĩ kỹ!”

Chi chi...

Tựa hồ nghe hiểu những gì hai người kia đang nói, Tiểu Cường gian nan ngẩng đầu, đôi mắt nhỏ lo lắng nhìn Lý Dật, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh chi chi...

Hần cùng Tiểu Cường đã ở chung cùng nhau hơn ba năm dài, mặc dù Tiểu Cường không nói được tiếng người, nhưng là bọn họ thật sự quá quen thuộc nhau. Từ ánh mắt kia Lý Dật biết là nó muốn hần không nên đáp ứng cái chuyện này, nó nguyện ý chính mình dù có chết đi cũng không muốn tiêu hao tính mạng lực của Lý Dật a!

Thật tình mà nói, khi đứng trước một lựa chọn quan trọng tới sinh mệnh bản thân như vậy thì ai mà không do dự lo lắng. Lý Dật cũng không ngoại lệ a! Nhưng khi hần chứng kiến ánh mắt của Tiểu Cường nhìn hần, lo lắng cho hần dù rằng nó sắp chết, nhất thời khiến hần nghĩ tới rất nhiều việc.

Hơn ba năm qua, không rõ đã bao lần Tiểu Cường cứu mạng hần. Cũng bởi vì cứu hần mà đã chịu không ít thương tật. Thật bản thân Lý Dật cũng không nhớ rõ đến tột cùng đã có bao nhiêu lần, nhưng là hần đã từng làm chuyện gì cho Tiểu Cường chưa?

Mãnh liệt cắn chặt hàm răng hần quả quyết ngẩng đầu nhìn Đế Á nói: “Không có gì phải do dự! Ta nói rồi, vô luận kết quả sẽ phải như thế nào, ta cũng sẽ không hối hận. Hãy nói cho ta biết nên làm như thế nào!”

Thấy hần vẫn như cũ dứt khoát giữ vững quyết định của mình, Đế Á không thể kiềm chế bản thân mà lộ ra chút thần sắc tán thưởng. Nhìn thấy ánh mắt đó của nàng, Lý Dật không khỏi có phần xấu hổ, thật ra... Về mặt nào đó mà nói, hần đã bị Tiểu Cường làm cho cảm động còn về phương diện khác, hần căn bản không tin rằng tính mạng cũng có thể cộng hưởng a!

Sinh mạng là cái gì? Nó không phải là vật thể mà ngươi nói chia xẻ thì sẽ chia xẻ sao? Hần thật sự muốn nhìn xem, như thế nào mới có thể đem tính mạng lực của hần chia sẻ Tiểu Cường...

Trong phút giây chờ đợi này, Đế Á hơi do dự chỉ tay về hướng cái vòng bạc trước ngực hần nói: “Ngươi chỉ cần lấy tay cầm lấy huyền thú bàn kia và cùng tụng niệm theo ta!”

Nghe xong Đế Á nói, hần nghi hoặc nhìn nhìn nàng, tay thì cầm lấy cái vòng bạc mà nhìn một chút, nửa ngờ nửa tin cầm nó bên tay phải của mình, khó hiểu hỏi: “Như vậy có thể sao? Kế tiếp sẽ phải làm gì?”

Phảng phất không có nghe đến những lời này của hần, Đế Á giọng trầm thấp nói: “Ngươi nhắm mắt lại, tĩnh tâm mà cảm thụ vòng tròn đang nắm giữ trong tay ngươi, dùng tâm linh bản thân ngươi mà hô hoán kêu gọi nó...”

Theo những gì Đế Á nói, hần bán tín bán nghi thử dựa theo như đó mà thử làm. Lúc mới bắt đầu, cái cảm giác gì cũng không có không thấy, chỉ là cảm giác bề mặt vòng bạc mang theo nhiệt độ cơ thể của hần. Nhưng chậm chậm dần dần sau đó, không biết có phải hay không do ảo giác của Lý Dật, tựa hồ cảm giác được bề mặt vòng bạc tản mát ra một loại ‘khí tức’ không cách nào hình dung nổi, âm áp mà lại uy nghiêm, làm cho nội tâm hần không tự chủ được liên phát sinh ra một loại cảm giác kính sợ!

Ngay tại lúc này, thanh âm của Đế Á tiếp tục vang lên: “Hiện tại, ngươi hãy niệm theo ta – Thần linh sáng tạo thế gian vạn vật a, ta nguyện ý cùng sinh vật trước mặt, đạt thành tính mạng cộng hưởng, thỉnh xin ngài hãy tiếp nhận lời thỉnh cầu thành tín nhất của con dân này!”

Cảm thụ được bề mặt ngân bàn qua cảm giác, hần thì thảo theo những gì mà Đế Á đang ê a niệm tụng. Theo những lời niệm tụng xuất ra từ miệng hần thì đồng thời hần tựa hồ cảm giác được có đồ vật nào đó từ bên trong cơ thể bị hút ra bên ngoài. Cái thứ đang bị hút ra khỏi thân thể kia dường như đang bồi hồi quyến luyến vờn quanh cơ thể hần. Sau đó lại chậm rãi hướng một phương đi tới!

Lý Dật ngạc nhiên mở mắt nhìn quanh, sau khi mọi vật lọt vào trong tầm mắt hắn thì thiếu chút nữa hắn bật kêu lên thành tiếng, giờ phút này... Xung quanh thân thể Lý Dật là một tầng quang mang màu xanh biếc, một đạo màu xanh biếc quang mang xúc tua, đang từ bên cạnh hắn kéo dài đi ra ngoài, hướng Tiểu Cường đi tới...

Cũng ngay lúc hắn mở mắt thấy mọi vật trong tích tắc thì quang mang màu xanh biếc như cái xúc tua đang mạnh mẽ tiếp xúc tới thân thể Tiểu cường, nhất thời... Hắn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, không gian trước mặt một trận ‘trời nghiêng đất lở’ quay cuồng, trước mắt chỉ là một màu đen tối tăm. Chuyện kể tiếp sau đó thì cái gì hắn cũng không biết!

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc... Lý Dật cũng khôi phục ý thức trở lại, nhưng là... Vô luận hắn cố gắng như thế nào cũng không mở ra được con mắt của mình, hơn nữa... Hắn rõ ràng cảm giác được, cơ thể của hắn, tinh thần của hắn, đều phi thường suy yếu. Cứ như vậy mà nằm đó không nhúc nhích nổi, hắn cảm giác đầu óc cực kì mê muội, bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu một lần nữa.

Đúng lúc này, bên cạnh Lý Dật chợt vang lên một giọng nói vừa già nua mà vừa lại rất uy nghiêm: “Như vậy xem ra đây đúng là huyền thú bàn! Nói cách khác, hắn cũng sẽ không có khả năng dựa vào vòng bình thường mà đạt thành sinh mạng cộng hưởng a, phải biết rằng... Chỉ có ma pháp vật phẩm do Thần lưu lại, mới có thể dựa vào thần thức bên trong mà hướng tới Thần tiến hành cầu khẩn a!”

Ân!

Lại có thêm một giọng nói khác vừa già nua mà âm thanh vừa hùng hậu tiếp lời nói: “Không sai! Huyền thú bàn này không thể nào giả được, hơn nữa..... Xem người này vì con hạt từ kia mà ngay cả tính mạng cũng có thể không cần, thật không giống loại người hiểm ác, ta xem ra... Chúng ta không cần phải hoài nghi làm gì, đơn độc từ điểm đó mà xem xét thì lão thành chủ đã không có chọn lầm người, người này quả thật không tầm thường a!”

Đúng vậy!

Lại thêm một giọng nói già nua khác cất lên nhưng là âm thanh nữ tính tiếp lời nói: “Tiểu tử này về mặt trông rất thiện lương, người xem về mặt hắn ngủ, hồn nhiên trong sáng cỡ nào a! Người như vậy như thế nào có thể là loại người đại gian đại ác chứ? Hơn nữa... Người này tướng mạo bất phàm, lấy thuật xem người của lão thân mà xét, hắn nhất định là người có đại trí tuệ. Ta đã dò xét qua, đại não của hắn hoạt động ở cường độ cao đến dọa người a! Hơn nữa tinh thần lực của hắn cũng rất cao, theo kiến thức của ta thì chưa có ai hơn hắn a!”

Đúng vậy! Đúng vậy!

Đế Á vui mừng reo lên nói: “Hắn khẳng định là không có gạt chúng ta. Không tính tới chuyện hắn đồng ý vì hạt từ kia hy sinh một nửa sinh mạng lực, cũng không nói tới tướng mạo của hắn có thiện lương hay không, hay chuyện thật giả của huyền thú bàn, đơn độc chỉ nói tới thái độ của hắn ta đối với cái chiếc ghế thành chủ này thì không thể nào là giả được”.

Dừng một chút, Đế Á thở dài nói tiếp: “Chờ hắn tỉnh lại các ngươi có thể quan sát hắn một chút. Hắn đối với vị trí thành chủ của Mê thành chúng ta căn bản là không cần a! Đối với thái độ bất cần đó có thể giả bộ sao? Ta xem ra không cần phải đi thăm dò xác nhận nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Thành Chủ Bảo Tọa

Hơn nữa...

Chần chờ một chút, Đế Á tiếp tục nói: “Nếu như chúng ta không tin nhiệm hắn, tạo cho hắn nhiều điều phiền toái, ta sợ hắn sẽ chạy mất. Cứ như vậy thì việc phục hưng Huyền chi nhất tộc của chúng ta, mục tiêu chấn hưng Mê thành sẽ lại kéo dài thêm mà thôi!”

Ân!

Người thứ nhất lên tiếng đồng ý là một người có thanh âm già nua nói: “Không sai, tiếp tục kiểm tra thân phận hắn bây giờ đã không còn là việc cần phải làm nữa. Nếu như hắn là kẻ lừa đảo, cho dù chúng ta có kiểm chứng, chỉ sợ hắn cũng đã sớm chuẩn bị đủ mọi lời để mà ứng phó cùng chúng ta. Tiếp tục tiến hành việc kiểm chứng đó chỉ làm hỏng chuyện mà thôi. Không có bất kì điểm tốt đẹp gì a!”

Lời nói của lão giả kia âm thanh vừa ngưng thì một giọng nữ cao tuổi khác liền tiếp lời nói: “Đúng vậy! Cứ để cho hắn tiếp nhận vị trí ‘bảo tọa’ kia đi! Dù sao có tứ đại trưởng lão chúng ta ở một bên giám thị, nếu như hắn không đủ tư cách, hoặc giả thuyết hắn là giả mạo, chúng ta lập tức ngăn lại, hơn nữa

phế bỏ hần cũng không muộn a!”

Không!

Một giọng nói vừa già nua mà vừa lại hùng hậu với thanh âm không đồng ý mở miệng nói: “Kì thật không cần phải để ý hần có phải là giả mạo hay không? Chỉ cần hần dẫn dắt Huyền chi nhất tộc đi tới hưng vượng, chỉ cần hần có thể chấn hưng Mê thành, như vậy cho dù hần không phải là người mà lão thành chủ phái tới thì đã sao nào?”

Đúng! Đúng! Đúng! Cứ như vậy quyết định đi...

Thảo luận đến đây thì bọn họ bốn người xem ra cũng có quyết định sau cùng. Mặc dù đang chìm trong hôn mê, trong lòng Lý Dật cũng không khỏi âm thầm cười khò, xem ra... Một cái thành đồ nát như Mê thành vậy mà muốn trở thành thành chủ chính thức, cũng không phải là một sự tình đơn giản a, con đường Lý Dật phải đi còn rất dài rất dài!

Đúng lúc này, tinh thần của Lý Dật không khỏi chấn động nhẹ một cái. Mặc dù đang nhắm mắt nhưng mà hần rõ ràng cảm giác được tại bên cạnh mình có một sinh vật, giờ phút này... Sinh vật này đang tỏ ra hết sức thân mật, ý lại, yêu quý nhìn nhìn hần. Trong nội tâm của sinh vật nọ tình khiết giống như một hải tử làm cho Lý Dật có thể rõ ràng cảm thụ được. Hần nắm bắt tất cả những suy nghĩ của sinh vật kia như là của chính bản thân mình vậy!

Đừng hiểu lầm! Loại cảm tình phát ra từ trong tâm của sinh vật kia không phải loại tình yêu say đắm nam nữ. Đó là một loại rất phức tạp, là một loại cảm tình rất thánh khiết, có điểm giống như tình phụ tử hoặc là mẫu tử. Hơn nữa pha trộn chút sùng bái, một loại tình cảm như là cảm giác mang ơn và ý lại phức tạp pha trộn vào nhau!

Tiểu Cường!

Cơ hồ như là bản năng, Lý Dật lập tức phán đoán ngay rằng sinh vật kia là cái gì cho dù hần không cách nào mở mắt xem được. Nhưng mà hần có thể khẳng định chắc chắn đó chính là Tiểu Cường! Chỉ là... Hần tại sao đột nhiên có cảm giác rõ ràng được thế giới nội tâm của Tiểu Cường chứ? Chẳng lẽ là một loại công năng đặc dị sao?

Còn đang nghi hoặc thì đột nhiên... Một đạo năng lượng thuần khiết mạnh mẽ từ vị trí của Tiểu Cường truyền tới Lý Dật, nhanh chóng bao trùm cơ thể hần, cùng lúc đó... Vài tiếng kinh hô vang lên.

Sau khi bị luồng năng lượng kia đánh sâu vào làm cho tinh thần vốn đã yếu ớt của Lý Dật cơ hồ lập tức như đóng băng, bất quá... Trước khi hần lâm vào hôn mê, hần lơ mơ nghe được giọng nói của Đế Á có chút vui mừng pha lẫn sợ hãi thốt lên: “Ta phán đoán quả nhiên không sai, sức sống của hạt tử này quả là siêu cấp ương ngạnh a, hiện tại... Sau khi nó khôi phục hoàn toàn đã bắt đầu có lại được sinh mạng năng lượng! Cộng hưởng mà, rất nhiều thứ sẽ tự nhiên chia đều ra cho cả hai thời, nhưng mà lần này...”

Mặc dù rất cố gắng muốn nghe xong những gì Đế Á nói nhưng mà hần rốt cuộc không có khả năng trụ vững. Một lần nữa hần bị sóng năng lượng đánh sâu vào não làm cho ngất đi...

Trải qua một giấc ngủ thật lâu! Cảm giác như là đã có một cơn mơ mộng êm đềm! Lý Dật hải lòng mở mắt tỉnh giấc. Lười biếng tới nỗi không muốn ngồi dậy, lấy hai tay vuốt vuốt mắt. Khi hần buông tay ra thì bị cảnh tượng trước mặt làm cho phải há hốc mồm kinh ngạc.

Giờ phút này... Hần đang nằm trên một cái giường gỗ. Tại phía trước giường đang song song đứng thẳng bốn người. Trong đó một người che mặt là Đế Á thì hần đã gặp qua, ba người khác thì một người là một lão đầu trắng kiện với râu mép màu hồng, một người là một lão giả với mái tóc vàng vàng. Còn lại là một người trung niên nữ nhân với mái tóc trên đầu màu xanh biếc!

Nhìn bốn người kia, Lý Dật biết... Đây chính là Mê thành tứ đại trưởng lão. Trong lúc hôn mê Lý Dật nghe được giọng nói xung quanh mình, hần chính là bọn họ nói chuyện cùng nhau...

Chính trong lúc suy tư, Đế Á cười mở miệng nói: “Hiện tại xem ra ngươi quả nhiên không có có bất cứ tổn hại nào a. Năng lượng sinh mệnh bây giờ của ngươi chẳng những đã khôi phục mà sợ rằng so với trước khi hôn mê mạnh lên không ít a!”

Lý Dật có chút xấu hổ đưa tay sờ sờ đầu. Nói thật ra cho tới bây giờ hần cũng không quá tin tưởng tính mạng cũng có thể cộng hưởng, bất quá... Sự thật đã xảy ra trước mặt rành rành như vậy. So sánh với trước khi hôn mê thì tinh thần hiện tại của hần đủ làm người sợ hãi. So với trước kia, tinh thần lực ít nhất sung túc mạnh mẽ gấp đôi!

Được rồi!

Đang lúc hần âm thầm xấu hổ thì nghe Đế Á cười nói: “Đến đây! Ta thay ngươi giới thiệu một chút!”

Vừa nói chuyện, Đế Á đi tới một đầu tóc vàng đích lão giả trước mặt, đổi ta giới thiệu nói: “Vị trưởng lão thứ nhất này chính là Đại trưởng lão trong Mê thành tứ đại trưởng lão -- chương quản việc huấn luyện Phong hệ huyền thú -- Từ Đế Khắc!”

Lão đầu tiên là cười cười đối với Đế Á, sau đó nói với Lý Dật: “Ngươi không cần quá để ý tên của ta. Theo thói quen của dân chúng trong Mê Thành thì mọi người đều là dựa theo ma pháp hệ chương quản để mà xưng hô. Thế nên ngươi sau này gọi ta là Phong trưởng lão được rồi!”

Mọi người đều ra vẻ thân thiện chào hỏi hần nên Lý Dật tự nhiên không thể nào ngồi trên giường mà nói chuyện. Không nói tới quan hệ của hần cùng bốn vị trưởng lão, chỉ là dựa trên tuổi tác cũng đủ cho hần không thể làm càn. Kính già yêu trẻ! Đây chính là những gì thầy cô cùng cha mẹ từ nhỏ đã bắt đầu

dạy dỗ cho hần a!

Vù!

Mạnh mẽ dứt khoát bật dậy khỏi giường. Cung tay khom người chào Phong trưởng lão đồng thời chăm chú nói: “Phong trưởng lão khỏe a!”

Ách!

Tựa hồ như không có đoán trước đến việc hần sẽ hành xử như vậy nên dù cho Phong trưởng lão là người lớn tuổi già dặn đến vậy cũng không khỏi ngây ngẩn cả người. Dựa theo sự giải thích trong lòng lão thì vô luận nói như thế nào, trước mắt tiểu tử này cũng là đảm đương vị trí thành chủ, có thể khách khí khiêm tốn, nhưng cái cách tỏ ra cung kính đến như vậy thì không ai có thể đoán trước a!

Ngươi...

Chần chờ nghỉ hoặc nhìn hần, Phong trưởng lão sau đó buông lời hỏi: “Ngươi tại sao lại tỏ vẻ cung kính như thế đối với ta? Ngươi là thành chủ a!”

Nghe xong Phong trưởng lão nói, hần khó hiểu ngẩng đầu nói: “Tôn kính ngươi có gì sai sao? Vô luận là có địa vị ra sao thì ‘kính già yêu trẻ’ đều hần là vấn đề đạo đức mà mọi người phải tuân thủ, không phải sao?”

Ấn? Kính già yêu trẻ?

Nghe xong Lý Dật nói, Phong trưởng lão kinh ngạc liếc mắt nhìn hần một cái. Sau khi tán thưởng gật đầu thì không có nói cái gì nữa, bất quá... Ánh mắt hần nhìn Lý Dật so với vừa rồi đã hoàn toàn bất đồng khác biệt, rõ ràng có chút hân thưởng hâm mộ!

Ngay sau đó Đế Á đi tới bên cạnh hồng phát lão giả cười giới thiệu: “Còn vị này là nhị trưởng lão chương quản trông coi tất cả Hỏa hệ huyền thú -- Thụy Tư Đặc! Sau này ngươi có thể xưng hô là Hỏa trưởng lão.”

Đế Á vừa nói dứt lời thì Thụy Tư Đặc với râu mép đỏ hồng kia liền lớn tiếng hét lên: “Tiểu tử, ngươi không nên khom người cúi đầu chào ta. Ta nhất định không chịu được cái loại cư xử này, hay là ngươi cứ gạt đầu thôi!”

Không có chút xấu hổ nào, dù sao thì... Cho dù đối diện với lão giả trên địa cầu, các lão cũng không thích mọi người ra vẻ khom lưng cúi đầu chào mình. Nhìn Thụy Tư Đặc dị thường với bộ râu mép chính tề màu đỏ, hần không khỏi mỉm cười nhìn lão gật gật đầu chào, chân thành nói: “Thật vui khi quen biết ngài, bộ râu mép kia thật sự rất đẹp!”

Có đôi khi trong cách cư xử giữa người với người, lắm lúc chỉ dựa vào một chút duyên phận. Rất nhiều lúc câu nói đầu tiên có thể cho hai người hoàn toàn xa lạ trở thành tri kỷ, hôm nay Lý Dật lần nữa nghiệm chứng được những lời này!

Nghe được hần buông ra lời khen tặng đầy khích lệ bộ ria màu đỏ kia, Thụy Tư Đặc mở to miệng hưng phấn phá lên cười. Vừa cười vừa mừng rỡ nói: “Ấn... Tiểu tử ngươi thật tinh mắt, sau này có thời gian chúng ta cần phải thân cận thân cận nhiều vào a!”

Gật đầu thật mạnh đáp lời lão, kì thật... Hần cũng rất thích cái loại tính cách vừa hào sảng thẳng thắn mà vừa dững cậm chân thành như vậy. Mặc dù chỉ vừa mới gặp gỡ tiếp xúc nhau nhưng qua mấy câu chào hỏi kia, Lý Dật cơ hồ cũng đã hiểu rõ lão là loại người gì.

Tiếp theo sau đó Đế Á hần giới thiệu người trung niên nữ nhân còn lại. Nàng là tam trưởng lão chương quản tất cả Địa hệ huyền thú, tên gọi Bồ Lai Tây... Lúc này đây, Lý Dật cũng không có cúi đầu, chỉ là dùng ánh mắt tôn kính nhìn nàng một chút. Sau đó hần gật đầu chào bắt chuyện!

Lúc này gặp mặt thoạt nhìn tựa hồ không quan trọng. Nhưng trên thực tế thì lần này gặp mặt đúng là làm cho Lý Dật thành công chiếm được sự tán thưởng của tứ đại trưởng lão. Mà chỉ có được sự tán thưởng của tứ đại trưởng lão thì bọn họ mới có thể vô điều kiện tín nhiệm mà giữ chân hần lại!

Cấp cho Phong trưởng lão tự ví mình thanh cao kia cái khom lưng cúi người hành lễ rất cao quý. Buông ra lời khen ngợi chân thành với vị Hỏa trưởng lão tính cách hướng ngoại kia. Cho tính cách thành thực chừng chạc Địa trưởng lão lấy tôn kính mà nhìn nàng chăm chú. Cùng với Đế Á nhu tình như nước lúc gặp nhau trước đây đã bộc lộ ra nét kiên cường mạnh mẽ của hần. Còn có phương pháp nào so với những điều này thỏa đáng hơn được chăng?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Bốn Mạng Huyền Thú

Sau khi giới thiệu xong tứ đại trưởng lão, Đế Á cười cười nhìn Lý Dật nói: “Tốt lắm, Mê thành tứ đại trưởng lão đã giới thiệu xong hết rồi, như vậy hiện tại... Ngươi không phải cũng nên giới thiệu một chút về chính mình hay sao?”

Nghe xong Đế Á nói, hắn không khỏi khò khò đầu, cười khỏ nói: “Kì thật... Ta cũng không có cái gì tốt để mà giới thiệu, ta chính là một người bình thường a! Tên ta đã nói cho các ngươi, ta gọi là Lý Dật, ngoài ra không có gì đặc biệt!”

Nghe xong lời hắn nói, tứ đại trưởng lão không khỏi ngây ngẩn cả người. Theo sự hiểu biết của bọn họ thì nếu là người mà lão thành chủ đã chọn lựa, nói như thế nào thì cũng phải có điểm đặc biệt! Tối thiểu thì tinh thần lực của tiểu tử này quả thực không thấp. Chính là người thích hợp nhất để tu luyện huyền thú, hắn như thế nào có thể đem chính mình nói thành bình thường chứ? Phải biết rằng... Thiên tài có thiên tư hơn người như vậy trước đây chưa từng gặp qua a!

Hơi có chút suy tư, tứ đại trưởng lão đồng thời lựa chọn trầm mặc. Cơ hồ đồng thời, bọn họ đều xem thiếu niên trước mắt này, coi như là hắn khiêm nhường. Một người có tinh thần lực cao đến như vậy thì tại Mê thành tuyệt đối là nhân vật cấp bậc đại thần a!

Trong lúc nhất thời, trong phòng yên tĩnh dị thường. Tứ đại trưởng lão đều âm thầm suy tư, vô luận như thế nào... Nhất định phải đem tiểu tử này nhận thành môn hạ của chính mình. Tinh thần lực cao đến vậy, đứa bé này tất nhiên hội trở thành ngự thú giới kinh khủng nhất cấp từng tồn tại a. Nhân tài như vậy, nếu như bị những người khác đoạt đi, vậy thì thua sút đối phương là điều chắc chắn!

Mặc dù cùng là Mê thành tứ đại trưởng lão, nhưng mà kì thật... Tứ đại trưởng lão trong lúc này cạnh tranh phi thường kịch liệt. Ai cũng hy vọng môn hạ của chính mình sẽ là một người xuất sắc!

Trông thấy tứ đại trưởng lão trầm mặc nghĩ ngợi, Lý Dật khẽ quay đầu hướng chung quanh nhìn một chút, rất nhanh... Hắn nhìn thấy Tiểu Cường đang thoải mái nằm trên cỏ bên ngoài cửa sổ kia. Nhìn cái loại khí tức vừa quen thuộc vừa lạ lạ của Tiểu Cường, hắn không khỏi ngạc nhiên há to miệng.

Hiện tại thì Tiểu Cường bây giờ với Tiểu Cường trước kia đã không còn giống nhau nữa rồi! Thể tích hình dáng bên ngoài không có gì biến hóa. Nhưng xem kĩ thì ngoại hình có một ít thay đổi xảy ra, càng thêm gầy gò, cũng càng thêm cường cường mạnh mẽ.

Biến hóa thay đổi rõ rệt nhất chính là màu sắc nơi thân thể nó. Trước kia là đỏ và đen giao nhau, nhưng mà hiện tại... Tiểu cường đã hoàn toàn biến thành màu đen. Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, hắc sắc khô ráp chiếu sáng lờ lờ tản ra quang mang dị thường!

Tiểu tử ngươi a, vận khí thật sự là không tồi! Chuyện tốt như vậy đều nhằm vào ngươi!

Chính vào lúc Lý Dật đang quan sát Tiểu Cường thì âm thanh của Đế Á bên cạnh vang lên: “Ngươi còn không biết sao, bởi vì cộng sinh khế ước, cho nên sau khi Tiểu cường khôi phục, đem sinh mạng lực dư thừa phần trả lại cho ngươi. Hiện tại sinh mạng lực của ngươi cũng là một loại siêu cấp ương ngạch a! So với người thường thì sợ rằng mạnh hơn gấp đôi a!”

A!

Nghe xong Đế Á nói, Lý Dật không khỏi bật thốt lên tiếng kêu kinh ngạc. Nhìn về mặt kính ngạc của hắn, Đế Á cười dài tiếp tục nói: “Ngươi hẳn là cảm giác được rõ ràng, tinh thần của ngươi bây giờ càng thêm cường đại. Hơn nữa sinh mạng lực cũng phi thường dồi dào. Những điều này đều là do ngươi hưởng từ hạt tử a!”

Khó hiểu gãi gãi đầu, Lý Dật hắc hắc cười nói: “Ngươi đang nói cái gì a, ta không hiểu được rõ ràng lắm a, chẳng lẽ.... Sinh mạng lực thật sự có thể chuyển nhượng sao? Điều này... Điều này thật quá khó khăn để hiểu a!”

Cái gì!

Đế Á kinh ngạc mở to hai mắt, oán trách nói: “Chẳng lẽ tới giờ này ngươi vẫn còn không tin sao? Chẳng lẽ ngươi không có cảm giác được, ngươi cùng hạt tử này trong lúc đó đã thiết lập tâm linh cảm ứng sao?”

Àn!

Nghe xong Đế Á nói, hẳn cả người không khỏi run lên. Đúng vậy, loại cảm giác này chẳng những là có mà còn dị thường rõ ràng, chẳng lẽ... Hết thảy những cái đó đều là sự thật chẳng?

Chính trong lúc suy tư, cõi lòng chìm vào nghi hoặc đủ chuyện thì Phong trưởng lão tại một bên ngắt lời nói: “A a... Không nên hoài nghi nữa! Mặc dù đạo lý bên trong không ai có thể giải thích nói ra cho rõ ràng được nhưng mà sự thật chính là như vậy. Ta nói thiệt cho ngươi biết, chúng ta bốn người, ai cũng đều có bốn mạng thú của chính mình a!”

A!

Không thể tin nhìn tứ đại trưởng lão. Đối với lời bọn hắn nói, Lý Dật thật sự rất khó tin tưởng. Nhìn thấy vẻ mặt không tin tưởng của hắn, tứ đại trưởng lão nhìn nhau liếc mắt một cái, theo sau... Phong trưởng lão lắc đầu nói: “Ngươi đã không tin, như vậy cũng tốt... Chúng ta sẽ cho ngươi xem bốn mạng thú của mình!”

Thanh âm chưa dứt, Phong trưởng lão chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay hư hợp tại trước ngực, trong miệng thì thảo nói thầm cái gì đó, nhất thời... Một đạo quang mang màu vàng kim, chậm rãi bắt đầu tại hai tay đang chấp lại trước ngực của hắn đúng lúc này xuất hiện!

Ra đi! Bồn mạng thú của ta -- Trà Khả Lạp Tát!

Theo sau tiếng ngâm dài kia của Phong trưởng lão, nhất thời... Bên trong phòng kim quang điên cuồng xuất hiện. Giữa quảng sáng màu vàng kia, một âm thanh du dương réo rắt vang lên, một loại cảm giác vừa phiêu dật mà vừa lại như xa xôi cổ xưa, không thể ức chế trôi lên từ đáy lòng.

Kim quang chợt lóe rồi biến mất. Chờ cho hết thấy đều khôi phục, tại phía trước Phong trưởng lão xuất hiện một sinh vật đường nét ưu mỹ đến không chê vào đâu được. Khí chất cao quý, xinh đẹp giống như một sinh vật trong thần thoại!

Lý Dật có thể hoàn toàn khẳng định rằng hắn chưa từng gặp qua loại sinh vật này. Đường nét ưu mỹ duyên dáng, thân thể thon dài, cùng với đôi cánh thật lớn kia. Hết thấy mọi hình ảnh đập vào mắt kia cho dù Lý Dật tưởng tượng cũng đều tưởng không được a!

Làm cho người khác chú ý nhất chính là, trên da thịt của sinh vật này hiện đầy một tầng kim sắc thật nhỏ lân phiến. Tại bên dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống, thân thể chung quanh nó hình thành một tầng sáng phản xạ ánh sáng vàng vàng chớp động, thoát nhìn xinh đẹp cực kì!

Nhìn thấy bộ dáng tròn mắt há hốc mồm của hắn, Phong trưởng lão cười ngạo nghễ, thân mật lấy tay vuốt ve cái đầu ưu nhã với ba cộng lông vũ đang dựng thẳng lên của sinh vật kia, ngạo nghễ nói: “Đây là bồn mạng thú của ta, cũng là huyền thú duy nhất của ta – Phong Long xinh đẹp!”

Thần tình mê hoặc ngắm nhìn Phong Long vừa xinh đẹp vừa cao ngạo kia. Trông nó giống như là một quý bà quý phái cao sang đang khoe hương sắc, không ngừng tán ra xung quanh chính mình sự tao nhã cũng như cao quý! Thật sự rất đẹp!

Đại khái thật là lâu không có đi ra bên ngoài, Phong Long xinh đẹp kia sau khi liếc mắt nhìn Lý Dật một cái thì vỗ hai cánh ưu nhã bay lên, nhẹ nhàng tuyệt luân tại trong đại sảnh vờn quanh. Một mảnh phiến kim sắc lân phiến, lông lánh kim quang vàng vàng không ngừng hướng bên dưới phủ xuống!

Ai...

Địa trưởng lão sâu kín thở dài một tiếng, hâm mộ nói: “Không hổ là sinh vật xinh đẹp nhất, ưu nhã nhất trên thế giới này. Mặc dù ta đã gặp qua nàng rất nhiều lần nhưng mà mỗi một lần nhìn thấy nàng, nội tâm ta cũng nhịn không được mà kích động, nàng thật sự rất ưu nhã đẹp mắt!”

“Tốt lắm tốt lắm, người cũng đừng quá hâm mộ đến thế. Huyền thú chính là dựa vào thực dụng cùng thực lực mà phán đoán mà. Lục Linh của người cũng không kém a, không cần phải hâm mộ của ta!” Nghe xong Địa trưởng lão nói, Phong trưởng lão không khỏi khuyên bảo, bất quá... Trong lời nói của lão, Lý Dật có thể rất rõ ràng nghe ra sự đắc ý!

Hướng về Phong trưởng lão liếc mắt một cái, Địa trưởng lão âm thầm lắc đầu, như thể có gì mất mát nói: “Tốt lắm, nếu Phong trưởng lão đã biểu diễn bồn mạng thú kiêm huyền thú của hắn, ta đây cũng không thể không triển lộ một chút!”

Vừa nói chuyện, Địa trưởng lão chậm rãi khép lại hai mắt, hai tay nâng lên ôm lấy ngực, thì thảo ngâm tụng, theo những gì mà Phong trưởng lão ngâm tụng, một chùm quang mang xanh biếc nhanh chóng tại hai tay của nàng xuất hiện!

Ra đi! Bồn mạng thú của ta -- Tư Đề Khái Đa!

Theo sau tiếng hô hét kia của Địa trưởng lão, trong giây lát, trong phòng lục quang tràn lấp khoảng không, một trận run rẩy nổi lên khắp nơi, mặt đất bụi đất bay lên, cả nhà gỗ tựa hồ đều lay động lên, khí thế kinh người tới cực điểm!

A!

Đúng lúc tro bụi dần dần tan đi, hết thấy đều khôi phục bình thường, Lý Dật sợ hãi kêu lớn lên, này... Này xem như đồ vật gì đó a? Chẳng lẽ..... Đây là Địa trưởng lão bồn mạng thú sao? Trách không được nâng lại hâm mộ Phong trưởng lão đến thế. Bồn mạng thú của hai người, đồng thời cũng là huyền thú duy nhất của hai người, căn bản chính là khác biệt một trời một vực a. Hoàn toàn là hai thái cực trái ngược nhau mà!

Đó là cái gì?

Trên thực tế thì bồn mạng thú của Địa trưởng lão chính là một con khâu dẫn (con giun) đặc biệt lớn. Không thể so sánh khâu dẫn của Địa trưởng lão với các khâu dẫn bình thường khác. Con khâu dẫn này đường kính có quy mô cỡ hai thước, chung quanh cái miệng rộng tròn to hơn một thước dài kia là các xúc tu vò vò đâm ra tua tủa, không ngừng nhúc nhích!

Như vậy vẫn còn chưa hết kinh hãi. Làm cho người ta cảm thấy sợ hãi cùng không thích chính là trên da thịt quanh thân nó hiện đầy chất lỏng sền sệt giống như nước mũi không ngừng hướng phía dưới mặt đất rót xuống. Chỉ sau một lát, ngay dưới thân rơi xuống một vùng lớn!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 79: Huyền Thú Triển Kì

Con đại khẩu dẫn này thật sự là dài tới bao nhiêu? Cái này chẳng ai biết được biết được. Do nó từ dưới nền đất chui ra chỉ lộ ra cái đầu ở bên ngoài nên từ tình huống hiện tại xem ra hoàn toàn không cách nào đoán bên dưới nền đất kia còn dài bao nhiêu nữa!

Ngơ ngác nhìn con đại khẩu dẫn kia, vừa nhìn về mặt bị thương của Địa trưởng lão. Mặc dù nàng hiện tại đã là trung niên nữ nhân nhưng mà vô luận như thế nào, một người phụ nữ lại có một bồn mạng thú như vậy, Lý Dật đến thế nào đều không thể giải thích!

Nhìn thấy vẻ mặt kinh nghi của hắn, Địa trưởng lão tức giận, sắc mặt trắng không còn chút máu, liếc mắt một cái nói: “Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý a, lúc ấy ta bắt nó định làm bồn mạng thú cho ta thì nó vẫn chỉ là một cái ấu trùng trắng trắng mập mập dễ thương làm sao. Cũng không biết có bao nhiêu đáng yêu nữa!”

Nói tới đây thì Đế Á liền tiếp lời nói: “Ân! Thật sự là như vậy, nó tuyệt đối là ấu trùng đáng yêu nhất trên thế giới. Trước kia Địa tỷ tỷ mỗi ngày đều ôm nó ngủ, chỉ là... Chỉ là...”

Nói đến đây thì Đế Á cũng không biết nên nói như thế nào cho đúng. Địa trưởng lão cảm kích nhìn Đế Á liếc mắt một cái rồi bắt đầu tiếp lời nói: “Chỉ là sau khi trải qua mấy lần tiến hóa nó lại biến thành ra như bây. Điều này cũng không phải ta lúc ấy có thể tưởng tượng ra a!”

Các người có thôi đi không!

Trong lúc đang nói thì Hỏa trưởng lão lớn tiếng mạnh mẽ ngắt lời nói: “Nếu như không phải trùng bảo bảo của ngươi tiến hóa tiềm tàng đáng sợ thành như vậy, thì liệu ngươi đủ khả năng trở thành một trong tứ đại trưởng lão không? Ngươi biết rõ mà!”

Ai...

Nghe Hỏa trưởng lão nói, Địa trưởng lão hồi hận nhìn con đại khẩu dẫn của mình hồi hận nói: “Là lỗi của ta, vốn... Nó có thể vẫn trông rất đáng yêu dễ thương nhưng mà do ta quá hiếu thắng, kết quả... Kết quả...”

Trầm mặc một hồi thì Địa trưởng lão ngẩng đầu lên, hướng Lý Dật cảnh cáo nói: “Tiểu Dật, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, mỗi một lần huyền thú tiến hóa đều có vô số loại khả năng có thể xảy ra. Ngươi nghìn vạn lần không nên vì theo đuổi lực lượng mà cố ý để cho huyền thú của ngươi hướng tới phương cách tiến hóa bất bình thường. Nói cách khác là ngươi đừng làm gì để hối hận cả đời!” Vừa nói chuyện trong ánh mắt của Địa trưởng lão đã tràn ngập nước mắt!

“Địa tỷ tỷ, ngươi cũng đừng khổ sở tới như vậy. Mặc dù bộ dáng của nó hiện tại quả thật không quá đẹp mắt nhưng là cảm tình của các ngươi cho tới giờ không có đổi a, chẳng lẽ không đúng sao?” Đế Á nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của Địa trưởng lão, thấp giọng an ủi.

Xoa xoa nước mắt, Địa trưởng lão có chút gât đầu cảm kích nhìn liếc mắt Đế Á một cái sau đó quay đầu nói với Lý Dật: “Tuy là nói như vậy nhưng mà ta không thể không thừa nhận, lúc ấy ta quả thật đã sai lầm, ta không nên cố chấp như thế!”

Dừng một chút, Địa trưởng lão giống như chìm vào trong dòng suy nghĩ khê thì thảo nói: “Năm đó ta rất thích ấu trùng bảo bảo của ta. Mỗi ngày đều cùng nhau huấn luyện, cùng nhau vui vẻ. Theo thời gian trôi qua thì chúng ta phối hợp càng ngày càng ăn ý, uy lực của trùng bảo bảo cũng càng lúc càng lớn!”

Nói tới đây thì Địa trưởng lão tựa hồ như nhớ tới cái gì, sắc mặt liền thay đổi, thanh âm cũng run rẩy đứng lên, hoảng sợ nói tiếp: “Nhưng mà vào ngay lúc ấy thì đại tài giành chức trưởng lão mỗi sáu mươi năm một lần cũng sắp bắt đầu rồi!”

Cái gọi là đại tài để chọn lựa trưởng lão kia thật ra chính là muốn trong thế hệ trẻ tuổi đồng lứa tuyển ra những thanh niên có thiên tư hơn người, sau đó tiến hành huấn luyện đặc biệt. Vào lúc có được thực lực nhất định thì sẽ tiến hành thí nghiệm tuyển ra người có thực lực mạnh nhất. Tiếp theo là thay thế trưởng lão đã lớn tuổi trở thành tân trưởng lão!

Đương nhiên trước khi đại tài chọn trưởng lão diễn ra thì bọn họ phải được chọn lựa thành người có tư cách ứng tuyển. Đây là do toàn thể dân chúng lựa chọn mà ra, nếu như không thể được dân chúng tán thành, thực lực mạnh đến đâu cũng vô dụng.

Năm đó Địa trưởng lão chiếm được toàn thể sự tán thành của dân chúng. Hơn nữa dựa vào lực lượng của trùng bảo bảo đã trở thành người được lựa chọn kế nhiệm Địa Hệ trưởng lão. Vào ba mươi năm sau sẽ tham gia trưởng lão đại tài!

Trong trận đại tài năm đó, nàng quá quan trọng và cuối cùng lọt tới trận đấu vinh quang cuối cùng. Nhưng nàng cũng thật không có nghĩ tới, trận chiến mà nàng mong đợi ấy, đối thủ của nàng trong trận ấy lại kinh khủng tới như vậy!

Trận chung kết ấy, đối thủ mà nàng đối mặt đã sử dụng một con xuyên sơn giáp (con tê tê) làm huyền thú. Đối mặt với một huyền thú có được một thân cứng rắn khó giáp, tốc độ thật nhanh, có thể đào đất, hơn nữa phòng ngự rất cao rất thần kỳ như thế, trùng bảo bảo với tất cả công kích của nó đều mất đi tác dụng!

Đối mặt với thất bại sắp xảy ra, Địa trưởng lão vô luận như thế nào cũng không chịu tiếp nhận thất bại, mạnh mẽ ra lệnh ép trùng bảo bảo, dưới tình huống thân thể của nó thực lực còn chưa đạt tới cường đại, sớm tiến hóa!

Vốn trùng bảo bảo là có cơ hội tiến hóa trở thành sủng vật siêu cấp Địa long Địa Hệ. Cũng chính bởi vì như vậy mà nàng mới có thể trở thành nhân tuyển cho vị trí Địa Hệ trưởng lão, nhưng mà... Do lần đó vì nàng quá mức liều lĩnh, trùng bảo bảo tiến hóa xảy ra thật nằm ngoài dự liệu!

Bởi vì thân mình thực lực chưa tới, cho nên... Tại lúc tiến hóa đến nửa đường thì xảy ra biến dị. Nó điên cuồng hấp thu năng lượng chung quanh, theo sau... Một con quái vật huyền thú chưa từng có trong lịch sử xuất hiện!

Không sai sau khi trùng bảo bảo tiến hóa thì biến thành con quái vật này. Nó rất dễ dàng chiến thắng đối thủ và giúp nàng trở thành Địa Hệ trưởng lão, nhưng mà... Trùng bảo bảo mà Địa trưởng lão yêu thích cũng bởi vậy biến thành một con quái vật!

Nghe đến đây Lý Dật không khỏi sinh ra hứng thú nhiệt tình đối với huyền thú. Không biết hắn có thể nuôi dưỡng một đầu huyền thú để chơi đùa hay không? Đừng nói là hắn không thể học tập ma pháp, không thể học tập đấu khí, ngay cả huyền thú cũng không có khả năng có được. Vậy thì hắn rất có thể sẽ lựa chọn tự sát a!

Chính lúc đang tưởng tượng thêm muốn ấy thì Hỏa trưởng lão mở miệng nói: “Tiểu tử, ngươi cũng đừng xem thường con đại quái vật này. Lực chiến đấu của nó rất kinh khủng, phòng ngự rất kiên cường, quả thực không phải ngươi có thể tưởng tượng ra!”

Dừng một chút Hỏa trưởng lão tiếp tục nói: “Cả người nó không có bộ xương, thân thể toàn thịt. Tất cả đều là do lớp da mềm dẻo và mạnh mẽ tạo thành, bất cứ sự công kích nào rơi vào trên người của nó đều bị nó dễ dàng hóa giải, hoàn toàn không cách nào bị thương tổn!”

Dừng một chút Hỏa trưởng lão tiếp tục nói: “Hơn nữa công phu đào đất của nó là số một, nói về đào đất tốc độ, có thể nói thế giới này nó là đệ nhất, chi tiết... Hắc hắc, lực công kích kém một chút, thủ đoạn công kích duy nhất của nó chính là đem đối thủ nuốt vào trong bụng. Dùng dịch vị chứa đầy a xít cực mạnh có trong dạ dày đem địch nhân tiêu hóa!”

Nuốt! Tiêu hóa!

Nghe xong Hỏa trưởng lão nói, Lý Dật không khỏi kinh ngạc há to miệng, cái này tính là công phu gì a? Vậy cũng gọi là công kích sao? Nhìn cái miệng nhan nhúm một chỗ kia, có lẽ... Chỉ có thể nuốt tiêu động vật mà thôi!

Chính đang lúc này Hỏa trưởng lão vẽ mặt chăm chú nhìn hắn nói: “Ngươi cũng đừng có suy nghĩ sai lầm, cái miệng của nó một khi mở ra thì cơ hồ có thể nuốt vào bất cứ sinh vật gì a!”

Dừng một chút Hỏa trưởng lão tiếp tục nói: “Ta mới vừa rồi nói qua cho ngươi nó tất cả đều là do lớp da kiên cường dẻo dai cấu thành, cơ thể phi thường mạnh mẽ. Cái miệng của nó lớn nhất có thể mở rộng ra đến gần mười thước đường kính, ngươi nói... Đồ vật gì mà nó nuốt không nổi a!”

Hấp!

Nghe xong Hỏa trưởng lão nói Lý Dật không khỏi hít vào một hơi lạnh khí. Cái này thật quá khoa trương a! Nhìn cái tên đại gia hỏa mà lớp da toàn thân trong suốt kia, nhìn thân thể nó thật dẻo dai và kiên cường, Lý Dật cả người không khỏi nổi lên một lớp da gà!

Hỏa trưởng lão vẫn như cũ không chịu buông tha cơ hội làm Lý Dật sợ hãi, hắc hắc cười nói: “Nó âm hiểm nhất chính là có thể đột nhiên từ dưới chân ngươi nhảy lên, chờ đến khi ngươi phát hiện ra thì ngươi đã ở bên trong cái bụng nó rồi. Chỉ cần hai phút đồng hồ thì ngươi sẽ hóa thành một dạng chất lỏng, bị nó tiêu hóa hấp thu!”

Nghe xong Hỏa trưởng lão nói, Lý Dật mơ hồ có thể tưởng tượng ra hình ảnh như vậy – Hắn đang ở trên đường đi tới, đột nhiên... Dưới chân run lên, mặt đất đột nhiên biến thành cái miệng rộng hé ra đường kính mười thước, đem hắn một phát nuốt đi! Đây... Đây căn bản là khó giải quyết mà!

Nhìn vẻ mặt sợ hãi thành cái bộ dáng như vậy của hắn, Địa trưởng lão hắc hắc cười nói: “Tiểu tử, không cần sợ hãi! Ngươi phải biết rằng Hỏa hệ huyền thú của chúng ta hoàn toàn không sợ nó. Mặc dù huyền thú của ta không có phòng ngự kiên cường dẻo dai như vậy, nhưng mà... Chúng ta có được năng lực công kích vô song nhất trên đời a!”

Vừa nói Hỏa trưởng lão lộ ra tay phải, đơn quyền nắm chặt, thì thảo làm rầm nhắc tới nói mấy câu, mãnh liệt lấy tay chỉ trỏ điên cuồng quát lớn: “Ra đi! Cửa ta bốn mạng huyền thú -- Tự Liệt Thập!”

Rống!

Theo lời Hỏa trưởng lão, một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên. Cùng lúc đó lửa đỏ cháy rừng rực lừng lừng không mà đến. Không khí xung quanh nóng bỏng lên, Lý Dật thậm chí có thể cảm giác được, lông quanh thân hắn đều bắt đầu cong xoắn lại!

Oanh!

Giữa một tiếng rống trầm đục vang lên tức thì một con sư vương màu đỏ cả người lửa cháy đỏ hừng hực đốt cháy xuất hiện. Mãnh liệt xuất hiện tại trước mặt Hỏa trưởng lão. Hỏa trưởng lão kêu ngoạc nhìn Lý Dật đắc ý nói: “Thế nào? Không nói ưu nhã, không nói kinh khủng, đơn độc chỉ nói về khí thế cùng uy phong mà thôi. Không của ai có thể sánh cùng Hỏa hệ huyền thú của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Thủy Hệ Huyền Thú

Nắm tay thật chặt, Hỏa trưởng lão ngạo nghễ nói: “Đối với chúng ta Hỏa hệ huyền thú sử mà nói, là hoàn toàn không cần phòng ngự. Công kích của chúng ta có thể trong nháy mắt làm tan rã hết thủy công kích của địch nhân, vậy thì còn muốn phòng ngự để làm gì đây?”

Vù!

Mạnh mẽ đánh ra một quyền, phối hợp cùng một quyền đầy khí thế này, Hỏa trưởng lão rít gào nói: “Đối với chúng ta mà nói, công kích chính là hết thủy, người nhớ kỹ! Không có huyền thú có thể cùng Hỏa hệ huyền thú của chúng ta mặt đối mặt giáp công. Trong tự điển của ta vĩnh viễn chỉ có hai chữ -- tiến công!”

Đang lúc Hỏa trưởng lão khẳng khái phát biểu với diễn thuyết của mình thì Đế Á bên kia khinh thường bĩu môi, có chút khinh bỉ nói: “Đừng quá thoải phòng như vậy. Người cũng đừng quên, nơi này cũng không chỉ có người một người, người hoàn toàn không đem chúng ta ba người để vào mắt sao?”

Ách! Cái này... Cái này...

Nghe xong Đế Á nói, Hỏa trưởng lão không khỏi mặt đỏ tới mang tai. Hắn vốn thật thà nên hoàn toàn không biết nên nói như thế nào, cho dù hắn có cuồng vọng tới đâu đi nữa cũng không dám nói chính mình so với những người ở đây mạnh hơn a. Không nói Phong trưởng lão cùng Địa trưởng lão, chỉ là Đế Á nha đầu chết tiệt kia, chính là không phải người lão có thể đối phó, không có biện pháp... Ai bảo Hỏa thuộc tính huyền thú lại bị khắc chế bởi Thủy thuộc tính chứ!

Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Hỏa trưởng lão, Đế Á đắc ý ngẩng cao đầu kiêu ngạo nói: “Tiểu Dật, kì thật mới vừa rồi như lời Hỏa trưởng lão, đại bộ phận cũng đều là thật. Hỏa hệ huyền thú quả thật rất lợi hại, thậm chí có thể nói là siêu cấp lợi hại a! Cơ hồ không có huyền thú khác hệ dám cùng Hỏa Hệ huyền thú mặt trước đối công, đây là lời nói thật!”

Àn?

Nghe xong Đế Á nói, hắn không khỏi nghi hoặc, Đế Á này đang muốn làm gì a? Đầu tiên là đã kích Hỏa trưởng lão, sau đó chờ lúc Hỏa trưởng lão tan nát nổi lòng rồi nài lại phản lại tán dương Hỏa trưởng lão, nài đến cùng muốn làm gì?

Còn đang nghi hoặc thì Thủy hệ trưởng lão Đế Á nhẹ nhàng vươn ra tay phải biểu hiện ra một hình như chữ V, đắc ý nói: “Bất quá, Hỏa hệ mặc dù lợi hại, nhưng mà... Trước mặt Thủy hệ huyền thú thì bọn họ lại chỉ có cong đuôi chạy trốn chết mà thôi, hắc hắc... Cho nên nói, Thủy Hệ huyền thú vẫn là cường đại nhất a!”

“Tốt lắm! Người đúng là cái nha đầu âm hiểm mà. Nói một lúc lâu cuối cùng cũng chỉ là khoe khoang bản thân mình thôi a! Nói cái gì Thủy hệ cường đại nhất, có bản lĩnh người chiến thắng ấu trùng Địa hệ huyền thú của ta a. Chiến thắng nó rồi người lại nói cường đại nhất cũng không muộn!” Nghe xong Đế Á nói, Địa trưởng lão là người thứ nhất không hài lòng hô to lên.

Nhìn Địa trưởng lão vẻ mặt kích động, Đế Á không khỏi vẻ mặt mỉa mai, không có biện pháp a... Nàng ai cũng không sợ, chỉ sợ huyền thú của Địa trưởng lão này. Thứ nhất là cái kia đại khâu dẫn thân mình nó rất kinh khủng, về phương diện khác, Địa hệ vừa lúc khắc chế Thủy hệ chính nàng a!

Chứng kiến vẻ mặt thất bại cam chịu của Đế Á, Địa Hệ trưởng lão đắc ý nói: “Hắc hắc... Thế nào, người cũng phải thừa nhận đi, chỉ có chúng ta Địa Hệ huyền thú mới xứng được với hai từ ‘cực mạnh’ này a!”

Cái gì!

Địa trưởng lão nói vừa dứt lời thì Phong trưởng lão trầm giọng chất vấn: “Địa trưởng lão a! Nếu như ta không có ở đây nơi này thì người nói những lời này cũng được thôi. Nhưng mà nếu ta ở chỗ này, người còn dám nói Địa hệ là cực mạnh? Người hoàn toàn không có đem ta để vào mắt sao?”

A! Đây... Đây...

Nghe xong Phong trưởng lão nói, lúc này đến phiên Địa trưởng lão không nói gì. Khâu dẫn to xác của nàng mặc dù lợi hại nhưng để chống lại Phong long xinh đẹp kia mà nói thì một phần thắng cũng không có. Phong hệ, đúng là khắc tinh của Thổ hệ a!

Tốt lắm tốt lắm... Trước mặt đứa nhỏ mà tranh cái gì a?

Không nghĩ tới Hòa trưởng lão với tính cách ngay thẳng dĩ nhiên lại thành người chủ trì, táo bạo rống lớn lên: “Phong trưởng lão, Phong Long của ngươi mặc dù có thể chiến thắng ấu trùng nhưng mà tại trước mặt Liệt Hỏa Hùng sư của ta bất quá chỉ là bị chê cười mà thôi. Tất cả mọi người đừng cãi cò, tứ thuộc tính của huyền thú tương khắc lẫn nhau, ai cũng biết chuyện này, tranh cãi có cái ý tứ gì chứ!”

Nói tới đây Hòa trưởng lão quay đầu nhìn về phía Lý Dật đơn giản nói: “Thành chủ, ta xin giải thích cho ngươi một chút, trên thực tế... Mỗi một loại huyền thú đều là cường đại nhất, nhưng mà... Mỗi một loại huyền thú thì khắc chế một loại huyền thú khác đồng thời bị một loại huyền thú khác khắc chế trở lại. Đây là thiên địa đích sinh tồn a!”

Dùng một chút Phong trưởng lão tiếp lời nói: “Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng sự thật chính là như vậy. Thuộc tính của huyền thú tổng cộng có bốn loại, phân biệt tất nhiên là Địa - Thủy - Hỏa - Phong. Trình tự tương khắc tất nhiên là Địa khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Phong, Phong khắc Địa. Như vậy vừa lúc hình thành một vòng luân hồi, hiện tại ngươi đại khái rõ ràng chưa?”

Cười khở lác đầu, Lý Dật thở dài nói: “Ta hiểu được nhưng mà vừa lại không rõ. Giữa thiên nhiên rộng lớn, trừ bỏ số ít vài loại sinh vật ngoại lệ ra thì cơ hồ mỗi một loại sinh vật đều có một loại sinh vật khác khắc chế nó. Điều này vốn là là điều rất bình thường mà, các ngươi cãi hỏi lâu, không là vì cái này sao!”

Nghe xong lời của hắn, bốn vị đại trưởng lão không khỏi nở nụ cười khở, kì thật... Đạo lý này bọn họ vài thập niên trước đã rõ ràng biết. Hôm nay sở dĩ ở chỗ này lần nữa tranh luận, kì thật nguyên nhân chỉ có một chút, đó chính là đem tiểu tử này dụ dỗ làm môn hạ của chính mình. Cũng đồng nghĩa với việc muốn Lý Dật trở thành đệ tử của riêng họ a!

Không nói đến tinh thần thiên phú siêu cao cấp của hắn. Chỉ riêng thân phận là thành chủ thì tuyệt đối đáng giá cho bọn họ làm như vậy, suy nghĩ một chút... Sự phụ của Thành chủ a, nghe thật là uy phong làm sao!

Thấy bốn vị trưởng lão đều trầm mặc, hắn không khỏi hướng Đế Á nhìn lại, tò mò nói: “Ngươi đừng nói là dấu huyền thú của mình a, những người khác đều đã đem huyền thú của họ biểu diễn rồi. Ngươi như thế nào lại bất động a, ta thật sự rất muốn biết, huyền thú của ngươi là cái dạng gì!”

Nghe xong lời của hắn, Đế Á không khỏi có chút sửng sốt, lập tức ngượng ngùng nhìn hắn liếc mắt một cái, khẽ gật đầu nói: “Được rồi, ngươi đã muốn nhìn, ta đây sẽ triệu hồi ra cho ngươi xem xem đi, dù sao ngươi sớm muộn gì cũng sẽ thấy!”

Vừa nói chuyện, Đế Á có chút cúi đầu, hai tay tại trước ngực khẽ hợp lại, trong miệng thì thảo nhấc tới cái gì, nhất thời... Một chùm nhện nhạo quang mang màu tím chậm rãi xuất hiện trên hai bàn tay nàng!

Ra đi! Bốn mạng thú của ta – Hạ Na!

Theo tiếng gọi dễ nghe của Đế Á, trong căn nhà gỗ lam quang nhện nhạo, từng đợt gọn sóng phóng ra lam quang chọi hiện lên, một con huyền thú xinh đẹp xuất hiện!

Trợn mắt há hốc mồm nhìn loại huyền thú trước mắt vô cùng lạ thường kia, hắn hoàn toàn ngây người, gất gao chăm chú nhìn Thủy hệ huyền thú nọ. Lý Dật chỉ cảm giác cả người máu tươi tuôn ra, đồng thời... Cái mũi nóng lên làm hắn cảm giác có đồ vật gì đó từ trong lỗ mũi chảy ra!

Một mỹ nhân ngư với tư thái uyển chuyển, đường nét ưu mỹ, đường cong tuyệt đối có thể hấp dẫn bất kì nam nhân nào. Nàng đang dùng cái đuôi cá uốn lượn của mình chống đỡ trên mặt đất, vừng vàng đứng ở nơi đó, hai mắt gọn sóng nhìn Lý Dật.

Chỉ xem nửa người dưới thì chỉ là một cái thân thể của loài cá. Đường nét mặc dù xinh đẹp tuyệt trần nhưng lại là một cái ‘ngư thân’. Trên thân thể hiện đầy lân phiến nhẵn nhụi cùng một cái đuôi cá chính là của nàng hai chân. Nó đang mạnh mẽ chống đỡ để đứng trên mặt đất khiến cho thân thể hiện ra một loại tư thái tuyệt diệu vô luân!

Nếu như chỉ có như vậy thì hắn cũng đã không kích động đến thế. Làm cho sóng lòng của hắn trời dậy mênh mông chính là nửa người trên của nàng. Nếu như nói nửa người dưới chỉ là một cái thân thể của loài cá thì nửa người trên của nàng hoàn toàn trọn vẹn là một phần thân thể của người phụ nữ.

Nhẵn nhụi trắng nõn, trong suốt tới nỗi thấy cả gân xanh. Những đường cong đẹp tới mức không thể chèn vào đâu được, đây là những gì gọi cảm nhát của nàng. Một mái tóc dài màu lam nhạt đỏ dài xuống tới ngực, bù xù xoã ra. Khó khăn lắm mới có thể che khuất được bộ ngực no tròn nổi lên. Xuyên thấu qua từng sợi tóc màu lam kia ngay lúc này có thể trông thấy hai đầu nhũ màu phấn hồng tuyệt đối chết người kia!

Kì thật nói cho thật nghiêm túc thì nàng cũng không có lộ ra bất cứ địa phương nào nhưng mà... Chỉ cần là như thế cũng đã làm cho Lý Dật phải xịt máu mũi điên cuồng rồi, hắn hoài nghi... Nếu như đem tóc trên đầu của nàng mà vén hẳn sang bên thì hắn sẽ không phải vì mất máu quá nhiều mà vong mạng chứ?

Này... Đây là huyền thú của ngươi sao?

Thật quá gian nan để di động ánh mắt, Lý Dật ngờ ngác hướng Đế Á nhìn lại. Chứng kiến bộ dạng thất thố của hắn, cái cổ của Đế Á đều đỏ hồng lên, trong đôi mắt trong suốt có chút quang mang ngượng ngùng lộ ra...

Đại khái là nàng cũng rất xấu hổ khi đem huyền thú của mình bày ra cho người khác xem, cho nên... Trước khi trả lời câu hỏi của hắn, Đế Á nhanh chóng thu hồi huyền thú của mình đồng thời gật đầu nói: “Không sai, đây chính là bốn mạng thú kiêm huyền thú của ta -- Hạ Na!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Nguyên Lai Như Thử

Tốt lắm!

Đang lúc Đế Á thu hồi Hạ Na xinh đẹp thì Phong trưởng lão mở miệng nói: “Kì thật, sở dĩ nói nhiều như vậy chủ yếu là cho ngươi đưa ra sự lựa chọn dựa trên đề nghị của chúng ta! Cho ngươi hiểu được ưu điểm cùng khuyết điểm của các hệ huyền thú để đến khi ngươi dưới tình huống phán đoán mà đưa ra lựa chọn!”

Dừng một chút Phong trưởng lão tiếp tục nói: “Tất nhiên là ngươi sẽ tiếp nhận chức vụ Thành chủ Mê thành, như vậy... Sắp tới lúc đảm nhận vị trí thì ngươi phải đi Mê huyền sơn trước, ký kết huyền thú cho chính mình. Chỉ có được đến huyền thú tán thành thì ngươi mới có tư cách trở thành thành chủ của Mê thành. Nói cách khác... Cho dù chúng ta có thừa nhận ngươi ra sao cũng vô dụng mà thôi!”

Àn?

Nghe xong Phong trưởng lão nói, Lý Dật không khỏi nghi hoặc liếc mắt nhìn lão một cái. Nói thật ra thì đối với cái ghế thành chủ Mê thành hẳn một điểm hứng thú cũng không có. Làm cho hắn cảm thấy hứng thú chính là huyền thú. Nếu như hắn cũng có được một mỹ nhân ngư như Đế Á vậy thì tốt biết bao! Dù cho không có sự tình gì chỉ cần triệu hồi nàng ra để nhìn một cái, kiểm tra, ôm một cái cũng là tốt a!(xitmau)

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của hắn, Phong trưởng lão vừa nghiêm túc vừa chăm chú nói: “Làm Thành chủ Mê thành, vai ngươi chẳng những gánh vác sứ mạng chấn hưng Mê Thành. Mà quan trọng hơn chính là, ngươi phải phục hưng Huyền chi nhất tộc. Nếu như không thể tại lĩnh vực huyền thú có được thành tựu thì ngươi cao nhất chỉ có thể trở thành thuộc hạ của thành chủ mà thôi, còn chưa đủ tư cách trở thành Thành chủ!”

Nhưng mà...

Chần chờ nhìn Phong trưởng lão hắn ta có chút khó khăn nói: “Nhưng mà mới vừa rồi các ngươi cũng nói, huyền thú thuộc bốn hệ thì đều tự khắc chế lẫn nhau. Huyền thú của một hệ thì tương ứng sẽ bị khắc chế bởi một huyền thú khác hệ. Cứ nói như vậy thì ngươi bảo sao ta có thể lựa chọn cho tốt đây! Các ngươi cuối cùng toàn bộ chỉ nói những lời giống nhau a!”

Cười khò một tiếng, Phong trưởng lão bắt đầu nói: “Đây cũng là một chuyện rất đau đầu, tóm lại... Những gì chúng ta có thể nói cho ngươi biết thì đã đều nói cho ngươi rồi! Ngay cả Đế Á không dễ dàng gì xuất ra Hạ Na đều phá lệ triệu ra cho ngươi xem. Kế tiếp ngươi sẽ có sự lựa chọn huyền thú gì, lựa chọn hệ ma pháp nào đều do ngươi quyết định. Chúng ta không có bất cứ ý kiến gì!”

Những lời Phong trưởng lão nói làm Lý Dật đột nhiên nhớ tới Tiểu Cường, nội tâm vừa động đứng lúc này hắn vui mừng lẫn sợ hãi nói: “Được rồi! Nếu bốn mạng thú của mọi người đồng thời cũng là huyền thú, như vậy... Ta có thể hay không làm cho Tiểu Cường trở thành huyền thú của ta a!”

Không thể!

Đang lúc Lý Dật hưng phấn với ý nghĩ của mình thì bị Phong trưởng lão vô tình bác bỏ. Nhìn hắn với vẻ mặt khó hiểu, Phong trưởng lão liền giải thích nói: “Ngươi cho rằng bất cứ gì sinh vật cũng có thể trở thành huyền thú sao? Vậy ngươi dứt khoát tuyển một người làm huyền thú cũng được, vậy không phải càng lợi hại hơn sao!”

Cái này!

Nghe xong Phong trưởng lão nói, hắn không khỏi ngây ngốc nói không nên lời. Nhìn vẻ mặt thất bại của hắn, Phong trưởng lão lắc đầu nói: “Chỉ có trên Mê huyền sơn mới có thể bắt được huyền thú, đồng thời... Cũng chỉ có sinh vật trên Mê huyền sơn mới có thể trở thành huyền thú!”

Nói tới đây thì Phong trưởng lão dừng một chút, thấp giọng nói: “Tốt lắm! Kế tiếp ngươi dành chút thời gian suy tư tìm cách lựa chọn cho tốt một chút đi. Chúng ta bốn người sẽ không quấy rầy ngươi!”

Âm thanh của Phong trưởng lão nói vừa dứt thì Hỏa trưởng lão tiếp lời nói: “Chờ sau khi ngươi có quyết định thì ngươi có thể đi theo con đường sau căn nhà này mà tiến lên núi. Tới lúc ngươi đi tới chân ngọn Mê huyền sơn thì sẽ phát hiện bốn ngã đường để lên núi, phân biệt là bốn thông lộ: Địa - Thủy - Hỏa - Phong từ đại khu vực huyền thú. Hiện tại bốn người chúng ta phân tán ra tại bốn khu vực để chờ ngươi!”

Nói tới đây Hỏa trưởng lão quay đầu nhìn một chút khác ba đại trưởng lão kia trầm giọng nói: “Chúng ta đều là trưởng lão, làm việc phải quang minh chính đại! Vì tránh cho có ai len lén tìm đến tiểu tử này, tìm cơ hội lợi kéo hắn đến khu vực của mình nên chúng ta bốn người hiện tại sẽ cùng nhau lên núi

chờ tiểu tử này. Các ngươi xem thế nào?”

Ân...

Nghe xong Hòa trưởng lão nói, Địa trưởng lão đồng ý gật đầu nói: “Không sai... Như vậy là tốt nhất. Nên chọn cái gì, chúng ta để cho tiểu tử này tự quyết định đi, như vậy mới công bình!”

Nghe được những lời này thì Đế Á cùng Phong trưởng lão sau chút suy tư cũng đồng ý, dù sao... Huyền thú của hai người bọn họ rất có lực hấp dẫn. Vô luận là ưu nhĩ Phong Long hay là mỹ nhân ngư Hạ Na đều cũng đủ sức để hấp dẫn tiểu tử này gia nhập vào phe của họ.

Về phần Hòa trưởng lão cùng Địa trưởng lão, bọn họ mặc dù thân ở trong hoàn cảnh bất lợi nhưng dù trong bất cứ hoàn cảnh nào bọn họ cũng không muốn cho Phong trưởng lão cùng Thủy trưởng lão có cơ hội tăng thực lực phe phái của họ. Hiện tại bọn họ còn có một tia cơ hội nhưng nếu nhượng cho Thủy trưởng lão cùng Phong trưởng lão cơ hội thắng lần này thì như vậy bọn họ một tia hy vọng về sau cũng không có!

Sau khi suy tính lo toan đủ điều, bốn vị trưởng lão âm thầm đề phòng lẫn nhau, cùng nhau rời khỏi căn phòng. Bọn họ trực tiếp theo con lộ phía sau lên Mê huyền sơn, phải biết rằng... Phong trưởng lão cùng Thủy trưởng lão, cũng lo lắng hai người trưởng lão kia len lén ngầm lôi kéo Lý Dật a. Như vậy thì mọi chuyện vốn thập phần an ổn rất có khả năng “xôi hỏng bỏng không”!

Rất đáng tiếc trong lúc bốn người thăm hỏi hần thì lục hắc đầu đá lẫn nhau nên quên đi vẫn còn có chuyện rất trọng yếu nói cho Tiểu Dật biết. Một người chỉ có thể ký kết cùng một con huyền thú. Nếu như ký kết cùng hai con mà nói thì tinh thần lực sẽ tiêu hao cực kỳ to lớn. Huyền thú phát triển sẽ rất chậm chạp, dù sao... Sự tăng trưởng của huyền thú chính là do chủ nhân dùng tinh thần mà ra!

Huyền thú là một loại sinh vật lấy năng lượng làm hình thức tồn tại. Bọn chúng thân mình cũng không có tinh thần lực. Nếu như không thể trở thành huyền thú của nhân loại thì bọn chúng sẽ vĩnh viễn duy trì hình thái nguyên thủy. Mãi cho đến khi năng lượng cấu thành thân thể tiêu hao hết mới thôi!

Nhưng mà một khi trở thành huyền thú của loài người, sinh vật chỉ đơn giản cấu thành từ tinh khiết năng lượng này sẽ dùng phương thức đặc thù của chúng mà chiếm một phần tinh thần lực của chủ nhân. Sau đó sử dụng tinh thần lực này, đem tinh khiết năng lượng cấu thành thân thể, chuyển hóa thành dạng năng lượng tinh thần khổng lồ -- tinh thần năng lượng hỗn hợp thể!

Bởi vậy thực lực của huyền thú càng cao thì cần đến tinh thần lực càng nhiều. Nếu như tinh thần lực của chủ nhân bị chiếm dùng hết, như vậy sự phát triển của huyền thú sẽ bị đình chỉ, thực lực vĩnh viễn cũng sẽ không tiến bộ!

Hơn nữa huyền thú là phải được nuôi dưỡng. Tại sau khi chiếm dụng tinh thần lực của chủ nhân, bọn chúng cũng có được trí tuệ. Dưới sự dẫn dắt của chủ nhân, thông qua lần lượt chiến đấu, không ngừng lĩnh ngộ chiến đấu kỹ xảo mới. Vào lúc mà thực lực cùng kinh nghiệm chiến đấu phong phú đến một trình độ nhất định thì bọn chúng sẽ tùy ở trí tuệ mà tiến hóa trở thành huyền thú cao cấp, càng mạnh mẽ cường đại!

Tinh thần lực của một người dù sao cũng là có hạn, không phải là vô cùng vô tận dùng không hết. Có được một con huyền thú mà nói, có thể vì nó cung cấp tinh thần lực rất sung túc, chỉ cần kinh nghiệm chiến đấu tăng lên, bình thường huyền thú sẽ rất nhanh mà phát triển, không ngừng tiến hóa. Không bao lâu sau liền có thể trở thành một huyền thú sử vĩ đại.

Nhưng mà nếu như huyền thú càng nhiều thì sẽ không có nhiều tinh thần lực có thể phân cho bọn chúng. Cứ như vậy, huyền thú không có tinh thần lực của chủ nhân để cầm cự, phát triển cũng đình trệ, không cách nào tiếp tục phát triển!

Cứ như vậy cho dù người nuôi mười con huyền thú cấp thấp thì chỉ sợ cũng không cách nào chiến thắng một con cao cấp huyền thú, chẳng lẽ... Mười con thỏ có thể chiến thắng một con hùng sư sao? Điều này hiển nhiên là khó có khả năng!

Trở lại với những gì Lý Dật đang tính toán suy nghĩ.

Nhìn thân ảnh của bốn trưởng lão dần dần biến mất. Hần không khỏi lâm vào trong trầm tư, đáng nên lựa chọn một loại huyền thú nào đây chứ? Địa hệ là phòng ngự, Thủy hệ trị liệu cùng khôi phục, Hỏa hệ thì công kích, Phong hệ là tốc độ, những sở trường này làm hắn không muốn bỏ đi bất cứ cái nào a!

Nếu như từ ngoại hình để tuyển chọn mà nói thì hắn sẽ lựa chọn Phong Long ưu nhĩ, từ yêu thích mến chuộng thì hắn sẽ lựa chọn Mỹ nhân ngư, từ trên góc độ thực dụng để lựa chọn mà nói thì hắn ta sẽ lựa chọn đại Khâu dẫn, từ phương diện ngưỡng mộ mà lựa chọn thì hắn sẽ lựa chọn Liệt hỏa hùng sư, nhưng là... Vô luận như thế nào chỉ có một, thật là đáng tiếc a!

Khó nào ôm đầu, phải làm sao đây chứ? Hệ nào đáng nên lựa chọn nhất đây? Đều có đặc điểm tốt như vậy, trừ bỏ con giun to lớn thật sự kém một chút ra thì ba con khác cũng không sai lệch nhau a, đều có các đặc điểm riêng biệt, thật sự rất khó làm ra quyết định a!

Ngơ ngác nằm ở trên giường, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Mấy huyền thú chứng kiến hôm nay không ngừng tại trước mắt hắn thoáng hiện, ưu nhĩ Phong Long, xinh đẹp Mỹ nhân ngư, Liệt hỏa hùng sư uy phong hùng tráng, kinh khủng mà vừa lại kiên cường dẻo dai đại Khâu dẫn, đều cùng nên như thế nào mà lựa chọn đây chứ? Nếu có thể đồng thời có được tất cả bọn chúng thì thật tốt a!

Sử dụng tốc độ của Phong Long đi quấy rối địch nhân. Dùng công kích siêu cấp của Liệt hỏa hùng sư đi tấn công chính diện. Lợi dụng lực phòng ngự siêu mềm mại dẻo dai của đại Khâu dẫn mà ngăn cản công kích của địch nhân. Sau đó dùng năng lực khôi phục của Mỹ nhân ngư không ngừng trị liệu. Điều này thật sự rất hoàn mỹ a!

Chờ đã!

Mạnh mẽ từ trên giường ngồi dậy, hấn lớn tiếng thờ hào hển. Tại sao lại không thể đồng thời có được bốn loại huyền thú a? Cẩn thận suy nghĩ một chút, tứ đại trưởng lão tựa hồ cũng không nói gì là ‘không thể’ a, nói như vậy!

Ha ha ha...

Trầm tư một lúc lâu thì Lý Dật mãnh liệt hô vang một tiếng, hấn thậm quyết định muốn cùng lúc lựa chọn bốn huyền thú khác hệ hoà toàn, hắc hắc... Hấn đã bắt đầu ảo tưởng đến cái cảnh mà tứ hệ huyền thú liên hợp công kích. Đúng vậy! Quyết định như vậy đi!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Mê Chi Huyền Cảnh

Sau khi quyết định hết thảy, Lý Dật rời khỏi giường gỗ, hướng ngoài cửa đi đến. Mặc dù Đế Á bọn họ nói Tiểu Cường đã tốt hơn rồi nhưng là hấn còn muốn tự mình đi kiểm tra một chút coi sao. Nếu có gì không ổn thì sẽ lập tức nghĩ ra biện pháp mới.

Tựa hồ cảm ứng được hấn đến nên Tiểu Cường nhảy nhót hướng cửa đi lại. Cùng lúc đó, một cỗ cảm giác kỳ quái từ trái tim của Lý Dật xuất hiện. Hấn phảng phất có thể cảm nhận được nội tâm của Tiểu Cường tinh khiết ra sao, đồng thời... Không biết có phải hay không do ảo giác, tựa hồ nó cũng có thể cảm giác được ý nghĩ của Lý Dật!

Trong lòng có chút vừa động đứng lúc này Lý Dật chợt đứng lại, ở trong lòng hướng về Tiểu Cường kêu gọi nói: “Tiểu Cường! Không nên cử động, đứng ở nơi đó chờ ta đi qua!”

Theo những gì mà nội tâm hấn phát ra, Tiểu Cường ngay lúc đó đứng lại, nhanh chóng dừng cước bộ. Đứng nguyên tại chỗ, một đôi mắt to màu đỏ nháy nháy mắt nhìn Lý Dật, tựa hồ đang đợi hấn tới gần!

Lúc này nội tâm hấn mừng như điên. Hấn ý thức được, Tiểu cường tựa hồ thật sự có thể cảm nhận được những ý nghĩ của hấn, hoàn toàn không cần phải nói ra lời, chỉ cần trong lòng nghĩ đến, hấn liền có thể cảm giác được!

Vì muốn xác định một chút, hấn một lần nữa ở bên trong lòng âm thầm hướng Tiểu Cường nói: “Tốt lắm! Tiểu Cường, hiện tại ngươi đi tới đi! Đi tới bên cạnh ta!”

Ý nghĩ của hấn mới xuất hiện, nhất thời... Tiểu Cường hai mắt vui như cười, nhanh chóng hướng hấn nhảy lại. Trong nháy mắt lúc này liền nhảy tới rồi bên cạnh hấn, một cái đầu nhỏ tròn đáng yêu, thân mật cọ xát bắp đùi hấn!

Vui mừng lẫn sợ hãi nhìn Tiểu cường với bộ dáng như không muốn xa rời. Hấn lần nữa ở bên trong tâm âm thầm hạ đặt mấy cái mệnh lệnh, Tiểu Cường cũng không chút nào chần chừ lập tức theo lệnh của Lý Dật đi hành động, đến lúc đó... Hấn rốt cuộc ý thức được, Tiểu Cường thật sự hiểu được những ý nghĩ trong lòng hấn, hơn nữa... Hấn cũng có thể cảm giác được nội tâm của nó một ít!

Thời gian tiếp đó hấn cảm thấy hứng thú không ngừng cùng Tiểu Cường vui đùa âm ỉ. Thỉnh thoảng hấn ra lệnh làm này làm nọ, cảm thụ được tâm cảnh vui sướng của Tiểu Cường. Lý Dật cũng chưa phát giác ra, lúc này hấn rất vui vẻ, hết thảy phiền não đều tạm thời quên mất!

Chơi đùa cho đến khi bầu trời tối đen, lúc Tư Đồ Tập đưa tới cơm tối cho hấn thì hấn mới ngừng lại. Sau khi ăn xong vài thức ăn đơn sơ, hấn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, dù sao... Ngày mai còn phải đi Mê Huyền sơn chọn huyền thú, không đường đủ tinh thần là không được!

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau, hấn qua loa thu thập một chút, nhảy đến trên lưng Tiểu Cường, theo lộ phía sau nhà mà hướng phía Mê Huyền sơn chạy tới.

Như lời các trưởng lão đi hơn một giờ thì Lý Dật liền tới một giao lộ. Phía trước mặt hấn giờ đây vốn là một con đường lớn thẳng tắp, nay chia làm bốn ngã, không cùng vị trí phân biệt hướng đỉnh núi kéo dài đi tới.

Màu sắc của thực vật chung quanh bốn con đường đều không giống nhau. Từ trái qua phải, phân biệt là màu xanh biếc, màu lam, màu đỏ, cùng với màu vàng. Có chút do dự, nếu như đã chuẩn bị cho tốt muốn thu được cả tứ hệ huyền thú như vậy thì vẫn là từng bước từng bước mà tiến thôi!

Về phần đến cùng chọn cái nào trước, cái này hay là dựa theo thói quen tốt hơn. Cái gọi là nam tả nữ hữu, như vậy thì từ thông đạo màu xanh biếc bắt đầu đi tới đi. Nghĩ tới đây hấn yên lặng ra lệnh cho Tiểu Cường, nhất thời... Tiểu Cường phát động tám cái bắp đùi lực lưỡng, nhanh như điện chớp theo

thông đạo màu xanh biếc hướng đỉnh núi chạy tới.

Lực di động của Tiểu cường thật là phi thường cường hãn, vô luận là lực địa hay là đòi núi, vô luận là rừng rậm hay là thảo nguyên, tốc độ đều nhanh đến kinh người. Mê Huyền sơn mặc dù cao lớn, thế núi cũng dần dần mà cao lên, nhưng đối với Tiểu Cường mà nói điều này cũng không tính là cái gì, cơ hồ so với việc di chuyển nơi đất bằng cũng không có bất cứ cái gì khác nhau.

Cảnh sắc hai bên nhanh chóng lùi lại, bọn họ lấy tốc độ kinh khủng mà hướng đỉnh núi tiến nhanh tới. Bởi vì đường chỉ có một cái cho nên hần không cần nhìn kỹ. Theo tốc độ cao nhất của Tiểu cường mà chạy, Lý Dật đang thích thú quan sát cảnh sắc ven đường!

Khi hần cẩn thận quan sát thì phát hiện con đường này cũng không phải thẳng tắp đi thông đỉnh núi mà là theo thế núi, theo chiều thuận của kim đồng hồ mà hướng vòng theo núi đi dần lên cao. Ước chừng khi đổi qua một góc chín mươi độ thì giữa đường phía trước bị cắt đứt bởi một tòa nhà thật lớn, một huyết động màu xanh biếc xuất hiện tại phía trước bọn họ!

Nhìn ánh nắng mặt trời đang nhô cao một chút từ mặt bên hần ta phán đoán ra rằng vị trí hiện tại chắc là ở tại phía Bắc của Mê huyền sơn. Nơi này là một sơn động màu xanh biếc, chính hướng Bắc phương!

“À ha! Ngươi quả nhiên là biết nhìn, có trí tuệ, biết lựa chọn Địa hệ huyền thú có vô hạn điểm tốt a, đến đây đến đây... Mau cùng ta tiến vào!” Chính trong lúc suy tư thì một giọng nữ tại động khẩu mãnh liệt vang lên đầy kích động!

Ngạc nhiên quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy Địa trưởng lão với vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi đang đứng ở cửa động, tay vẫy vẫy Lý Dật với một bộ dáng như sợ hần chạy mất.

Mỉm cười gật đầu, Lý Dật bảo Tiểu Cường chờ ở bên ngoài động khẩu. Sau đó hần một mình một người tiến vào huyết động xanh biếc kia. Nhìn thấy Lý Dật đang tiến vào, Địa trưởng lão kích động mang theo hần hướng chỗ sâu trong huyết động mà đi tới.

Liên tiếp xoay chuyển mười tám lần, sau khi đi qua không biết bao nhiêu hang động xiên xéo chằng chịt. Cuối cùng hai người bọn họ tiến nhập vào một cái huyết động thật lớn. Hồi tưởng lại con đường mới vừa rồi đi qua làm Lý Dật không khỏi xuất ra mồ hôi lạnh đầy đầu. Nơi này là sơn động a, quả thực chính là tổ ong mà, khắp nơi đều thấy động khẩu và động khẩu mà thôi. Nếu như không phải Địa trưởng lão dẫn đường thì hần sợ rằng cả đời cũng đừng mơ tưởng tìm tới nơi này!

Chính đang lúc âm thầm sợ hãi nghĩ lại thì lúc này Địa trưởng lão lần nữa mở miệng thúc giục nói: “Đến đây đến đây! Nhanh lên một chút đến chỗ này với ta, chúng ta hay là nhanh một chút bắt đầu đi. Mê Thành còn có rất nhiều sự tình chờ ngươi đi xử lý nên chúng ta đừng trì hoãn mà bắt đầu thôi a!”

Bị Địa trưởng lão mạnh mẽ thúc cho bừng tỉnh. Khi ngẩng đầu nhìn lại thì chỉ thấy Địa trưởng lão đang đứng tại huyết động trung ương với một cái thủy tinh cầu màu xanh biếc ở bên cạnh, vẻ mặt vội vàng thúc giục hần.

Hần biết nàng tại sao sốt ruột, đơn giản là sợ hần thay đổi chủ ý, bất quá... Nàng cấp bách còn hần thì không. Có chút vòng vo quay đầu, hướng chung quanh nhìn một chút, cảnh sắc chung quanh cũng giống như trong một huyết động bình thường. Duy nhất có một điểm khác nhau, đại khái chính là cái thủy tinh cầu màu xanh biếc ngay giữa huyết động kia!

Tại huyết động trung ương có một cái cây cột đá cao ước chừng một thước rưỡi. Tại trên đỉnh của cột đá, có một viên thủy tinh cầu màu xanh biếc sắc với đường kính chừng một thước. Bên trong thủy tinh cầu, quang mang màu xanh biếc sắc lưu chuyển, thoạt nhìn xinh đẹp mà vừa lại lạ kì mê hoặc!

Đang lúc âm thầm cảm khái viên thủy tinh cầu to lớn cực xinh đẹp kia thì Địa trưởng lão thúc giục hần: “Đến đây! Tiểu Dật a, mau đưa hai tay đặt tại trên cái thủy tinh cầu này, chúng ta bắt đầu việc tìm kiếm huyền thú của chính ngươi a!”

Nghe xong Địa trưởng lão nói hần ta có chút gật đầu, chậm rãi đi tới bên cạnh thủy tinh cầu. Sau khi yên lặng nhìn xem cái thủy tinh cầu có ánh sáng lượn lờ quanh kia, Lý Dật ngẩng đầu hướng Địa trưởng lão nói: “Địa trưởng lão! Không biết ta tiếp theo sẽ phải làm như thế nào đây?”

Có chút sùng sốt, Địa trưởng lão rất nhanh giải thích nói: “Không cần làm gì cả! Chỉ cần ngươi đem hai tay đặt trên cái thủy tinh cầu này là được. Lực lượng của thủy tinh cầu này sẽ mang theo thần thức của ngươi tiến vào bên trong huyền cảnh của Mê Huyền sơn. Ở nơi đó, ngươi có thể lựa chọn huyền thú cho mình!”

Thần thức? Huyền cảnh!

Nghe xong Địa trưởng lão nói, Lý Dật không khỏi nghi hoặc nhắc lại lời nàng. Nhìn thấy thần tình của hần, Địa trưởng lão bắt đầu đi lắc đầu, giải thích nói: “Lại lịch ra sao đã không thể nào mà khảo cứu cho rõ ràng. Chúng ta chỉ biết làm theo phương pháp mà lão tổ tông truyền xuống tới giờ. Theo thủy tinh cầu này, người của chúng ta mặc dù còn đứng tại huyết động này nhưng tinh thần của chúng ta sẽ tiến vào thế giới kia. Một thế giới có năng lượng thuần khiết, một thế giới có tinh thần tinh khiết. Tại bên trong thế giới kia, chúng ta có thể hải lòng mà chọn lựa một huyền thú cho chính mình!”

Dừng một chút, Địa trưởng lão tiếp tục nói: “Chúng ta đoán rằng địa phương mà thần thức chúng ta tiến vào có thể là một ảo cảnh mà Mê Huyền sơn tạo ra. Về phần vị trí cụ thể như thế nào thì chính ta cũng không thể nào biết được!”

Nhún nhún vai, Địa trưởng lão bắt đầu đi nói: “Tốt lắm! Những gì ta biết đến cơ bản đều nói cho ngươi rồi! Nếu như ngươi còn có cái gì không rõ, chính ngươi hãy đi mà cảm thụ. Không cần lo lắng, ta sẽ cùng ngươi đi. Có vấn đề gì thì ngươi có thể hỏi ta bất cứ lúc nào. Nói như vậy, chúng ta có thể xuất phát rồi chứ?”

Thấy nàng ra vẻ lo lắng như thế làm hần cũng có chút xấu hổ thôi không trì hoãn nữa. Nếu nàng đã nói cùng đi thì xuất phát thôi! Có vấn đề gì thì có thể

hỏi nàng bất cứ lúc nào mà.

Nghĩ tới đây, Lý Dật gật đầu. Tại nơi mà Địa trưởng lão chỉ cho hắn, hắn đi tới phía trước viên thủy tinh màu xanh biếc kia, chậm rãi lộ ra hai tay, nhẹ nhàng đặt lên phía trên nó!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Địa Hệ Huyền Thú

Hồ...

Hai tay Lý Dật vừa mới áp vào phía trên thủy tinh cầu, nhất thời... Từng đợt ánh sáng bên trong thủy tinh cầu màu xanh biếc kịch liệt quay cuồng nổi lên trông giống như chất lỏng kia đang sôi trào, điên cuồng bốc lên.

Cùng lúc đó, hắn chỉ cảm giác được hai đạo năng lượng chậm chạp nương theo cánh tay của hắn rồi như tia chớp phóng thẳng hướng đại não truyền tới. Còn không chờ hắn phản ứng lại, chỉ cảm thấy trước mắt lục quang xuất hiện ngập trời, sau một khắc... Hắn hoàn toàn mất đi ý thức!

Có lẽ là một năm, có lẽ chỉ là một giây! Khi hắn lần nữa khôi phục tinh thần cùng ý chí thì phát hiện chính mình đã đi tới một nơi hoang dã xanh biếc, xa xa có núi cao, có rừng rậm, có thảo nguyên, còn có cả ao đầm!

Nghi hoặc hướng chung quanh nhìn nhìn, xem tất cả mọi vật chung quanh rồi thì cũng không biết chính mình đang ở nơi nào. Lúc này thì thanh âm của Địa trưởng vang lên phía sau hắn: “Tiểu Dật a! Nơi này chính là ảo cảnh của Mê huyền sơn. Mọi sinh vật tại đây, người đều có thể bắt để trở thành huyền thú của bản thân!”

Nghe được Địa trưởng lão nói, hắn cuối cùng mới nhớ tới là chuyện gì đang xảy ra. Hưng phấn hướng chung quanh nhìn một chút, nơi này chính là huyền cảnh sao? Thiệt hay giả a! Hoàn toàn cùng cảnh thật giống nhau a!

Nghĩ tới bản thân có thể ngay lập tức có được huyền thú, hắn không khỏi cảm thấy hưng phấn, vội vàng nói với Địa trưởng lão: “Địa trưởng lão, người mau nói cho ta biết! Như thế nào mới có thể làm cho sinh vật nơi này trở thành huyền thú của ta chứ? Chuyện này ta đều hoàn toàn không biết gì a!”

Địa trưởng lão mỉm cười, trầm giọng nói: “Điều này kì thật rất đơn giản, chỉ cần người chiến thắng bất kì sinh vật nào đó thì nó có thể tự nguyện trở thành huyền thú của người, lúc này... Người chỉ cần lấy tay đặt ở trên trán nó, thì nó sẽ tự động dung hợp tiến vào trong thân thể của người, dù sao... Huyền thú là hoàn toàn cấu tạo bởi năng lượng mà!”

Dừng một chút, Địa trưởng lão tiếp tục nói: “Sau khi tiến vào thân thể người thì con huyền thú đó sẽ lập tức chiếm dụng một phần tinh thần của người. Hơn nữa đem bộ phận tinh thần này, cùng năng lượng chính mình dung hợp cùng một chỗ, hình thành tinh thần năng lượng hỗn hợp thể. Cứ như vậy, khi người thoát ra ngoài huyền cảnh thì có thể bằng vào tinh thần lực, triệu hồi ra huyền thú!”

Vừa nói chuyện, Địa trưởng lão vừa hăng hái dẫn đường, mang theo hắn hướng nơi hoang dã bên trong chạy tới. Hắn cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng bám sát theo sau Địa trưởng lão, hướng phía sâu bên trong xuất phát!

Bên trong bụi cỏ, giữa rừng cây, nơi ao đầm, núi đá bên cạnh, không ngừng có các loại các dạng tiểu sinh vật ẩn ẩn hiện hiện. Nhìn cảnh nào nhiệt mà vừa lại nhộn nhịp ở xung quanh, hắn không khỏi nội tâm chợt động, mở miệng hỏi Địa trưởng lão nói: “Được rồi Địa trưởng lão, không biết nơi nào có huyền thú siêu cấp lợi hại a, người dẫn ta đi tìm được không?”

Nghe được lời của hắn, Địa trưởng lão lập tức dừng ngay cước bộ, quay đầu nói với hắn: “Nơi này không có huyền thú siêu cấp lợi hại, thực lực của mỗi một loại huyền thú đều không sai biệt lắm, không có chênh lệch nhiều!”

Dừng một chút, Địa trưởng lão tiếp tục nói: “Huyền chi nhất tộc mấy ngàn năm lịch sử, Địa hệ tuyệt đỉnh huyền thú đã từng xuất hiện không quá một trăm, cũng có khoảng tám mươi con. Mà trong gần trăm con Địa hệ huyền thú đạt tới cảnh giới cao nhất đó, cơ hồ không có bất cứ hai con nào là cùng một loại!”

Suy tư một chút, Địa trưởng lão nhìn hắn tiếp tục nói: “Bên trong Huyền giới này chỉ có các loại huyền thú ở trạng thái còn nhỏ, bọn nó tương lai sẽ tiến hóa thành cái gì, đến cùng có bao nhiêu lợi hại, đều hoàn toàn không có cách nào phán đoán được!”

Nói tới đây, Địa trưởng lão tựa hồ nhớ tới cái gì, si mê nói: “Giống như Phi Long thuộc Địa hệ huyền thú của ta. Lực lượng của nó kì thật vô cùng mạnh

mẽ, quả thực không cách nào hình dung!”

Dừng một chút, Địa trưởng lão quay đầu nhìn hấn, giải thích nói: “Cái gọi là Địa hệ Phi Long, kì thật ngoại hình bên ngoài cùng ưu nhã Phong Long của Phong trưởng lão không khác nhau lắm, chỉ là thân thể béo một ít, bay không quá nhanh, cũng không cao, bắt quá huyền thú siêu cấp cường hấn Địa hệ ma pháp này gần như là thứ vô địch đã từng tồn tại a!”

Nghe xong Địa trưởng lão nói, hấn khó hiểu nhìn nàng, nghi hoặc nói: “Vậy thì làm sao chứ! Cái đó và vấn đề của ta tựa hồ không có bất cứ quan hệ gì a?”

Khẽ cười cười, Địa trưởng lão lắc đầu nói: “Như thế nào lại không có quan hệ gì chứ? Ngươi đoán xem! Vậy chứ Địa hệ Phi Long đó cùng ưu nhã Phong Long xanh biếc là do huyền thú gì tiến hóa mà thành a?”

Nhìn vẻ mặt không thể giải thích được của Lý Dật, Địa trưởng lão không có thừa nước đục thả câu, buông lời xuất ra kinh người nói: “Ta nói cho ngươi biết, Phi Long lục sắc kia kì thật chính là do trùng bảo bảo tiến hóa mà thành a!”

A!

Nghe xong Địa trưởng lão nói, hấn hoàn toàn ngây người không thể tin nhìn Địa trưởng lão. Trong đầu nhất thời xuất hiện hình dáng của hai con huyền thú. Một là ưu nhã Phong Long, cái kia là Đại Khâu dẫn cả người ẩm ướt với thịt cuộn cuộn nhưng nhúc nhúc không ngừng chảy ra chất dịch như nước mũi, trời ạ! Nếu như không phải Địa trưởng lão nói cho hấn biết, giết hấn cũng không tin đó là huyền thú cùng loại tiến hóa mà thành a! (lúc 4 trưởng lão show hàng có nói qua rồi mà, chắc lúc đó Lý Dật mới tỉnh nên vẫn còn phê :l 13:)

Nhìn cái bộ dáng kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm của hấn, Địa trưởng lão chăm chú nói: “Kì thật, uy lực của một con huyền thú trong tương lai, cũng không phải dựa vào đến nó nguyên lai là cái gì. Mấu chốt nằm ở việc bồi dưỡng, cùng với hướng tiến hóa của nó. Cho dù là một con sâu, có thể nói, cũng có khả năng tiến hóa thành Phi Long. Vậy còn có cái gì là không có khả năng chứ?”

Không thể tin nhìn Địa trưởng lão, hấn không tin nói: “Khó có khả năng a! Nếu thật sự giống như ngươi nói vậy thì ta đây không phải tùy tiện bắt một con huyền thú là được hay sao? Dù sao mỗi một con huyền thú, tương lai cũng đều có vô số khả năng có thể tiến hóa mà!”

Đồng ý gật đầu, Địa trưởng lão cười nói: “Ngươi hiện tại cuối cùng cũng hiểu được, sự thật vốn là như thế mà! Chuyện ngươi cần làm kì thật chỉ là tuyển một con mà mình thích cho bản thân mà thôi!”

Lý Dật gật gật đầu hiểu rõ. Hiện tại hấn cuối cùng cũng hiểu được rằng, chủng loại huyền thú được chọn là do chính mình thích. Về phần huyền thú trong tương lai uy lực ra sao là do hấn trong tương lai bồi dưỡng cùng huấn luyện quyết định mà thành. Chỉ cần bồi dưỡng thích đáng, huấn luyện cho thật hoàn mỹ, như vậy hấn liền có thể không ngừng giúp huyền thú của mình tiến hóa!

Nghĩ tới đây hấn không khỏi lo lắng nghĩ tới nhu cầu của bản thân. Nếu muốn được cả bốn loại huyền thú, hơn nữa hấn đã có kế hoạch chuẩn bị phương thức chiến đấu thật tốt cho bốn loại huyền thú phối hợp với nhau, như vậy... Cũng nên yêu cầu mỗi một loại huyền thú đều có đặc điểm vượt trội. Tuyệt đối xuất ra sở trường, chỉ có như vậy, bốn huyền thú khác hệ kết hợp cùng một chỗ thì mới có thể sinh sinh ra lực chiến đấu vô địch!

Mạnh mẽ ngẩng cao đầu, hai mắt hấn như tòa ánh sáng nhìn Địa trưởng lão nói: “Địa trưởng lão, xin nói cho ta biết, đặc điểm cùng sở trường nổi bật nhất của Địa hệ ma thú là cái gì, cùng khuyết điểm lớn nhất của nó là cái gì?”

Nghe xong lời của hấn, Địa trưởng lão trầm tư một hồi, rất lâu sau... Địa trưởng lão chậm rãi nói: “Huyền thú thuộc Địa hệ, đặc điểm nổi bật nhất chính là phòng ngự. Địa hệ huyền thú có được phòng ngự vào loại siêu cấp cường hấn, chủ ý chính là làm cho địch phải nản lòng! Trong bốn hệ huyền thú, bọn chúng có được sức phòng ngự tuyệt đối mạnh mẽ!”

Dừng một chút, Địa trưởng lão tiếp tục nói: “Bất quá, phòng ngự siêu cấp cường hấn này kì thật là phải hy sinh tốc độ cùng lực công kích trụ cột để đổi lấy mà có. Lực phòng ngự càng cao thì lực công kích cùng tốc độ lại càng thấp! Đây chính là luật cân bằng của vạn vật!”

Nghe xong Địa trưởng lão nói, hai mắt hấn không khỏi sáng lên, ở sâu trong nội tâm xuất hiện hình dáng của một sinh vật. Tại kiến thức mà hấn biết về sinh vật thì đại khái nó là cứng cỏi nhất, tốc độ cũng cực kì chậm chạp, hơn nữa cơ hồ không có bất cứ năng lực công kích nào!

Hưng phấn nhìn nàng, hấn bình tĩnh hỏi: “Địa trưởng lão, bên trong huyền giới này có loài Ô Quy không?”

Ô Quy!

Nghi hoặc nhìn nhìn hấn, Địa trưởng lão có chút nhú mày nói: “Ô Quy thì có a. Bờ biển phía trước chân núi kia chắc là có, chỉ là... Ngươi tại sao muốn tìm Ô Quy a? Chẳng lẽ ngươi nghĩ muốn...”

Đối mặt với Địa trưởng lão đang hoài nghi, hấn mỉm cười gật đầu: “Không sai, ta chính là muốn lựa chọn Ô Quy làm huyền thú cho mình. Dựa theo đặc điểm của Địa hệ huyền thú thì nó chính là huyền thú phù hợp nhất a!”

Vậy sao có thể a!

Nghe xong lời của hấn, Địa trưởng lão vẻ mặt cười khổ nói: “Trời ạ! Ngươi như thế nào lại nghĩ đến nó, ta thừa nhận... Phòng ngự của nó quả thật đủ cao, nhưng mà nó tốc độ thật quá chậm. Hơn nữa hoàn toàn không cách nào công kích, huyền thú như vậy không hữu dụng a? Mặc dù phòng ngự là gần như vô địch nhưng mà... Chẳng lẽ ngươi tính chịu đòn mà không hoàn thù sao?”

Hắc hắc...

Không nói năng gì chỉ lắc đầu, hắc hắc rồi khu vực mà loài Ô Quy thường lui tới. Sau đó bỏ qua Địa trưởng lão, nhanh chóng hướng cái khu vực kia chạy đi, hoàn toàn mặc kệ Địa trưởng lão ở phía sau hồi hã giờ chân múa tay gọi hắc.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Linh Quy Huyền Vũ

Khi hắc nghĩ đến tuyền Ô Quy làm huyền thú thì lúc này một ý nghĩ kì lạ liền nhanh chóng chiếm cứ đại não của hắc. Lý Dật bị cái ý nghĩ này hấp dẫn thật lâu, hoàn toàn không cách nào ngăn cản cái ý nghĩ quá hấp dẫn này a!

Trong ấn tượng của hắc, tựa hồ... Trung Quốc cổ đại có lưu truyền Tứ đại thánh thú, Huyền Vũ thuộc Địa hệ chính là một hình tượng của Ô Quy. Đây chính là phòng ngự đỉnh phong a, không có sinh vật nào dám cùng Huyền Vũ so lực phòng ngự!

Nếu quyết định muốn chọn cả tứ hệ huyền thú, như vậy... Hắc sao không dựa theo ngoại hình của tứ thánh thú để lựa chọn chứ? Cho nên... Cái thứ nhất Địa hệ huyền thú, cho dù ai nói gì cũng phải nhắm Ô Quy mà tuyền a!

Trong lúc suy tư thì Lý Dật đã bay nhanh ra khỏi chân núi, đi tới bên mép bờ biển rộng nằm dưới chân núi. Địa trưởng lão mới vừa rồi nói loài Ô Quy chính là thường lui tới trong khu vực này!

Đang lúc chuẩn bị muốn nhảy xuống bờ cát đi tìm Ô Quy kia, đột nhiên... Trên mặt biển ngoài khơi xuất hiện vô số con sóng nước thật mãnh liệt. Những con sóng này như bay nhanh hướng bờ cát mà tiến tới!

Nhanh chóng hạ người nằm sấp xuống, ẩn mình phía sau một khối nham thạch nơi giao nhau giữa bờ cát và núi. Hắc tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn cái thứ gì trên sóng bay nhanh đến gần, đó là đồ vật gì chứ?

Chính trong lúc suy tư thì con sóng kia đã tới bên bờ rồi, sau một khắc... Một con Ô Quy toàn thân xanh biếc trong suốt, phẳng phất như ngọc phỷ thúy điêu khắc mà thành dần dần xuất hiện. Rồi hàng ngàn hàng vạn con Ô Quy to như cái mâm nhỏ theo thủy triều nhộn nhạo tiếp theo xuất hiện từng con từng con một tại trên bờ cát!

Ngạc nhiên ngắm nhìn vô số Ô Quy to cỡ cái mâm kia, Lý Dật không khỏi tròn tròn mắt. Cảm tình thực sự là khi thấy những sinh vật lúc còn thơ ấu! Mặc dù biết chúng không nhỏ tuổi gì nhưng khẳng định chưa tới trăm năm tuổi. Cái gọi là Ô Quy trưởng thọ ngàn năm vạn năm tuổi, đối với loài Ô Quy mà nói, không tới trăm năm cũng tương đương với loài người không tới một tuổi vậy!

Khác với toàn bộ số Ô Quy xuất hiện trên bãi lúc này, hấp dẫn chú ý của Lý Dật nhất chính là con Ô Quy đầu lĩnh. Cùng với màu xanh sẫm của những con khác là bất đồng. Con đầu lĩnh Ô quy này toàn thân xanh biếc, thật sự trông giống được tạo thành từ một khối ngọc lục phi thúy vậy. Quanh thân tỏa ra quang mang rất sống động, vừa nhìn là biết không phải vật tầm thường a!

Trái tim hắc không nghe theo điều khiển của bản thân mà hưng phấn nhảy lên. Hắc đã quyết định sẽ chọn con Ô Quy màu xanh biếc này làm huyền thú thứ nhất do hắc triệu hoán. Tên của nó thậm chí Lý Dật cũng đã nghĩ tới, gọi là Huyền Vũ!

Nhưng mà!

Nhìn trên bờ cát càng lúc càng tụ tập rất nhiều Ô Quy làm hắc không khỏi có chút nhú mảy. Nhiều như vậy Ô Quy vậy nó ở chính giữa, hắc như vậy mà đi ra ngoài, có thể hay không có nguy hiểm chứ? Lo lắng nhanh chóng đảo mắt quanh bờ cát. Giờ phút này cả bờ cát từng đàn từng đàn Ô Quy tràn đầy làm Lý Dật không khỏi có chút do dự!

Chờ đã!

Chính lúc không biết nên làm như thế nào cho phải thì hai con mắt của hắc chợt lóe lên sáng ngời, sau một khắc... Hắc cười ha ha đứng lên, thân mình nghênh ngang xuất hiện từ sau hòn đá, thẳng hướng con Ô Quy xanh biếc đang nằm ngay giữa bầy đàn kia mà đi đến.

Quả nhiên!

Cùng với những gì hần nghĩ trong đầu là giống nhau. Nhìn thấy hần ta đột nhiên xuất hiện, tất cả Ô Quy đều bất ngờ bối rối. Sau khi hoảng sợ, tất cả Ô Quy đều bắt đầu hướng bờ biển bỏ đi, cố gắng quay trở lại bên trong lòng biển rộng.

Đáng tiếc a...

Thật sự rất đáng tiếc bởi vì Lý Dật cách bọn chúng quá gần. Chỉ với khoảng cách có hơn mười thước, lấy tốc độ của chúng, như thế nào có thể chạy khỏi lòng bàn tay của hần đây? Hần thậm chí có thể dễ dàng bắt bọn chúng a!

Rốt cuộc, nhìn thấy đã không cách nào chạy trốn được, khi thấy hần tới gần thì tất cả Ô Quy đồng loạt làm ra một cái động tác: tứ chi, cái đuôi, còn có cái đầu nhanh chóng rút vào bên trong lớp kín lại, nhất thời... Hàng ngàn hàng vạn cái mai rùa xuất hiện tại trên bờ cát!

Nhìn một đám mai rùa tại trong gió ngoe nguẩy, Lý Dật không khỏi cười ha ha, không sai... Đây là huyền thú mà hần lựa chọn trúng. Hoàn toàn không có năng lực công kích, tốc độ chậm muốn chết, nhưng lại hoàn toàn không e ngại bất cứ một loại công kích nào – Ô Quy!

Trực tiếp đi tới trước mặt con Ô Quy có màu xanh như phỉ thúy kia. Hần nhẹ nhàng khom thắt lưng, cầm lấy chú Rùa rút đầu nọ. Xuyên thấu qua cái mai bên ngoài trong suốt Lý Dật có thể rõ ràng nhìn thấy nhân tình trong đôi mắt nhỏ như hạt đậu kia. Chính nó đang nhìn xuyên qua khôi giáp của mình mà nhìn Lý Dật, thân sắc lộ ra đầy cảnh giác!

Xuyên qua quy giáp xanh biếc, Lý Dật mỉm cười nhìn Ô Quy đang rút đầu rút tay vào bên trong, nhu hòa nói: “Này! Tiểu tử kia... Ta biết ngươi là thuộc về nơi này, bắt quá... Nơi này quá nhỏ a, hay là cùng ta đi ra ngoài xông xáo đi!”

Nói tới đây thì hần không khỏi dừng lại một chút, tưởng tượng tới cảnh uy phong khi có được tứ hệ huyền thú, Lý Dật không khỏi tăng thêm khí phách hào hùng nói: “Ta sẽ làm cho ngươi trở nên vô cùng cường đại. Hãy tin tưởng ta! Chỉ có cùng ta một chỗ, ngươi mới có thể trở thành Ô Quy vĩ đại nhất từng tồn tại!”

Không biết có nghe hiểu lời của Lý Dật không, chú Ô Quy bên trong cái mai kia cặp mắt nhỏ như hạt đậu khẽ chớp chớp, theo sau... Chậm rãi đem đầu từ trong quy giáp dò xét đi ra, con mắt xanh biếc nháy nháy nhìn hần.

Yên lặng cùng Tiểu Ô Quy này đối mặt, đang lúc chuẩn bị nói thêm vài câu gì đó thì tựa hồ như cảm giác được thành ý của Lý Dật, Tiểu Ô Quy có chút gật đầu, sau một khắc... Tiểu Ô Quy xanh biếc đang được Lý Dật ôm trong tay, trên thân thể mảnh liệt nở bùng lên ánh sáng ngọc lục, đồng thời... Lý Dật cảm giác được thân thể vừa có một trận ấm áp!

Lục quang chợt lóe tức thì biến mất. Đang lúc hết thảy khôi phục lại như thường thì Ô Quy xanh biếc trong tay của hần đã không còn thấy nữa. Cùng lúc đó, hần cảm giác tinh thần trở nên mệt mỏi, trong cơ thể có một cỗ năng lượng xa lạ không ngừng lưu động!

Cảm thụ được đạo năng lượng rất phong phú mà lại chậm chạp lưu động kia, Lý Dật biết... Đây chính là Tiểu Ô Quy, cũng là Huyền Vũ! Đây chính là hình thức tồn tại bằng năng lượng của nó. Hiện tại đang cùng tinh thần của Lý Dật dung hợp ở cùng một chỗ!

Phản chấn tinh thần lại một chút, tinh thần trước đây cảm giác vô lực nay như bị quét sạch. Hải lòng nhìn xem các Ô Quy khác vẫn đang nằm ở trên bờ cát, hần xoay người hướng đến chúng đi đến!

Giữa đường thì hần gặp lại Địa trưởng lão đang vất vả tìm kiếm đuổi theo hần. Khi nhìn thấy vẻ mặt cùng bộ dáng rất thỏa mãn của Lý Dật liền lo lắng hỏi: “Tiểu Dật! Ngươi không nên nói cho ta biết ngươi đã nhận Ô Quy làm huyền thú a!”

Có chút gật đầu, hần liền dựa theo phương pháp mà Địa trưởng lão mới vừa rồi dạy cho. Hai tay hợp tại trước ngực, đồng thời yên lặng dụng tâm niệm ra lệnh Tiểu Ô Quy đi ra...

Rất nhanh tiểu Ô Quy cảm giác được ý nghĩ trong tâm của hần nên liền hóa thành một đạo năng lượng lưu chuyển, chảy nhanh theo hai tay hần, hướng về phía hai tay đang hợp lại tiến tới, nhất thời... Một cái quang cầu màu xanh biếc đang từ từ nở lớn lên xuất hiện tại hai tay của Lý Dật!

Có lẽ là Tiểu Huyền Vũ bây giờ còn quá yếu, cho nên... Chỉ chớp mắt thời gian, triệu hoán liền hoàn thành, lục quang thiểm điện biến mất. Lúc này thì Tiểu Ô Quy màu xanh biếc xuất hiện tại trong tay của hần.

Đắc ý ngẩng đầu, hần tươi cười nhìn Địa trưởng lão nói: “Ngươi xem... Chính là nó đây, thế nào? Nó trông rất xinh đẹp quá đi!”

Y!

Tức giận liếc mắt nhìn Tiểu Ô Quy một cái, ngay khi Địa trưởng lão vừa muốn nói cái gì, sau một khắc... Nàng đột nhiên kêu sợ hãi lên, hai mắt gât gao tập trung nhìn trên thân Tiểu Ô Quy, Địa trưởng lão giọng như không thể tin nói: “Trời ạ! Ngươi tự nhiên mà có được một con vương cấp huyền thú a!”

Vương cấp?

Nghe xong Địa trưởng lão nói, hần ta không khỏi nghi hoặc nhíu mày. Hoàn toàn không biết ‘vương cấp’ hai từ nọ vậy đến cùng có ý nghĩa cái gì. Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của hần, Địa trưởng lão giải thích nói: “Ngươi xem đường hoa vân trên lưng của nó, đó rõ ràng là một chữ ‘vương’ a! Phải biết rằng, cái hoa vân này, không có thể tùy tiện mà hình thành. Chỉ có mang huyết mạch chính thức của vương tộc thì mới có thể xuất ra hoa vân như thế a!”

Nửa ngờ nửa tin hướng trên lưng Tiểu Ô Quy nhìn lại, quả nhiên... Trên quy giáp màu xanh biếc mà vừa trong suốt kia, một cái vân lộ hình chữ ‘vương’ rõ ràng xuất hiện tại ngay chính giữa quy giáp. Nếu không phải là do cái mai rùa gần như trong suốt thì Lý Dật sớm đã phát hiện! Hiện tại lại phải cần

thận lưu ý mới có thể phát hiện thấy.

Kinh ngạc nhìn xem cái chữ vương kia, hân mừng như điên ngẩng đầu nhìn Địa trưởng lão nói: “Này... Vương cấp huyền thú loại này có ưu điểm gì sao? Ngươi tại sao kích động đến vậy a?”

Than thở lắc đầu, Địa trưởng lão đáp lời hắn: “Vương cấp là vì tự nhiên có được vương tộc huyết thống nên năng lượng của bọn chúng có thể nói ‘chí tinh chí thuần’. Cực kì thuần khiết a! Năng lực so với các đồng loại cùng hệ huyền thú cường đại hơn rất nhiều! Ngươi hẳn là biết Tiểu Ô Quy này so với các Ô Quy khác thì tinh khiết hơn nhiều lắm, giống như một khối ngọc phi thúy a!”

Dừng một chút, Địa trưởng lão tiếp tục nói: “Điều này không chỉ đơn giản, một vương cấp huyền thú, ý chí chiến đấu dị thường ương ngạnh, tốc độ phát triển so với huyền thú bình thường nhanh hơn nhiều. Hơn nữa do huyết thống tinh khiết nên đem xác suất tiến hóa tăng cao tới mức độ gần như hoàn mỹ a!”

“Hoàn mỹ tiến hóa?” Nghe xong Địa trưởng lão nói, hắn không khỏi kêu lên sợ hãi.

Cái gọi là hoàn mỹ tiến hóa, cũng không phải nói thật hoàn mỹ, mà là tận khả năng đến gần hoàn mỹ. Điều này giúp tránh cho xuất hiện tình huống như con Đại Khâu Dẫn của Địa trưởng lão do tiến hóa sai lầm mà thành! Làm cho mỗi một lần tiến hóa, đều tăng cường thực lực cường đại nhất của bản thân!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Thủy Linh Bạch Hồ

Không có trì hoãn lâu, Địa trưởng lão trực tiếp đem Lý Dật ra bên ngoài sơn động. Nàng thở dài nói với hắn: “Ta thật không biết nên nói cái gì, vốn... Có được một con vương cấp huyền thú, ta thật nên chúc mừng ngươi, nhưng mà... Đứng là vương cấp huyền thú thật nhưng mà nó lại là Ô Quy khó có khả năng có được công kích cường hãn cùng với tốc độ mau lẹ a! Ta thật không biết ngươi muốn huyền thú như vậy để làm cái gì!”

Lắc đầu, không đợi hắn trả lời, Địa trưởng lão tiếp tục nói: “Tốt lắm! Nếu chuyện đã không cách nào sửa đổi vậy ngươi cứ rời đi trước vậy. Ta muốn ở lại đây tiếp tục sắp xếp một số việc. Một lát sau thì một nhóm hài tử sẽ tới nơi này, ta nên vì bọn họ an bài một chút!”

Cái ‘nhóm hài tử’ kia chính là những đứa trẻ vào độ tuổi thiếu niên của Mê Thành. Hàng năm vào thời điểm này, đám hài tử đủ mười sáu tuổi của Mê Thành đều muốn vào trong huyền cảnh chọn lựa chính mình đích một con huyền thú. Mà tứ đại trưởng lão chính là những người phụ trách việc chỉ đường cùng giảng giải. Lý Dật vốn muốn cẩn thận nhờ nàng giải thích một vài chuyện cho hắn hiểu nhưng mà xem Địa trưởng lão có nhiều chuyện quan tâm như thế nên hắn đành phải bậm bụng mà rời đi.

Nửa giờ sau, hắn về tới giao lộ nơi các ngã đường hội tụ, sau đó thì trực tiếp theo con đường thứ hai, cũng là con đường màu lam, hướng trên núi chạy tới. Bỗng tốc độ cực nhanh của Tiểu Cường thì chỉ hơn nửa canh giờ sau, bọn họ đã xuất hiện ở tại trước một cái huyệt động màu lam xám!

Ta biết ngươi nhất định sẽ đến a!

Vừa mới dừng lại thì một giọng nói ôn nhu liền từ phía trước vang lên. Khi Lý Dật ngẩng đầu nhìn lại thì thấy Đế Á xinh đẹp với mặt nạ màu lam lụa mỏng đang đứng ở ngay lối vào huyệt động. Một đôi mắt đẹp nháy nháy nhìn hắn.

Mỉm cười nhìn Đế Á gật đầu đồng thời nhảy xuống đất từ trên lưng Tiểu Cường, đi tới phía trước Đế Á nói: “Đúng vậy! Huyền thú vừa đẹp vừa đáng yêu như vậy, ta như thế nào sẽ buông tha đây chứ?”

Nghe xong lời của hắn, khuôn mặt đang tươi cười của Đế Á không khỏi đỏ lên một chút. Mặc dù cách một tấm lụa mỏng, nhưng mà Lý Dật vẫn mơ hồ nhìn thấy rõ. Như có vẻ mắc cỡ với câu nói ‘không có ý tứ’ của hắn nên Đế Á vội vàng xoay người, hướng bên trong động đi đến.

Mọi chuyện kể tiếp diễn ra giống như bên Địa hệ. Khác nhau chính là, viên tinh cầu giữa huyệt động lại là màu lam. Cái này đại khái là màu sắc đại biểu cho Thủy hệ!

Hai tay đặt ở trên thủy tinh cầu màu lam trong suốt thì trước mắt ngay lúc đó ánh sáng màu lam chợt lóe. Sau đó thì hắn cùng Đế Á đã xuất hiện ở tại giữa một cái thế giới với đầy hồ nước cùng sông ngòi. Đưa mắt nhìn quanh, khắp nơi đều là nước, khắp nơi đều là sông!

Meo meo!

Chính lúc đang tán thưởng nhìn cảnh sắc chung quanh, đột nhiên... Bên người vang lên suy âm thanh của loài mèo kêu lên yếu ớt. Nghi hoặc theo âm thanh nhìn lại thì dưới tàng cây một nơi gần gần đó, một con Tiểu Miêu lông trắng đang suy yếu nằm ở nơi đó, như không còn sức lực đang rên rỉ.

Có chút nhú mày, hần khó hiểu hỏi Đế Á: “Đế Á, chuyện gì xảy ra vậy? Nó tại sao nằm ở nơi đó bất động? Nó bị thương sao?”

Ai...

Thương cảm thờ dài một tiếng, Đế Á bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Không! Nó không phải bị thương, mà thật ra năng lượng cấu thành thân thể nó đã nhanh chóng cạn kiệt. Nói cách khác là nó sắp chết!”

Tại sao có thể như vậy a!

Kêu lên một tiếng sợ hãi, hần nhanh chóng chạy đến bên người con Tiểu Miêu màu trắng kia, nhẹ nhàng nâng nó lên, quay đầu nhìn Đế Á nói: “Huyền thú ở nơi này chẳng lẽ cũng sẽ chết sao?”

Về mặt thương xót nhìn con tiểu miêu trong tay hần, Đế Á buồn buồn gật đầu nói: “Không sai, huyền thú giữa huyền cảnh này cũng là sẽ chết. Một khi năng lượng cấu thành thân thể bọn chúng khô kiệt thì tính mạng chúng coi như sắp đi tới cuối đời rồi! Như vậy cũng là hợp với quy luật của đại tự nhiên a!”

Nhưng mà...

Không đành lòng nhìn Tiểu Bạch Miêu yếu ớt nằm trong tay mình, hần có chút khó khăn nói: “Nhưng mà chẳng lẽ không có biện pháp nào khác cứu nó sao? Cứ như vậy nhìn nó chết dần đi có thể nói là quá tàn nhẫn. Người xem nó rất đáng yêu a!”

Nhìn Tiểu Bạch Miêu trong tay, không có cách nào, nếu như là ‘cầu’ thì có thể nói hần ta có thể mặc kệ mà nhìn nó chết dần chết mòn. Nhưng nó lại là ‘miêu’. Cùng với cái con Bạch Miêu mà nhà hần ở địa cầu nuôi dưỡng rất giống rất giống a!

Kì thật, Lý Dật vốn là không thích mèo nhưng là chị của hần thì phi thường thích. Vì thế cho nên trong nhà của hần tại Địa cầu có nuôi một chú mèo trắng nhỏ phi thường đáng yêu. Mặc dù ngay từ đầu là hần không thích, nhưng mà nuôi dưỡng trong thời gian dài quá cũng sinh ra cảm tình a!

Hiện tại Lý Dật lại thấy Tiểu Bạch Miêu này cơ hồ cùng với con ở nhà của hần hoàn toàn giống nhau ở hình dáng. Vì thế nên hần ta như thế nào nhẫn tâm nhìn nó chết dần. Nó làm cho Lý Dật không tự chủ được mà nhớ tới Tiểu Bạch Miêu nơi quê nhà, cho nên, ý niệm cứu nó liền bùng lên vô cùng mãnh liệt bên trong đầu hần.

Có vẻ như đắm chiều nhìn hần liếc mắt một cái, Đế Á có chút nhú mày nói: “Kì thật, cũng không phải không có cách nào, chỉ cần người làm cho hần trở thành huyền thú của mình thì như vậy hần có thể tiếp tục sống sót. Do có tinh thần của người trợ giúp nên năng lượng hình thành nên thân thể nó sẽ tăng nhanh trở lại, chỉ là...”

Nói tới đây, Đế Á chần chờ một chút, theo sau tiếp tục nói: “Bình thường nói đến Thủy hệ huyền thú thì năng lực khôi phục là đứng đầu nhưng mà loại Tiểu Bạch Miêu này lại lấy công kích làm chủ lực. Vật lý công kích hay ma pháp công kích đều rất mạnh mẽ, khôi phục ma pháp cũng không sai biệt nhiều, nhưng mà... Cùng với sở trường của ma thú Thủy hệ cùng loại, giống như Hạ Na của ta thì xem ra tại phương pháp trị liệu còn kém nhiều lắm!”

Thương xót nhìn nhìn Tiểu Bạch Miêu trong tay hần, Đế Á gian nan nói: “Cho nên, mặc dù ta rất muốn người có thể cứu Tiểu Bạch Miêu này, nhưng mà... Lo lắng đến tâm quan trọng của huyền thú thì ta nghĩ người hay là bỏ qua chuyện này đi! Lựa chọn nó làm huyền thú mà nói, là không phù hợp với đặc điểm của Thủy hệ a!”

Tiểu Bạch Miêu suy yếu nhìn nhìn hần ta. Tại trong đôi mắt to sáng tinh khiết của nó, Lý Dật thấy được khát vọng sinh tồn, hần thấy được ý chí niềm tin muốn sống sót thật kiên cường của nó. Không có ngẩng đầu, cũng không có bất cứ lời nào trả lời Đế Á, sau một khắc... Một chùm sáng màu lam từ giữa hai tay của hần lóe sáng xuất hiện. Chùm sáng màu lam kia lướt qua thì thân thể Tiểu Bạch Miêu đáng thương đang nằm trên hai tay hần cứ như vậy liền biến mất!

A!

Nhìn thấy một màn này, Đế Á hoàn toàn biết đã xảy ra cái gì, không thể tin nhìn hần, lắp bắp nói: “Trời ạ! Người... Người chẳng lẽ cho hần trở thành huyền thú của người sao?”

Chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, có chút gật đầu, hần khẳng định nói: “Không sai, chính người cũng đã thấy rồi! Ta đã cho Tiểu Bạch Miêu trở thành huyền thú của mình! Không nên hỏi ta tại sao, người có thể lý giải bằng gì gì đó nhưng ta thật không đành lòng nhìn nó cứ từ từ mà chết đi như vậy!”

Vừa nói chuyện Lý Dật vừa rời đi khỏi Thủy Hệ huyền cảnh không gian, kì thật... Nguyên nhân hần không đành lòng để cho Tiểu Bạch Miêu chết đi nhiều nhất chỉ chiếm sáu phần. Còn có bốn phần kia lý do là bởi vì mặc dù chú Tiểu Bạch Miêu này rất suy yếu, nhưng cái chữ ‘vương’ trên đầu nó thì Lý Dật xem thấy vô cùng rõ ràng a, hơn nữa... Hình dáng bên ngoài của nó cùng Bạch Hồ cũng rất giống nhau mà. Mặc dù dựa trên thực lực, khó có khả năng cùng Bạch Hồ đánh đồng, nhưng mà... Tiểu Bạch Miêu hiện tại, nhìn thoáng qua chính là một Bạch Hồ thu nhỏ một trăm lần a!

Từ lúc tiến vào Thủy Hệ huyền cảnh đến khi đi ra khỏi, hần chỉ mất thời gian không tới năm phút đồng hồ. Mới vừa vào Thủy hệ huyền cảnh, Lý Dật đã tìm thấy huyền thú chính mình muốn. Tiếp tục lưu lại sẽ không cần thiết vì hần có lý do để thật sự muốn Tiểu Bạch Miêu trở thành huyền thú của hần!

Thật giống với Địa hệ trưởng lão, Đệ Á cũng chỉ đưa Lý Dật đến cửa sơn động thì liền ngừng lại, như chất chứa đầy nỗi tiếc nhìn hắn, Đệ Á thờ dài nói: “Ài... Mặc dù ta đối với việc ngươi bất kể hết thấy mọi chuyện mà ra tay cứu lại sinh mạng của Tiểu Bạch Miêu cảm thấy vạn phần kính nể, nhưng mà... Ngươi thật sự đã quá xúc động! Ngươi có biết hay không..”

Không đợi Đệ Á nói hết lời, Lý Dật liền mỉm cười lắc đầu, nhìn thật sâu vào mắt nàng, hắn kiên định nói: “Tin tưởng ta, Đệ Á trưởng lão! Ta đã quyết định làm bất cứ chuyện gì đều cũng có nguyên nhân, hơn nữa... Ta tuyệt đối sẽ không hối hận, bởi vì... Ta có lý do để làm như thế, cho dù bởi vì vậy mà mất đi cái gì đi nữa, ta cũng sẽ không hối hận!”

Nói xong lời, hắn nhảy lên trên lưng Tiểu Cường, ngậm hạ lệnh từ trong tâm, Tiểu Cường liền nhanh chóng xoay người một cái, nhanh như điện chớp rồi đi. Mặc dù thời gian còn rất dài, nhưng là... Lý Dật đã quyết định, nếu đã chiếm được hai vương cấp huyền thú, như vậy hai con kế tiếp cũng phải là vương cấp!

Nurong theo canh sắc bay nhanh thật lùi hai bên đường, Lý Dật không khỏi chìm vào trong ảo tưởng, nếu... Bất cứ một con huyền thú nào cũng đều có thể có vô số khả năng tiến hóa, như vậy... Lựa chọn Tiểu Bạch Miêu lại có cái gì không thể đây chứ? Mặc dù Đệ Á về mặt lo lắng nhưng mà những lời giải thích của nàng có nhất định là đúng không? Ai sẽ dám nói chắc rằng, tương lai của Tiểu Bạch Miêu nhất định sẽ phải tầm thường đây?

20/10 chúc chị em "phụ nữ" tình đầy tim, tiền đầy ví, mọi sự như ý. Happy VN woman's day!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Hoả Linh Chu Tước

Trên đường nhàn hạ suy nghĩ, nháy mắt đã qua mấy giờ, Lý Dật một lần nữa lại quay về nơi ngã tư đường. Cho tới bây giờ, hắn đã liên tục đi qua hai huyền cảnh Địa và Thủy, hiện tại... Cũng là lúc nên hướng tới Hỏa chi huyền cảnh thôi!

Trong lúc nghĩ là phải tới Hỏa chi huyền cảnh thì Tiểu Cường tự nhiên hiểu được ý nghĩ của hắn, tám cái chân cự đại liền nhấc lên chạy như bay, thân ảnh bọn họ nhanh chóng hướng về phía thông đạo màu hồng sáng rực trên núi mà chạy nhanh tới.

Mới vừa tiến vào thông đạo không tới mười phút đồng hồ, đột nhiên... Phía trước ánh sáng hồng hồng chợt lóe lên, Lý Dật theo tiềm thức đưa tay đặt lên trên chuôi kiếm, chuẩn bị tùy thời mà chiến đấu. Nhưng hắn lại ngạc nhiên phát hiện, người cản đường hoá ra lại là Hỏa trưởng lão.

Ha ha ha ha...

Nhìn thấy bộ dáng đề phòng của hắn, Hỏa trưởng lão cười lên ha ha, vừa nhảy tung tăng vừa nói: “Tiểu tử giỏi lắm, ta còn nghĩ ngươi sẽ không chọn chỗ này của ta chứ, làm cho ta lo lắng, mau đi... Chúng ta đi chọn lựa huyền thú đi!” Vừa nói chuyện, Hỏa trưởng lão xung phong tiến lên phía trước dẫn đường, hướng chỗ sâu bên trong thông đạo chạy tới.

Nhìn thân ảnh của Hỏa trưởng lão đang dần dần xa xa kia, Lý Dật không khỏi lắc đầu cười cười. Người này, tính tình thì nóng nảy hơn bất kì ai khác, dĩ nhiên ngay cả việc kiên nhẫn đứng chờ tại động khẩu cũng không có, vẫn chạy ra xa như vậy để chờ Lý Dật, thật vất vả cho lão quá!

Đi theo phía sau Hỏa trưởng lão, Lý Dật cùng Tiểu Cường chạy một hơi tới căn phòng nơi có viên thủy tinh cầu bên trong, cùng với cái ở hai huyệt động trước đây có chỗ khác nhau, chính là viên thủy tinh cầu trên cây cột đá kia lại là màu đỏ của lửa, phẳng phất giống như có một luồng hỏa diễm đang thiêu đốt cháy nóng hừng hực.

Đã có hai lần kinh nghiệm, lúc này đây... Lý Dật không có nói nhiều lời, mà hắn chỉ dựa theo những chỉ dẫn của Hỏa trưởng lão, đưa tay đặt ở trên thủy tinh cầu, không lâu sau... Bên trong luồng lửa đang cháy sáng lung linh kia, hai người bọn họ xuất hiện ở tại phía trước một ngọn núi lửa đang phun trào sôi sục!

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm...

Cùng với những tiếng vang ầm ầm kinh thiên động địa thì mặt đất tựa hồ như cũng run rẩy lên. Kinh tâm động phách nhìn ngọn núi lửa đang hoạt động ở xa xa kia, Lý Dật có thể rõ ràng thấy được, một dòng dung nham đang phóng ra như thác nước, đang từ đỉnh miệng núi lửa không ngừng hướng phía dưới tuôn xuống!

Bầu trời lúc này đây hiện đầy đặc khói màu đen nhánh, nơi này hoàn toàn là giống như cảnh tượng của ngày tận thế, bất quá... Mặc dù như thế, nhưng mà những gì xuất hiện chung quanh cùng với hai huyền giới trước đây Lý Dật đã trải nghiệm qua thật giống nhau, tràn đầy các loại sinh vật. Duy nhất

không giống chính là, mỗi một cái sinh vật nơi này, đều mang màu sắc đỏ như lửa!

Lạch cách... Lạch cách... Lạch cách...

Một đám động vật nhỏ đang vui đùa ầm ĩ chạy ngang qua trước mặt Lý Dật, tựa hồ hoàn toàn không có quan tâm tới ngọn núi lửa đang ầm ầm sôi trào kia, tự do tự tại chạy đuối nhau trên đại thảo nguyên vùn vụt!

Ngay lúc hần đang ngắm nhìn thưởng thức thì Hỏa trưởng lão hắc hắc cười nói: “Tiểu tử! Ta nói đơn giản một chút, Hỏa Hệ huyền thú của chúng ta luôn được đánh giá cao ở điểm mạnh mẽ, được xem trọng ở tính hung dữ. Nên ngươi lựa chọn huyền thú, muốn tìm kiếm các mặt như công kích hung mãnh hay tính cách táo bạo, chỉ có Hỏa hệ huyền thú cực kì hung mãnh mới có thể đạt được kết quả tiến hóa sau cùng tốt đẹp! Giống cái đám đang tự do tự tại nô đùa náo loạn kia, ngươi ngàn vạn lần không nên tuyển a!”

Mỉm cười gật đầu, lúc hần đang muốn trả lời, Hỏa trưởng lão hắc hắc cười tiếp tục nói: “Dựa theo kinh nghiệm bản thân ta, cùng với trí tuệ của các bậc tiền nhân, ta đề nghị ngươi lựa chọn hai loại huyền thú là Hồ hoặc Sư Tử, phải biết rằng... Mặc dù kết quả tiến hóa cuối cùng là không hoàn toàn giống nhau, nhưng dựa trên lịch sử xa xưa tới nay, phần lớn huyền thú cao cấp đạt tới đỉnh thuộc Hỏa hệ huyền thú, đều là do Hồ hoặc là Sư Tử tiến hóa mà thành a!”

Tốt lắm! Tốt lắm...

Cắt đứt lời Hỏa trưởng lão đang nói, Lý Dật mỉm cười nói: “Ta nghĩ ta đã biết ngươi muốn nói gì, ý tứ của ngươi đơn giản là muốn ta lựa chọn sủng vật có công kích cường đại, tính cách bạo ngược, như vậy mới có thể đem công kích vào bậc cao nhất của Hỏa hệ phát huy được vô cùng nhuần nhuyễn, đúng không?”

Đúng đúng đúng!

Vô cùng hài lòng, Hỏa trưởng lão gật mạnh đầu nói: “Không sai! Không sai! Ta chính là có ý tứ này, ngươi đã hiểu được, vậy ngươi có thể đi lựa chọn huyền thú cho mình, ta nhấn mạnh một lần nữa, ta đề nghị ngươi tuyển Sư Tử hoặc Hồ làm huyền thú a!”

Gật đầu, Lý Dật cũng không có nói thêm gì nữa, bắt đầu tiến về hướng núi lửa chạy tới. Cùng lúc đó thì giọng nói của Hỏa trưởng lão sau lưng hần cũng vang lên: “Ngươi không cần lo lắng ngọn núi lửa kia, nơi này là thế giới năng lượng, mà ngươi là một dạng tồn tại chỉ bằng tinh thần mà thôi, cho nên... Ngươi sẽ không có gặp phải bất kì thương tổn nào a!”

Mỉm cười gật đầu, thật ra cho dù Hỏa trưởng lão không nói hần cũng hiểu được, dù sao... Hần đã đi qua hai huyền cảnh khác nhau, lúc này đây... Tin tưởng cũng sẽ không có ngoại lệ xảy ra.

Theo bước chân tiến sâu vào bên trong của Lý Dật, vô số các loại các dạng huyền thú hiện ra. Không ngừng xuất hiện trong mắt hần nào là Hồng Hồ, Sư Tử, Hồng Báo, cơ hồ như tất cả các loài sinh vật ăn thịt hung dữ uy mãnh nhất mà hần có thể nghĩ ra đều có thể gặp ở chỗ này, bất quá... Tuy mắt trông thấy mấy tên gia hỏa được mọi người coi như ‘siêu cấp uy vũ’ kia, nhưng thật ra Lý Dật hần không có chút nào động tâm ham muốn. Vì hần ta đã có quyết định của riêng mình!

Xuyên qua khu rừng rậm đỏ như lửa, hần rốt cuộc đi tới dưới chân của ngọn núi lửa đang hoạt động. Ngửa đầu nhìn một chút ngọn núi đang phun đầy khói đặc nguy hiểm kia, hần dứt khoát cất bước đi, hướng phía trên núi lửa mà chạy tới...

Đương nhiên, ven đường vẫn như cũ xuất hiện rất nhiều các loại các dạng huyền thú, nhưng mà... Hần vẫn thẳng bước đi xuyên qua nơi này, trực tiếp hướng về phía miệng núi lửa chạy tới. Nếu cả thế giới, có nơi nào đó nào âm thanh cường đại, hấp dẫn con người, như vậy hần nhất định phải đi nơi đó xem một chút!

Bởi vì thân thể của Lý Dật là do cấu thành duy nhất từ tinh thần, cho nên sự mệt mỏi của thân thể khi đang ở trong thế giới huyền cảnh là hoàn toàn không cảm giác thấy. Nên bằng tốc độ nhanh nhất của mình, hần đã rất nhanh chạy tới đỉnh núi...

Một cái hồ chứa dung nham bên trong thật lớn xuất hiện tại trước mặt của Lý Dật. Ngay trên đỉnh của núi lửa đang hoạt động này có một chỗ lõm sâu xuống cực kì lớn. Dung nham phun ra từ miệng núi lửa đọng lại ở chỗ này. Sau đó từ lỗ hồng hướng dưới chân núi chảy xuôi xuống. Đứng từ nơi này mà nhìn, thật sự trông rất hùng vĩ!

Ừng ục... ừng ục... ừng ục...

Tiếng kêu của từng đợt bọt khí đang sôi ‘ừng ục’ từ bên trong hồ dung nham truyền ra. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con Tích Dịch cả người đỏ như lửa thật lớn, đang từ từ trôi lên từ bên trong hồ dung nham. Hai cái lỗ mũi vừa to lớn lại vừa tròn không ngừng phun lửa trong như cái lười, mà ngay cả một cặp mắt hỏa hồng to lớn của nó, cũng không ngừng bắn lửa đỏ ra bên ngoài!

Nhìn con Hỏa Tích Dịch thật lớn này, trái tim của Lý Dật không khỏi nhanh chóng đập mạnh. Hần rất rõ ràng nhìn thấy, ở phía trên cái miệng dài ngoằng của nó, bắt gặp có một chữ ‘vương’ dính ngay trên cái vảy của nó. Nói cách khác thì đây là một con vương cấp huyền thú a!

Nhìn cái con gia hỏa to lớn thân thể dài hơn ba mét này, Lý Dật như thế nào có thể không kích động được chứ? Dọc theo đường đi tới đây thì hần ta chỉ thấy được một con vương cấp khác thường này thôi a, hơn nữa... Theo như lời của mấy trưởng lão nói cho hần biết thì tình huống này có thể hiểu ra rằng, loại vương cấp kì dị như vậy là cực kì hiếm có. Trên cơ bản phải trăm năm mới xuất hiện một con! Chỉ có vì lí do nào đó mà con này mất đi hay bị bắt làm huyền thú, kế tiếp mới có thể tại trăm năm sau xuất hiện!

Nội tâm đấu tranh một lúc lâu, rốt cuộc... Lý Dật cắn răng mạnh một cái, dứt khoát xoay người rời khỏi dung nham trì. Nếu đã có sẵn quyết định, hấn giờ đây chỉ có một lựa chọn, trừ khi mục tiêu kia không cách nào đạt thành. Nói cách khác, vô luận như thế nào hấn cũng không có thể tùy tiện mà thay đổi quyết định của chính mình!

Rời khỏi dung nham trì, hấn hướng miệng núi lửa đi đến, rất nhanh... Lý Dật đã tới bên miệng núi lửa đang không ngừng phun dung nham ra ngoài. Nhìn cái miệng núi lửa một mảnh đỏ bùng sâu không thấy đáy, mặc dù biết sẽ không có gì nguy hiểm, nhưng mà Lý Dật không kìm được sợ hãi mà cảm thấy run rẩy, phải biết rằng... Cái miệng núi lửa đó và cái trong hiện thực hoàn toàn giống nhau a!

Ruột gan sợ hãi phát lạnh đi, ngay lúc đang run rẩy chuẩn bị thối lui, đột nhiên... Lúc này núi lửa đang hoạt động bất ngờ rung động một cái thật mạnh mẽ, một tiếng nổ như sét đánh từ trong miệng núi lửa phát ra, đồng thời... Một luồng hỏa diễm phun ra thẳng tận trời, mạnh mẽ từ trong miệng núi lửa phun ra.

Một đợt sóng xung lực cường đại mạnh mẽ quét qua cơ thể của hấn, điên cuồng hướng lên trời vọt thẳng tới. Bị xung lực đánh trúng, cơ thể hấn không khỏi bật ngửa về sau...

Trong lúc kinh hãi, Lý Dật theo bản năng của cơ thể hướng phía trước dùng sức chống lại, ngăn cản luồng xung lực kia, nhưng là một lát sau... Miệng núi lửa mới vừa rồi bộc phát đột nhiên ngừng phun ra... Theo lực đánh vào biến mất, cơ thể của hấn bởi vì một mực đối kháng luồng xung lực kia, cho nên... Bấy giờ bất ngờ hướng miệng núi lửa nghiêng qua!

Ah... Nha... Nha... A!

Hay tay quơ quào mãnh liệt, cố gắng không chế tốt thăng bằng của thân thể, nhưng là sau một lúc... Hấn rốt cuộc vẫn là không cách nào lấy lại thăng bằng, trong tiếng hét thảm thiết, cơ thể của hấn cuối cùng hướng miệng núi lửa rơi nhanh xuống!

Phanh!

Không biết rơi xuống bao lâu, hấn rốt cuộc rơi xuống chỗ sâu nhất trong miệng núi lửa, rơi xuống ngay cái đáy với dung nham đang sôi trào kêu 'ùng ục ục' không ngừng. Lý Dật cứ như vậy mà đứng ở phía trên dòng dung nham đang kêu 'ùng ục' kia, đầu óc hoảng hốt ngây ngây ngốc ngốc!

Tra tra... Tra tra...

Đúng vào lúc đang ngẩn ngơ, Lý Dật tựa hồ nghe thấy tiếng chim hót đầu đầu. Xoay xoay đầu, hấn nhìn nhìn chung quanh tìm kiếm thì ngạc nhiên khi phát hiện vật vừa lọt vào trong tầm mắt, làm cho hấn không tự chủ mà há to miệng!

Mai sẽ có boom cho ae :cute:. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ :02(1):

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Hỉ Đắc Tước Vương

Không biết đây là thế giới nào! Tại chung quanh dung nham trì - nơi sâu thẳm nhất của miệng núi lửa, tự nhiên lại có cây cối chỉ với duy nhất một màu đỏ như lửa. Trên những cái cây màu hỏa hồng kia đậu đầy các con chim nhỏ thân đỏ rực. Những âm thanh 'tra tra' kia đúng là từ những con chim nhỏ này phát ra vang vọng, giờ phút này... Đang có hơn một vạn con chim nhỏ toàn thân một màu hỏa hồng, đang dùng đôi mắt nhỏ đỏ rực của bọn chúng nhìn Lý Dật.

Tra tra.....

Chính đang lúc kinh ngạc nhìn nhìn ngẩn ngẩn như vậy thì một chú chim nhỏ mạnh mẽ bay vọt lên. Đi theo phía sau nó là hàng vạn chú chim hỏa hồng cùng đàn, mãnh liệt dựng thẳng cánh, bay theo sau chú chim nhỏ kia. Tại nơi đây núi lửa thật lớn này, chúng theo cái không gian tròn tròn của đáy núi mà bay vòng lên.

Tra tra...

Giữa một tiếng kêu to vang lên, chú chim hỏa hồng nhỏ kia nhanh chóng đậu trên vai của Lý Dật. Có chút nghiêng nghiêng đầu, tò mò nhìn vào mắt hấn.

Tra tra... Tra tra... Tra tra...

Nhất thời trong khoảnh khắc này, hàng vạn con chim nhỏ màu hồng lầy Lý Dật làm trung tâm, bắt đầu không ngừng bay lượn, hình thành một vòng xoáy thật lớn rực rỡ sắc hồng. Lý Dật hiển nhiên biết rõ... Bọn chúng kì thật không phải xoay vòng quanh hắn, mà là quây lấy chú chim nhỏ hồng hồng đang đậu trên vai kia!

Cổ đề nén những suy nghĩ xung động bên trong lòng xuống, Lý Dật nghiêng đầu hướng tới con chim nhỏ đang đậu trên vai nhìn lại. Dưới ánh mắt quan sát của hắn, con chim nhỏ kia cũng không có bất kì ý gì tỏ ra sợ hãi, mắt của nó vẫn nhìn hắn không chớp, đôi mắt cùng Lý Dật a!

Con chim nhỏ này cùng với hàng vạn con khác đang bay vòng xung quanh Lý Dật cơ bản là hoàn toàn giống nhau. Điểm duy nhất không giống nhau chính là, tại trên đầu của nó, có ba cộng lông vũ màu đỏ rực dựng thẳng đứng lên, đây là cái mà những con khác tuyệt đối không có!

Vương cấp huyền thú!

Nhìn con chim nhỏ này, hắn cơ hồ lập tức nhận ra thân phận của nó. Thật đúng là ‘đi mỗi gót giày tìm không thấy – ngồi không xoi nước tự tới tay’ (đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu) a! Hiện tại Lý Dật đúng là nên nghĩ biện pháp làm cho nó trở thành huyền thú của hắn, hắc hắc... Cái tên Chu Tước kia, đúng là vì nó mà chuẩn bị a!

Này!

Giơ tay như muốn nói lời bắt chuyện cùng chú chim nhỏ trên vai. Sau khi nhìn chăm chú vào đôi mắt nhỏ rực lửa của nó, Lý Dật bằng vào khuôn mặt tươi cười nói: “Có muốn hay không cùng ta đi ra ngoài chơi a? Ta có thể cho người nhìn thấy đất trời rộng lớn hơn nơi này rất nhiều! Ta có thể làm cho thực lực của ngươi càng thêm cường đại! Ta có thể làm cho tính mạng của ngươi càng thêm kéo dài! Ta có thể giúp cho ngươi sống càng ngày càng thêm vui vẻ, thế nào? Có muốn hay không đi cùng ta a...”

Nghe xong những lời này của hắn, chú chim nghiêng đầu như nhìn hắn một chút. Theo sau đó lật nghiêng đầu trở lại, dùng cái đầu nhỏ với bộ lông mượt mà của nó cọ xát vào khuôn mặt của hắn, bộ dạng như thể đang lấy lòng Lý Dật.

Hưng phấn nhìn thấy tiểu hỏa điều hóa làm một đạo ánh sáng đỏ hồng dung nhập vào cơ thể của mình, Lý Dật biết... Hắn rốt cuộc đã có được con huyền thú thứ ba của chính mình, đồng thời... Đây cũng là con vương cấp huyền thú thứ ba a!

Lý Dật nhanh chóng nhắm mắt lại, cảm ứng thân thể của chính mình, dựa theo phương thức Hòa trưởng lão dạy cho hắn về cách giúp cơ thể quay về thế giới thật, theo sau... Hòa trưởng lão bên người lôi kéo hắn, đem hắn từ giữa huyền cảnh thoát ra ngoài.

Nhìn thấy Lý Dật sao mà nhanh chóng thoát ra như vậy, Hòa trưởng lão tò mò mà xoa xoa tay, giọng nói đầy chờ mong: “Nhanh nào! Mau đưa huyền thú của ngươi gọi ra tới cho ta xem, để cho ta xem một chút ngươi tìm được huyền thú gì rồi!”

Mỉm cười gật đầu, Lý Dật hai tay hợp lại tại trước ngực, yên lặng triệu hoán Chu Tước tại bên trong cơ thể của hắn vẫn đang lấy hình thức năng lượng lưu động, sau một khắc... Sắc đỏ hồng rực rỡ chiếu sáng, giữa hai tay hắn trong lúc đó dần dần ngưng tụ lại!

Ra đi Hỏa hệ huyền thú -- Chu Tước!

Theo tiếng hô của hắn, rất nhanh... Một chùm sáng đỏ hồng mãnh liệt bùng lên tại phía trước người Lý Dật, một lúc sau... Hồng quang biến thành một con chim nhỏ trong hòa diễm chấp chôn màu đỏ đang bắt đầu xuất hiện bay nhanh vây vòng chung quanh người Lý Dật!

A!

Trợn mắt há hốc mồm nhìn chú chim nhỏ hồng hồng sắc kia, Hòa trưởng lão ngo ngoác há to miệng, ra vẻ như không thể tin vào mắt mình nói: “Trời ạ! Ngươi không phải là điên rồi sao chứ, khi không lại tìm một con chim làm huyền thú, cái này... Này...”

Mãnh liệt quay đầu lại nhìn hắn, Hòa trưởng lão tỏ ra giận dữ lớn tiếng nói: “Ta không phải đã nói rồi sao? Nhất định phải tìm một con sinh vật tính cách cuồng bạo, hiếu chiến làm huyền thú sao? Nếu như ngươi tuyển chính là Phong hệ huyền thú, ta không có nói gì, nhưng với Hỏa hệ lấy công kích là chính, ngươi cho rằng một con chim nhỏ sẽ có năng lực công kích rất mạnh sao? Hoặc là nói... Ngươi chỉ là muốn đem huyền thú trở thành sủng vật của mình, trở thành gì gì đó chỉ để mà thưởng thức thôi sao?”

Mỉm cười lắc đầu, hắn không có trực tiếp trả lời những gì Hòa trưởng lão nói, hắn biết... Bình thường nói đến, Hỏa hệ huyền thú cơ hồ đều là lục địa sinh vật, chỉ có sinh vật Phong hệ mới phần lớn lấy phi hành là chính, nhưng mà... Lý Dật lại lựa chọn Chu Tước, cũng là có nguyên nhân a!

Lý Dật cũng không phải một người có tình cảm hồ đồ, Chu Tước sẽ không đơn giản là một con chim bình thường. Tận tâm tận lực bỏ ra công sức đi chọn một con chim làm huyền thú cho chính mình, hắn chọn lựa như thế tuyệt đối là vì có rất nhiều lý do!

Đầu tiên là có ưu thế về phi hành! Bình thường huyền thú trên mặt đất đã không phải là đối thủ của nó, cho dù thực lực so với Chu Tước cao hơn rất nhiều, nhưng mà ngươi đánh – nó bay cũng chẳng khác gì vô dụng a!

Trái ngược lại hoàn toàn, sau khi Chu Tước nắm được ưu thế bay lượn được giữ không trung, có thể toàn lực phát triển lực công kích. Hoàn toàn không cần xem xét mặt phòng ngự, lấy tốc độ của nó mà nói, cho dù huyền thú của những người khác có được năng lực đối không, nhưng mà Chu Tước vẫn có thể tận lực tránh né để ứng phó, hoàn toàn không cần phải phòng ngự!

Cứ như vậy, dựa vào lợi thế về không trung của Chu Tước, một khi toàn lực tập trung nâng cao lực công kích, hắn nghĩ... Lực công kích của nó, không

phải bất cứ Hỏa hệ huyền thú nào cũng có thể so sánh được!

Đương nhiên, tốc độ bay của Chu Tước không phải là nhanh nhất, nhanh nhất chính là Phong hệ huyền thú. Nhưng mà phải biết rằng, Hỏa hệ vừa lúc lại là khắc tinh của Phong hệ, cho dù có chống lại Phong hệ huyền thú, bọn chúng lại dám có dũng khí tới gần Chu Tước sao?

Hệ duy nhất có thể tại không trung cùng Hỏa điều so sánh tốc độ là Phong hệ thì đã bị khắc chế. Ba hệ còn lại – Địa, Thủy, Hỏa – huyền thú của ba hệ này lại không cách nào uy hiếp đến Chu Tước được, như vậy... Lấy tồn tại như chim mà nói, đã là hợp lý nhất, chẳng lẽ không đúng như vậy sao?

Nếu đổi lại là Địa hệ hoặc là Thủy hệ thì như vậy tuyệt đối không nên lựa chọn phi hành. Nói cách khác, sẽ bị Phong hệ gắt gao khắc chế. Chỉ vừa gặp phải Phong hệ huyền thú, cơ bản là chết chắc rồi, chỉ có Hỏa hệ có được cái ưu thế này, ai kêu Hỏa vô tình lại khắc chế Phong chứ?

Về phương diện kia mà nói đến, Đế Á cũng từng nói qua, bất kì một loại huyền thú nào, tiến hóa càng về sau, đều có thể có khả năng trở thành huyền thú cường đại nhất. Quyền quyết định là do con người làm chủ, không có huyền thú vô địch, chỉ có con người mới là vô địch. Những lời này là vĩnh viễn đúng, vô luận như thế nào, huyền thú là phụ thuộc vào loài người mà tồn tại, đó vốn là chuyện vĩnh viễn không cách nào thay đổi.

Không có nhiều lời giải thích, Lý Dật cáo biệt Hỏa trưởng lão. Cũng không quản tới bộ dáng đang thờ vắn than dài kia, nhanh chóng rời khỏi huyết động, hướng tới cửa ải cuối cùng mà tiến, nơi đó... Một con huyền thú cuối cùng đang ở đó chờ đợi hắn ta!

Ngồi ở trên lưng của Tiểu Cường, nghĩ tới ba sự lựa chọn đã trải qua, Lý Dật không khỏi mở miệng cười khổ. Cái thứ nhất, Ô Quy thuộc Địa hệ, đây là huyền thú bị Địa trưởng lão hoàn toàn gạt bỏ. Mặc dù là vương cấp huyền thú, nhưng là không có bất cứ kĩ thủ đoạn công kích nào, trở thành khuyết điểm lớn nhất của nó, đó cũng là nguyên nhân làm cho nàng buồn bực không thôi!

Cái thứ hai là Thủy hệ Tiểu Bạch Miêu, năng lực lại bị chia ra đồng đều hết thảy, cứu sống lại Tiểu Bạch Miêu làm cho Đế Á có chút hân thưởng hẳn. Dựa theo những gì mà Đế Á giải thích, làm Thủy hệ huyền thú thì nhất định phải có được năng lực chữa trị siêu cường của Thủy hệ pháp thuật làm trụ cột. Mà thực lực dị thường bị san sẻ chia đều ra của Tiểu Bạch Miêu, hiển nhiên là loại hình mà Đế Á ghét nhất.

Tiểu Bạch Miêu có được tốc độ như gió, có kĩ xảo tránh né linh hoạt, có năng lực công kích cường hãn, cùng với bản lĩnh khôi phục thân thể rất xuất sắc. Phòng ngự của bản thân cũng không tệ, cơ hồ là kết hợp Địa – Thủy – Hỏa – Phong tất cả đặc điểm tụ tập lại!

Nhưng mà nguyên nhân chính làm cho nó trở thành một huyền thú bình thường không gì nổi bật là – tại tứ loại toàn năng như thế nhưng tất cả vừa là đều vô năng! Ứng với câu nói trên, trên mặt đất hẳn chạy nhanh nhất, tại Thủy hệ hẳn công kích cao nhất, tại Hỏa hệ hẳn khôi phục cực mạnh, tại Phong hệ phòng ngự mạnh nhất, nhưng mà... Một khả năng riêng lẻ của nó có thể nói là không phải thuộc loại mạnh nhất a! Rất khó để chiến thắng đối thủ mạnh!

Trở lại nói về Chu Tước mà Lý Dật vừa thu được, con chim nhỏ nhỏ như lòng bàn tay này làm cho Hỏa trưởng lão giận dữ cũng là có lý do của nó. Thử nghĩ một chút, nếu như Lý Dật lựa chọn con Hỏa Tích to lớn hơn ba thước thì tất có được huyền thú với công kích rất cường hãn a! Mà con chim nhỏ thì ra gì chứ? Có thể nói thế nào, tựa hồ nếu chỉ là xem xét trên hình thể của huyền thú, nhìn thế nào cũng nhìn không ra nó có chỗ nào lợi hại!

Bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra dựa theo những gì trước mắt mà nói thì tựa hồ như huyền thú nào Lý Dật lựa chọn cũng đều bị các trưởng lão bác bỏ. Nếu như không phải huyền thú một khi đã ký kết thì không thể thay đổi, Lý Dật tin tưởng bọn họ sớm cảm đạo uy hiếp buộc hắn ta đi đổi lại một con huyền thú mà họ chấp nhận.

Cười khổ lắc đầu, hắn cùng Tiểu Cường tiến nhập vào con đường cuối cùng màu vàng kim thông tới Phong hệ huyền giới. Hy vọng lần này, Phong trưởng lão sẽ hài lòng với huyền thú mà Lý Dật lựa chọn!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Tầm Long Chi Lộ

Phong trưởng lão không hổ là trưởng lão có phong độ nhất, người có thân phận tối cao quý! Mãi cho đến khi Lý Dật chạy tới cửa huyết động, cũng không có gặp lão. Thẳng đến khi Lý Dật tiến vào sâu bên trong huyết động mới nhìn thấy Phong trưởng lão đang thân nhiên ngồi ở chỗ đó, nhàn nhã mà dùng trà...

Chẳng lẽ... Ông ta không nghĩ hắn sẽ lựa chọn Phong Hệ sao? Hoặc là có thể nói... Ông ta không nóng lòng sao?

Rất hiển nhiên đáp án là không! Mặc dù Phong trưởng lão che giấu vô cùng tốt nhưng mà từ trên ánh mắt của ông ấy, Lý Dật có thể thấy được, ông ta cũng sốt ruột giống như những người khác mà thôi, chỉ là... Do lòng tự tôn không cho phép cư xử giống như Hỏa trưởng lão vậy, chạy ra ngoài cửa mà

chờ người.

Cười nhả nhặn, Phong trưởng lão nhẹ nhàng buông chén trà đứng lên, thân nhiên nhìn hần nói: “Nếu đã tới, vậy thì chúng ta xuất phát đi thôi...” Vừa nói chuyện, Phong trưởng lão xung phong vượt lên trước hướng nơi sâu thẳm bên trong động đi tới, bởi vậy có thể thấy được, ông ấy cũng cấp bách kiểm lòng không được a!

Lý Dật liền vội vàng chạy nhanh theo phía sau Phong trưởng lão. Cùng với người khác không giống nhau chính là, Phong trưởng lão thấy hần đuổi theo nhưng lại không có đẩy nhanh cước bộ, ngược lại đi chậm lại, cùng Lý Dật sóng vai mà đi.

Trầm mặc một hồi, Phong trưởng lão đầu tiên là giải thích một chút cho hần biết nên làm như thế nào, theo sau... Với vẻ mặt trầm ngâm, Phong trưởng lão mở miệng nói: “Lấy trách nhiệm của một người trưởng lão, ta có chút lời phải nói với ngươi vài câu!”

Dừng một chút Phong trưởng lão tiếp tục nói: “Làm trưởng lão Phong hệ, ta có được quyền lợi quản lý Phong hệ huyền thú, đồng thời... Ta cũng có nghĩa vụ dạy cách sử dụng sai khiến Phong hệ huyền thú!”

Suy tư một chút, Phong trưởng lão tiếp tục nói: “Lần này, ngươi sẽ phải lựa chọn Phong hệ huyền thú cho chính mình. Trước lúc lựa chọn, ta giải thích cho ngươi rõ về đặc điểm của Phong hệ huyền thú, để đến khi ngươi lựa chọn chúng loại được tiện lợi a!”

Phong hệ huyền thú, lấy tốc độ mà nổi danh, nhẹ nhàng phiêu dật. Mặc dù không có phòng ngự siêu cường, tự bản thân cũng không có năng lực chữa trị cường đại, càng không có năng lực công kích vô địch không ai sánh nổi, nhưng là... Chỉ là bằng vào tốc độ, Phong hệ huyền thú đã có đủ thực lực chống lại các huyền thú của hệ khác!

Có chút dựng thẳng ngón tay cái lên, Phong trưởng lão ngạo nghễ nói: “Từ trên lý thuyết công kích mà nói, Hỏa hệ huyền thú có công kích cực mạnh nếu tấn công một lần thì huyền thú Phong Hệ của chúng ta đã hoàn thành được hai lần. Cho nên mặc dù năng lực công kích có hơi yếu nhưng mà chúng ta có thể lấy số lượng để thủ thắng, theo như vậy thì có thể cùng Hỏa hệ huyền thú tranh tài a!”

Dừng một chút, Phong trưởng lão tiếp tục nói: “Huống chi ngươi đừng quên, Phong hệ với tốc độ nổi tiếng, mặc dù bằng vào tốc độ, cũng vẫn như cũ không cách nào cùng Hỏa Hệ huyền thú mặt đối mặt liều mạng. Nhưng mà chúng ta lại có thể sử dụng tốc độ, chọn lựa góc chết của Hỏa Hệ huyền thú mà phát động công kích. Cứ như vậy, Hỏa hệ huyền thú với công kích cường đại nhưng mà tốc độ ngược lại chậm chạp cũng chẳng phải đáng sợ, hoàn toàn là cùng Phong hệ huyền thú của chúng ta tồn tại ngang nhau a!”

Nói tới đây, Phong trưởng lão chăm chú lên, nghiêm túc nói với Lý Dật nói: “Nói nhiều như vậy, kì thật ta chỉ là muốn nói cho ngươi, lựa chọn Phong hệ huyền thú, là phải dựa theo một số nguyên tắc nhất định!”

Sau khi dừng lại một chút, Phong trưởng lão tiếp tục nói: “Bởi vì chúng ta là dựa vào tốc độ khi đối địch cho nên nhất định phải tuyển chọn huyền thú phi hành hệ, phải biết rằng... Thoát khỏi trói buộc của mặt đất, tốc độ sẽ nhanh hơn, hơn nữa... Chúng ta khi công kích có thể lựa chọn góc độ, cũng càng lợi thế! Đồng thời, khi tránh né thì cũng lớn có nhiều không gian rộng lớn hơn!”

Cười khở gật đầu, Lý Dật không hỏi bất cứ vấn đề gì. Hần đã quyết định lựa chọn mục tiêu của chính mình. Đối với mục tiêu chọn lựa kia, cũng tuyệt đối không phải là thuộc phi hành hệ, xem ra... Phong Hệ huyền thú của hần sắp chọn cũng sẽ làm cho Phong trưởng lão thất vọng rồi!

Không sai! Kì thật... Hần muốn tuyển chọn loại huyền thú Phong hệ lại là Xà – một loại bò sát a! Lấy tốc độ để nổi tiếng nhưng lại đi tuyển chọn bò sát, đừng nói cánh, ngay cả chân cũng không có, điều này sao có thể làm cho Phong trưởng lão hài lòng a!

Bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng mà hần ta lại kiên trì vững tâm với lựa chọn của chính mình. Mặc dù Thanh Long – Bạch Hổ - Chu Tước – Huyền Vũ đều là truyền thuyết trong thần thoại mà thôi, nhưng là hần tin tưởng, sở dĩ các loại hình thái của tứ đại thánh thú được hình thành trong truyền thuyết khẳng định là có nguyên nhân của nó. Tối thiểu, Huyền Vũ cùng Chu Tước là hoàn toàn có đạo lý. Về phần Bạch Hổ mà nói Lý Dật tạm thời còn không có biết rõ ưu điểm là ở nơi nào nhưng mà hần tin tưởng, nhất định là có ưu thế của riêng nó!

Về phần Thanh Long hần cũng không nhớ là đã từng đọc qua quyển sách nào có nói qua trên thực tế Long là có thể do Xà tiến hóa thành. Nếu như vậy, Thanh Long nói không chính xác cũng có thể do Xà tiến hóa mà thành!

Trên thực tế khi hần lựa chọn Xà làm Phong hệ huyền thú của mình còn có nguyên nhân khác. Thứ nhất... Bản thân hần là mạng con Rắn. Thứ hai... Mặc dù Long nơi thế giới này cùng Long của Trung Quốc là hoàn toàn bất đồng nhưng đều là loại thần lằn có cánh a. Lý Dật thật sự hy vọng nó có thể tiến hóa thành Long, tiến hóa thành con Long thần nổi tiếng trong truyền thuyết của Trung Hoa, bởi vì... Lý Dật là truyền nhân của Long thần mà!

Trong lúc suy tư, bọn họ hai người đã đi tới nơi cuối cùng của huyết động. Trên cột đá giữa huyết động, một cái thủy tinh cầu màu vàng kim đang đặt ở nơi đó, giữa thủy tinh cầu, có một luồng long quyền phong như lốc xoáy đang điên cuồng xoay quanh!

Những gì nên hỏi thì tại trên đường trước khi đến Phong trưởng lão đã nói cho nên hần cùng Phong trưởng lão cũng không có nói gì thêm. Đem hai tay đặt tại bề mặt thủy tinh cầu, sau một khắc... Lúc này ánh sáng màu vàng lóng lánh xuất hiện thì hai người cũng đã tiến nhập vào Phong hệ huyền cảnh!

Ồ...

Gió đang thổi vù vù rít gào tại bên trong sơn cốc thê lương. Ngẩng đầu hướng chung quanh nhìn lại, hai người xuất hiện ở tại bên trong một cái hạp cốc thật lớn. Trong hạp cốc loạn thạch mọc lên như rừng, cuồng phong thê lương, khi thổi xuyên qua các khe hở nơi loạn phát ra tiếng rít gào làm cho lòng người khiếp sợ.

Nơi này rất giống như cảnh Quê Lâm mà hần ta từng xem qua trên TV, chung quanh là rừng đá to lớn, chỉ là không có nước mà thôi. Nói cách khác, cảnh sắc nhất định xinh đẹp cực kì!

Mặt đất của hạp cốc toàn bộ đều là cát vàng. Hể có nơi nào trống trải đều không ngoại lệ có một hoặc vài luồng vòi rồng – Long quyền phong – mang theo tất cả đất vàng bên trong nó. Từng đạo long quyền phong kim sắc nức nở điên cuồng xoay!

Không hổ là nơi ở của huyền thú thuộc tính Phong hệ! Thật đúng là lấy phi hành để tồn tại. Trên mặt đất sinh vật ít ỏi thừa thót nhưng là bầu trời, khắp nơi đều là những thân ảnh linh động. Một đám sinh vật đang bay lượn, không ngừng xuyên qua xuyên lại giữa các cột đá trong thạch lâm, không ngừng tiến tiến xuất xuất vào ra long quyền phong. So sánh một chút thì thấy sinh vật đang đi đứng trên mặt đất, ít tới đáng thương a!

Chính lúc đang nhìn sinh vật trên bầu trời thì nghe Phong trưởng lão nói: “Tốt lắm, nếu như người nghĩ muốn bắt huyền thú trên không trung kia, vậy chỉ cần đi tới bên giữa long quyền phong thì có thể. Long quyền phong sẽ đem người đưa vào không trung!”

Ngạc nhiên gật đầu, Lý Dật mới vừa rồi vẫn đang suy nghĩ nếu muốn bắt huyền thú nơi không trung kia thì làm như thế nào đây chứ! Không nghĩ tới sử dụng cái biện pháp này, xem ra... Chỉ có nghĩ không ra, không có gì làm không được a!

Sau khi có chút gật đầu, hần ta rời khỏi bên người Phong trưởng lão, bắt đầu con đường tìm Long trong truyền thuyết của hần. Lý Dật nghĩ cũng sẽ không chọn mấy tên gia hỏa đang tại không trung mà bay loạn kia, mục tiêu của hần ta chỉ có một, đó chính là Xà! Đương nhiên... Nếu như trực tiếp có Long mà nói, hần ta khẳng định sẽ chọn ngay. Chỉ là khả năng xảy ra điều này là rất ít, điều này gần như không thể!

Ầy rầy thân ảnh của sinh vật Phong hệ trong thạch lâm xuyên qua lại, chung quanh không ngừng chạy tới chạy lui, trên bầu trời linh động, thật không có vẻ tịch mịch – rất náo loạn! Dù sao... Sinh vật tại nơi này có đến chín mươi phần trăm là Lý Dật chưa từng có gặp qua a!

Thời gian, từng chút một dần dần trôi qua, nhưng mà... Trừ bỏ sinh vật đang bay lượn trên bầu trời kia, huyền thú trên mặt đất chạy qua lại mặc dù không ít, nhưng là ít nhất chúng vẫn có hai cái chân a! Về phần Xà! Hần một con cũng chưa từng nhìn thấy, thậm chí ngay cả loài bò sát cũng không có gặp qua!

Bất đắc dĩ Lý Dật cũng đành phải vát vát mà không ngừng tiến sâu vào. Dù sao đây cũng là cánh cửa cuối cùng phải vượt qua, hần ta có thể ở chỗ này tận tình sưu tầm. Cho dù phải lật tung cả đất đai nơi này lên, hần ta cũng nhất định phải tìm được cái mà hần nghĩ muốn tìm gì đó!

Một ngày đi qua, rồi lại hai ngày đi qua... Cho tới ngày thứ ba, cái mà hần ta muốn tìm gì đó lại hoàn toàn không có chút tung tích, rốt cuộc... Gần như đã tìm xuyên qua khỏi Thạch lâm. Hiện giờ trước mắt Lý Dật là một đại sa mạc bao la!

Ừ hù hù ú...

Một tiếng hú dài thê lương mà vừa lại du dương vang vọng. Giữa sa mạc xa xa, trên một tảng đá, một con sói lông xám bạc – Mao Sắc Ngân Lang – nhìn vàng trắng chiếu sáng trên bầu trời cao mà nức nở hú một tiếng dài!

Nhìn con Ngân Lang uy phong thân thể trong suốt kia, con mắt của Lý Dật bỗng như phát sáng lên, nhất là khi hần trông thấy bầy đàn sói đen đang nằm phủ phục tại chung quanh tảng đá, càng lại làm cho hần xác định thân phận của nó -- Lang Vương!

Nói thật ra, Ngân Nguyệt Lang Vương, lực hấp dẫn đối với hần cũng là vô cùng lớn. Nhìn bộ lông của nó đang phát sáng bang bạc, một thân hình vừa cường tráng lại vừa mạnh mẽ, hần lập tức muốn thay đổi chủ ý. Có được một con huyền thú uy phong đẹp đẽ như vậy, vậy tuyệt đối là tuyệt đỉnh phong cách a! Có nó đứng bên người, đó là muốn có uy phong bao nhiêu thì có bấy nhiêu a!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Phong Linh Thanh Long

Một cách vô ý thức, Lý Dật từng bước một hướng tới con Ngân Nguyệt Lang Vương đi tới, một lúc sau... Con Sói màu bạc, mạnh mẽ đình chỉ tiếng hú nức nở của mình. Nó quay đầu lại, hai mắt màu bạc nhìn chằm chằm Lý Dật không hề chớp mắt!

Hô hấp của Lý Dật không khỏi có chút dồn dập, tốc độ dưới chân không khỏi nhanh hơn, hướng Ngân Lang đi qua, nhưng mà chỉ chớp mắt... Hần đột ngột đứng lại! Ngơ ngác nhìn Ngân Lang, chân cũng nửa không cách nào bước về trước được một bước.

Nếu như – hần nghĩ – nếu như mình ở chỗ này buông xuôi cho những gì mình đã chuẩn bị sẵn, vậy không phải bỏ dỡ nửa chừng sao? Nếu đã nghĩ lựa

chọn Thanh Long thì sẽ không nên dễ dàng buông thả lúc này. Mặc dù Ngân Lang tuyệt đối đủ uy phong, đủ phong cách, nhưng là bởi vì vậy mà dao động ý nghĩ của chính mình mà nói, ở ba cái huyền cảnh trước đây hẳn cần gì phải kiên trì như vậy chứ?

Hơn nữa, hẳn bản thân cảm tình con rắn, vẫn là truyền nhân của Long, thuộc tính bản thân cũng là Phong, đã như vậy... Hẳn sao lại có thể dễ dàng thay đổi quyết định của chính mình chứ!

Chậm rãi xoay người, điều này thật sự rất khó khăn a! Không hề nghi ngờ gì, đây là một con vương cấp huyền thú. Hơn nữa từ phong cách cho đến uy phong tuyệt đối sẽ là một con huyền thú cường đại, nhưng mà cho dù là như vậy, hẳn vẫn như cũ không nghĩ sẽ thay đổi quyết định của chính mình a!

Cố gắng khắc chế dục vọng của mình, hẳn bắt buộc nhắc chân bước đi, hướng sâu bên trong sa mạc đi đến. Nếu đã lựa chọn con đường này như vậy điều duy nhất có thể làm, chính là không ngừng hướng về phía trước. Không thể đơn giản chỉ thấy Ngân Lang có phong cách cùng uy phong như vậy mà muốn thay đổi ý nghĩ của chính mình!

Giữa sa mạc bao la, hẳn gian nan bốn ba, mặc dù thân thể không cảm giác mệt nhọc, nhưng là... Thị giác cùng tinh thần rất mệt mỏi, là không cách nào tưởng tượng. Người chưa từng đi qua sa mạc, đại khái vĩnh viễn cũng không có cách hiểu được cái thống khổ này!

Cả sa mạc có rất ít sinh vật xuất hiện, khắp nơi đều là cát vàng, gió bão rào rú thể lương thổi qua sa mạc, tạo nên từng luồng cát bụi mù trời. Nhìn thái dương rừng rực trên cao, mặc dù không cảm giác nóng, nhưng mà về mặt tinh thần mà nói, như là đang bị hành hạ a!

Không biết đã đi tìm qua mấy ngày, hẳn mấy lần muốn buông xuôi, quay đầu lại đi chọn con Ngân Lang Vương làm huyền thú, nhưng mà hẳn cũng không có làm như vậy, sau đó tiếp tục kiên trì, rốt cuộc... Phía trước thoáng xuất hiện một màu xanh biếc!

Đó là một ốc đảo! Tại trên sa mạc luôn có loại ốc đảo như vậy tồn tại, mà hẳn lại may mắn đi tới phiên ốc đảo này, đồng thời... Hẳn cũng rốt cuộc đạt thành nguyện vọng của chính mình!

Bên trong ốc đảo, trừ bỏ bãi cỏ, rừng rậm, vài đường nước chảy, còn có một tòa núi nhỏ màu xanh biếc. Ở khe hở nhám thạch nơi tòa núi nhỏ lúc này, hẳn rốt cuộc thấy được huyền thú mà hẳn tìm không biết bao nhiêu ngày qua -- Phong Xà!

Đó là một loại rắn toàn thân màu vàng óng ánh. Do vì đặc tính của huyền thú, cho nên chúng nó cũng không có độc. Hơn nữa, cũng không có răng nanh vừa bén nhọn mà vừa lại sắc bén của loài độc Xà giống hình dạng. Răng của chúng tuy không đủ sắc bén, lại cùng răng nanh nhìn không sai biệt lắm!

Nếu như đổi lại là những người khác, có lẽ tùy tiện tìm một con Xà mà kí kết. Nhưng mà hẳn bất đồng! Nếu đã biết có loại Vương cấp tồn tại, như vậy vô luận hao phí bao nhiêu tinh lực, hẳn đều phải tìm được con Phong Xà vương cấp kia!

Nghĩ tới đây, Lý Dật bắt đầu tại ngọn núi nhỏ lục tung từng miếng đất để tìm kiếm. Gần như là phía dưới mỗi một khối nhám thạch, kể nhỏ khe hở, hẳn đều cẩn thận tìm kiếm, nhưng mà... Phong Xà Vương hẳn muốn tìm lại vẫn không thấy bóng dáng!

Chẳng lẽ, Phong Xà nơi này không có Vương của chúng sao?

Không! Khó có khả năng. Hẳn không tin những người khác có tinh lực, hoặc là nói có đủ nghị lực mà chạy tới nơi xa xôi như vậy, hơn nữa... Cũng sẽ không có ai đi lựa chọn Xà làm Phong hệ huyền thú của chính mình, nếu như vậy, như vậy Phong Xà chi vương sẽ nhất định còn tồn tại! Trừ phi nó đã chết, mà tân vương lại không có xuất hiện. Nói cách khác sẽ nhất định có! Nghĩ tới đây, Lý Dật không khỏi lần nữa bắt đầu tìm tòi càng thêm cẩn thận.

Tì...

Tìm kiếm liên tục trong vài ngày, hẳn ta cơ hồ đem mỗi một khối nhám thạch lật tung lên, nhưng là... Phong Xà Vương muốn tìm lại không có xuất hiện. Ngay lúc hẳn nghĩ là Phong Xà Vương chắc đã chết, mà tân xà vương còn không có xuất hiện, một tiếng vang kì dị truyền vào lỗ tai hẳn.

Ngạc nhiên quay đầu hướng chung quanh nhìn một chút, nhưng là cái gì cũng không có!

Khó hiểu gãi gãi đầu, Lý Dật tiếp tục khom lưng xuống, chưa từ bỏ ý định tiến hành lần tìm kiếm cuối cùng của mình. Chỉ chốc lát sau, một tiếng vang 'tì' nhỏ tại bên cạnh hẳn lại vang lên!

Mãnh liệt bật thẳng đứng dậy, hẳn nhanh chóng hướng nơi âm thanh truyền đến nhìn lại, lại không có! Vẫn là cái gì cũng không có, chung quanh cũng không có cây cối, có chỉ là màu xanh của núi đá, nếu có Phong Xà mà nói, hẳn khẳng định chỉ một cái liếc mắt sẽ phát hiện ra!

Bất đắc dĩ lắc đầu, hẳn lại cúi đầu, tiếp tục tìm kiếm, nhưng mà... Mỗi khi hẳn cúi đầu tìm tòi thì bên cạnh lại thỉnh thoảng đích phát ra tiếng kêu nhỏ như gió thổi. Mỗi khi hẳn thẳng lưng đứng dậy đi tìm, lại một lần nữa bất kì vật gì tìm cũng không thấy! Chẳng lẽ... Gặp quỷ sao!

Không tin vào yêu ma quỷ quái Lý Dật chợt đứng thẳng thân thể, hẳn cẩn thận hướng chung quanh nhìn một vòng. Rõ ràng hẳn nghe được tiếng kêu nhỏ như gió thổi bên tai đầu đó không xa, ngay bên cạnh hẳn, trừ phi nó biết thuật ẩn hình, nói cách khác, Lý Dật tuyệt đối sẽ tìm được nó!

Nhưng là quét hai mắt hết lần này tới lần khác xung quanh phạm vi chưa tới mười mét này, nhưng lại như thể nào cũng tìm không được cái nơi phát ra tiếng kêu kì dị thường nọ, chẳng lẽ... Cái gì kia thật sự biết ẩn hình sao?

Chờ đã!

Mạnh mẽ vỗ đầu mình một cái, hẳn tại sao lại chỉ đi tìm kiếm Kim sắc Phong xà a! Ai nói sinh vật nơi này chỉ có một loại Phong Xà. Có lẽ... Huyền thú

dưới chân núi chạy thoát đi lên cũng nói không chừng đấy chứ!

Nghĩ tới đây, hần ta không khỏi càng thêm cẩn thận quan sát lục lọi, nhưng là... Chung quanh trừ bỏ màu xanh thì vẫn là màu xanh, đều là một khối một khối nhám thạch màu xanh, cái sinh vật gì khác cũng không có a!

Cẩn thận nhìn chung quanh một vòng, một cái ý niệm trong đầu không khỏi hiện lên, chẳng lẽ... Sinh vật phát ra tiếng ‘ti ti’ kia, không lẽ nào có màu xanh sao? Nhưng mà... Tiến vào Phong hệ huyền cảnh lâu như vậy, hần ta còn chưa từng có gặp qua huyền thú nào có màu xanh a!

Mang theo tâm lý thử dò xét, hần bắt đầu cẩn thận quan sát chung quanh, rốt cuộc... Mặc kệ Lý Dật có tin hay không tin, hần bắt gặp một con Xà màu xanh biếc! Khi hần trông thấy nó là lúc nó đang lẳng lặng trốn ở sau một khối nhám thạch, động cũng không động, nếu như không phải hần ta đặc biệt cẩn thận xem xét thì có lẽ nhất định không thể phát hiện ra nó!

Mặc dù cùng với màu sắc của nhám thạch cũng không quá giống nhau, nhám thạch là màu xanh đậm, mà con Rắn này lại có màu xanh lá non, nhưng mà... Màu sắc mặc dù bất đồng, nhưng là không sai biệt nhiều, nếu như không phải cố tình tìm kiếm, thật đúng là không cách nào phát giác!

Đi từng bước một tới bên cạnh con rắn nhỏ kia, đại khái nó còn tưởng rằng hần không có phát hiện ra nó. Dĩ nhiên hoàn toàn không thấy hần ta đến gần, vẫn không nhúc nhích nằm nơi đó, một chút tránh né cũng không có.

Nhẹ nhàng ngồi xổm người xuống, hai mắt chăm chú vào trên người cái con rắn nhỏ kia. Gần gũi quan sát hần mới phát hiện, trên đầu con rắn nhỏ này, dĩ nhiên còn có một cái một sừng nữa chứ, đây chính là cái mà tất cả những con rắn khác trên núi không có a!

Là Xà Vương!

Gần như ngay lập tức, Lý Dật liền khẳng định, con rắn nhỏ này chính là Xà Vương mà hần muốn tìm. Ngắm nhìn cái sừng nhỏ tựa hồ là hoàng kim chế tạo mà thành, mặc dù nhỏ như hạt đậu nành, bất quá điều này đã hoàn toàn có thể chứng minh thân phận của nó rồi vậy!

Nhẹ nhàng vươn tay, đặt ở trước mặt con rắn nhỏ, Lý Dật mỉm cười nói: “Rốt cuộc tìm được ngươi. Ngươi cũng đã biết, ta vì muốn tìm ngươi đã mất biết bao nhiêu tinh lực a, thế nào... Thấy được sự thành tâm của ta như vậy, hãy làm huyền thú của ta đi! Ta thật không muốn ngươi nói ‘không’ a!”

Nghe xong lời của Lý Dật, con rắn nhỏ tựa hồ rốt cuộc phát hiện chính mình đã bị phát hiện, có chút ngẩng đầu, hướng hần nhìn lên. Đến lúc này Lý Dật mới phát hiện, tiểu gia hỏa này chẳng những sừng mang kim sắc mà ngay cả trên cái bụng cũng bao trùm lớp vảy hoàng kim gần như nhẵn nhụi!

Mặc dù không rõ tiểu gia hỏa này tại sao trừ bỏ bụng cùng cái sừng là có màu kim sắc ra thì tất cả mọi bộ vị khác đều là màu xanh biếc, nhưng là nếu nó đang ở giữa Phong hệ huyền cảnh, như vậy nó nhất định chính là Phong hệ huyền thú, điểm này là không hề nghi ngờ!

Vù!

Ngay lúc này một tiếng gió vang lên, con rắn nhỏ có chút như bắn lên, nhất thời xuất hiện tại trong tay của Lý Dật. Một đôi mắt nhỏ như hạt đậu hồng hồng cùng hần nhìn nhau, sau đó nó chậm rãi hóa thành một đoàn kim quang, dung nhập cơ thể hần!

Ha ha ha ha ha ha ha...

Nhìn thấy con rắn nhỏ rốt cuộc trở thành huyền thú của mình, Lý Dật không khỏi ngửa mặt lên trời phá lên cười, hiện tại.. Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, hần đã hoàn toàn có được. Chỉ cần giúp cho bọn chúng nhanh chóng phát triển, như vậy thời khắc hần làm cho đất trời rung chuyển tất sẽ tới!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tình Thiên Phích Lịch

Sau khi hưng phấn rồi khỏi huyền cảnh, Phong trưởng lão có lẽ đã sớm rời khỏi đây. Dẫu sao hần lần này chọn lựa huyền thú tốn hao không ít thời gian a! Ít ra cũng phải mấy ngày nên Phong trưởng lão khó có khả năng chờ hần.

Khi Lý Dật đi ra, trong huyết động cũng không chỉ có một mình hần, trừ hần ra còn có mười mấy người thanh niên nam nữ nhỏ hơn hần vài tuổi. Lúc này, bọn họ đang xếp hàng chỉnh tề trước mặt Phong trưởng lão nghe lão giáo huấn!

Nhìn thấy hấn rút cuộc quay về, Phong trưởng lão lập tức đem người khác bỏ qua một bên, vội vàng chạy tới bên cạnh hấn nói : “Người làm gì mà lâu như vậy a! Mặc dù nói huyền thú muốn lựa chọn cẩn thận, nhưng có thể chọn một cái mình thích không cần phải mất thời gian như vậy chứ!

Mỉm cười nhìn Phong trưởng lão, hấn cũng không có trả lời. Hấn tự nhiên có chuẩn bị nhưng quyết định này lại không thể nói rõ ràng ra, cho nên... Trầm mặc chính là cách trả lời tốt nhất!

Phong trưởng lão tiếp tục truy vấn, tò mò nhìn hấn nói : “Tốt lắm! Nhanh đem huyền thú của người vừa nhận ra cho mọi người xem đi, chúng ta rất muốn biết tồn hao một khoảng thời gian dài như vậy người rút cuộc tìm được một con huyền thú loại gì!”

Cười khỏ nhìn một chút Phong trưởng lão, hấn biết... Chỉ sợ lựa chọn lần này của hấn sẽ lại bị gạt đi. Nhưng mà sự việc đã thành ra thế này, hấn sao có thể cự tuyệt thỉnh cầu của Phong trưởng lão chứ!

Lắc lắc đầu, hấn mang ra con Thanh Long cũng chính là con rắn nhỏ có đuôi giác trên đầu. Nhìn con rắn quấn trên bàn tay mình, chính bản thân hấn cũng không nhìn thấy nó có điểm nào tốt a!

A! Trời ạ... Không thể nào...

Nhìn thấy “Thanh Long” kia, tất cả mọi người bao gồm Phong trưởng lão đều kinh ngạc kêu lên. Vô luận là bọn họ có sức tưởng tượng phong phú thế nào cũng không có thể nghĩ tới có người chọn một con thú mà ngay cả chân cũng không có làm chính mình Phong hệ huyền thú, không thể hiểu nổi! Hoàn toàn không có cách nào giải thích!

Ngơ ngác nhìn hấn, Phong trưởng lão há rộng miệng lắp bắp nói: "Này... Điều này sao có thể a? Ta chẳng phải nói với ngươi sao? Phong hệ huyền thú lấy tốc độ làm đầu, tốt nhất chọn phi hành hệ huyền thú, nhưng người làm ngược lại, chẳng những không chọn phi hành hệ, thậm chí ngay cả huyền thú có chân cũng không chọn mà như vậy chọn con rắn là huyền thú, ngươi cho rằng đây là Địa hệ sao?"

Ai...

Thờ dài một tiếng, hấn thu hồi “Thanh Long” đang còn không biết chuyện gì xảy ra. Mấy ngày nay các quyết định của hấn hoàn toàn đi ngược lại với lời khuyên của các trưởng lão, cùng với đó là sự bác bỏ, xem ra... Mê Thành thành chủ xem ra không thể trông cậy vào được rồi!

Bất quá cũng tốt, cái ghế Mê Thành thành chủ đối với hấn căn bản không có hấp dẫn quá lớn. Hấn chỉ tôn sùng thực lực, trừ bỏ thực lực ra những cái khác hấn cũng không có quan tâm. Cho dù hấn lựa chọn Mê Thành cũng chỉ vì Mê Thành có thể gia tăng thực lực của hấn, cái gì gọi là Mê Thành thành chủ cũng không ngoài điều đó.

Vốn Mê Thành cũng là một lựa chọn không tồi, nhưng một khu vực chiều trạch rộng lớn như vậy có thể làm cho nó chính thức trở thành một địa phương trọng yếu. Cho dù tại địa cầu cũng không có cách nào phát triển, huống chi là đang ở cái thế giới này chứ?

Nhẹ nhàng thu hồi Thanh Long, mặc dù nó không được Phong trưởng lão tán thành nhưng điều này cũng không trọng yếu, quan trọng là hấn xem trọng nó là được. Vô luận thế nào hấn cũng nhất định làm cho nó trở thành siêu cấp cường hấn huyền thú.

Đang lúc ngấm ngấm thế thốt, Phong trưởng lão tiếc hận lắc đầu nói: “Tốt lắm! Thời gian đã kéo dài quá lâu, hiện tại tứ đại trưởng lão khác đang ở Mê Thành chờ chúng ta, chúng ta cũng nên xuống núi thôi!”

Trầm mặc gật đầu, Lý Dật biết kế tiếp đợi hấn chính là quyết định của tứ đại trưởng lão rằng hấn có hay không trở thành Mê Thành thành chủ. Rất nhanh sẽ có công bố!

Trong lúc suy tư, đi theo phía sau Phong trưởng lão cùng các thanh niên khác xen lẫn nhau, hướng dưới chân núi đi xuống. ánh mắt tò mò của các thanh niên không khỏi nhìn về phía hấn. Lý Dật không khỏi lắc đầu, bọn họ đại khái còn chưa biết thân phận của hấn, bất quá cũng không trọng yếu lắm. Cho dù trước đây hấn từng hi vọng trở thành Thành chủ của bọn họ nhưng là hiện tại tất cả đều đã kết thúc. Vô luận hấn là ai cùng bọn họ giờ đây cũng không có quan hệ quá lớn!

Đi thong thả, một giờ sau, bọn họ đã về với thành chủ đại sảnh, vẫn như cũ là cái đại sảnh cũ nát nhưng được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ. Dĩ nhiên vẫn là Địa, Thủy, Hỏa, Phong tứ đại trưởng lão, bất đồng chính là thời khắc quyết định cuối cùng rút cuộc cũng tới.

Nhìn thấy hấn xuất hiện, tam đại trưởng lão khác sắc mặt không khỏi trầm xuống, bộ dạng uể oải giống như Phong trưởng lão. Hấn rất rõ ràng, bọn họ như thế hoàn toàn là bởi bị hấn gây cho bọn họ thất vọng. Bọn họ cũng không xem trọng huyền thú hấn vừa chọn.

Tất cả đều ngồi xuống, nhất thời không ai nói tiếng nào. Cuối cùng vẫn là Phong trưởng lão phá vỡ thế trầm mặc, thở dài một tiếng, tự trách nói: “Là ta không tốt! Không có hoàn thành chức trách của một trưởng lão, làm cho tiểu tử này chọn lựa một con rắn làm huyền thú. Mặc dù ta rất thích tiểu tử này nhưng là ta không thể không thừa nhận về phương diện huyền thú, hấn rất khó có thể sử dụng Phong hệ huyền thú đỉnh cao, lại càng không cần nói cái gì chấn hưng huyền chi nhất tộc!”

Cái gì! Cái gì! Cái gì!

Nghe được Phong trưởng lão nói, tam đại trưởng lão khác thất thố đứng lên, lớn tiếng chất vấn, Hỏa trưởng lão tính cách tương đối táo bạo cho nên là người thứ nhất quát: “Như thế nào có thể, hấn rõ ràng tuyên chúng ta Hỏa hệ thú Hỏa điều làm huyền thú mà!”

"Nói hươu nói vượn, các ngươi nói vậy, hấn rõ ràng chọn Địa hệ Ô Quy làm huyền thú mà!" Địa trưởng lão cũng không cam lòng ở phía sau la lên.

Trong đại sảnh nhanh chóng yên tĩnh trở lại, tam đại trưởng lão nhìn nhau vài lần, rất nhanh bọn họ phát giác sự tình có chút không ổn, nhiều năm ở chung bọn họ rất rõ ràng đối phương tuyệt không có nói giỡn, lúc này cũng không phải là lúc nói giỡn... Nếu không phải nói giỡn vậy, như vậy...

Nghĩ tới đây, tam đại trưởng lão cơ hồ đồng thời quay đầu nhìn về phía chương quản Thủy hệ huyền thú Đế Á, Đế Á khổ sở gật đầu: "Không sai, trên thực tế... Hắn cũng lựa chọn một Tiểu Bạch Miêu ở Thủy hệ!"

Phác thông! Phác thông...

Nghe được Đế Á trưởng lão nói, sắc mặt tam đại trưởng lão không khỏi co quắp lại, ngồi trở lại ghế, ánh mắt mọi người cơ hồ đều tập trung trên người hắn, trong ánh mắt tràn đầy sự tuyệt vọng.

Tiểu tử!

Trầm mặc hơn nửa ngày, ngay lúc hắn ý thức được có cái gì đó không đúng, Phong trưởng lão không cam lòng mở miệng: "Lẽ nào không ai nói cho người, một người chỉ có thể chọn cho mình một con huyền thú sao?"

Ân?

Khó hiểu nhìn nhìn Phong trưởng lão, vừa lại nhìn sắc mặt tái nhợt của ba vị trưởng lão khác, mặc dù đại khái biết có gì không đúng, nhưng hắn vô tội hỏi: "Cái gì hả? Các người đã có ai nói với ta đâu?"

Lời của ta vừa ra, bốn vị trưởng lão cơ hồ làm cùng một cái động tác – cúi đầu, nhắm mắt, vẻ mặt tuyệt vọng lác lác đầu. Động tác của bọn họ nói cho hắn biết, hắn coi như xong rồi!

"Tại sao! Nói cho ta biết tại sao một người chỉ có thể có được một huyền thú a!" Chứng kiến vẻ mặt của bốn vị trưởng lão, hắn không khỏi bối rối kêu lên. Lý Dật phát hiện chuyện này tựa hồ cùng suy nghĩ của hắn không có giống nhau!

Đối mặt với chất vấn của hắn, trong nhất thời, tựa hồ tất cả mọi người mất đi năng lực nói chuyện. Hơn nửa ngày, Đế Á rốt cuộc chậm rãi mở miệng: "Kỳ thật chuyện này cần phải nói sao? Thật không biết người nghĩ như thế nào, một người mà sở hữu tới bốn con huyền thú, người chẳng lẽ không có nghĩ tới chỗ nào không hợp lý sao?"

Không hợp lý!

Nghe xong Đế Á nói, hắn không khỏi vô ý chìm vào trong suy tư, thế nhưng vô luận như nào đều nghĩ không ra rốt cuộc vì sao một người chính mình sở hữu bốn con huyền thú sẽ hoàn toàn xong đời!

Đang lúc hắn đau khổ suy tư, Hỏa trưởng lão hừ lạnh nói: "Nhưng người thật ra không tham a! Nếu như dựa vào suy nghĩ của người, người dứt khoát chuẩn bị bắt hắn vạn con huyền thú sao? Gặp địch nhân thì đồng thời gọi lên hết, vậy người không phải vô địch sao?"

Này!

Nghe được hỏa trưởng lão nói, Lý Dật cả người không khỏi run lên, đúng vậy... Đạo lý đơn giản vậy tại sao hắn không có nghĩ tới chứ? Nếu huyền thú thật có thể tùy tiện bắt bao nhiêu cái tùy ý muốn, vậy...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Như Hà Thị Hảo

Coi như xong...

Trong lúc Hỏa trưởng lão quát khàn cả giọng, một bên Địa trưởng lão mắt nhắm mở miệng nói: "Cái này cũng không thể hoàn toàn trách hắn! Nguyên nhân chủ yếu vẫn là tại chúng ta, là chúng ta không có hoàn thành nghĩa vụ của mình, quên nói cho hắn!"

Nhưng mà...

Hòa trưởng lão gần cổ nói: “Nhưng mà điều này tiểu hài tử ba tuổi cũng biết a, hơn nữa... Ta nghĩ đến các người nói cho hần rồi, cho nên ta mới không có để ý. Nhiều năm như vậy, ta chưa thấy ai mà điều này cũng đợi người ta nhắc nhở a! Thật ngu ngốc hết biết mà!”

Câm miệng!

Nghe Hòa trưởng lão nói càng lúc càng không khách khí. Đế Á lạnh lùng nhìn Hòa trưởng lão cùng Phong trưởng lão không chút khách khí nói: “Đều nhiều tuổi như vậy, tính tình vẫn cứ nóng nảy như thanh niên, người thật sự một chút trách nhiệm cũng không có sao?”

Có lẽ là vô tình dây có móng tay nhọn, tính tình nóng nảy của Hòa trưởng lão vẫn là Đế Á nói lại lão, không có biện pháp... Ai để cho bọn họ bản tính tương khắc chứ, Thủy khắc Hỏa, đó là khắc nhau trực tiếp a!

Thấy Hòa trưởng lão cuối cùng ngậm miệng lại, Đế Á tiếc hận nhìn ta nói: “Đối với chuyện lần này, bốn người chúng ta không thể trốn tránh trách nhiệm, điểm này ai cũng không thể phủ nhận!”

Dừng một chút, hung hăng liếc mắt nhìn Hòa trưởng lão một cái, Đế Á tiếp tục nói: “Quả thật, ngay cả hài tử ba tuổi cũng biết. Một người chỉ có thể có một con huyền thú, nhưng là người chớ quên, người nói đó là người của Mê Thành. Chúng ta điều quên Tiểu Dật không phải là người ở Mê Thành, hơn nữa cho dù không quên cũng bởi vì muốn kéo hần vào chính mình nhất hệ, cho nên đều tưởng rằng người khác sẽ nói cho hần mà đi cân nhắc làm việc khác!”

Nghe được Đế Á nói, tam đại trưởng lão không khỏi cúi đầu. Quả thật chuyện lần này nguyên nhân chủ yếu vẫn là do bọn họ, là sai lầm bọn hần mới làm cho chuyện như vậy có khả năng phát sinh!

Phong trưởng lão về mặt ngưng trọng đứng dậy, về mặt xin lỗi nhìn Lý Dật khom người nói: “Xin lỗi, chuyện này đúng thật là chúng ta thất trách, hy vọng người có thể tha thứ!”

Nhìn Phong trưởng lão dẫn đầu, tam vị trưởng lão còn lại đều đứng lên, mà ngay cả Hòa trưởng lão giờ phút này cũng đã suy nghĩ cẩn thận, đồng thời khom lưng xin lỗi hần vì chuyện đã xảy ra.

Rất nhanh lúc đầu, Lý Dật lo lắng nhìn Phong trưởng lão, sợ hãi nói: “Hiện tại ai đúng ai sai đã không quan trọng! Quan trọng là tại sao một người không thể có được nhiều hơn hai con huyền thú! Mời các người nói cho ta biết!”

Áy náy nhìn hần, Phong trưởng lão chậm rãi ngồi trở lại ghế. Sau khi có chút trầm mặc, ngưng trọng nói: “Lúc trước khi người đi lựa chọn huyền thú chúng ta đã nói qua, huyền thú lấy tinh thần của chủ nhân làm cơ sở phát triển cùng tiến hóa. Nói một người chỉ có được một con huyền thú là do nó không ngừng được tinh thần của chủ nhân duy trì, không ngừng phát triển, không ngừng tiến hóa!”

Nói tới đây, Phong trưởng lão chậm rãi ngẩng đầu tiếc hận nói: “Nhưng là hiện tại người lại có tới bốn đầu huyền thú, nói cách khác người phải đem tinh thần lực chia đều làm bốn phần. Cứ như vậy mỗi đầu huyền thú chỉ có thể lấy và sử dụng không gian tinh thần cũng rất nhỏ, mà mất đi tinh thần duy trì thì huyền thú không có cách nào phát triển lại càng không nói đến tiến hóa!”

Nghe xong Phong trưởng lão nói, hần rốt cuộc hiểu được cái gọi là “tham thì thâm”! Hiện tại hần đã mắc cái sai lầm này, nghĩ muốn mấy đầu huyền thú, kết quả cuối cùng lại là ngay cả một đầu huyền thú cũng không hi vọng. Chỉ có thể chuyên tâm vào một việc mới có thể đem việc này làm tốt, mà hần hiện tại là nhất tâm tứ dụng, trách không được bọn họ đều cho rằng hần đã thất bại, mà ngay cả chính mình cũng cho rằng như vậy a!

Cúi đầu thương cảm, hần biết chẳng những ghế thành chủ càng ngày càng rời xa hần, mà ngay cả thực lực hần cũng không có khả năng dựa vào huyền thú để tăng cường!

Trong lúc trầm mặc, Phong trưởng lão tiếp tục nói: “Một người cho dù cố gắng cả đời, có thể đem một con huyền thú tăng thực lực lên tới bát giai cũng là cao nhất trong lịch sử, mà người đi nhiên lại đồng thời luyện bốn đầu, lại có thể nào ở phương diện huyền thú đạt tới đỉnh cao được chứ? Cho nên...”

Nói tới đây, Phong trưởng lão ngừng lại, cùng tam vị trưởng lão khác trao đổi ánh mắt trầm giọng nói: “Cho nên chúng ta cho rằng, ít nhất trước mắt mà nói, người cũng không thích hợp làm Mê Thành thành chủ!”

Mặc dù Lý Dật tưởng rằng chính mình hoàn toàn không thêm để ý cái ghế thành chủ này, nhưng là lúc hần nghe cái tin tức này hơn nữa lại còn được xác nhận, thật sự là một mất mát lớn, nỗi buồn như thủy triều dâng lên trong lòng hần!

Bất quá...

Ngay khi Lý Dật sắp bị mất mát như thủy triều bao phủ trong lòng, Phong trưởng lão một lần nữa nói: “Mặc dù chúng ta cho rằng người không thích hợp làm thành chủ, nhưng chúng ta cũng không có chọn lựa thích hợp làm thành chủ, cho nên...”

Do dự một chút, Phong trưởng lão dứt khoát nói: “Tín vật thành chủ người vẫn giữ lấy như cũ, hơn nữa hy vọng người có thể trợ giúp chúng ta tìm người thích hợp làm thành chủ hoặc là đem nó trả lại lão thành chủ. Dù sao chúng ta mặc dù có quyền bác bỏ thành chủ nhưng không có quyền quản lý thành chủ lệnh bài!”

Ngây ngốc gật đầu, trong lúc nhất thời Lý Dật lại lần nữa bị mất phương hướng. Vốn cho rằng Mê Thành hành trình sẽ làm hần tìm thấy năng lực sinh tồn ở trên cái thế giới này, nhưng hiện tại xem ra hần lại một lần nữa phá hư.

Nhìn về mặt mặt mờ của hần, tứ đại trưởng lão không khỏi day dứt nhìn liếc mắt nhau một cái, sau đó đều từ trong lòng ngực móc ra một quyển sách đi

tới bên người hân.

Làm đại trưởng lão, Phong trưởng lão vẫn như cũ trở thành người phát ngôn, lấy từ trong tay tứ vị trưởng lão bốn quyển sách hợp cùng một chỗ, sau đó đưa tới cho Lý Dật, đồng thời áy náy nói: “Người đã có được huyền thủ, như vậy người cũng đã là người của Áo chi nhất tộc. Mặc dù không thể làm thành chủ, nhưng là đầu tiên biểu đạt chúng ta xin lỗi, thứ hai là cảm tạ việc người giúp chúng ta tìm kiếm tân thành chủ, chúng ta quyết định đem bốn quyển bí tịch huấn luyện của tứ hệ huyền thủ giao cho người, hy vọng người có thể sử dụng tốt!”

Nhẹ nhàng đưa hai tay tiếp nhận bốn quyển sách từ Phong trưởng lão đưa qua, cũng không thèm nhìn tới cất vào trong lòng. Mất đi quá nhiều, đối với việc bồi thường được nhỏ bé không đáng kể, hân đã hoàn toàn suy sụp tinh thần.

Nhìn về mặt âm đạm của hân, Đế Á không đành lòng nói: “Tốt lắm! Người cũng nhiều khổ cực, kế tiếp người tốt nhất vào trong Mê Thành nghỉ ngơi vài ngày đi, thuận tiện cũng nếm thử chúng ta mỹ thực. Đừng nhìn nơi này rất nghèo nhưng thức ăn nơi này là tuyệt nhất trên đại lục a!”

Miễn cưỡng cười cười, hân lắc đầu nói: “Không được, nếu không có việc gì khác, ta nghĩ sẽ lập tức rời đi nơi này! Ta không có nhiều lắm thời gian để đi chơi, nghỉ ngơi, ta đã ở nơi này dừng chân thật lâu, phải lập tức rời đi!”

Không nói gì nhìn Lý Dật, sau đó Đế Á bất đắc dĩ gật gật đầu nói: “Cũng tốt, người đã quyết định, chúng ta cũng không giữ người, ta đi tiễn người!”

Hơi hơi gật đầu, ta đi trước hướng ra ngoài cửa, Đế Á không nói một tiếng đi theo sau hân. Ngay lúc một chân đã bước ra cửa, thanh âm không đành lòng của Địa trưởng lão vang lên: “Tiểu Dật! Sau này có thời gian nhớ quay về Mê Thành xem một chút a, phải biết người cũng đã là người của Áo chi nhất tộc, nói cách khác người cũng là một phần tử của Mê Thành a!”

Cả người Lý Dật run mạnh, từ khi đi tới cái thế giới này, hân liền giống như một cái u hồn vô chủ, không ngừng phiêu bạt. Chưa từng có một chỗ nào làm cho hân cảm thấy là nhà ở trong lòng, nhưng hôm nay Địa trưởng lão nói một câu làm cho lòng hân cảm giác được rõ ràng loại này cảm xúc!

Một phần tử sao?

Mim cười, hân tiếp tục cất bước, đi nhanh hướng ra ngoài, đơn giản là bằng những lời này của Địa trưởng lão, hân liền âm thầm quyết định nếu như tương lai có cơ hội, hân nhất định giúp Mê thành! Đương nhiên hân cũng chỉ có cái tâm ý này thôi, có lẽ hân vĩnh viễn cũng chỉ là một tâm tiểu tử thường mà thôi, còn nói cái gì giúp a!

Tự giễu cười, Lý Dật bắt chuyện với Tiểu Cường, hướng ngoài thành mà đi. Đế Á vô thanh vô tức theo sau hân, chủ động muốn tiễn hân nhưng một câu cũng không nói làm cho hân cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Lớn như vậy nhưng là lần đầu tiên hân cùng một nữ nhân thành thực đi gần như vậy, mặc dù trước kia cũng cùng Ngải Pháp Lệ Ti đi so với như vậy còn gần hơn, nhưng nha đầu kia căn bản là không tính, năng vẫn chỉ là một tiểu hài tử.

2 lần boom mềnh hết đạn rồi, ae chờ 1 tuần nhé :113:. Cố gắng đạt 110k view :111:

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hồi Quy Đại Lục

Rốt cuộc, bọn họ đi tới bên cạnh chiều trạch. Đứng nơi xa xa kia, Tư Đồ Tập đã nhận được thông báo nên sớm đứng chờ ở nơi đó. Lý Dật nhẹ nhàng dừng bước, xoay người bình tĩnh nói với Đế Á: “Tốt lắm, tiễn nhau nghìn dặm, cuối cùng cũng phải từ biệt, chúng ta ở chỗ này chia tay thôi!”

Tiến nhau nghìn dặm – cuối cùng cũng từ biệt!

Ngoài tướng tượng của nàng, khi nghe được lời của Lý Dật, Đế Á dĩ nhiên kinh ngạc liếc mắt nhìn hân một cái. Thi thảo lập lại những lời của hân vừa nói, cho tới khi nàng lần nữa ngừng đầu lên nhìn hân, ánh mắt cùng với vừa rồi hoàn toàn không giống nhau!

Mim cười nhìn hân, Đế Á chân thành nói: “Nói thật ra, dùng con mắt bình thường cùng tất cả những sự việc xảy ra, ta gần như có thể khẳng định, người sẽ không có thành tựu quá lớn!”

Nói tới đây Đế Á hơi dừng lại một chút nhưng mà không đợi hân mở miệng nói, nàng liền rất nhanh tiếp tục nói: “Nhưng mà từ khi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, trực giác của ta đã nói cho ta biết, người khẳng định không phải là một người bình thường!”

Cầm khái lắc đầu, Đế Á tiếc hận nói: “Vốn, ta nghĩ rằng người nhất định có thể trở thành Thành chủ của Mê Thành, nhưng là ngoài những gì ta đoán trước, người dĩ nhiên lần nữa phạm sai lầm, vô luận là việc lựa chọn cũng như việc phạm sai lầm (chọn 4 con cùng lúc trong khi chỉ đc chọn 1), đều như vậy thái quá, làm cho ta mơ hồ hoài nghi trực giác của chính mình đến cùng có phải hay không sai lầm rồi!”

Nhẹ nhàng giơ tay phải lên, bàn tay nhỏ bé trông như ngọc kia mạnh mẽ nắm lại thành nắm tay, Đế Á lớn tiếng cổ vũ hân nói: “Nhưng là hiện tại, trực giác của ta nói cho ta biết, người nhất định sẽ không phải là một người bình thường. Người phải nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, vô luận là chỗ nào, bất cứ người rơi vào hoàn cảnh như thế nào, vô luận là người gặp phải khó khăn cùng thử thách gì, Đế Á ta đây một lòng tin tưởng, người nhất định sẽ trở thành một người anh hùng vĩ đại!”

Ai..

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sau khi trải qua nhiều chuyện tình như vậy, nói thật, Lý Dật đối với chính bản thân mình có điểm thất vọng. Ông trời kia, gần như cố ý gây khó dễ hần, chính là không cho hần cơ hội đứng lên. Hết lần này tới lần khác đã vô tình phá hỏng bước đường hần lựa chọn, hiện tại... Lý Dật gần như lâm vào tuyệt cảnh, hần thật sự nghĩ không ra rằng mình còn có thể xử dụng biện pháp gì có thể làm cho chính mình trở thành một cao thủ có thực lực siêu cường!

Tựa hồ thấy được ý nghĩ của hần, Đế Á mỉm cười, nhu hòa nhỏ nhẹ khuyên: “Người không nên tuyệt vọng! Chuyện xảy ra trên thế giới này cũng không có cái gì là tuyệt đối cả, nếu như chính người cũng muốn buông xuôi như vậy thì người sẽ thật sự xong đời rồi. Chỉ cần chính người không tuyệt vọng, vẫn kiên trì cố gắng bước đi trên con đường mà mình lựa chọn, ta tin tưởng... Cùng với bốn huyền thú của mình, người cuối cùng sẽ trở nên người vĩ đại nhất từng tồn tại!”

Nói tới đây, Đế Á thần bí mở tròng hai mắt, mỉm cười nói: “Thật lòng mà nói thì suy nghĩ của người thật sự rất đặc biệt. Nếu như phối hợp thực lực trên thân thể người, sau đó mượn lực lượng của huyền thú, dựa theo suy nghĩ của người, dùng Ô Quy để phòng ngự, dùng Thanh Long đi quấy rối, dùng Chu Tước tăng mạnh lực công kích, dùng Bạch Hổ để phụ trợ công kích, đồng thời khôi phục chính mình, người có lẽ sẽ khai sáng ra một loại vận mệnh chiến đấu mới!”

Lần nữa đưa nắm tay nhỏ nhắn đáng yêu hướng về Lý Dật, Đế Á lớn tiếng cổ vũ nói: “Hãy tin tưởng chính mình, cũng xin tin tưởng ta, người nhất định sẽ thành công, vĩnh viễn nhớ kỹ, không nên buông xuôi hy vọng a!”

Nghe Đế Á nói, con mắt của Lý Dật không khỏi chợt bừng sáng lên, đứng vậy... Người khác nghĩ sao cho mình cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là bản thân cũng buông xuôi tất cả. Chỉ cần là không tuyệt vọng, chỉ cần kiên trì bước đi, ai nói nhất định sẽ thất bại đây!

Có một câu nói nói rất đúng “nếu ta đi thử, có lẽ ta sẽ không thành công” nhưng là ngay cả việc thử này mà cũng lười biếng thì đồng hành với ta chỉ có thất bại mà thôi!

Bốn con huyền thú thì bốn con huyền thú, vậy thì có sao đâu? Ai nói có bốn huyền thú cùng một chủ là không tốt đây? Mọi chuyện trên thế giới này đúng là sẽ không có cái gì là tuyệt đối là hoàn hảo cả, mặc dù xét riêng rẽ từng con huyền thú một thì Lý Dật hần có thể rơi vào hạ phong yếu kém, nhưng mà nếu như cùng nhau kết hợp lại, hần tin tưởng nhất định sẽ không kém cỏi so với người khác!

Mạnh mẽ nắm chặt nắm tay, trong đôi mắt quang mang lóng lánh của lòng tự tin lóe sáng, chăm chú nhìn Đế Á, hần mở miệng nói như thể là tiên đoán một chuyện chắc chắn: “Cảm ơn những lời khích lệ của người, xin người chuyển cáo tới ba vị trưởng lão kia, ba năm sau, ta sẽ quay trở lại Mê Thành, đến lúc đó, ta sẽ viết nên một trang sử chiến thắng mới cho Mê Thành huyền thú!”

Nói xong lời, hần dứt khoát xoay người, nhanh chân hướng tới Tư Đồ Tập đang đứng ở bên bờ chiều trạch mà đi đến. Sau khi nhảy lên lưng của Tích Dịch, dùng tốc độ cao nhất hướng tới chỗ sâu bên trong chiều trạch chạy đi, không có liếc mắt quay đầu lại dù chỉ là một cái.

Nhìn bóng lưng nhanh chóng rời đi xa kia, Đế Á có chút mỉm cười. Những lời nói mới rồi của nàng cũng không phải là khen tặng lấy lòng, hoặc là đơn thuần cổ vũ, nàng là thật lòng cho rằng hần không phải là một người tầm thường. Từ trong lời của hần, nàng luôn có thể cảm giác được quang mang của trí tuệ, người này, vĩnh viễn tuyệt đối sẽ không chỉ là một tiểu nhân vật a!

Chép vàng kia chẳng phải là vật trong ao đó sao, chỉ chờ phong vân tới sẽ hóa rồng mà thôi! Chỉ là... Vận may gặp gỡ này, đến tốt cùng tại lúc nào sẽ phủ xuống trên người của hần đây chứ? Từ tình huống hiện tại xem ra, hần không thể nào gặp xui xẻo hoài a, cơ hội tốt đến thế, lại bị hần tay chân vụng về vụt mất đi... Chẳng lẽ là thiên ý sao?

Xa kia, ngang nhiên đứng trên lưng của chiều trạch Tích Dịch, nhìn chiều trạch mệnh mông bát ngát, trái tim trong khoan ngực mạnh mẽ đập bùng bùng hào khí, ngay lúc này... Bên tai hần vang lên những gì mà Đế Á mới vừa rồi nói với hần!

Không sai! Cái gì gọi là cười sòng Hoàng Hà sẽ thấy ánh mặt trời sáng lạng hơn, không phải nói là người cần phải gặp thời vận sao? Cho dù là cát nhân thiên tướng hạ phẩm cũng phải chịu khổ sở, đau đớn tới tận gân cốt nhưng là bản thân vẫn phải nhẫn nại, vượt qua hết thấy những khó khăn, xem như đây là khảo nghiệm của lão thiên đối với hần!

Mạnh mẽ ngẩng cao đầu lên, hướng tới bầu trời trong suốt nơi không trung, hần mãnh liệt gào to lên: “Lão thiên a, có cái gì gian khổ khó khăn, cứ việc phóng tất cả lại đây đi. Tất cả mọi chuyện ông hãy dứt khoát một lần giáng xuống người ta đi. Đừng mãi vui đùa với ta như vậy!”

Vài ngày sau...

Sau khi cùng Tư Đồ Tập chia tay ngay bên bờ chiều trạch. Trong lúc nhất thời, Lý Dật đứng là không biết nên đi nơi nào cho tốt. Mặc dù hần có nhà tại

Mộng Huyền đô thị, nhưng là hần rất rõ ràng, nếu như hiện tại quay trở về nơi đó, hần nhất định chết chắc rồi! Chính theo như lời Tra Khắc Tư nói, nhìn bề ngoài thì không thấy có gì cường đại uy hiếp thế nhưng chắc chắn rằng, Mộng Huyền đô thị đã là cấm khu mà hần không thể đi vào!

Mờ mịt ngồi ở trên lưng của Tiểu Cường để cho nó tùy ý chạy trên đường cũng không can thiệp tới. Nếu như đã không có chỗ để đi, như vậy tùy ý để cho Tiểu Cường đi mà thôi!

Bất quá, tin tưởng vào bản thân mình, Lý Dật nhất định phải bắt đầu nỗ lực phấn đấu. Móc ra huyền thú thuần dưỡng thuật mà tứ đại trưởng lão giao cho hần tại Mê Thành, hần bắt đầu cẩn thận quan sát.

Không biết đã chạy bao lâu trên đường không để ý tới, rốt cuộc... Toàn bộ bốn quyển sách đã được Lý Dật hần xem xong rồi. Có lẽ đối với loài người trên thế giới mà nói, nghĩ muốn làm cho hiểu được nội dung trong bốn quyển sách kia sẽ có khó khăn nhất định. Nhưng mà Lý Dật không phải người của thế giới này, hần nguyên thủy là một người đến từ nền văn minh của địa cầu, đọc sách đối với hần mà nói là chuyện hần am hiểu nhất!

Tùy ý để cho Tiểu Cường tại trên đường chạy nhanh như thiểm điện gần một tháng, chạy xa mấy ngàn dặm. Xâm nhập tới vùng núi non hoang vắng xa khỏi trung tâm của đại lục, bất quá... Một tháng này cũng không có uống phí, bốn cuốn sách huyền thú thuần dưỡng thuật kia, hần chẳng những đã hoàn toàn hiểu rõ và thuộc nằm lòng, thậm chí có thể dễ dàng mà đọc ngược lại lâu lâu a!

Các huyền thú mà hiện tại Lý Dật có được đều chỉ là nhất giai huyền thú. Bọn chúng lấy hình thức năng lượng để tồn tại bên trong thân thể hần. Mặc dù thân mình hần cũng không có bao nhiêu năng lượng, nhưng là... Lực lượng của huyền thú cũng chính là lực lượng của hần. Hần có thể sử dụng lực lượng của chúng để phát động công kích hay phòng ngự, cái này cũng giống như một dạng dùng lực lượng của chính bản thân mình vậy!

Thân là nhất giai huyền thú, thân mình bọn chúng kì thật cũng không có lực công kích, nếu như lấy vốn hình thái xuất hiện nói, sợ rằng khó có thể phát huy ra hiệu quả gì. Dù gì đi nữa thì bọn chúng đều là ấu sinh thể, kì thật ngay cả thực lực nhất giai cũng không có, thuộc về cấp thấp nhất tồn tại!

Bất quá, mặc dù đồng thời có được bốn con huyền thú, bởi vì hạn chế ở phương diện tinh thần nên cảnh giới sai khiến huyền thú của hần rất khó đạt tới đỉnh cao. Nhưng mà tại trước thời điểm tinh thần của hần bị bốn tên gia hỏa này chia cắt xong thì hần ta còn có biện pháp đem thực lực của chúng tăng lên mạnh mẽ!

Làm cho thực lực của huyền thú tăng lên kì thật vẫn có rất nhiều biện pháp. Một là làm cho năng lượng của huyền thú tại bên trong cơ thể Lý Dật tự do vận chuyển, tự động hấp thu nguyên tố năng lượng từ bên ngoài, không ngừng làm cho bản thân chính mình lớn mạnh! Hai là đem bọn họ triệu hồi ra đến, để cho bọn họ trực tiếp tiếp thu ma pháp nguyên tố của đại tự nhiên, như vậy đối lập mà nói, sẽ nhanh hơn rất nhiều, cho nên... Nói đại khái, thuần dưỡng huyền thú cũng không phải là đem huyền thú thu hồi trong cơ thể của mình, bởi vì như vậy mà nói, sự phát triển của huyền thú sẽ rất chậm chạp!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Sơn Thôn Ngộ Hiểm

Về phương thức thứ ba thì xem ra có phần xa xỉ, đó là trực tiếp cho bọn chúng dùng ma tinh hạch của ma thú. Để cho bọn chúng rất nhanh hấp thu năng lượng trong ma tinh của ma thú, cứ như vậy, tốc độ phát triển của chúng sẽ phi thường nhanh chóng!

Chi tiếc chính là, người bình thường tuyệt đối không thể nào xa xỉ như vậy. Cho dù hần biết rõ như vậy có thể nhanh hơn, nhưng mà thật sự muốn Lý Dật hần sử dụng cách thức này, hần thật là không nỡ a!

Mặc dù trực tiếp ăn ma thú ma tinh, có thể làm cho sự phát triển của ma thú nhanh hơn vài lần so với các phương thức khác, nhưng là phải biết rằng, huyền thú không phải ăn bao nhiêu là có thể tiêu hóa bấy nhiêu. Bọn chúng chỉ biết hấp thu một phần năng lượng tinh khiết nhất của ma tinh hạch, hơn nữa chỉ có thể tiêu hóa một phần trăm phần ngàn mà thôi!

Bốn quyển sách mà tứ đại trưởng lão cho hần có nói rõ vô cùng minh bạch rằng, phải một ngàn khối nhất giai ma tinh thì mới có thể làm cho một con huyền thú, từ ấu sinh thể, phát triển thành chính thức huyền thú nhất giai. Mà một ngàn khối nhất giai ma tinh, tính giá trị một ngàn đồng tệ một viên mà nói, nọ vậy chính là một trăm vạn đồng tệ a! Nói cách khác, muốn đem bốn tên tiểu tử kia đều tăng lên tới trạng thái hoàn chỉnh nhất giai thì hần phải tốn hao bốn trăm vạn đồng tệ a!

Có lẽ có người sẽ nói rằng Lý Dật hần có thể chính mình đi giết ma thú lấy ma tinh. Nhưng trên thực tế, đây là suy nghĩ cực kì ngây thơ, bốn tiểu tử kia, tổng cộng muốn bốn ngàn khối ma tinh, như vậy... Cho dù hần mỗi ngày đi săn tìm, cũng phải ba bốn năm dài a, ba bốn năm liền đem trạng thái của huyền thú tăng lên tới nhất giai, điều này tuyệt đối là cái được không bù đắp đủ cái mất a! Cho nên... Trên cơ bản, điều này chỉ là một loại lựa chọn của siêu cấp phú hào, mà không phải của Lý Dật. Theo tình hình trước mắt mà nói, hần tuyệt đối khó có khả năng dùng bốn trăm vạn để đem bốn tiểu tử kia

tăng lên tới nhất giai, hẳn không có nhiều tiền như vậy!

Càng hướng chi, cho dù cấp thứ nhất miễn cưỡng đạt tới, nhưng mà nhị cấp thì sao? Tam cấp? Phải biết rằng... Huyền thú nhị cấp mà đi ăn nhất giai ma tinh thì cả vạn khối cũng sẽ không đủ dùng. Vì trên cơ bản, cấp hai huyền thú phải ăn ma tinh nhị cấp mới có thể tăng thực lực. Lấy loại lực đây này mà nói, nếu như nghĩ muốn làm cho huyền thú đạt đến cửu giai thì phải cho ăn cửu giai ma tinh, nhưng mà một cái cửu giai ma tinh có giá cả ra sao? Một ngàn vạn? Hoặc là một triệu? Cho dù có tiền, cũng không có thể có nhiều như vậy ma tinh để cho người mua a!

Tình huống hiện tại là, toàn bộ tiện nghi thì Huyền Vũ chiếm được vì trên người của Lý Dật cái khác không có chỉ có ma tinh địa hệ, cho nên... Chỉ có thực lực của Huyền Vũ tăng trưởng nhanh nhất. Trên cơ bản, Huyền Vũ cùng Tiểu Cường, luôn luôn là hai tên gia hỏa hòa đều là như vậy thích ăn địa hệ ma tinh!

Bất quá, không thể không nói đến một điểm là dọc theo đường đi Lý Dật gặp không ít ma thú cấp hai hoặc cấp ba, cũng có được không ít tinh thạch cấp bốn. Nhưng mà làm cho hắn kinh ngạc chính là từ sau lúc trở thành thú bốn mạng của hắn thì Tiểu Cường ngay cả ma tinh hệ khác cũng thích ăn. Vốn ma tinh của Lý Dật cũng bởi vì quá ít mà không cách nào phân phối, hiện tại trở thành tốt, vì dĩ nhiên Tiểu Cường cũng bắt đầu ăn loại khác, cái này càng không biết giải thích ra sao.

Thật lòng mà nói, tứ thánh thú cùng với Tiểu Cường thì tại trong lòng Lý Dật địa vị cao nhất chính là Tiểu Cường. Nếu như nói tứ thánh thú là đồng bọn của hắn thì phải nói Tiểu Cường chính là một nửa sinh mệnh của hắn! Nó đã cứu hắn rất nhiều lần, tạo cho hắn rất nhiều đồ vật này nọ, vô luận bỏ qua cái gì, hẳn đều khó có khả năng bỏ qua Tiểu Cường!

A! A! Có ai không! Xin cứu mạng a!

Chính trong lúc trầm tư, đột nhiên... Bên trái truyền đến tiếng hô cứu mạng khàn cả giọng. Từ trong thanh âm nghe được, tựa hồ có người gặp phải chuyện gì đó cực kì kinh khủng!

Sau một chút do dự thì Lý Dật cùng Tiểu Cường nhanh chóng phóng tới rừng rậm, nơi phương hướng của tiếng kêu thảm thiết kia truyền đến mà chạy tới, vốn... Hẳn không phải là một người thích xen vào chuyện người khác, nhưng mà tiếng kêu thảm thiết mới vừa rồi làm cho hắn rõ ràng cảm nhận được người bị hại trong lòng vô cùng sợ hãi, cùng với khát vọng sinh tồn cho thấy bọn họ không muốn chết, cho nên hắn muốn đi cứu bọn họ!

Vù... Vù... Vù...

Vững vàng đứng ở trên lưng của Tiểu Cường, tùy ý cho Tiểu Cường dùng tốc độ cao nhất xuyên qua lại tại trong rừng cây như một ảo ảnh. Nếu như là trước đây thì sợ rằng Lý Dật đã sớm té xuống, nhưng là hiện tại, hắn cùng Tiểu Cường đã tâm ý tương thông nên mặc kệ nó di chuyển như thế nào, hắn đều khó có khả năng té xuống. Ở thời khắc này, Lý Dật phảng phất trở thành một bộ phận thân thể của Tiểu Cường, mà Tiểu Cường, cũng phảng phất như một phần thân thể hắn, bọn họ hai người là một chỉnh thể không thể chia lìa!

Hồ...

Sau một tiếng hô vang phóng lên như gió của Tiểu Cường, bọn họ hai người đã đứng ở trên một cây cổ thụ to lớn. Cẩn thận hướng ra ngoài nhìn lại, chỉ thấy một nơi cách khu rừng xa xa kia ước chừng hai trăm thước, là một tòa tiểu sơn thôn quy mô không lớn. Sơn thôn ước chừng có khoảng hai trăm hộ, dựa vào một dãy sơn mạch kéo dài liên miên ven rìa rừng rậm mà lập nên. Cùng với vị thế nằm dưới chân núi cao ngất kia, thế núi hai bên thôn trang mở rộng ra ngoài, giống như một đôi cánh tay lực lưỡng giang ra bảo vệ phía sau sơn thôn. Hình thế hai bên dốc đứng chỉ để lại thôn khẩu một mặt mở rộng ra ngoài.

Giờ phút này, bốn năm trăm người chính đang tụ tập tại cửa thôn trên một cái sân không lớn lắm. Đứng đối diện bọn họ, cũng là vị trí cửa thôn, đang đứng một đám mặc bị giáp màu vàng, cầm trong tay binh khí. Tại trước mặt đám gia hỏa mặc giáp màu vàng kia đang có một người trung niên mặc áo vải đang tỏ ra lo lắng cùng bọn họ giao thiệp chuyện gì đó.

A!

Xa xa, Lý Dật thấy một bóng người vung lên cự kiếm trong tay, mạnh mẽ hướng tới thân ảnh của người phía trước mơ hồ chém qua. Một tiếng hét thảm vang lên, đầu lâu của người kia tùy theo kiếm vút bay đi ra ngoài. Cùng lúc đó, máu tươi mãnh liệt trào ra, cứ như vậy mà điên cuồng phun tới.

Nhìn thì thể không đầu vẫn đang nằm trên mặt đất co quắp kia, lại nhìn xem cái đầu lâu vẫn đang nằm trên mặt đất mà không ngừng xoay tròn, Lý Dật không khỏi phẫn nộ lên. Hẳn rất muốn lao ra cứu người, nhưng mà mặc kệ nói như thế nào, hắn cũng phải xem mình bạch đến cùng là chuyện gì xảy ra mới có thể đi cứu a, càng hướng chi... Bên ra tay giết người lại có hơn ba mươi người a, hơn nữa là hơn ba mươi tên cầm trong tay binh khí, như vậy lung tung mà lao ra nói không chừng chính mình cũng mất mạng!

Gia gia! Gia gia!

Đang lúc chuẩn bị cẩn thận quan sát, đột nhiên... Một nữ tử ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, mảnh liệt từ trong đám người chạy vội đi ra, không để ý tới thì thể không đầu bên cạnh nhào tới, liều mạng ôm lấy khối thi thể không đầu kia, sau một khắc... Tiếng khóc thê lương tại nơi sơn cốc trống trải đứng lúc này thảm thiết vang lên.

Nghe tiếng khóc thê lương này hẳn không khỏi nổi lên nỗi cảm thông thương xót. Hơn nữa khi xem thấy một đám người ra tay tàn nhẫn kia tựa hồ đối này hết thấy mọi chuyện xảy ra xem như bình thường, đang cùng nhau rì tai thì thầm cười nói.

Làm cho Lý Dật càng không thể chịu đựng được chính là, cái tên đầu lĩnh trong đó, cũng là tên vừa mới vùng kiếm giết người kia lại thản nhiên dậm tục

vuốt cằm, cười cười đầy đặn nói: “Ai nha! Trước kia đã tới nơi này rất nhiều lần, ta như thế nào lại không phát hiện cái nơi khi ho cò gáy này lại có được một cô nương thú vị như vậy a!”

Nghe được đôi phương nói, nữ tử vẫn đang ghé vào thi thể mà khóc rống liên mảnh liệt ngừng mặt lên. Mặc dù cách xa vô cùng, nhưng mà Lý Dật lại vẫn như cũ có thể cảm nhận được trong đôi mắt của nàng cái nhìn thù hận khắc cốt ghi tâm!

Giờ phút này, tên đầu lĩnh kia tựa hồ như là lần đầu tiên trông thấy được khuôn mặt của cô gái, thân thể của hắn mảnh liệt run lên, thân thể hoàn toàn đông cứng lại rồi, trợn mắt há hốc mồm nhìn cô gái đó, hơn nữa ngày... Hắn rốt cuộc thì thảo nói: “Lão Thiên a... Trời ạ! Nàng là người sao? Nàng thật là người sao?”

Không đợi người khác trả lời, gã đầu lĩnh điên cuồng lắc đầu nói: “Không! Khó có khả năng a! Chuyện này hoàn toàn khó có khả năng, coi như là tình linh, cũng không có thể nào xinh đẹp giống như vậy. Điều này nhất định là ảo giác! Loài người khó có khả năng xinh đẹp vậy a!”

Bước từng bước mạnh mẽ về phía nàng, gã đầu lĩnh điên cuồng nói: “Mặc kệ như thế nào, từ giờ trở đi... Nàng là của ta, xinh đẹp như vậy chỉ có ta mới có thể chiếm giữ, những người khác ngay cả tư cách để nhìn thôi cũng không có!”

Ha ha ha ha ha ha ha...

Nghe được gã đầu lĩnh nói, nữ tử thê lương ngửa mặt lên trời phá lên cười, sau một khắc... Nữ tử đột ngột ngừng cười, lạnh lùng nói: “Người vừa mới sát hại gia gia của ta, hiện tại lại muốn đến hại ta sao? Ta cho dù chết, cũng sẽ không cho ngươi thỏa mãn!”

Nói tới đây, nữ tử lấy hai tay tạo thành chữ thập, dáng vóc tiêu tụy nhìn lên trời, bi ai tuyệt vọng nói như khẩn nguyện: “Hỡi các chư vị thiên thần! Tiểu nữ nguyện ý lấy thân mình cùng toàn bộ linh hồn làm vật dâng hiến, kêu gọi các người hãy phù xuống, vì tiểu nữ mà báo huyết hải thâm cừ này! Hoàn toàn diệt tuyệt giống loài vô nhân đạo bại hoại kia!”

Ầm ầm!

Theo những lời cầu khẩn của nàng, không biết từ lúc nào, bầu trời mây đen cuộn cuộn kéo tới, bắt đầu vang lên tiếng sấm mơ hồ, phảng phất ngay cả ánh mặt trời đều nhìn không thấy.

Cảm thụ được tâm ý của nữ tử đó, Lý Dật cắn chặt hàm răng. Chuyện tới hiện giờ, hắn đã không thể tiếp tục nhẫn nại nữa. Hắn rất rõ ràng, cũng sẽ không có thiên thần đi cứu nữ tử kia, có thể cứu nàng cùng đám thôn dân kia chỉ có một người, chỉ có thể là hắn mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Siêu Cấp Cường Hoành

Đối mặt với trời cao, nàng nhẹ nhàng bái lạy. Trong lúc nàng bái lạy thì đồng thời tên đầu lĩnh kia rốt cuộc cũng đã phản ứng, bước chân về phía nàng, vươn một đôi bàn tay to, hướng nàng chụp tới!

Không thể đợi thêm nữa!

Cảm nhận được ý nghĩ trong trái tim của Lý Dật lúc này, tám chân mạnh mẽ của Tiểu Cường dụng lực, thân thể bọn họ nhanh chóng nhảy ra khỏi đại thụ. Trong tiếng vang ầm ầm, liên tục trên mặt đất mượn lực mấy lần, bọn họ đã vượt qua khoảng cách hơn một trăm thước!

Lúc này, khoảng cách từ bàn tay to lớn của gã đầu lĩnh chỉ có cách nữ tử không tới một thước, giờ phút này... Gã đang cố gắng hạ lưng xuống, tựa hồ muốn dùng hai tay bắt được bả vai của nữ tử đang quỳ rạp trên đất kia!

Dừng tay!

Đối mặt tình trạng như vậy, Lý Dật rống to một tiếng ra khỏi miệng. Đáng tiếc chính là ngay trong tích tắc tiếng hô của hắn vọt ra thì giữa không trung một đạo sét đánh ngang tai ầm ầm vang lên. Trong lúc nhất thời, hai lỗ tai hắn đồng thời mất đi thính giác, tiếng sét đánh ngang tai này là cho tới bây giờ hắn mới từng nghe được!

Cảm nhận được lo lắng trong lòng của Lý Dật dành cho sinh mệnh của nữ tử kia, Tiểu Cường nặng nề rơi trên mặt đất, sau một khắc... Bốn chân của Tiểu Cường mảnh liệt gắt gao bám trụ mặt đất, tám chân toàn lực uốn lượn, không ngừng tích súc tập hợp lực lượng lớn nhất, thậm chí cho tới... Cái

bụng của nó gần như đã dán đến trên mặt đất!

Rốt cuộc, sức tích cũng đủ lực lượng, tám cái cang của Tiểu Cường đồng thời phát lực, sau một khắc... Thân thể của Tiểu Cường, giống như châu châu tung vọt lên, sau khi dùng toàn lực mạnh mẽ bộc phát, bọn họ như lảng không vượt qua gần năm mươi thước khoảng cách, như tướng quân giáng lâm từ không trung hướng vị trí tên đầu lĩnh rơi xuống!

Nói thì dài dòng, nhưng là trên thực tế, hết thảy những chuyện này đều phát sinh tại ngắn ngủn trong một giây đồng hồ. Nghe tiếng sét đánh ngang tai kia, thân thể nữ tử không khỏi run rẩy một chút, tiềm thức ngẩng đầu lên, hướng lên trời cao nhìn lại...

Người thứ nhất đập vào mắt nàng chính là gã đầu lĩnh tham lam kia, vẻ mặt tục tĩu dâm tà đầy vẻ hung hãn. Nhìn cừu nhân gần trong gang tấc, trong phút chốc... Nàng biết, hết thảy đều xong hết rồi, hiện tại chuyện duy nhất nàng có thể làm chính là cầu được chết mà không phải gánh chịu sự nhục nhã không thể tưởng nổi mà thôi!

Nhưng là!

Ngay lúc nàng âm thầm cảm trong tay thanh chủy thủ muốn đâm vào trái tim mình, vừa lại một tiếng sét cang thêm cuồng bạo vang lên. Ngay phía đối diện nữ tử, một ánh chớp to lớn không cách nào tưởng tượng nổi điên cuồng khai phá hư không, ầm ầm rơi vào nơi đỉnh núi xa xa. Ở chung quanh tia chớp thật lớn kia có thể thấy, những tia sét giống như mạng nhện, liên tục lóe lên lóng lánh!

Hết thảy những chuyện này cũng không là trọng yếu nhất. Quan trọng nhất chính là tại nơi mà tia chớp kia điên cuồng đánh xuống phảng phất như có một bóng đen đến từ địa ngục, trong ánh sáng chói mắt lóe sáng chết người, xuất hiện ở giữa không trung. Hơn nữa với tốc độ cùng khí thế nhanh không tưởng, hướng phía nữ tử vọt lại!

Lão thiên a! Thiên thần!

Chứng kiến thân ảnh uy vũ vô cùng kia, trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ – lời cầu khẩn của nàng, thiên thần thật sự nghe thấy được, hiện tại... Thiên thần hạ phàm, đến cứu vớt đám thôn dân, đến vì gia gia đã chết của nàng báo thù!

Cùng lúc đó, mắt thấy chính mình đã gần tới được hai vai của nữ tử, nhưng mà ở ngay lúc này, xem thấy vẻ hung phấn trên mặt nàng, vẻ mặt như tràn ngập hy vọng, kinh nghiệm nhiều năm nói cho hắn, trong này có chuyện!

Cơ hồ như lập tức, gã đầu lĩnh ngay khi vừa phát hiện nàng đang cười thì liền nhanh chóng nắm chặt cự kiếm trong tay. Nhanh như điện chớp xoay người lại, quay mắt về phía có khả năng phát sinh nguy hiểm bất cứ lúc nào!

Gã lập tức có thể trông thấy, nương theo ánh sáng chớp sáng đầy trời không ngừng xuất hiện, một thân ảnh khổng lồ, lấy tốc độ không cách nào tưởng tượng, cùng với khí thế làm cho người ta muốn ngừng hô hấp, đang gào thét từ trên trời giáng xuống. Ở thời khắc này, trong lòng gã đầu lĩnh kia không khỏi dâng lên một cái vấn đề -- chẳng lẽ, lời cầu khẩn của nữ tử đó thật sự ứng nghiệm! Chẳng lẽ... Thiên thần thật sự hạ phàm tới cứu nàng sao?

Trùng hợp!

Rất nhiều lúc, trùng hợp hoàn toàn có thể làm cho một người tạo nên kỳ tích, một cái truyền thuyết, hiện tại chính là như vậy. Theo lý thuyết, với thực lực của Lý Dật cùng Tiểu Cường bây giờ, cho dù phát huy xuất ra lực lượng lớn nhất, cũng không có thể là đối thủ của bọn người trước mặt này, nhưng mà... Một loạt trùng hợp, tạo thành một cái kỳ tích, đồng thời... Cũng bắt đầu tạo nên truyền kỳ cho chính cá nhân Lý Dật!

Mất nhìn thấy Lý Dật đang lảng không mà đến, Lý Dật thật cũng không biết gã đầu lĩnh kia đang suy nghĩ cái gì, chỉ biết là hắn sững sờ một chút, theo sau liền lộ ra thân sắc sợ hãi, sau đó lại... Bối rối hướng bọn họ hai người chém ra một kiếm! Khoa trương chính là, một kiếm này dĩ nhiên hoàn toàn không có mục tiêu gì cả! Dĩ nhiên một kiếm chém vào khoảng không!

Đối mặt tình huống như vậy, hắn cùng Tiểu Cường tự nhiên cũng không dễ dàng bỏ qua, cái cang lớn nhất lực lượng của Tiểu Cường, trước tiên hướng tới mục tiêu, theo sau... Dưới ý nghĩ sai khiến của Lý Dật, nó bắt đầu co rút lại phát lực!

Lý Dật có tự tin, cho dù đối phương có cứng rắn như sắt thì cái kệp này cũng đủ để đem hắn kệp thành hai nửa, không có biện pháp... Lực lượng của Tiểu Cường chính là cường đại như vậy! Nhất là sau khi trở thành bốn mạng thú của Lý Dật, cái cang kia hoàn toàn có thể như chém đinh chặt sắt!

Nhưng là sau một khắc, một chuyện ngoài ý nghĩ của Lý Dật đã xảy ra. Dưới cái cang to lớn lực lượng đang toàn lực giáp công của Tiểu Cường, gã cầm đầu chỉ là có chút sững sờ, sau một khắc... Dùng hai tay đối phó với cái cang, ra sức hướng hai bên banh nó ra!

Kèo kẹt... Kèo kẹt...

Trong lúc nhất thời, dưới toàn lực giáp công của Tiểu Cường, hoàn toàn không cách nào đem cái cang khép lại dù là một tấc ngắn. Không chỉ như thế, dưới sự kiên trì hạ của đối phương, cái cang ngược lại có xu thế như mở ra!

Chứng kiến một màn này, Lý Dật hiểu rõ một điều, người trước mặt này, sợ rằng là A cấp thủy chuẩn, hoàn toàn không phải hắn cùng Tiểu Cường có thể đối kháng! Nếu như... Để cho hắn thoát thân mà nói, chẳng những cứu không được nữ tử kia, chỉ sợ hắn hôm nay cũng phải bỏ mạng ở chỗ này!

Hiểu được ý nghĩ trong lòng của Lý Dật, cái cang còn lại của Tiểu Cường cũng di chuyển lại gần, song kiếm công kích, từ hai bên kệp lấy thân thể gã cầm đầu. Hai cang đang toàn lực co rút lại tấn công!

Rống!

Ngay khi Lý Dật xiết chặt nắm tay khăn trương nhìn một màn khi trước mặt thì đột nhiên... Gã đầu lĩnh mãnh liệt gầm lên giận dữ, cùng lúc đó... Trên thân thể hắn ánh sáng màu hồng bùng lên, hồng quang cuồng bạo lấy thân thể của hắn làm trung tâm hướng chung quanh nổ mạnh phóng ra như muốn tàn phá xông ra ngoài!

Bị công kích mạnh mẽ như thế đánh sâu vào, hai cẳng lớn lực lưỡng của Tiểu Cường rớt cuộc buông lỏng ra. Cùng lúc đó, hai chân gã cầm đầu như gập lại, chuẩn bị lấy thế thối lui...

Mất thấy gã cầm đầu sắp thoát thân, Lý Dật không khỏi nóng nảy. Hắn rất rõ ràng nếu như gã thành công rút lui, gã sau khi lấy lại bình tĩnh, tuyệt đối không phải bọn họ có thể chiến thắng. Lý Dật nghĩ tại trước lúc gã thối lui sẽ cho hắn vĩnh viễn chết tại chỗ này. Nghĩ tới đây, hắn mãnh liệt cắn răng một cái, tay phải tia chớp phóng ra khoát lên trên chuôi kiếm!

Hiểu rõ suy nghĩ trong lòng hắn, Tiểu Cường dứt khoát buông lỏng đôi kim lớn, ngược lại từ hai bên thân thể gã kia bao vây lại, hướng bên ngoài ép vào, lôi gã cầm đầu lại đây, nhằm ngăn cản hắn chạy trốn!

Cùng lúc đó, cái đuôi như cây kim dựng đứng lên cao cao của Tiểu Cường, cũng mãnh liệt bắt đầu gia tốc, nhanh như điện chớp hướng đỉnh đầu của gã kia đâm tới. Trước sau cùng giáp kích hướng gã cầm đầu công tới!

Nếu như ở khoảng cách xa, Tiểu Cường uy lực sợ rằng cũng không cao, nhưng là một khi cận thân chiến đấu thì sự mạnh mẽ của Tiểu Cường là không cách nào tưởng tượng. Tiểu Cường sau khi biến dị là hoàn toàn không có đối thủ, bất cứ sinh vật gì, muốn cận thân chiến đấu mà chiến thắng Tiểu Cường, đều là một chuyện hoàn toàn khó có khả năng xảy ra!

Nhất là cái đuôi như vĩ châm bén nhọn của nó, một khi để cho bị đâm trúng, thậm chí chỉ là sát qua da, đều muốn là trí mạng. Không có bất cứ sinh vật nào có thể sau khi bị Tiểu Cường đâm trúng còn có thể giữ được tính mạng, tối thiểu cho tới bây giờ còn không có!

Đối mặt giáp công từ trước và sau của Tiểu Cường, siêu cường thực lực của gã cầm đầu rốt cuộc hiển hiện ra. Trong cảnh chỉ mảnh treo chuông vận hết sức, một tiếng hét mãnh liệt lúc này vang lên, cả người hồng quang lần nữa cuồng bạo chọi hiện, đồng thời... Cự kiếm to lớn trong tay bay về hướng vĩ châm của Tiểu Cường!

Bị đầu khí màu đỏ đánh sâu vào, hai gong kim lớn của Tiểu Cường như bị điện giật phóng chúng lộn ngược như đạn bắn mà quay về. Cùng lúc đó, vĩ châm của Tiểu Cường cũng bị người cầm đầu vung cự kiếm bay tới đánh trúng run lên!

Liên tục hai lần bộc phát đầu khí đánh trả, mặc dù gã cầm đầu mạnh mẽ, cũng không khỏi có cảm giác thoát lực. Cũng may sau lúc bị đầu khí bộc phát ra, Tiểu Cường chẳng những công kích bị tan rã, thân thể cũng đã bị mãnh liệt đánh mạnh vào, thân bất do kỷ hướng phía sau trượt lui hai ba thước! Thừa dịp này, gã cầm đầu rút cuộc bắt đầu hướng lui về phía sau, chỉ cần thối lui đến khoảng cách an toàn ngoài vòng, lấy lại khí lực, khôi phục sức lực, hắn tin tưởng chính mình có thể tại trong nháy mắt chấm dứt tính mạng của đối phương!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Phiêu Dật Nhất Kiếm

Không ai có thể nghĩ đến sự nguy hiểm của cuộc chiến này. Giữa những người ở đây, chỉ có trong chiến đấu hai người mới hiểu được, thời khắc máu chót của cuộc chiến đã xuất hiện ngay lần đầu tiên giao phong.

Gã cầm đầu bởi vì khi mới gặp gỡ đối thủ bị màn xuất hiện như thiên uy phối hợp làm cho hoảng sợ. Tưởng rằng thật là thiên thần hạ phàm cho nên công kích xuất ra một kiếm phi thường bởi rồi. Hơn nữa không có mục đích, chém ra một kiếm căn bản chỉ là tiềm thức phản ứng, trừ bỏ không khí cái gì cũng không có chém trúng!

Bởi vì công kích thứ nhất sai lầm, cho nên làm cho gã rơi vào trong phạm vi công kích của Tiểu Cường, liên tục hai lần lọt vào phạm vi công kích, vì để thoát khỏi khổ cảnh, sau đó bắt đầu dĩ... Gã liên tục hai lần bộc phát ra đầu khí trong cơ thể, bởi vì đầu khí tiêu hao quá lớn, hơn nữa tần suất quá cao, làm cho gã trong lúc nhất thời hoàn toàn không còn chút khí lực.

Bất quá, mặc dù như thế... Gã cũng vẫn thành công bức lui Tiểu Cường. Vì chiếm lấy cơ hội sinh tồn của chính mình, chỉ cần rời xa khỏi hơn mười thước, vậy gã sẽ an toàn. Chỉ cần lấy trở lại khí lực, như vậy mặc dù là tay không, gã cũng có thể bóp chết hai kẻ hỗn đản này!

Có rất nhiều thứ có thể giả mạo, chỉ có một thứ là giả mạo không được, đó chính là hơi thở. Một cao thủ giả trang thấp thủ rất dễ dàng, nhưng là một kẻ thấp thủ muốn giả dạng thành cao thủ, vậy càng lại gần như khó có khả năng. Cái gì cũng có thể sai, nhưng là trực giác của vũ giả sẽ không phạm sai lầm, mặc dù hoang đường, nhưng lại trăm lần thử đều không sai!

Ánh mắt mọi người đều đặt ở trên chiến trường, đặt ở trên người nhân mã hai bên đang kịch liệt chiến đấu. Không phải bọn họ không nghĩ tới chuyện tham gia, thật sự là thời gian quá ngắn, chỉ là trong khoảng thời gian quá ngắn, thắng bại đã gần như được quyết định, trên thực tế... Đây vốn chỉ là chuyện của hai lần công kích, lấy tốc độ công kích của Tiêu Cường, cũng chỉ là hai ba giây thời gian mà thôi!

Cùng lúc đó, nữ tử đang quỳ ngồi bên cạnh thi thể không đầu kia, hai tay cầu khẩn ôm ở trước ngực, nhìn chiến đấu hai phương không ngừng cầu khẩn, bất quá... Nàng cầu khẩn không phải thắng bại, trong tâm chí của nàng thiên thần cùng người chiến đấu, như thế nào có thể có gì để lo lắng đây chứ?

Cùng mọi người ở đây giống nhau, nữ tử đó vẫn không cách nào nhìn ra sự ảo diệu của thế cục. Tại trong mắt của nàng và những người khác, người cầm đầu vẫn bị đánh vỡ cùng chặt vật, một bộ dáng rất muốn chạy trốn. Mà từ đầu đến cuối, thiên thần tuổi còn rất trẻ kia một thân ngạnh bì chiến giáp, đang đứng ở trên lưng đại hạt tử, chỉ là bất tay khoát lên trên chuỗi kiếm, ngay cả một lần công kích cũng không có! Tất cả mọi người tin tưởng, chỉ cần hắn vừa ra tay, hết thảy sẽ phải kết thúc!

Nhưng mà, mặc dù mọi người tại hiện trường đều nghĩ như vậy! Bất quá chuyện thật sự sẽ giống như bọn họ tưởng tượng sao?

Không cần hoài nghi, tại sau lúc mọi người nhìn kỹ lại thì, vừa có một đạo tiếng sét đánh ngang trời. Phía sau đó là một người trẻ tuổi chợt hiện lên, trong lúc nhất thời, lấy người trẻ tuổi làm trung tâm, nửa trên bầu trời phía sau, mãnh liệt nhấp nháy triệu vạn đạo thiên lôi màu tím, đầy trời màu từ sắc thiên lôi ánh sáng làm cho nổi bật. Nữ tử đó rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt thiên thần kia, cùng với ánh sáng tự tin trong đôi mắt long lánh của hắn!

Nhìn khuôn mặt trắng nõn nhưng lại góc cạnh rõ ràng, phảng phất giống như pho tượng, từ từ ẩn sâu vào lòng nàng. Nàng biết có lẽ cả đời này đừng nghĩ đến sẽ quên đi khuôn mặt này, không bao giờ quên cho được ánh mắt tự tin kia! Đừng nghĩ quên khuôn mặt tuổi trẻ đầy tang thương này. Là thiên thần a! Chính là đây sao?

Ầm ầm...

Một tiếng ầm ầm chợt nổ vang, trên bầu trời... Vô số đạo lôi điện màu tím mãnh liệt vụn vụn, hơn nữa quán với nhau, theo sau đó... Hội tụ thành một cỗ uy thế nghiêng trời lệch đất hướng mặt đất đánh xuống!

Cùng lúc với tiếng sấm vang trời kia, có lẽ là trùng hợp, người thanh niên trên lưng cự hạt giữa tiếng sấm mãnh liệt bất ngờ phát động công kích. Một tiếng leng keng ngay cả tiếng sấm đều không thể che giấu, một luồng sáng bạc như điện vạch đất mà chui ra, hóa thành một tia sáng bàng bạc, nương theo thân người tuổi trẻ nhanh chóng lóe ra, hướng gã đầu lĩnh đang lao đảo lui về phía sau đánh tới!

Rất phiêu dật! Rất nhẹ nhàng! Rất yên lặng! Mặc dù tiếng sấm rung trời ngập đầy tai nhưng mà không biết tại sao, nhìn một kiếm này, tự nhiên Du Du sinh ra một cảm giác của loại yên lặng xa xôi vĩnh hằng!

Không chỉ như thế, một kiếm này... Thật sự rất ưu nhã, rất nhẹ nhàng, phảng phất như một vị tiên tử đang bay trong không khí, thân nhiên từ mặt nước lướt qua. Vừa lại phảng phất như một con hạc trắng toát đang vui chơi trên sông nước!

Ở một khắc này... Tất cả mọi người bị một kiếm này xúc động, hài hòa, tuyệt đẹp, dịu dàng nhưng không kém phần khí khái. Đây là hết thảy nhận xét thể hiện qua một kiếm này. Đây cũng đúng là kết quả mà Lý Dật mấy năm qua khổ tu đạt tới, nhiều năm qua mỗi ngày lập đi lập lại cùng cái động tác. Hắn đã đem một kiếm này, thăng hoa tới cái gọi là phạm trù của nghệ thuật!

Trường kiếm lóe lên như ánh bạc, nhẹ nhàng tách ra giọt mưa, giữa lúc gã cầm đầu trở mặt cứng mồm, nhẹ nhàng đâm vào cổ họng của hắn. Lập tức mũi kiếm có chút xoay tròn, hai người thoáng lướt qua nhau...

Hết thảy những chuyện này khi nói đến có phần phức tạp, nhưng là trên thực tế, tốc độ là cực nhanh. Chỉ có đầu lĩnh đại ca mới có thể hiểu được, quát cường đứng thẳng tại nguyên chỗ. Mặc dù tới thời khắc này, gã vẫn không thể tin, chính mình tự nhiên bị vũ đạo công kích này cắt đứt tính mạng!

Thời cơ, lực lượng, tốc độ, góc độ...

Hết thảy tất cả mọi thứ kết hợp lại đều chuẩn xác mọi cách chặt chẽ. Phảng phất trải qua vô số lần tính toán, sau đó lại trải qua vô số lần diễn luyện bình thường, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng là gã cầm đầu không thể không thừa nhận, mới vừa rồi chính mình chứng kiến một kiếm kia, trừ bỏ năng lượng bạc nhược yếu kém đến buồn cười ra, mọi thứ khác, dĩ nhiên là như vậy hoàn mỹ!

Không có lực lượng cường đại, không có khí thế bức người, chỉ có một một chữ ‘nhẹ’ thuần khiết, phối hợp cùng thời cơ được nắm bắt cực kì chuẩn xác, lực lượng khổng lồ, góc độ chuẩn, cộng với tốc độ thần kì, cứ như vậy hoàn toàn đem hắn đưa xuống địa ngục!

Này hết thảy thoạt nhìn thì tựa hồ rất bình thường, rất đơn giản, như thể ai cũng đều có thể làm được. Nhưng là trên thực tế, tại một khắc trước khi chết thần chí còn vô cùng sáng sủa, gã hiểu được cho dù chính mình hiểu được này một kích thần diệu, cũng tuyệt đối không cách nào làm được. Một kích trí mạng này, là gần như một kích của Thần!

Có thể nhẫn nại được nhiều rất nhiều cơ hội phía trước mà không ra tay. Có thể vẫn nhẫn nại đến một giây sau cùng khi chính mình sắp thoát thân, nhẫn nại đến thời khắc mà chính mình vô lực hoàn thủ, nhẫn nại đến khi chính mình sơ hở nhất, hơn nữa, hắn dĩ nhiên có thể đoán được xuất ra hết thảy mọi chuyện, đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

Xa xa, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn thân ảnh hai người đối lưng mà đứng. Hết mọi chuyện vừa rồi, không có ai có thể minh bạch nhìn hiểu được, tới rồi giờ phút này, bọn họ vẫn không cách nào phán đoán xuất ra đến cùng là ai thắng ai bị thua!

Cheng!

Rốt cuộc, đưa lưng về phía đối thủ, nam nhân bị nghi ngờ là thiên thần kia mạnh mẽ tra lại kiếm vào vỏ. Dưới tốc độ sử dụng kiếm, trường kiếm như tia sáng bạc, phảng phất giống như một con ngân xà thật linh động, chuẩn xác chui trở về trong lòng vỏ kiếm!

Theo tiếng kiếm tra vào vỏ này, gã cầm đầu thân thể không khỏi kịch liệt lay động một chút, sau một khắc... Rốt cuộc kiềm nén không được thương thế, trong tiếng vang xích xích, máu đỏ tươi như suối phun ra từ cổ họng của gã cầm đầu!

Bùm..

Rốt cuộc, thi thể của gã cầm đầu như Kim Sơn Ngọc Trụ mà ngã xuống. Trong tiếng vang ầm ầm, nằm ngã xuống trên đường lầy lội, phun ra máu tươi, trong nháy mắt liền theo nước mưa, hiện đầy chung quanh phương viên hơn mười thước!

“Tốt lắm! Những người khác đều rút đi cho ta!” Đưa lưng về phía bọn đàn em của gã đầu lĩnh, Lý Dật lạnh lùng mở miệng nói.

Nghe được lời của Lý Dật, mọi người rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, lúc này như đột nhiên run lên, mấy chục cái võ sĩ mặc giáp màu vàng mãnh liệt thối lui vài bước, dựng lên binh khí trong tay, vẻ mặt sợ hãi nhìn hắn.

“Không! Không được thả bọn họ đi, van cầu người... Van cầu người giết bọn họ, bọn họ từng sát hại rất nhiều thôn dân của chúng ta. Mỗi người trên tay đều dính đầy máu tươi của dân trong làng, người phải giúp chúng ta báo thù a!” Nghe được thiên thần nói, Du Du không khỏi lớn tiếng cầu khẩn.

Hừ!

Cố nén thống khổ trên thân thể, Lý Dật lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng âm thầm mắng chửi. Nha đầu chết tiệt kia hoàn toàn không biết thực tế tình huống a, mới vừa rồi tung ra một kiếm, mặc dù thành công giải quyết đối thủ, nhưng mà hắn cũng bị gã đó trước khi chết phản kích làm cho bị thương rồi. Nếu như không phải hắn tính toán chuẩn xác, tránh thoát khí thế mạnh mẽ, thì hiện tại đã là một cỗ thi thể!

Hiện tại, Tiểu Cường đã bị gã cầm đầu dùng đầu khí hai lần đánh sâu vào. Mặc dù không có nguy hiểm tới tính mạng, nhưng là muốn tiếp tục chiến đấu đã không có thể. Chỉ bằng một thân người của Lý Dật, hơn nữa còn là bản thân bị trọng thương, như thế nào cùng dám kia đánh a. Nếu như thật sự đánh nhau mà nói, sợ rằng chẳng những hắn phải chết ở chỗ này. Tại cái nơi thôn nhỏ này, hôm nay cũng có thể chết a!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Diệu Kế Thối Địch

Miễn cưỡng ngăn chặn khí huyết bốc lên, Lý Dật mặt lạnh như băng chậm rãi xoay người lại, hướng nữ tử kia nhìn qua. Trong lúc đang chuẩn bị mở lời dạy dỗ nàng thì giây phút đó... Hắn chỉ cảm giác bên trong đại não mình như vang lên một tiếng ầm lớn, không kim chế được bản thân mà trở nên ngây dại!

Trên đời có người xinh đẹp như vậy sao! Làn thu thủy – nét xuân sơn (nguyên văn: “mĩ nhược viễn sơn, mục tự thu thủy”, mượn thơ Kiều!); Da thịt tựa mỡ đông, ngũ quan xinh đẹp sáng ngời như vẽ, bóng hình thướt tha. Từng một chi tiết nhỏ trên thân thể của nàng hòa lại cùng nhau tạo thành một tuyệt đại mỹ nhân khiến cho Lý Dật nhìn trần trời không nói thành lời!

Cái gì là Dương Quý Phi, cái gì gọi là Tây Thi, mặc dù hắn chưa từng thấy các nàng, nhưng mà hắn ta có thể khẳng định các nàng nhất định không sánh bằng nữ tử xinh đẹp trước mặt này. Vẻ đẹp của nàng rất đặc biệt, phảng phất như nàng tiên mĩ lệ đang ẩn cư tại tiên sơn linh cốc, không thuộc về thế giới phàm tục. Tuy đứng gần như vậy nhìn nàng, nhưng lại phảng phất cách xa trời vực – một loại tôn thờ a! Mặc dù là đứng xa xa nhìn nàng, liền đã là một loại hưởng thụ vô cùng của kiếp người!

Ầm ầm!

Một tiếng sấm rung trời vang lên làm cho mặt đất như bị run lên. Tiếng sấm làm cho hắn rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn một đám người xa xa kia đang không biết nên tiến hay là nên thối lui. Lý Dật không khỏi bị hù dọa, toàn thân mồ hôi lạnh túa ra, sau hết thấy mọi chuyện còn có thể động tay động chân được sao!

Lý Dật rất rõ ràng, hẳn phải nhanh đem bọn người kia hù dọa chạy đi. Nói cách khác, mặc dù hẳn mới vừa rồi giết chết lão đại của chúng nhưng là bọn đồ đệ dám bán mạng kia, chuyện gì cũng đều làm được. Vạn nhất bọn chúng có ý nghĩ muốn liều mạng, như ong vỡ tổ vậy lại đây, hẳn chắc phải chết không có chỗ chôn!

Nghĩ tới đây, đại não của Lý Dật không ngừng tìm cách, suy tư tìm kế lui binh. Nhìn một chút về mặt đáng vóc tiêu tụy của nữ tử kia đang ở trước mặt hẳn, nội tâm hẳn không khỏi vừa động, rốt cuộc nghĩ tới biện pháp!

Hừ!

Lần nữa hừ lạnh một tiếng đầy ngạo mạn, Lý Dật thông thả đi đến bên người nữ tử kia. Hẳn nhẹ nhàng vung lên tay phải, tại trên cằm của nàng sờ sờ một cái, nhất thời... Một loại mềm mại, nhẵn nhụi, cảm giác trơn bóng khi chạm vào liền như tia chớp phóng ra truyền lên đại não hẳn. Thật sự quá mềm mại, quá mịn màng a!

Hắn vô ý thức đem thu hồi tay phải, đặt ở dưới cái mũi ngửi ngửi. Hoàn toàn không có ý thức được cái động tác này không nghiêm túc đến cỡ nào! Lý Dật chỉ cảm thấy được một cổ hương thơm như lan như xạ, từ tay phải trực tiếp truyền vào trong cái mũi.

Than thở gật gật đầu, hẳn rút cuộc phục hồi lại tinh thần, lão thiên a! Hẳn mới vừa rồi phạm phải những thứ gì a, như thế ngã ngón trêu đùa nàng, cái này rất giống kiểu không tôn trọng người a!

Lo lắng hướng nữ tử kia nhìn một chút, quả nhiên... Nhìn thấy động tác lảng lơ của hẳn, nàng xấu hổ buồn bã cúi đầu, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc giờ đã đỏ như ráng chiều.

Lý Dật rất muốn mở miệng xin lỗi, xin nàng tha thứ cho cử động lỗ mãng kia của mình. Nhưng là sau một giây, hẳn không khỏi âm thầm cười, mới vừa rồi nọ vậy một tay có lẽ không sai, mượn cơ hội này, mình lúc này...

Nghĩ tới đây, hẳn lãnh đạm buông lời, trầm thấp nói: “Tiểu cô nương! Ngươi không nên hiểu lầm, ta không phải thuộc hạ của ngươi! Mới vừa rồi sờ dĩ giúp ngươi giết người, duyên cớ là bởi vì ngươi là lấy chính mình làm tế phẩm làm vật cúng bái a. Hiện tại ngươi thì ta đã thay ngươi giết, ta không cần phải lần nữa giết người vì ngươi!”

Nói tới đây, hẳn mạnh mẽ quay đầu đi, hai mắt lạnh lùng từ từ đảo qua thân người dám kia, lạnh như băng nói: “Thừa dịp ta mới chiếm được một người rất mỹ lệ làm tế phẩm, lúc này tâm tình cũng không tệ lắm, đều lập tức cắt đi cho ta, nếu không...” Vừa nói chuyện, hẳn nhẹ nhàng đem tay phải chuyển qua đặt trên chuôi kiếm!

Mặc dù không có khí thế uy bức khiếp người chút nào, cũng không có năng lượng nghiêng trời dựng sóng phóng ra, chỉ là động tác đơn giản đem tay phải khoát lên trên chuôi kiếm, nhưng là... Đây hết thảy đối với hoàng giáp võ sĩ kia mà nói lại có lực uy hiếp vô cùng lạ thường!

Ở trong mắt bọn họ, mặc dù đối phương thái độ rất ngang ngạnh hống hách, nhưng lại không có hơi thở của cao thủ, nhưng là... Nguyên nhân do chuyện này, cho nên bọn họ mới càng thêm sợ hãi!

Tất cả mọi người rất rõ ràng, một người mà có thể làm cho người ta thoát nhìn giống một người bình thường, chỉ có hai loại người. Một loại chính là người bình thường thật sự. Còn một loại khác, chính là tuyệt đỉnh cao thủ, nếu không có đạt tới tuyệt đỉnh cảnh giới, như thế nào có thể thu liễm hơi thở của chính mình, để cho người khác không thể nào thăm dò được chứ?

Đối mặt với gã đầu lĩnh kia mà hẳn có thể nhẹ nhàng lấy một kiếm phiêu dật dễ dàng giết chết. Như vậy thực lực thật ra ai dám đem hẳn xem như một người vút đi? Hơn nữa quan trọng là hẳn phối hợp cùng thiên lôi, một màn bay từ trên trời xuất trận hạ xuống chém giết. Cùng với một kiếm xem ra quá đơn giản kia mặc dù nhẹ nhàng phiêu dật nhưng là rất có năng lượng, rất có khí thế. Đây hết thảy mọi chuyện, đều để cho bọn họ tin tưởng, người này mới vừa rồi chỉ là chơi đùa phóng ra một kiếm giết chết lão đại. Giống như bóp chết một con kiến bình thường, căn bản không đáng phí bao nhiêu khí lực a!

Trong giây phút này, tất cả hoàng giáp võ sĩ đều tin tưởng. Chỉ cần hẳn nguyên ý, như vậy mạng của bọn họ cũng giống như ba mươi con kiến vậy. Bóp chết bọn họ, chỉ là chuyện nhấc một ngón tay mà thôi!

Trên thế giới này, là thật ra không hề có người không sợ chết, nhưng là... Coi như là có người không sợ chết, trừ phi là đưa ngọc, đối mặt với loại tình huống này, chỉ sợ cũng sẽ không ngu xuẩn mà tiến lên a!

Mấy chục tên hoàng giáp võ sĩ nhìn nhau liếc mắt một cái, sau một khắc... Ngoài dự đoán của Lý Dật, tất cả như ngầm thỏa thuận tốt lắm, nhất tề khom thắt lưng xuống. Sau khi cung kính cúi đầu, lúc này mới nâng lên thi thể của gã đầu lĩnh, thuận đường hướng xa xa chạy đi.

Nhìn thân ảnh đám người dần dần đi xa, Lý Dật không khỏi thở dài một hơi, hẳn cũng không lo lắng đầu lĩnh đại ca sẽ được cứu sống, cho dù có mục sư thì thế nào? Cho dù như thế nào cao minh, mục sư cũng không có thể đem một người chết cứu sống lại! Nếu muốn cần mục sư trị liệu, có một điều kiện tiên quyết, tối thiểu người đó còn phải sống. Chỉ cần có một hơi thở, mục sư có thể cứu sống người, nhưng là ngay cả thở cũng không được, như vậy...

Àm ảm...

Một tiếng sét đánh ngang tai, lần nữa tại đỉnh đầu của hẳn nổ vang, trời mưa lớn hơn nữa. Mọi thứ chung quanh hết thảy chìm vào trong cơn mưa âm ảm che khuất mất người kia. Ngửa đầu nhìn một chút bầu trời đen nhánh, hẳn không khỏi nở nụ cười khổ, xem ra... Lý Dật phải ở lại cái thôn này mà thôi.

Hiện tại, hấn cùng Tiểu Cường đều bị thương, mặc dù không có cái vấn đề lớn gì, nhưng là quan trọng là, cả hai đều mất đi năng lực chiến đấu. Cứ như vậy mà rời đi thì sợ rằng đi không xa được đến đâu, hai người chắc chắn bị ma thủ hoang đã giết chết!

Mặc dù mất đi năng lực chiến đấu nhưng là cử động tay chân vẫn là không bị ảnh hưởng. Chỉ là cơ nhục bị thương, không cách nào phát lực mà thôi. Tiểu Cường cũng là tình trạng giống như vậy, tình huống cũng không tính quá xấu, chỉ cần có một tuần tu dưỡng, bọn họ sẽ khôi phục được tình trạng hoàn hảo ban đầu.

Nhẹ nhàng tiêu sái đến bên người Tiểu Cường, nhảy lên trên lưng nó. Mặc dù hấn cũng bị thương, nhưng là với sức nặng của Lý Dật thì đối với Tiểu Cường mà nói hoàn toàn không đáng kể!

Điều khiển Tiểu Cường, hai người đi tới trước mặt chúng thôn dân. Yên lặng từ trên mặt bọn họ nhìn đảo qua, sau đó... Hấn bình thản nói: “Tốt lắm! Hiện tại nên sắp xếp cho ta một nơi để nghỉ ngơi đi, thuận tiện cho ta một chút gì để ăn, không thành vấn đề chứ?”

Nghe xong lời của hấn, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Cuối cùng vẫn là nữ tử kia – Du Du – phản ứng nhanh trở lại, cung kính cúi đầu nói: “Thỉnh thiên thần đại nhân cùng đám thôn dân trở về, Du Du xử lý hết hậu sự nơi này sẽ đi tìm ngài ngay!”

Có chút nhú mày, sau đó... Lý Dật có chút gật đầu nói: “Được rồi! Ngươi cứ việc đi thôi, chỉ là... Bên ngoài trời mưa vô cùng lớn, không nên ở bên ngoài lâu lắm, nếu không chắc chắn ngã bệnh!” Nói xong lời, hấn điều khiển Tiểu Cường, hướng phương hướng trong thôn đi đến. Tại sau lưng hấn, Du Du vội vàng phân phó thôn dân dẫn đường cho hấn đi vào.

Theo chân thôn dân dẫn đường, hấn tiến nhập thôn trang. Nhìn thấy những căn nhà bằng gỗ rách nát, cùng với ngã tư đường xá lầy lội, hấn không khỏi thở dài một tiếng. Nơi này là ngay dưới chân núi lớn, tại sao mọi người không dùng hòn đá kiến tạo phòng ốc chứ? Tại sao nơi đường xá lại không sử dụng đá để lót lên chứ?

Không hiểu lác đác, hấn cũng không có suy nghĩ nhiều. Dù sao nơi này đối với hấn mà nói, chẳng qua chỉ là nơi để tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục mà thôi. Bọn họ sống ra sao, cùng mình có quan hệ gì đâu a?

Kì thật suy nghĩ một chút, chuyện này cũng không phải cái gì kì lạ. Lúc Lý Dật ở trên địa cầu, phải đi quá rất nhiều thôn trấn như vậy, mặc dù ở tại chân núi nhưng mà kiến trúc chủ yếu lại bằng đất nung. Ngay cả đường xá còn đều là đường đất, không phải có đá để dùng sao? Kì thật không phải, chủ yếu là dùng đá để kiến tạo nên một tòa phòng ốc thật sự rất phức tạp, rất phiền toái!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Thẩn Minh Chân Tương

Lý Dật bước theo các thôn dân dẫn đường đi vào trong thôn. Bọn họ đi tới trước một căn nhà gỗ lớn nhất thôn. Từng trải qua kinh nghiệm nơi Mê Thành nên Lý Dật biết nơi này hẳn chính là nhà của thôn trưởng!

Theo chân hai nữ tử tuổi còn trẻ dẫn đầu, bọn họ đi vào ngôi nhà gỗ, theo sau... Những thôn dân khác nghe theo mệnh lệnh của Lý Dật thì đều tản mát đi ra ngoài, chỉ còn lại có hai nữ tử lưu lại chiếu cố hấn ta.

Ngồi ở trên cái ghế dựa lớn bằng da thú dày, hấn xem hai nữ tử đang trong phòng bếp bận rộn chuẩn bị thực vật cho hấn. Cảm thấy có chút nhàm chán nên Lý Dật chủ động mở miệng cùng các nàng hàn huyên!

Vốn, hấn chỉ chuẩn bị cùng các nàng tâm sự cho thật tốt, nhưng mà... hai nàng chân chân thật thật đem hấn trở thành “thiên thần” nên vô cùng cung kính. Bọn họ trong lúc đó nói chuyện biến thành ‘Lý Dật hỏi – các nàng đáp’. Câu chuyện hoàn toàn mất đi ý nghĩa, vì vậy... Hấn chỉ nói một vài câu, sau đó cảm miệng không nói.

Mặc dù nói năng vô cùng ít, bắt quá từ trong câu chuyện ngắn gọn bọn họ trao đổi, hấn cũng hiểu rõ vài chuyện. Hai nàng chính là bạn tốt nhất của Du Du, mới vừa rồi là Du Du ủy thác hai người bọn họ mang Lý Dật tới đây chăm sóc.

Du Du cũng không phải là tên thật của nữ tử mỹ lệ mà gia gia vừa chết kia. Từ miệng của hai người con gái Lý Dật biết được, Du Du kì thật cũng không phải con gái ruột của trưởng thôn. Theo lời trưởng thôn nói thì Du Du là do nhặt được. Một lần, trưởng thôn đi vào trong một thành thị to lớn, tại ven đường nhặt được nàng. Vào lúc đó Du Du vẫn còn là một đứa trẻ đang bọc trong tã lót mà thôi.

Du Du năm nay mười tám tuổi, so với Lý Dật chỉ ít hơn một tuổi, chính là đang ở tuổi xuân sắc hoa thì của con gái a! Một người con gái đẹp nhất chính là

bắt đầu từ năm mười tám tuổi vậy. Cái gọi là nữ tới mười tám có nhiều thay đổi, càng thay đổi càng xinh đẹp. Nhớ tới Du Du kia khuôn mặt tươi cười như hoa, hẳn không khỏi lắc đầu. Thật là xinh đẹp cực hạn, không thể nào có ai đẹp hơn nữa a! Nếu mà xinh đẹp, vậy thì không phải làm chết người sao a!

Từ trong miệng hai nàng hẳn còn biết được, Du Du cũng không phải là tên thật của cô gái kia. Kì thật chính là do lúc trưởng thôn nhất được nàng thì phát hiện một cái ngọc bội trắng nõn có khắc hai chữ Du Du cho nên trưởng thôn hiền lành về sau liền đem nữ hài nhất được này định tên là Du Du!

Rất nhanh, hai nàng tay chân lạnh lẽo đã làm xong một bàn lớn đầy thức ăn. Mặc dù là nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng mà một bàn lớn với đầy thức ăn như vậy thì thật là quá thịnh soạn, có thể nói là một bữa tiệc với sơn trân hải vị. Thức ăn như vậy, nếu như ở trên địa cầu ăn một bàn mà nói, không có một vạn tiền thì người đừng nên nghĩ tới. Thậm chí có chút món ăn này nọ, có tiền người đều ăn không được a.

Hai nàng chỉ đứng ở trước bàn. Một trái một phải, một người bới cơm cho hẳn, người kia thì cầm bầu rượu, chén rượu của hẳn không còn thì lập tức rót đầy lại, chỉ tiếc... Rượu này mặc dù đúng thật là rượu, bất quá tuyệt đối là rượu quá kém. Ở tại nhà của người có uy quyền nhất, thật khó mà tưởng tượng, một người trưởng thôn mà đi uống loại rượu này sao?

Hai nàng đều rất có vài phần nhan sắc, mặc dù không thể nói là tuyệt sắc, càng không thể cùng Du Du siêu phẩm mỹ nữ kia có thể so sánh. Nhưng mà ở trong cái thôn này, các nàng đại khái là trừ Du Du ra cũng có thể xem là đẹp nhất.

Rất nhanh, Lý Dật rượu đủ cơm no, nói lời cảm ơn cùng hai nàng. Tại sau khi trông thấy hai nàng nghe lời ‘cảm ơn’ của hẳn thì ngậy người ra như ‘được yêu mà sợ hãi’, hẳn tiến nhập phòng ngủ của trưởng thôn, một đầu ngã vào trên giường, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Một ngày tiếp sau đó Lý Dật cũng không có nhìn thấy Du Du, nghe hai nàng kia nói, Du Du đang ở xử lý hậu sự cho gia gia nàng. Mặc dù rất muốn thấy nàng, rất muốn xem khuôn mặt tươi cười đoạt hồn cướp phách con người kia của nàng, nhưng là chính hẳn cũng biết bản thân không có lớn mật to gan đi gặp nàng. Ở trước mặt nàng hẳn có điểm tự ti mặc cảm!

Rốt cuộc... Ba ngày sau, Du Du với khuôn mặt tiêu tụy, hai mắt đỏ bừng đã trở về. Nhìn Du Du tiêu tụy không chịu nổi, không biết tại sao, trái tim của hẳn đều như bị ai bóp lấy, đau nhức lên. Giai nhân xinh đẹp như thế, sao có thể chịu hành hạ vậy a, đây chính là một loại xinh đẹp giết người nguy hiểm nhất a!

Kính sợ nhìn hẳn, Du Du nhu nhược đích nói: “Thiên... Thiên thần tiên sinh, ta nghĩ... Ta nghĩ lại muốn xin ngày thêm vài ngày nữa, ta nghĩ... Ta muốn cùng với gia gia vài ngày được không?”

Đù rồi!

Vốn là đã rất đau lòng, hiện tại nghe nói nàng còn muốn xin phép, đi bồi nàng cái gọi là gia gia kia, đây là chuyện mà hẳn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ. Trời ban cho nàng dung mạo như thế thì tuyệt đối không thể cho nàng trông tới tàn được! Nghĩ tới đây, hẳn không khỏi quát lớn ra khỏi miệng!

Thấy Lý Dật giận dữ lên, trong đôi mắt trong suốt của Du Du nhanh chóng tụ đầy sợ hãi cùng cầu khẩn, thành khẩn nói: “Van cầu người, chỉ ba ngày thôi, ta ở cạnh gia gia thêm ba ngày thì tốt rồi!”

Hấp...

Hít sâu một hơi, hẳn gắt gao nhìn thẳng Du Du, trầm giọng nói: “Du Du, người hãy nghe ta nói. Ta cũng thấy gia gia người chết mà cảm thấy khổ sở, nhưng là người có từng nghĩ tới không? Nếu như gia gia của người biết người hiện tại ra cái dạng này, hẳn sẽ an tâm sao?”

Này...

Chần chờ nhìn Lý Dật, hiển nhiên... Cái loại ăn nói này của Lý Dật, nàng thật không nghĩ tới sẽ nghe được a. Nhìn về mặt nàng dao động, hẳn tiếp tục nói: “Ta nghĩ, nếu như gia gia của người dưới tuổi vàng kia mà biết được, thấy người hành hạ chính mình như vậy, nhất định sẽ giống như ta đau lòng lắm. Người nhẫn tâm cho gia gia của người sau khi chết rồi mà còn quan tâm lo lắng cho người sao? Nếu như người nhẫn tâm như vậy thì người cứ đi đi! Ta sẽ không ngăn trở người!”

A!

Kính ngạc há to miệng, Du Du hai mắt lóe ra ánh sáng khác thường, nhấp nháy đôi mắt nhìn hẳn ta nói: “Người... Người mới vừa rồi... Người mới vừa rồi nói cái gì? Có thể hay không... Có thể hay không nói lại lần nữa xem?”

Nghi hoặc nhìn Du Du, hẳn ta khó hiểu nói: “Ta nói chẳng lẽ còn không đủ rõ ràng sao? Ta nói... Nếu như người nhẫn tâm để cho gia gia của người sau khi chết mà còn quan tâm thì người...”

“Không! Không phải! Không phải câu này, là một câu phía trước nó...” Du Du vội vàng nói.

Nghi hoặc nhớ lại một chút, hẳn ta nhíu mày nói: “Người như thế nào cứ bám riết việc này không tha a, ta mới vừa rồi có nói ra chuyện gì rất quan trọng sao? Đơn giản là nếu như gia gia của người dưới tuổi vàng mà biết, thấy người thương tâm u buồn như vậy, nhất định sẽ cùng ta giống nhau đau...”

Nói đến một nửa, hẳn không khỏi ngạc nhiên ngây ngẩn cả người. Trong lúc bất tri bất giác không để ý, hẳn đem cảm giác trong tim mình huyết toét nói ra. Nhìn Du Du với ánh mắt khác thường, hẳn không khỏi xấu hổ muốn trốn đi. Tự hỏi lòng rằng bản thân đang làm chuyện gì a? Hẳn là ai của nàng chứ? Hẳn! Con bà nó, sao lại đau lòng khi thấy nàng như vậy chứ?

Tựa hồ không có chú ý tới vẻ mặt của hắn, Du Du vui mừng nhìn hắn mở miệng nói: “Kì thật, Du Du sờ đi nghĩ muốn cùng gia gia, chính là vì trốn người a, ta không biết người muốn như thế nào xử trí Du Du, cho nên Du Du chỉ có thể tránh né! Cái gọi là ở cùng gia gia, kì thật chỉ là một cái cớ mà thôi.”

Nói tới đây, Du Du ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, nhu hòa nói: “Gia gia chết đi thật là rất khó khăn rất đau lòng. Nhưng là chỉ cần bọn họ đem hán ghi tạc trong lòng, như vậy người sẽ vẫn còn sống, vẫn sống ở trong lòng bọn họ!”

Ai..

Phiền muộn thở dài một tiếng, Du Du thương cảm nói: “Giống như người nói, gia gia với tấm lòng thiện lương sẽ không hy vọng ta khổ sở. Chỉ có thấy mọi người sống vui vẻ, người mới có thể vui vẻ, hơn nữa... Người có lẽ đã đi tới thế giới kia, nếu như là như vậy mà nói, Du Du đáng nên chúc mừng chúc mừng người đạt được cuộc sống mới, có lẽ... Cái thế giới kia so với thế giới này sẽ có nhiều tốt đẹp hơn!”

Nói tới đây, trên khuôn mặt tươi cười của Du Du toát lên ánh sáng thần thánh, quang mang bắn ra bốn phía nói: “Cho dù không có thế giới kia, vậy thì Du Du cũng nên chúc mừng gia gia, người từ nay về sau có thể thoát khỏi tất cả phiền não rồi. Kì thật có đôi khi Du Du cũng muốn rời đi khỏi cái thế giới này. Thế giới này, thật sự quá nhiều ưu thương, quá nhiều phiền não rồi!”

Si ngốc nhìn vẻ mặt thần thánh của Du Du, hắn không khỏi ngây người, giờ khắc này... Du Du xinh đẹp không gì sánh được, Lý Dật nghĩ... Theo năm tháng trôi qua mình cũng sẽ già đi, sẽ quên rất nhiều thứ nhưng mà có thể khẳng định chắc chắn rằng, cuối cùng cả cuộc đời này, mình sẽ không nghĩ sẽ quên đi nữ tử với khuôn mặt xinh đẹp cực hạn này!

Ai..

Thương cảm thở dài một tiếng, hắn chăm chú nhìn Du Du rồi nói: “Ta lời nói thật nói cho người, trên thực tế, ta cũng không phải là thiên thần gì. Ta chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua đây, thấy người đang cầu khẩn đầy bi thương đánh động cho nên mới đi ra hỗ trợ, cho nên... Người không cần lo lắng lời thề của người, bởi vì... Lời thề của người, vốn là không phải vì ta mà lập nên, ta tự nhiên cũng không có quyền lợi thay thế thiên thần đi tiếp nhận vật cúng bái của hắn!”

A!

Nghe xong lời của hắn, Du Du kinh ngạc kêu lên, vẻ mặt như không hiểu nổi chuyện đang xảy ra nhìn Lý Dật. Không cảm lòng muốn nhìn nàng một cái, hắn cười khổ một tiếng, quay mắt về phía thần nữ Du Du. Hắn không thể lừa gạt chính bản thân mình, giấu diếm mọi chuyện! Phải biết rằng, tất cả lời nói dối, đều có lúc sẽ bị vạch trần, tất cả những gì giấu diếm, đều sẽ bị phơi bày. Nếu như thật có một ngày như vậy mà nói, mình sẽ không mặt mũi nào đối mặt Du Du lần nữa a. Cho dù hắn cận kề cái chết cũng không nguyện ý chứng kiến kết quả đó. Trọng yếu nhất chính là, thiên thần! Há là có thể dễ dàng giả mạo sao?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Mĩ Nữ Du Du

Một đôi mắt thật đẹp, ánh mắt đang chột trên người Lý Dật, chậm rãi sau đó... Trong đôi mắt to to xinh đẹp kia của Du Du vẻ kinh ngạc chậm rãi từ từ biến mất, thay vào đó là thần sắc than thở cùng hăm mộ.

Thần nhiên cười, phảng phất trăm hoa đua nở phóng ra, Du Du than thở nói: “Có lẽ là chúng ta đều hiểu lầm người, sai lầm đem người trở thành thiên thần. Bất quá ta muốn nói chính là cho dù người chỉ là một người bình thường, có thể có được phẩm cách như vậy, đã là giống như Thần tồn tại rồi. Tại trong lòng của ta, một người thành thật đáng tin mới là người đáng để cho ta hăm mộ!”

Nghe xong Du Du nói, hắn không khỏi xấu hổ gãi gãi đầu, kì thật... Hắn không phải không nghĩ qua muốn gạt nàng, nhưng là phải biết rằng thiên thần không có thể dễ dàng giả mạo được. Như vậy nếu bị vạch trần là nói dối, chỉ có đứm ngốc mới có thể tiếp tục. Sớm một chút thành thật nói ra, đối với hắn là lựa chọn tốt nhất. Đây là hắn từ suy nghĩ sâu xa mà đưa ra quyết định này!

Chính lúc đang âm thầm cảm khái thì Du Du mỉm cười nhìn Lý Dật, thần thái ngây thơ nói: “Người đã rất thành thật, vậy thì Du Du cũng không muốn làm một người nói dối như con nít a, cho nên... Du Du muốn thẳng thắn, Du Du ngay lúc đó buông lời thề, kì thật cũng bao gồm người ở bên trong!”

Ân?

Nghi hoặc nhìn Du Du, hẳn thật sự rất không hiểu được, nàng rõ ràng đã có cơ hội thoát ra khỏi đại phiền toái này, tại sao lại muốn bản thân tiến vào đến chứ? Rất nhiều sự tình, nàng chỉ cần không nói, ai sẽ biết chứ?

Về mặt đầy nghi hoặc nhìn nhìn hấn, Du Du mỉm cười nói tiếp: “Kì thật lúc ấy, ta chỉ là hy vọng có người tới cứu chúng ta, giúp ta báo huyết hải thâm cừ mà thôi. Vô luận tới là ai, vô luận là ai giúp ta, nếu ta lập ra được lời thề như vậy thì ta nhất định phải làm được!”

Nói tới đây, Du Du đích thân sắc trở nên âm trầm, u buồn đích nói: “Càng huống chi trên thế giới này, như thế nào lại có thiên thần đến đây chứ? Nếu như thật sự có thiên thần, thôn làng của ta cũng không phải chết người nhiều như vậy!”

Mạnh mẽ ngẩng đầu lên, Du Du về mặt sùng bái nhìn hấn, sắc mặt hồng nhuận nói: “Chỉ có ngươi, mới là anh hùng chính thức của chúng ta. Ngươi là thiên thần thật sự mà chúng ta cần nhất!”

Này...

Cười khổ một tiếng, Lý Dật khó hiểu lắc đầu nói: “Xin đừng bốc đồng mà quyết định ngu ngốc, Du Du! Ta chỉ là một người khách qua đường mà thôi, ngươi không cần đem chính mình cột vào trên người ta!”

Dừng một chút, hấn khổ sở nhếch miệng cười, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng nói: “Du Du! Ta phải thừa nhận, ngươi có thiên phú có thể làm cho bất kì một người nam nhân nào phải phạm tội. Nhưng là ta biết, ta rất bình thường, rất trần tục, ta không xứng với của ngươi, cho nên... Vô luận lời thề kia đúng là vì ai mà phát ra, đều hãy quên đi!”

Ngươi!

Nghe được lời của Lý Dật, Du Du lộ ra vẻ mặt nhục nhã, muốn khóc nói: “Du Du vẫn chỉ là một người con gái trong nhà tầm thường, hiện tại... Người thân duy nhất của Du Du là gia gia đã chết đi, chẳng lẽ... Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm mặc kệ không cần tới Du Du sao?”

Nói tới đây, Du Du mãnh liệt ngẩng đầu lên, hai mắt kiên định nhìn hấn, dứt khoát nói: “Huống chi, Du Du chính mình buông lời thề, Du Du chính mình rõ ràng nhất. Nếu đã lập được một lời thề như vậy, vô luận như thế nào, Du Du là không thể làm ngược lại, vô luận ngươi đi đâu, Du Du luôn muốn đi theo ngươi!”

Này...

Nhìn Du Du thanh lệ không tả nổi, hấn không khỏi nhũn mảy. Một mỹ nữ như thế, hấn lại là một nam nhân tuổi còn trẻ huyết khí phượng cương, nói rằng hấn không động tâm thì sợ rằng ngay cả quỷ cũng không tin tưởng. Có trời mới biết, để đưa ra quyết định mới vừa rồi Lý Dật đã mất biết bao khí lực!

Hẳn thật sự rất muốn đem một mỹ nhân tuyệt vời như thế lưu lại bên mình. Thêm muốn tới chết đi thôi! Nhưng mà chính hấn cũng biết rõ tình huống bản thân là không có chỗ ở cố định, quanh năm phiêu bạt lữ hành, đi học hỏi để làm tăng kiến thức bản thân cũng như gia tăng kinh nghiệm mạo hiểm. Đây chính là cuộc sống trong tương lai của Lý Dật, dưới tình huống như vậy, hấn như thế nào có thể mang theo Du Du chứ?

Ai...

Lần nữa thở dài một tiếng, Lý Dật chân thành hướng tới Du Du buông lời: “Du Du, xin ngươi tin tưởng ta! Bất cứ nam nhân nào khi đứng trước mặt ngươi cũng đều biến thành tù binh của ngươi. Ta cũng không ngoại lệ, nhưng nguyên nhân chính làm cho ta ra thế này, ta mới càng không thể hại ngươi a. Ta phiêu bạt bốn phương, không có chỗ ở cố định, như vậy nếu ngươi đi theo ta, thật sự rất khổ, ta không thể cho ngươi chịu khổ như vậy a!”

Cảm kích liếc mắt nhìn hấn một cái, Du Du có chút đỏ bừng khuôn mặt. Nàng ngượng ngùng mà vừa lại kiên định nói: “Ngươi đã giúp Du Du báo sát phụ thâm cừ, vậy nên Du Du tự nhiên sẽ vĩnh viễn đi theo tại bên người của ngươi, hầu hạ ngươi, chịu khổ chịu liên lụy, Du Du cũng không sợ!”

Nói tới đây, trên mặt Du Du lần nữa bắt đầu toả ra ánh sáng rạng rỡ thần thánh, vô cùng kiên định nói: “Vô luận đi theo ngươi sẽ gặp phải bao nhiêu khổ nạn, Du Du cũng không sẽ hối hận. Ngươi đối với Du Du tốt thì đó là do số mệnh của Du Du tốt, nếu như ngươi đối Du Du không tốt, vậy cũng là do mệnh khổ a!”

Ngơ ngác nhìn nữ tử quật cường trước mắt, trong lòng Lý Dật dâng lên một cổ tâm tình mà ngay cả bản thân hấn cũng không thể hiểu được. Bất quá lúc này đây, hấn không phải bởi vì nàng có dung mạo thanh lệ như tiên nữ mà là bởi vì tâm linh của nàng thật thuần khiết sáng ngời như thủy tinh a!

Nhất ngôn cửu đỉnh, cho dù một người nam nhân, cũng không có bao nhiêu người có thể làm được, nhưng nữ tử trước mắt này lại làm được. Chỉ bằng điểm này, hấn cũng không thể không phục nàng. Mặc dù bề ngoài thoát nhìn gầy yếu thanh tú như thế, nhưng là trong nội tâm nàng lại là một người con gái kiên cường quyết liệt đến thế!

Trong lúc suy tư, thanh âm của Du Du đột nhiên âm trầm, sâu kín nói: “Từ nhỏ tới nay, cuộc sống của Du Du luôn luôn là ở cùng một chỗ với gia gia. Ông ấy vẫn đều rất cưng chiều ta, yêu quý ta, cho nên... Du Du vẫn rất hạnh phúc!”

Mãnh liệt ngẩng đầu lên, không biết khi nào, trong đôi mắt to của nàng đã chứa đầy nước mắt. Thê lương nhìn hấn, Du Du nghẹn ngào nói: “Nhưng mà hiện tại gia gia đã chết, chỉ để lại Du Du một người ở trên cái thế giới này, Du Du không biết phải làm gì cho đúng. Đã không còn gia gia, Du Du đã hoàn toàn không biết làm sao để tiếp tục sống sót!”

Hai tay gắt gao hợp lại nắm chặt tại trước ngực, Du Du rút cuộc lộ ra bộ mặt mềm yếu, cầu khẩn nói: “Xin ngươi đáp ứng Du Du, làm cột trụ của ta, trở thành chỗ nương tựa của Du Du đi! Du Du thật sự rất sợ hãi, rất mê mang, cầu ngươi giúp ta đi...”

Này!

Nghe được những lời sau cùng của nàng, hấn cuối cùng cũng rung động. Trước kia hấn chỉ lo lắng đến nàng đi theo sẽ chịu khổ, nhưng mà lại hoàn toàn thật không ngờ. Giờ đây nàng đã không có gia gia, nàng là một người con gái, phải như thế nào tiếp tục cuộc sống đây chứ?

Không sai! Sẽ có người khi dễ nàng. Nàng đẹp như vậy, nhất định sẽ có người để ý tới. Cho dù tất cả mọi người không có chú ý tới nàng, nhưng là nàng là một nữ tử mới mười tám tuổi thì phải như thế nào để duy trì cuộc sống đây? Không có người nào có thể nương nhờ, không có ai để làm chỗ dựa. Không có người nào làm bạn, cô đơn như thế sống ở trên cái thế giới này, bản thân nàng chắc cũng đau buồn lắm a, càng huống chi... Cái đẹp của nàng đã bị đám hoàng giáp võ sĩ kia truyền ra ngoài, các phiên toái sau này nhất định sẽ không ít. Như thế xem ra, đợi chờ nàng phía trước chắc chắn là cuộc sống của địa ngục a. Trừ phi hấn đồng ý cứu nàng, hơn nữa mang nàng rời xa nơi này, nói cách khác... Xem tính cách kia của nàng, sợ rằng sống không được bao lâu a!

Ai...

Thở ra một tiếng thật dài, Lý Dật bắt đầu đi lắc đầu. Nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt, hấn rốt cuộc bị nàng thuyết phục. Khổ tâm cười cười, Lý Dật đầu hàng nói: “Được rồi, nàng thắng! Nàng yên tâm... Ta sẽ không vì vậy buông rơi mặc kệ nàng. Cho đến khi nàng tìm được ý trung nhân cho mình, cho đến trước lúc đó, ta vẫn sẽ chiếu cố quan tâm nàng!”

Nghe những lời mà hấn nói, đầu tiên Du Du vui vẻ, nhưng khi nghe hết những gì hấn nói, Du Du vẫn không khỏi tự chủ lộ ra vẻ mặt thất vọng cùng thương tâm, bất quá... Nội tâm của nàng đến cùng là đang suy nghĩ cái gì, cũng không phải là chuyện mà Lý Dật có khả năng nghĩ đến.

Hấn là một người địa cầu, đối với sức hấp dẫn của mỹ nữ, sức chống cự vẫn là siêu cấp kiên cường dẻo dai. Dù gì đi nữa hấn cũng từng trải qua cuộc sống tại Thượng Hải – là một người lớn lên trong đại đô thị a! Cái gì gọi là đại minh tinh, cái gì gọi là ngọc nữ, hấn gặp qua cũng không biết bao nhiêu lần. Thần kinh đã được rèn luyện vô cùng kiên cường dẻo dai.

Hấn rất rõ ràng, vật gì thuộc về mình thì cuối cùng cũng sẽ là của mình. Không phải của mình thì sẽ không muốn nhàm chán mà hy vọng xa vời. Trên thực tế, người địa cầu đều là như vậy, có thể thích đại minh tinh, có thể yêu đại minh tinh. Nhưng là chính thức theo đuổi đại minh tinh, với điều kiện là bọn họ không lấy chồng hoặc là chưa đám cưới, sợ rằng chỉ là một bộ phận rất ít người a!

Đương nhiên, Lý Dật cũng có thể mạnh mẽ bức bách Du Du trở thành nữ nhân của hấn. Nhưng đã được giáo dục tốt từ nhỏ cho nên hấn không cách nào làm ra chuyện tình dơ bẩn như thế. Nếu như không thương nàng, như vậy không nên đi phá hỏng đời nàng. Nếu như yêu nàng, như vậy đừng cho nàng phải vì người mà thương tâm khổ sở. Chuyện chính là đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Hạnh Vận Nữ Thần

Nhìn Lý Dật với ánh mắt đầy phức tạp, Du Du vừa cảm kích vừa thất vọng. Hơn nửa ngày, Du Du chăm chú nói: “Cám ơn người chiếu cố Du Du như vậy, người yên tâm... Du Du không phải là loại người ăn ở hai lòng, sẽ không đi thích người khác!”

Nghe xong Du Du nói, không biết tại sao hấn thật sự rất vui vẻ. Có chút gât đầu, Lý Dật cười nói: “Nói vậy cũng không chắc chắn a! Nàng hiện tại mới mười tám tuổi, còn nhỏ mà! Chờ nàng sau này lớn lên một chút, tâm trí thành thục, sau đó gặp đến mấy người so với ta anh tuấn gấp trăm lần, thông minh hơn nghìn lần, thực lực cao hơn ta vạn lần. Gặp những người anh hùng như thế người sẽ thay đổi chủ ý!”

Không! Sẽ không..

Du Du thề thốt giơ lên bàn tay, nghiêm túc nói: “Du Du sẽ không giống cái dạng nữ nhân hư hỏng đứng núi này trông núi nọ như vậy! Nếu Du Du đã thề muốn đem toàn bộ tâm linh bản thân mình đều giao cho người, như vậy nhất định sẽ tuân thủ ước định kia!”

Nghe xong Du Du nói, trong lòng Lý Dật không khỏi một trận co quắp. Mặc dù hấn rất thích Du Du, cũng rất hy vọng tương lai chính mình cùng nàng chung đườn. Trở thành một đôi tình lữ, tận tình hưởng thụ tình yêu nam nữ, thứ tình cảm mãnh liệt cùng vui vẻ, nhưng mà... Nếu như tình yêu của hai người ở hiện tại phát sinh dưới loại tình huống này mà nói, hấn cuối cùng có cảm giác thật là miễn cưỡng. Như là ‘bức người lên kiệu hoa’, hấn nghĩ... Nếu như hiện tại không xử lý cho thật tốt thì có lẽ bản thân sẽ hối hận cả đời. Cái gì cũng có thể ép buộc, nhưng là thật không nghĩ ngay cả tình yêu của chính mình, cũng là bị mình ép buộc sao!

Nghĩ tới đây, hần nghiêm túc nhìn Du Du nói: “Du Du, mặc dù ta rất khâm phục tác phong nói được làm được của nàng, nhưng mà có một việc ta hy vọng nàng đáp ứng ta. Nói cách khác, ta thà rằng đồng ý tìm người chiếu cố nàng, cũng sẽ không cùng nàng đi trên con đường phía trước!”

A!

Lời của hần làm cho Du Du rất sợ hãi, không biết phải làm sao nhìn nhìn hần, Du Du cả lăm nói: “Người... Người có chuyện gì cứ việc nói a, vô luận là chuyện gì, Du Du đều nhất định sẽ đáp ứng người!”

Có chút gât đầu, hần kiên định nhìn Du Du nói: “Nếu như nàng muốn cùng ta cùng một chỗ, như vậy... Nàng phải quên hết thấy lời thề trước kia đi. Nàng và ta cùng một chỗ, chỉ là quan hệ bạn bè. Nếu như nàng nhất định kiên trì mối quan hệ trước đó mà nàng từng nói, ta đây sẽ không cùng với nàng ở một chỗ được!”

Này...

Đối mặt với yêu cầu của hần, Du Du không khỏi chần chờ. Nàng không nghĩ đem lời thề của chính mình bác bỏ, nhưng mà... Nếu như không đáp ứng nói, thấy đại ca kia kiên quyết như vậy, này... Này bây giờ nên làm cái gì nha!

Nàng chỉ nhìn hần mà không nói gì. Mặc dù Du Du trong ánh mắt tràn đầy thần sắc hi vọng, nhưng là hần không có chút nào nhượng bộ nàng. Lý Dật kiên định nhìn Du Du. Hần tuyệt đối không hy vọng, cảm tình chính mình là được bắt đầu như thế này!

Có người đã từng nói rằng, tình yêu của con người thì cả đời có thể chỉ có một lần. Lý Dật sẽ không ngu xuẩn làm cho chuyện tình yêu của bản thân có chút tí vết nào. Có lẽ là hần tuổi còn rất trẻ, mọi việc đều lý tưởng hóa, nhưng mà đây là ý nghĩ trước mắt của hần. Kiên định không thể dao động!

Yên lặng đối mặt, bọn họ hai người cũng không chịu thoái nhượng. Ai cũng muốn kiên trì với nguyên tắc của chính mình, nhưng là bọn họ cũng biết, cuối cùng rồi cũng có một bên làm ra nhượng bộ thôi!

Rốt cuộc, trong lòng Du Du như chợt bùng sáng, khóe miệng có chút lộ ra mỉm cười. Nàng rốt cuộc nghĩ tới, rất nhiều chuyện, ngoài miệng nói cái gì không trọng yếu, quan trọng nội tâm quyết định là được. Nếu hai người phải có một người nhượng bộ mà nói, như vậy nàng sẽ nhượng bộ, bắt quá... Có một việc nàng rất kiên định, cho dù ngoài miệng đáp ứng, nhưng là tại trong lòng của nàng, lời thề chính là lời thề, là không thể làm trái. Nói cách khác, muốn cho lời thề là vô dụng sao? Một người ngay cả lời thề cũng có thể đi ngược lại mà nói, mặc dù là sống ở trên thế giới này, lại có cái gì ý nghĩa? Một đồng rác rưởi mà thôi...

Nghĩ tới đây, Du Du sáng lạn mỉm cười, nhẹ nhàng gât đầu nói: “Được rồi, cứ theo như lời người! Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ là bằng hữu, sau này... Vẫn xin người chiếu cố quan tâm nhiều hơn!”

Ân ân ân!

Liên tiếp ba cái ‘ân’ phát ra, Lý Dật hưng phấn xoa xoa tay, hắc hắc cười nói: “Như vậy mới đúng mà, chúng ta đều là người, tất cả mọi người là ngang hàng. Chỉ có lấy thân phận ngang hàng ở chung, mới có thể chính thức sinh ra cảm tình a!”

Nói tới đây, hần ta ngược ngừng cười, có chút đỏ mặt nói: “Du Du, hiện tại ta chính thức hướng nàng tuyên bố, từ giờ trở đi, ta muốn bắt đầu theo đuổi nàng. Hy vọng nàng sẽ cho ta cơ hội a!”

A!

Lời của hần hiển nhiên thật ngoài sự tưởng tượng của Du Du. Tại trong ý thức của nàng, toàn bộ tâm linh của mình đều đã trao chọn cho hần rồi. Vô luận đối phương yêu cầu cái gì, cho dù lập tức yêu cầu nàng trao thân đi nữa, vậy thì nàng cũng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, cũng không có cách nào cự tuyệt!

Làm cho nàng không rõ chính là, rõ ràng câu nói đầu tiên có thể đã giải quyết tất cả, tại sao hần muốn làm cho thành phức tạp như vậy. Vẫn cái gì gọi là ‘theo đuổi’ đây chứ, chính mình còn cần hần theo đuổi sao? Chỉ cần một câu nói, nàng chính là người của hần a!

Nhìn vẻ mặt Du Du đầy nghi hoặc, hần sao lại không biết nàng suy nghĩ cái gì chứ. Chân thành nhìn Du Du, hần chăm chú nói: “Du Du, ta biết nàng suy nghĩ cái gì, nhưng mà nàng phải biết rằng, tại trong lòng của ta, nàng là thần thánh, là hoàn mỹ, là không thể khinh nhờn. Trong tim của ta, người chính là giống như nữ Thần tồn tại a!”

Có chút dừng lại, sửa sang lại thứ tình cảm đang bốc lên trong đầu, Lý Dật tiếp tục nói: “Nếu như ta dùng lời thề để yêu cầu nàng làm cái gì thì có thể nói đối với nàng sẽ không công bình. Thật sự rất không công bình a! Nếu như nàng chỉ là dùng đồ vật này nọ để cảm ơn ta thì ta sẽ không cự tuyệt. Nhưng mà nàng trao ta chính là tính mạng, là cảm tình để tạ lễ, như vậy không phải là chuyện mà ta có thể tiếp nhận a!”

Hai mắt như tỏa ánh sáng nhìn Du Du, hần run rẩy nói: “Ta thừa nhận, ta thích vẻ xinh đẹp tuyệt vời của nàng. Thích sự ôn nhu cùng thân hình thướt tha của nàng, nhưng mà... Nàng phải biết rằng, điều ta thật sự cần, nhưng lại không phải những gì gì đó mà ta nói ở trên!”

“Nọ vậy..... Đó là cái gì a? Trừ bỏ những điều đó, ta còn có cái gì khác sao?” Du Du nghi hoặc nói.

Mỉm cười gât đầu, hần ta khẳng định nói: “Có! Đương nhiên là có. Đối lập với bề ngoài hay thân thể của nàng, thứ mà ta càng muốn có được đến chính là trái tim như khối thủy tinh thuần khiết của nàng a! Thân thể của nàng, còn có trái tim của nàng, nếu thiếu đi một thứ ta cũng sẽ không muốn!”

Người!

Nghe xong lời của hắn ta, Du Du không khỏi trở nên run rẩy. Kích động nhìn nhìn Lý Dật, cho đến bây giờ, nàng rốt cuộc hiểu được, hiểu được hắn tại sao muốn chính mình buông bỏ lời thề, quả thật... Chỉ có lấy một người với thân phận ngang hàng để sống cùng nhau, mới có thể phát triển xuất ra cảm tình chân thành. Một khi về thân phận xuất hiện dấu hiệu không công bằng, như vậy hết thảy cảm tình của nàng, đều tất nhiên sẽ có rất nhiều tạp chất. Đối với một người theo đuổi hoàn mỹ thì có thể nói rằng, đây là lỗi lầm không thể tha thứ a!

Hạnh phúc tươi cười, xuất hiện trên mặt Du Du. Sau khi hiểu rõ tất cả mọi chuyện, nàng từ đáy lòng cảm tạ đấng tạo hóa kia, ông trời thương nàng a! Từ lúc còn nhỏ, nàng chính là một người theo đuổi sự hoàn mỹ. Nàng muốn cảm tạ thượng đế, cảm tạ thượng đế đem một người nam nhân có trăm phần trăm phù hợp với tâm ý bản thân đưa đến trước mặt mình!

Không sai! Chuyện tới hiện giờ, Du Du đã xác nhận, nam nhân tướng mạo mặc dù không bình thường nhưng cũng không tính là anh tuấn. Quả thật cũng không phải là cái gì thiên thần, nhưng là trải qua nhiều giao tiếp cùng hiểu rõ nhau như vậy, tại trong lòng của nàng thì người nam nhân kia cũng so với thiên thần càng vĩ đại hơn a!

Nhìn Du Du hạnh phúc tươi cười, Lý Dật không khỏi vui vẻ cười theo. Đây chính là vẻ mặt mà hắn hy vọng chứng kiến. Nếu như một người nam nhân, không cách nào làm cho nữ nhân của mình cảm thấy được hạnh phúc, như vậy hắn tuyệt đối không phải một người đủ tư cách là một nam nhân tốt a!

Mặc dù hắn rất muốn tiếp tục cùng Du Du trò chuyện một hồi, nhưng là nhìn thân thể yếu đuối của nàng, hắn không khỏi bỏ đi cái ý niệm trong đầu kia, phải biết rằng... Nàng đã ba ngày không nghỉ ngơi. Nếu không nghỉ ngơi mà nói, nàng thật sự sẽ ngã bệnh!

Nghĩ tới đây, hắn ôn nhu nói: “Tốt lắm, nếu hết thảy đều đã nói xong vậy nàng cũng nên đi nghỉ ngơi cho tốt đi! Chờ nàng nghỉ ngơi tốt, chúng ta lại cùng nhau nói tới chuyện tương lai, nàng nghĩ có được không?”

Vui sướng nhìn hắn với thân phận ngang hàng, giọng nói đầy vẻ thương lượng trung cầu sự đồng ý của chính mình, Du Du nhu thuận gật đầu. Nàng hiểu được, đây là vì tốt cho nàng, nếu như chuyện này cũng không nghe, đó chính là nàng không biết tốt xấu.

Nghĩ tới đây, Du Du liếc mắt nhìn nam nhân kia một cái sau đó xoay người rời khỏi phòng để đi nghỉ ngơi. Nhìn thân ảnh Du Du rời đi, Lý Dật không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hết thảy rốt cuộc đối phó được, hết thảy đều hướng tới phương hướng mà hắn hy vọng phát triển, chẳng lẽ... Số phận đen trắng vẫn theo sau hắn từ khi tiến vào dị giới đã hoàn toàn biến mất sao?

Lắc đầu, hắn cười khổ một tiếng, đến cùng vận đen đã đi qua. Bây giờ còn rất khó nói, bất quá hắn tình nguyện tin tưởng, vận xấu của mình đã qua đi. Từ phút giây mà hắn trông thấy Du Du trước mặt thì cũng như thấy tia sáng của hy vọng! Không chỉ như thế, nhưng may mắn đến kia càng làm cho hắn không thể tin, có lẽ... Du Du chính là nữ thần may mắn của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Vì Ái Hi Sinh

Nghỉ ngơi vài ngày sau đó, trong khi không có việc gì thì Lý Dật cùng Du Du ngồi nói chuyện phiếm. Tính khôi hài của hắn đã kéo khoảng cách giữa hai người lại gần nhau hơn. Nhất là khi hắn đem các truyện cười trên Inte ở địa cầu kể cho nàng nghe khiến người đẹp cười gập cả lưng. Theo như lời nàng nói, nàng từ nhỏ tới lớn dù cho tất cả nụ cười cộng lại cũng không có nhiều như hôm nay. Hơn nữa cũng chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ và cười nhiều như vậy!

Đương nhiên, không phải lúc rảnh rỗi hai người đều nói chuyện phiếm. Du Du vẫn nhớ tới gia gia của nàng vừa mất đi, dù sao... Du Du cũng là một người rất nhớ ơn, đối với cái chết của gia gia sợ rằng trong thời gian dài nữa bọn họ cũng không quên được!

Đối mặt với việc này, Lý Dật càng kể rất nhiều câu chuyện ngụ ngôn xa xưa cho nàng nghe, làm cho Du Du hiểu được khía cạnh sinh lão bệnh tử của con người. Đồng thời hắn còn trích dẫn Đạo giáo, Phật giáo cùng với một ít truyện cổ của các giáo phái Tây phương khuyên giải Du Du làm cho nàng tin tưởng rằng: người chết là thoát khỏi thống khổ, là một việc tốt đẹp, không cần phải khổ sở!

Mặc dù hắn giải thích vô cùng minh bạch, kể rất chi tiết, thậm chí có điểm dài dòng nhưng do hoàn cảnh bất đồng, cũng không hiểu rõ văn hóa địa cầu cho nên đối với thuyết pháp của hắn Du Du vẫn là khó lòng mà hiểu trọn vẹn!

Nhìn Du Du đối với thuyết pháp mà bản thân nói cũng không tin tưởng, hắn không khỏi cười ha ha, vẻ mặt chăm chú nói: “Du Du, khi nàng đến thế giới này thật là đến chịu tội đó, chẳng lẽ nàng không nhìn thấy sao? Mỗi một người lúc đi tới thế giới này đều khóc, bởi vì bọn họ rất rõ ràng là bọn họ tới để

chịu tội, mà người chết thì sao? Bọn họ chết đi lại chưa chắc đã là thống khổ a!”

Dừng lại một chút, hần nói tiếp: “Nàng đừng tưởng rằng ta đang lừa gạt nàng. Khi nàng tới thế giới này, tất cả mọi người đang cười chỉ có nàng là khóc, chỉ vì nàng hiểu được cái mà nàng sắp sửa đối mặt sẽ là cái gì a!”

Nói tới đây hần không khỏi mỉm cười, tiếp tục nói: “Nhưng là khi nàng chết đi, tất cả mọi người lại khóc, nhưng là những người khóc này cũng không biết người kia chết đi hần là đang cười!”

“Thật như vậy sao? Người nói khi ta vì gia gia khóc thì gia gia là đang cười sao?” Du Du rốt cuộc bị Lý Dật nói động lòng, không thể xác định nghi ngờ hỏi.

Đối với vấn đề này, mặc dù hần không biết chỉ là theo sách vở nói cho Du Du nghe, nhưng là ngay lúc này đối mặt với vấn đề của Du Du hần không có lựa chọn khác. Trừ bỏ khẳng định hần có thể làm gì đây chứ?

Đạt được câu trả lời khẳng định đầy sức thuyết phục của Lý Dật, Du Du rốt cuộc thở một hơi. Nàng không còn vì cái chết của gia gia mình mà sáng tối canh cánh trong lòng. Nhưng dù vậy vẫn như cũ không cách nào làm cho nàng hoàn toàn giải thoát, vì vậy... Hần tiếp tục công việc!

Nếu như người bị một đoạn tình cảm dây dưa hay một cảm xúc hành hạ thì biện pháp tốt nhất là tìm một loại tình cảm khác bù vào chiếm lấy đầu óc bản thân, không cho bản thân nghĩ tới nó nữa. Đây là biện pháp tốt nhất, đồng thời... Cũng là biện pháp mà hần nghĩ rằng thích hợp nhất cho nàng!

Mấy ngày nay, hần kể cho Du Du nghe rất nhiều chuyện bi kịch tình yêu của địa cầu như chuyện tình Lương – Chúc (Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài, truyện tình Romeo and Juliet của phương Đông). Khi nghe câu chuyện mà hần kể từ đầu tới cuối, rốt cuộc... Du Du lần đầu có cảm giác quên cái chết của gia gia, bất quá làm cho hần đau lòng chính là nàng càng thêm thương tâm càng thêm tiêu tụy.

Không chỉ như thế, rất nhiều lúc hần phát hiện nàng lấy một ánh mắt khác thường nhìn mình. Phảng phất giống như dị thường lo lắng cho an nguy của Lý Dật. Hơn nữa nàng đối với sự chiếu cố của hần càng thêm cẩn thận, không biết có phải là ảo giác hay không, hần cảm giác được một cỗ tình cảm như dạng tình yêu đang yên lặng hướng hần truyền vào.

Quên ở nơi nào từng chứng kiến qua một câu nói rằng – muốn chiếm được trái tim của một người phụ nữ thì phải tiến công ngay lúc mà nàng tỏ ra yếu ớt nhất – như vậy thì xác suất thành công là cao nhất. Bởi vì thường thường tại lúc yếu ớt, mới có thể hết sức quý trọng cảm tình. Trong lúc người yếu ớt, mới có thể đối với mỗi một chi tiết tốt đẹp, khắc cốt ghi tâm a!

Những lời này đến cùng có phải là chính xác hay không, Lý Dật cũng không biết được. Bất quá hần cùng Du Du tình cảm tiến triển cực nhanh. Hần dần dần trở thành trụ cột tâm linh của Du Du, khuôn mặt như u lan rốt cuộc hé ra nụ cười, đọng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng!

Một tuần hạnh phúc cứ như vậy nhanh chóng trôi qua. Hần cùng Tiểu Cường đều khôi phục sức khỏe, Du Du tu dưỡng vài ngày cũng phát ra màu sắc khỏe mạnh, hần biết đã đến lúc nên lên đường.

Nếu như tình huống này là trước kia thì Lý Dật nhất định sẽ không chút do dự rời đi nơi này, tiếp tục bước đi trên con đường của mình, nhưng mà... Hiện tại cùng lúc trước không giống nhau, nếu như Du Du đã quyết định cùng hần thì vô luận ra sao, hần không thể không vì nàng mà lo lắng.

Du Du chỉ là một cô gái tầm thường. Không có bất kỳ vũ kỹ hay ma pháp gì, càng không có cái gọi là huyền thú. Một người con gái yếu ớt như vậy, sao có thể thích ứng với cuộc sống ăn sương nằm gió như hần chứ?

Nếu như là thời gian trước đây khi hai người mới gặp mặt, Lý Dật dám nhắm mắt mà rời bỏ Du Du, một thân một người rời đi. Nhưng mà sau khi đã cùng nhau sống chung một đoạn thời gian, Du Du đã trở thành một phần thân thể hoặc là sinh mệnh của bản thân hần. Nàng không thể không có hần bên cạnh, ngược lại hần cũng không nỡ mà xa lìa nàng!

Thật sự mà nói đây là tình huống khó cả đôi đường a! Rời đi nơi này, Du Du đúng là khó lòng mà thích nghi với cuộc sống mới. Bên ngoài mưa gió không phải nàng có thể dễ dàng chấp nhận được. Nhưng mà ở lại chỗ này mà nói, Lý Dật lại không có lập trường thích hợp, không có thân phận thích hợp! Hơn nữa... Đối với việc tăng trưởng thực lực là cực kì bất lợi!

Nhìn ra phiền não của hần, Du Du quật cường nói: “Dật ca! Xin người không nên lo lắng nhiều vì ta. Xin người yên tâm, vô luận như thế nào, Du Du nhất định sẽ thích ứng được. Du Du không phải, cũng không muốn làm một cái đóa hoa trung trong bình. Xin không nên bởi vì Du Du, mà thay đổi quyết định của chính mình!”

Cảm động nhìn Du Du, nàng đúng thật là một người con gái thông minh hiểu chuyện. Nhưng cũng chính vì nguyên nhân như thế nên hần càng hần là thêm quý trọng lo lắng cho nàng. Nói cách khác, lão thiên cũng không tha thứ của hần a!

Đầu tiên là về chuyện thực lực tăng trưởng. Trải qua mấy tháng lữ hành, hần vẫn như cũ không có tìm được cách có thể rất nhanh tăng cường thực lực. Cái mà gọi là ‘mọi ngã đường đều hướng về La Mã’ kia, nếu thật có như vậy, có lẽ ở lại đây trong thôn, chính là sự lựa chọn tốt nhất đây!

Về vấn đề lập trường cùng thân phận, này tựa hồ không nên trở thành lý do có thể ngăn cản Lý Dật. Không có lập trường sao? Không có thân phận thích hợp sao? Hần chính mình sáng tạo một con đường riêng cho bản thân. Vì Du Du, hần chuyện gì đều làm được, Lý Dật thật muốn xem thấy, ai dám làm khó khăn lay chuyển ý chí mình!

Đối với bằng hữu cùng thân nhân, muốn như ánh mặt trời kia tỏa ra ấm áp. Đối mặt địch nhân, muốn giống cái lạnh của mùa đông lãnh khốc vô tình. Đây là hần từ sách vở mà đưa ra kết luận, đồng thời cũng là nguyên tắc sống mà hần lựa chọn cho con đường sau này của mình!

Du Du từ khi hiểu chuyện cho tới nay, một mực sống tại sơn thôn nhỏ bé này. Nàng quen thuộc tất cả cảnh cây ngọn cỏ nơi này, cũng yêu quý hết thảy mọi thứ nơi này, dù sao... Nơi này cũng là cố hương của nàng a! Vì nàng, hẳn muốn lưu lại xem một chút có thể hay không có gì làm!

Nghĩ tới đây, hẳn kiên định nhìn Du Du, quả quyết nói: “Tốt lắm Du Du, nàng không cần lo lắng. Ta đã quyết định chúng ta không đi nữa. Ta muốn lưu lại, ở lại đây tiểu sơn thôn!”

Cái gì!

Nghe xong lời của hắn ta, Du Du không khỏi kinh ngạc thất thanh kêu lên, không dám tin nhìn hắn, thì thào nói: “Ngươi... Ngươi chẳng lẽ buông bỏ cho kế hoạch lữ hành của mình sao? Ngươi phải biết rằng, cái này tiểu sơn thôn quá nhỏ, lưu lại mà nói, ngươi sẽ bị mai một. Nơi này không thích hợp ngươi, ngươi là một con đại bàng cần khoảng trời để tung cánh, sao có thể ở nơi rừng núi nhỏ hoang vắng này sống vĩnh viễn ở đây chứ? Vậy thật không thích hợp với ngươi a!”

Nhìn Du Du khẳng khái phần nộ nói, hắn cũng không còn gì để nói. Nếu đã quyết định, hắn sẽ không thay đổi chủ ý của bản thân mình. Đây là hắn, một người nam nhân quật cường!

Thấy hắn im lặng không nói, Du Du rút cuộc ngừng lại, sau khi có chút suy tư, kích động nhìn hắn, run rẩy nói: “Dật... Dật ca, ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi sợ dĩ lựa chọn lưu lại, có phải hay không nguyên nhân là vì ta?”

Đối mặt với vấn đề Du Du hỏi, hắn không có tận lực giấu diếm cái gì. Khi muốn nói yêu ai nếu ngươi không nói ra, không ai biết ngươi có yêu hay là không. Có lẽ có người ở trên mặt cảm tình thích mập mờ, nhưng mà đối với Lý Dật mà nói, hắn ta thích chính là trực tiếp!

Gật đầu, Lý Dật thân nhiên nói: “Không sai! Ta không nghĩ nàng sẽ phải cùng ta trải qua cảnh màn trời chiếu đất. Không nghĩ nàng bởi vì ta mà phải chịu nhiều gian khổ như vậy, cho nên... Ta phải lưu lại!”

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, sau đó khẳng định nói: “Không nên nói thêm bất cứ điều gì nói. Nàng là bằng hữu của ta, ta phải cho nàng suy nghĩ, đây là một việc mà người nam nhân phải làm!”

Nhìn Du Du vẻ mặt vừa hạnh phúc mà vừa cảm động, Lý Dật nghiêm túc tiếp tục nói: “Nàng không cần lo lắng cho tiền đồ của ta, là vàng đi tới nơi nào đều toả sáng. Nàng yên tâm, ta sẽ trở thành trưởng thôn nơi này, hơn nữa đem thôn này phát dương quang đại. Xin hãy tin tưởng ta, ta Lý Dật vô luận làm cái gì, đều sẽ làm cho cả thế giới ủng hộ ta!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Thôn Trưởng Tuyển Cử

Đương! Đương! Đương...

Tiếng chuông âm vang, tại trung tâm thôn vang lên tiếng chuông leng keng nghe rất du dương, tất cả thôn dân của Huyền Thạch thôn đều bỏ tất cả công việc đang làm để nhanh chóng chạy tới tập trung tại cái sân rộng giữa làng.

Đây là lệnh tập trung khẩn cấp của Huyền Thạch thôn, bình thường khi trong thôn xảy ra chuyện trọng đại hoặc sắp xảy ra nguy hiểm thì mới vang lên. Chỉ cần tiếng chuông vang lên, tất cả mọi người không cần biết đang làm gì đều phải tập hợp tại sân. Nói cách khác, nếu không tập trung khi nghe tiếng chuông sẽ bị xử phạt nghiêm khắc theo thôn quy!

Rất nhanh, tất cả bốn trăm năm mươi bảy người của Huyền Thạch thôn đều đã tập trung đầy đủ ở trên sân, làm mọi người chú ý đó là đại môn của hội trường đang đóng im lìm.

Cót két...

Lúc mọi người đang chú ý thì hai phiến cửa cũ nát bằng gỗ bị đẩy ra, sau đó... Một thân ảnh uyển chuyển bước ra từ đại sảnh của hội trường, theo sau là một thân ảnh dong dỏng cao.

Hai người kia không phải là người lạ, đi ở phía trước chính là Du Du, mà đi ở phía sau tự nhiên chính là Lý Dật. Ngày hôm qua, sau khi quyết định lưu lại hắn đã cùng Du Du nói chuyện rất lâu, cuối cùng cũng đã đưa ra quyết định hôm nay hết thảy hành động!

Về mặt Du Du có chút không được tự nhiên, dù sao... Cho tới bây giờ nàng cũng chưa phát ra quá nhiều lệnh, càng không nói tới là nói trước mặt rất nhiều người. Trong giây lát nhiều người cùng nhìn nàng như vậy cũng làm cho nàng có chút mất tự nhiên!

Kì thật không chỉ có Du Du, cho dù là Lý Dật cũng giống vậy mà thôi. Nhưng bất đồng chính là hần sớm đã có sự chuẩn bị, giống như một giấc mộng của tất cả mọi người thường nghĩ tới. Hôm nay tại tràng diện này, mặc dù hần không có quá nhiều kinh nghiệm, nhưng là đã mô phỏng trong não bao nhiêu lần rồi cho nên mặc dù có chút khẩn trương cũng sẽ không quá thất thố.

Thong dong tiêu sái đi đến trước mặt mọi người, Du Du không khỏi cảm thấy khẩn trương quay đầu nhìn hần một cái. Dưới ánh mắt cổ vũ của hần, Du Du rốt cuộc cũng đủ dũng khí, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của mọi người, nhẹ nhàng nói: “Các vị hương thân phụ lão, tất cả mọi người đều biết, gia gia của ta đã mất, bởi vậy... Vị trí trưởng thôn của Huyền Thạch thôn đang bị bỏ trống!”

Nghe Du Du nói, tất cả thôn dân đều bàn tán ầm lên. Đối với đại đa số người mà nói, vô luận như thế nào, sự tình trưởng thôn cùng bọn họ cũng không có quan hệ. Chỉ có một số ít người mới quan tâm đến chuyện này, bởi vì bọn họ đều là người có khả năng tham gia cạnh tranh chức trưởng thôn kia, lúc gia gia của Du Du còn tại thế đã là như vậy rồi.

Hừ!

Nhìn thấy phía dưới mọi người hoàn toàn không có biểu hiện tôn kính đối với Du Du, hần không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn chung quanh một vòng, hần nói: “Nếu như ai ngại miệng mình là dư thừa, ta sẽ giúp hần cắt nó đi!”

Lời nói lạnh lùng vô cùng, tựa như vậy phiêu đăng trong không gian. Nhất thời, cả thôn tĩnh lặng như quỷ vực, đối với Huyền Thạch thôn dân mà nói, sự uy hiếp của hần là thứ không thể tưởng tượng nổi, trong mắt bọn họ, hần chính là thiên thần a!

Gật đầu hài lòng, Lý Dật từ từ nói tiếp: “Tốt lắm, Du Du, nàng có thể tiếp tục nói!”

Mỉm cười nhìn hần gật đầu, Du Du tiếp tục nói: “Cái gọi là thành không thể một ngày vô chủ, thôn không thể một ngày vô trưởng. Bởi vì cái chết của gia gia, chức vị trưởng thôn đã bị bỏ trống, cho nên... Hôm nay ta đem mọi người triệu tập lại đây là muốn trong Huyền Thạch thôn chúng ta tiến cử ra một người có thể đảm nhiệm trở thành tân trưởng thôn!”

Lúc này đây, đối với những lời Du Du nói làm cho mọi người cảm thấy hết sức kinh ngạc, nhưng là không ai dám tùy tiện nói chuyện. Trước uy hiếp của tử vong con người thường không có dục vọng, dưới áp lực vô luận ai cũng đều giống nhau!

Đối diện với hoàn cảnh này, Du Du không khỏi nở nụ cười khổ. Không nói gì nhìn Du Du, tình trạng trước mặt hần cũng không thể làm gì. Thật không ngờ, ai biết chuyện sẽ thành ra như vậy chứ, chẳng lẽ muốn hần đứng ra nói rằng hần muốn làm trưởng thôn sao? Như vậy thật là thiếu thuyết phục, chỉ có áp đảo chiến thắng hết thảy đối thủ, mới có thể làm cho tất cả thôn dân đều vô điều kiện bầu cho hần, tin phục hần. Hơn nữa không chút do dự chấp hành mệnh lệnh của hần, cũng chỉ có như vậy, hần mới có thể đem thôn này kiến thiết trở thành một đại đô thị cường mạnh giàu có!

Nhìn thấy biểu tình của hần, Du Du quay đầu nhẹ nhàng nói: “Tốt lắm, hiện tại mọi người đều có thể nói cho thoải mái, nói hết tất cả ý kiến của chính mình. Thỉnh mọi người yên tâm, hiện tại là lúc tự do lên tiếng, không một ai sẽ trách cứ người bất luận người nói cái gì!”

Du Du vừa nói xong, một đạo âm thanh liên vang lên: “Nha đầu! Mặc dù lão trưởng thôn là gia gia của ngươi. Bất quá ta không thể không nghi ngờ ngươi, ngươi tựa hồ không có cái quyền triệu tập tất cả mọi người! Đây vốn phải do ta quyết định triệu tập mọi người, hơn nữa... Cũng chỉ có ta, mới có thể đủ tư cách tiếp nhận chức vụ trưởng thôn mà thôi!”

Nghe được đối phương nói, Du Du không khỏi đỏ mặt, quả thật... Nàng căn bản không có đủ tư cách để tổ chức chuyện này. Ngày hôm qua nàng cũng đã nói qua với Tiểu Dật nhưng là hần cố ý làm như thế, thật không biết hần nghĩ như thế nào nữa?

Bất quá, cũng không thể không bội phục hần. Tại tình trạng bây giờ của thôn, hần ngày hôm qua đã đoán trước hết mọi chuyện tình sẽ xảy ra vào ngày hôm nay, cho nên... Mặc dù nàng rất e lệ nhưng lại không hề cảm thấy bối rối.

Mỉn cười cười, Du Du nhìn về phía trung niên nhân vừa phát thoại, thân nhiên nói: “Du Du cũng biết chuyện này không nên do mình khởi phát, nhưng là Du Du nhận thấy thủy chung vẫn không có một ai đứng ra chủ trì. Nghĩ đến mình và cổ trưởng thôn có chút quan hệ cho nên mới đứng ra triệu tập mọi người, nếu có gì không đúng vẫn thỉnh mọi người tha thứ cho ta!”

Nghe được Du Du nói mọi người liền lập tức tha thứ cho nàng, cách làm của nàng mặc dù không ổn nhưng nghiêm khắc mà nói cũng không có gì đáng chê trách cả!

Nhìn thấy mọi người không còn nghi ngờ, Du Du nhìn Lý Dật với ánh mắt tán thưởng, sau đó tiếp tục nói: “Tốt lắm, nếu mọi người đối với lần triệu tập này không có ý kiến gì nữa, như vậy tất cả mọi người đã ở cùng một chỗ, chúng ta nhân cơ hội này tuyển chọn ra một người hợp nhất vào chức vụ trưởng thôn đi!”

Hào! Hào! Hào...

Nghe xong Du Du nói, tuyệt đại đa số thôn dân đều đồng ý. Đối với bọn họ mà nói, lúc nào tuyển ra trưởng thôn cũng không phải là chuyện trọng yếu lắm, với bọn họ sớm một chút so với muộn một chút cũng tốt.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều ủng hộ quyết định này, chỉ là... Đối mặt với thanh thế cường đại trước mặt, vô luận là ai cũng sẽ

không có ý định ngu xuẩn cùng đám thông dân chống đối!

Hào!

Du Du kêu lên một tiếng, tiếp tục nói: “Nếu như vậy, tiếp tục ai cảm thấy mình có đủ năng lực tiếp nhận vị trí trưởng thôn mời đi tới trước mặt mọi người. Ở trước mặt mọi người làm cho tất cả cảm thấy thuyết phục tất cả để trở thành trưởng thôn!

Đối mặt với đề nghị bất ngờ này của Du Du, mấy người có dụng tâm không khỏi nhủ nầy, nhưng là cho tới giờ bọn họ cũng không có đủ khả năng để xoay chuyển. Mặc dù đối với bản thân rất bất lợi nhưng không thể bất chấp tất cả liều mình được! Đây cũng là mục đích của Lý Dật, nếu như để tùy ý bọn họ an bài, tầng tầng lớp lớp âm mưu quỷ kế, thế thì thật là nhức đầu! Chiêu này của hắn đúng là muốn đánh phá âm mưu của bọn họ, để cho bọn họ dựa theo những gì hắn tính toán mà làm theo!

Nhìn xuống phía bên dưới, tổng cộng có bốn người đứng ra bên ngoài. Trần đầy tự tin đối diện với tất cả thôn dân, nhìn bốn người này khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, hắn không khỏi dựa vào những giới thiệu hôm qua của Du Du. Dù sao thì Du Du cũng lớn lên tại đây, đối với những con người, sự tình, vật đều quen thuộc vô cùng. Đối với sự tình này hắn sớm đã có tính toán, bốn người này vốn đã có dã tâm với chức vị trưởng thôn này đã lâu!

Nhìn bốn người Trần đầy tự tin bước lên, hắn không khỏi nở nụ cười lạnh. Tính ra là bọn họ xui xẻo nếu như lần này hắn không xuất hiện thì một trong bọn nhất định sẽ có người ngồi vào vị trí trưởng thôn. Nhưng là bây giờ có Lý Dật, hơn nữa còn quyết định lưu lại, như vậy... Bọn họ đều đã mất đi cơ hội này, “thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết”, nếu như bọn họ không từ bỏ cái quyết định ngu xuẩn này thì chờ đợi bọn họ chỉ có một chữ - TỬ!

Chuyện đã tới mức này, nhiệm vụ của Du Du đã coi như hoàn thành, đối với Du Du phát phát tay, nhất thời... Du Du thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng thối lui về phía sau của hắn, cùng lúc đó... Hắn cất bước hướng tới bốn người ứng cử trưởng thôn bước tới. Bắt đầu từ bây giờ, Huyền Thạch thôn sẽ là sân khấu của hắn, bất cứ điều gì dám ngăn trở ý định của hắn đều sẽ bị diệt trừ không chút lưu tình!

Vậy là bộ truyện đã đi đc gần 1/4 quãng đường. Trong suốt thời gian qua nhóm dịch BL vẫn luôn cố gắng để đưa đến cho ae những giờ phút thư giãn. Đôi lúc có những trục trặc nhỏ (to) khiến truyện không ra đều đặn đc nhưng nhóm dịch vẫn cố gắng khắc phục để tiếp tục. Thời gian tới đây nhóm dịch sẽ cố gắng đẩy nhanh tốc độ để truyện ra đc đều hơn. Rất mong ae tiếp tục ủng hộ nhóm dịch và bộ truyện :cute:

Nhóm trưởng

blackcat132

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cạnh Tuyển Diễn Giảng

Nhìn qua vẻ mặt âm trầm của bốn người tham gia ứng cử chức trưởng thôn, Lý Dật không khỏi nhếch miệng cười cười, âm trầm nói: “Vốn, tuyển cử trưởng thôn cùng ta không có bất cứ quan hệ gì, bất quá... Bằng hữu của ta là Du Du lại phi thường quan tâm đến chuyện này cho nên đành vậy thôi, ta sẽ giúp nàng chủ trì một chút!”

Nói tới đây, hắn lạnh lẽo nhìn chung quanh một vòng, sau đó bình thản nói: “Thế nào? Đối với ta đây là người bên ngoài tham dự, mọi người không có ý kiến gì chứ?”

Cả sân rộng im ắng, không có bất luận kẻ nào dám nói một chữ, hết thảy đã nằm trong dự đoán trước đó của hắn. Trong lúc nói chuyện tay Lý Dật đã đặt lên đốc kiếm, rõ ràng đây là tư thế áp bức, ở vào tình huống này mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám!

Gật đầu hải lòng, Lý Dật cười nói: “Àn... Nếu tất cả mọi người không có ý kiến gì, như vậy tiếp tục sẽ do ta chủ trì tuyển cử lần này!”

Nói tới đây, Lý Dật khinh bi liếc mắt nhìn bốn người ứng cử, thân nhiên nói: “Nếu các ngươi muốn cạnh tranh chức vị trưởng thôn, tự nhiên là cho rằng chính mình thích hợp nhất để làm trưởng thôn. Nếu đã như vậy, tiếp theo sẽ từ bên trái bắt đầu, các ngươi đều diễn giảng một chút, ta nghĩ... Tất cả các thôn dân đều muốn biết, các ngươi sẽ làm thế nào để cả thôn trở nên tốt hơn!”

Xoay người lại, hắn xem tất cả các thôn dân, lớn tiếng hô: “Ta nói có đúng hay không a, mọi người có phải hay không đều muốn biết, bọn họ sẽ làm thế nào để cả thôn trở nên tốt hơn?”

Muốn! Muốn! Muốn...

Đối với vấn đề hấn đặt ra, tất cả các thôn dân đều điên cuồng hô lên, vốn là... Nào có thôn dân không quan tâm tới trưởng thôn chuẩn bị cho tương lai của họ, phải biết rằng... Trưởng thôn chính là “vương” của cả thôn, quyết định của bọn họ sẽ quan hệ trực tiếp đến cuộc sống của tất cả thôn dân!”

Hết thảy mọi thứ tự nhiên đều nằm trong kế hoạch của Lý Dật, dân chúng đang rất kích động. Chỉ cần nói ra điều trong lòng bọn họ muốn, làm được chuyện trong lòng họ muốn làm, thay bọn họ giải khai đáp án, như vậy bọn họ sẽ bầu cho người. Kì thật điểm này cũng không quá phức tạp, chỉ cần nắm bắt tâm tư của quần chúng, như vậy trước mặt công chúng người sẽ không gặp phải bất cứ khó khăn gì!

Mỉm cười gật đầu, Lý Dật hướng người thứ nhất bên trái đi đến, thân nhiên nói: “Tốt lắm, sẽ bắt đầu từ người đi. Người cũng thấy rồi đấy, tất cả mọi người đều muốn biết, nếu như người ngồi vào vị trưởng thôn, người sẽ làm như thế nào, hiện tại... Người đứng lên trước một chút đi!”

Nghe xong lời của Lý Dật, người béo lùn ứng cử vào vị trí trưởng thôn sắc mặt không khỏi xanh mét lại. Đứng ra hơn nửa ngày, ngay cả một câu cũng không nói được, gã nghĩ rằng vị trí trưởng thôn là chỗ tốt chứ có bao giờ nghĩ đến làm trưởng thôn thế nào cho tốt đâu!

Cười khò lắc đầu, Lý Dật cười nói: “Tất cả mọi người đều thấy không? Cái này tự nhận là có thể đảm nhiệm tân trưởng thôn sao? Đại khái chỉ nghĩ là vị trí trưởng thôn rất tốt, hoàn toàn không nghĩ đến thế nào để trở thành một trưởng thôn tốt, như thế nào dẫn mọi người trở nên phồn vinh cùng phú cường, các người cho rằng... Người như vậy thật sự có tư cách tham gia tuyển cử chức vị trưởng thôn này sao?”

Không có ai trả lời Lý Dật, tất cả các ánh mắt đều tràn ngập vẻ phẫn nộ, đối với bọn họ mà nói, trưởng thôn chính là quốc vương của bọn họ, nhưng là... Nếu như một người quốc vương như vậy, chỉ nghĩ đến hưởng thụ quyền lợi, hoàn toàn không để ý tới sống chết của mọi người, như vậy rất là kinh khủng, mọi người đều sẽ trở thành nô lệ của gã mà thôi!”

Mặc dù chưa có ai nói chuyện nhưng là ánh mắt của mọi người đã làm cho cái tên béo đàn độn ứng cử trưởng thôn kia hoàn toàn ngậy người, hơn nửa ngày... Sau khi hô to lên một tiếng, gã nhanh chóng quay đầu chạy điên cuồng. Chỉ sợ dưới tình huống này, gã mà lưu lại sẽ bị ánh mắt phẫn nộ của mọi người giết chết mất thôi.

Tựa như hoàn toàn không chứng kiến tên béo kia chạy mất, Lý Dật tiếp tục hướng tới người ứng cử tiếp theo nói: “Tốt lắm, hiện tại tới phiên người. Mới vừa rồi cái tên kia đã làm cho mọi người thất vọng, hy vọng người có thể làm cho mọi người hài lòng!”

Khẩn trương đứng dậy, người thứ hai ứng cử trưởng thôn có vóc người cao gầy khó khăn nuốt nước bọt, nói không nên lời: “Ta... Ta nghĩ qua, ta muốn dẫn thôn dân làm sản xuất, cố gắng lao động, vì thôn sáng tạo sản xuất ra càng nhiều tài phú!”

Có chút nhú mày, Lý Dật bất mãn nói: “Người nói ra những lời này thật không rõ ràng, người muốn như thế nào dẫn dắt mọi người làm sản xuất? Sản xuất những thứ gì? Như thế nào để tạo ra tài phú? Phải biết rằng... Mọi chuyện trên thế giới này, không thể người muốn là có thể làm được, nếu như không có biện pháp hành động cụ thể, như vậy tất cả chỉ là nằm mơ mà thôi!”

Này...

Chần chờ nhìn Lý Dật, người cao gầy ứng cử trưởng thôn không nói nên lời, hơn nửa ngày rớt cuống mặt đầy mồ hôi nói: “Ta chỉ muốn dẫn mọi người đi trên con đường giàu có, về phần hành động như thế nào bây giờ còn chưa nghĩ qua, bất quá... Chờ ta lên làm trưởng thôn, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cụ thể!”

Ha ha ha ha...

Nghe xong người cao gầy ứng cử trưởng thôn nói, Lý Dật không khỏi ngửa cổ phá lên cười, một bên cười, một bên hấn thở hổn hển nói: “Người thật biết đùa, người mặc dù so với tên vừa nãy có hơn một chút, biết rằng phải dẫn mọi người đi tới phú cường, bất quá... Người thật sự cho rằng người có thể nghĩ được ra biện pháp nào sao?”

Lắc đầu, Lý Dật thờ dãi nói: “Hơn nửa buồn cười chính là câu nói cuối cùng của người. Ta thật sự muốn hỏi người, chờ người lên làm trưởng thôn nhưng lại không đưa ra được một cái phương án cụ thể nào, tới lúc đó, ai dám chắc vẫn người nữa? Nói suông mà không làm thì ai cũng nói được, muốn làm trưởng thôn người phải xuất ra bản lĩnh thật sự mới được!”

Nói tới đây, về mặt của hấn trở nên lạnh lùng nói: “Tốt lắm, ta đại biểu cho mọi người loại bỏ người, hiện tại người có thể rời đi được rồi, tiếp theo nào!”

Nghe xong lời nói của Lý Dật, người cao gầy ứng cử trưởng thôn không khỏi cúi đầu ủ rũ rời khỏi sân, yên lặng hướng trong thôn đi tới. Muốn dẫn dắt toàn bộ thôn dân tới phú cường, nào có dễ dàng như vậy? Nếu như có thể làm được như nói, sợ rằng mọi người sớm đã làm rồi, nào còn phải đợi tới ngày hôm nay chứ!

Không ai để ý tới người ứng cử vừa rời đi, ánh mắt mọi người đều chuyển hướng về phía người tiếp theo tham gia ứng cử. Một người thoát nhìn rất nghiêm túc, rất nghiêm cẩn, một trung niên có uy vọng rất cao, Lý Dật biết tên gã, đó chính là La Tật!

Du Du từng cho hấn tư liệu về người này, gã chính là người có khả năng nhất cạnh tranh chức vị trưởng thôn. Với vẻ mặt hung ác nham hiểm rất hợp với tính cách, đó chính là người có khả năng cạnh tranh chức trưởng thôn nhất!

Ngang nhiên đứng ở trước mặt mọi người, La Tật uy nghiêm quét mắt một vòng, sau đó... Ngang nhiên nói: “Trước khi ta giảng giải, ta có một câu rất muốn hỏi mọi người, hy vọng mọi người trả lời thành thật với ta!”

Nói tới đây, La Táp có một chút dừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Ta muốn hỏi mọi người một chút, ai hiểu rõ nhất Huyền Thạch thôn? Ai hiểu rõ nhất hết thảy? Ai hiểu rõ nhất tình huống hiện tại của các hộ gia đình trong thôn?”

La Táp vừa nói xong đám thôn dân không hẹn mà cùng nhìn về phía La Táp, không chút do dự nói: “La Táp! Là La Táp tiên sinh!”

Tốt! Tốt lắm...

La Táp hài lòng gật đầu, hai tay duỗi về phía trước có chút ép xuống, sau đó uy nghiêm nói: “Ta cho rằng, chỉ có người hiểu rõ nhất nơi này mới có thể căn cứ vào tình huống thực tế của mọi người mà chế định ra một phương hướng thích hợp nhất cho thôn chúng ta phát triển, tiếp sau... Ta nói đơn giản một chút, ta đối với chính mình sau khi lên làm trưởng thôn đã có sự chuẩn bị!”

Sau đó, La Táp bắt đầu diễn giảng đến hơn nửa giờ mới kết thúc. Than thở nhìn La Táp tài giỏi có thừa đang diễn giảng, Lý Dật không khỏi âm thầm kêu khổ, người này thật sự là một nhân tài, rất hiểu biết về Huyền Thạch thôn. Suy nghĩ về phương hướng phát triển cũng phi thường ổn thỏa, thật sự rất thích hợp với thực tế tình huống của Huyền Thạch thôn bây giờ. Duy nhất quá mức bảo thủ đó là đánh giá tình hình khủng hoảng của thôn lúc này, quá cầu toàn, cứ như vậy, tốc độ phát triển của cả thôn sẽ phi thường chậm.

Trong lúc hần đang suy nghĩ thì La Táp đã kết thúc bài diễn giảng của mình, mỉm cười với mọi người nói: “Tốt lắm, bài diễn giảng của ta đến đây là kết thúc. Ta cuối cùng chỉ nói một câu, ta không phải nhất định làm trưởng thôn, bởi vì đối với ta mà nói đây thật sự là một sự khổ cực, bất quá... Vì dẫn mọi người bước đi đến giàu có, La Táp ta nguyện ý vì tập thể hi sinh hết thảy!”

Ba ba ba...

Sau khi gã phát biểu xong, tất cả các thôn dân đều nhiệt liệt vỗ tay. Đối với phương hướng phát triển vừa rồi của La Táp, hần có thể chỉ ra rất nhiều điểm hạn chế, mặc dù bây giờ nói ra sợ rằng khó được mọi người đồng ý và bị mọi người coi là bôi lông tìm vết, đó không phải là điều mà Lý Dật muốn chứng kiến vào lúc này!

Tiểu Dật!

Phía sau, Du Du lo lắng nhìn ta kêu lên một tiếng, mỉm cười nhìn nàng lắc đầu làm cho nàng bớt lo lắng, hết thảy đều nằm trong bàn tay Lý Dật, cứ cho họ đắc ý một hồi đi!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Như Hà Giải Quyết

Tốt lắm!

Lúc tiếng vỗ tay của mọi người đã bắt đầu hạ xuống, Lý Dật mới đứng dậy thành thật nói: “Diễn giảng của La Táp tiên sinh thật sự rất đặc sắc, người đối với thôn này đều rất hiểu rõ, đối với tình huống của các hộ gia đình đều rành mạch nói rõ, đối với phương hướng phát triển của cả thôn cũng rất vững chắc. Ta không thể không nói điều này đối với mọi người thực sự rất tốt, đáng để mọi người kính trọng, mọi người hãy cho La Táp tiên sinh một tràng pháo tay nữa nào!”

Xôn xao...

Một lần nữa tiếng vỗ tay nhiệt liệt lại nổ lên. Hài lòng nhìn mọi người đang điên cuồng vỗ tay, hần không khỏi cười thầm, tà nhãn hướng về người cuối cùng tham gia ứng cử trưởng thôn quét qua. Lý Dật sờ dĩ nói như vậy, làm như vậy, đúng là buộc gã cuối cùng này phải ra tay!

Người này là Mã Lý Áo. Từ tư liệu của Du Du cung cấp cho hần, người này âm hiểm xảo trá, tâm kế thâm sâu, làm việc can đảm can trọng cũng như rất âm độc. Đề đạt được mục đích không tiếc hết thảy sử dụng thủ đoạn, là một trong những người cạnh tranh chức vị trưởng thôn!

Hừ!

Quả nhiên, đúng như Lý Dật dự đoán. Nhìn thấy chuyện phát triển đến lúc này, Mã Lý Áo rút cuộc cũng hết cả kiên nhẫn, tâm kế của Mã Lý Áo hết sức rõ ràng, không thể để chuyện này tiến xa hơn được nữa. Nói cách khác, sợ rằng lúc hần diễn giảng thì trong lòng mọi người đã định ra trưởng thôn rồi!

Nghe được tiếng hừ lạnh của Mã Lý Áo, tất cả mọi người đều ngẩn người ra, sau đó... Tiếng vỗ tay cũng dần dần ngừng lại mà ngay cả La Táp cũng nhũn mảy bất mãn, gã biết rất rõ rằng đương trường chỉ còn Mã Lý Áo có khả năng cạnh tranh chức vị trưởng thôn với mình!

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đã tập trung chú ý vào mình, Mã Lý Áo cười cười nhìn La Táp, âm độc nói: “La Táp tiên sinh nói thật hay a, bắt quá... Lời nói hay thật sự vô nghĩa, phương hướng phát triển của ngươi quá bảo thủ. Nếu như ngươi ngồi vào vị trí trưởng thôn, mọi người cả đời vẫn chỉ nghèo đói mà thôi!”

Nói tới đây, Mã Lý Áo nhanh chóng chuyển hướng về phía mọi người, phần nộ quát: “Mời các ngươi nói cho ta biết, nếu như dựa theo phương hướng phát triển của tiên sinh La Táp, như vậy vào lúc các vị còn sống, Huyền Thạch thôn có thể trở nên cường thịnh sao?”

Này...

Đối mặt với vấn đề của Mã Lý Áo, tất cả mọi người đều chần chờ. Phương hướng phát triển của La Táp tiên sinh là tuyệt đối chính xác, điểm này không có người nào nghi ngờ nhưng là phương hướng của gã, chú ý nhất là mấu chốt của vấn đề phải vài chục năm, thậm chí là trăm năm sau, mà khi đó... Những người có mặt ở đây sợ rằng không ai còn sống nữa, mà như vậy thì tất cả mọi người bây giờ vẫn tiếp tục cuộc sống nghèo khổ!

Mọi người đều là như thế, trước hết phải nghĩ tới bản thân mình, chính mình đã chết rồi thì ai quản tương lai làm cái gì! Cho dù là phương hướng của La Táp thành công nhưng là bọn họ cũng vô duyên thụ hưởng. Nói như vậy, phương hướng của La Táp mọi người vẫn ủng hộ chứ?

Than thở nhìn lại Mã Lý Áo, người này quả thật đủ âm hiểm, gã đã thành công trong việc hướng suy nghĩ của mọi người trở thành ích kỉ. Chính mụon điểm này đã làm cho lòng tin của tất cả mọi người đối với phương hướng của La Táp bị dao động, mặc dù không quyết định cho chiến thắng nhưng là đã mở ra một thế cục có lợi cho bản thân, tâm kế của người này thật sự rất âm trầm a!

Nhìn thấy cục diện tốt đẹp này, Mã Lý Áo tự nhiên không chịu bỏ qua, từng bước ép sát nói: “Trước khi La Táp tiên sinh diễn giảng, hỏi qua mọi người mấy vấn đề, như vậy... Hiện tại ta cũng có mấy vấn đề cần hỏi mọi người một chút!”

Cười hắc hắc, vóc người thấp bé, mỏ nhọn tai khỉ chính là Mã Lý Áo tiếp tục nói: “Ta xin mọi người nói cho ta biết, ai ở Huyền Thạch thôn giàu có nhất? Huyền Thạch thôn ai kiếm tiền giỏi nhất? Huyền Thạch thôn ai dẫn đầu về kinh tế? Huyền Thạch thôn ai là người biết đồ vật gì đáng phát triển nhất!”

Đối mặt với những vấn đề này của Mã Lý Áo, con mắt đám thôn dân đều sáng lên. Mặc dù không có người trả lời gã nhưng là vẻ mặt của mọi người đã trả lời vấn đề này rồi, người kia nhất định là Mã Lý Áo!

Mã Lý Áo không hề để ý rằng mọi người không ai trả lời mình, dù sao gã cũng biết rằng đó là ai. Tới tận bây giờ mới được chú ý, ở trong thôn lại càng không có uy vọng gì cho nên tự nhiên không có ai trả lời gã. Nhưng là Mã Lý Áo biết, chỉ cần mọi người bắt đầu động tâm, thắng lợi trong lần ứng cử này của gã sẽ không còn xa nữa!

Có chút gật đầu, Mã Lý Áo hài lòng với ánh mắt của đám thôn dân đang nhìn mình, không chịu bỏ qua cơ hội tốt đẹp này, Mã Lý Áo tiếp tục nói: “Nếu ta lên làm trưởng thôn, ta không dám hứa hẹn gì nhưng là ta có thể cam đoan, mọi người rất nhanh chóng có thể giàu lên, tiếp theo... Ta sẽ nói ra phương hướng phát triển một cách đơn giản nhất!”

Một giờ tiếp theo, Mã Lý Áo nói không dừng miệng, “bắn như súng liên thanh”. Than thở nhìn tên mỏ nhỏ tai khỉ này, Lý Dật không thể không thừa nhận người này có khả năng gây kích động quần chúng. So với hần giòi hơn rất nhiều, cùng với gã so sánh thì hần chỉ là một học sinh tiểu học. Mã Lý Áo làm ăn buôn bán đã lâu nên khả năng kích động đã trở thành bản năng, biến thành một loại nghệ thuật. Ở bài diễn giảng của gã ngay cả Lý Dật cũng không có cách nào ngoài ủng hộ tất cả. Nếu như hần là thôn dân chỉ sợ hần cũng sẽ bầu cho Mã Lý Áo trở thành trưởng thôn, hơn nữa là mong càng nhanh càng tốt, bởi vì hần chính là người mà mọi người đang hi vọng, làm cho mọi người cảm thấy tương lai tốt đẹp trước mắt a!

Tốt!

Mã Lý Áo hưng phấn cuồng tiếu một hồi, ha ha cười nói: “Diễn giảng của ta tới đây là hết. Tóm lại một điểm, chỉ cần Mã Lý Áo ta lên làm trưởng thôn, ta cam đoan mọi người sẽ rất nhanh có thể giống ta, trở nên giàu có, đây là hứa hẹn của ta đối với mọi người!”

Tốt! Tốt! Tốt...

Đối mặt với diễn giảng của Mã Lý Áo, tất cả các thôn dân không cần hần cổ động đề cử nhiệt vỗ tay, hò hét ầm ĩ. Bây giờ ai nói cũng chẳng quan tâm nữa, tất cả trở nên điên cuồng.

Hừ!

Trong tiếng vỗ tay rào rào, La Táp lạnh lùng hừ một tiếng, sự uy nghiêm của hần bị giảm thấp. Tất cả thôn dân rốt cuộc ý thức được đây là buổi tranh luận, mọi người nhanh chóng ngừng vỗ tay, một đám âm thầm lè lưỡi. Vô luận tuyên ai làm trưởng thôn bây giờ đều có nghĩa là không đề La Táp có chút mặt mũi nào, dù sao! La Táp cũng là người có uy vọng nhất trong thôn.

Lạnh lùng nhìn Mã Lý Áo, La Táp âm trầm nói: “Mã Lý Áo, ta thừa nhận những gì mà ngươi vừa nói rất có tính hấp dẫn, nhưng là ngươi có nghĩ tới không, một khi ngươi phương hướng của người phát triển ngoài ý muốn, như vậy toàn thôn sẽ bị ngươi đưa tới đâu chứ?”

Nói tới đây, La Táp uy nghiêm nhìn về phía thôn dân, ngưng trọng nói: “Mọi người đều phải biết, một khi phương hướng phát triển của Mã Lý Áo tiên sinh thất bại, chẳng những không được một xu nào mà còn phải gánh trên lưng một khoản nợ lớn. Nếu như có khả năng trả thì không nói chỉ sợ là toàn

bộ thôn chúng ta đều trở thành nô lệ, mọi người phải biết rõ điều này chứ!”

Nói tới đây, La Táp có hơi dừng lại một chút sau đó tiếp tục nói: “Ta thừa nhận, cùng với phương pháp của Mã Lí Áo tiên sinh đưa ra thì kế hoạch của ta hơi thận trọng hơn một chút, nhưng đây là phương pháp phát triển ổn thoả nhất, mới là thích hợp nhất đối với chúng ta. Mọi người không nên mạo hiểm bởi vì nếu thất bại thì chúng ta không có khả năng dậy nổi nữa!”

Quay mặt về phía La Táp, nhất thời... Tất cả mọi người trở nên trầm mặc, tất cả mọi người đều biết, phương pháp phát triển của Mã Lí Áo rất là hấp dẫn mọi người. Có thể làm mọi người trong một thời gian ngắn trở nên giàu có, nhưng là theo phương pháp này lâu dài sợ rằng rất nguy hiểm. Giống như một người đi qua vách núi trên một sợi dây, trượt chân cái sẽ ngã tan xương nát thịt!

Nhìn thấy La Táp chỉ nói mấy câu mà muốn phá huỷ sức cố gắng của mình, Mã Lí Áo âm thầm hận, bất quá hắn không thể không thừa nhận tất cả những gì La Táp nói đều là sự thật. Buôn bán chính là như vậy, người muốn có nhiều tiền thì phải có đảm lượng cao, muốn bay cao mà không phải phiêu lưu mạo hiểm, vậy chỉ là nằm mơ thôi!

Bất quá, đối với nghi vấn của La Táp, trong tâm của Mã Lí Áo âm thầm đã có sự chuẩn bị. Trước khi diễn giảng gã đã có nghĩ tới vấn đề này rồi, mặc dù bị động nhưng là tuyệt đối không có khả năng thắng được gã.

Nghĩ tới đây, Mã Lí Áo nhếch mép cười nói: “Trước kia, có rất nhiều bằng hữu muốn cùng ta làm ăn mua bán, ở đây có rất nhiều người đều đã cầu xin ta nhưng là ta đều không có đáp ứng, dù sao... Ta không có cái nghĩa vụ kia!”

Dừng một chút, Mã Lí Áo tiếp tục nói: “Nếu như ta lên làm trưởng thôn, sự việc lớn như vậy tự nhiên sẽ là chuyện của ta. Mọi người đều có lợi, ta cũng có lợi, cho nên... Ta nhất định sẽ dẫn dắt mọi người đi trên con đường trở nên cường thịnh!”

Nói tới đây, Mã Lí Áo vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, lạnh lùng nhìn mọi người nói: “Hiện tại ta muốn hỏi các vị một chút, lúc đầu các người tại sao lại muốn cầu ta? Chẳng nhẽ các người không biết việc buôn bán là rất mạo hiểm sao? Vì nguyên nhân gì mà các người tới gõ cửa nhà ta?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Vô Giải Chi Đề

Không đợi người khác trả lời, chính Mã Lí Áo mở miệng nói: “Không sai, là bởi vì mọi người tin tưởng Mã Lí Áo ta, lại nói dường như rất nguy hiểm nhưng là Mã Lí Áo ta đã thành công, ở chỗ này ta có thể nói cho mọi người biết, kì thật... Điều này chỉ làm cho người nghe sợ hãi nhưng là chỉ cần sử dụng tốt, tuyệt đối sẽ không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì. Mã Lí Áo ta chính là bằng chứng thuyết phục nhất!”

Lạnh lùng âm hiểm nhìn mọi người, Mã Lí Áo quả quyết nói: “Hiện tại chuyện này đã rất rõ ràng, nếu muốn ngày mai có cuộc sống giàu có, như vậy tuyên ta, nếu muốn tiếp tục cuộc sống nghèo khó thì tuyên La Táp. Mọi người mau chóng quyết định đi!” Nói xong lời này, với vẻ mặt bất cần Mã Lí Áo ôm lấy song chương nhàn nhả hát một tiểu khúc, tựa như đối với ngôi vị trưởng thôn hoàn toàn không thêm để ý tới.

Nhất quân!

Nhìn vẻ mặt tự đắc của Mã Lí Áo, hắn biết... Mã Lí Áo đã thắng La Táp một quân cò, mà một quân này chính là sát tử đối phương. Vô luận La Táp nói như thế nào đều đã không còn khả năng thay đổi chủ ý của mọi người nữa. Sự thật giống như lời Mã Lí Áo nói, nếu muốn giàu có phải chọn Mã Lí Áo, nếu như tuyên La Táp thì mọi người chỉ có thể tiếp tục cuộc sống nghèo khó mà thôi!

Ba ba ba...

Lúc này đây, Lý Dật một lần nữa là người đầu tiên vỗ tay. Bất quá lúc này đây, tất cả mọi người đang lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, chưa người nào theo hắn vỗ tay ủng hộ...

Nhưng là hắn vốn không muốn là người đầu tiên vỗ tay, một bên vỗ tay, một bên thờ dài nhìn Mã Lí Áo nói: “Phương thức phát triển của Mã Lí Áo tiên sinh thực sự là hấp dẫn người ta a, ngay cả ta cũng muốn nhanh chóng cùng người đi làm ăn buôn bán, về phần hơi nguy hiểm thì nơi nào chả có nguy hiểm chứ? Ngồi ở trong nhà cũng có thể bị một hòn đá từ trên trời rơi xuống đập bể đầu mà chết, bất tất phải lo ngại làm gì!”

Nói tới đây, Lý Dật hướng La Táp tiên sinh nhìn lại, tiếp tục nói: “Nhưng là với phương pháp phát triển của La Táp tiên sinh cũng không thể bỏ qua à, đó là phương thức ổn thoả nhất, thích hợp nhất để phát triển. Mặc dù mọi người không thể ngay lập tức giàu có được nhưng là trăm năm sau, từ tôn hậu đại của Huyền Thạch thôn nhất định có thể trở nên phồn vinh hưng thịnh, làm thế nào để chọn lựa bây giờ chứ?”

Theo lời của Lý Dật, mọi người không khỏi âm thầm gật đầu, dù sao... Hắn cũng nói ra mâu thuẫn trong lòng mọi người, cũng có thể nói, hắn là đã cố ý dẫn tư tưởng của mọi người đi theo suy nghĩ này.

Nhưng là!

Đột nhiên dừng lại một chút, hắn tiếp tục nói: “Nhưng là! Tất cả mọi người đều biết, trưởng thôn chỉ có một người, cho nên... Mọi người chỉ có thể tuyển ra người thích hợp nhất để làm trưởng thôn mà thôi, quyết định như thế nào đều ở trong tay mọi người!”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại, bọn họ đều biết rằng thời khắc quyết định đã tới, ai là trưởng thôn rất nhanh tại đây sẽ được tuyên bố...

Tiểu... Tiểu Dật!

Hoàn toàn không biết Lý Dật đang làm cái trò quỷ gì, Du Du không khỏi lo lắng túm túm góc áo của hắn, nhẹ nhàng kéo trở lại. Hắn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trơn mềm của Du Du, nhất thời, Du Du e lệ định rút bàn tay nhỏ bé lại hoàn toàn quên mất mình muốn hỏi điều gì.

Quay đầu lại, đối với Du Du cười cười, hắn tiếp tục nói: “Phương pháp phát triển của La Tập tiên sinh cùng với cách thức phát triển của Mã Lí Áo tiên sinh đều có đặc sắc riêng. Có thể nói là hai người đưa ra những phương pháp rất hay, ta tin tưởng... Mọi người đều giống ta, đều rất khó đưa ra lựa chọn cho bản thân mình!”

Dừng một chút, hắn nhìn nhìn hai người La Tập cùng Mã Lí Áo rồi sau đó tiếp tục nói: “Hiện tại ta nghĩ mọi người nên biểu quyết một chút. Dựa vào biểu hiện của hai người vừa này có lẽ không đủ để cho các người đưa ra quyết định, thỉnh mọi người giờ tay chân để hiểu rõ thêm!”

Theo lời của hắn, đám thôn dân do dự một chút, sau đó... Một cánh tay đưa lên, chuyện chính là như vậy, chỉ cần một người dẫn đầu thì kế tiếp tự nhiên thuận lợi thành chương. Cơ hồ tất cả thôn dân đều giơ cao tay, chỉ có một người cá biệt không giơ tay, chỉ lạnh lùng quan sát hết thấy.

Gật đầu hiểu rõ, Lý Dật chuyển hướng về hai người ứng cử, nhún vai, vẻ mặt rất bất đắc dĩ nói: “Nếu tất cả mọi người cho rằng tại phương diện này các người khó có thể phân ra cao thấp, vậy chúng ta không thể làm gì khác hơn là làm một bài khảo thí khác, thế nào? Các người có tự tin tiếp nhận tranh luận hay không?”

Những lời này, hắn là muốn hỏi La Tập, với sự tôn nghiêm cũng như kiêu ngạo của lão là tuyệt đối sẽ không trốn tránh khiêu chiến. Hơn nữa vừa rồi họ đấu một ván kì thật lão hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, có thể có cơ hội để hoà nhau, chỉ có thắng ngược mới không đáp ứng a!

Quả nhiên, La Tập ngạo nghễ ngẩng đầu ngang nhiên nói: “La Tập ta cho tới bây giờ không ngại tranh luận. Có vấn đề gì, cứ việc hỏi tự do, chỉ cần là có liên quan tới công việc của trưởng thôn, ta sẽ không trốn tránh mà sẽ trả lời thoả đáng!”

Cười cười hài lòng, nếu La Tập đã đáp ứng vậy thì Mã Lí Áo cho dù không đáp ứng cũng không được. Nói cách khác, nếu làm như vậy không phải là gã sợ La Tập sao? Một khi tạo cho mọi người ấn tượng này, sợ rằng lần tuyển cử này còn ý nghĩa gì nữa!

Quả nhiên, vẻ mặt Mã Lí Áo có chút sầu khổ gật đầu, mặc dù không muốn tham gia một lần nữa, nhưng là điều này không phải do hắn quyết định nữa rồi! Liếc mắt nhìn Lý Dật một cái đầy oán giận, gã cùng Lý Dật đều minh bạch rằng cục diện này một tay Lý Dật dựng lên, nếu như bây giờ để mọi người trực tiếp tuyển cử mà nói thì Mã Lí Áo đã có thể trở thành trưởng thôn rồi!

Tốt!

Quát một tiếng, Lý Dật hướng tới tất cả thôn dân, cao giọng nói: “Mới vừa rồi vấn đề kia là do ta nói ra. Mặc dù cũng là muốn mọi người biết nhưng là vì tránh cho ta cùng hai người tuyển cử những hiểu lầm đáng tiếc, đề tài kế tiếp, ta sẽ không ra đề!”

Dừng một chút, hai con mắt của hắn lướt nhìn qua tất cả thôn dân, nghiêm túc nói: “Đề tài kế tiếp, ta thấy mọi người nên cẩn thận suy nghĩ một chút. Có vấn đề gì so với kim tiền quan trọng hơn, càng hấp dẫn sự chú ý của các người, làm cho các người lo lắng, thì đưa ra vấn đề này để chất vấn hai người ứng cử, ai trả lời thật tốt thì người đó chính là trưởng thôn a!”

Nói tới đây, Lý Dật xoay người lại, nhìn hai người ứng cử chức vị trưởng thôn, thờ dài nói: “Ta chỉ có thể giúp các người tới đây thôi, cũng chỉ có như vậy, ta sẽ lập tức mang Du Du rời đi. Hai người các người đều rất tốt, ta thiết tình hi vọng một trong hai người có thể dẫn mọi người đi lên con đường cường thịnh!”

Dứt lời, hắn xoay người bước nhẹ tới cầm tay Du Du, cùng nhau hướng trong phòng đi đến, đứng lại tại cửa, hắn lạnh lùng nói: “Chuyện kế tiếp cùng ta không hoàn toàn không còn dính líu gì nữa! Chuyện của Huyền Thạch thôn, tự nhiên là do cư dân trong Huyền Thạch thôn quyết định!”

Àm!

Một tiếng trầm đục vang lên, cửa phòng trong tích tắc bị Lý Dật đóng lại, hắn nở nụ cười sáng lạn, nhất chiêu! Không sai... Lúc này đây, hắn đem cho toàn thể thôn dân, bao gồm cả hai vị tham gia tuyển cử một nan đề khó giải a!

Tiểu... Tiểu Dật!

Du Du lo lắng nhìn hắn, run run nói: “Người không phải nói, chúng ta lưu lại không đi sao? Người không phải nói, muốn thành tân trưởng thôn hay sao?”

Chẳng lẽ... Chúng ta thật sự phải rời đi sao?”

Mim cười lắc đầu, hần giải thích nói: “Tuyển cử lần này, kì thật ta chỉ là dẫn dắt mọi người mà thôi. Chỉ có khi nào bọn họ ý thức được rằng khi chúng ta rời đi thì sinh mạng của họ không được đảm bảo, như vậy họ mới vô điều kiện phục tùng ta!”

Đương nhiên, hần cũng có thể dựa vào thực lực, đương trường dùng vũ lực, có ai dám phản đối chứ? Cho dù có phản đối, hần cũng đương trường giết chết, cho đến khi không ai còn phản đối thì tự nhiên hần đã trở thành trưởng thôn rồi!”

A!

Nghe được lời của Lý Dật, Du Du không khỏi hoảng sợ bịt miệng lại, vẻ mặt không tin nhìn hần. Nhìn khuôn mặt nhỏ bé đang sợ hãi của Du Du, hần không khỏi lắc đầu thờ dài một tiếng nói: “Mặc dù ta không nói nhưng là nàng phải biết, ta cũng vậy. Là một vũ giả, đối với ta mà nói thì giết người thì chỉ là ý nghĩ muốn hay không thôi. Nói cách khác, nghĩ và làm là hai khái niệm bất đồng a!”

Nhìn lên nóc nhà, Lý Dật bất đắc dĩ nói: “Rất nhiều lúc, ta đều không có nào cách lựa chọn. Nếu muốn sinh tồn, nhất định phải như thế, làm một người nam nhân, phải tàn nhẫn. Không riêng gì đối với người khác tàn nhẫn mà với bản thân mình lại càng phải tàn nhẫn, chỉ có như thế, mới có thể đủ dũng khí để giết người, giết chết kẻ ngăn cản ta đi tới!”

Người! Người!

Nghe xong lời của Lý Dật, Du Du càng thêm sợ hãi, hần không nghĩ nàng ngây thơ đến thế, thờ dài lắc đầu nói: “Chẳng nhẽ những gì mà thôn các người gặp phải vẫn chưa làm cho người hiểu ra sao? Thế giới này chính là như vậy, người không giết người khác, người khác sẽ giết người. Muốn sống sót và có được sự tôn nghiêm chỉ có duy nhất một sự lựa chọn là phải giết người!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ngã Đích Kế Mưu

Nhìn thân hình đang run rẩy của Du Du, Lý Dật không khỏi nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve khuôn mặt trơn mềm như nước của Du Du, vỗ về nói: “Bất quá nàng không cần sợ hãi! Chỉ có đối với địch nhân ta mới tàn nhẫn còn đối với những thân nhân cũng như bằng hữu của ta, ta sẽ cẩn thận chiếu cố họ, người nàng lẽ không biết sao? Đó là lí do tại sao ta lưu lại đây a!”

Dưới sự vỗ về của hần, thần sắc Du Du lộ ra vẻ mê mang, nhưng là rất nhanh... Ánh mắt trong suốt của Du Du liền khôi phục như bình thường. Nàng rất rõ ràng, với bản lĩnh của Tiểu Dật nếu như muốn làm trưởng thôn, hoàn toàn không cần ở chỗ này. Chỉ cần hần thích, tùy tiện có thể tìm một thôn xóm có điều kiện tốt hơn, băng vào thực lực bản thân chính phục hết thấy, sở dĩ lựa chọn nơi này thật sự bởi vì bản thân nàng a!

Nhìn Tiểu Dật vỗ về mặt hói lồi, Du Du không khỏi cảm thấy xấu hổ, chính mình như thế nào lại sợ hãi Tiểu Dật chứ? Vô luận hần như thế nào ác độc, nhưng là ở trước mặt mình, hần ngay cả cao giọng nói chuyện cũng không hề a!

Thần trí khôi phục như bình thường, ý nghĩ của Du Du một lần nữa trở nên tích cực, khó hiểu nhìn hần nói: “Nhưng là hiện tại chúng ta đã tuyên bố không dính vào chuyện này, một trong hai người La Tập cùng Mã Lí Áo sẽ trở thành trưởng thôn a! Huynh trước mặt mọi người nói, muốn cùng ta rời đi, như vậy không phải chúng ta đánh mất đi cơ hội sao?

Mim cười nhìn Du Du, thật là một nha đầu thuần khiết a, nàng như thế nào có thể minh bạch được âm mưu quỷ kế này chứ? Bất quá... Lý Dật thích nàng chính là bởi điểm này a!

Nặng mũi Du Du một cái, Lý Dật cười nói: “Thật sự là một tiểu nha đầu ngốc a! Nàng suy nghĩ một chút, bởi vì quan hệ đối với nàng, ta đã giết chết lão đại của lũ hoả hoàng giáp. Hơn nữa ta còn biểu lộ ra, chỉ bởi vì quan hệ đối với nàng ta mới giết người, người khác ta sẽ không giết!”

Nhiều mảy đầy khó hiểu, Du Du nghi hoặc nói: “Huynh nói điều này thì ta biết, nhưng là như thế thì sao chứ? Còn những tên bỏ chạy thì sao? Chỉ cần có huynh ở lại đây, bọn chúng không có dũng khí quay lại đây!”

Trời a! Ta hiểu rồi...

Nói tới đây rốt cuộc Du Du cũng hiểu được, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hần nói: “Ta hiểu rồi! Hiện tại huynh nói bản thân phải đi, cũng chính là buộc mọi người nhớ tới uy hiếp đang rình rập ở bên ngoài. Một khi huynh đi, nhất định người có khả năng uy hiếp như vậy lũ hoàng giáp tất nhiên sẽ quay lại đây, chỉ

sợ dưới tham vọng của bọn chúng cả thôn từ nay về sau sẽ diệt vong!”

Mim cười gât đầu, Lý Dật nhẹ nhàng ôm lấy Du Du, hướng ghế bước tới, vừa đi vừa nói: “Sự thật chính là như vậy, ta chỉ đối với bọn họ nói rằng mình sau này sẽ không gặp bọn họ, cũng không có nói tới nguy cơ từ vong của cả thôn. Hơn nữa lúc ta nói vô cùng minh bạch, ta giết người chỉ vì quan hệ với nàng, những người khác ta sẽ không giết, cho nên...”

“Cho nên một khi huynh rời đi, bọn chúng sẽ không sợ hãi nữa mà đến đây trả thù. Không nhìn thấy huynh cũng như hiểu được huynh rằng sẽ không để ý tới bọn chúng có giết người trong thôn hay không, cho nên... Vì báo thù cho lão đại của bọn chúng, tất nhiên cả bọn sẽ chọn lựa đồ sát cả thôn, đúng không?” Vừa nháy nhót vừa nói, Du Du hoàn toàn không để ý tới những gì mình vừa nói.

Ai...

Thở dài một tiếng, Lý Dật trầm giọng nói: “Nàng hiện tại rốt cuộc cũng hiểu tại sao ta nhất định phải lưu lại chứ? Bằng hữu của nàng đều ở tại nơi này, nếu như họ chết sạch. Với tính cách của nàng, nhất định sẽ rất khó có thể quên đi!”

Tiểu Dật!

Nghe xong lời nói của Lý Dật, trong lòng Du Du không khỏi sinh ra ái mộ hẳn, thân thể kịch liệt run rẩy. Nhớ tới những gì mà bản thân vừa nói lúc nãy, nhớ tới hậu quả có thể xảy ra, Du Du không khỏi sợ hãi. Nếu có một ngày, nàng biết được rằng địa phương nơi mình lớn lên từ nhỏ bị người ta hoàn toàn huỷ diệt, nếu như nàng biết bằng hữu tốt nhất của nàng bị giết chết một cách tàn nhẫn, như vậy đối với nàng thật sự là một đả kích không thể tưởng tượng nổi!

Cảm động nhìn nam nhân hiện ngang trước mặt, nội tâm của Du Du tràn đầy cảm động. Không những vậy nam nhân trước mặt còn rất quan tâm chăm sóc nàng, vì chính nàng, bản thân hẳn phải nỗ lực rất nhiều. Những điều hẳn mất đi không hề được nói ra, chỉ khi nàng nghĩ tới mới có thể hiểu được, nguyên lai... Hẳn vì nàng mà suy nghĩ nhiều như vậy, lại làm ra rất nhiều việc!

Nghĩ tới đây, Du Du không khỏi cảm thấy run rẩy, nàng rất rõ ràng, rất hiểu được sự đơn giản của bản thân mình. Nói cách khác, nàng hiện tại biết đến cũng đã nhiều rồi, thật là làm cho người ta cảm động, nàng cũng không biết, trên người hẳn còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật đây?

Suy nghĩ một chút, vì chính mình, hẳn lựa chọn lưu lại, vì thế... Hẳn thật sự đã bỏ qua rất nhiều lựa chọn? Bỏ qua rất nhiều chuyện? Hẳn đưa ra quyết định này sẽ làm cho bản thân tổn thất như thế nào chứ?

Bàn tay Du Du run rẩy nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tiểu Dật. Cái gọi là người hướng chỗ cao đi tới, nước hướng chỗ thấp chảy qua, nhưng là hẳn vì chính mình lại cam tâm tình nguyện ở lại cái sơn thôn hẻo lánh này. Hẳn đến cùng tổn thất cái gì, sợ rằng ngay cả bản thân hẳn cũng không thể biết được, này tổn thất... Thật sự rất lớn!

Nhìn Tiểu Dật ở trước mắt, phút chốc nội tâm Du Du trào lên. Chưa từng có loại cảm giác này, mãnh liệt và mệnh mông thấm sâu vào trong lòng nàng giờ phút này... Nàng nguyện ý vì Tiểu Dật mà làm bất cứ chuyện gì, giờ phút này... Kết tinh của tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này tất cả đều hội tụ trên người Tiểu Dật! Giờ phút này... Không gì có thể so sánh cùng Tiểu Dật của nàng!

Nhẹ nhàng dìu Du Du ngồi lên ghế, hẳn không dám đối mặt cùng nàng. Ánh mắt nàng giống như có lửa, tản ra một loại quang mang mà hẳn không thể hiểu được, như loại tình cảm khắc cốt ghi tâm, ở dạng cảm giác trước mặt, hẳn đành lẫn trốn...

Lạch cạch... Lạch cạch... Lạch cạch...

Tiếng bước chân hỗn động ở ngoài cửa vang lên. Hẳn đang không biết nên làm như thế nào cho phải, đột nhiên khôi phục tinh thần, bước chân đã dừng lại ở trước cửa, hẳn vội vàng nói thầm vào tai Du Du: “Vi tương lai của chúng ta, cũng vì tương lai của Huyền Thạch thôn. Một lúc nữa ta sẽ nói một số lời không có hay ho gì, có lẽ sẽ làm nàng rất khó tâm, hi vọng nàng sẽ không bực vì điều đó mà sinh lòng hận ta. Nàng nên biết rằng tất cả những gì ta làm, hết thảy đều là vì nàng a!”

Cảm động nhìn Tiểu Dật, nam nhân này hết thảy đều vì mình mà lo lắng, mặc dù hẳn làm ra chuyện khiến bản thân bối rối nhưng là nàng tuyệt đối không trách cứ hẳn, tuyệt đối không bao giờ!

Đồng đồng đồng!

Tiếng đập cửa nặng nề vang lên, nghe thấy tiếng đập cửa, hẳn vội vàng sửa sang lại một chút quần áo, sắc mặt cũng trầm xuống, sau đó... Một tay ôm lấy Du Du ở trong lòng!

Nha!

Ngay lúc đó Du Du kêu lên đầy sợ hãi, hẳn đem nàng ngồi trên đùi mình, hai tay Du Du ôm chặt lấy thân thể hẳn, đồng thời lớn tiếng nói: “Ai a, vào đi, không... đừng tiến vào!”

Lý Dật nói một câu đầy “học vấn”, đầu tiên là làm cho đối phương tiến vào nhưng là sau khi đối phương đẩy cửa vào, hẳn lại nhanh chóng bác bỏ lời mình vừa nói, để cho bọn họ không tiến vào.

Lý Dật làm vậy là có dụng ý của mình, trong tích tắc cửa mở ra, hẳn minh bạch được rằng ngoài cửa là La Tật cùng Mã Lí Áo, cũng như tất cả thôn dân, rất tự nhiên... Bọn họ đồng thời nhìn thấy được hẳn cùng Du Du đang ôm ấp nhau.

Vội vàng buông Du Du ra, nha đầu này diễn kịch không phải là chuyên nghiệp nhưng là hiện tại chỉ cần nàng phản ứng như bình thường. Bị hấn ôm một cái, chưa từng trải qua loại cảm giác như này, Du Du nhất thời đỏ mặt, hấn liền buông lỏng tay, nàng chân tay luống cuống chạy vào phòng trong.

Hết thấy vừa rồi chỉ là diễn kịch mà thôi, bất quá chỉ là có một mình hấn diễn, hành động của Du Du vừa rồi chỉ là phản ứng bình thường thôi. Mặc dù vài ngày gần đây, khoảng cách giữa hấn và Du Du đã trở nên vô cùng gần gũi, nhưng là giữa bọn họ vẫn chỉ là cầm tay mà thôi, không hề có ôm ấp bao giờ. Vô luận đối với hấn hay là nàng, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ ôm nhau!

Ngơ ngác nhìn khuỷu tay trống rỗng, vẫn còn đó hương thơm thoang thoang trong không khí. Trong đầu hấn, vẫn còn giữ lại cảm giác mềm mại, đầy ý vị, cùng với cảm giác thoải mái vô cùng dị thường. Thật khó có thể tin được, chỉ là một cái ôm, lại đem đến cho hấn nhiều cảm xúc đến vậy. Thật sự không ngờ, ôm một người, cảm giác thật đẹp như thế!

Không cần phải giả vờ cũng như không cần phải đóng kịch nữa, sắc mặt của hấn xanh mét, tức giận nói: “Không biết vào phòng gõ cửa à? Không biết ta đang bề bộn việc sao? Không có việc gì nói thì rút ngay cho ta, ta không có thời gian hầu hạ các người!”

Đối mặt với sự không hề khách khí của hấn, tất cả mọi người sợ hãi cúi đầu, nhưng lại bất luận không có ai bước ra khỏi cửa. Trải qua suy nghĩ lúc này, bọn họ hiện tại đã rất rõ ràng, một khi người trẻ tuổi này rời đi, bọn họ một đám liền chết không có chỗ chôn! Vô luận như thế nào cầu khẩn, bọn họ đều phải giữ người tuổi trẻ này lại, cứu bọn họ một mạng! Cùng với tính mạng so sánh thì tất cả đều chỉ là nhảm nhí mà thôi, ngay cả mạng sống cũng không còn thì nhiều tiền làm gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Dục Nghênh Hoàn Cự

Nhìn đám thôn dân không chịu rời đi, mặc dù Lý Dật biết lý do tại sao lại như vậy nhưng là ra về nói: “Các người nhiều người như vậy đứng ở trước cửa làm gì vậy? Ta đã nói rồi, ta không có nhiều thời gian như vậy để hầu hạ các người!”

Này...

Nghe được lời của hấn, La Tật cùng Mã Lí Áo không khỏi liếc mắt nhìn nhau, sau đó... La Tật với vẻ mặt nghiêm túc bước lên vài bước, cung kính khom mình thì lễ nói: “Thiên... Thiên thần các hạ, ta đại biểu cho toàn thể thôn dân, khẩn cầu ngài lưu lại, cứu toàn bộ Huyền Thạch thôn một mạng, ta van xin ngài...”

Cái gì!

Mặc dù tất cả Lý Dật đều đã đoán được rồi nhưng là hấn vẫn cảm thấy sự kinh ngạc nhảy dựng lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn La Tật nói: “Luu... Lưu lại? Người là nói, vì sinh mạng không đáng một đồng của các người, muốn ta đường đường một thiên thần ở lại cái sơn thôn “chó ăn đá, gà ăn sỏi” này sao? Các người bị điên rồi!”

Nghe xong lời của Lý Dật, nét mặt vốn đã già nua của La Tật ửng đỏ lên. Nhưng là lão vẫn rất rõ ràng này tuyệt đối là lời nói rất chân thật. Trên cả đông đại lục cùng loại với Huyền Thạch thôn, với hai trăm hộ nhân khẩu sợ rằng phải có đến mấy trăm vạn cái. Chưa thấy ai muốn ở chỗ này cả, mà ngay cả những người trẻ tuổi của Huyền Thạch thôn đều là muốn rời khỏi Huyền Thạch thôn, đi ra ngoài phát triển, càng huống chi là Lý Dật cao thâm khó lường này!

Mặc dù biết rõ là như thế nhưng La Tật cùng toàn thể thôn dân không thể không khẩn cầu. Chuyện này rất rõ ràng, chỉ có người trẻ tuổi trước mặt này mới có thể cứu được tính mạng bọn họ. Một khi hấn rời đi, như vậy cả Huyền Thạch thôn chắc chắn sẽ bị hủy diệt, đây chính là chuyện rõ ràng như ban ngày!

Hơn nữa, mới vừa rồi lúc Lý Dật rời đi, tất cả thôn dân theo lời nói của hấn mà suy nghĩ khảo đề tiếp theo đối với hai vị ứng cử trưởng thôn – như thế nào có thể bảo vệ an toàn cho Huyền Thạch thôn. Nếu như ngay cả an toàn còn không được đảm bảo thì vô luận nhiều tiền như thế nào đều chẳng qua là phục vụ cho đạo tặc mà thôi! Không giàu có thì không sao nhưng một khi trở nên giàu có, sợ rằng chỉ là làm cho đạo tặc ghé thăm Huyền Thạch thôn càng nhiều thêm. Dưới tình huống này, phương hướng phát triển của hai vị ứng cử trưởng thôn bất quá chỉ là trò đùa mà thôi.

Đối mặt với vấn đề an toàn mà đám thôn dân đưa ra, hai người ứng cử trưởng thôn cũng là La Tật và Mã Lí Áo đều ngậm miệng không nói được điều gì. Đây căn bản là một nan đề khó giải quyết, nếu có biện pháp giải quyết thì lão trưởng thôn sớm đã giải quyết rồi, còn chần chờ tới bây giờ sao?

Mọi người cũng là suy nghĩ lo lắng, thuê dong binh đoàn (lính đánh thuê) đến đóng quân ở đây, nhưng là... Muốn phòng ngừa nhiều như vậy đạo tặc sợ rằng ít nhất phải thuê trăm người của dong binh đoàn mới có thể. Cả Huyền Thạch thôn dân cư mới có chưa tới bốn trăm năm mươi nhân khẩu, căn bản là không thể nuôi nổi bất cứ một dong binh đoàn nào!

Chuyện đã đi vào ngõ cụt, biện pháp cuối cùng cũng nghĩ ra cũng không thực hiện được. Cuối cùng có người nghĩ tới Lý Dật, chỉ cần hắn đồng ý lưu lại, chỉ cần lưu lượng của một mình hắn, liền có thể trấn nhiếp được đám đạo tặc chung quanh. Cứ như vậy, phương pháp phát triển của hai vị trưởng thôn mới có thể áp dụng được, cho nên... Dưới sự dẫn đầu của hai vị trưởng thôn, cả đám đi tới trước cửa phòng Lý Dật, vì thế nên mới có một màn lúc này.

Nhìn vẻ mặt già nua biến thành màu gan heo của La Táp, Lý Dật không khỏi thờ dài một tiếng, chậm rãi ngồi xuống ghế, bình tĩnh nói: “Ta biết các người thực sự rất khó xử, nhưng là... Muốn ta vì các người, bản thân lại muốn vậy khốn ở cái tiểu sơn thôn này, ta thật sự làm không được, cho nên... Các người làm ơn đừng làm khó ta! Tất cả mọi người hãy đi đi, đối với chuyện của các người, xin thứ cho ta bất lực!”

Dứt lời, hai mắt hắn chậm chậm nhắm lại, hắn biết... Bọn họ sẽ không lùi bước, bởi vì lùi bước chính là tử địa, sự lựa chọn duy nhất của bọn họ chính là không tiếc hết thân mạng ở lại!

Bụp... Bụp... Bụp...

Quả nhiên, một loạt âm thanh trầm thấp vang lên, qua đôi mắt nhắm hờ hắn nhìn thấy tất cả thôn dân lẫn hai vị ứng cử trưởng thôn đang ở trước mặt hắn quỳ xuống, vô cùng thành kính quỳ trên mặt đất.

Lúc này đây, Mã Lí Áo mở miệng nói: “Thiên thần các hạ tôn quý! Thỉnh ngài tiếp nhận sự thành kính của các con dân, cầu khẩn ngài che chở cho con dân của mình. Chúng ta sẽ trở thành những con dân trung thành nhất của ngài, vĩnh viễn không phản bội ngài!”

Chậm rãi mở mắt, khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười, chuyện chính là như vậy mới ổn thỏa, nếu muốn dành được, trước hết phải cho đi. Hắn nghĩ mình sẽ trở thành trưởng thôn nhưng là hết lần này đến lần khác tổ chức cho mọi người tuyển chọn trưởng thôn. Cứ như vậy, tất cả mọi người sẽ không hoài nghi hắn có ý định trở thành trưởng thôn.

Về phương diện khác, mặc dù hắn rất muốn ngồi vào chiếc ghế trưởng thôn kia, nhưng là... Hết lần này đến lần khác hắn không hề có mở miệng, mặc dù hắn có thể cường hoành để trở thành trưởng thôn nhưng là hiệu quả so với bây giờ là hoàn toàn trái ngược. Bức bách mặc dù cũng có thể trở thành trưởng thôn nhưng là khiến cho mọi người mâu thuẫn cũng như phản kháng hắn, chính là tương lai hắn quản lý cũng như kiến thiết gặp bất lợi.

Mặc dù Lý Dật rất muốn trở thành trưởng thôn nhưng là hắn hết lần này đến lần khác muốn mọi người yêu cầu mình, hơn nữa... Cho dù cầu hắn, hắn cũng sẽ không đáp ứng, rất dễ dàng có được thứ gì đó thì sẽ không biết coi trọng nó.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi lắc đầu, khinh thường nói: “Các người thật sự cho rằng, thuần phục ta một cách vô điều kiện là có thể lưu ta lại đây sao? Vậy sao các người không thử đi mời một dong binh đoàn đến đây, có lẽ các người làm như thế sẽ có một dong binh đoàn tình nguyện đóng quân ở đây bảo hộ các người đó!

Này...

Những lời hắn vừa nói ra tất cả mọi người đều không nói được gì. Sự thật chính là như vậy, cho dù bọn họ nguyện ý làm như vậy nhưng là khẳng định không có bất cứ dong binh đoàn nào nguyện ý tới nơi này, một tia hi vọng cũng không có! Có dong binh đoàn nào lại nguyện ý đến đóng quân ở một cái sơn thôn hẻo lánh như này chứ? Nơi này có gì đáng để người ta chú ý sao?

Nhìn cả đám thôn dân lặng yên quỳ ở dưới mặt đất, hắn thờ dài một tiếng nói: “Các người hẳn là hiểu được, chỉ cần ta nguyện ý, ta có thể trở thành một trưởng thôn hoặc là chủ nhân của một trấn bất kì, bọn họ đối với ta cũng là thuần phục vô điều kiện, nhưng là... Ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy, các người phải biết rằng, một khi đem chính mình cột tại nơi nào đó, như vậy... Tiền đồ của ta coi như là kết thúc! Ở cái sơn thôn vừa nghèo lại vừa hẻo lánh như này, có cái gì đáng để hi vọng chứ?”

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, đối với lời nói của hắn, tất cả mọi người đều là không có bất cứ lí do nào để đưa ra. Sự thật chính là như vậy, có cái gì để bọn họ phản bác chứ? Trong nhất thời... Tâm tư tất cả thôn dân đều trầm xuống, bóng ma tử vong chậm rãi bao phủ ở trong lòng mỗi người.

Chậm rãi đứng dậy, hắn trầm giọng nói: “Tốt lắm, tất cả mọi người trở về đi thôi, mặc dù ta rất đồng tình với tình cảnh của các người nhưng vẫn là câu nói trước kia của ta, về chuyện này, xin thứ cho ta bất lực!”

Ồ...

Chuyện tới mức này, tất cả mọi người đều biết, hi vọng cuối cùng của bọn họ đều đã tan biến. Trong nhất thời, hiện trường mọi người khóc ồ lên, ngay cả La Táp cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng lên trời, hai mắt biến thành màu đỏ. Đối với bi kịch sắp xảy ra, lão cảm thấy tức giận rồi sau đó là cảm giác bất lực.

Mã Lí Áo run rẩy quỳ gối ở đó, ngẩng mặt nhìn trước mắt chính mình đối với chức vị trưởng thôn còn đầy dục niệm. Nhưng là hiện tại rốt cuộc hắn cũng biết, chức vị trưởng thôn này hắn không thể nào ngồi được. Một khi hắn ngồi lên chức vị này, đạo tặc một lần nữa sẽ quay trở lại đây, người thứ nhất gặp nạn chính là gã!

Nhớ tới tràng diện lão trưởng thôn bị một kiếm đoạn đầu, cảnh tượng máu tươi phun ra, Mã Lí Áo cảm thấy sợ hãi. Đây là cực hạn của bản thân gã, đối diện với tử vong, ai có thể bình tĩnh được chứ?

Nhìn một đám thôn dân bắt đầu khóc, Lý Dật không khỏi lãnh huyết cười cười, xoay người đi về phía phòng trong, kế tiếp... Đây là lúc để Du Du xuất hiện, hẳn phải để cho nàng xác lập địa vị bản thân. Không ai có thể không tôn kính nàng, nếu nói cả thôn còn một đường sống, như vậy... Tuyệt đối là Du Du nắm trong tay con đường duy nhất này, tất cả mọi người đều hiểu được điểm này!

Dật...

Nhìn thấy hần tiến vào, Du Du ôn nhu chào đón, lo lắng nhìn hần nói: “Cho tới bây giờ, ta mới rút cuộc hiểu được, ý nghĩa của người đối với Huyền Thạch thôn. Du Du cầu xin người, nhanh nhanh đi đáp ứng mọi người, đừng làm cho bọn họ khổ sở hơn nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Vi Tình Chấp Trứ

Thương tiếc vuốt mái tóc Du Du, nếu như nói rằng nàng có khuyết điểm thì đó chính là do nàng quá thiện lương. Biết rõ hần nhất định sẽ lưu lại nhưng nàng ngay cả làm cho đám thôn dân thống khổ cũng không nỡ. Đây chính là các bước của một quá trình, chỉ trong tình huống được cứu những lúc tưởng như sắp chết mới có thể cảm giác tới được ơn cứu mạng quý giá ra sao. Nếu như mới khó khăn một chút đã được cứu, như vậy ơn cứu mạng rất nhanh sẽ quên lãng đi!

Bất quá, bộ dáng thiện lương của Du Du đối với sự thống khổ của đám thôn dân rất giống nhau. Không nỡ để nàng khổ sở như vậy, Lý Dật liền bỏ qua ý nghĩ tiếp tục hành hạ đám thôn dân, ôn nhu nói với Du Du: “Được rồi! Nếu người đã nói như vậy, ta chẳng lẽ vẫn còn có thể nói “không” được sao? Hết thấy ta đều làm vì người, người chính là không nên tiếp tục như vậy nữa. Người ra nói với bọn họ đi!”

Ta?

Du Du không thể tin chỉ vào tai của mình, nàng như thế nào cũng không có nghĩ đến Lý Dật lại để nàng đi làm chuyện này. Trong lúc nhất thời, nàng cảm thấy bị đá kích.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Du Du, hần không khỏi cười nói: “Không nên quá kinh ngạc, ta làm như vậy chính là muốn gây dựng hình tượng cho người. Nếu nói ta nắm được sự tồn vong của Huyền Thạch thôn, như vậy người chính là người nắm giữ con người ta. Tất cả mọi người phải ý thức được điều này, tất cả mọi người phải kính trọng người. Ta tuyệt đối không cho phép một ai đối với người bất kính, nói cách khác, ta đem bọn họ vứt qua, rời khỏi nơi này, tụi bọn họ đi tìm chết!”

Nghe lời Lý Dật nói, vẻ mặt của Du Du từ kinh ngạc dần chuyển sang cảm động, nguyên lai... Tất cả những gì hần làm đều là vì nàng, điều này có thể nào không làm cho nàng cảm động chứ? Du Du tin tưởng bất luận là cô gái nào nhìn thấy một nam nhân mà mỗi hành vi cử chỉ đều là lo lắng cho chính mình đều không thể không thích hần được!

Để cho Du Du ghi nhớ một câu nói trong lòng – Ta nắm giữ sự sinh tồn của Huyền Thạch thôn, mà người... Lại nắm giữ ta! Những lời này ban đầu nghe tựa như không có gì nhưng nếu cẩn thận nhớ tới một nam nhân nguyện ý đem chính mình giao cho một nữ hài nắm giữ, đây là cái dạng tình cảm gì chứ!

Du Du xúc động nhìn Lý Dật, trong lòng nổi sóng mãnh liệt. Người như vậy, tình cảm như vậy nhất định phải quý trọng, tuyệt đối không thể phản bội. Nói cách khác, nếu không lão thiên nhất định sẽ trừng phạt nàng!

Nhìn bộ dáng cảm động của Du Du, Lý Dật không khỏi nở nụ cười, chịu miễn vuốt nhẹ mũi của nàng vài cái, ôn nhu nói: “Tốt lắm! Người đợi một chút rồi đi ra ngoài. Bất luận bọn họ cầu người như thế nào, người đều phải nhớ kỹ, phải để bọn họ cầu đủ mười lần, người mới đáp ứng bọn họ đến cùng ta thương lượng!”

Àn!

Mặc dù không rõ tại sao nhưng Du Du vẫn gật đầu đáp ứng. Nhìn bộ dáng cười nhu thuận của Du Du, hần không khỏi nổi sóng trong lòng, ai... Lý Dật dù sao cũng chỉ là một thiếu niên mười chín tuổi, cùng những thanh niên ở lứa tuổi này giống nhau, tham luyến sắc đẹp, thích muội muội xinh đẹp. Đối với mỹ nữ vốn không có sức chống cự, cái này chính là đặc thù của lớp trẻ nói chung. (Mì tu :113:)

Lắc lắc đầu, cố gắng khôi phục lại tinh thần, Lý Dật tiếp tục dặn dò nói: “Một hồi, khi người đáp ứng tới nói cùng ta, ta sẽ đi ra ngoài, khi đó... Ta có thể sẽ nói một chút rất khó nghe, bất quá người phải biết rằng, ta nói chỉ là lướt qua. Yêu cầu càng ngặt, đám thôn dân đối với người cảm kích sẽ càng lớn, địa vị của người tại trong lòng bọn họ sẽ càng cao, cho nên... Bất luận khổ sở ra sao, người cũng phải nhịn lại!”

Du Du hiểu rõ liền gật đầu, bỗng nhiên bừng tỉnh, dịu dàng cười nói: “Nguyên là ngươi quyết định như vậy, ngươi thật sự là gian trá a!”

Ai...

Thở dài một tiếng, vẻ mặt buồn rầu, hắn bắt đầu nói: “Nhân sinh chính là như vậy, mặc dù ta rất muốn quang minh chính đại đối mặt với tất cả. Nhưng ngươi phải biết rằng, có một số việc là phải dùng một chút thủ đoạn, chỉ cần mục tiêu cuối cùng của chúng ta đạt được, như vậy chúng ta hoàn toàn không cần quan tâm tới quá trình. Chính trị chính là như vậy, chỉ cần kết quả, không từ thủ đoạn!”

Nói tới đây, hắn cúi đầu xuống, mặt đối mặt nhìn thẳng vào mắt Du Du, chân thành nói: “Hơn nữa vì ngươi, ta chuyện gì đều cũng có thể làm!”

Dật...

Cảm động! Du Du run rẩy kêu tên Lý Dật, đôi mắt tràn đầy sóng tình như sắp ập đến chỗ bên hắn, hắn biết... Trong tâm nàng nhất định rất cảm động, nàng muốn nói gì đó để biểu đạt sự cảm kích đối với hắn, nhưng là... Cái Lý Dật muốn không phải là lời nói của nàng mà là tình cảm của nàng.

Vươn tay ngăn Du Du lại, Lý Dật nhìn nàng mỉm cười nói: “Ngươi không cần nói cái gì cả! Lúc này giữa hai ta, ta không hy vọng nghe được mấy từ cảm ơn, ta biết tâm ý của ngươi như vậy là đủ rồi!”

Kiên định gật đầu, Du Du hai mắt sáng long lanh khác thường, xoay người đi ra khỏi phòng, hướng đại sảnh đi tới. Nhìn thân ảnh Du Du rời đi, hắn không khỏi có chút ý cười.

Thế giới này chính là như vậy, có người đóng vai người tốt tất phải có người đóng vai người xấu. Nếu chỉ dùng đòn roi tất không thể nào quản lý tốt một tập thể, đã vậy thì để Du Du đóng vai người tốt đi, còn Lý Dật... Cứ để hắn đóng vai phản diện!

Suy tư một hồi những điều muốn nói, Lý Dật đoán chừng thời gian đã gần kề, vì vậy... Bình thân đứng dậy, hắn nhàn nhàn hướng đại sảnh đi tới. Lúc này chính là thời điểm quyết định tất cả, Lý Dật không có nhiều thời gian để suy nghĩ, vốn muốn kéo dài vài ngày mới đáp ứng bọn họ nhưng là nếu đã đáp ứng Du Du thì nên mau chóng chấm dứt chuyện này tại đây. Cuộc sống sau này tiếp tục chậm rãi dạy dỗ đám thôn dân này là được rồi.

Trong lúc suy tư, hắn đi tới trước cửa đại sảnh, cùng lúc đó thanh âm Du Du vang lên: “Các ngươi chỉ biết cầu hấn lưu lại nhưng các ngươi lại không nghĩ tới, làm thế nào để hấn lưu lại, đối với hấn là một việc không công bình ra sao chứ!”

Há to miệng ngạc nhiên, bởi vì Lý Dật nghe vô cùng rõ ràng trong tiếng nói của Du Du có lẫn tiếng khóc. Nghi hoặc nhìn xuyên qua kẽ hở khe cửa, chỉ thấy Du Du đang ngang nhiên đứng thẳng trước mặt tất cả các thôn dân, vừa nói nước mắt vừa rơi như mưa.

Tại những gì Lý Dật nhìn thấy trước mắt, Du Du tiếp tục nói: “Các ngươi chỉ nghĩ đến sinh mạng của bản thân nhưng các ngươi có biết hay không? Vì chúng ta, một người có khả năng trở thành một người cường đại, chắc chắn vì vậy mà mai một tại nơi nghèo nàn heo lạnh này. Các ngươi muốn ta đi cầu hấn lưu lại, như thế thật có công bình sao?”

Nhìn Du Du đang nói, Lý Dật không khỏi đau lòng thở dài một tiếng. Hắn hiểu được Du Du mặc dù đang nói với đám thôn dân nhưng chính là nàng đang nói với bản thân mình, nàng rơi vào tâm trạng tự trách bản thân. Mặc kệ hấn đối với nàng như thế nào, nàng thủy chung vẫn cho rằng Lý Dật vì nàng mà hy sinh quá lớn. Nhiều lắm! Nàng nợ hấn rất nhiều, nhiều đến mức nàng vĩnh viễn không cách nào có thể trả được.

Đang trong lúc cảm động, thanh âm La Tập vang lên: “Du Du, lời ngươi nói chúng ta đều biết. Nhưng tình huống hiện tại tại ngươi cũng thấy rồi đó, một khi hấn đi, toàn bộ thôn dân đều sẽ chết hết. Đối với cục diện như vậy, ngươi nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Ngươi coi như là thành viên của Huyện Thạch thôn, ngươi nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ chứ?”

Nghe La Tập nói xong, Du Du trở nên trầm mặc, một hồi sau... Du Du chân thành nói: “Du Du trước kia, hiện tại, tương lai vĩnh viễn đều là thành viên của Huyện Thạch thôn. Mọi người thường ngày đối với Du Du đều là chiếu cố rất nhiều, không thể nói hết được, cho nên... Vì báo đáp sự quan tâm của mọi người với Du Du, Du Du nguyện ý đi cầu hấn!”

Xi xào!

Nghe được lời Du Du nói, mọi người đều hưng phấn hoan hô. Bọn họ nghĩ rằng thiên thần đại nhân nếu nguyện ý vì nàng mà giết chết đối thủ mạnh như vậy tự nhiên sẽ nguyện ý vì nàng cứu cứu bọn họ một mạng. Chỉ cần Du Du chịu đi nói, việc này chính là đã có ngũ thành nắm chắc, dù sao... Nam nhân nào mà không thích mỹ nữ? Nhất là Du Du vốn là mỹ nữ xinh đẹp như vậy tới thỉnh cầu càng làm cho người nam nhân đó khó có thể cự tuyệt!

Trong lúc mọi người hoan hô, Du Du dừng lại lạnh lùng nói: “Nhưng trước đó, có một số việc, ta không thể không hỏi trước, nói cách khác... Cho dù ta chịu đi nói, hấn cũng tuyệt đối không phải là sẽ đáp ứng ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 108: Vi Ái Nhi Lưu

Nghe xong Du Du nói, tất cả mọi người không khỏi khản trương nhìn nàng. Đến thời điểm này, mọi người rốt cục không chịu được đả kích nào nữa, chỉ cần hẩn lưu lại, không có gì là không thể thương lượng được!

Đang trong lúc mọi người nhìn kỹ mình, Du Du nói từng chữ một: “Cho dù ta có đi khuyên bảo, nhưng... Chúng ta lấy địa vị cùng quyền lợi gì để hấp dẫn hẩn chứ? Điều này cần phải làm cho rõ ràng trước!

Cái này...

Nghe được Du Du nói, Mã Lý Áo chân chờ mở miệng nói: “Kì thật điểm này, chúng ta không có bất cứ ý kiến gì cả. Mới vừa rồi chúng ta cùng thiên thần đại nhân nói, chúng ta đều nguyện ý trở thành con dân trung thành nhất của hẩn. Vĩnh viễn không phản bội, vì mệnh lệnh của hẩn mà hành sự!”

Tốt lắm!

Trong mắt Du du thần quang chợt lóe, quả quyết nói: “Nhớ kỹ lời các ngươi nói, một khi có bất luận kẻ nào đi ngược lại những lời này, Huyền thạch thôn mặc dù đối với ta có ơn, nhưng ta cũng sẽ không đi quản chuyện nơi đây nữa, sống hay chết tùy vào các ngươi!” Vừa nói, Du Du chậm rãi xoay người, hướng chỗ Lý Dật đi tới.

Không cần!

Ngay tại lúc Du Du xoay người mới bước được bước đầu tiên, Lý Dật đẩy mạnh cửa bước vào, háng giọng chấp tay sau lưng, hiện tại... Đã đến giờ diễn!

Chậm rãi tiến tới trong đại sảnh, ngồi vào chiếc ghế dành cho trưởng thôn, hết thảy đều như thiên kinh địa nghĩa. Tất cả mọi người đều không để ý, vốn vị trí đó hẩn không nên ngồi vào!

Trùng mắt nhìn Du du một cái, mặc dù biết hẩn đang diễn trò, nhưng Du Du vẫn cảm nhận được luồng khí thế mãnh liệt ập tới liền cúi đầu theo tiềm thức.

Cùng lúc đó, Lý Dật quay đầu, lạnh lùng nhìn Mã Lý Áo nói: “Ta ghét nhất là những kẻ hèn hạ! Các ngươi lại muốn dùng nữ nhân của ta để đối phó với ta, chẳng nhẽ các ngươi quên rồi sao? Từ lúc ta xuất hiện cứu các ngươi, toàn bộ tâm linh của Du Du đã là của ta. Nếu như vậy, các ngươi lấy tư cách gì cùng ta nói chuyện đây?”

Đối mặt với câu hỏi của hẩn, Mã Lý Áo mặt đầy mồ hôi cúi đầu xuống. Hẩn mặc dù là lão gian hoạt, nhưng gặp phải lúc sinh tử hẩn bất quá cũng là một người bình thường mà thôi. Hẩn hoàn toàn không có lợi thế gì, giống như một con nghiện cờ bạc lúc thua cháy túi, hẩn đã mất đi tư cách đàm phán.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Du Du. Tất cả mọi người đều rất rõ ràng, hiện tại có thể cùng Lý Dật nói chuyện cũng chỉ có nàng. Những người khác căn bản ngay cả tư cách đàm luận cùng hẩn cũng không có.

Dưới sự thúc giục kín đáo của La Tạp, Du Du rút cuộc nhớ lại sứ mạng của mình, nhớ tới mới vừa rồi tại trong phòng có nói qua. Lòng thâm cả kinh mới vừa rồi nàng thật sự thiếu chút nữa đã lâm hồng đại sự a!

Nghĩ tới đây, Du Du vứt bỏ hết thảy, kiên định ngẩng đầu thành khản nhìn hẩn nói: “Mặc dù Du Du biết chính mình không có tư cách, nhưng... Du Du chính là muốn xin người, xin người lưu lại đi!”

Nghe xong Du Du nói, Lý Dật không khỏi nhíu mày, bất quá lúc này đây không phải lúc giả bộ. Nhìn vẻ mặt thương cảm như vậy của Du du, trái tim không khỏi nhói đau nhưng là mặc kệ thế nào, vì tương lai vở diễn này vẫn phải tiếp tục.

Nghĩ tới đây, Lý Dật không khỏi hướng chung quanh nhìn lướt qua. Rất hiển nhiên, cái nhíu mày của hẩn đã có hiệu quả. Lý Dật đối với bất luận kẻ nào cũng lạnh lùng, chỉ có lúc nói chuyện với Du Du hẩn mới nhíu mày. Điều đó chỉ ra rằng Du Du nói mới có sự hấp dẫn đối với hẩn!

Hài lòng với biểu hiện của chính mình, Lý Dật quay đầu hướng nhìn lại Du Du, mặt không đổi nói: “Ngươi thật sự cầu ta? Ta không rõ lấy quan hệ hiện tại của chúng ta, ngươi dựa vào cái gì để cầu ta? Mọi thứ của ngươi đều là của ta, ngươi còn muốn cầu cái gì nữa, muốn ta lưu lại đây sao?”

Ta...Ta...

Đối mặt với câu hỏi của Lý Dật, Du Du không nói lên lời, đúng vậy... Chính mình toàn bộ tâm linh đều là của hẩn, còn cần cái gì đi cầu hẩn chứ?

Đột nhiên...

Đôi mắt Du Du chợt sáng ngời, hưng phấn ngẩng đầu, trong đôi mắt quang mang nhấp nháy, chân thành lớn tiếng nói: “Ta cái gì cái gì cũng không có, chỉ bằng ba chữ “Ta Yêu Ngươi” liệu có đủ không?”

Àm!

Giống như một tiếng sét nổ trong óc Lý Dật. Câu trả lời của Du Du tuyệt đối không phải là đáp án mà hần nghĩ tới. Vốn muốn Du Du chấp nhận nhiều hơn nữa những điều có lợi cho hần nhưng là lời thề của Du Du chỉ là giao toàn bộ tâm linh của bản thân cho hần chứ không hề nói đến thân thể... Đó chính là những điều mà Lý Dật quy ước từ trước.

Bản thân vốn định mượn chuyện này làm cho Du Du phải dăng hiến tất thảy. Cứ như vậy mọi người đều cảm giác được rằng Du Du vì bọn họ mà không tiếc tất cả mọi thứ. Sau đó hần mới miễn cưỡng đáp ứng, để rồi về sau ai dám bắt kính với Du Du nữa!

Trong mắt hần Du Du rất thiện lương, đã nghĩ đến rất nhiều đáp án nhưng ngay cả Lý Dật cũng không nghĩ rằng nàng sẽ trả lời hần như vậy. Hần vốn định tại lúc nàng không thể nói gì liền nhanh chóng đưa ra điều kiện nhưng là không nghĩ tới nàng chỉ có chút bối rối nho nhỏ, liền lập tức nói ra một câu mà hần hoàn toàn không cách nào không chế chính mình!

Ta yêu Người!

Ba chữ quả thật đơn giản nhưng... Chính là ba chữ quá đơn giản này lại có lực sát thương rất lớn. Lý Dật không thể không thừa nhận, đáp án này so với đáp án mà hần nghĩ ra càng thêm chính xác, càng thêm có sức thuyết phục, giống như áo trời tìm không thấy vết!

Thất sắc đứng lên, cả người run rẩy mặc dù biết rõ đây chỉ là Du Du “quyền ích chi kế” nhưng khi hần chính tai nghe thấy. Nằm mơ hần cũng muốn nghe những lời đó từ miệng nàng, lúc này hần không cách nào không chế chính mình!

Tốt!

Vỗ mạnh tay vào trường án trước mặt, trong tiếng vang ầm ầm, hần lớn giọng nói: “Ba chữ thần thánh này mặc dù là thần cũng không thể không động dung. Ta cũng không ngoại lệ, vì ba chữ này ta đáp ứng người, ta lưu lại!”

Nhưng mà!

Ngay đám thôn dân đang mừng như điên sắp sửa hoan hô, Lý Dật mạnh đặt tay phải lên chuôi kiếm, lạnh lùng nhìn tất cả thôn dân không mang theo một tia tức giận nói: “Có một câu chúng ta phải nói trước, vô luận là ai nếu như dám can đảm mạo phạm ta, cãi lời bất cứ lệnh nào của ta, hần kết quả sẽ cùng trường án này giống nhau!”

Cheng... Âm Âm...

Một tiếng giòn khô vang lên, trong đại sảnh ngân quang chọi lóe, một đạo ngân quang lướt qua, trường án trước mặt bị ngân kiếm chia làm hai nửa, đầu khí từ kiếm thoát ra, nhất thời... Trường án hoá thành hai nửa, phân biệt hướng hai bên đại sảnh bay đi, đập mạnh vào vách tường, lúc này mới rơi xuống đất, thanh thế kinh người đến cực điểm!

Cheng!

Trong tiếng leng keng ngân kiếm vào vỏ, Lý Dật hai mắt si mê nhìn Du Du, chân thành nói: “Chỉ cần người đồng ý yêu ta, cho dù vì người, ta đi tìm chết cũng nguyện ý, bất quá...”

Nói tới đây, vẻ mặt của hần không khỏi trở nên lạnh lùng, hướng chung quanh nhìn lại, ánh mắt đảo qua đám thôn dân, âm thanh không mang một chút cảm xúc nào: “Ai nếu như dám làm cho bảo bối của ta tức giận, như vậy hần không còn tư cách tiếp tục ở lại Huyền Thạch thôn. Đối với những kẻ bất kính như thế, ta sẽ chọc mù hai mắt, chém đứt tứ chi, sau đó đem hần ném vào trong rừng!”

Nghe được lời của Lý Dật, tất cả mọi người đều cảm như hén. Đến lúc này mọi người mới ý thức được rằng, người có thể bảo trụ tính mạng nhỏ của họ, cũng là một ma vương giết người không nháy mắt! Không người nào giám hoài nghi lời của hần, thế giới này vốn là như thế, một chút cũng không kì lạ, nếu không như vậy mới là bất bình thường!

Hài lòng nhìn vẻ mặt sợ hãi của mọi người, Lý Dật có chút gật đầu, tiếp tục nói: “Tốt lắm! Hiện tại tất cả mọi người trở về đi, La Tạt cùng Mã Lý Áo lưu lại, những người khác sáng sớm ngày mai tập họp tại cửa đại sảnh thôn trưởng!”

Nghe thấy lời của hần, trừ La Tạt cùng Mã Lý Áo những người khác đều trước sau tiếp bước dời khỏi đại sảnh. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người rất lo lắng, mặc dù mạng nhỏ của họ tạm thời được an toàn nhưng bọn họ cũng không biết để lại một ma vương như vậy, đối với bọn họ mà nói đến cùng là hung hay cát đây!

Rất nhanh chóng đại sảnh chỉ còn lại Lý Dật cùng với La Tạt, Mã Lý Áo, Du Du bốn người. Hơi nhú mây, hần hướng La Tạt nói: “La Tạt, người hiện tại đi sửa sang lại thư phòng bên cạnh một chút, một giờ sau ta muốn xem kết cấu của Huyền Thạch thôn!”

Sau khi nghe hần nói La Tạt gật đầu, không nói lời nào hướng thư phòng bên cạnh đi tới, theo sau... Lý Dật quay đầu nhìn về phía Mã Lý Áo, người này... Nếu dùng thật tốt thì sẽ là một trợ thủ tuyệt hảo nhưng dùng không tốt, Lý Dật rất có thể bị hần lợi dụng lại, Lý Dật dù sao vẫn còn quá trẻ. Nghĩ tới đây, trong mắt hần không khỏi mất tự chủ mà toả ra sát khí dày đặc!

Chương 109: Phán Đoạn Phân Tích

Mã Lý Áo không hổ là lão tặc đã thành tinh, Lý Dật mới vừa lộ ra một chút sát khí hắn liền cảm giác được. Lấy tâm cơ của lão, tự nhiên sẽ không thể không biết hắn tại sao lại lộ ra sát khí.

Nhìn vẻ mặt bất an của Mã Lý Áo, hắn quyết định nói thẳng ra. cùng lão già xảo quyệt này chơi đùa không phải tự mình tìm chết sao? Ở một khắc này, Lý Dật đã quyết định nếu như không thể thu phục lão như vậy phải diệt trừ. Tuyệt đối không thể vì chính mình mà “nuôi cáo trong nhà” được!

Thiên thần các hạ! Ta biết...

Lão gian hoạt Mã Lý Áo hiển nhiên nhìn ra ý nghĩ của Lý Dật. Khúm núm hạ thấp người, khép nép mở miệng nói nhưng Lý Dật không có bị lão dụ hoặc, đưa tay cắt đứt lời lão.

Lạnh lùng nhìn Mã Lý Áo, hắn trầm giọng nói: “Hiện tại nơi này chỉ có ta và ngươi hai người, ngươi không cần dùng tư thái này với ta. Ngươi và ta đều minh bạch, ta cũng không phải thiên thần cái gì, cho nên... Nếu ngươi nghĩ muốn diễn trò đó vậy cũng không cần thiết!”

Nghe Lý Dật nói, Mã Lý Áo sắc mặt cũng không đổi mỉm cười, Mã Lý Áo mạnh mẽ đứng thẳng dậy híp mắt nói: “Tốt! Nếu tất cả đều là người thông minh, này diễn trò lừa gạt trẻ con chúng ta đều bỏ đi! Lời thật nói thật, suy nghĩ của ngươi ta đều hiểu được, ý nghĩ của ta, ngươi cũng minh bạch, hiện tại... Chúng ta cũng nên nói chuyện!”

Tán thưởng nhìn Mã Lý Áo, lão không phủ nhận lời Lý Dật, quả thật làm cho hắn cảm thấy lão thật sự có chút thành tâm nói chuyện. Nếu như vậy, hắn cũng không để phòng hảo hảo cùng lão nói chuyện, phải biết rằng... Người như vậy mặc dù rất có thể là đại tai hoạ nhưng nếu biết cách dùng người thì rất có thể trở thành một trợ thủ đắc lực.

Nghĩ tới đây, Lý Dật mỉm cười nói: “Kì thật chúng ta cũng không nhất định giương cung bạt kiếm như thế. Nghiêm túc mà nói, chúng ta trong lúc đó cũng không phải không có cách hoá giải mâu thuẫn. Nếu như ngươi thật sự muốn làm thôn trưởng thôn này, ta nguyện ý cho ngươi làm. Ta có thể tùy tiện tuyển người khác đảm đương chức thôn trưởng, ngươi hẳn là hiểu được!”

Nghe xong lời của hắn, Mã Lý Áo không khỏi nở nụ cười khổ, cầu khẩn nói: “Ta van ngươi, ta là chân thành muốn nói chuyện, ngươi cũng không cần đem điều đó ra thử ta nữa!”

Hừ!

Hừ lạnh một tiếng Lý Dật khinh thường nói: “Suy tính của ngươi ta thật sự không biết sao? Ngươi hiện tại đương nhiên là có thành ý nói chuyện, nhưng... Chỉ cần ta ổn định cục diện ở nơi này, khi đó... Ngươi tất nhiên sẽ ngầm thi triển âm mưu quỷ kế đem ta diệt trừ, sau đó ngươi tiếp tục là thôn trưởng, chẳng nhẽ ta nói không đúng sao?”

Này...

Nghe những lời này của Lý Dật, nét mặt già nua của Mã Lý Áo không khỏi trở nên trắng bệch, không sai... Lão đích thật là nghĩ như vậy, chỉ là lão cũng không ngờ rằng hài tử xem ra mới mười tám tuổi này dĩ nhiên có thể đạt tới trình độ như vậy!

Âm hiểm cười nhìn Mã Lý Áo, trên thực tế... Lý Dật bản thân cũng không có phức tạp như thế nhưng là không còn cách nào khác. Cái gọi là qua sông huỷ cầu, tá ma giết lừa, chuyện như vậy tại Trung Quốc cổ đại thật sự nhiều lắm. Trên TV mỗi ngày đều có một đoạn kịch ngắn như thế phát sóng, hắn không muốn biết cũng là rất khó!

Lạnh lùng nhìn Mã Lý Áo, Lý Dật nhàn nhả nói: “Nghiêm túc mà nói, hai ta đều là người giống nhau. Suy nghĩ của ngươi, chuẩn bị của ngươi, ta đều hiểu được. Bởi vì ý nghĩ của ngươi, cũng là ý nghĩ của ta, ngươi suy nghĩ một chút... Thay ngươi là ta, ngươi có thể lưu lại uy hiếp đối với bản thân như thế này sao?”

Mồ hôi... Từng giọt từng giọt từ trên mặt Mã Lý Áo chảy xuống. Trong phút chốc ở trước mặt thiếu niên này, lão cảm giác chính mình như chiếu rọi bởi tinh quang, hết thảy đều phơi bày trước mặt người khác. Tất cả ý nghĩ của chính mình, đều bị đối phương hiểu được, người tuổi trẻ này, thật sự là thiên thần sao? Nhưng việc này sao có thể?

Để cho Mã Lý Áo lo lắng chính là nếu theo nhưng lời người thanh niên này nói, nếu đã đoán được tất cả ý nghĩ của mình, như vậy hắn có thể lưu lại một cái hoạ ngầm lớn như vậy cho bản thân sao? Nghĩ tới đây, Mã Lý Áo rốt cuộc hiểu được, sát ý của đối phương với lão mãnh liệt như thế nào, mà hiện

tại... Lý Dật muốn giết lão cũng chỉ là chuyện động một ngón tay út mà thôi.

Chuyện tới nước này, Mã Lý Áo rốt cuộc hiểu được sự nhỏ yếu của mình. Gặp phải kẻ mưu kế không chút kém mình, thực lực lại là càng xa vượt xa bản thân lão, căn bản là không có tư cách hoàn thủ. Chỉ có thể chờ chết, không thể làm gì tốt hơn được nữa!

Nhìn nét mặt già nua vàng như đèn cầy của Mã Lý Áo, Lý Dật không khỏi cảm khái lắc đầu nói: “Mã Lý Áo, ngươi hẳn là biết, sinh cơ duy nhất của ngươi chính là làm sao cho ta tin tưởng ngươi là tuyệt đối trung thành, ngươi tuyệt đối sẽ không phản bội ta, ta mới có thể lưu lại ngươi. Nói cách khác, chẳng những là ngươi, ngay cả người thân trong gia đình ngươi, đều phải chết!”

Bùm.....

Rốt cuộc trước uy hiếp của tử vong, lão gian hoạt Mã Lý Áo cũng không chịu nổi nữa ngã ngồi ở trên đất. Với tính cách của bản thân như thế nào có thể làm cho đối phương tin tưởng là mình vô hại chứ? Vấn đề lớn nhất chính là bản thân cũng không dám cam đoan rằng trong tương lai vĩnh viễn sẽ không nổi dã tâm!

Mã Lý Áo!

Nhìn bộ dáng đang kinh hoàng của Mã Lý Áo, Lý Dật biết đã đủ rồi! Mỉm cười nhìn lão, Lý Dật thản nhiên nói: “Ta biết dự vọng của ngươi, đơn giản chính là quyền lực cùng kim tiền. Ngươi hiện tại hẳn hiểu được, năng lực của ngươi có thể cho ngươi rất nhiều tiền, nhưng lại không có thực lực nắm giữ một chút thế lực!”

Thản nhiên nhìn Mã Lý Áo, Lý Dật tiếp tục nói: “Đây chính là sự thật, nếu nói ngươi theo đuổi chính là tiền bạc, lấy mưu kế của ngươi hẳn là không có vấn đề gì. Nhưng nếu nói ngươi muốn làm thôn trưởng, ngươi chẳng những không cách nào làm ra tiền, mà còn mất tất cả, điều này chẳng nhẽ ngươi còn không rõ sao!”

Nghe được những lời này của Lý Dật, Mã Lý Áo không khỏi ngơ ngác ngồi một chỗ, bất giác rơi vào trầm tư. Quyền lợi, kim tiền, đây đều là sở thích của mỗi người, ai cũng đều muốn có được hai thứ đó, Mã Lý Áo cũng không ngoại lệ, nhưng... Cũng có rất ít người nghĩ tới, hai cái này đúng là xung đột!

Muốn làm một thương nhân thành công, chỉ cần tinh mắt cùng gan dạ là được, nhưng muốn làm một thủ lĩnh đoàn đội, như vậy phải có tài. Nếu chỉ như Mã Lý Áo trước đây, lão làm gian thương thật quá thích hợp, nhưng lão lại muốn làm trưởng thôn. Bản thân không có chút tài cán, chức trưởng thôn mặc dù rất nhỏ nhưng là không phải ai cũng có thể làm được!

Bình thản nhìn Mã Lý Áo, Lý Dật tiếp tục nói: “Ta mới vừa rồi đã nói qua, chúng ta lúc này kì thật cũng không phải không thể hoá giải mâu thuẫn. Lấy trí tuệ của ngươi hẳn là hiểu được, chúng ta lúc này, chẳng những không phải là đối địch, hoàn toàn trái ngược, chúng ta có thể hỗ trợ nhau. Không có bảo vệ của ta, tài phú của ngươi không cách nào bảo tồn, không có ý nghĩ kinh tế của ngươi, ta không thể đem Huyền Thạch thôn phát triển tiến lên! Ngươi cần thận suy nghĩ một chút, có phải hay không là như vậy?”

Sau khi nghe Lý Dật nói, Mã Lý Áo con mắt dần dần sáng lên, than thở ngẩng đầu nhìn hần nói: “Không sai! Ta cuối cùng cũng nghĩ cẩn thận qua, cho dù Huyền Thạch thôn tương lai cường đại rồi, nhưng nếu như không có một người anh minh quả cảm đứng đỡ như ngươi lãnh đạo mà là do ta chủ trì. Ta hoàn toàn không biết nên đối kháng với xâm lược từ bên ngoài như thế nào. Nói cách khác, ta chỉ thích hợp làm kinh tế, làm một chút âm mưu quỷ kế, nhưng lại hoàn toàn không thích hợp làm người đứng đầu một thôn a!”

Cười tán thưởng với Mã Lý Áo, sau đó... Lý Dật chỉ vào chiếc ghế bên cạnh nói: “Tốt lắm, đừng ngồi dưới đất nữa, đến bên cạnh ta ngồi đi. Kế tiếp mới chính thức là thời gian chúng ta nói chuyện a!”

Không có chối từ, Mã Lý Áo từ trên đất bò lên, vỗ vỗ phui bụi bám ở quần, cảm kích liếc mắt nhìn Lý Dật sau đó nhanh chóng ngồi ở bên cạnh hần.

Nhìn Mã Lý Áo đối với bản thân đã có vài phần cung kính, Lý Dật biết lão với hi vọng trở thành trưởng thôn đã không còn nữa. Bọn họ đều là người thông minh, không thích hợp chính là không thích hợp. Lý Dật hiểu, Mã Lý Áo cũng hiểu như vậy là đủ. Bọn họ làm việc có lợi đối với bản thân như thế là đủ.

Đến lúc này, Lý Dật đã quyết định lưu lão lại. Với một người kinh nghiệm đầy mình cũng như gian trá xảo quyết như lão, , phương diện kinh tế của Huyền Thạch thôn Lý Dật đã nhẹ đi rất nhiều. Hơn nữa, La Tật còn giúp hần xây dựng kiến thiết đem Huyền Thạch thôn phát triển đi lên chỉ là việc nước chảy thành sông mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Động Chi Dĩ Lợi

Nhìn vẻ mặt thoải mái của Mã Lý Áo, hần mỉm cười nói: “Mã Lý Áo, ngươi đã rút lui khỏi tranh đoạt quyền lợi, ta xin chúc mừng ngươi. Nhân sinh chính là như vậy, ngươi càng không nghĩ muốn gì đó nhưng lại càng rơi vào trong tay ngươi!”

Nghe Lý Dật nói, Mã Lý Áo không khỏi kinh ngạc hướng hần nhìn lại, hoàn toàn không rõ hần đang nói gì! Nhìn Mã Lý Áo kinh ngạc, Lý Dật mỉm cười nói: “Ta đã quyết định huỷ bỏ chế độ thôn trưởng của Huyền Thạch thôn. Từ hôm nay trở đi sẽ áp dụng chế độ thành chủ, ta là thành chủ, mà ngươi cùng La Táp là hai người phó thành chủ, thế nào? Vị trí này ngươi vẫn không hài lòng sao?”

Này... Này!

Đối với những lời vừa nói của Lý Dật, Mã Lý Áo hoàn toàn sợ ngây người. Phó thành chủ! Vị trí này không biết còn cao hơn vị trí trưởng thôn mấy chục lần, mấy trăm lần, nhưng... Lấy tình trạng của Huyền Thạch thôn mà nói, đây có thể sao?

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Mã Lý Áo, Lý Dật mỉm cười nói: “Không cần hoài nghi ý ta! Ngươi suy nghĩ một chút, chủ trì đại cục là ta, bảo đảm nơi này yên ổn đoàn kết, mà ngươi phụ trách kinh tế của Huyền thạch thôn, trụ cột kiến thiết thì do La Táp. Phối hợp như thế, chẳng nhẽ không phải tổ hợp hoàn mỹ sao?”

Nói đến đây, Lý Dật ngao mạn đứng lên kích động nói: “Muốn đạt được điều đó chỉ cần chúng ta đều xuất ra toàn lực, không có mục tiêu nào là tuyệt đối không đạt được cả!”

Quay đầu sang, Lý Dật nhìn thật sâu vào Mã Lý Áo, dừng cảm nói: “Nói thật ra ta không sợ ngươi phản bội. Với khả năng của ngươi, nếu như chỉ dựa vào bản thân nhiều nhất ngươi cũng chỉ thành một tiểu địa chủ mà thôi! Nhưng nếu đi theo ta làm việc, ta sẽ cho ngươi quyền lực lớn trong tay, càng trở thành đại địa chủ kiêu hùng một phương. Vô luân là quyền lợi hay kim tiền, những gì chỉ đạt được trong giấc mơ ngươi đều có thể đạt được!”

Nói tới đây, Lý Dật dừng lại một chút, mỉm cười nói tiếp: “Ngươi nên nghĩ cho thật kĩ! Ngươi muốn là thôn trưởng của một thôn nhỏ chỉ có hai trăm hộ hay là nguyện ý làm một thành phó với hàng nghìn vạn dân? Ngươi nguyện ý làm một tiểu địa chủ tư sản có mấy trăm vạn, hay vẫn là trở thành một đại phú hào có được triệu vạn tư sản riêng? Quyền quyết định nằm ở trong tay ngươi!”

Vù... Vù... Vù...

Nghe những lời này của Lý Dật, Mã Lý Áo hô hấp dồn dập, lựa chọn trước mặt như vậy, còn có thể lo lắng sao? Cũng như hỏi một người nông dân, ngươi nguyện ý lên làm phó thị trưởng, hay là nguyện ý đi làm một thôn trưởng của một cái thôn nhỏ sâu trong núi? Đó là sự khác biệt quá lớn, lớn đến hoàn toàn không cần suy nghĩ mà đưa ngay ra được chọn lựa!

Làm!

Mã Lý Áo quát to một tiếng, hưng phấn hướng Lý Dật nói: “Ngươi nói đúng, nếu chỉ dựa vào một mình Mã Lý Áo ta nhiều nhất cũng chỉ là thôn trưởng. Nếu đã như thế còn không bằng đi theo ngươi, bỏ cái nhỏ để đạt thành tựu lớn hơn nữa, hôm nay... Ta Mã Lý Áo xin thề, đem cả đời thuần phục ngươi, phụ tá ngươi kiến thiết Huyền Thạch vương triều!”

Tốt!

Quát to một tiếng, Lý Dật hưng phấn vỗ vỗ bả vai Mã Lý Áo nói: “Thống khoái! Thật sự là thống khoái! Ta đối với ngươi không có yêu cầu gì nhiều lắm, chỉ yêu cầu ngươi toàn lực phối hợp với hành động của ta. Nếu ngươi đề ta thất vọng, thì triển bất cứ âm mưu quỷ kế gì không đúng với ta, ngươi nên biết rằng, giấc mộng của ta chính là giấc mộng của ngươi. Chúng ta chính là đang ở cùng một chiến tuyến, vinh quang cùng vinh quang, tồn tại cùng tồn tại, thế nào? Có thể làm được không?”

Hai mắt thần quang chợt loé nhìn thẳng vào Lý Dật, Mã Lý Áo nheo mắt nói: “Ngươi yên tâm, ta nói rồi, tất cả đều là người thông minh. Nên làm như thế nào, phải làm gì ta đều đã biết. Ngươi cứ yên tâm, Mã Lý Áo ta tuyệt đối không phải người ngu xuẩn. Nếu như ngươi phát hiện ta có bất cứ quỷ kế gì có thể lập tức diệt trừ ta, Mã Lý Áo ta sẽ không một câu oán hận!”

Tốt lắm!

Vui mừng nhìn Mã Lý Áo, chính là theo lời lão, chúng ta đều là người thông minh, biết làm như thế nào mới đúng là lợi cho chính mình nhất, hơn nữa... Lý Dật cũng không sợ lão phản bội, Mao lão nhân gia nói rất đúng (tức Mao Trạch Đông): “Chính quyền giành được từ trong chiến đấu, chỉ cần ta nắm được binh quyền, hần thật sự tạo không được nổi sóng lớn. Hần cùng ta đều hiểu được, ta tuyệt đối không cho phép hần phản bội, một lần cũng không cho phép. Cho dù hần không nói, chỉ cần ta phát hiện hần muốn phản bội ta, ta cũng sẽ lập tức giết chết hần cùng người nhà của hần. Đây thật sự không có bất cứ chút nhân từ nào hết!”

Nhìn sang Mã Lý Áo, Lý Dật cười hắc hắc nói: “Nếu mọi người mục tiêu đều giống nhau, như vậy chúng ta cũng không cần chậm trễ nữa. Hiện tại ngươi lập tức tới thư phòng, đem tất cả những thứ có giá trị của Huyền Thạch thôn, tất cả hạng mục có thể sinh lợi liệt kê ra cho ta. Hai giờ sau, ta muốn xem tư nguyên Huyền Thạch thôn phân bố ra sao, thế nào? Có chuyện gì không?”

Ngao ngừng ngừng đầu lên, Mã Lý Áo ngang nhiên nói: “Đây là phận sự của ta, chỉ cần nửa giờ là đủ rồi. Nếu như ngay cả cái này cũng không làm tốt, ta

cũng không còn mặt mũi ngồi vào chiếc ghế phó thành chủ này nữa! Ngươi ngồi chờ tin tốt của ta đi!” Vừa nói chuyện, Mã Lý Áo thống khoái xoay người, hướng thư phòng bước nhanh tới.

Nhìn Mã Lý Áo nhanh chóng đi xa, Lý Dật không khỏi hài lòng cười. Nhận được sự trợ giúp của Mã Lý Áo cùng La Tập, đối với hắn thật sự quá trọng yếu. Vô luận như thế nào, bọn họ đều là người có thực lực cạnh tranh chức thôn trưởng. Mệnh lệnh do bọn họ trực tiếp đưa ra so với hắn còn thích hợp hơn một chút, mọi người khi tiếp nhận cũng sẽ không có chút do dự cùng mâu thuẫn gì lớn.

Hơn nữa, Lý Dật cũng chỉ là một hài tử mười chín tuổi. Với kiến thức của hắn trên địa cầu mà nói, nêu ra chủ ý hay vẫn là có thể được nhưng nếu muốn hắn tự mình đi làm tất cả, hắn thật sự không có bản lĩnh đó.

Hiện tại, La Tập phụ trách trụ cột kiến thiết, Mã Lý Áo phụ trách quản lý kinh tế, nhiệm vụ của Lý Dật là phác họa ra một kế hoạch to lớn. Đó là điều rất dễ dàng, phải biết rằng... Trên địa cầu quy hoạch thành thị, hắn đã thấy rất nhiều, hơn nữa bản thân còn sống tại Thượng Hải. Mặc dù hắn không có năng lực quy hoạch, nhưng đơn giản chỉ là bắt chước thì Lý Dật vẫn có thể làm được.

Về phương diện khác, có La Tập cùng Mã Lý Áo trợ giúp, Lý Dật có thể bỏ ra nhiều thời gian hơn để tu luyện. Vô luận như thế nào, thực lực mới là trọng yếu nhất. Ý nghĩ của hắn về tương lai đều là dựa vào trụ cột vững chắc này, nếu bản thân chỉ là một tên phế vật, vậy hết thảy những thứ này cũng chỉ là trắng dưới đáy nước mà thôi.

Kế hoạch đã thành công, bỏ đi tất cả âm mưu gian kế, tâm tình của Lý Dật hiện giờ rất tốt. Nhanh nhẹn hướng phía phòng sau đi tới, mặc dù mới không thấy Du Du có một lúc nhưng hắn đã bắt đầu nghĩ tới nàng. Du Du thật sự là đẹp lắm, hắn chỉ cần nhìn thấy nàng vui vẻ. Mỹ nhân và hoa giống nhau, đều là nhìn trăm ngàn lần cũng không chán!

Tiểu Dật...

Nhìn thấy hắn tiến vào, Du Du ân cần đi ra đón, vội vàng hỏi: “Thế nào? Tất cả giải quyết có ổn thỏa không?”

Àn!

Mừng rỡ gật đầu, Lý Dật khẽ kéo cái mũi nhỏ của Du Du, cưng chiều nói: “Tại cơ trí của tiểu nha đầu ngươi, tất cả đều giải quyết tốt đẹp rồi!”

Nói tới đây, Lý Dật than thở nhìn Du Du, cảm khái nói: “Không nghĩ tới, nha đầu ngươi thật đúng là thông minh, dĩ nhiên có thể nghĩ đến lời lừa gạt mọi người tuyệt diệu như vậy, hắc hắc... Ta lúc ấy cũng là bị ngươi làm cho kinh ngạc, ngươi thật lợi hại!”

Nghe xong Tiểu Dật nói, Du Du không khỏi nắc cở đỏ mặt cúi đầu, thì thào nói: “Du Du không có gạt ngươi, Du Du nói đều là lời thật tình...”

Cái gì?

Bởi vì tiếng nói của Du Du quá nhỏ, cho nên hắn không có nghe rõ lời nàng, lớn tiếng hỏi lại. Nghe thấy câu hỏi của Lý Dật, Du Du ngẩng đầu, ngượng ngùng liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó đỏ e lệ nói: “Không... Không có gì... Ta không có nói gì thêm!”

Khó hiểu nhìn Du Du, bất quá... Nếu nàng không muốn nói cho hắn biết, hắn cũng không cần phải ép buộc nàng, huống chi... Tâm trí của Lý Dật hiện tại chìm đắm trong ước mơ tốt đẹp về tương lai. Những lời Du Du vừa nói, nghĩ đơn giản chỉ là nói khách khí, nói rồi cũng không cần phải hỏi lại lần nữa.

Đồng đồng đồng...

Trong lúc Lý Dật cùng Du Du ngồi nói chuyện, thời gian rất nhanh trôi qua. Lúc tiếng đập cửa vang lên, hắn mới phát hiện thời gian đã qua nửa giờ.

Để Du Du nghỉ ngơi trong phòng thật tốt, Lý Dật đẩy cửa phòng ra. Ngoài cửa, Mã Lý Áo về mặt hưng phấn đang chờ. Người này quả nhiên lợi hại, đúng là chỉ tốn hơn hai mươi phút đồng hồ đã hoàn thành nhiệm vụ hắn giao cho lão, xem ra... Ta vẫn còn là xem thường lão!

Than thở lắc đầu, Lý Dật đối với Mã Lý Áo gờ ngón tay nói: “Lợi hại! Quả nhiên lợi hại! Không hổ là nhà kinh tế tài ba nhất Huyền Thạch thôn, tốc độ thật nhanh!”

Vỗ vỗ bả vai Mã Lý Áo cổ vũ hắn cười hắc hắc nói: “Tốt lắm! Hiện tại ngươi về nhà nghỉ ngơi thật tốt đi, phần văn kiện này buổi tối ta sẽ xem kỹ. Sáng sớm ngày mai ngươi lại tới đây, đến lúc đó, ta sẽ bổ nhiệm ngươi vào vị trí mới!”

Được rồi!

Mã Lý Áo hưng phấn gật đầu, dĩ nhiên đối với hắn cung kính khom người, lúc này mới vui sướng quay người rời đi. Nhìn Mã Lý Áo dần dần đi xa, Lý Dật biết... Bản thân bước đầu đã chiếm được tôn kính của người này!

Chương 111: Hiểu Chi Dĩ Tình

Rầm!

Đúng lúc đó có tiếng động vang lên, cửa thư phòng một lần nữa bị mở ra, Lý Dật ngạc nhiên quay đầu nhìn lại thì thấy La Táp đang cầm trong tay một bảng biểu, về mặt bình tĩnh hướng Lý Dật đi tới.

Đi tới trước mặt hắn, La Táp đưa ra bảng biểu nhìn hắn thân nhiên nói: “Đây chính là kết cấu nhân viên của Huyền Thạch thôn, trên cơ bản là không có bất cứ điều gì khác biệt!”

Nhìn về mặt tự tin của La Táp, Lý Dật không khỏi tán thưởng gật đầu. Người này tự tin không phải thái quá, nếu như toàn bộ đám thôn dân đều cho rằng lão hiểu rõ toàn bộ tình trạng của thôn thì sự hiểu biết đó không phải ai cũng có thể thấu triệt được.

Kính nể nhìn La Táp, Lý Dật nhẹ nhàng phát phát tay nói: “Làm phiền người rồi, đến đây... Chúng ta ngồi xuống nói chuyện, nếu muốn tất cả mọi người đều vì Huyền Thạch thôn mà cống hiến như vậy hai chúng ta có thể có rất nhiều điều phải nói đây!”

Thấy Lý Dật tỏ ra khách khí, La Táp không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên nhưng là vẫn vui vẻ ngồi xuống, lặng lặng chờ đợi Lý Dật nói trước.

Nhìn về mặt trang trọng của La Táp, Lý Dật biết rất rõ rằng lão cùng Mã Lý Áo là hai loại người hoàn toàn khác nhau. Có thể nói hai người là ở thái cực hoàn toàn trái ngược. Nếu như hắn dùng lợi ích, quyền lực và kim tiền để hấp dẫn Mã Lý Áo thì ngược lại đối với La Táp sẽ phản tác dụng. Đối với con người khác phải dùng thái độ khác, đây là một môn học vấn. Mặc dù hắn nắm giữ không có sâu sắc nhưng là bản thân rất rõ, làm một thượng vị giả đây là điều hắn nhất định phải học tập!

La Táp là người cứng nhắc, rập khuôn, nghiêm cẩn, tỉ mỉ, là một người làm cho người khác tôn kính như một vị trưởng bối. Người những điều đó thì trên phương diện trung thành hắn cũng rất tin tưởng. La Táp là loại người tha đi tìm chết chứ không chịu phản bội, sự tôn nghiêm cũng như sự kiêu ngạo của bản thân không chấp nhận để lão đi làm chuyện đó. Cũng chính bởi vì lý do đó nên La Táp mới nhận được sự tôn kính của mọi người!

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn đã có sự suy tính, mỉm cười nhìn La Táp đang ngồi ở bên cạnh, dùng vẻ mặt tôn trọng nhìn lão, chân thành nói: “La Táp tiên sinh, nói thật, đối với phương hướng phát triển của ngài đối với Huyền Thạch thôn ta rất là bội phục, ta nghĩ... Tất cả mọi người không thể không thừa nhận, đây chính là phương hướng phát triển thích hợp nhất của Huyền Thạch thôn tại thời điểm này!”

Sau khi nghe Lý Dật nói, La Táp không khỏi lộ ra vẻ mặt đắc ý, nhưng là rất nhanh... La Táp thờ dài nói: “Mặc dù là như vậy nhưng cùng với phương hướng của Mã Lý Áo thì sách lược của ta thật sự có điểm bảo thủ!”

Bảo thủ sao?

Nở nụ cười từ chối ý kiến vừa rồi của La Táp, Lý Dật chậm rãi nói: “La Táp tiên sinh thật sự cho rằng phương pháp phát triển của bản thân là bảo thủ sao? Chẳng nhẽ người cho rằng phương hướng phát triển của Mã Lý Áo tốt hơn so với bản thân sao?”

La Táp thờ dài một tiếng, bắt đầu dĩ nói: “Mặc dù ta không thể không thừa nhận nhưng là ta phải nói, phương hướng phát triển của ta so với phương hướng phát triển của Mã Lý Áo là không thể trong một thời gian ngắn trở nên giàu có được, đây chính là điểm mà ta không bằng Mã Lý Áo, nhưng là... Phương hướng của Mã Lý Áo cũng có vấn đề, căn cơ không ổn, như thế nào có thể phát triển được? Ta xem nếu như thật sự để cho hắn đi làm, như vậy hơn nửa Huyền Thạch thôn sẽ suy yếu trong tay hắn!”

Ba! Ba! Ba...

Chân thành vỗ tay mấy cái, mặc dù là chỉ có duy nhất Lý Dật nhưng là La Táp cảm thấy rất vui mừng. Sự thật chính là như vậy, cho dù Mã Lý Áo có ở chỗ này lão cũng nói như vậy, mà Mã Lý Áo cũng không thể phản bác lại được. Căn cơ của Huyền Thạch thôn không ổn định, đó là sự thật không thể chối cãi, ngay cả đi còn chưa vững mà đã nghĩ đến chạy! Như vậy không bị ngã đau mới là lạ đó!

Nhìn bộ dáng vui vẻ của La Táp, Lý Dật không khỏi cười hắc hắc nói: “La Táp tiên sinh, người suy nghĩ một chút, nếu như do người phụ trách trụ cột kiến thiết Huyền Thạch thôn, mà để cho Mã Lý Áo ở phương diện phát triển kinh tế làm chủ, như vậy kết quả sẽ như thế nào đây?”

Cái gì!

La Táp ngạc nhiên đứng dậy, về mặt không thể tin được nhìn hắn, quả quyết nói: “Điều này sao có thể? Ta như thế nào có thể cùng Mã Lý Áo tiểu nhân trở thành cộng sự của nhau? Sự tôn nghiêm của ta tuyệt đối không cho phép ta cùng hắn làm việc. Tình huống mà người nói tuyệt đối sẽ không bao giờ phát sinh!”

Không có chút bất ngờ, Lý Dật đã dự đoán trước được tình huống này sẽ xảy ra. Hoàn hảo là hắn sớm đã có sự chuẩn bị, nói cách khác, đối mặt với sự từ chối thẳng thừng của La Táp, Lý Dật sẽ không biết phải làm gì bây giờ!

Nhìn sâu vào mắt La Táp, hán âm hiềm cười nói: “Nga? Có đúng không? Kiên quyết như vậy sao! Nhưng là ta rất muốn biết ngươi như thế nào hiểu biết rất rõ Huyền Thạch thôn, đối với tất cả đám thôn dân cục mệnh đều tốt nhưng tại sao không chịu hợp tác cùng Mã Lý Áo chứ?”

Này...

Mặt La Táp không khỏi trở nên đỏ bừng, úp úp mở mở hơn nửa ngày, La Táp cắn răng nói quả quyết nói: “Ngươi không cần dùng lời lẽ ép buộc ta, vô luận như thế nào, ta cùng Mã Lý Áo không thể hợp tác!

Ha ha ha ha ha cấp...

Nghe những lời La Táp nói, Lý Dật không khỏi phá lên cười, đương nhiên, đây chỉ là giả vờ nhưng là hán biết rất rõ ràng, ở thời điểm máu chốt phải ra độc chiêu. Nói cách khác, nếu chuyện này là thật, với sự tôn nghiêm của La Táp không thể nào có thể vẫn hời được!

La Táp cũng biết rằng Lý Dật đang cười nhạo lão nhưng đối mặt với điều đó lão lại không thể nói nên lời, bất quá... Tâm trí càng thêm kiên định, vô luận như thế nào, lão cũng không thể cùng loại tiểu nhân dơ bẩn hèn hạ hợp tác được! Ngay cả khi cận kề cái chết lão cũng không bao giờ làm chuyện đó!

Nhìn khuôn mặt đầy vẻ kiên định của La Táp, Lý Dật không khỏi cười lớn nói: “Uổng cho ta từ trước đến nay tôn kính ngươi, nghĩ về ngươi như một trưởng bối đáng kính nhưng là hiện tại ta đã hiểu được. Ngươi rút cuộc cũng chỉ là nguy quân tử mà thôi, đạo đức giả, ngươi căn bản không xứng để mọi người tôn kính!”

Cái gì!

Nghe thấy những gì Lý Dật nói, một người như La Táp coi trọng thanh danh cùng mặt mũi như nào có thể nhẫn nại được. Hơi đứng lên, mặt đầy vẻ tức giận đỏ tới mang tai, bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Dật. Trong miệng từng từ hung hăng phun ra: “Ngươi tốt nhất nên nói cho rõ ràng, nói cách khác, mặt dù ngươi so với ta lợi hại nhưng là ta không vì thế mà không thể liều mạng với ngươi. Ta cần chính là một cái công đạo, cho dù chết cũng đáng!

Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Lý Dật không thèm nhìn lão, quả quyết nói: “Ngươi cho rằng bản thân cao thượng, rất là vô tư, những việc ngươi làm đều là không có lỗi với lương tâm của chính mình đúng không?”

Đương nhiên!

La Táp mặt đỏ tía tai vỗ ngực khẳng định, phần nộ nói: “La Táp ta cả đời sống hơn năm mươi năm, cho tới bây giờ chưa bao giờ làm chuyện nào thẹn với lòng. Những việc ta làm, hết thảy đều xuất phát từ chính lương tâm của bản thân, tất cả mọi người đều đối với ta kính nể cũng như tán thưởng!”

Ha ha ha ha cấp...

Về mặt khinh bỉ nhìn La Táp, hán không khách khí phá lên cười. La Táp thật sự rất kiêu ngạo, mặc dù đối với trưởng thôn là Lý Dật nhưng là trước mặt lão thì Lý Dật quá trẻ, chỉ đáng tuổi con cháu của lão. Chính vì điều đó nên lão không có chính thức coi hán là trưởng thôn, thái độ cũng không vì thế mà quá kính trọng. Hôm nay, Lý Dật phải làm cho lão hiểu rằng ở Huyền Thạch thôn hán mới là người có quyền lãnh đạo tuyệt đối!

Nghĩ tới đây, Lý Dật nhanh chóng ngừng cười, thật sâu nhìn La Táp nói: “Ngươi cho rằng chính mình thật sự vĩ đại, chí công vô tư, trên thực tế, ngươi làm được chưa?”

Nhìn về mặt của La Táp hán tiếp tục nói: “Chỉ vì hư danh của bản thân mà không cùng kẻ tiểu nhân hợp tác, lợi ích của mấy trăm người dân Huyền Thạch thôn ngươi bỏ qua tất thảy. Trong mắt ta, ngươi so với Mã Lý Áo còn ích kỉ hơn, hán chỉ tham lam về mặt tiền tài, còn ngươi thì sao chứ? Ngươi ích kỉ cả trên tinh thần, vinh quang, còn nữa... Ngươi bắt quả cũng chỉ là một kẻ nguy quân tử mà thôi, cũng giống như Mã Lý Áo nhưng là theo đuổi cái khác, ngươi theo đuổi chính là danh lợi!”

Nghe Lý Dật nói, ánh mắt của La Táp dần mất đi vẻ tự tin, về mặt mê hoặc nhìn hán. Đối với những gì hán vừa nói, hết thảy lão không thể phản bác được điều gì!

Nhìn La Táp, Lý Dật trầm giọng nói từng chữ một: “Hiện tại ta muốn hỏi ngươi một điều! Ngươi có biết người như nào mới được mọi người hết thảy tôn kính không?”

“Là... Là cái gì?” La Táp chân chò nhìn Lý Dật, khát vọng nói.

Lạnh lùng nhìn La Táp, Lý Dật nói: “Tham lam hư danh! Vậy ngươi cùng Mã Lý Áo không có bất cứ điều gì khác biệt. Hiện tại ta tặng ngươi một câu ‘Hiệp to lớn giả, vi thành vi dân’ (đại ý: người làm việc lớn, vì dân mà lo nghĩ). Chính ngươi háo hão suy nghĩ một chút đi, có hay không muốn cùng Mã Lý Áo hợp tác, tạo phúc cho toàn thể dân chúng Huyền Thạch thôn, tất cả chỉ là một ý nghĩ mà thôi!”

Chương 112: Hiệp Chi Đại Giả

Người mang chí lớn, vì thành vì dân!

La Táp thì thảo nhắc lại. Câu nói này ở trên địa cầu lưu truyền đã lâu và trở thành câu nói kinh điển, mặc dù lão không rõ đến cùng cái gì là hiệp khách, đại hiệp nhưng là ngay lập tức cũng có thể giải thích được ý nghĩa cốt lõi của nó!

Lý Dật kiên nhẫn nhìn La Táp, hần tin tưởng... La Táp nhất định sẽ suy nghĩ cẩn thận, nếu như La Táp không thể minh bạch được điều này thì cũng không đáng được Lý Dật trọng dụng. Một kẻ coi danh dự cá nhân cao hơn danh dự của tập thể như thế, làm thế nào có thể trở thành người quản lý tốt đây?

Về phần Mã Lí Áo, Lý Dật đã giải quyết tốt khi đem ích lợi tập thể cùng lợi ích cá nhân cột vào cùng nhau, như vậy sẽ tự không phải lo lão không cố gắng. Tập thể càng phát triển, quyền lợi cá nhân lại càng lớn, kim tiền lại càng nhiều, ngược lại cũng là như vậy. Lấy ích lợi để chi phối, người này nếu không liều mạng dốc sức thì Lý Dật cũng mắc sai lầm rồi!

Nhưng đối với La Táp cách làm không giống như vậy, nếu như không thể làm cho lão cam tâm tình nguyện phối hợp thì tốt hơn hết không nên sử dụng lão nữa. La Táp đã trọng danh dự, Lý Dật phải làm cho lão hiểu được cái gì mới là chính thức là danh dự. La Táp chính là loại người tin tưởng đến cực đoan, một khi chân chính hiểu được vấn đề thì dù hần phải chết cũng sẽ không lùi bước!

Bùm...

Đang lúc trầm tư, một tiếng động trầm đục bỗng vang lên trước người Lý Dật, hần ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy La Táp đã quỳ rạp xuống trước người, đầu đầy mồ hôi, phủ phục trên mặt đất, chân thành nói: “Đa tạ thành chủ điểm tỉnh, La Táp biết sai rồi!”

Mỉm cười đứng dậy, Lý Dật nhẹ nhàng nâng La Táp lên, vui mừng nhìn lão, chân thành nói: “Kì thật, mới vừa rồi Tiểu Dật nói cũng nặng lời nhưng là hy vọng La Táp tiên sinh có thể hiểu được. Tiểu Dật sợ dĩ làm như vậy bất quá cũng để đánh thức La Táp tiên sinh mà thôi!”

Lễ ra nên thế! Lễ ra nên thế!

La Táp liên tục gật đầu, bộ dáng hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Chứng kiến vẻ mặt này của La Táp, Lý Dật biết... La Táp đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, không phụ sự kỳ vọng của Lý Dật đối với lão.

Mỉm cười, Lý Dật lên tiếng nói: “Cái gọi là chi lo thân mình, không bằng chăm lo cho cả thiên hạ. Trước kia La Táp tiên sinh đối với hành vi của chính mình đã luôn giữ gìn khiến cho mọi người phải khâm phục nhưng chỉ là như vậy thì chưa đủ. La Táp tiên sinh nếu như thật sự muốn danh lưu sử sách, phải chăm lo thiên hạ cho tốt mới có thể được!”

La Táp kiên định nhìn Lý Dật, quả quyết nói: “Xin ngài yên tâm, nếu đã biết rõ cái gì mới gọi là ‘hiệp’, lão hủ tự nhiên sẽ không lạc lối cùng người xưa nữa. Chỉ cần là vì thành vì dân, sự việc mặc kệ khó khăn cỡ nào, mặc kệ đối với cá nhân ta mà nói có ý nghĩa thế nào, cứ việc giao cho ta đi. La Táp ta tuyệt đối sẽ không làm cho ngài thất vọng!”

Hào!

Cao giọng quát to một tiếng, Lý Dật hưng phấn nói: “Đây mới là La Táp tiên sinh mà ta kính nể nhất! Nếu La Táp tiên sinh đã nói như vậy, tiếp theo, Tiểu Dật sẽ đem ý nghĩ của ta cùng La Táp tiên sinh nói rõ một chút. Có cái gì không đúng, hy vọng La Táp tiên sinh nghiêm khắc chỉ ra để ta sửa lại!”

La Táp thoải mái nói: “Tốt lắm tiểu tử, ngài yên tâm... Dưới sự giám sát của La Táp ta, nếu như ngài làm những chuyện bất lợi đối với thành, đối với dân, ta nhất định sẽ góp ý đến cùng, chỉ là... Đến lúc đó ngài cũng đừng chê ta nhiều chuyện!”

Mỉm cười gật đầu, Lý Dật không có vì vậy mà bận tâm giải thích. Cái gì gọi là có lợi? Cái gì không có lợi? Thật sự có thể rõ ràng phân định vậy sao? Rất nhiều lúc, căn bản không tới phiên người khác tới nói đúng sai, Lý Dật cho rằng đúng, đó chính là đúng. Nếu như hỏi tới, Lý Dật chỉ cần nói một câu là liền có thể cho qua.

Chuyện phiếm thêm mấy câu, Lý Dật rốt cuộc cũng nói tới chủ đề chính. Chăm chú nhìn La Táp, Lý Dật nghiêm túc nói: “Đối với năng lực về trụ cột kiến thiết của ngài, cùng với năng lực về kinh tế của Mã Lí Áo tiên sinh, Lý Dật ta đều rất coi trọng. Cho nên ý nghĩ của ta rất đơn giản, cho ngài tới đảm trách trụ cột kiến thiết, Mã Lí Áo tiên sinh đảm trách kinh tế kiến thiết. Ngài xem cái này nên an bài như thế nào?”

Đã hoàn toàn dứt bỏ được tư danh, La Táp rốt cuộc có thể chính xác nghiền ngẫm lại vấn đề. Có một chút suy tư, sau đó không khỏi than thở nói: “Mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng là Mã Lí Áo người này, làm kinh tế thật sự rất thích hợp. Người này ích kỉ, tự lợi, hèn hạ, xảo trá, vô sỉ... Thật sự đầy đủ các phẩm chất để làm kinh tế. Nếu như để cho La Táp ta đi làm kinh tế, sợ rằng Huyền Thạch thôn cũng bị ta làm cho lụn bại hết a!”

Có chút gât đầu, Lý Dật đồng ý nói: “Quả thật, Mã Lí Áo tiên sinh có xảo trá làm cho hấn có thể trong nháy mắt nhìn thấy buồn bán bấy rập. Hơn nữa tại muôn vàn khó khăn, nhay cảm nắm chặt những cơ hội, giúp cho chúng ta kiếm được càng nhiều tài phú. Nếu như để cho La Tạt tiên sinh thực hiện, quá mức chính trực, sẽ làm cho người thua trắng tay!”

Cười khỏ gât đầu, La Tạt bắt đắ dĩ nói: “Mặc dù rất không nguyên ý thừa nhận, nhưng sự thật chính là như vậy. Người này trời sinh đã thích hợp để làm kinh tế, ai...” Nói tới đây, La Tạt không khỏi lộ ra một nét cảm thán vì không bằng người.

Nhìn về mặt mặt mát của La Tạt, Lý Dật không khỏi mỉm cười. Nhận biết tầm quan trọng của Mã Lí Áo như thế nhưng nếu như bởi vậy làm cho La Tạt mất đi tin tưởng, Lý Dật sẽ được không bằng mất a!

Nghĩ tới đây, Lý Dật mỉm cười, hướng đến La Tạt nói: “Mã Lí Áo chứng thật là một nhân tài, bất quá... Với ta mà nói, hấn cũng bất quá chỉ thích hợp làm một tiểu thương mà thôi!”

Nghe xong lời này, La Tạt khó hiểu nhìn lại Lý Dật. Hấn không hiểu, nếu nói Mã Lí Áo là nhân tài, hơn nữa lại muốn trọng dụng hấn. Như vậy tại sao còn nói hấn chỉ thích hợp làm một tiểu thương chứ?

Nhìn ánh mắt khó hiểu của La Tạt, Lý Dật tiếp tục nói: “Mã Lí Áo người này, mặc dù rất có đầu óc kinh tế, nhưng là đối với phương diện quản lý thì lại không có thiên phú. Đến quản lý tài sản trong nhà cũng không nhất định có thể làm tốt, huống chi là quản lý tài sản của cả một thôn chứ?”

Nói tới đây, Lý Dật không khỏi có chút dừng lại, rồi mới tiếp tục nói: “Nếu như do Mã Lí Áo làm chủ sự, hấn tất nhiên sẽ vì quản lý mất cân đối mà làm cho kinh tế hỗn loạn. Như vậy, một khi xuất hiện vấn đề, bởi vì căn cơ không vững, tất nhiên sẽ dẫn đến sụp đổ toàn diện. Đến lúc đó, Huyền Thạch thôn mọi người, đều phải trở thành nô lệ cho kẻ khác!”

Ngưng trọng nhìn Lý Dật, La Tạt lo lắng nói: “Đúng vậy! Người nói tình huống này ta đều biết nhưng là nếu như vậy, người tại sao còn muốn dùng hấn chứ? Phải biết rằng... Mã Lí Áo là một thanh kiếm hai lưỡi. Nếu tận dụng tốt, hấn có thể trong khoảng thời gian ngắn vì Huyền Thạch thôn mang đến thật lớn tài phú. Nhưng một khi xuất hiện vấn đề thì không có cách nào bỏ cứu được!”

Tự tin cười, Lý Dật chỉ vào La Tạt và nói: “Lý Dật sở dĩ dùng hấn, chính là bởi vì Huyền Thạch thôn còn có một La Tạt tiên sinh. Chỉ cần có người tại đây, lại thêm có sự giám sát của ta, hết thảy đều đã không thành vấn đề đích!”

Ta?

La Tạt ngạc nhiên chỉ chỉ vào chính mình, nhìn Lý Dật với vẻ mặt đầy ngạc nhiên. Lý Dật không khỏi lắc đầu, này nếu thay là Mã Lí Áo tất đã sớm hiểu được ý tứ của hấn, bất quá... Cũng chính là bởi vì điều này, La Tạt mới thích hợp làm công việc trụ cột kiến thiết buồn tẻ và đơn điệu này!

Mỉm cười nhìn La Tạt, Lý Dật chậm rãi giải thích: “Huyền Thạch thôn trụ cột kiến thiết, giao cho người đảm trách, như vậy sẽ hoàn toàn không cần lo lắng căn cơ thiếu vững chắc. Sau đó thì sao, chúng ta lại hạn chế hoạt động của Mã Lí Áo, làm cho hấn chỉ được phép kinh doanh trong phạm vi cho phép của chúng ta. Mỗi một chút sinh ý của hấn, chúng ta đều đã nghiêm khắc trấn giữ, như vậy đủ để khiến cho Mã Lí Áo không thể làm bừa!”

Thoải mái tựa lưng vào ghế, Lý Dật tự tin nói: “Lùi một chút mà nói, cho dù không sử dụng được Mã Lí Áo, nhưng là đã có La Tạt tiên sinh hoàn thành tốt căn cơ, chúng ta chưa chắc đã bị thất bại thê thảm. Khả năng lớn nhất chỉ có thể là làm cho chúng ta tổn thất, không thể tổn hại đến căn cơ. Cứ như vậy, chúng ta vừa chú trọng Huyền Thạch thôn kinh tế kiến thiết, vừa chiếu cố trụ cột kiến thiết, với đại lượng kim tiền của Mã Lí Áo cung ứng, chúng ta sẽ rất nhanh hoàn thành trụ cột kiến thiết!”

Ba!

Vỗ mạnh một cái lên trường kỷ trước mặt, La Tạt cười ha hả nói: “Được như lời người vừa nói, ta cùng Mã Lí Áo thật đúng là hỗ trợ lẫn nhau hoàn hảo! Chỉ cần chúng ta hai người hỗ trợ cho nhau, lấy dài bù ngắn, cứ như vậy đem Huyền Thạch thôn kiến thiết đứng lên, tựa hồ chỉ như nước chảy thành sông, chỉ là...”

Nói tới đây, La Tạt không khỏi nghi hoặc nhìn ta, khó hiểu nói: “Kinh tế do Mã Lí Áo phụ trách, trụ cột kiến thiết do ta đến phụ trách, vậy còn người? Người làm cái gì đây chứ? Người đem tất cả quyền lợi cho chúng ta, vậy đối với người không phải không công bình sao?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Tòng Trường Kế Nghị

Nghe xong La Táp nói, Lý Dật không khỏi mỉm cười, thân nhiên trả lời: “La Táp tiên sinh! Ngươi hẳn là hiểu được, ta nếu đã hiểu rõ cái gì mới gọi ‘người làm việc lớn’, như thế nào lại có thể làm lẫn giống người xưa đây chứ?”

Nghe được lời này của Lý Dật, La Táp không khỏi bàng hoàng chấn động, nhìn Lý Dật với vẻ mặt kinh hãi. Dưới cái nhìn của lão, Lý Dật tiếp tục ung dung nói: “Quyền lợi hay không quyền lợi chính là việc nhỏ. Việc ta muốn làm chính là thành lập lực lượng quân sự của Huyền Thạch thành. Nhường cho các ngươi đi lo trụ cột kiến thiết, cùng với kinh tế kiến thiết, bảo đảm đời sống cho dân chúng. Nói cách khác mặc dù các ngươi đem thành trì xây dựng tốt đến mấy, tiền tài kiếm được nhiều đến mấy, cũng bất quá là tiện nghi cho đạo tặc mà thôi!”

Cả người run rẩy nhìn Lý Dật, La Táp thành khẩn cúi gập người, cung kính nói: “Ta, La Táp, đại biểu cho tất cả thôn dân Huyền Thạch thôn, hướng đến ngài đề tỏ lòng sùng kính nhất. Từ giờ trở đi, La Táp ta tuyên thệ, vĩnh viễn đi theo ngài, vĩnh viễn không phản bội!”

Kích động nhìn La Táp, Lý Dật biết... Thông qua lần nói chuyện vừa rồi, hẳn rồi cuộc đã chiếm trọn được lòng tin của vị trưởng bối cao ngạo này. Cũng từ giờ khắc đó, Lý Dật rồi cuộc có thể tập trung toàn bộ tinh thần vào việc suy nghĩ kế hoạch xây dựng phát triển Huyền Thạch thôn!

Nhìn lại một chút hai tài liệu đang có trong tay, Lý Dật ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn La Táp nói: “Tốt lắm, thời gian gấp gáp, chúng ta không thể có thì giờ nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai ngươi nhớ kỹ tới nơi này tập hợp, khi đó... Ta sẽ đứng trước mọi người tuyên bố bổ nhiệm ngươi cùng Mã Lí Áo tiên sinh, các ngươi cùng là hai đại phó thành chủ của Huyền Thạch thành!”

Không được!

Không như Lý Dật dự đoán, La Táp như thế nào lại quả quyết tuyệt sự ủy nhiệm của hắn. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Lý Dật, La Táp nghiêm túc nói: “Mặc dù ta rất mong tới cái chức vị kia nhưng là nghiêm khắc mà nói, vô luận là ta, hay là Mã Lí Áo đều không có năng lực ngồi trên vị trí đó. Huyền Thạch thành muốn phát triển, tất nhiên còn cần đến đại lượng nhân tài, cho nên... Hai vị trí này, tốt nhất là lưu lại cho những người khác đi!”

La Táp tiên sinh!

Nghe xong La Táp nói, Lý Dật không khỏi kích động kêu lên. Tự hồ sớm đoán trước đến Lý Dật sẽ nói cái gì, La Táp quả quyết đưa tay ngăn lời Lý Dật, tiếp tục nói: “Thành chủ không cần lo lắng đến cảm thụ của cá nhân chúng ta. Thực ra cũng giống như ngươi đã nói, chúng ta nên vì Huyền Thạch thành, nên vì tất cả Huyền Thạch dân chúng mà suy nghĩ!”

Nói tới đây, La Táp con mắt mãnh sáng ngời, hưng phấn nói: “Ta nghĩ, tài vụ tổng lý, cùng với cơ kiến tổng lý, lại càng thích hợp cho ta và Mã Lí Áo. Ta tin tưởng... Đối với vị trí này, Mã Lí Áo thậm chí còn hài lòng hơn. Dù sao, lấy kinh tế cùng cơ kiến phương diện mà nói, phó thành chủ cũng không có quyền lợi lớn như chúng ta a!”

Than thở nhìn La Táp, Lý Dật không thể không thừa nhận, chỉ có hai vị trí này mới thích hợp nhất để hai người bọn họ đảm nhiệm. Hai người bọn họ đều có sở trường đặc biệt, nhưng tại phương diện khác thì lại không mạnh, thậm chí có thể nói rất yếu. Người như vậy, hiển nhiên không thích hợp với yêu cầu để đảm đương vị trí phó thành chủ một cách toàn diện!

Nhưng là, Lý Dật đã đáp ứng Mã Lí Áo, như thế nào có thể nói lời không giữ lấy lời đây chứ? Nếu như ngay cả đến quyết định đầu tiên cũng không thực hiện, vậy sau này ai còn tin tưởng hắn! Nghĩ tới đây, Lý Dật không khỏi khó khăn nhú mày.

Chứng kiến bộ dáng này của Lý Dật, La Táp trong lúc nhất thời thông minh, như thế nào lại đoán trúng được tâm sự của hắn. Lão mỉm cười hướng Lý Dật nói: “Ta hiểu được ngươi đang lo lắng cái gì, ngươi yên tâm, ta có biện pháp làm cho Mã Lí Áo tự mình phải tới tìm ngươi để yêu cầu thay đổi vị trí!”

Điều này sao có thể!

Nghe được La Táp nói, Lý Dật không thể tin kêu lên. Chứng kiến vẻ mặt hoài nghi của Lý Dật, La Táp mỉm cười nói: “Chưa người nào có thể hiểu rõ Mã Lí Áo hơn ta. Hẳn đối với tiền tài dục vọng hơn xa so với quyền lợi dục vọng. Chỉ cần cho hắn biết, tài vụ tổng giám là vị trí mà phó thành chủ muốn can thiệp cũng không được, là hoàn toàn độc lập, chỉ chịu trách nhiệm đối với thành chủ về lĩnh vực này. Ngươi suy nghĩ xem, hắn còn có thể không buông tha cái vị trí phó thành chủ kia sao?”

Nghe xong La Táp nói, Lý Dật nhất thời hoàn toàn minh bạch, đúng vậy... Phó thành chủ mặc dù nghe tên rất uy phong, nhưng là kì thật chỉ là hiệp trợ thành chủ để quản lý. Đối với tài vụ phương diện, căn bản không có nhiều quyền lên tiếng. Đa phần, tài vụ tổng lý căn bản là không cần để ý đến phó thành chủ. Mà phó thành chủ, cũng không có thực quyền hành trực tiếp trong tài chính phương diện, căn bản là không có quyền lợi trong việc quản lý kinh tế.

Vui sướng nhìn La Táp, Lý Dật trịnh trọng nói: “Tốt lắm, chuyện này, tự ta ủy thác La Táp tiên sinh. Khiến cho chúng ta cùng nhau liên thủ, đem Huyền Thạch thôn kiến thiết trở thành đô thị cường đại nhất trên thế giới!”

Àn!

La Táp hai mắt tỏa ánh sáng gập đầu, kích động nói: “Để cho giấc mộng của chúng ta sớm thành hiện thực, ta cũng không nên chậm trễ thời gian. Ta lập tức sẽ đi tìm Mã Lí Áo!”

Được sự đồng ý của Lý Dật, La Táp dĩ nhiên cùng Mã Lí Áo giống nhau, cung kính hướng tới hắn cung kính khom người. Sau đó mới dứt khoát xoay người, hướng phía ngoài đi ra.

Nhìn bộ dáng nhiệt tình mười phần của La Táp, Lý Dật cũng không khỏi cảm thấy hào khí nổi lên. Cứ như vậy ngồi ở trên ghế, cẩn thận xem lại bản kê khai do La Táp mang đến!

Huyện Thạch thôn kì thật không chỉ có những con người này. Còn có rất nhiều thợ săn ở bên ngoài săn bắn, cũng còn có một ít thôn dân hái từ ở bên ngoài làm công nhân, cho nên mặc dù Huyện Thạch thôn chỉ có khoảng hai trăm hộ dân, một phần bởi vì thế giới này không có kế hoạch sinh đẻ, cho nên mỗi hộ dân đều ở ba người trở lên, thậm chí có hộ nhiều đến năm sáu người.

Theo bản kê khai của La Táp, tổng số thôn dân Huyện Thạch thôn xuất ngoại săn bắn, cùng với xuất ngoại làm công, đạt tới một ngàn người, trong đó:

Năm mươi tuổi trở lên có một trăm người.

Ba mươi đến năm mươi tuổi có hai trăm người.

Hai mươi đến ba mươi tuổi có hai trăm người.

Mười đến hai mươi tuổi có năm trăm người.

Dưới mười tuổi có ba trăm người.

Tổng số người cuối cùng nhiều hơn một ngàn ba trăm người một chút. Nhìn vào bản kê khai này, Lý Dật tựa hồ có thể hình dung được trăm năm thời gian trong quá khứ của Huyện Thạch thôn. Huyện Thạch thôn nhân rất khó có thọ mệnh cao, trong đó hai mươi tuổi chính là một cột mốc. Vừa đến hai mươi tuổi, bọn họ liền có thể tham gia chiến đấu, cũng chính bởi vì như vậy, nên rất nhiều người đã mất đi tính mạng của mình.

Cùng với lịch sử cận đại Trung Quốc giống nhau, Huyện Thạch thôn trăm năm vừa qua chính là chịu đủ trăm năm xâm lược. Không có cường đại vũ lực để bảo vệ, họ căn bản chỉ có thể cam chịu để bị cướp đoạt. Vô luận là địa cầu, hay là ma huyền thế giới, đều là như thế cả.

Xem xong tài liệu này, Lý Dật vừa khở sở, vừa lại rất mừng rỡ. Khở sở là vì những tao ngộ mà Huyện Thạch thôn gặp phải trong trăm năm qua, vui mừng là bởi vì đối với thế hệ hiện tại tổn thương không lớn. Chỉ cần hào hào bồi dưỡng Huyện Thạch trong tương lai, nhất định sẽ trở nên dị thường cường đại!

Khép lại bản kê khai, đang chuẩn bị chuyển sang xem một chút phần của Mã Lí Áo, thì một thảo đồ ở mặt sau của tài liệu hấp dẫn sự chú ý của Lý Dật. Nhìn kỹ lại thảo đồ này hóa ra là địa đồ thu nhỏ của Huyện Thạch thôn a!

Hung phấn, Lý Dật vội vàng đem thảo đồ này cẩn thận nhìn lại. Mặc dù không có trải qua chuyên nghiệp huấn luyện, nhưng là La Táp đã vẽ thật chuẩn xác, có thể nói là vừa xem hiểu ngay.

Huyện Thạch thôn thực chất là một thôn có hình vuông, chiều dài dựa theo chú giải của La Táp là khoảng bốn ngàn bước, cũng là khoảng hơn bốn dặm, Lý Dật nghĩ... Với chiều cao như vậy của La Táp, mỗi bước đi chẳng lẽ lại không tới một thước sao!

Bất quá, mặc dù nơi này đều là phạm vi của Huyện Thạch thôn nhưng theo chú giải của La Táp đã ghi rõ, Huyện Thạch thôn kiến thiết cho tới bây giờ không có quy hoạch qua. Ai thích ở đâu thì cất phòng ở ngay chỗ đó. Cho nên kiến trúc rất tán loạn, khoảng cách cũng rất xa. Mỗi một hộ dân đều có tiền viện cùng hậu viện thật lớn đến không cách nào tưởng tượng. Khuôn viên diện tích thật sự cũng đủ để tái xây dựng đến mười phòng ốc cho mười người ở.

Nói cách khác, nếu như dày đặc sắp xếp lại, diện tích bên trong của Huyện Thạch thôn có thể xây dựng hai ngàn tòa phòng ốc có thể chứa được mười người ở mỗi phòng. Nói cách khác, nếu chỉ tính tầng trệt, Huyện Thạch thôn cũng đã nhiều nhất có thể dung nạp đến hai mươi ngàn người! Đây chính là quy mô của một trấn cấp!

Huyện Thạch thôn nằm trọn ở giữa Huyện Thạch sơn, hai bên đều là một bộ phận của Huyện Thạch sơn. Tựa giống như một đôi tay mạnh mẽ hữu lực bảo vệ Huyện Thạch thôn cả phía sau, cùng với hai mặt tả hữu, chỉ ở để lại ở hướng chính nam một lối vào rộng đến cả ngàn bước, xem lại hình dạng đúng là như một cái mồm lớn!

Nhìn vào bức họa đồ này, Lý Dật không khỏi lâm vào trong trầm tư. Bước đầu tiên trong kế hoạch của Lý Dật chính là đem Huyện Thạch thôn xây dựng trở thành một tiểu trấn giàu có, dân cư ước đạt tới hai mươi ngàn người. Nếu như vậy, chỉ cần có hiệu lệnh là lập tức có thể thành lập Huyện Thạch quân đội. Sau đó tiếp tục hướng mục tiêu kế tiếp đi tới, thì mới không còn là suy nghĩ trong mộng nữa! Bất quá thời gian trước đó, như Huyện Thạch thôn tại thời điểm hiện tại sẽ phải phá đi toàn bộ. Cái này gọi là phá rồi lại lập, không nhất quyết hạ quyết định một lần, Huyện Thạch thôn sẽ vĩnh viễn không có tương lai!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 114: Phá Nhi Hậu Lập

Cho dù vừa mới lên nắm quyền, Lý Dật liền muốn đưa ra một quyết định trọng đại như vậy. Nói thật ra, Lý Dật thật sự có ý nghĩ từ từ hoàn thành từng điểm một nhưng là hẳn rất rõ ràng, nếu như việc này làm không được sẽ không có vọng tưởng cái gì mà phát triển!

Hiện tại nghĩ lại trước kia cũng chính là tại Thượng Hải, hẳn đã chứng kiến chính phủ tảo bạo dứt khoát cải biến toàn bộ quy hoạch. Quyết định như vậy thật sự sẽ chịu không biết bao nhiêu là áp lực cùng nguy hiểm, sẽ có bao nhiêu tiếng nói phản đối, đối lập đây chứ? Ai... Thân là người lãnh đạo, cũng thật là bất hảo!

Lắc đầu, Lý Dật khép lại phần tài liệu của La Táp, lấy ra phần điều tra báo cáo của Mã Lí Áo. Phần báo cáo này đối với Lý Dật mà nói tương đối trọng yếu, nếu như Huyền Thạch thôn không thể có tài nguyên ổn định, thì còn nói cái gì mà phát triển, một câu nói -- không có tiền thì chuyện gì cũng đều làm không được!

Ngay trang đầu của báo cáo, một hàng chữ thật to đã đập ngay vào mắt của Lý Dật. Nội dung của hàng chữ này chính là như sau: “Huyền Thạch thôn sở dĩ được gọi là Huyền Thạch thôn bởi vì trong thôn có được một Huyền Thạch quặng mỏ duy nhất ở Đông đại lục. Huyền Thạch thôn cũng chính là nhờ vào Huyền Thạch quặng mỏ này mà nổi danh.”

Mấy trăm năm trước, Huyền Thạch thôn đã từng rất nổi tiếng, chỉ là... Sau đó Huyền Thạch sản lượng của thôn từ từ hạ thấp, cho tới bây giờ gần như cơ hồ cạn kiệt, cho nên Huyền Thạch thôn dần dần biến mất trong mắt mọi người. Việc này cứ như thế tiếp diễn, đến mấy trăm năm nay bọn đạo tặc lại lấy đánh cướp Huyền Thạch thôn làm sinh ý. Rồi kinh tế trong thôn cũng lại bại mất, thậm chí còn không thuê nổi dong binh đến để bảo vệ chính mình. Đây chính là thời điểm tai nạn giáng xuống Huyền Thạch thôn!”

Hiện tại đạo tặc chung quanh Huyền Thạch thôn phần nhiều đều là do truyền thừa ít nhiều từ những đoàn đội đạo tặc có đã từ lâu. Tổ tiên bọn họ chính là dựa vào đánh cướp thương nhân qua lại buôn bán với Huyền Thạch thôn mà sống. Hiện tại mặc dù Huyền Thạch thôn cơ bản đã cạn kiệt nhưng là bọn họ vẫn tiếp theo di chí của tổ tiên, tiếp tục ở lại khu vực này mà hoạt động!

Điều tra báo cáo của Mã Lí Áo kể lại vô cùng rõ ràng và chi tiết. Đối với Huyền Thạch quặng mỏ, Mã Lí Áo thủy chung vẫn giữ kỳ vọng rất lớn. Cá nhân hẳn cho rằng, nhất định còn có Huyền Thạch chôn giấu dưới mặt đất, chỉ là không có tìm ra mà thôi. Chỉ cần tiếp tục đào đi xuống, nhất định còn có thể đào ra Huyền Thạch, bởi vì Huyền Thạch thật sự có giá trị quá lớn. Được Mã Lí Áo liệt vào vị trí thứ nhất, đã chứng tỏ rằng hẳn đối chuyện này coi trọng như thế nào!

Nhìn vào nội dung của bản báo cáo, trái tim của Lý Dật không khỏi đập mạnh lên. Lý Dật rất rõ ràng cái này đối hẳn có ý nghĩa như thế nào. Dựa theo phán đoán thông thường, mỗi quặng mỏ đều bắt nguồn từ một mạch quặng gốc. Có lẽ bởi vì địa chất thay đổi tạo nên sự gãy đoạn, nhưng là chỉ cần tiếp tục đào xuống phía dưới, sau đó hướng hai bên tìm kiếm, tất nhiên sẽ có cơ hội lớn phát hiện quặng mạch một lần nữa. Khi đó... Huyền Thạch sẽ lại tái hiện nhân gian!

Mã Lí Áo đã ghi chú rõ ràng tác dụng của Huyền Thạch trong bản báo cáo. Huyền Thạch là năng lượng tinh thể. Chỉ cần tay cầm Huyền Thạch, liền có thể trong thời gian rất ngắn bổ cứu ma lực hao tổn. Có thể nói, chỉ cần có Huyền Thạch trong tay, có thể phóng tay phát xuất ra vô hạn ma pháp, công kích đấu khí!

Huyền Thạch cùng ma tính thật ra tương tự nhau. Điểm không giống nhau chính là: Ma tính là một loại hữu cơ năng lượng, sinh ra từ trong cơ thể sinh vật, có thể trực tiếp bị tiêu hóa hấp thu bởi sinh vật nhằm gia tăng ma lực hoặc là đấu khí cho người sử dụng.

Mà Huyền Thạch thì bất đồng, Huyền Thạch năng lượng không thể tiêu hóa hấp thu được mà chỉ có thể làm năng lượng bổ sung khi cần. Bất quá nó lại có được một đặc tính mà ma tính của sinh vật không có, đó chính là khả năng tự khôi phục!

Huyền Thạch là một nguồn sinh lực rất ổn định. Một khi năng lượng bên trong của Huyền Thạch bị hút đi, nó sẽ tự động tìm kiếm lại trạng thái thăng bằng thông qua việc hấp thu năng lượng của ngoại giới, chỉ trừ phi bị tiêu hao quá lớn, vượt quá mức năng lượng tối đa của Huyền Thạch. Nói cách khác, chỉ cần cho Huyền Thạch thời gian khôi phục phù hợp, liền có thể sử dụng vô hạn.

Huyền Thạch chia làm rất nhiều cấp bậc, dựa theo lớn nhỏ cùng nhan sắc bất đồng. Từ cao xuống thấp phân biệt thành thánh cấp Huyền Thạch, thần cấp Huyền Thạch, nhất phẩm Huyền Thạch, nhị phẩm Huyền Thạch... Mãi cho đến thấp nhất là cửu phẩm Huyền Thạch!

Ứng dụng lớn nhất của Huyền Thạch chính là tương khám. Nếu lấy nó khám quanh phần trên của áo giáp, áo giáp liền có thể thông qua Huyền Thạch hấp thụ năng lượng, mở ra hộ thuẫn. Nếu lấy nó khám quanh tại đầu vũ khí người sử dụng liền có thể trực tiếp từ Huyền Thạch hấp thụ năng lượng, tiến hành liên tục công kích, nhưng là... Một khi vượt qua mức năng lượng tối đa của Huyền Thạch thì nó sẽ hỏng mất, hóa thành một đồng tro bụi, hoàn toàn mất đi tác dụng.

Huyền Thạch vũ khí cùng áo giáp, mỗi một kiện đều rất có giá trị. Có thể sử dụng chúng ắt phải là người vô cùng sang quý. Cho dù như thế, trải qua mấy trăm năm thời gian, Huyền Thạch trang bị lưu lại được tới ngày nay đã không còn nhiều lắm, dù sao... Một vũ giả, tránh không được sẽ gặp phải những tình huống nguy hiểm. Mà nếu như liên tục gặp phải nguy hiểm tất sẽ có khả năng sử dụng quá mức năng lượng cho phép từ Huyền Thạch mà làm cho Huyền Thạch bị tan rã. Dù là biết rõ như thế, trước việc bị uy hiếp đến tính mạng, còn có sự chọn lựa nào sao?

Có thể nói như vậy, có Huyền Thạch trang bị cũng tương đương với việc tăng cường vài lần thực lực, có nhiều hơn mấy cái tính mạng. Nếu như tên thù lĩnh đầu với Lý Dật ngày ấy có một kiện Huyền Thạch vũ khí. Thì chỉ cần lập vài lần đầu khí bộc phát, Lý Dật nhất định đã không thoát chết, cũng may là hần không có.

Cẩn thận xem lại cái này vài lần, Lý Dật lúc này mới đặt quyết tâm. Đây sẽ chính là mạch sống của Huyền Thạch thôn. Vô luận như thế nào, Lý Dật cũng sẽ toàn lực khai phá một lần. Cho dù không đạt được kết quả, chỉ cần hần cố gắng hết sức tất sẽ không hối hận!

Kế tiếp, Lý Dật lại nhìn xuống phần dưới trong báo cáo của Mã Lí Áo. Không thể không thừa nhận, sự hiểu biết của người này về tài nguyên của Huyền Thạch thôn đã tới mức khoa trương. Bất kỳ một sinh ý nào, hần đều tính toán tới nơi tới chốn. Đối với phương diện này hần tuyệt đối xứng đáng với hai chữ thiên tài.

Bất quá, đưa Huyền Thạch thôn phát triển lên thông qua các sinh ý khác tự không gây được hứng thú đối với Lý Dật. Không có ý nghĩa, thật sự không có ý nghĩa. Chỉ cần hần khai thác được nhiều Huyền Thạch, vậy quả thực chẳng khác nào ở trên địa cầu có được một mỏ kim cương thượng phẩm! Ngày ngày tính toán buôn bán được mười phần lợi ích mà làm gì? Ta một ngày kiếm được trăm lần lợi ích cho người xem!

Đem hai tài liệu cẩn thận nhìn lại mấy lần xong, Lý Dật không khỏi âm thầm cảm khái. Hết thầy tựa hồ đều là thiên ý, lạc tới thôn này đối với Lý Dật mà nói tuyệt đối là một cơ hội lớn trời cho! Chỉ cần hần hào hào nắm chặt, vận khí chỉ cần tốt một chút, không thành công cũng khó có khả năng! Nghĩ tới đây, Lý Dật không khỏi hưng phấn lên, chạy vào thư phòng, dứt bỏ hết thầy, toàn lực bắt đầu công việc quy hoạch của mình!

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa, hần tiêu sái bước tới cửa. Vừa ra đã thấy bộ mặt lo sầu lo khổ của Mã Lí Áo đang đứng trước cửa.

Lý Dật rất nhanh liền hiểu được hần tới làm gì, bèn mỉm cười cùng hần tiến vào đại sảnh. Lý Dật quay lại với Mã Lí Áo nói: “Như thế nào? Có phải người lên làm phó thành chủ hưng phấn mức không ngủ được?”

Nghe được lời của ta, Mã Lí Áo cười khổ một tiếng rồi nói: “Không phải vậy đâu thành chủ, ta thấy có thể không đảm đương nổi cái chức phó thành chủ này. Ta chỉ đối cảm thấy hứng thú đối với tiền bạc, thật ra muốn làm tài vụ tổng lý!”

Ân?

Giả làm ra bộ dáng và vẻ mặt nghi hoặc, Lý Dật một bên cười thầm, một bên mở miệng hỏi: “Người là không phải hồ đồ chứ? Người phải biết rằng, phó thành chủ làm sao có thể đem so sánh với cái gì tài vụ tổng lý đại quan? Người chẳng lẽ...”

Thành chủ!

Không đợi Lý Dật nói hoàn lời, Mã Lí Áo không thể chờ đợi được vội cắt lời hần, hấp tấp nói: “Ta ngày hôm qua nhất thời đầu óc không tỉnh táo, ta căn bản không thích hợp giữ vị trí phó thành chủ. Ta chỉ có thể làm ra tiền, căn bản sẽ không có thể toàn diện quản lý hết thầy công việc bên trong thành. Ta thật sự không thích hợp làm vị trí này!”

Bất đắc dĩ nhún vai, Lý Dật cười nói: “Người đã yêu cầu như vậy, ta còn có thể nói cái gì đây. Dù sao vô luận tại vị trí nào, chúng ta mục tiêu vẫn là giống nhau. Nếu vậy cứ tùy theo người đi, bất quá người cũng đừng hối hận!”

Không hối hận! Tuyệt đối không hối hận!

Thấy Lý Dật đã đồng ý, Mã Lí Áo không khỏi mặt mày hớn hờ đứng lên, đắc ý đích nói: “Ngày hôm qua ta thấy lão La Tật đến còn tưởng lão đang ghen tị với ta chứ. Nhưng lão nói cái gì mà cho dù ta là phó thành chủ, cũng quản không tới được lão, bởi vì lão là cơ kiến tổng lý!”

Nói tới đây, Mã Lí Áo lộ ra bộ dáng nghĩ lại mà sợ, nhỏ giọng nói: “Vốn ta cũng không có nói gì, chỉ là bị lão gia hỏa này làm cho tức giận một chút. Nhưng là về đến nhà, ta càng nghĩ càng thấy không đúng. Có cơ kiến tổng lý, tự nhiên sẽ có tài vụ tổng lý, cứ như vậy, cái chức phó thành chủ của ta đây không phải chẳng có làm được gì sao? Hoàn toàn không cách nào tiếp xúc kinh tế, ta đây làm cái vị trí phó thành chủ còn có cái ý tứ gì!”

Ngẩng đầu lên nhìn hần, Mã Lí Áo lộ ra bộ dạng ham muốn mãnh liệt nói: “Giấc mộng của ta chính là làm ra tiền, giành được vô số tiền tài. Đối với những chuyện khác, ta một điểm hứng thú cũng không có. Vị trí phó thành chủ mặc dù cao, nhưng lại không phải là cái mà ta mong muốn!”

Mỉm cười vỗ vỗ vào bả vai Mã Lí Áo, Lý Dật thần nhiên nói: “Tốt lắm, chỉ cần qua hôm nay, người chính là tài vụ tổng lý của Huyền Thạch thành. Đến lúc đó, lý tưởng cùng khát vọng của người đều có thể nhất nhất thực hiện. Người có đủ dũng khí để làm không?”

Ân!

Mã Lí Áo mạnh mẽ gật đầu. Cùng lúc đó, ngoài cửa lục tục vang lên tiếng bước chân, nhìn ra ngoài cửa sổ đã có một chút ánh sáng trời, Lý Dật biết... Đám thôn dân đã bắt đầu tập hợp rồi!

Chương 115: Bại Nhi Hậu Thành

Sắc trời vẫn chưa sáng hẳn, thái dương vẫn còn đang ở xa xa phía dưới chân núi, chiếu rọi ra một mảnh trời đỏ rực. Huyền Thạch thôn vẫn đang còn nằm trong bóng tối của khe núi, nhưng là lúc này, tất cả thôn dân đều đã tập hợp xong rồi!

Ngang nhiên đứng thẳng trước mặt tất cả thôn dân, với La Táp cùng Mã Lí Áo phân biệt đứng ở hai bên tả hữu, nhìn xuống toàn bộ thôn dân đang sắp hàng chỉnh tề, Lý Dật cất cao giọng nói: “Tốt lắm! Nếu tất cả mọi người đã tới rồi như vậy, ta đầu tiên tuyên bố lưỡng hạng bổ nhiệm!”

Nói tới đây, Lý Dật có chút dừng một lát, quay đầu lại hướng đến Mã Lí Áo cùng La Táp vẫy vẫy tay, ý bảo bọn họ tiến đến phía trước. Nhìn thấy Lý Dật ra hiệu, cả hai người đều không khỏi cảm thấy hưng phấn trong lòng. Bọn họ đều hiểu lễ bổ nhiệm của Lý Dật đã chính thức bắt đầu rồi.

Chờ La Táp cùng Mã Lí Áo sóng vai đi tới bên cạnh mình, Lý Dật mỉm cười tiếp tục đối diện với toàn thể thôn dân nói: “Thông qua biểu hiện của La Táp cùng Mã Lí Áo trong buổi diễn thuyết tranh tuyên ngày hôm qua, ta tin tưởng tất cả mọi người đã hiểu rõ về tài năng của hai người bọn họ, phân biệt đối với trụ cột kiến thiết, cùng với kinh tế kiến thiết phương diện!”

Mặc dù chưa ai lên tiếng, nhưng là tất cả mọi người đều không khỏi thəm gật đầu. Chỗ khác không nói, đơn độc trong phạm vi Huyền Thạch thôn, thật đúng là không ai có thể so sánh được với tài năng của hai người này. Không nói là so sánh mà ngay cả đến tiếp cận cũng khó có khả năng!

Mỉm cười gật đầu, Lý Dật tiếp tục nói: “Nói thật ra, ta cũng rất khâm phục bọn họ. Cho nên ta quyết định, giao cho La Táp tiên sinh đứng ra làm Huyền Thạch thôn trụ cột kiến thiết tổng lý, phụ trách Huyền Thạch thôn trụ cột kiến thiết!”

Dừng một chút, Lý Dật nhìn lại về mặt kích động Mã Lí Áo, tiếp tục nói: “Về phần Mã Lí Áo tiên sinh, ta nghĩ... Giao cho hắn phụ trách Huyền Thạch thôn kinh tế kiến thiết, đây ắt cũng là lựa chọn hoàn toàn đúng đắn. Nếu như mọi người đối với sự bổ nhiệm của ta không có nghi vấn gì, thì hãy giơ tay phải lên!”

Phát!

Rất chỉnh tề, tất cả mọi người đều giơ cao lên tay phải của mình. Nếu như đối với việc này còn muốn nghi vấn thì chính là “vạch lá tìm sâu”. Có thể nói lần bổ nhiệm này thật sự là rất hoàn mỹ.

Vui vẻ gật đầu, ý bảo mọi người buông tay xuống, sau đó... Lý Dật cười nói: “Tốt lắm, cái gọi là tân quan nhậm chức tam bả hòa (quan mới nhận chức, đốt 3 ngọn lửa). Đệ nhất hỏa xem như là đã xong, về phần đệ nhị hỏa.....”

Nói được một nửa, Lý Dật đột ngột ngừng lại, ánh mắt đảo qua từng khuôn mặt của mỗi thôn dân, theo sau mới thâm trầm cười nói: “Ta xem phần lớn nhà ở của mọi người đều cũ nát, cho nên... Ta muốn cấp cho mỗi hộ nhân gia một nơi ở mới, một không gian lớn, thật lớn! Một tòa kiến trúc thực sự, một kiến trúc bằng đá cao hai tầng làm phòng ở!”

A!

Nghe Lý Dật nói những lời này, tất cả mọi người đều vui mừng lẫn sợ hãi há to miệng. Tặng nơi ở mới đã là cực kỳ vĩ đại, mà hiện tại dĩ nhiên lại còn muốn tặng mỗi người một phòng ốc mới tinh, thật lớn, kiến tạo bằng đá tảng. Như vậy tuyệt đối là đại thủ bút a!

Nhìn bộ dáng vui mừng lẫn sợ hãi của mọi người, Lý Dật không khỏi âm hiểm cười thəm. Trên thế giới này tuyệt không có cái gì gọi là miễn phí a. Không có nỗ lực thật lớn, phòng ở có thể tự nhiên đến được sao?

Dần dần hạ sắc mặt xuống, ngữ khí của Lý Dật cũng trở nên lạnh lùng, nói tiếp: “Bất quá, mọi người cũng thấy được, mặc dù ta muốn tặng mọi người nơi ở mới. Nhưng là trước mắt trong phạm vi Huyền Thạch thôn đã bị các kiến trúc cũ lấp đầy, không còn chỗ để xây dựng mới!”

Nghe đến đó tất cả thôn dân đều lộ ra thần thái lo lắng, đúng vậy... Huyền Thạch thôn phạm vi mặc dù không nhỏ, nhưng là đều bị các gia đình chiếm lấy rồi xây dựng, căn bản là không còn đất để xây dựng lại phòng ở.

Cho nên!

Mạnh mẽ cất cao giọng, Lý Dật lớn tiếng nói: “Cái gọi là không phá thì không lập, lại có câu nói là phá rồi lại lập, bại rồi sau đó thành. Huyền Thạch thôn muốn phát triển đứng lên, nhất định phải đau nhức hạ quyết định. Phá bỏ tất cả kiến trúc cũ rồi từ đồng cỏ nát rồi sau đó xây dựng lại nhà cửa cùng vườn tược của chúng ta!”

A!

Sau khi nghe Lý Dật nói, tất cả mọi người đều kích động hết lên. Nói cái gì thì nói, mặc dù có cũ nát nhưng phòng ốc đó là do cha ông để lại. Cứ như

vậy phá bỏ, bọn họ cũng không bỏ được!

Hừ!

Nhìn xuống phía dưới nháo nhào như cái chợ, Lý Dật không khỏi hừ lạnh một tiếng, quát lớn: “Tất cả đều câm miệng cho ta, nơi này lúc nào đến phiên các ngươi hô to gọi nhỏ. Nếu ai đối với quyết định của ta có nghi vấn, đứng ra nói!” Vừa nói Lý Dật vừa giả như không thèm để ý, đem tay phải đặt lên trên chuôi kiếm!

Nhìn động tác của Lý Dật phối hợp cùng với ngôn ngữ tràn ngập uy hiếp cùng khí thế của hắn, tất cả thôn dân đều lập tức nhớ tới lời của hắn nói ngày hôm qua. Ai nếu như có dũng khí cãi lời của hắn, bất cứ là lệnh gì, hậu quả thiết tưởng là không chịu nổi. Trừ phi là chán sống, nếu không tất phải câm miệng!

Nhìn thấy tất cả mọi người nhanh chóng im lặng lại, Lý Dật lạnh lùng nhìn qua một vòng. Hắn rất rõ ràng, trước hết phải chấn nhiếp bọn họ rồi mới có thể lãnh đạo bọn họ. Nói cách khác, hết thấy mọi chuyện đều không thể chỉ dùng lời nói suông.

Lạnh lùng nhìn tất cả thôn dân, Lý Dật tiếp tục nói: “Cái này gọi là cũ không đi, tân không đến. Cho dù các ngươi tiếp tục giữ lại nguyên cái nhà gỗ cũ nát đó, có thể giữ lại bao lâu đây chứ? Mười năm? Hai mươi năm? Kết quả cuối cùng, không phải cũng là mất đi sao? Đã như vậy, hiện tại chẳng qua là sớm một ngày giúp cho nó hoàn thành sứ mạng mà thôi, còn cái gì mà phải phản đối chứ!”

Dừng một chút, Lý Dật chỉnh sửa lại một chút ý nghĩ, theo sau tiếp tục nói: “Các ngươi nên biết rằng, ta hiện tại không phải là cùng các ngươi thương lượng. Ta đây là đang hạ đạt mệnh lệnh, nguyện ý cũng phải nguyện ý, không nguyện ý cũng phải nguyện ý. Nếu không tự động rời khỏi Huyền Thạch thôn, nơi này không có chỗ cho các ngươi!”

Nói đến đây, tất cả thôn dân đều trầm mặc cúi đầu. Mặc dù đối với việc phá phòng ốc cũ thập phần không đành lòng, nhưng lại cũng không đến mức cố chấp thái quá. Vì nếu như đến cùng bọn họ phải rời đi, vậy phòng ốc nọ không phải là cũng bị hủy đi hay sao? Huống chi... Cho dù phải rời khỏi đây, bọn họ biết đi đâu đây chứ? Huyền Thạch thôn mặc dù không thật sự tốt, nhưng lại đã là chỗ dung thân duy nhất của bọn họ.

Từ khía cạnh khác mà nói, so sánh với một tòa phòng ốc cũ nát thì Huyền Thạch thôn – nơi bọn họ sinh ra và lớn lên - mới đáng giá để họ lưu luyến hơn. Tổ tiên của bọn họ đều sinh ra ở đây, sống ở nơi này. Bản thân bọn họ cũng vậy đã ở nơi này sinh ra, ở chỗ này lớn lên. Đối với bọn họ, rời bỏ Huyền Thạch thôn mà đi, mới là chuyện thống khổ nhất a!

Nghe ta nói vài câu đi!

Ngay lúc tất cả mọi người còn đang trầm mặc, La Táp tiến lên trước một bước, uy nghiêm nói: “Huyền Thạch thôn muốn phát triển lớn, quy hoạch hợp lý là điều bắt buộc phải làm. Căn cơ của chúng ta căn bản quá mỏng yếu đi, tất nhiên phải phá đi xây dựng lại. Ta nghĩ... Chỉ cần là làm cho Huyền Thạch thôn chuyển biến tốt lên, làm cho Huyền Thạch thôn con dân sống càng dễ chịu, an đặt. Như vậy quyết định này nhất định phải ủng hộ. Cái gọi là nhớ về nguồn cội mặc dù là tốt, nhưng lại không thể quá cực đoan. Không thể bởi vì cá nhân, ảnh hưởng tới tập thể. Nói cách khác, cho dù thành chủ không trách tội, chỉ sợ Huyền Thạch thôn cũng không dung cho các ngươi. Bất luận kẻ nào, cũng không được phép ngăn cản con đường phát triển của Huyền Thạch thôn!”

Đúng vậy!

Nói tới đây, Mã Lí Áo vẻ mặt tươi cười tiêu sái đi ra, vui sướng nói: “Các ngươi đều là muốn cái gì đây chứ. Có một gian nhà lớn, kiến trúc bằng đá tảng không muốn, nhưng lại nhất định phải giữ lại ở trong gian nhà gỗ cũ nát sao? Chẳng lẽ nửa đêm gió lạnh rất thoải mái sao? Chẳng lẽ mùa đông rét lạnh rất thích ý sao? Chẳng lẽ mùa hè nóng bức chịu đựng tốt lắm sao? Các ngươi ở đây nghĩ lại mong muốn cái gì!”

Hắc hắc cười rồi nhìn một vòng, Mã Lí Áo tiếp tục nói: “Nhà của Mã Lí Áo ta, các ngươi đều là đi qua, không sai... Chính là kiến trúc đá tảng. Bên trong cảm giác thế nào, tất cả mọi người biết. Suy nghĩ một chút, các ngươi cũng có thể ở tiến vào ở trong một phòng ốc như vậy. Rộng mở, sáng ngời, đông ấm hè mát, ngăn gió chắn mưa, các ngươi còn đang chần chờ cái gì chứ? Không mong muốn ở trong một phòng ốc như vậy, Mã Lí Áo ta tự hỏi trí thông minh của các ngươi để đâu!”

Nghe Mã Lí Áo cùng La Táp đứng trên hai quan điểm khác nhau khuyên bảo, Lý Dật không khỏi lộ ra nét mặt mừng vui tươi cười. Vô luận từ lợi ích chung mà nói, hay từ tư lợi mà lo lắng, chuyện này đáng ra nên làm như thế. Bất quá... Đối với những người hoài cự vẫn phải cổ vũ cùng dẫn đường cho họ. Hoài cự cho tới bây giờ không phải là một loại sai lầm, chẳng những không phải sai lầm, mà còn phải phát triển tinh thần này hơn nữa. Chỉ có khi mọi người đối với Huyền Thạch thôn đều có được cảm tình thâm hậu, mới có thể toàn tâm toàn ý, tự giác vì Huyền Thạch thôn hiến dâng hết thảy!

Nghĩ tới đây, Lý Dật cười nói: “Đầu tiên ta muốn nói rõ một điểm. Đối với những người mang hoài niệm về quá khứ, Lý Dật ta thật sự mười phần tôn kính. Bọn họ là thật sự là những người chí tình. Nếu như hôm nay các ngươi đối với chuyện này một điểm cảm giác cũng không có, ta làm sao lại phải tâm ngoan thủ lạt ép buộc như vậy chứ. Ngay cả đối với thôn trang của chính mình mà một điểm ý niệm hoài cự cũng không có, căn bản không phải là một con người có lương tâm!

Nga...

Tất cả thôn dân đều lập tức gật đầu, cùng lúc đó... Ánh mắt mọi người, đều hướng đến Mã Lí Áo nhìn qua, hắn tựa hồ mới chính là người không có ý niệm hoài cự với người xưa!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Tội Đại Cử Thố

Chứng kiến ánh mắt của mọi người, Lý Dật không khỏi cười khổ một tiếng. Như thế nào cũng không nghĩ tới cuối cùng lại dây dưa tới Mã Lí Áo, không sai... Người này quả thật chính là người không niệm tình cũ, chỉ cần có lợi ích, chuyện gì cũng làm được. Lý Dật làm việc với lão, chẳng qua là đem lợi ích của bọn họ đồng hóa, làm cho lão biết rời hẳn đi tất sẽ không thành, như vậy mới có thể tiến hành hợp tác. Nói đến nhân phẩm, lão kia thật vẫn là cái loại người kia, tiểu nhân hèn hạ âm hiểm, xảo trá vô sỉ, quả đúng tiêu chuẩn làm gian thương!

Bất quá, sự thật mặc dù là như thế, nhưng nếu lão hiện tại đã là Huyền Thạch thôn kinh tế tổng lý thì hình tượng này tuyệt đối không thể tiếp tục tồi tệ như vậy được. Nói cách khác, nếu làm cho đám thôn dân đối với lão không có tín nhiệm, thì những sửa đổi trong phương diện kinh tế của lão gặp rất nhiều bất lợi!

Nghĩ tới đây, Lý Dật không khỏi suy tính thật nhanh cách ứng phó, rất nhanh mở miệng nói: “Các người đều nhìn Mã Lí Áo tiên sinh làm gì? Các người là không phải tưởng rằng, hẳn chính là người không niệm tình cũ, không đủ phẩm cách con người như lời ta nói sao?”

Ha ha ha ha...

Nghe thấy lời của Lý Dật, tất cả thôn dân đều nở nụ cười, rất hiển nhiên... Không ai cho rằng Mã Lí Áo là có nhân phẩm là đủ tư cách. Nghe được tiếng cười nhạo của mọi người, mặt Mã Lí Áo không khỏi đỏ lên, nét thống khổ hiện rõ trên khuôn mặt. Vô luận là ai, cho dù là người đại gian đại ác, cũng hy vọng nghe được lời tán dương từ mọi người. Một bên được mọi người tán dương chào đón, một bên bị cười nhạo cùng khinh bỉ, ai mà lại không có chút động lòng!

Mã Lí Áo cả đời này, tiếc nuối lớn nhất chính là chưa từng có được sự tôn kính của mọi người. Mọi người đối lão trừ bỏ khinh bỉ, thì vẫn chỉ là khinh bỉ mà thôi! Mặc dù lão rất giàu có, nhưng là cho dù đến cả hài tử ba tuổi, nhìn thấy lão thì đều lấy một tư thái cao cao tại thượng! Hơn nữa làm cho Mã Lí Áo không thể chịu đựng được, chính là như bây giờ, công nhiên cười nhạo cùng khinh bỉ. Mã Lí Áo thậm chí nguyện ý mang kim tiền đi mua về danh dự nhưng chính lão cũng biết rất rõ một câu: rất nhiều thứ không thể mua được bằng tiền! (nhưng có thể mua đc bằng rất nhiều tiền :ex10:)

Hừ!

Nhìn vẻ mặt cười nhạo của mọi người, Lý Dật không khỏi hừ lạnh một tiếng. Nhất thời... tất cả mọi tiếng cười đều ngừng lại, đám người nhanh chóng khôi phục yên tĩnh.

Lạnh lùng nhìn xuống, Lý Dật trầm giọng nói: “Là một thôn dân của Huyền Thạch thôn, ta hy vọng mọi người sau này nếu gặp phải chuyện cần suy xét kỹ một chút. Không nên ngu xuẩn chỉ biết nhìn hiện tượng bên ngoài. Lại càng không nên chỉ tin tưởng những điều mình chứng kiến hoặc là nghe được. Suy nghĩ thêm một chút, chẳng lẽ Mã Lí Áo thật sự giống các người tưởng tượng sao?”

Không có người nào phản ứng lại câu nói của Lý Dật, bất quá cái này không phải là trọng yếu, hẳn tiếp tục nói: “Quy hoạch lúc này đây, Mã Lí Áo tiên sinh cũng không thể là ngoại lệ. Các người suy nghĩ một chút, cái mà các người phá bỏ chỉ là một mái nhà gỗ rách nát, mà Mã Lí Áo tiên sinh thì sao? Hẳn có đến hai mươi gian phòng lớn bằng đá tảng, cũng sẽ bị giống như các người nhất loạt phá bỏ. Nếu có đầu óc, các người cẩn thận suy nghĩ một chút, ai sẽ là người có tổn thất lớn nhất trong toàn thôn đây? Sau đó suy nghĩ một chút nữa, Mã Lí Áo tiên sinh vẫn có thể cười đối với hết thảy, phẩm cách của hẳn có phải như các người tưởng tượng không?”

Này...

Tất cả thôn dân đều chần chờ, ánh mắt nhìn về phía Mã Lí Áo cũng không còn như vậy quá khinh bỉ. Quả thật, căn nhà lớn đó của Mã Lí Áo sợ rằng phải tương đương với năm mươi căn nhà gỗ bình thường. Nhưng lão lại cười đối mặt với hết thảy, chẳng lẽ... Trong lòng lão tựu một điểm khổ sở cũng không có sao?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của đám thôn dân, Lý Dật không khỏi cười thầm trong bụng... Mã Lí Áo đương nhiên không đau lòng. Bởi vì hẳn đã đáp ứng lão sẽ xây cho lão nơi ở mới so với hiện tại còn muốn lớn hơn đến mười lần. Hơn nữa vị trí lại rất tốt, có thể nói ngoại trừ phòng của Lý Dật thì đó chính là vị trí tốt nhất. Với sự khôn ngoan của Mã Lí Áo chẳng lẽ không đáp ứng sao chứ?

Có lẽ có người sẽ nói, như thế là thiên vị Mã Lí Áo, như thế có phải là hợp lý hay không? Điều này tất sẽ không tránh được mọi lời ong tiếng ve từ mọi người nhưng kì thật đây đều là lo lắng dư thừa, Mã Lí Áo hẳn thân là phụ trách kinh tế? Không sai... chính là phụ trách kinh tế tổng lý. Nếu đã là phụ trách kinh tế, mặt tiền ngôi nhà lại không phải là nên phô trương sao? Vị trí lại không nên đặt ở một chỗ tốt sao?

Có chút đồ vật này nọ, nói là cấp cho Mã Lí Áo nhưng là kì thật vẫn là trong thôn. Thế giới này quyền sử dụng đất cho tới bây giờ cũng không thuộc về

cá nhân, mà đều là do thành chủ một người quyết định, dân chúng chỉ có được quyền sử dụng mà thôi. Điều này và trên địa cầu giống nhau, khác nhau chính là trên địa cầu quyền sử dụng đất cũng có kỳ hạn. Mà cái thế giới này chỉ cần thành chủ nói một câu, đất đai sẽ không còn là của người nữa!

Trong tương lai kiến trúc của trung tâm kinh tế sẽ không nói là Mã Lí Áo gia. Chỉ nói là chỗ lão làm việc, bất quá lão nếu muốn ở tại nơi đó, cũng chẳng có ai can thiệp được, tóm lại chuyện chính là như vậy.

Bất quá, việc này tự nhiên không thể nói ra bây giờ, vở kịch này còn phải tiếp tục diễn. Lạnh lùng đi xuống nhìn tất cả thôn dân, Lý Dật tiếp tục nói: “Không chỉ như thế, Mã Lí Áo tiên sinh đã từ bỏ tất cả lợi ích cá nhân, thành tâm mưu cầu phúc lợi cho Huyền Thạch thôn chúng ta. Mọi người suy nghĩ một chút, hẳn hoàn toàn có thể chính mình làm ra tiền để chính mình tiêu xài, không phải cần nhắc tính toán nhiều, vui sướng đường nào, nhưng là hiện tại thì sao? Hẳn vì mọi người đứng ra đảm trách kinh tế kiến thiết, kiếm được tiền cũng không phải là của hẳn. Hẳn hiện tại chính là dùng tính mạng của mình, vì mọi người phục vụ, chẳng lẽ... Với công hiến như vậy, các người còn muốn lấy ánh mắt đó đối đãi với Mã Lí Áo tiên sinh sao?”

Sau khi nghe Lý Dật nói, ánh mắt tất cả đám thôn dân rốt cuộc cũng đã thay đổi, từ khinh bỉ chuyển thành kính nể. Tất cả mọi người đều rõ ràng, đây cũng tuyệt đối không phải là một quyết định đơn giản. Để có được quyết định này, Mã Lí Áo hẳn sẽ phải nỗ lực rất nhiều.

Xôn xao...

Tiếng vỗ tay, từ khinh đến trọng, từ thưa thớt đến rào rào vang lên. Tất cả mọi người đều nhiệt liệt hướng tới Mã Lí Áo cổ vũ, thỉnh thoảng có thôn dân còn quát to một tiếng – Mã Lí Áo hảo hảo!

Đối xử như thế này, Mã Lí Áo từ lúc chào đời tới nay là lần đầu tiên hưởng thụ qua. Đối mặt với tiếng vỗ tay như thủy triều lên, Mã Lí Áo hai mắt mê mẩn, nước mắt nhanh chóng chiếm lĩnh hai mắt của lão, lần đầu tiên... Mã Lí Áo cảm giác được so với kim tiền thế nào lại có những thứ mang lại cho bản thân nhiều tư vị tốt đẹp như vậy! Mã Lí Áo rốt cuộc có điểm hiểu được La Tập. Rốt cuộc giải thích được vì sao La Tập lại ngu như vậy, vì vài câu ủng hộ cùng ngợi khen, vì cái gì mà được tôn kính, lại có thể hiến dâng nhiều như vậy. Nếu như thế này, Mã Lí Áo cũng nguyện ý làm vài việc ngốc. Cái loại cảm giác này, thật là không thể thay thế được, là thứ kim tiền tuyệt đối không thể mang lại được!

Tốt lắm tốt lắm...

Hơi giờ tay lên rồi hướng phía dưới ép xuống, Lý Dật cũng không nghĩ làm cho mọi người đối Mã Lí Áo đánh giá quá cao. Nói cách khác, tương lai nếu mọi người phát hiện ra hẳn vẫn là cái tên hỗn đản ngày nào, uy tín của bản thân tất là giảm xuống. Hiện tại Lý Dật phải giữ miệng cho bản thân.

Nghe tới đây, Lý Dật mỉm cười nói: “Cái gọi là hoạn nạn mới biết chân tình, đường dài mới biết ngựa hay! Mã Lí Áo tiên sinh đến cùng là một người như thế nào, mọi người có thể chậm rãi xem, ta tin tưởng... Các người nhất định sẽ chứng kiến một Mã Lí Áo hoàn toàn mới!”

Xôn xao...

Tiếng vỗ tay lần nữa vang lên, nhìn lại về mặt đã có chút bình tĩnh của một ít thôn dân, Lý Dật không khỏi âm thầm thở dài một hơi, hắc hắc... Cho dù Mã Lí Áo vẫn như cũ không thay đổi, mọi người tất cũng sẽ nhớ tới những lời hắn nói mới rồi. Lý Dật cho tới tận bây giờ chưa có nói: lão là một người tốt!

Tiếng vỗ tay rốt cuộc dần dần lắng xuống, Lý Dật tiếp tục nói: “Chúng ta trở lại chính đề thôi! Mới vừa rồi ta nói, hoài cựu là một loại truyền thống tốt đẹp, chúng ta chẳng những không nên bỏ qua, mà còn là tiếp tục phát triển hơn nữa, bất quá...”

Nói tới đây, Lý Dật có chút dừng lại rồi sau đó mới lạnh lùng nói: “Các người chẳng lẽ không cho rằng, giữ lại một cái nhà gỗ không bao lâu nữa sẽ sụp đổ, thế nào lại bằng với việc chính mình kiến tạo một tòa kiến trúc vạn năm không suy chuyển chứ?”

Hướng về tất cả thôn dân, Lý Dật thì thào nói: “Nhà gỗ rồi sẽ bị hư, rồi sẽ sụp đổ, nhưng đá tảng kiến trúc sẽ không như vậy. Cho dù mấy ngàn năm, mấy vạn năm, bọn chúng vẫn như cũ. Giống như quả núi lớn này sẽ đứng thẳng ở nơi đó, sẽ không suy đồi, sẽ không lão hóa. Như vậy mà nói, con cháu các người đều sẽ bởi vì hoài niệm các người ngày trước mà không được phá đi những kiến trúc này. Mà các người, cũng sẽ vì con cháu của mình để lại di sản ngàn năm không thể bị phá hủy. Hãy đem so sánh lại với cái nhà gỗ sắp sụp đổ mà các người đang ở hiện tại, như thế, ta biết các người tất sẽ hiểu ra nên làm thế nào!”

Tất cả thôn dân hai mắt đều sáng rực lên, đúng vậy... Vô luận cỡ nào hoài niệm, nhưng là nhà gỗ đó thật sự không tồn tại được mấy năm. Nếu đã vậy, tốt hơn hết là trước đó đập đổ, xây dựng một tòa kiến trúc vạn năm không hủy. Làm cho con cháu chính mình có thể đời đời kiếp kiếp ở tại nơi này, lại không phải tốt đẹp hơn sao!

Nhìn ánh mắt dần dần sáng ngời lên của mọi người, Lý Dật đưa ra chiêu cuối cùng: “Mọi người ngẫm lại xem, bởi vì các người là chính là người xây dựng nên đá tảng kiến trúc, gia chủ thứ nhất, cho nên... Các người sẽ trở thành người sáng lập trong mắt của các thế hệ mai sau. Tất cả con cháu của các người đều phải biết, chỗ ngồi này phòng ở này, là do các người một tay một chân xây dựng lên. Trong kiến trúc này có máu và mồ hôi của các người. Linh hồn và tinh thần của các người là cùng những kiến trúc này tồn tại!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 117: Thế Lực Ban Để

Một câu nói đúng lúc thường mang lại rất nhiều tác dụng, rất nhiều thứ không thể nào tưởng tượng được. Câu nói cuối cùng của Lý Dật đã sinh ra hiệu quả, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên. Sau khi Lý Dật kết thúc, tất cả thôn dân không một ai dị nghị điều gì, không chỉ như thế, tất cả đám thôn dân tự động bắt đầu di chuyển hướng ra ngoài thôn. Những lều bạt tạm thời được dựng lên đầy bình nguyên bên ngoài Huyền Thạch thôn. Cuối cùng, kế hoạch kiến thiết Huyền Thạch thôn bước đầu đã thành công.

Dưới sự trợ giúp cũng như tính toán của La Táp, bọn họ đem cả thôn quy hoạch lại. Trên cơ bản cả thôn là hình vuông, phi thường có trật tự, ngay ngắn.

Đầu tiên bọn họ phác họa ra bức tranh toàn cảnh của thôn, cùng với đó là trục đường chính đi vào thôn, cả Huyền Thạch thôn đặt ra một cái quy tắc để thống nhất, sau đó... Trên trục đường chính, phân ra các đầu đơn vị nắm giữ, nhanh chóng phác họa ra vị trí nền móng của các ngôi nhà.

Kế tiếp chính là công việc xây dựng, nhưng là chuyện này Lý Dật không có nhúng tay vào mà giao hoàn toàn cho La Táp phụ trách. Cần phải trong thời gian ngắn nhất đem các kiến trúc cũ hủy đi để lấy mặt bằng. Hắn không hề muốn tiếp tục nhìn thấy các kiến trúc lộn xộn này nữa.

Nhận nhiệm vụ khó khăn này, mặc dù biết rõ phi thường nặng nề nhưng là La Táp hoàn toàn không có ý kiến gì. Lão chỉ hơi nhíu mày sau đó thống khoái gật đầu, tỏ vẻ nhất định là sẽ đem hết toàn lực hoàn thành công việc mà Lý Dật giao cho!

Sau đó, La Táp mang theo tất cả những người trưởng thành từ hai mươi tuổi cho tới năm mươi tuổi bắt đầu tiến hành công cuộc phá hủy đầy gian nan vất vả. Trong lúc đó thì Mã Lý Áo phụ trách công việc di dời các thôn dân cùng với đó là mang theo các vật dụng cần thiết. Tất cả các khoản tiền bỏ ra đều là tiền của Lý Dật, mặc dù chỉ hơn một trăm vạn nhưng là lương thực tích lũy trong thôn đủ dùng trong một năm. Một trăm vạn cũng đủ dùng để trùng kiến lại Huyền Thạch thôn!

Đương nhiên, bản thân Lý Dật cũng không có nhàn rỗi, thậm chí có thể nói hắn so với bất luận kẻ nào cũng đều bận rộn hơn nhiều. Hắn dẫn theo tất cả những thanh niên dưới hai mươi tuổi tập trung lại, tương lai của Huyền Thạch thôn chính là lấy ra từ đây!

Nhìn trước mặt sáu trăm người đứng đông đúc chặt chẽ, những người này tập trung lại đại đa số đều là từ nơi khác trở về. Một trong số đó chính là nhận được thông báo, kết thúc hoạt động săn bắn trở về, cũng có một phần là những người sau khi tốt nghiệp học viện ma pháp miễn phí trở về!

Bởi vì thôn quê ở thế giới này lúc nào cũng phải đối mặt với ma thú cường đại nên giống như trên địa cầu, các trường học được mở ra. Ở mỗi một thị trấn thành thị đều có một học viện ma pháp hoặc võ sĩ học viện được mở ra miễn phí. Ở đây bọn họ chỉ truyền thụ ma pháp cơ bản, muốn học cao cấp ma pháp thì phải đến những đại thành thị mới có!

Với tình trạng kinh tế của Huyền Thạch thôn bây giờ, không ai có thể cho những đứa nhỏ vào trong thành để đi học. Cho nên những đứa trẻ mười hai tuổi sau khi học xong liền trở về nhà, chúng chỉ tinh thông những ma pháp sơ cấp cũng như những vũ kỹ sơ cấp mà thôi!

Đối với vấn đề này mặc dù Lý Dật rất muốn giải quyết nhưng là rất rõ ràng, nếu chỉ là một hai người hắn có thể trợ giúp được. Bất quá chính là những năm sáu trăm người, hắn hoàn toàn bất lực.

Nghiêm!

Ra lệnh một tiếng, sáu trăm đứa trẻ dựa vào chiều cao đứng thành hàng ngũ. Nhìn những đứa trẻ chiều cao béo gầy không đồng nhất, nếu đây trở thành một đội quân thì đây chính là đội quân hỗn tạp nhất mà hắn từng chứng kiến!

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lý Dật cao giọng nói: “Tốt lắm, hiện tại... Tất cả những ai đã học ở ma pháp học viện đứng ra khỏi hàng, đứng ở bên tay trái của ta. Ai học vũ kỹ thì đứng ở bên tay phải của ta, bắt đầu đi nào!”

Làm theo lời Lý Dật, năm sáu trăm hài tử nhanh nhất bắt đầu di chuyển. Một trận ồn ào nổi lên, rất nhanh sau một lúc ở hai phía cạnh hắn đã có một đồng người. Nhưng là rất rối loạn, tựa hồ học ma pháp rất nhiều, mà học vũ kỹ ít lại càng ít. Tỷ lệ rất là khoa trương, hai ma pháp mới có một vũ kỹ.

Hơi nhíu mày, Lý Dật kiên nhẫn chỉ huy mọi người xếp hàng theo chiều cao. Một phen phiền toái trôi qua, rốt cuộc... Tất cả mọi người đã đứng vào vị trí của mình.

Nhìn những hài tử với vẻ mặt hưng phấn đứng đó, hắn biết... Đây hết thảy đối với bọn chúng chỉ là trò chơi mà thôi, bất quá rất nhanh Lý Dật sẽ là cho bọn chúng tỉnh ngộ.

Đầu tiên quay đầu nhìn lại hướng hai trăm người của tổ vũ kỹ, Lý Dật thân nhiên nói: “Làm một người võ sĩ, lực lượng vĩnh viễn là thứ quan trọng nhất, hiện tại... Các ngươi lập tức đi giúp cha mẹ các ngươi di huy nhà cửa, nếu ta biết các ngươi lười biếng đừng trách ta đối với kẻ dưới vô tình!”

Vâng!

Tinh thần rạng rỡ, một tiếng tuân lệnh thật to vang lên, hai trăm tiểu tử vóc người trắng kiện lũ lượt hướng trong thôn rời đi. Đối với bọn họ, phá hoại nhà cửa tựa hồ rất có sức hấp dẫn!

Nhìn thấy đồng bạn của mình đều được phái đi làm việc, những thành viên của tổ ma pháp không khỏi lộ ra các vẻ mặt, hân mộ có, vui vẻ có,... Nhưng là rất hiển nhiên, tinh thần bọn họ không đặt ở trên người Lý Dật.

Đều đứng vững cho ta!

Nổi giận gầm lên một tiếng, nhất thời... Sau khi mọi người ổn định, nhanh chóng đứng vững ở vị trí của mình, lạnh lùng nhìn bọn họ, Lý Dật nói: “Kể tiếp, chúng ta tiến hành một bài kiểm tra đơn giản!”

Vừa nói chuyện, Lý Dật vừa chỉ vào khối yếm ma thạch đặt ở giữa sân, thân nhiên nói: “Hiện tại từ người thứ nhất bắt đầu, từng người một sử dụng sở trường ma pháp của bản thân đánh lên khối yếm ma thạch kia cho ta!”

Dưới sự chỉ dẫn của hắn, rất nhanh... Một nữ hài tử thấp bé đi ra, tay cầm một pháp trượng màu đỏ. Hơi nhắm mắt lại, thì thảo niệm mấy câu, pháp trượng giương lên, tay nắm chặt, từ pháp trượng một tiểu hỏa cầu gào thét bắn ra ngoài...

Phác...

Một tiếng trầm đục vang lên, yếm ma thạch hoàn toàn hấp thu một kích này. Hoa lửa bắn không có bắn tung tóe, độ phá hoại của ma pháp này thật sự quá thấp, đến cả đôn củi nhóm lửa cũng không thể dùng được.

Lắc đầu thất vọng, Lý Dật tiếp tục ra lệnh cho các thành viên khác tiếp tục lên công kích bằng ma pháp, mỗi người liên tục công kích ba lần, mà hắn thì cầm giấy bút, liên tục ghi chép lại!

Suốt một ngày, hắn rút cuộc cũng kết thúc đợt thi kiểm tra, thật sự làm cho hắn thất vọng chính là đạt được yêu cầu hắn đề ra chưa tới năm mươi người. Thật sự là quá ít! Cho dù lấy hết cũng không có hi vọng, không một ai có thể đủ năng lực. Bất quá suy nghĩ một chút, miễn phí dạy cho người, như nào đem người dạy trở thành lợi hại chứ?

Làm cho hắn cảm thấy có chút ý tứ chính là trong năm mươi người mà hắn tuyển ra, dĩ nhiên có đến chín phần là nữ hài tử. Cẩn thận suy nghĩ một chút tựa hồ học tập ma pháp, nữ vẫn là chiếm đa số!

Trong lòng có chút do dự, hắn không khỏi nổi lên một suy nghĩ đặc biệt. Nếu nam đã ít như vậy, rất hiển nhiên bọn họ sẽ không được thoải mái, cùng tổ với bọn họ các nữ hài tử cũng sẽ không thoải mái.

Đã có quyết định, một phen sàng lọc lại, rút cuộc... Cuối cùng đứng ở trước mặt hắn chỉ còn lại bốn mươi người. Địa, thủy, hỏa, phong mỗi hệ mười người. Bọn họ chính là thân vệ của Lý Dật sau này, phân biệt thành thân vệ Thanh Long đội, thân vệ Bạch Hổ đội, thân vệ Chu Tước đội, thân vệ Huyền Vũ đội. Đây chỉ là tên của mỗi hệ, phải biết rằng bọn họ không thể một mình xuất hiện. Bọn họ phải xuất hiện cùng lúc trước mặt mọi người, với danh nghĩa là thánh vệ!

Những nữ hài tử mà hắn tuyển ra đều có độ tuổi từ mười đến mười hai tuổi, vừa mới tốt nghiệp học viện ma pháp miễn phí trở về. Các nàng tương lai vẫn còn có thể pháp triển được. Về phần những người khác, không phải quá lớn hoặc chính là quá nhỏ, nhất là những người mười sáu mười bảy, thậm chí là gần hai mươi tuổi, tiền đồ ma pháp của bọn họ đã hết rồi. Bọn họ cũng giống như Lý Dật, đều đã trải qua thời kì quý giá nhất để phát triển. Phải biết rằng, thôn dân bình thường mặc dù bọn họ biết ma pháp nhưng là ai mỗi ngày đều bỏ thời gian để rèn luyện ma pháp đây?

Bất quá, Lý Dật cũng không muốn lãng phí tài nguyên, đem bọn họ biên chế thành một tập đoàn. Đoàn hào là Áo Thạch quân đoàn, đồng thời, Huyền Thạch quân đoàn phía dưới chia làm Huyền Thạch pháp sư đoàn, thành viên gồm bốn trăm người, cùng với võ sĩ đoàn, thành viên là hai trăm người. Mỗi ngày đều phải tập hợp huấn luyện, đây chính là thể lực nòng cốt ban đầu của Huyền Thạch!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Thánh Vệ Quân Đoàn

Vì chính thức hoá, chính quy hoá, quy mô hoá hơn nữa đối với dịch nhân tạo thành uy hiếp, Lý Dật chuẩn bị hao phí một lượng lớn tiền bạc. Vì bốn mươi danh thánh vệ này đều được trang bị thống nhất là ma pháp bảo cùng ma pháp trượng. Địa hệ là xanh nhạt, Thủy hệ là màu lam, Hỏa hệ màu đỏ, Phong hệ màu vàng kim. Lý Dật tưởng tượng bốn mươi nữ thánh vệ ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt hắn mà trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kiêu ngạo. Mặc dù các nàng lớn nhất cũng mới chỉ mười hai tuổi nhưng đây chính là lực lượng vũ trang đầu tiên do hắn nắm giữ.

Một chi tư nhân võ trang, này nghe mới êm tai làm sao? Đây bốn mươi danh thánh vệ, chính là mạng sống của hắn, đây chính là quân đội của hắn. Bằng vào bọn họ bảo vệ sự tôn nghiêm của hắn cùng với đó là sự yên ổn của Huyền Thạch thôn!

Đáng tiếc bây giờ chính là không có đủ tiền, không thể mua sắm một lượng lớn ma tinh để bồi dưỡng cho các nàng. Nhưng là không có việc gì, họ còn những việc khác để làm, bọn họ đều đang ở thời kì hoàng kim. Trong cuộc đời, tiến bộ nhanh nhất chính là ở thời điểm này, chỉ cần huấn luyện một cách có khoa học thì thành tựu của các nàng tuyệt đối không thể kém bất luận kẻ nào!

Dựa theo những gì Tra Khắc Tư nói, làm một người pháp sư, mấu chốt nhất là không phải là ma lực cao thấp mà đó chính là năng lực điều khiển ma pháp cùng với khả năng hoà hợp cùng nguyên tố, đây mới chính là điều quan trọng nhất. Đã không thể tăng cường ma lực cho các nàng như vậy biện pháp còn lại chính là rèn luyện bồi dưỡng năng lực điều khiển ma pháp cùng với hoà hợp của nguyên tố.

Nếu như chỉ là một cá nhân mà nói, Lý Dật có thể thả nàng ra ngoài để ma luyện, nhưng là... Các nàng không phải là một người riêng rẽ, các nàng là một chính thể, là một đội quân. Mà quan trọng nhất đối với đội quân tuyệt đối không phải là lực lượng của một cá nhân, đó chính là khả năng phối hợp của một tổ chức. Một đội quân phối hợp ăn ý trọng yếu nhất chính là tinh thần!

Nhưng hiểu được là một chuyện mà làm thế nào với các nàng thì đến giờ Lý Dật vẫn chưa phương pháp gì. Bất đắc dĩ, hắn đành để họ đứng thành một nửa vòng tròn vây quanh yếm ma thạch sau đó hướng nó phóng ra ma pháp. Phong hệ là phong nhận, Hoả hệ là hoả cầu, Thổ hệ là địa thú, Thuỷ hệ là băng tiễn. Ma lực tiêu hao hết thì ngay tại chỗ minh tường, sau khi khôi phục ma lực tiếp tục tu luyện!

Mỗi ngày trừ thời gian ăn cơm buổi sáng sớm, trưa, tối còn lại ban ngày các nàng đều không ngừng luyện tập chăm chú. Mặc dù hiện tại Lý Dật chưa nghĩ ra làm thế nào để rèn luyện cho các nàng nhưng hắn biết rất rõ ràng: chỉ có từ gian khổ tiến lên mới có thể ở trên người, thành công không có đường tắt, muốn tiến bộ phải khổ luyện, tàn nhẫn khổ luyện, liều mạng khổ luyện! (còn gì đời con gái :l 13:)

Hơn nữa, Lý Dật còn ra lệnh cho các nàng, buổi tối về nhà không được ngủ mà phải ngồi trên giường minh tường. Một người đủ tư cách trở thành pháp sư là vĩnh viễn không cần ngủ, chỉ minh tường cũng đủ để khôi phục tinh thần. Hơn nữa đồng thời còn có thể tăng cường ma lực cùng tinh thần, đây là mục đích cần phải đạt được!

Nghe được mệnh lệnh dị thường của Lý Dật, những người dân thương con em mình đã tụ tập nhau lại, tìm đến hắn. Bọn họ đều nhất trí cho rằng huấn luyện gian khổ như vậy đối với một hài tử mười hai tuổi hơn nữa lại còn là nữ hài tử thật sự rất hà khắc! Nhưng hắn chỉ cần nói một câu là bọn họ lập tức ngậm miệng, hơn nữa cam tâm tình nguyện về nhà, nghiêm khắc đốc thúc con cái của mình tu luyện.

Lời của hắn rất đơn giản, rất trực tiếp nhưng lại vô cùng hữu hiệu. Lý Dật bình tĩnh nhìn cha mẹ của những đứa trẻ, nói cho bọn họ biết: nếu như muốn cho con họ cả đời không ai biết đến, bọn họ có thể mang con của mình trở về nhà, không cho bọn chúng trở lại chỗ này nữa, bất quá... Nếu như bọn họ hy vọng con cái của mình trở thành những anh hùng đỉnh thiên lập địa, trở thành những vĩ nhân trong lịch sử, đau khổ này nhất định phải chịu! Bọn họ chẳng những không được đau lòng mà ngăn trở mà còn phải giúp hắn giám sát lũ trẻ!

Đối mặt với những người cha người mẹ này, trong lòng Lý Dật rất nắm chắc, không có biện pháp... Trên địa cầu chính là như vậy, có cha mẹ nào không hy vọng con cái mình trở nên tốt hơn chứ? Cái này gọi là “vọng tử thành long” (mong con cái hoá rồng), đây là ai cũng giống nhau, đều vì tiền đồ của hài tử mà dám cha mẹ trở thành những người tàn nhẫn nhất thế gian. Bọn họ biết một chân lý rằng - trẻ không cố gắng, già bị thương!

Một hồi bận rộn, rất cuộc... Tất cả thôn dân đều công nhận và trở về nhà. Lý Dật cũng vác thân hình uể oải về nơi ở của mình, đó chính là túp lều những người dân hợp lực dựng cho hắn. Du Du đã chuẩn bị thức ăn nóng hổi, về mặt tươi cười chờ hắn trở về.

Nhìn vẻ mặt tươi cười như hoa của Du Du, nhìn một bàn thức ăn nóng hổi hổi, một cảm giác ấm áp trong lòng bỗng dâng lên, một loại cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ trải qua từ trái tim trào lên.

Dưới sự chăm sóc hậu hạ tỉ mỉ của Du Du, Lý Dật nhẹ nhàng ngồi xuống bàn cơm, ăn những thức ăn do chính tay Du Du nấu. Nhìn vẻ mặt của Du Du khác hẳn so với mọi ngày, hắn dường như quên hết tất cả mệt nhọc. Trong tâm hắn thầm nghĩ, hoàng đế cổ đại bất quá cũng chỉ thế này mà thôi!

Dưới ánh mắt ôn nhu của Du Du, Lý Dật hứng thú ăn từng chút thức ăn một trên bàn, nhìn hắn ăn Du Du mỉm cười ngọt ngào. Đối với một người đầu bếp mà nói, ca ngợi cao nhất bọn họ cần không cần phải nói ra lời, hành động thực tế có ý nghĩa hơn. Chỉ cần người ngẫu nhiên ăn thức ăn mà họ nấu thì đây chính là ca ngợi lớn nhất đối với họ rồi!

Sau khi ăn cơm xong, Lý Dật không đành lòng nhìn Du Du quá mệt nhọc, hắn trợ giúp nàng thu dọn chén đĩa cho nhanh. Hành động này một lần nữa gây cho Du Du sự kinh ngạc, chăm chú nhìn hắn, phải biết rằng... Trên thế giới này, nam nhân chưa bao giờ làm điều này cả.

Thu thập xong hết thảy, Lý Dật lấy ra trang giấy, bày ra bàn bản kế hoạch. Hiện tại trong thôn mặc dù chuyên môn đều đã có người phụ trách nhưng là phải biết rằng, người quyết định chính là Lý Dật. Ví dụ như về kiến thiết thành thị, tất cả đều dựa vào kiến thức về quy hoạch ở địa cầu của hắn, người khác muốn giúp cũng không thể giúp được!

Ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, Lý Dật ném chiếc bút than trong tay. Mặc dù hắn có rất nhiều ý tưởng nhưng bất đắc dĩ chính là bọn hắn không có tiền. Hiện tại hắn đã xuất ra trăm vạn nhưng tựa hồ chỉ là muối bỏ bể. Lý Dật muốn kiến thiết một cái thôn, một trăm vạn có thể làm được gì? Làm một con đường cái cũng không đủ!

Mặc dù nói, tài liệu hết thảy có thể trực tiếp khai thác từ trên núi, nhân công đều là do thôn dân đảm nhiệm, hoàn toàn miễn phí. Nhưng là có rất nhiều đồ vật này họ đều phải mua từ người khác, cứ như vậy tài chính của bọn hắn chỉ là “giật gấu vái” mà thôi!

Câu mày đau khổ suy tư tìm phương pháp giải quyết, đột nhiên... Từ cửa lều vài vang lên một tiếng bước chân nhẹ, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Du Du đang cầm trong tay một cái hộp gỗ nhỏ, về mặt ngưng trọng đi về phía hắn.

Lý Dật nhìn kĩ lại, Du Du nhẹ nhàng đem cái hộp đặt lên mặt bàn, ngẩng đầu chăm chú nhìn hấn nói: “Có một số việc, chúng ta nên nói qua một chút!”

“Có một số việc? Chuyện gì vậy!” Lý Dật khó hiểu nhìn Du Du nói.

Mỉm cười, Du Du giải thích nói: “Người sẽ không tương rằng, người tiếp nhận vị trí trưởng thôn chỉ là người đứng đầu thôi sao. Huyện Thạch thôn mặc dù rất nghèo nhưng trưởng thôn không thể nghĩ ngờ chính là người giàu có nhất trong thôn!”

Àn?

Khó hiểu nhìn Du Du, Lý Dật nghi hoặc nói: “Cái gì? Trong thôn nhiều tiền nhất không phải là Mã Lý Áo sao? Nay đến cùng là có chuyện gì? Chẳng lẽ lão trưởng thôn mới là người giàu nhất?”

Khúc khích cười...

Nghe thấy câu hỏi của hấn, Du Du không nhịn được cười, nhìn hấn nói: “Người nghĩ cái gì chứ, trong thôn Mã Lý Áo thật sự là có tiền nhưng là người cho rằng, một người làm trưởng thôn sẽ bình thường giống như bình dân sao?”

A!

Há to miệng sáng tỏ, có một việc mà Lý Dật quên mất, cho dù là Mã Lý Áo nhiều tiền như thế nào cũng không thể so sánh với trưởng thôn được. Mọi thứ trong thôn đều là của trưởng thôn, bao nhiêu tài sản tích lũy được, số tài phú này không phải Mã Lý Áo có thể so sánh được. Bình thường mà nói, trưởng thôn hoặc người đứng đầu thôn chính là không chế tất cả mọi người, cùng với hoàng đế ở địa cầu là giống nhau. Không người nào dám lấy bọn họ ra so sánh cùng người bình thường, đây chính là đại bất kính!

Trưởng thôn hoặc thành chủ, đây chính là đại biểu không riêng gì thân phận mà còn là nhất đại tài phú. Cũng chính bởi vì điều đó mà Mã Lý Áo mới thêm thường ngôi vị trưởng thôn đến vậy, đạo tặc bên ngoài mới tham lam như vậy đến cướp bóc. Số kim tiền này tuyệt đối không phải là một con số nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Thần Kì Huyện Thạch

Nhìn bộ dáng đầy kinh ngạc của hấn, Du Du mỉm cười đem rượu nhỏ trước mặt để lên bàn rồi nói: “Hiện tại, người đã là trưởng thôn, như vậy cái này tự giao cho người giữ cùng sử dụng đi!”

Cảm khái nhìn Du Du, Lý Dật biết... Kì thật nàng không cần phải lấy ra thứ này, lão thôn trưởng đã chết như vậy tất cả đều trở thành tài sản riêng của nàng, hoàn toàn không cần phải giao cho bất cứ kẻ nào.

Nhìn vẻ mặt khó xử của Lý Dật, Du Du không khỏi cười nói: “Người đang suy nghĩ cái gì vậy, ta ngay cả mạng cũng đã giao cho người hưởng chi đây là vật ngoài thân? Lúc đầu nếu người không cứu ta, mặc dù có nhiều tiền thì cũng có tác dụng gì chứ?”

Nói tới đây, Du Du hơi dừng lại một chút, sâu kín nói: “Tiền này đối với Du Du mà nói cũng không có tác dụng quá lớn. Du Du không dùng tới, chỉ cần một chỗ an thân, có cơm no để ăn, có người mình thích chiều cổ bản thân, như vậy là đủ rồi!”

Ngẩng đầu si mê nhìn Lý Dật nói: “Tiền tài cũng không thể làm cho Du Du hạnh phúc nhưng người lại khác, người có thể mang lại cho Du Du hết thảy. Từ khi Du Du đem thân này trao hoàn toàn cho người đã không còn để ý đến chút tiền bạc này nữa!”

Ngây ngốc, Lý Dật còn muốn nói chút gì đó nhưng là bàn tay của Du Du đã giơ lên, êm ái chặn miệng hấn, thành khẩn nói: “Không nên cự tuyệt Du Du, tiền này vốn là của người, Du Du chỉ giữ hộ mà thôi, hưởng chi... Tiền này không phải đưa cho người mà là cấp cho tất cả thôn dân của Huyện Thạch thôn, người như thế nào lại có thể cự tuyệt chứ?”

Khó xử nhìn Du Du, rốt cuộc... Lý Dật cắn răng, quả quyết gật đầu nói: “Được rồi, nếu như ta tiếp tục không nhận Du Du sẽ tiếp tục nói lời khó nghe. Số tiền này coi như ta mượn, vô luận lúc nào, một khi người muốn dùng cũng có thể từ chỗ ta lấy lại!”

Ta...

Du Du mở miệng muốn nói nhưng là... Không đợi nàng mở miệng, Lý Dật liền lãnh khốc nói: “Không nên khuyên bảo ta nữa, này đã là giới hạn của ta rồi!”

Thấy vẻ mặt đầy kiên quyết của hắn, Du Du lắc đầu thờ dài một tiếng nói: “Được rồi, như vậy thì tùy ngươi, chỉ cần ngươi cao hứng thì thế nào cũng có thể!”

Cười khở lắc đầu, Lý Dật cầm chiếc rương lên rồi nói: “Ngươi có thể vào lúc này cho ta mượn tiền cũng là rất có ý tứ. Nếu như ta là kẻ lòng tham không đáy thì sẽ nhận hết, đây là hành động khinh rẻ chính bản thân mình.”

Đang khi nói chuyện, Lý Dật nhẹ nhàng mở chiếc mộc rương ra, nhất thời... Bốn khối bảo thạch màu tím to bằng nắm tay loè loè sáng xuất hiện trước mặt hắn. Nhìn bốn khối bảo thạch này, Lý Dật không khỏi cảm thấy nó thật hấp dẫn!

Dưới ánh đèn, mỗi một khối bảo thạch đều toả ra quang mang long lánh, ánh sáng ngọc chói mắt, thật là tuyệt đẹp, làm cho người ta vừa thấy liền không muốn dời mắt. Đây không phải trân bảo thuộc về thế giới phàm tục!

Thấy Lý Dật nhìn chằm chằm bốn khối bảo thạch, Du Du mỉm cười, giải thích nói: “Đây là sản phẩm đặc biệt của Huyền Thạch thôn - huyền thạch. Tứ khối huyền thạch này là ảo thạch bao năm qua tích lũy được, cũng là huyền thạch hảo hạng. Đây chính là nhất phẩm huyền thạch.

Dừng một chút, Du Du tiếp tục nói: “Đây bốn khối huyền thạch là một trong sáu mươi sáu khối nhất phẩm huyền thạch trên toàn đại lục. Đây là trấn thôn chi bảo của Huyền Thạch thôn, đây bốn khối nhất phẩm huyền thạch tối thiểu trị giá bốn nghìn vạn đồng tệ!”

Bốn! Bốn nghìn vạn!

Nghe Du Du nói mà Lý Dật không khỏi cảm thấy kinh ngạc kêu lên. Nói đùa gì vậy, bốn nghìn vạn, nói cách khác, đổi thành tiền thì mỗi khối huyền thạch trị giá ít nhất một nghìn vạn, thật sự là rất khoa trương. Chỉ cần đem bốn khối này bán đi lấy tiền thì có thể lập tức làm cho Huyền Thạch thôn phát triển trở thành quy mô trấn cấp!

Chỉ tiếc...

Không để ý đến bộ dáng của Lý Dật, Du Du tiếp tục nói: “Bốn khối huyền thạch này là không thể bán, nó là trấn thôn chi bảo tự nhiên quý giá không thể đem bán được. Bốn khối huyền thạch đã có mấy trăm năm lịch sử, cho dù chúng ta rất nghèo cũng không thể đem bán chúng được!”

Nghe xong Du Du nói, Lý Dật không khỏi lắc đầu cười khở, quả thật... Huyền Thạch sở dĩ đáng giá như vậy chính là bởi vì giá trị thực dụng của nó. Bán đi như vậy tuyệt đối là lỗ vốn, nếu như Lý Dật đoán không sai, cho dù giá cả là một nghìn vạn một khối cũng chỉ là tượng trưng mà thôi. Ai có huyền thạch mà lại đem bán đi đây?

Lý Dật nhẹ nhàng lấy từ trong chiếc rương nhỏ ra một khối huyền thạch, nhất thời... Một trận năng lượng mãnh liệt từ huyền thạch truyền ra. Cảm thụ được lực lượng mệnh mông đang phát ra, bàn tay Lý Dật đều bị bao phủ giữa tầng tầng năng lượng!

Lý Dật ngờ ngác nhìn huyền thạch trong tay loè loè sáng, đột nhiên... Trong cơ thể bốn đạo năng lượng mãnh liệt lưu động, lập tức... Không đợi hắn có phản ứng, bốn đạo năng lượng nhanh chóng hướng huyền thạch trong tay hắn chạy tới!

Giây lát sau... Huyền thạch trong tay Lý Dật phát ra những tia sáng lấp lánh rất mạnh mẽ, xung quanh bàn tay nắm khối huyền thạch màu tím xuất hiện bốn đạo năng lượng màu sắc khác nhau, quấn chặt lấy khối huyền thạch, khiến cho nó biến thành khối đá đầy màu sắc vừa kỳ lạ vừa đặc biệt!

Này!

Nhìn thấy biến hoá của khối bảo thạch trong tay Lý Dật, Du Du mở to hai mắt đầy khó hiểu, nghi hoặc nói: “Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể như vậy? Huyền thạch chỉ phát ra từ quang mới đúng chứ!”

Nhìn huyền thạch trong tay, Lý Dật chỉ hơi sững sờ sau đó nhanh chóng hiểu được, mỉm cười giải thích: “Không cần lo lắng, đây là huyền thú của ta, chúng đang hấp thu năng lượng của huyền thạch đó!”

Huyền thú?

Nghi hoặc nhìn huyền thạch trong tay, Du Du khó hiểu nói: “Huyền thú của ngươi thuộc tính là gì, như thế nào có thể kì quái như vậy chứ? Lại còn là ngũ thái tân phân nữa!”

Nghe xong Du Du nói, Lý Dật không khỏi cười khở một tiếng, giải thích: “Là như thế này, ta tổng cộng có bốn loại huyền thú, mỗi thuộc tính một con cho nên thoạt nhìn mới có sắc thái rờ rờ như vậy!”

Nga? Tứ loại thuộc tính, mỗi loại một con sao?

Lắm bả nhắc đi nhắc lại vài câu, sau một khắc... Du Du mở to hai mắt, kinh hãi nói: “Nhanh! Lập tức để bọn chúng dừng lại, lập tức dừng lại!”

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của Du Du, mặc dù Lý Dật không hiểu nhưng vẫn ra lệnh cho bốn đầu huyền thú trở về trong cơ thể, rất nhanh... Khối huyền thạch lại khôi phục lại bộ dáng ban đầu của nó.

Nhìn thấy rốt cuộc khối huyền thạch cũng khôi phục lại như bình thường, Du Du không khỏi thở ra một hơi, một bên vỗ ngực, một bên nói: “Nguy hiểm thật, ngươi chẳng lẽ không biết sao? Huyền thạch chỉ phát ra một thuộc tính duy nhất, nếu như bị một thuộc tính khác đồng thời hút vào, khối huyền thạch này không cách nào còn khả năng khôi phục năng lượng như ban đầu, thật sự là tiêu hao hết!”

A!

Ngạc nhiên há to miệng, trong lòng thầm kêu nguy hiểm thật, may mắn là có Du Du ở bên cạnh nếu không thì đã lãng phí một viên huyền thạch giá trị nghìn vạn rồi. Lý Dật sẽ đau lòng đến chết mất, hơn nữa... Bốn khối huyền thạch này kì thật là Du Du đưa cho, hắn không thể phá hủy nó được.

Xoa xoa những giọt mồ hôi trên trán, Lý Dật cẩn thận hỏi: “Du Du, huyền thạch này đến cùng là dùng như thế nào? Có kiêng kị điều gì không? Bị người dọa một lần, ta ngay cả cầm nó cũng thấy sợ hãi rồi!”

Mỉm cười, Du Du lắc đầu nói: “Kì thật cũng không có cái gì, vô luận là người thuộc tính gì, chỉ cần cầm vào huyền thạch thì có thể từ đó lấy ra năng lượng. Nhưng là người phải chú ý, lúc huyền thạch trở thành màu lam thì không thể tiếp tục lấy nữa. Nếu như là màu vàng thì thời gian khôi phục sẽ thông thả, nếu như tới màu xanh biếc rồi thì thời gian khôi phục sẽ chậm lại, hơn nữa sau khi khôi phục phẩm chất cũng sẽ giảm xuống!”

Dừng một chút, Du Du thận trọng nói: “Nhất là tới màu đỏ thì đã không còn cách nào khôi phục nữa rồi, chẳng những không thể khôi phục chi cần tái sử dụng tuy thời đều có thể vỡ vụn thành bột phấn cho nên người nhất định phải cẩn thận!”

Suy nghĩ một chút, Du Du bổ sung nói: “Cũng không có cái gì, trừ bỏ về ngoài có chút biến hoá còn lại không thể đồng thời cùng một lúc lấy hai loại nguyên tố khác nhau. Nói cách khác, nó sẽ làm cho khối huyền thạch thu nhỏ lại và giảm phẩm chất của huyền thạch. May mắn là vừa xong thời gian người lấy ra cũng ngắn, không có ảnh hưởng gì, không thì...”

Nghe Du Du nói mà Lý Dật cảm thấy toát mồ hôi lạnh, may mắn... Không gây ra sai lầm gì lớn, hắn cần phải hướng Du Du hỏi thêm mới được!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Ý Ngoại Thu Hoạch

Nhìn bộ dáng sợ hãi lúc này của hắn, Du Du không khỏi cười khúc khích nói: “Không đáng sợ như vậy đâu, đó bất quá chỉ là vật chết, cho dù không có cũng không quan trọng, người cũng không cần quá để ý!”

Dừng lại một chút, Du Du tiếp tục nói: “Người có thể đem bốn khối huyền thạch này phân cho bốn đầu huyền thú của mình, mỗi con vừa vặn có một khối. Nói như vậy, đối với việc tu hành của bọn chúng rất nhiều chỗ tốt. Phải biết rằng, chung quanh huyền thạch là rất phong phú các đặc tính năng lượng. Bốn khối huyền thạch này có thể trong thời gian ngắn đem bốn đầu huyền thú của người giai vị tăng lên!”

Nghe xong Du Du nói, Lý Dật không khỏi nhú mày, lo lắng nói: “Ta rất muốn làm như vậy, nhưng là... Một chút không cẩn thận, bốn tiểu tử kia đem năng lượng của huyền thạch hấp thu sạch thì làm sao bây giờ? Mặc dù người không thêm để ý đến, nhưng là ta cũng không có hi vọng chuyện như vậy phát sinh!”

Cười khò lắc đầu, Du Du bắt đầu nói: “Người a, thật sự quá coi thường thân thể của chúng ta rồi. Nếu như ngay cả một huyền thú nhất giai cũng có thể hấp thu hết như vậy còn gọi là nhất phẩm huyền thạch sao? Nó còn có thể dùng cho võ sĩ cũng như pháp sư cấp cao sao? Vậy chẳng phải chỉ là đồ vật bình thường thôi sao?”

Này...

Hắn không khỏi cười khò. Đúng vậy, một cao cấp pháp sư là ai chứ, cái này hắn còn không biết nhưng là A cấp hắn đã thấy rồi, tuyệt đối chỉ có thể dùng từ “kinh khủng” để hình dung. Người ta phát động một lần ma pháp thì năng lượng tiêu hao tuyệt đối sẽ gấp mấy trăm lần so với bốn đầu huyền thú của hắn ấy chứ!

Nhìn bộ dáng cười khò không thôi của hắn, Du Du tiếp tục nói: “Người yên tâm rồi chứ, trước khi bốn đầu huyền thú của người đạt tới ngũ giai thì khó có khả năng hút hết được nhất phẩm huyền thạch. Nhưng là trong khi sử dụng huyền thạch người phải chú ý, năng lượng của bọn chúng ở trạng thái công kích rất là lớn, nên người phải luôn luôn chú ý màu sắc của huyền thạch!”

Hưng phấn gật đầu, Lý Dật cầm lấy bốn khối huyền thạch từ quang đang lơ lửng xung quang. Hắn triệu hồi ra bốn đầu huyền thú, phân biệt tại chung quanh bốn khối huyền thạch, nhất thời... Bốn khối huyền thạch màu tím phân biệt biến thành hồng, hoàng, lam, lục bốn loại bảo thạch màu sắc mỹ lệ!

Nhưng là tiếp theo hắn không khỏi gặp chút khó khăn, bốn khối huyền thạch này làm sao hắn có thể mang theo được chứ? Để ở trong túi? Như vậy khẳng định không được, để lại trong nhà? Nói đùa gì thế! Bị người đánh cắp thì làm sao bây giờ!

Thấy bộ dáng đầy đau khổ của hắn, Du Du không khỏi mỉm cười, mở miệng nói: “Người đôi lúc thông minh đến đáng sợ, nhưng là có lúc ngay cả một

vấn đề đơn giản cũng không thể nghĩ ra được. Ngươi có thể đem bốn khối huyền thạch này đặt ở chỗ Tiểu Cường!”

Ân?

Nghe Du Du nói xong, hắn không khỏi cảm thấy thông suốt, đúng vậy... Chuyện đơn giản như vậy, hắn như thế nào nghĩ mãi không ra chứ? Tiểu Cường là vĩnh viễn không bao giờ cách xa hắn quá trăm thước, hơn nữa... Mang đặt ở trên người nó chính là địa phương an toàn nhất, tối thiểu so với ở trên người hắn thì an toàn hơn rất nhiều!

Nghĩ tới đây, Lý Dật không khỏi mừng rỡ. Lúc hắn đang muốn đi ra ngoài thì Du Du một lần nữa mở miệng nói: “Ngươi cũng đừng phạm sai lầm lần nữa, ta không phải muốn ngươi đặt nó ở trên người Tiểu Cường mà là muốn nó nuốt vào trong bụng. Cứ như vậy, đối với tu vi của nó cũng có lợi rất lớn!”

A!

Hắn không khỏi cảm thấy kinh ngạc kêu lên, có phải nói giỡn không? Bỏ vào trong bụng, nếu muốn lấy ra thì phải làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ muốn hắn rạch bụng của Tiểu Cường ra? Giết hắn cũng không làm như vậy!

Ai...

Nhìn vẻ mặt khó có thể tiếp nhận của Lý Dật, Du Du không khỏi lắc đầu một lần nữa thở dài, cười khổ nói: “Ngươi đến cùng là làm sao vậy? Như thế nào đối mặt với thôn dân thì thông minh như thế, quả thực giống như thần tiên nhưng khi đứng trước mặt ta, ngươi giống như một ngốc từ vậy!”

Lắc đầu, nhìn Lý Dật, Du Du giải thích: “Đây bốn khối huyền thạch, không phải do năng lượng của bốn đầu huyền thú bao vây sao? Nếu đã như vậy, ngươi tại sao lại muốn lấy lại bốn khối huyền thạch chứ, chỉ cần thông qua tâm linh chỉ huy bọn chúng là được rồi!”

Ân?

Nghi hoặc nhìn Du Du, cũng nhìn lại bốn khối huyền thạch quang mang lóng lánh, trong lòng thử dò xét bằng cách hạ đặt một cái mệnh lệnh, nhất thời... Bốn khối huyền thạch với sắc thái khác nhau chậm rãi bay lên, lấy Lý Dật làm trung tâm quay tròn xung quanh.

Ha ha...

Nhìn bốn khối huyền thạch theo ý nguyện của mình mà di động, Lý Dật không khỏi nở nụ cười. Đây thật sự là rất tốt, chỉ bằng cách này hắn liền có thể quay về địa cầu để biểu diễn ảo thuật. Tuyệt đối có thể đánh bại tất cả các trò ảo thuật khác!

Nhìn bộ dáng khờ khờ của hắn, Du Du một lần nữa không nhịn được nở nụ cười, cười đến run cả người. Đúng lúc này, Lý Dật trở nên si ngốc, này không thể trách hắn được, vô luận là ai, đối mặt với vẻ đẹp động lòng người của Du Du đều khó có thể bảo trì bình tĩnh, ít nhất là hắn không thể! (mình cũng ko :113:)

Thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Lý Dật, Du Du thông minh rất nhanh liền hiểu được tại sao, thẹn thùng cúi đầu, e lệ đưa giong góc áo. Đối với tình huống trước mặt, nàng mặc dù âm thầm hoan hỉ nhưng là hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Du Du cúi đầu khiến cho Lý Dật không thể nhìn thấy khuôn mặt của nàng. Rốt cuộc thì hắn cũng khôi phục tinh thần như bình thường. Nhìn về e lệ của Du Du, nội tâm hắn không khỏi cảm thấy thất kinh. Nha đầu này vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng đã mê người đến thế, nếu như nàng hoàn toàn thành thực thì sẽ còn kinh người đến đâu nữa chứ?

Lắc đầu, Lý Dật không dám tiếp tục nghĩ nữa, vào tuổi của hắn ở dưới địa cầu thì việc trọng yếu nhất chính là học đại học. Ở khoảng thời gian này, học tập và rèn luyện là công việc chính, không thể trầm mê trong chuyện tình cảm nam nữ được. Nói cách khác, cả đời hắn sợ rằng cũng thế có tiền đồ tốt đẹp được!

Mạnh mẽ đứng dậy, nội tâm Lý Dật âm thầm gọi Tiểu Cường, rất nhanh... Tiểu Cường từ khe hở của lều vải tiến vào, thông qua tâm linh truyền lệnh, nó đã biết Lý Dật muốn làm gì. Mở miệng thật to, cùng lúc đó hắn chỉ huy cho bốn huyền thú đang bao trùm huyền thạch tạo thành một chuỗi nhanh chóng chui vào trong miệng của Tiểu Cường, trong nháy mắt liền không thấy nữa!

Cuối cùng đã xong hết thảy, Lý Dật an tâm trở lại trên ghế, lúc này... Du Du đã khôi phục lại như thường, nhìn thấy hắn trở về liền mở miệng nói: “Mới rồi quên nói cho người, bởi vì năng lượng của bốn khối huyền thạch bị hấp thụ cho nên huyền thạch sẽ tự động hấp thụ năng lượng từ không gian, bổ sung cho năng lượng bị mất đi, khôi phục năng lượng bên trong để trở lại trạng thái cân bằng!”

Ân?

Nghi hoặc liếc mắt nhìn Du Du, Lý Dật khó hiểu nói: “Cái này ngươi mới vừa rồi nói qua, ta đã biết rồi!”

Không phải!

Du Du lắc đầu cười khổ nói: “Ta còn chưa nói hết, ngươi cần thận suy nghĩ một chút đi. Bốn khối huyền thạch này đều nằm trong bụng Tiểu Cường, nói như vậy bốn khối huyền thạch không ngừng bị bốn đầu huyền thú hấp thụ sẽ hướng ra bên ngoài để hấp thụ năng lượng. Cứ như vậy, đại lượng năng lượng của tứ hệ sẽ tập trung lại quanh Tiểu Cường, bị động cường hoá chiếm được nguyên tố. Có thể xác định mà nói, Tiểu Cường thật sự là rất được lợi, so ra với bốn đầu huyền thú kia còn có lợi hơn rất nhiều!

Nghe Du Du nói, do đã bị đả kích rất nhiều lần nên giờ đây hấn cũng không còn quá cảm thấy kinh ngạc nữa, ngược lại còn cẩn thận suy nghĩ, quả thật... Bốn đầu huyền thủ mỗi con chỉ hấp thu được một phần năng lượng, huyền thạch sẽ tự động hướng ra bên ngoài để hấp thu năng lượng đã mất. Quá trình này đều là diễn ra trong cơ thể Tiểu Cường, tất cả năng lượng mà huyền thạch bổ sung đều sẽ đi qua Tiểu Cường trước. Cứ như vậy, Tiểu Cường lại thành người được lợi nhiều nhất, về phần được lợi bao nhiêu thì điều này không ai có thể đoán trước được!

Đương nhiên, tác dụng của huyền thạch cũng không phải là trực tiếp làm cho người ta có thể hấp thu được mà chỉ làm cho chung quanh người tu luyện năng lượng nguyên tố thêm dày đặc mà thôi. Cứ như vậy, tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều lần, có thể rút ngắn thời gian tu luyện!

Nghĩ tới đây, Lý Dật không khỏi âm thầm thèm muốn, nếu như hấn có thể nuốt một khối huyền thạch vào trong bụng thì thật là tốt. Lợi ích trước mắt chính là việc tu luyện của hấn được giảm bớt một nửa, chỉ tiếc, huyền thạch to bằng nắm tay là hấn khó có khả năng nuốt vào được!

Bất đắc dĩ lắc đầu, nếu khó có khả năng như vậy suy nghĩ nhiều làm gì, rất nhanh... Ánh mắt của Lý Dật chuyển hướng về túi tiền còn lại ở trong rương. Trong này còn có cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Thao Luyện Thánh Vệ

Cái rương nhỏ bằng gỗ này kỳ thật cũng không lớn, các thứ bên trong ngoại trừ bốn khối huyền ma thạch to bằng nắm tay, chỉ có thêm một cái túi tiền bằng da không lớn. Nhẹ nhàng cầm lấy miệng cái túi nhỏ, Lý Dật lắc nhẹ một cái, nhất thời.... Một trận rào rào thanh thúy truyền ra.

Con mắt không khỏi sáng ngời, từ âm thanh hấn nghe ra được, bên trong cái túi này nhất định là tiền, hơn nữa khẳng định là thủy tinh tệ, hoặc là tử tinh tệ. Vô luận là loại nào, cái túi nhỏ này ít nhất cũng có giá trị một trăm vạn đồng tử!

Xích...

Giật mạnh dây buộc miệng của túi tiền, sau một khắc... Những ánh sáng màu tím, trắng chói mắt xuất hiện tại trước mắt hấn. Lý Dật nhìn lại vừa vui mừng vừa sợ hãi, chỉ thấy bên trong túi tiền đại đa số là thủy tinh tệ, trong đó cái lẫn lộn vài cái tử tinh tệ.

Lý Dật không phải tham tiền nhưng hiện tại hấn đang rất cần tiền. Xây dựng thôn trang, sinh hoạt của thôn dân đều cần một lượng lớn tiền tài để cung ứng. Trước mắt đây là vấn đề khó khăn nhất, một khi vấn đề khó khăn này được giải quyết, như vậy Huyền Thạch thôn tất nhiên có thể phát triển một cách nhanh chóng.

Mang theo tâm trạng khẩn trương, Lý Dật nhanh chóng đếm rõ ràng số tiền bên trong túi. Trong đó có sáu tử tinh tệ, hai mươi tư thủy tinh tệ, tổng cộng là sáu trăm hai mươi tư vạn đồng tử a!

Nhìn số tiền trong tay, Lý Dật không khỏi cười một cách ngây ngô. Quả nhiên nằm ngoài dự đoán của hấn rất nhiều, có nhiều tiền như vậy, chẳng những xây dựng thôn trang không thành vấn đề, hơn nữa hấn còn có thể trang bị võ trang cho thánh vệ đội, như vậy lực lượng võ trang của Huyền Thạch thôn cũng có thể sơ bộ thành lập rồi!

Chờ tới lúc Lý Dật từ trong vui mừng lẫn sợ hãi khôi phục lại, trời đã rất khuya rồi. Du Du thường ngủ rất đúng giờ giấc, nàng đã buồn ngủ đến mức gật gà gù trên ghế rồi. Thấy thế, hấn vội vàng gọi nàng đi nghỉ ngơi cho tốt, mà bản thân... Do tinh thần quá mức hưng phấn, làm sao có thể ngủ được. Có nhiều tiền như vậy có thể sử dụng, hấn tất nhiên phải làm lại kế hoạch một lần nữa mới được.

Bận rộn đến lúc hưng sáng, Lý Dật mới thoảng ngủ một chút, chỉ ngủ đại khái hơn hai giờ. Nhìn trời một chút, thời gian tập hợp của Huyền Thạch quân đoàn đã tới rồi, thời gian tập hợp của thánh vệ cũng lập tức tới.

Không kịp ăn điểm tâm, Lý Dật trước tiên tiến đến sân rộng, ra lệnh mọi người bắt đầu buổi rèn luyện vào buổi sáng. Cái gọi là sáng sớm rèn luyện kỳ thật cũng không phức tạp, chỉ là làm cho tất cả võ sĩ ngăn cản ở cửa thôn, sau đó pháp sư tại phía sau phóng ra ma pháp, về phần mục tiêu, chính là một loạt mười khối yểm ma thạch.

Đối với huấn luyện võ sĩ, kỳ thật hấn cũng không thành thạo, huấn luyện pháp sư cũng như thế. Lý Dật chỉ có thể an bài như thế, thế giới này cùng địa cầu hoàn toàn bất đồng, dùng phương thức huấn luyện ở địa cầu để huấn luyện khẳng định là không được, đây là do bản thân trải qua suy tư cả đêm mà đưa ra kết luận.

Sau khi an bài thật tốt nội dung huấn luyện của Huyền Thạch quân đoàn, Lý Dật quay trở lại sân nhỏ một lần nữa. Khi hấn tới, bốn mươi tiểu cô nương mặc chỉnh tề, vẫn còn buồn ngủ đứng xếp hàng ở nơi đó. Dưới sự giám sát của người lớn trong nhà, các nàng không có một người bị trễ!

Trải qua một buổi tối suy tư, Lý Dật rốt cuộc nghĩ ra phương pháp huấn luyện cho Thánh vệ. Ngón tay bỏ vào trong miệng, một tiếng huýt sáo vang dội, thân ảnh đen bóng của Tiểu Cường giống như một cái bóng chạy tới. Chỉ trong nháy mắt, liền tới trước mặt của hắn.

Nếu như nói hạt từ từ kinh khủng, như vậy một con hạt từ phóng đại lên ngàn vạn lần chính là siêu cấp kinh khủng. Nhìn thấy bộ dạng dữ tợn của nó, khuôn mặt nhỏ còn non nớt của tất cả các nữ hài đều bị dọa đến trắng không còn giọt máu. Một đám ngay cả thở mạnh đều không dám.

Mỉm cười, Lý Dật sớm đoán trước được các nàng sẽ sợ hãi Tiểu Cường, cũng chính vì cái này nên hắn mới mượn Tiểu Cường huấn luyện các nàng đồng thời... Cũng huấn luyện Tiểu Cường một chút!

Nghĩ tới đây, Lý Dật quay về phía bốn mươi nữ hài, âm hiểm cười nói: “Tốt lắm! Bắt đầu từ hôm nay, đối tượng huấn luyện của các ngươi chính là con đại hạt từ này, các ngươi có thấy được cái gì trên lưng nó không?”

Theo phương hướng của ngón tay hắn, tất cả các nữ hài đều thấy được một khối yểm ma thạch được buộc chặt trên lưng Tiểu Cường. Trong lúc nhất thời, tất cả các nữ hài đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Nhìn tất cả các nữ hài, hắn tiếp tục nói: “Tiếp theo... Các ngươi có thể tùy ý phát động công kích, mục tiêu chính là yểm ma thạch trên lưng Tiểu Cường!”

Nha!

Nghe được mệnh lệnh của hắn, tất cả các nữ hài đều kêu lên sợ hãi. Muốn các nàng hướng về phía đại gia hỏa kinh khủng này công kích, vạn nhất làm cho nó tức giận thì sao? Các nàng mặt dù tuổi còn nhỏ, nhưng mà các nàng hiểu được, cho dù bốn mươi người gộp lại với nhau, cũng không có khả năng đánh lại đại gia hỏa này!

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của bốn mươi tiểu cô nương, Lý Dật không khỏi mỉm cười, tiếp tục nói: “Các ngươi cần phải cẩn thận, tên gia hỏa này có thể di chuyển, hơn nữa tính tình của nó cũng không tốt lắm. Nếu các ngươi không thể đánh chính xác vào trên yểm ma thạch, mà lại đánh vào trên người của nó, vậy nó một khi nổi giận lên, cái mạng nhỏ của các ngươi có thể nguy hiểm đó!”

Vốn các nàng đã rất sợ hãi, nghe qua câu nói này của hắn lại càng thêm sợ hãi. Đây không phải đang huấn luyện, này rõ ràng là đang lấy mạng ra đùa giỡn! Nhưng mà tất cả các nàng đều hiểu được, người nam nhân này nắm giữ cái mạng nhỏ của họ. Chỉ cần hắn nguyện ý, có thể cho bất kỳ một người nào trong số các nàng đi chịu chết, không có bất luận kẻ nào có thể can thiệp!

Mệnh lệnh của hắn là không thể làm trái, không riêng gì các nàng, kể cả cha mẹ các nàng cũng tuyệt đối không dám làm trái. Nếu như vậy, lối thoát duy nhất của các nàng chính là hoàn thành mục tiêu này!

Nhìn khuôn mặt đám nữ hài từ từ kinh định lên, Lý Dật không khỏi vui mừng. Đây chính là cái mà hắn muốn, mặc dù là huấn luyện nhưng các nàng vì tương lai lên chiến trường mà huấn luyện, nếu đã như thế, các nàng nhất định phải tùy thời cảm nhận được uy hiếp của tính mạng mới được! Chỉ có huấn luyện dưới áp lực của tính mạng mới có thể luyện ra bản lĩnh chân chính! Nói cách khác, bình thường luyện lợi hại như thế nào đi nữa, vừa đến chiến trường liền xong đời, vậy có lợi ích gì chứ?

Huấn luyện lần này, kỳ thật Lý Dật có rất nhiều mục đích, cũng không chỉ đơn giản là huấn luyện bốn mươi nữ hài này. Tại đồng thời huấn luyện các nàng, hắn còn muốn huấn luyện Tiểu Cường. Cùng lúc đó, tứ huyền thú trong bụng Tiểu Cường cũng phải đi học tập thật tốt, chờ lúc bọn chúng học được kỹ năng công kích, bọn chúng cũng cùng Tiểu Cường đồng thời tham dự tiến công!

Thành... Thành chủ....

Khi đang nghĩ ngợi đắc ý, một âm thanh sột sột vang lên. Hơi hơi nhú mảy, khi hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ hài vẻ mặt mơ hồ đang sợ hãi nhìn hắn!

Ngươi!

Vươn mạnh cánh tay, ta chỉ về phía nữ hài, tức giận nói: “Ngươi! Đứng ra cho ta...”

Nghe được tiếng rống giận dữ của Lý Dật, thân thể của nữ hài xinh xắn có khuôn mặt tròn không khỏi chấn động mạnh mẽ, cả người run rẩy, từng bước một đi ra. Nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng, giống như là bước trên pháp trường.

Bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn bộ dáng thương cảm của nàng. Nói thật, trong tâm hắn thật không nỡ nhưng là hắn rất rõ ràng, bây giờ hắn đối với các nàng nhân từ, cũng không phải là đang thương các nàng, cũng không tính là đối tốt với các nàng. Khi tương lai các nàng tại trên chiến trường chết đi, tuyệt đối sẽ hận ta.

Trân trọng một người có rất nhiều cách, phương thức mà Lý Dật lựa chọn là loại nghiêm khắc. Hắn thà rằng làm cho các nàng sợ hắn, thà rằng để cho các nàng ngấm nhấm mắng chửi hắn, cũng phải lo nghĩ tới tương lai của các nàng.

Nghĩ tới đây, Lý Dật gạt bỏ đi sự không đành lòng trong tâm lý, bắt buộc mình trở nên lãnh khốc, lạnh lùng nói với nữ hài có vẻ mặt mơ hồ: “Mới vừa rồi, là ngươi nói chuyện phải không?”

Ta... Ta...

Nghe Lý Dật hỏi, nữ hài đáng thương không dám mở miệng. Trong đôi mắt to trong suốt, nhanh chóng tụ đầy nước mắt, bộ dáng giống như bất cứ lúc nào đều có thể rơi xuống.

Không cho khóc!

Rống to một tiếng mạnh mẽ, nhất thời... Nữ hài bị hù dọa đến quên cả khóc, nhanh chóng ngậm chặt miệng lại. Sợ chính mình khóc lên thành tiếng, ai biết một khi khóc lên sẽ gặp phải trừng phạt như thế nào?

Lạnh lùng nhìn nữ hài, hần trầm giọng nói: "Sau này nhớ kỹ, đang trong khi sắp xếp hàng ngũ, có bất cứ chuyện gì cũng không cho phép nói chuyện. Ta sẽ để lại thời gian nói chuyện cho các ngươi. Nếu như thật sự có chuyện nói, vậy phải đợi đến thời gian giành cho các ngươi lên tiếng, các ngươi phải giơ tay lên, lớn tiếng hô báo cáo, có nghe hay không?"

Câu nói sau cùng là hần hét lên, hét to một lần cũng không có gì. Lần nữa đem các tiểu cô nương về mặt mơ hồ lại càng hoảng sợ, gật đầu một cách ủy khuất, nhưng lại ngoan ngoãn trả lời: "Dạ... Thuộc hạ nghe rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Huấn Luyện Phương Pháp

Nghe được âm thanh của tiểu cô nương, Lý Dật không khỏi nhú mày lại lần nữa. Nói như thế nào hần cũng là học sinh trung học, cũng đã tham gia qua huấn luyện trong quân đội. Lý Dật nhớ rất rõ ràng, lúc trả lời câu hỏi của thượng cấp, phải đứng nghiêm, ưỡn ngực ngẩng đầu, âm thanh phải vang dội. Như nào lại giống thế này, cúi đầu nhìn mũi chân không nói, âm thanh càng giống như tiếng muỗi kêu.

"Đứng nghiêm cho ta, ưỡn ngực ngẩng đầu, mắt nhìn ta, trả lời phải đơn giản rõ ràng, hơn nữa phải vang dội, trả lời lại lần nữa!" Lý Dật tức giận gào thét.

Nữ hài dưới sự chỉ huy của hần rút cuộc khép hai chân vào nhau, ưỡn ngực, ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn hần một cách sợ hãi, thanh thúy trả lời: "Hồi bẩm thành chủ, thuộc hạ biết rồi!"

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của nha đầu này, kỳ thật... Đối với biểu hiện của nàng, hần đã rất hài lòng, bất quá hần không thể khen nàng. Phải biết rằng, nàng là người thứ nhất xảy ra vấn đề như vậy, yêu cầu của hần phải cao hơn một chút, nàng chính là tấm gương cho các nữ hài khác, tuyệt đối không thể dễ dãi.

Nghĩ tới đây, lông mày của Lý Dật nhú mạnh lại, tức giận quát: "Âm thanh quá nhỏ, ta nghe không rõ lắm, lặp lại lần nữa!"

Về mặt khăn trương, nàng đã liên tục sai lầm mấy lần rồi, tuyệt đối không thể sai lầm thêm lần nữa. Khuôn mặt của thành chủ thật đáng sợ, hần có thể ăn thịt người hay không? Trong khi suy nghĩ miên man, nữ hài hai chân khép lại, đứng nghiêm, mở rộng yết hầu, quát khàn cả giọng: "Hồi bẩm thành chủ, thuộc... hạ... biết... rồi!"

Buồn bực che lỗ tai, tiểu cô nương mười hai tuổi, đang trong thời kỳ vỡ giọng. Một khi mở rộng yết hầu hô to lên, âm thanh không phải chói tai một cách bình thường. Hơn nữa... Âm điệu này sao lại như thế? Sao giống như đồ đệ đang gào lên chào sư phụ.

Cười khổ lắc đầu, kiên nhẫn sửa chữa lại, cuối cùng... Sau khi trải qua hơn mười lần sửa chữa, nữ hài đáng thương rốt cuộc có thể ngẩng đầu ưỡn ngực, thanh âm thanh thúy hướng về hần báo cáo.

Mặc dù chỉ là việc nhỏ như vậy nhưng cũng làm cho Lý Dật có một cảm giác tinh thần mệt mỏi, cũng may đồng thời khi nàng nắm giữ thì các nữ hài bên cạnh cũng học hỏi xong hết thảy. Mỗi người đều luyện tập với vẻ mặt phấn khởi, bởi vì Lý Dật đã hứa với các nàng, nếu như học tập tốt, biểu hiện làm cho hần hài lòng, hần sẽ thưởng cho các nàng một phần siêu cấp đại lễ không thể tưởng tượng được.

Dưới sự hấp dẫn của lễ vật, tất cả các nữ hài đều đứng hướng về phía đối phương, thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, trong trẻo hướng về phía người đối diện báo cáo. Trong lúc nhất thời, cả tiểu nghiêm trường vang lên âm thanh thanh thúy giống như bách linh điều.

Ngồi trên ghế đá ở bên cạnh đường thần một hồi, chờ sau khi tinh lực hồi phục một tí, Lý Dật bắt đầu kiểm tra thành quả sau một lần huấn luyện, kết quả là... Hần phi thường hài lòng, theo sự hứa hẹn của bản thân, hần phải tặng mỗi người các nàng một phần siêu cấp đại lễ.

Kỳ thật, cái gọi là siêu cấp đại lễ chính là mỗi người một bộ áo dành cho pháp sư, cùng với mỗi người một thanh pháp trượng. Cho dù các nàng biểu hiện không tốt cũng phải cho các nàng, hiện tại sở dĩ làm như vậy chỉ là muốn khích lệ các nàng một chút mà thôi. Để cho các nàng biết, hần cũng không phải chỉ biết trừng phạt mà thôi, nếu biểu hiện tốt, phần thưởng mà hần ban cho cũng không phải chuyện đùa.

Bất quá nữ hài lúc trước muốn phát biểu tựa hồ còn chưa có nói, vì vậy Lý Dật quay đầu hướng về phía nàng nhìn lại, nhẹ giọng hỏi: "Mới vừa rồi ngươi

không phải có lời muốn nói sao? Hiện tại ngươi có thể nói rồi!”

Theo lời của Lý Dật, nữ hài mới vừa rồi còn sợ sệt đã mạnh mẽ bước lên một bước, ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng nghiêm, hai mắt nhìn thẳng vào hắn, thanh thúy báo cáo: “Báo cáo thành chủ, thuộc hạ mới vừa rồi muốn nói, chúng thuộc hạ là địa thứ thuộc địa hệ pháp sư, là công kích từ phía dưới lên trên. Trừ phi đại hạt tử đảo lại, nếu không chúng thuộc hạ không cách nào đánh trúng mục tiêu yểm ma thạch trên lưng của nó!”

Ba!

Vỗ mạnh vào trán của mình, việc này là Lý Dật quên mất. Địa thứ tất nhiên là từ dưới đất đâm lên, nếu muốn đánh trúng yểm ma thạch trên lưng Tiểu Cường, cái này căn bản là khó có khả năng.

Nghĩ tới đây ta vội vàng chỉ đạo bổ sung: “Àn... Việc vừa rồi là sai sót của ta, nếu địa thứ không cách nào trực tiếp đánh trúng mục tiêu yểm ma thạch, như vậy các ngươi chỉ cần lấy Tiểu Cường làm mục tiêu là được, như vậy không có vấn đề gì chứ!”

Nhưng mà...

Nữ hài vội về mặt khó xử nhìn hắn, nhưng mà... Ngay khi nàng nhìn thấy hắn trừng mắt giận dữ nhìn nàng, lập tức nhớ rõ tất cả, mạnh mẽ ưỡn ngực lần nữa, thanh thúy nói: “Báo cáo thành chủ, nếu như lấy đại hạt tử làm mục tiêu, một khi nó tức giận lên, vậy...”

Phất nhẹ cánh tay, Lý Dật không thêm đề ý nói: “Yên tâm đi, nếu ta đã cho các ngươi làm như vậy, tiểu Cường cũng sẽ không bởi vậy mà tức giận, hơn nữa... Chỉ cần nó không muốn, chẳng lẽ các ngươi cho rằng các ngươi có thể đánh trúng nó sao?”

Hơi sùng sốt một chút, nữ hài lắc đầu nhưng lại không có nói gì nữa, bất quá động tác của nàng đã nói cho hắn biết nàng đã không còn nghi vấn gì nữa...

Ra lệnh nữ hài trở lại đội ngũ, sau đó... Lý Dật ở trong lòng cùng tiểu Cường giao tiếp một lúc, tiếp theo... Tiểu Cường lui ra ra dần, một mực thối lui tới hơn năm mươi thước mới dừng lại, xoay người, quay mặt về phía bọn họ.

Chỉ chỉ Tiểu Cường, Lý Dật nói với tất cả các nữ hài: “Tốt lắm! Kế tiếp, mọi người bắt đầu dựa theo sự phân phó của ta mà huấn luyện đi, ta sẽ ở phía đằng xa mà quan sát các ngươi, nếu có ai lười biếng thì cơm trưa và cơm chiều cũng đừng tưởng ăn!”

Nghe xong lời nói của hắn, trên mặt các nữ hài đều lộ ra vẻ đau khổ, cùng lúc đó, Lý Dật tiếp tục nói: “Tốt lắm, chỉ cần các ngươi cố gắng huấn luyện, sáng sớm ngày mai, lễ vật của các ngươi sẽ được đưa đến tay các ngươi. Ta có thể cam đoan, nó tuyệt đối là thứ đồ tốt mà các ngươi tưởng tượng không tới được!”

Rốt cuộc... Dưới sự thúc đẩy của tiền tài cùng bổng lộc, tất cả các nữ hài đều giờ lên pháp trượng trong tay, sau một khắc... Từng đoàn ma pháp gào thét bay về phía xa xa nơi tiểu Cường đang đứng.

Đáng tiếc... Thật sự rất đáng tiếc, tốc độ di động của Tiểu Cường quá nhanh, trong tích tắc khi các nữ hài phát ra ma pháp, Tiểu Cường liền bắt đầu di chuyển, chờ khi các ma pháp bay đến vị trí mà tiểu Cường đã đứng lúc trước thì nó đã sớm rời đi hơn mười thước, ngay cả sợi lông cũng chưa đụng tới.

Đối mặt với loại tình huống này, tất cả các nữ hài đều ngậm ngẫn cả người, tình huống này là bọn họ lần đầu tiên gặp phải. Trước kia vô luận là ở trường học hay ở trong thôn, mục tiêu mà bọn họ luyện tập đều là vật thể cố định, lúc này mục tiêu di động, hơn nữa di động cũng không phải nhanh một cách bình thường, trong lúc nhất thời... Tất cả các nữ hài đều ngậm ngẫn cả người!

Mỉm cười, Lý Dật lớn tiếng quát: “Đều ngậm ngẫn ra làm gì? Tiếp tục tấn công cho ta, không cho dừng lại, một bên công kích một bên nghĩ sách lược cho ta. Nếu nghĩ không ra sách lược, giữa trưa đều đừng nghĩ ăn cơm!”

Vừa nói chuyện, hắn xoay người hướng trong nhà đi đến. Lý Dật còn chưa ăn điểm tâm, chỗ nào giống thánh vệ đâu, đều ăn xong bữa sáng mới đến tập hợp. Về phần nạn đề mà bọn họ gặp phải, nói thật ra, hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Nhưng là hắn tin tưởng, chuyện gì cũng đều có biện pháp giải quyết, chỉ cần chịu suy nghĩ thì sẽ được, Lý Dật tin tưởng... Các nàng nhất định có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết, hắn chờ xem là được!

Vào bên trong nhà, Du Du đã chuẩn bị xong bữa sáng. Mặc dù không có phong phú như cơm chiều nhưng sau công việc bề bộn của sáng sớm, thức ăn trong bụng đã sớm tiêu hóa, hứng thú tăng lên, hắn ăn rất nhiều.

Ăn cơm xong, sau khi trợ giúp Du Du thu dọn chén đĩa, Lý Dật một bên nhìn Du Du rửa chén, một bên có chút nhíu mày, nhìn bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn của nàng ngâm trong bồn nước vẫn đục, trái tim của hắn không khỏi đau nhói lên. (thằng này bệnh quá, thế sao nó ko mua máy rửa bát về cho đỡ phải đau :113:)

Mỹ nhân giống như Du Du như vậy làm sao có thể để sống trong hoàn cảnh như vậy chứ? Da thịt mềm mại như vậy của nàng, thường xuyên ngâm trong nước thì sẽ có nếp nhăn. Nếu như vậy, nữ nhân vốn hoàn mỹ này đây sẽ không hoàn mỹ, hắn quả thực là đang tạo nghiệt.

Hơn nữa, mặc dù Lý Dật rất thích ăn các thức ăn mà Du Du làm, nhưng mà... Khó, bởi do thời gian dài nấu nướng, da tay sẽ bị lão hóa, biến thành thô ráp, đây đều là kẻ thù trời sanh của mỹ nữ.

Du Du là nữ nhân của hắn, mặc dù bọn họ chưa có phát sinh bất kỳ quan hệ nào nhưng trong lòng hắn luôn coi đây là sự thật. Nếu như vậy, Lý Dật làm sao có thể để cho nữ nhân của mình chịu khổ như thế này được?

Hắn không thể như loại ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo trang nghiêm. Trong tâm lý của hắn, cũng không có cái gì công bình hay không công bình. Trong nội tâm của hắn đã quyết định, hôm nay phải đi tìm mấy người phụ nữ nấu ăn giỏi, mỗi ngày phụ trách bữa ăn cho hắn cùng Du Du. Về phần Du Du, hắn sẽ có việc khác an bài cho nàng đi làm, tóm lại sẽ không để cho nàng ở không nhàm chán là được. Phải biết rằng, buồn bực cùng nhàm chán cũng là một kẻ thù lớn của sắc đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Giải Phóng Du Du

Chờ cho Du Du thu thập xong hết thảy, Lý Dật kéo Du Du ngồi xuống, thương tiếc nhìn nàng, hắn chăm chú nói: “Du Du, từ hôm nay trở đi, nàng không nên nấu cơm cho ta ăn nữa!”

A!

Nghe xong lời hắn, Du Du kinh ngạc dùng cái tay nhỏ bé che miệng lại, kêu lên một tiếng, ụt khúc nhìn hắn. Một hồi lâu, Du Du run rẩy nói: “Phải chăng là do thức ăn Du Du làm không thể ăn được?”

Không!

Thấy Du Du vì vậy mà sinh ra hiểu lầm, hắn vội vàng giải thích nói: “Làm sao có chuyện ấy, thức ăn do nàng làm ta rất thích ăn. Nàng cũng thấy được, mỗi lần cơm do nàng làm, ta đều ăn hết sạch!”

“Vậy thì... Là do người không thích Du Du, nghĩ muốn đuổi Du Du đi sao?” Du Du thật đáng thương cảm nhìn hắn nói.

Ai...

Thờ dài một tiếng, Lý Dật nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay nhỏ bé của Du Du. Do không phòng bị hành động này của hắn nên nhất thời... Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng liền ửng đỏ lên, gương mặt cúi đầu, nhẹ nhàng dùng hàm răng cắn môi dưới, dù không tán thành, cũng không phản kháng.

Cố nén xuống ý nghĩ trong lòng muốn chiếm tiện nghi của nàng, hắn nhẹ nhàng cắn một chút đầu lưỡi mình, làm cho chính mình tỉnh táo lại, theo sau... Hắn chăm chú nói: “Du Du, chuyện không phải như nàng nghĩ như vậy đâu. Nàng không nên suy nghĩ nhiều!”

Vừa nói chuyện, hắn như nâng của bảo vật quý lạ đem bàn tay nhỏ bé của Du Du nâng niu trước mặt mình, sùng bái nói: “Du Du, trời cao cho nàng gần như tất cả hoàn mỹ! Nàng hãy xem bàn tay nhỏ bé của nàng này, xinh đẹp đến thế nào a, tròn trịa mềm mại đến cỡ nào!”

Du Du then thừng liếc nhìn bàn tay của mình một cái, quả thật... Mặc dù nàng luôn luôn rất khiêm nhường, nhưng mà không thừa nhận cũng không được, ở về bên ngoài, lão thiên đối với nàng thật sự xem như rất hào phóng. Nàng có được một đôi bàn tay vô luận là hình dáng hay ánh sáng màu sắc, hay về sự nhẵn nhụi, sáng bóng, đều gần như là hoàn mỹ!

Mặc dù sự ca ngợi của Tiểu Dật làm cho Du Du thật cao hứng, rất khoái nhạc... Nhưng tâm tư của Du Du lại hoàn toàn không có đặt ở này vấn đề này, nghĩ hoặc nhìn Tiểu Dật, khó hiểu nói: “Tay của Du Du, cùng với chuyện mà người nói tới có quan hệ gì sao?”

Có! Đương nhiên là có!

Lý Dật nghiêm trang nhìn Du Du, lời thề son sắt nói: “Lão thiên cho nàng một đôi tay xinh đẹp như thế, vô luận là nàng hay là ta, đều nên quý trọng bội phần hơn. Mà mỗi ngày rửa chén, nấu cơm thì sẽ làm cho tay nàng sẽ biến thành vô cùng thô ráp. Cứ vậy mà nói, không phải ta đang phí của trời sao?”

Không đến nỗi vậy chứ!

Nghe được Lý Dật tự nhiên lại dùng lời nhận xét cao như thế để đánh giá mình, Du Du không khỏi xấu hổ đến đỏ bừng khuôn mặt. Mặc dù nàng biết bản thân mình lớn lên trông không tệ, nhưng mà có thể gần giống như lời hắn nói. Thế giới bên ngoài rất lớn, nàng tuyệt đối sẽ không cho rằng bản thân mình chính là nữ hài tử xinh đẹp nhất!

Hai tay hợp lại cùng nhau, hắn tham lam dùng hai tay đem đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh của nàng hợp tại lòng bàn tay mình, chăm chú nói: “Của nàng hết thảy, đều là những gì ta muốn bảo vệ cho được. Ta không thể cho phép nàng bởi vì ta mà nấu cơm, mà xúc phạm tới bản thân mình, cho nên...”

Nhưng mà...

Không đợi Lý Dật đem lời nói cho hết, Du Du nhú mồm nói: “Nhưng mà vì nam nhân mà chính mình yêu mến làm cơm là thiên chức của một người phụ nữ, cũng là chuyện đáng hãnh diện nhất! Nếu như người không cho ta làm cơm cho người, ta đây phải làm những gì?”

Mỉm cười nhìn Du Du, hần thân nhiên nói: “Ai nói cho nàng rằng nữ nhân chỉ có thể làm cơm nào. Nữ nhân cũng có rất nhiều loại người, cho dù không làm cơm, nàng cũng có thể làm chút việc khác!”

Nghe xong lời của ta, Du Du không khỏi nhú mồm, có chút khó khăn mở lời: “Nhưng mà ta cái gì cũng không biết, trừ bỏ nấu cơm cho người ra, ta còn có thể làm cái gì đây chứ?”

Đối mặt vấn đề nàng đưa ra, hần sớm đã chuẩn bị đáp án trả lời nàng. Lý Dật thông dong nhìn Du Du, tiếp tục nói: “Kì thật nàng hoàn toàn không cần lo lắng. Ta biết nàng là nghĩ muốn giúp ta, về phương diện khác, nàng cũng không nghĩ muốn mỗi ngày đều nhàn rỗi ở bên trong nhà. Không có việc gì làm thì cũng không là vấn đề gì, đều có thể giải quyết!”

Dừng một chút, Lý Dật tiếp tục nói: “Kì thật, một người phụ nữ trừ bỏ làm cơm ra thì còn có thể làm những chuyện khác, ví dụ như trợ giúp nam nhân của mình quản lý sự nghiệp. Có thể nói thế này, gần như tất cả công việc mà nam nhân có thể làm thì nữ nhân đều có thể làm, thậm chí chức vị trưởng thôn, cũng có thể do nữ nhân làm!”

Nha!

Kính ngạc há to miệng, Du Du không thể tin nói: “Trưởng thôn sao? Chuyện này không thể được a! Đừng nói mọi người có chịu cho một người phụ nữ như ta đi lãnh đạo hay không, cho dù đồng ý mà nói, ta cũng tuyệt đối làm không được. Ta cũng không có cái bản lĩnh đó!”

Mỉm cười lắc đầu, hần chăm chú nhìn Du Du, lấy ý kiến nói: “Du Du, chuyện nấu cơm, ta sẽ an bài mấy người trong thôn chuyên môn phụ trách thức ăn của hai ta. Về phần nàng... Ta có an bài khác!”

Nghe nói chính mình sau này không thể tiếp tục làm cơm cho Tiểu Dật, Du Du cảm thấy một chút khổ sở. Nhưng vừa nghĩ đến hần làm như vậy là vì tốt cho chính mình, lại an bài những chuyện khác cho mình làm, điểm này làm cho khổ sở rất nhanh liền biến mất. Chỉ cần nàng có khả năng giúp đỡ được Lý Dật, cho nàng làm cái gì nàng cũng đều có thể làm được.

Thấy Du Du rốt cuộc bị mình nói động, hần mỉm cười tiếp tục nói: “Ta là chuẩn bị thế này, người cũng biết, ta gần đây có thành lập một nhánh quân tên là Đội thân vệ của Thánh vệ môn. Ý nghĩ của ta là đưa nàng tới phụ trách giám sát bọn họ huấn luyện, hơn nữa phát động mọi người sử dụng đầu óc, vì Thánh vệ môn tổng kết ra kỹ xảo chiến đấu thích hợp nhất cho bọn họ! Nàng thấy thế nào?”

Nghe xong lời hần, đôi mắt của Du Du không khỏi sáng lên. Nàng không phải đưa ngọc, tự nhiên hiểu được bốn mươi tên Thánh vệ kia đối với Lý Dật, đối với cả thôn Huyền thạch có ý nghĩa gì. Đó tuyệt đối là lực lượng trung kiên, là lực lượng trọng trung cho Huyền thạch. Chuyện này giao cho nàng phụ trách là chỉ cần một người, hơn nữa... Nếu như chỉ là giám sát cùng tổ chức mọi người nghiên cứu và thảo luận mà nói, nàng là tuyệt đối có thể đảm nhiệm được.

Được!

Du Du chỉ có chút suy tư liền quả quyết đáp ứng hần. Nàng nghĩ được vô cùng rõ ràng rằng, hiện tại đối với Tiểu Dật mà nói, cả Huyền thạch thôn, có thể làm cho hần hoàn toàn tin nhiệm thì đại khái chỉ có mình. Hơn nữa chỉ có nàng, mới có thể hoàn toàn hiểu được ý tứ của Tiểu Dật, hơn nữa sẽ đem hết toàn lực mà tận sức làm xong chuyện mà hần muốn hoàn thành!

Nhìn thấy Du Du trả lời đáp ứng mình, hần không khỏi cảm thấy một trận hưng phấn. Bất quá khi hần nghĩ lại, một sự nghi hoặc không khỏi truyền vào trong óc hần, khó hiểu nhìn Du Du, Lý Dật nhăn tít lông mày nói: “Được rồi Du Du, nàng có từng học qua ma pháp nơi trường học hay không? Nàng năm nay đã mười tám rồi, trình độ ma pháp như thế nào?”

Nghe xong lời của hần, sắc mặt của Du Du không khỏi trầm xuống, ảm đạm nói: “Xin lỗi! Du Du không có trải qua trường học ma pháp, bởi vì gia gia nói rằng, ta không thích hợp đi học. Nói cách khác, sợ rằng dễ dẫn đến lâm phiền toái mà gia gia cũng không thể không được!”

Àn?

Nghi hoặc nhìn Du Du, sau một khắc... Hần rất nhanh liền hiểu được cách làm của lão thôn trưởng. Quả thật, bằng vào tướng mạo như thế của Du Du, một khi xuất đầu lộ diện, chắc là phải bị lâm tên có thực lực và thế lực chiếm mất. Dựa vào địa vị và thế lực là thôn trưởng của Huyền thạch mà nói, đó là hoàn toàn không có cách nào. Biện pháp duy nhất chính là đem Du Du giấu thật kĩ ở trong thôn, không cho bất cứ người bên ngoài thôn chứng kiến. Ngoài cách này ra, không còn phương pháp nào khác.

Ai..

Thương xót nhìn Du Du, Lý Dật không khỏi lắc đầu. Đối với những tao ngộ của nàng, hần thật sự rất tiếc hận! Nếu như nàng trước kia không có học qua ma pháp, cho dù từ bây giờ mà nàng bắt đầu học thì chỉ sợ cũng không còn kịp rồi. Vượt qua mười sáu tuổi mà học ma pháp hoặc là đầu khí thì cơ bản đều là rất khó có khả năng đạt được bất cứ thành tích gì.

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của hần, Du Du không khỏi mỉm cười, mở miệng nói: “Kì thật người cũng không cần khổ sở dùm ta. Mặc dù ta không có học qua ma pháp nơi trường học, nhưng mà Du Du cũng không phải cái gì cũng không biết!”

Àn?

Khó hiểu nhìn Du Du, hần tò mò nói: “Chẳng lẽ... Nàng từng học qua học viện vũ sĩ sao? Không đúng! Nếu như có thể đi học viện cho vũ sĩ, vậy thì nàng cũng có thể đi học viện để học ma pháp rồi. Sao lại như thế này?”

Nhìn vẻ mặt mê hoặc của hần, Du Du không khỏi mỉm cười, thấp giọng nói: “Người hần là có nghe người khác nói qua, Du Du là do lão thôn trưởng nhặt được từ trong thành. Cùng thời điểm nhặt được Du Du, cùng chung một chỗ với Du Du còn có một mặt ngọc bội, mà thông qua mặt ngọc bội này, Du Du có thể thi triển ra bản lĩnh đặc thù đấy chứ!”

Nghe xong Du Du nói, hần không khỏi vui mừng lẫn sợ hãi nhìn Du Du, nếu như Lý Dật không đoán sai, mặt ngọc bội hần là một ma pháp vật phẩm thời thượng cổ. Như vậy có thể nói, Du Du mặc dù không có đi qua học viện ma pháp, nhưng mà thông qua không ngừng phóng thích ma pháp, nói vậy... Ma lực của nàng cũng sẽ không thấp, chỉ là... Không biết thông qua ngọc bội, nàng có thể thi triển ra dạng pháp thuật gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Quang Minh Chi Cầu

Dưới sự thúc giục của Lý Dật, cuối cùng Du Du cũng đưa tay vào lòng, lấy ra một mặt ngọc bội lung linh. Nhìn thấy mặt ngọc bội trong suốt kia làm cho Lý Dật không khỏi than thở một trận. Mặc dù chưa từng thấy qua Du Du sử dụng nó ra sao, nhưng mà hần có thể xác định, đây tuyệt đối không phải là một vật đơn giản!

Linh lung ngọc bội, chính thể là khoảng trống bên trong, trống không với đồ hình, là một cái Lục mạng tinh trận tiêu chuẩn. Ở giữa ngọc bội, cũng là vị trí trung tâm của Lục mạng tinh trận, là một miếng phát sáng rất đẹp không biết tên, bảo thạch màu trắng sữa, không ngừng hướng ra ngoài tản ra từng đợt vầng sáng nhu hòa màu trắng sữa!

Dưới sự bức bách của Lý Dật, Du Du ngưng ngưng đem hai tay tạo thành hình chữ thập kẹp miếng ngọc bội ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng đặt ở trước ngực, đồng thời cúi đầu, có chút nhắm hai mắt lại, khuôn mặt lộ ra nét điềm tĩnh.

Cứ ngắm nhìn Du Du trong bộ dáng như thế, không biết có phải là ảo giác của Lý Dật hay không mà từ trên mặt của nàng, từ trên người của nàng lại tự nhiên tản mát ra một cỗ uy nghiêm rất thánh khiết. Mặc dù nó còn không quá mãnh liệt, nhưng đã làm cho hần có một chút xúc động đầy sùng bái!

Sau khi trọn mắt há hốc mồm nhìn kỹ, Du Du đã mở mắt. Lý Dật ngờ ngác nhìn Du Du ở trước mắt mình, hần quả thực không thể tin được, đây chính là Du Du đã cùng mình ở chung nhiều ngày như vậy sao! Nàng giờ phút này, đã hoàn toàn thay đổi!

Cả người nàng như đắm chìm trong quang mạc màu trắng sữa, Du Du tản ra một loại xinh đẹp siêu việt thể tục, trang nghiêm. Khi Lý Dật hướng giữa tay nàng nhìn lại thì mặt ngọc bội kia đã không còn thấy bóng dáng!

Ngay khi Lý Dật nghi hoặc đánh giá thì Du Du bình tĩnh gần như lãnh khốc nói: “Tiểu Dật, hiện tại, ngọc bội đã cùng ta dung hợp làm một, cũng chỉ có ở dưới loại trạng thái này, ta mới có thể phóng xuất ra công kích đặc thù của ta!”

Vừa nói chuyện, Du Du quay mắt về phía Lý Dật, chậm rãi giơ lên tay phải của nàng, nhất thời... Một ấn ký màu trắng sữa có hình mũi nhọn như lưu mang xuất hiện trên lòng bàn tay phải của nàng. Cái lục mạng tinh trận này phảng phất giống như là đang vây quanh tại da thịt trong lòng bàn tay của nàng, có chút nhô ra khỏi lòng bàn tay của Du Du độ dày ước chừng bằng một tờ giấy!

Lý Dật đã không còn nhìn thấy miếng ngọc bội. Những gì hần có thể chứng kiến chỉ là bộ phận đồ hình được chạm rỗng của miếng ngọc bội, giờ phút này... Miếng bảo thạch màu trắng sữa nằm ở vị trí trung tâm của Lục mạng tinh trận đang tản phát ra quang mang màu trắng sữa. Quang mang màu trắng sữa rót vào đầy khắp Lục mạng tinh trận, hình thành một đạo quang mạc (màn ánh sáng) màu trắng sữa, bao phủ tại chung quanh thân thể của Du Du!

Du Du không chớp mắt nhìn Lý Dật, bình tĩnh nói: “Công kích của ta chỉ có một chiêu duy nhất, lực phá hoại rất thấp, cơ bản không có tác dụng gì. Hơn nữa hình tượng hiện tại người cũng thấy được, căn bản không thích hợp cho việc sử dụng lúc bình thường!”

Đang khi nói chuyện, Du Du có chút giơ tay lên, quay về phía một cái chén bằng gỗ đặt trên bàn. Sau một khắc, một quang cầu màu trắng sữa kích cỡ bằng cái trứng gà chậm rãi xuất hiện tại giữa tay của Du Du, lập tức... Đùng lúc này hô to một tiếng, nhanh như điện chớp hướng cái chén bằng gỗ đặt trên bàn bắn tới!

Ba!

Trong tiếng vang giòn tan, cái chén gỗ mãnh liệt vỡ vụn ra, cùng lúc đó, trong đôi mắt của Du Du cũng hiện lên một luồng sáng đầy mắt mát, nàng thì thào nói: “Trên cơ bản, một kích của ta, chỉ có uy lực như bây giờ mà thôi!”

Đối với lời Du Du vừa nói, hắn cũng không có trả lời. Một màn mới vừa xảy ra kia quả thật hắn xem vô cùng quen mắt, nhưng mà... Đến cùng là ở nơi nào đã từng gặp qua đây chứ? Trong lúc nhất thời, hắn không khỏi lâm vào trong tận lực suy nghĩ.

Đột nhiên!

Trong đầu như mảnh liệt sáng ngời, hắn nhớ ra rồi. Có một lần tại Mộng Áo đô thị, sau lúc Tra Khắc Tư cứu hắn thì đã đưa hắn và Tiểu Cường đi tới mục sư hiệp hội kia. Cái vị mục sư kia cũng từng cho hắn xem qua chiêu thức ấy, lúc ấy cũng là dùng một cái quang cầu, trong nháy mắt đã làm nát bấy một cái vật thể!

Kính hải nhìn Du Du, hắn nội tâm âm thầm rên rỉ, chẳng lẽ... Du Du tự nhiên lại là một người có quang minh hệ sao? Điều này sao có thể! Không có trải qua sự đăng kí với mục sư hiệp hội, không có trải qua bồi huấn chuyên nghiệp, người như vậy là tuyệt đối khó có khả năng nắm giữ chức mục sư quang hệ trị liệu pháp thuật!

Mãnh mẽ cắn răng mình một cái, Lý Dật nhanh chóng như thể bằng cảm giác rút ra thanh ngân kiếm nơi thắt lưng, tại chính trên cánh tay phải của mình xuống tay một cách mãnh liệt, nhất thời... Máu đỏ tươi phun trào vọt ra!

A!

Đối mặt một màn này, Du Du nhất thời bị hù dọa nên sợ hãi kêu lên. Nhìn thấy vẻ mặt đầy sợ hãi của Du Du, hắn cắn chặt răng nói: “Du Du, nàg hãy nghe ta nói, hiện tại... dùng quang cầu màu trắng sữa kia của nàg đánh ta, đánh ngay vết thương của ta, nhanh!”

“Không! Vô luận như thế nào, ta không thể công kích ngươi!” Nghe xong lời của hắn, Du Du kính hải nói.

Đau đớn kịch liệt, cùng với sự mất máu nhanh chóng đã làm cho hắn không khỏi có điểm mê muội, mạnh mẽ lắc đầu, Lý Dật cường ngạnh nói: “Hiện tại, ta lấy thân phận là thôn trưởng ra lệnh cho nàg lập tức dùng quang cầu màu trắng sữa của nàg công kích cánh tay phải của ta, nhanh lên!”

Ta... Ta... Ta không thể!

Đối mặt với yêu cầu của hắn, Du Du có hành động chống trả lại thật kịch liệt. Mặc dù là Lý Dật đã đưa ra thân phận thôn trưởng nhưng vẫn như cũ không thể làm cho nàg ra tay với mình, trong lúc nhất thời, hắn không khỏi buồn bực đến phát sầu.

Bất đắc dĩ đến sau cùng, hắn chỉ đành nói lời thật cho nàg nghe: “Du Du, nàg hãy nghe ta nói! Ta hoài nghi cái quang cầu kia của nàg căn bản chủ yếu không phải là công kích ma pháp, mà là quang hệ trị liệu pháp thuật. Nàg nhanh chóng thử một lần, nói cách khác, ta bởi vì mất máu quá nhiều mà sẽ chết mất, nếu như ngươi muốn ta chết, thì đừng nghe ta đi!”

A!

Nghe xong lời của hắn, Du Du cả kinh thất sắc, sau đó thì do dự nhìn hắn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn nguyên vì mất máu quá nhiều mà biến thành trắng bệch kia, nhìn vết thương không ngừng phun máu tươi vọt thẳng ra ngoài kia, rốt cuộc... Du Du mãnh liệt cắn hàm răng trắng như bạc của mình, tay phải kiên định bắt đầu giơ cao lên, nhắm ngay vết thương trên cánh tay phải của hắn!

Rất nhanh, một quang cầu màu trắng sữa xuất hiện tại trong tay Du Du, sau một khắc... Quang cầu màu trắng sữa thoát ly tay phải của nàg, phiêu hốt hướng ngay miệng vết thương trên cánh tay phải của Lý Dật mà đánh tới. Nhìn quang cầu nhanh chóng đến gần, hắn không khỏi cảm thấy khẩn trương, nếu như hắn phán đoán sai lầm, hắn có thể sẽ trở thành kẻ có tội!

Phanh!

Giữa một tiếng trầm đục vang lên, quang cầu màu trắng sữa tại phía trên cánh tay phải của Lý Dật liền mãnh liệt bùng nổ, sau một khắc... Những điểm ánh sáng màu trắng sữa nổ tung ra kia đã nhanh chóng hình thành một vầng sáng, đem toàn bộ cánh tay phải của hắn đều bao bọc ở trong đó. Từng đợt cảm giác thanh lương nhanh chóng từ cánh tay phải của hắn thăng lên, cuộn cuộn mãnh liệt nổi lên.

Sau lúc Lý Dật xem kỹ lại thì, vết thương có một lần thật sâu trên cánh tay phải kia đã nhanh chóng khép lại. Chỉ trong phút chốc, một đường vết thương kinh khủng đến vậy liền tự nhiên hoàn toàn biến mất không thấy đâu. Da thịt nơi miệng vết thương, biến thành giống như da trẻ sơ sinh trông thật bóng loáng!

Nha!

Ngơ ngác nhìn cánh tay phải, một hồi lâu... Hắn rùng lên mãnh liệt, thật sự là tốt quá, quả nhiên cùng với suy nghĩ của Lý Dật là giống nhau! Du Du đứng là căn bản không phải lấy công kích là chính hệ pháp thuật, mà lấy trị liệu là chính – chính là dùng quang hệ trị liệu pháp thuật!

Ý của hắn cũng không phải nói rằng tất cả người sở hữu quang hệ pháp thuật đều là trị liệu, chỉ là... Lấy cái bề ngoài của miếng ngọc bội kia dựa trên cái đặc tính kì dị có thể dung hợp cùng người của nó có thể thấy được, lấy hiệu quả mà nó thể hiện ra một cách thần kỳ hiệu quả kia thì pháp thuật này công kích là chủ lực quang hệ pháp thuật, tuyệt đối khó có khả năng lực thương tổn lại ít như thế, ngay cả cái hỏa cầu nhỏ nhoi cũng không bằng. Vì thế nên há ngay lúc đó kết luận, trong miếng ngọc bội này, nhất định có phong ấn một cái quang hệ trị liệu pháp thuật!

Mặc dù phần lớn là dựa trên trình độ phán đoán, hắn đã mạo hiểm, nhưng mạo hiểm thành công. Nhìn vẻ mặt như mê hoặc của Du Du, trong lòng hắn không khỏi thầm kêu kiếm được mồi lớn. Hắn hiện tại cần nhất chính là một người quang hệ trị liệu sư, có Du Du bên cạnh, hắn sau này đã có thể giảm

đi rất nhiều những bản khoản lo lắng. Chỉ cần còn một hơi thở, hắn sẽ chết không được!

Bất quá, dựa trên sức mạnh hiện tại của Du Du thì xem ra tu vi của nàng cũng không tệ lắm. Không biết là nàng có thiên phú vượt trội, hay là bởi vì nàng thông qua sự cố gắng trong luyện tập mà có. Từ trên hiện tượng mà nàng có thể nhanh như vậy phát động pháp thuật, tốc độ nhanh chóng trong hiệu quả trị liệu thì xem ra, nàng đã hoàn toàn có thể đủ để so sánh cùng một mục sư trấn cấp. Phải biết rằng... Mục sư cho các nơi trú quân trên năm vạn người, toàn bộ đều trên ba mươi tuổi, so với Du Du thì nhiều hơn những mười tuổi!

Âm hiểm cười gài cầm, hắn không khỏi âm thầm suy tư. Đã có Du Du bên cạnh, thánh vệ môn của hắn cần phải khổ hơn một chút, Tiểu Cường cũng có thể thích hợp chịu chút tàn nhẫn. Dù sao vô luận bị thương ở đâu, Du Du cũng có thể ngay lập tức dùng năng lực hồi phục của quang hệ giúp các nàng trở lại như cũ, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng bất cứ vấn đề gì!

Có lẽ có người sẽ nói Lý Dật có điểm tàn nhẫn, đối đãi một đám nữ hài, cũng ra tay tàn độc đến như vậy. Trong chuyện này không thể không nói chính là hắn thật sự ngoan độc nhưng là tương lai của Huyền Thạch thôn đều nằm ở trên người các nàng. Lý Dật đã đem tất cả kim tiền tốn hao chỉ để đào tạo các nàng, nếu như phương diện ma pháp của các nàng không vượt qua thì xem ra sẽ liên lụy cả Huyền Thạch thôn. Vì muốn tốt cho các nàng, cũng vì cả Huyền Thạch thôn này, rất nhiều sự tình, hắn đều là không thể không làm, dù cho nội tâm hắn cũng không đành lòng làm vậy!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Lặt Thủ Tội Hoa

Hưng phấn mang theo Du Du hướng sân nhỏ đi tới, vừa chạy vừa Lý Dật vừa nói khẽ với Du Du: “Du Du, nếu như trong lúc huấn luyện, có đội viên nào bị thương, người nhất định phải lấy quang cầu màu trắng trị liệu cho các nàng, nói cách khác, nếu không sẽ dẫn đến chết người đó!”

Du Du khần trương gật đầu, kiên định nói: “Người yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm chú, chỉ cần có người bị thương nhất định ta sẽ trị liệu cho các nàng ngay lập tức!”

Mim cười gật đầu, Lý Dật vừa đi vừa nhớ lại hiện tượng trước kia tiếp nhận trị liệu quang hệ pháp thuật, sau đó lại tưởng tượng lại để chỉ bảo cho Du Du...

Về phần tăng quang mạc màu trắng sữa hiện tại đã được giải quyết, Lý Dật đem cách hành khí trong Thần Phong phổ dạy lại cho Du Du. Thật không ngờ, rất nhanh chóng nàng đã có thể dễ dàng khống chế quang cầu màu trắng sữa đó. Mặc dù không thể dẫn dắt chúng tuần hoàn ở trong cơ thể nhưng là từ bên ngoài nhìn Du Du lại cảm thấy rất thánh khiết, rất sáng ngời, nhất là da thịt, trong suốt giống như bình thường.

Hắn và Du Du cùng thí nghiệm không ngừng cuối cùng quang mạng màu trắng sữa cuối cùng cũng đạt được hiệu quả trị liệu. Du Du thử cầm châm đâm vào tay mình một chút nhưng là chỉ trong nháy mắt, tại chỗ vừa bị châm vết thương nhanh chóng khép miệng lại, ngay cả một giọt máu cũng không có chảy ra.

Đối với công năng thần kì đó, Lý Dật không khỏi cảm thấy tò mò đối thân phận của Du Du. Người bình thường mà nói là tuyệt đối không thể có vật phẩm ma pháp thần kì như vậy. Nhất là dung mạo cũng như khí chất của Du Du, vừa nhìn là đã biết cha mẹ nàng không phải người thường, chỉ là... Lý Dật thật sự không nghĩ ra, Du Du đáng yêu như vậy, xinh đẹp như vậy, vừa lại không có bất cứ khiếm khuyết nào, cha mẹ nàng tại sao lại vứt bỏ nàng chứ?

Nhưng là, nghi vấn này Lý Dật chỉ để ở trong lòng, ngay cả khi lão trưởng thôn có sống lại cũng không thể có đầu mối để tìm hướng chỉ lão trưởng thôn đã chết. Thân thể của Du Du như thế nào chỉ sợ vĩnh viễn sẽ trở thành một bí mật không thể hé mở!

Trong lúc suy tư, bọn họ đã tới được sân nhỏ, lúc này... Bốn mươi nữ hài đang mình đầy mồ hôi công kích lên thân Tiểu Cường, từ lúc hắn rời đi tới bây giờ đã là nửa giờ nhưng các nàng vẫn như cũ không thể tìm ra phương pháp để đánh trúng được Tiểu Cường!

Ba! Ba! Ba...

Vỗ tay mấy cái, hấp dẫn chú ý của các nữ hài, Lý Dật lớn tiếng nói: “Tốt lắm, mọi người dừng lại một chút, nghỉ ngơi tí, mặt khác... Ta có một sự kiện muốn tuyên bố cùng các ngươi!”

Nghe được cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, tất cả các nữ hài không khỏi ngã xuống đất, hoàn toàn không để ý đến bụi đất. Hắn biết, liên tục công kích nửa giờ, các nàng thật sự muốn chết rồi, chỉ là... Mới luyện tập đến thế đã muốn ngã rồi sao?

Tức giận nhàu mày, Lý Dật giận dữ hét lớn: “Nhìn các ngươi có giống một chiến sĩ không? Đều đứng lên cho ta!”

Nghe thấy lời hấn, tất cả các nữ hài đều không khỏi run người lên, lập tức một đám gian nan bò dậy, về mặt đầy sợ hãi nhìn về phía hấn, nhìn rất đáng thương, bộ dáng rất sợ hấn.

Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Lý Dật lạnh lùng nói: “Thân là một chiến sĩ, một ma pháp đi chiến đấu, đừng nói là một, kể cả là chảy máu, cho dù là chết, cũng phải đứng cho ta! Nếu như lần sau ta còn thấy các người ngồi trên mặt đất, hoặc là nằm thì ta sẽ cho người đó có đủ thời gian để nghỉ ngơi!”

Nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Lý Dật làm cho tất cả các nữ hài run rẩy đứng lên, lực sát thương trong lời nói của hấn đối với người lớn thì chắc không đủ mãnh liệt nhưng là đối với những nữ tử mười hai tuổi này thì... Hắc hắc, Lý Dật còn có thể uy phong một phen, đây cũng là lí do tại sao hấn lại chọn lựa các nàng, đôi khi hấn suy nghĩ, hấn đến tận cùng có phải là một kẻ tiểu nhân không nữa?

Lắc đầu, loại bỏ hết tất cả tạp niệm, Lý Dật tiếp tục nói: “Các người tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, chỉ cần có ta còn ở đây, đừng ai nghĩ đến nghỉ ngơi. Chỉ cần là còn sống thì vẫn phải tuân theo huấn luyện của ta, cho đến khi nào các người chết đi thì lúc đó mới có thể nghỉ ngơi!”

Nói tới đây, Lý Dật không khỏi âm trầm nói: “Đương nhiên, nếu như ai thật sự có ý nghĩ muốn nghỉ ngơi, nhưng là ta phải nói trước với các người, này một khi nghỉ ngơi chính là vĩnh viễn nghỉ ngơi!”

Hấp...

Khi hấn nói xong, toàn trường vang lên một thanh âm của tiếng hít vào, cái gì gọi là nghỉ ngơi vĩnh viễn chứ? Kì thật ý tứ của hấn chính là muốn cho các nàng tự mình giải thích. Vĩnh viễn nghỉ ngơi a!

Tốt!

Vỗ mạnh tay một cái, Lý Dật lớn tiếng tiếp tục nói: “Hiện tại ta giới thiệu với các người một người, người này các người đều đã biết, chính là tỷ tỷ Du Du của các người. Từ hôm nay trở đi, nàng chính là mạng của các người, cho dù hy sinh hết thân cũng phải bảo vệ nàng cho tốt, bởi vì... Một khi nàng gặp chuyện gì không may, các người đừng nghĩ sống!”

Vừa nói chuyện, hấn vừa vung tay lên, giận dữ hét: “Hiện tại, huấn luyện bắt đầu, chiến đấu tiếp tục...”

Ngay sau khi Lý Dật nói, xa xa Tiểu Cường nhảy lên, thân thể của nó thật dữ tợn, mạnh mẽ vượt qua khoảng cách mấy chục thước, ầm ầm rơi xuống trước mặt các nữ hài. Chiếc kim lớn vung lên, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn của nữ hài nhất thời bị đánh bay, rớt xuống bên một cái cây cách đó mười thước, miệng phun máu, mắt thấy đã không thể sống nữa!

Ô...

Đối mặt với một màn này, tất cả các nữ hài đều nức nở, chết người rồi. Đồng đội sớm chiều cùng chung sống với các nàng đã bị giết chết, sợ hãi quá độ, bi thương cùng với cảm giác “thỏ từ hồ bi” (thỏ chết cáo khóc) làm cho tất cả các nữ hài bắt đầu khóc!

Đối với Du Du nháy mắt ra dấu, sau một khắc... Từ trong tay của Du Du, một quang cầu màu trắng sữa bay ra, nhanh chóng bao phủ hoàn toàn nữ hài kia, sau một khắc... Một tiếng trầm đục vang lên, quang cầu vỡ tung ra một trời quang vũ, những tia này rơi xuống trên người nữ hài.

Một màn này, chỉ có hấn là người minh bạch nhất, các nữ hài khác mắt đã sớm nhắm lại, che mặt khóc rống lên, mặc dù rất thông khổ nhưng là hấn biết, quang hệ ma pháp rất có hiệu quả. Căn bản sẽ chữa khỏi hoàn toàn cho nữ hài kia, nàng sẽ không bị một chút tổn thương nào, không cần phải lo lắng cho nàng, cái hấn muốn chính là làm cho các nữ hài khác cảm thấy sợ hãi.

Nghĩ tới đây, Lý Dật khóc rống lên: “Khóc cái gì mà khóc, chiến đấu chưa chấm dứt, nếu không muốn chết lập tức cầm lấy vũ khí chiến đấu cho ta!”

Lý Dật không biết lời của hấn, hành động của hấn đối với các nữ hài này có ý nghĩa gì không, hấn chỉ biết... Bắt đầu từ lúc này đến cuối đời, mỗi một nữ hài trong thánh vệ đội phải coi hấn như là ác ma. Trước mặt hấn, không ai dám phản đối, tất cả các mệnh lệnh của hấn đều phải nhất nhất được thực hiện!

Trăm năm sau, khi bốn mươi thánh vệ danh vang khắp thiên hạ, trở thành truyền thuyết. Có người tìm hiểu về các nàng, mỗi người sẽ nói một cách khác nhau nhưng là có một điểm chung, đó chính là các nàng không ỷ lại sinh tử nhưng lại vô cùng sợ hãi một người. Đó là người từ khi các nàng còn nhỏ đã gieo vào sâu trong nội tâm các nàng một nỗi sợ hãi không thể nào xóa được.

Tương lai của bốn mươi thánh vệ là không gì có thể sánh được, chuyện này cũng không hề có quan hệ gì nhưng là chuyện lần này đã khắc sâu vào linh hồn các nàng một nỗi sợ hãi, đó là nỗi sợ hãi người nam nhân đứng trước mặt bọn họ. Từ bây giờ, vô luận hấn có đưa ra mệnh lệnh hoang đường cỡ nào, vô luận huấn có gian nan thống khổ đến đâu, các nàng cũng không dám có chút trễ nải, đều cố gắng hết sức để hoàn thành.

Đối với bốn mươi thánh vệ mà nói, một khi mệnh lệnh đã ban ra, không cần biết làm như thế nào mà chỉ cần biết họ phải hoàn thành mệnh lệnh đó. Bởi vì nếu đã ra lệnh đó chính là mục tiêu phải hoàn thành, không có giả thiết, càng không có kết quả, tuyệt đối không có!

Trở lại ngày đó, đối mặt với sự tức giận của hấn, ở thời khắc này, tất cả các nữ hài đều bị hù dọa cho choáng váng. Đối với sự tức giận của hấn có người không hề để ý đến, vẫn tiếp tục khóc.

Dưới tình huống này, Lý Dật đã làm ra một chuyện mà cả đời hấn hối hận, cũng là chuyện rất may mắn. Chuyện này làm cho hấn có được một đội quân

mà người đời khiếp sợ - Thánh vệ, nhưng cũng là chuyện làm cho hấn cảm thấy hối hận, áy náy, tự trách nhất cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Phệ Huyết Thánh Quân

Bởi vì có sự tồn tại của Du Du, cũng bởi vì đã xem rất nhiều vở kịch trên truyền hình, nhìn thấy các nữ hài coi thường mệnh lệnh của mình, Lý Dật không khỏi nhớ tới hình ảnh các phim mình đã từng xem qua - nữ đặc công!

Ở trong phim, một đám tân binh vừa mới gia nhập quân đội, vào ngày thứ nhất gia nhập đội đặc công bị mười mấy nam huấn luyện viên điên cuồng đánh. Ngay lúc đó hình ảnh những cô gái kêu gào thảm thiết, sau đó thống kê lại người gãy ít nhất là bốn cái xương, người gãy nhiều nhất là mười một cái, bốn người chết ngay tại chỗ!

Hấn nhớ rất rõ ràng hình ảnh máu tươi rớt đầy trên mặt đất, mấy chục nữ binh nằm ở trong vũng máu đó. Bốn người tử vong tại chỗ làm cho các nàng hiểu được làm công việc đặc công này là ngày nào cũng có người chết. Người nhà của các nàng đều đã nhận được giấy báo tử của con em mình! Từ giờ phút này, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, muốn sinh tồn nhất định phải cố gắng huấn luyện, làm cho bản thân ngày càng cường đại, trước hết phải bảo vệ mạng sống của mình đã!

Huấn luyện lúc này mới bắt đầu, nữ binh tổng cộng có sáu mươi người, nhưng là một khi huấn luyện chấm dứt chỉ còn có một người, cuối cùng... Nàng đã phải sát hại chính thân tỷ tỷ của mình thì mới có thể sống sót, bởi vì... Đặc công là không cho phép có thân tình!

Đương nhiên, Lý Dật huấn luyện là Thánh vệ, không cần phải như thế, hấn cũng không thể nào nhẫn tâm như vậy, nhưng là... Trong phạm vi hấn có thể dễ dàng tha thứ, hấn phải làm cho các nàng hiểu rằng thế sự vốn hiểm ác. Nếu như hôm nay hấn nhân từ, như vậy ngày mai chính là lúc hấn phải hối hận, không có thực lực siêu cường, ở trên thế gian hung hiểm này các nàng có thể giữ được mạng sống của mình sao?

Không biết do điều gì xui khiến, Lý Dật rút ra ngân kiếm của mình, điên cuồng hướng một nữ tử đánh tới. Trong tay ngân kiếm như một tia chớp lóng lánh, rất nhanh... Một đoá huyết hoa xinh đẹp được tạo nên!

Trên thực tế, nếu như trong lúc đầu óc hấn còn minh mẫn, chuyện đó có giết hấn hấn cũng không làm, điều này thật sự quá tàn nhẫn, nhưng là... Ở thời khắc này, đắm chìm vào hình ảnh của bộ phim, không hiểu điều gì chi phối, chính bản thân hấn cũng không biết mình đang làm cái gì.

Gãy chân, mất tay, bốn phía máu tươi, tiếng rên rỉ yếu ớt, đây chính là bản sao hiện tượng nơi địa ngục nhưng là lúc này lại xuất hiện ở Huyền Thạch thôn, xuất hiện tại sân nhỏ, xuất hiện ở trước mặt Lý Dật!

Cuối cùng thì cũng chấm dứt, Lý Dật bình tĩnh lại, quay đầu nhìn chỉ thấy trên mặt đất đầy bóng người. Đó là những thân hình vừa gãy vừa yếu nhược, gian nan di động, muốn nhặt trở về tay của mình, muốn nhặt trở về nội tạng của mình, muốn...

Nôn...

Một tiếng ọe, Lý Dật thiếu chút nữa thì phun ra ngay tại chỗ, đối mặt với cảnh tượng giống như địa ngục này, hấn sợ đến ngây người. Đây hết thảy đều là do mình làm sao? Trời ạ! Mình rốt cuộc đã làm cái gì chứ?

Ồ...

Tiếng khóc thê lương vang lên tại sân nhỏ, tất cả các nữ hài đều ngã trên mặt đất, cả người thống khổ vặn vẹo. Mỗi người không phải cụt tay thì gãy chân, có người bị thương đến nội tạng cơ thể cũng bị lòi ra. Con ác mộng này xuất hiện tất cả đều xuất phát từ một người, người mà các nàng vô cùng sợ hãi, nó đã xâm chiếm toàn bộ linh hồn của các nàng!

Đột nhiên...

Đúng lúc này trên sân bạch quang chợt loé lên, một đạo quang cầu màu trắng sữa trên không bùng nổ bao phủ lên tất cả các nữ hài, nhất thời... Từng quang điểm màu trắng sữa như hạt mưa từ trên trời giáng xuống, hướng những nữ hài đang nhúc nhích rơi xuống, chỉ là... Chưa người nào có thể chứng kiến điều này, tất cả các nữ hài chỉ nhìn thấy ở mặt đất một cảnh tượng thảm thiết!

Quang điểm mặc dù không bị các nữ hài phát hiện, hấn đã nhìn ra rồi. Ngạc nhiên ngẩng đầu chỉ thấy vẻ mặt bình tĩnh của Du Du, hai tay không ngừng phóng ra quang cầu màu trắng. Bởi vì người bị thương thực sự quá nhiều, nếu như trị liệu cho từng người thì có thể vì chậm trễ mà rất nhiều người sẽ chết, như vậy mà nói, khẳng định thương vong sẽ xuất hiện.

Không còn cách nào khác, Du Du không thể làm gì hơn là đồng thời điều trị trên diện rộng, như vậy mặc dù hiệu quả rất chậm lại tốn thời gian nhưng đây cũng là biện pháp duy nhất có thể cứu sống đồng thời mọi người.

Thở phào nhẹ nhõm, Lý Dật không khỏi hướng các nữ hài đang nằm trên mặt đất nhìn lại. Dưới sự chữa trị của quang vũ, vết thương của các nàng rất nhanh chóng hồi phục lại, tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường cũng có thể trông thấy. Chứng kiến cảnh tượng này, Lý Dật không khỏi âm thầm vui mừng, cũng may Du Du không có giống hần. Nói cách khác, hôm nay sẽ có rất nhiều người chết a!

Nghĩ tới đây, hần không khỏi cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, nếu như hôm nay thật sự xảy ra án mạng, hần như thế nào có thể giải thích với mọi người được chứ? Hơn nữa... Giết hại những nữ hài chưa tới mười tuổi ngay chính bản thân hần cũng không thể tha thứ cho mình, sợ rằng... Chỉ có thể lấy cái chết mới có thể tạ tội với bản thân mà thôi!

Nhìn thấy thương thế của các nữ hài đã dần chuyển biến tốt đẹp, Lý Dật không khỏi cắn răng một cái. Hần phải nỗ lực rất lớn mới có thể nhẫn tâm đại khai sát giới, thế mà kết quả thu được chỉ là phí công. Thống khổ cũng như máu huyết nàng nhận được cũng chỉ là “máu trắng” mà thôi!

Cắn chặt răng, Lý Dật không thể lãng phí nỗ lực thế được, hần phải làm cho toàn bộ khả năng của các nàng bộc lộ ra, từng phân một!

Nghĩ tới đây, mặc dù tâm tính vẫn như cũ trầm trọng nhưng Lý Dật không khỏi bắt chính mình phải đứng lên. Không chút cảm tình nói: “Du Du, đem tất cả các thi thể này đến sau núi, không cho chôn, để đấy cho dã cầu đến ăn. Ta muốn cho tất cả mọi người đều biết, không tuân theo mệnh lệnh của ta thì kết cục sẽ như thế nào!”

Nói xong, Lý Dật xoay người chậm rãi rời khỏi sân nhỏ, đi về phía trước. Hần nháy mắt với Du Du, về mặt bình tĩnh của hần rất nhanh làm cho Du Du hiểu được ý tứ của hần. Nàng tiếp tục công việc trị liệu của mình đồng thời gật đầu đối với hần.

Tâm tính trầm trọng rời khỏi sân nhỏ, Lý Dật một mình trở về lều vải của mình. Nhót mình ở trong phòng ngủ hần khóc ò lên, vừa rồi đến cùng là chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ... Hần bị ác ma chi phối tâm thần sao? Tại sao hần có thể làm như thế được chứ? Không thể nào giải thích nổi! Chuyện này thật sự quá kinh khủng?!

Không biết qua bao lâu, đột nhiên... Có người vỗ vỗ vào bả vai hần, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy đó chính là Du Du, trong ánh mắt nàng tràn đầy từ ái.

Lúc Du Du cùng miếng ngọc bội dung hợp vào làm một thể chính là lúc tâm cảnh bình thản nhất, lúc đó cơ hồ không gì có thể làm cho tâm tình nàng gọn sóng được. Thảm kịch mà vừa rồi hần làm trước mặt nàng không hề làm cho nàng cảm thấy kinh sợ. Lý Dật cảm thấy rất xa lạ, phảng phất như là một người khác vậy.

Tiểu Dật!

Ôn nhu nhìn hần, Du Du nói: “Mặc dù ta không biết tại sao ngươi lại làm như vậy nhưng là ta rất tin tưởng, ngươi làm như vậy nhất định là có lý do của mình. Nếu đã như vậy, ta nghĩ ngươi hần không cần phải dằn vặt quá như vậy!”

Hơi dừng một chút, Du Du tiếp tục nói: “Nếu như ngươi đang lo lắng cho các nữ hài này thì ta nghĩ ngươi không cần phải tiếp tục suy nghĩ nữa đâu. Các nàng đều đã khôi phục lại bình thường rồi, cũng không có thương tích gì cả. Nếu như có gì đó không thể chữa được thì đó chính là tổn thương về tinh thần cùng linh hồn của bọn họ, đó là thứ mà quang hệ trị liệu pháp thuật không thể nào chữa được!”

Nghe xong Du Du nói, Lý Dật không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, mặc dù biết rõ các nàng đại khái không có việc gì nhưng là khi biết mọi chuyện đã kết thúc, trái tim hần không khỏi rung lên. Hiện tại tốt lắm rồi, cuối cùng biết rằng các nàng không có việc gì, con tức giận này cuối cùng cũng có thể chìm xuống.

Xoa xoa nước mắt ở trên mặt, Lý Dật từ nhỏ không thích khóc, càng không bao giờ khóc trước mặt con gái, điều này thật sự là mất thể diện. Trong lúc hần lau nước mắt, Du Du tiếp tục nói: “Ngươi đi xem các nàng một chút đi, mặc dù ta cứu sống các nàng nhưng các nàng đều trở nên ngây ngốc, một đám ngu muội đứng đó, động cũng không dám động!”

Nghe Du Du nói xong, Lý Dật không khỏi cảm thấy kinh hoàng, lo lắng nói: “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ không trị liệu hoàn toàn cho các nàng sao? Có phải còn sót lại di chứng? Không thể như vậy được!”

Đối mặt với câu hỏi của hần, Du Du cười đáp: “Ngươi chẳng nhẽ quên rồi sao? Ngươi còn không tuyên bố giải tán cũng không có nói tiếp theo các nàng sẽ làm gì, cho nên bọn họ đang đứng ở sân nhỏ chờ ngươi đó!”

Ai...

Thở dài một tiếng, Du Du thì thào nói: “Trải qua chuyện lần này, ta nghĩ... Sau này bốn mươi nữ hài này chắc sẽ không dám cãi lời ngươi đâu, mặc kệ đó là mệnh lệnh gì đi nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Tái Thực Hiện Mưu Kế

Mặc dù bây giờ hắn rất không muốn đối mặt với những nữ hài vừa bị hắn đả thương, nhưng hắn biết, nếu hắn không ra lệnh tiếp theo các nàng phải làm cái gì, sợ rằng các nàng có đứng ở đây đến chết cũng không dám động đậy cái gì. Đúng là lập uy đã thành công tuyệt đối rồi! Bất quá, dù thành công nhưng để đạt tới hoàn mỹ vô khuyết quả thực vẫn còn khoảng cách nhất định. Hắn có thể làm lúc này là tận tâm tốt nhất có thể. Nghĩ tới đây, hắn quay đầu hướng về phía Du Du, thấp giọng phân phó vài câu. lát sau, Du Du bình tĩnh ra khỏi phòng, tiến tới sân. Còn hắn vẫn ở trong phòng nửa giờ, lúc này mới đứng dậy đi đến đó.

- Chuyện gì đã xảy ra!

Trên sân rộng, đương lúc huấn luyện mồ hôi đầm đìa thì một thanh âm phần nộ vang lên, đối với các nàng nó tựa như từ trong địa ngục truyền đến. Nghe được âm thanh, thân thể các nàng bỗng cứng ngắc, động tác nhanh chóng biến đổi. Chứng kiến điều này, hắn không khỏi âm thầm cười khở. Bây giờ, chỉ cần thanh âm của hắn cũng đã giống như đại uy hiếp, điều này có khác nào một loại đả kích cơ chứ?

Hắn rất rõ ràng, chắc chắn sẽ có người nhân việc này mà mắng hắn là một thằng điên, chứ hắn quá tàn nhẫn, ngay cả nữ hài cũng nhẫn tâm hạ thủ. Nhưng điều hắn muốn nói chính là, lúc đó tình huống thật sự rất kì quái, hành động của hắn cũng không được lí trí chỉ huy, khi hắn tỉnh lại, hết thấy đã xảy ra, hắn quả thực đã hoài nghi hay là mình mất trí thật rồi!

Lắc lắc đầu, hắn buông tha suy nghĩ, nếu tạm thời không cách nào nghĩ được thông suốt, thả vút sang một bên. Hắn tin tưởng, sẽ có một ngày tra ra chân tướng mọi việc. Hắn khẳng định, trong chuyện này chắc chắn có điều kì hoặc, nói cách khác, tình trạng mất trí điên loạn như thế không được phép xuất hiện nữa!

-Dừng lại!

Một tiếng quát vang, tất cả nữ hài đều ngừng công kích, không cần hắn ra lệnh, tất cả nhanh chóng sắp hàng theo bài huấn luyện. Một đám vẻ mặt sợ hãi nhìn. Khi hắn bước đến gần, từng thân hình nhỏ bé run lên cầm cập.

Hắn có chút nhú mày, lạnh lùng nhìn nữ hài trước mặt, sau đó nhìn về phía Du Du, tức giận quát:

- Thế này là thế nào? Không phải ta đã hạ lệnh rồi hay sao? Những kẻ chống lại mệnh lệnh đều phải chết, đều phải vút ra cho chó ăn hay sao!

-Thành.....Thành chủ!

Mặc dù biết rõ ta đang diễn trò nhưng dưới sự truy vấn của hắn, Du Du vẫn lắp bắp. Khi hắn chú ý tới tay phải của nàng thì phát hiện, nguyên lai nàng đã giải trừ trạng thái dung hợp cùng ngọc bội. Hiện tại, đứng trước mặt hắn là nữ tử quen thuộc, một Du Du hoạt bát, đơn thuần.

Khi so sánh với trạng thái sau khi dung hợp ngọc bội, Du Du tựa như một tiên tử phiêu nhiên bất phàm, dù xinh đẹp nhưng lại làm cho người ta cảm thấy lạnh như băng, nói thật ra, mặc dù như thế Du Du sẽ đẹp hơn, nhưng hắn lại không thích.

Hắn thích thật sự chính là giống như cô gái trước mặt này, có tất cả tình cảm của con người, đáng yêu, ngây thơ, trong sáng tựa pha lê. Một nữ tử như vậy mới là một tiểu bảo bối đáng nâng niu trong tay hắn a.

Dưới con mắt của hắn, Du Du khó khăn nuốt một ngụm nước miếng. Nhìn bộ dáng chật vật của nàng, hắn biết nàng thực sự đang sợ hãi, chỉ là, dù biết rõ nàng sợ hãi, vở kịch này hắn cũng vẫn phải tiếp tục diễn.

-Nói!

Đối mặt với Du Du, hắn lạnh lùng quát lớn. Nghe tiếng quát, Du Du run rẩy:

- Ta.....ta không đành lòng nhìn các nàng đều chết, cho nên....cho nên...

- Cho nên ngươi mới xuất thủ cứu các nàng?

Vừa nói, tay phải ta lần nữa lần lên chuỗi kiếm, cùng lúc đó, trước mặt hơn 40 nữ cơ hồ đồng thời vươn tay phải che kín miệng mình, thân thể sợ hãi kịch liệt run rẩy.

- Hừ... hừ...

Khó khăn lại nuốt nước miếng, Du Du nói cũng không nổi, một mặt yên lặng gật đầu, một mặt thì lùi lại, đại khái là nhớ lại những việc ta vừa làm mà thân thể Du Du cũng sợ hãi run lên.

Hắn cười âm lãnh, nhìn Du Du, đậm mạc nói:

- Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, ngươi đã hoàn toàn là người của ta, giết ngươi chính là trừng phạt chính mình, bất quá....

Quay ngoắt lại, nhìn 40 nữ hài, hần cười về khát máu quát:

- Cho dù ngươi có thể cứu các nàng, nhưng người mà ta đã muốn giết, ngươi há có thể cứu được? Cho dù ngươi cứu sống ta lại có thể giết!

Phối hợp với lời nói, hần nặng nề cất bước hướng đám nữ hài tử, tay phải có chút phát lực, kiểm ra khỏi vỏ một tít!

- aa!

Rốt cuộc những nữ hài cũng không khống chế được nỗi sợ hãi trong lòng nữa, hai tai nắm chặt áp dưới cằm, miệng hét lên.

Trước kia hần rất là hoài nghi, tuyệt kỹ sư tử hồng trong tiểu thuyết có thật sự kinh khủng hay không, nói thế nào đi nữa, hần nhất khoát không tin rằng dùng thanh âm mà có thể đã thương người khác, nhưng đến hôm nay thì hần tựa hồ có chút tin tưởng thì phải! Đối mặt với tiếng thét chói tai của 40 nữ hài, đầu óc hần đều muốn nổ tung mất!

Vốn đang muốn diễn kịch tiếp, nhưng khi đối diện với tràng diện này, hần thật sự không thể nữa. Nếu như còn muốn tiếp tục diễn, hần chỉ còn cách duy nhất đó là lần nữa rút kiếm ra, đem tràng cảnh bi thảm lúc này tái lập một lần, nhưng hần biết bản thân không thể vượt qua một cửa này, hần không thể hạ thủ nữa!

Bất đắc dĩ dừng lại, hần quát:

- Câm miệng!

Thật lòng, câu này của hần chỉ là trong tiềm thức mà thôi, cũng không muốn dựa vào câu đó mà khiến các nữ hài đang điên cuồng sợ hãi nghe lời mà dừng lại, nhưng ngoài sở liệu của hần, cứ tưởng các nàng không nghe thấy thanh âm bé nhỏ so với tiếng thét, nhưng cả đám nữ hài lại đồng thời im bật, đột nhiên yên tĩnh làm cho hần hoài nghi vừa rồi hình như là ảo giác!

Không phải nói cũng biết, đối với các nàng hần đã trở thành nỗi khiếp sợ siêu hạng tồn tại. Những việc hần vừa làm không biết đối với các nàng tạo thành hậu quả dạng gì!

- Bạch....

Đúng lúc này, một tiếng trầm đục bên cạnh hần vang lên, quay đầu nhìn lại mới thấy Du Du đã quỳ gối trên mặt đất, giờ hần mới nhớ tới kẻ sách vừa rồi thương lượng với Du Du.

Lông mày cau lại, hần muốn đưa tay đỡ nàng, bọn họ vừa rồi định ước chỉ là để cho nàng khom người, không nghĩ tới nàng lại quỳ xuống, hần làm sao có thể để cái đầu gối mềm mại xinh đẹp của Du Du tiếp xúc với mặt đất thô sấp a. Ai...Đau lòng a!

Cũng may hần kịp thời khắc chế tình cảm của bản thân, lạnh lùng nói:

- Dứng lên, tại trước mặt của ta, bất luận kẻ nào đều có quyền đứng để nói chuyện, không cần quỳ xuống!

- Không!

Thanh âm quật cường của Du Du đáp lại:

- Ta không đứng dậy, ta xin ngươi hãy tha thứ cho mấy tiểu muội của ta, các nàng không biết tính tình của ngươi, các nàng đều là hải tử mà, chẳng lẽ ngươi một lần cơ hội cũng không cho được hay sao?

- Cơ hội ?!

Ngạc nhiên cùng sửng sốt, hần không khỏi ngửa mặt lên trời cười ha ha, cả nửa ngày mới dừng lại, hung hăng nhìn về Thánh Vệ, nói rất nhanh:

- Các ngươi cho rằng trong tương lai khi đối mặt với địch nhân, chúng sẽ niệm tình các ngươi còn nhỏ, sẽ cho các ngươi cơ hội sửa sai hay sao?

Lạnh lùng nhìn tất cả các cô gái, hần tự hỏi tự đáp:

- Không! Sẽ không! Bọn chúng chỉ biết ném đá xuống giếng, nhân cơ hội này mà lấy cái mạng nhỏ của các ngươi mà thôi, nếu các ngươi sớm muộn gì đều là chết, như vậy so với chết trong tay địch nhân, thà rằng chết là chết trong tay của ta còn hơn, tối thiểu cả ngươi không cần vì ta, vì cha mẹ, thậm chí vì huynh thạc thể diện!

Hung hăng quay đầu nhìn Du Du, hần không chút khách khí nói:

- Còn ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà cầu xin, ta không trách ngươi một mình đem các nàng cứu sống đã là không đúng rồi, ngươi dĩ nhiên còn dám tới cầu xin!

Hiện nay có một mệnh mệnh làm thoải, có bạn nào ủng hộ truyện, dịch cho nhanh thì liên hệ với mệnh nha :uong:

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Phương Thức Chiến Đấu

Ta.....

chần chờ nhìn những nữ hài với vẻ mặt mang hi vọng vào mình, Du Du cắn răng, không quản nữa:

- Ta bảo lãnh các nàng một lần, nếu như các nàng tái kháng lệnh của ngươi, Du Du nguyện ý cùng các nàng tiếp nhận bất kì loại trừng phạt gì!
- Ngươi thật sự cho rằng ta không thể giết ngươi sao?

Hắn gất gao nhìn Du Du, âm trầm nói.

Du Du kiên cường nhìn hắn tiếp tục nói:

- Du Du không dám, chỉ là.....Du Du thật sự không thể nhìn các muội ấy chết đi, nếu như ngươi nhất quyết phải xử quyết các nàng, vậy thì hãy xử quyết Du Du luôn đi!

- Cheng!

Nghe Du Du nói xong, hắn tròn tròn mắt giận dữ, tay phải dụng lực, ngân kiếm xuất hơn nửa ra khỏi vỏ, cuốn theo động tác của hắn, một cỗ sát khí đáng sợ tràn ra.

- Không! Không nên thương tổn tỷ tỷ.

Đúng theo dự đoán của hắn, động tác của hắn khiến đám nữ hài muốn bảo vệ nàng, quả thật, hắn làm sao có thể trừng phạt Du Du chứ, không chỉ nàng hiện đang làm theo phân phó của hắn, cho dù không phải như vậy, hắn cũng không thể xuống tay với nàng a!

Hành động của hắn hôm nay chỉ là muốn bản thân đóng vai kẻ xấu, còn Du Du đóng vai người tốt, không nghĩ tới hiệu quả lại lớn như vậy!

Tất cả nữ hài rồi rít lao đến phía trước, thân thể tạo thành bức tường che dấu Du Du lại, cầu khẩn nói:

- Thành chủ, muốn giết hãy giết chúng ta là được, không thể thương tổn tỷ tỷ được!

Nhìn đám nữ hài bất chấp bảo vệ Du Du, trong lòng hắn vô cùng vui mừng, chỉ bằng điểm này hắn có thể tha thứ cho sai lầm của các nàng hôm nay, càng huống chi các nàng cũng không phạm lỗi quá lớn. Bất quá, vui thì vui đấy nhưng việc phải làm thì vẫn làm.

- Hừ!

Hắn lạnh lùng trầm thấp nói:

- Tất cả tránh ra!

Đối mặt với mệnh lệnh của hắn, đám nữ hài phảng phất như bị điện giật, liền tản ra hai bên, mặc dù ngoài miệng vẫn ai oán van xin nhưng không ai đủ dũng khí đứng khoảng giữa hắn và Du Du.

Hắn lạnh lùng nhìn Du Du vài lần, lại nhìn đám nữ hài bên cạnh, nhẹ nhàng thu lại ngân kiếm vào trong vỏ, đồng thời đạm mạc nói:

- Thôi được, nếu các ngươi cầu xin cho nhau, ta sẽ cho các ngươi một cơ hội!

Nói tới đây, hắn dừng một chút, sau đó thanh âm càng nghiêm khắc:

- Bất quá, các ngươi nhớ kĩ cho ta, cơ hội chỉ có một lần, nếu như kẻ nào tái kháng lại mệnh lệnh của ta, chỉ cần một lần ta liền giết sạch toàn bộ các ngươi!

Hắn vừa nói vừa rời đi, đồng thời thanh âm từ xa truyền tới:

- Huấn luyện hôm nay tiếp tục tiến hành, các người có thể lười biếng nhưng đừng để ta phát hiện, nếu không toàn bộ đều chết!

Nhìn thân ảnh khiến các nàng sợ hãi mờ dần, tất cả chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, dù thế, không ai đủ dũng khí ngồi xuống, bởi vì họ nhớ kỹ, thành chủ từng nói, làm một chiến sĩ, dù chết cũng phải đứng mà chết, vĩnh viễn không được ngã xuống!

- Hừ...

Du Du thở phào một hơi nhẹ nhàng nói:

- May quá, vừa rồi thành chủ bảo các người tránh ra nếu các người không tránh thì bây giờ chúng ta đều đã là thi hài rồi!

- Hấp.....

Nghe Du Du nói, tất cả không khỏi hít vào một hơi lạnh khí, vừa rồi chỉ là làm theo bản năng, hiện tại nhớ đến, nếu như không nghe lời, vậy hậu quả là.....

Cẩn thận suy nghĩ một chút, có lẽ Thành chủ vì các nàng nghe theo lệnh nên mới bỏ qua tất cả, cho mỗi người một cơ hội, cũng là cơ hội duy nhất!

Nghĩ tới đây, đám nữ hài run lên, không nói hai lời, nắm chặt pháp trượng trong tay, bắt đầu công kích như thủy triều, các nàng nhớ rõ lời Thành chủ trước khi đi, họ có thể lười biếng, nhưng nếu để Thành chủ phát hiện thì hậu quả sẽ là.....

Thời gian cứ như vậy trôi đi, mỗi ngày, đám nữ hài Thánh Vệ cả ngày khắc khổ huấn luyện, ban ngày không ngừng phóng ma pháp, ma lực tiêu hai hết lại mình tưởng nghỉ ngơi, khôi phục tốt chút lại tiếp tục chiến đấu, tới buổi tối, mỗi nữ hài cũng không cần phụ mẫu giám sát, tự giác mình tưởng, Thành chủ hạ lệnh, nếu ai rớt đội, vậy cũng không cần tiếp tục tồn tại trên thế giới này nữa, thế giới này không cần người như vậy!

Huấn luyện dần dần vào khuôn khổ, để bù đắp chuyện gây ra cho các nàng lần trước, hắn đích thân vào thành mua pháp bảo cùng pháp trượng. Lúc này hắn tìm những loại đất nhất, tốt nhất, 40 pháp bảo cùng pháp trượng vốn chỉ cần 4 vạn là đủ, nhưng lại dùng 40 vạn, đủ thấy pháp bảo cùng pháp trượng hoàn mỹ cỡ nào!

Nhìn hai cái dương nhỏ pháp bảo cùng pháp trượng hắn không khỏi cảm khái thở dài, phải biết rằng, mặc dù là “hàng” tốt nhất nhưng chỉ là pháp bảo cùng pháp trượng sơ cấp thôi, nếu như là pháp bảo hoặc pháp trượng cao cấp, chỉ e mỗi cái giá đã là 40 vạn rồi! Vô luận là địa cầu hay là thế giới ma huyền này, buôn bán vũ khí đều kiếm tiền rất tốt a.

Xuất thần nhìn pháp bảo cùng pháp trượng, hắn không khỏi âm thầm quyết định, việc mua bán sau này nhất định phải nắm trong tay, lợi nhuận trong đó rất khả quan, ở địa cầu, buôn bán vũ khí và ma túy lợi nhuận đều rất rất cao đó!

Đặt hai cái dương gỗ trên lưng Tiểu Cường, bọn hắn hướng sân huấn luyện sau núi đi đến. Một tháng trôi qua, Công việc sửa sang Huyền Thạch thôn cũng dần hoàn thành, lúc này, tất cả thôn dân đang tích cực đem vật tư chất trên đường, lại lấy đá trên sân chuyển đến thôn chất đống, vậy nên nếu tiếp tục huấn luyện ở đây chắc chắn sẽ ngộ thương thôn dân mất!

Một mạch đi nhanh, rất nhanh, bọn hắn đi tới một cái tiểu cốc phía sau núi, nó là một cái sơn cốc giống như cái hồ lô, có cây xanh che khuất, trừ phi cực kì quen thuộc nơi này nếu không dù cố ý đi tìm cũng không ra.

Độc đạo tiến nhập sơn cốc ở phía sau thác nước, ngay cả người của Huyền Thạch thôn biết được sơn cốc này cũng không quá năm người, bất quá hiện tại thì nhiều hơn, tính cả Thánh Vệ quân nữa thì khoảng gần 50 người.

Xuyên qua thác nước, hắn cùng Tiểu Cường tiến nhập sơn cốc, nhìn cảnh sắc ưu mỹ trong cốc, hắn than thở không thôi, mặc dù đã tới nơi này nhiều lần nhưng mỗi lần đến là mỗi lần bị cảnh sắc nơi đây chấn nhiếp, chỗ này quá đẹp!

Một khe suối nhỏ trong thấy đá róc rách chảy, hai bên dòng suối là bãi cỏ xanh mướt, ở đây mặc dù không có tiểu động vật nào nhưng hết thảy đều tươi mát giống như tiên cảnh vậy!

Sơn cốc bị hắn sửa thành.....Thánh Cốc, là chỗ chuyên dụng huấn luyện Thánh Vệ quân, đồng thời cũng là nơi huấn luyện huyền thú của hắn. Hiện tại, trừ bỏ thời gian buổi tối ra, thời gian còn lại của bốn huyền thú của hắn đều ngâm mình ở đây, giống Thánh Vệ quân cùng nhau huấn luyện, dù sao huyền thú cũng cần kinh nghiệm chiến đấu mà!

Lúc hắn tới sơn cốc, tất cả nữ hài Thánh Vệ quân chia làm bốn tổ, mỗi tổ mười người, chia nhau đối diện với một khối yếm ma thạch không ngừng phóng ma pháp!

Trải qua một vòng huấn luyện, mọi người cùng nhau nghĩ ra phương pháp, vì Tiểu Cường tốc độ quá nhanh, ma pháp căn bản đuổi không kịp cho nên họ đúc rút kinh nghiệm nghĩ ra cách này.

Trước kia các nàng đồng thời công kích nhưng hiện tại thì khác, họ theo trình tự, cách khoảng 0,2 giây lại có một người phóng ra ma pháp, từ xa thoát nhìn thì giống như cơ quan bắn ma pháp vậy, cứ mỗi giây lại có năm người phóng ma pháp, ma pháp công kích không chút nào gián đoạn!

Đại khái, để phóng ra một cái ma pháp cần 0,2 giây thời gian, cả mười nữ hài còn lại không ngừng súc tích phóng ra ma pháp, vì thời gian cách nhau 0,2

giây cho nên trước lúc ma lực của các nàng tiêu hao hết, công kích là liên tục, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Vũ Trang Hạng Nặng

Bất quá, để nắm chắc 0,2 giây thời gian này không phải chuyện đơn giản, liên tục phát ra ma pháp, công kích lần nữa lại rối loạn, mỗi lần như vậy đám nữ hài hợp lại thảo luận điều chỉnh một chút sau đó lại tiếp tục luyện tập.

Kĩ xảo khống chế ma pháp chuẩn xác tựa hồ sánh vớidiễn viên xiếc. Đối với một pháp sư đã trưởng thành sẽ rất khó làm được điều đó, nhưng đối với những nữ hài trước mặt hắn thì khác, các nàng đang trong thời gian phát triển trọng yếu nhất của cuộc đời, đồng thời cũng là thời khắc nhanh nhất, chỉ cần các nàng muốn nhất định làm được. Một tuần này, các nàng tiến bộ cực nhanh ngay cả bản thân hắn cũng cảm giác thấy áp lực!

Chỉ nói, bây giờ nếu như 40 nha đầu này tập thể làm loạn, e rằng gã Thành Chủ từng làm cho các nàng sợ hãi này cũng không đủ khả năng thu thập nữa, cũng may nỗi sợ hãi của các nàng đối với hắn đã ăn sâu vào tiềm thức rồi, “phân loạn” là hai không có trong từ điển của các nàng!

Ba! Ba! Ba.....

Hắn đã đến từ lâu nhưng vì quá mức chuyên chú nên chưa người nào phát hiện ra, hắn đành vất vả vất vả tay vài cái để thu hút sự chú ý của các nàng.

Nhìn thấy hắn tới, đám nữ hài không cần ra lệnh, nhanh chóng một cách dị thường tập trung lại, sau một lát, đội ngũ chỉnh tề liền xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn hài lòng nhìn đám nữ hài, không khỏi vui mừng gật đầu. Nghiêm túc, kỉ luật, hiệu quả, đây chính là Thánh Vệ binh hoàn mỹ trong mắt hắn, đương nhiên đây chỉ là nhận thức hiện tại của hắn mà thôi.

Thấy đám nữ hài sắp hàng xong, hắn hướng Tiểu Cường vẫy vẫy tay, nhất thời, Tiểu Cường dụng đôi đại kim nhẹ nhàng đặt đôi dương xuống.

Chỉ vào dương trước mặt hắn đạm mạc nói:

- Được rồi, lễ vật trước kia đáp ứng cho các ngươi, cuối cùng hôm nay đã đưa đến, bây giờ ta có thể nói cho các ngươi, cái gọi là lễ vật chính là cho mỗi người một bộ đỉnh cấp pháp bảo cùng pháp trượng!

Mặc dù không có mệnh lệnh của hắn, đám nữ hài cũng không dám động, nhưng từ ánh mắt phát sáng, hắn có thể đoán ra sự hưng phấn trong lòng các nàng. Nữ hài dù sao cũng là nữ hài, dù là tiểu cô nương cũng thích quần áo đẹp, điều này không thể thay đổi.

Mỉm cười gật đầu, dưới sự đồng ý của hắn, đám nữ hài tiến lên lấy pháp bảo cùng pháp trượng của chính mình. Cầm cứ thuộc tính bất đồng, hắn phát riêng pháp bảo cùng pháp trượng cho từng người.

Rất nhanh, tất cả các nàng đều có vẻ mặt nâng niu pháp bảo cùng pháp trượng của mình với bộ dáng không thể chờ đợi được. Nhìn các nàng hưng phấn, hắn cười nói:

- Tốt rồi, mọi người có thể đi thay đồ, sau này nhớ kĩ, đây là trang phục của các ngươi! Lúc huấn luyện đều phải mặc pháp bảo, cầm pháp trượng, trang phục nhất định phải chỉnh tề!

Rõ!

Nghe mệnh lệnh của hắn, đám nữ hài sang sảng hô. Nghe thanh âm thanh thúy đồng thời vang lên hắn mỉm cười gật đầu nói:

- Được rồi, mọi người thay đổi y phục huấn luyện đi thôi!

Nghe xong mệnh lệnh của hắn, đám nữ hài có chút chần chờ, sau một khắc, một màn làm cho hắn trợn mắt há mồm liền xuất hiện. Tại đội ngũ sắp hàng chỉnh tề cứ như vậy, trước mặt của hắn, các nữ hài bắt đầu. ... cởi áo, tháo thắt lưng, ...

Há hốc mồm miệng, ngơ ngác nhìn hết thấy trước mắt, hắn hoàn toàn không hiểu đang xảy ra chuyện gì, mặc dù các nàng vẫn chỉ là tiểu cô nương nhưng như vậy tựa hồ.....tựa hồ quá hào phóng thì phải!

Cả người chấn động, hần cười khổ quay mặt về chỗ khác. Ngai quá, vừa rồi hần chưa nói rõ, quên mất trước hết phải để các nàng giải tán đã, cứ như vậy, mệnh lệnh của hần đối với đám nữ hài này chẳng khác nào tại chỗ thay đổi quần áo, sau đó lập tức đi huấn luyện, cho nên các nàng mới.....

Đang lúc xấu hổ, bỗng Du Du lại gần, vẻ mặt ung dung cười nói:

- Thế nào? Có phải ném quả đắng rồi không? Đối với các nàng, mệnh lệnh của người là không thể sửa đổi, sau này người ra lệnh cũng nên cẩn thận, không khéo có lúc thật sự xảy ra chuyện đấy! (Hí hí, giá mà em Du Du này cũng nghe lời thế thì tốt quá!)

Hần gật đầu sâu, đang chuẩn bị nói cái gì, Du Du vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Mau nhìn kia, các nàng đã thay đồ xong rồi, thật xinh đẹp, thật mạnh mẽ a!

Nghe Du Du nói, hần quay đầu lại, nhất thời, một đội ngũ quân đội anh tuấn dạng người xuất hiện trước mặt hần, đẳng cấp lựa chọn của hần cũng không tệ, lục thì lục nhạt, hồng thì chọn hồng hồng, lam là tinh lam còn vàng thì chọn vàng óng, đều là màu sắc rất sáng sủa.

Màu sắc dạng người, kiểu dáng đẹp mắt, khoác lên 40 vóc người yếu điệu liền toát ra vẻ xinh đẹp, nhất là sau khi trải qua huấn luyện, thần sắc các nàng mơ hồ tản ra khí chất của quân đội, lại càng toát lên vẻ anh tuấn dạng người!

Hần cảm khái lắc đầu, đáng tiền a, không phải là cỏ rác, sau khi thay đổi trang phục, đám tiểu nha đầu cũng trở thành một chi quân đội chính thức, các nàng tựa hồ cũng cảm giác như vậy, nhìn bản thân cùng đồng đội mặc trang phục thống nhất, trong lòng mỗi người nhanh chóng dâng lên một cỗ cảm xúc vinh dự.

Hần khẽ gật đầu mở miệng:

- Thế nào? Cuối cùng đã có tí cảm giác quân đội rồi chứ, ta hi vọng mọi người nhớ kĩ loại cảm giác này, đừng vì điều này mà bôi nhọ đoàn đội!

Dừng một chút, hần tiếp tục:

- Tốt rồi, hãy để ta xem thành quả huấn luyện trong hai ngày của các người đi, lập tức xếp đội hình, chuẩn bị chiến đấu!

Rõ!

Một tiếng kiêu thủy lĩnh mệnh vang lên, đám nữ hài nhanh chóng di động, chia thành lục mang tinh trận, vẻ mặt cảnh giác tay nắm chặt pháp trượng, tùy lúc có thể chiến đấu.

Hần đem một khối yểm ma thạch cột vào lưng Tiểu Cường, sau đó ra lệnh Tiểu Cường chạy đi 50 thước, tiếp theo hạ lệnh công kích, sau một khắc, tiếng rít lợi hại vang vọng cả sơn cốc!

Hần ngạc nhiên há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, quả thực không thể tin được, đây làđiều này quá khoa trương!

Nếu xét từng người, thực lực các nàng tuy có tăng lên nhưng cũng không lớn, đơn giản chỉ là khả năng phóng ma pháp thành thực hơn thôi, ma pháp phóng ra cũng lớn hơn một tí. Pháp sư cũng là như vậy, tiến bộ vô cùng thông thả, nếu như lấy đơn vị tuần mà nói quả thực nhìn không ra bất cứ tiến triển gì, ngay cả đám nha đầu này dưới uy bức của hần mới có thể tiến bộ như thế, dù sao các nàng cũng đang trong giai đoạn đề thăng nhanh nhất.

Chính thức làm cho hần kinh ngạc cũng không phải là thực lực từng người tiến triển mà là uy lực công kích của toàn đội, bởi vì từ ngày đó đến nay, mới chưa tới hai ngày, hết thảy đều biến hóa lớn như vậy, đúng là làm cho hần không thể tin được.

Muốn nói trước hết là địa hệ Huyền Vũ vệ đội, bọn mỗi người tiếp một người không ngừng phóng địa thứ ảnh hưởng bộ pháp Tiểu Cường, từng đạo cắt ngang chỗ Tiểu Cường di chuyển tới làm cho Tiểu Cường căn bản không cách nào chạy nổi trên mặt đất, cũng không thể dừng lại, nói cách khác ắt phải chịu đựng công kích tới.

Điều thứ hai muốn nói ở đây chính là thủy hệ Bạch Hổ vệ đội, băng đạn của bọn họ không ngừng công kích dữ dội trên lưng Tiểu Cường, chỉ sau một lát trên lưng Tiểu Cường đã bọc đầy hàn sương, hần có thể cảm giác thấy hàn khí từ Tiểu Cường truyền tới, động tác của Tiểu Cường đã bị trì hoãn, nếu chỉ có địa thứ đã không thể khiến nó bị uy hiếp đến thế.

Kế tiếp cần nói là hỏa hệ Chu Tước vệ đội, là hệ công kích cường đại nhất, bọn họ không chủ công mà chủ động khống chế phạm vi chuyển động của Tiểu Cường một cách vững vàng. Từng đóa hỏa cầu không ngừng đánh về phía trước Tiểu Cường, bức nó không thể không mạo hiểm nhảy lên thay đổi vị trí phương hướng, tiếp tục chạy trốn.

Đối mặt với công kích của pháp sư, một khi bị buộc nhảy lên thì chính là rơi vào hạ phong. Tiểu Cường không có cánh nên không cách nào thay đổi quỹ tích trên không trung, thừa cơ, Thanh Long vệ với tốc độ nhanh nhất bắt đầu công kích, từng đạo phong nhận nhanh như chớp điện đánh tới Tiểu Cường, mỗi khi Tiểu Cường bị bức phải nhảy lên thì lại có vài đạo phong nhận chuẩn xác đánh vào yểm ma thạch trên lưng nó.

[/QUOTE]

Chương 130: Huyền Thú Xuất Trận

- Nha!

Rốt cuộc, thấy Tiểu Cường bị bức bách trông rất bi thảm, Lý Dật không thể không ép bản thân mình hạ lệnh đình chỉ, trong lúc nhất thời... Nhìn thấy ý nghĩ của các nàng dĩ nhiên lấy được hiệu quả thần kì, tất cả các cô gái đều hoan hô lên!

Cười khở nhìn các cô gái đang hoan hô vui mừng kia, Lý Dật không có ngăn lại các nàng, có thể nghĩ ra cái biện pháp như vậy thì quả thật có lý do để mà hoan hô chứ. Cái con bà nó! Cái này thật không phải là bốn đội pháp sư a, quả thực chính là bốn cỗ cơ quan trông như súng máy mà, tiểu thương dù có lợi hại như thế nào thì cũng không có thể đồng thời tránh né bốn cỗ cơ quan như súng liên thanh bắn càn quét như thế a!

Lý Dật cau mày trông rất bất đắc dĩ. Đối với sự tiến bộ của các nàng, hắn ta mặc dù thật cao hứng nhưng ngược lại hắn cũng hết sức lo lắng. Hiện tại đây Tiểu Cường đã rõ ràng không phải là đối thủ của các nàng, trừ khi đau lòng ra chiêu sát thủ, nói cách khác, cũng chỉ có bị đánh mà thôi. Cứ như vậy, mất đi đối thủ, các cô gái này về sau như thế nào huấn luyện a?

Trực tiếp kéo đến thôn quê đi đối mặt ma thú sao? Nọ vậy khẳng định là không có thể nào, ma thú cũng sẽ không giống Tiểu Cường như vậy nhân từ, lúc đáng nên ra tay thì sẽ ra tay, lúc đáng nên hạ khẩu chúng tuyệt không lưu tình mà hạ khẩu. Như vậy thứ nhất, thương vong khẳng định là chuyện không thể tránh khỏi. Vấn đề là đối với Lý Dật, bất cứ thương vong gì xảy ra cũng không phải là chuyện mà hắn ta có thể tiếp nhận được a!

Đang vào lúc hắn đang cau mày đau khổ suy tư thì Du Du nhẹ nhàng đi tới bên cạnh, ôn nhu nói:

- Làm sao vậy Tiểu Dật? Mọi người tiến bộ nhanh như vậy, ngươi đáng lẽ ra nên cao hứng mới đúng a, như thế nào ngươi...

- Ai...

Thở dài một tiếng, hắn ta nói với Du Du ý nghĩ của chính mình. Sau khi hiểu được bản khoản của hắn, nàng ta không khỏi mỉm cười nói:

- Nếu Tiểu Cường bản thân nó đã không là đối thủ cho việc tập luyện này thì sao ngươi không phái ra đây bốn con huyền thú của ngươi chứ?

- Ách...

Nghe xong Du Du nói, hắn ta không khỏi chân chò lên, cái ý nghĩ này hắn ta sớm đã nghĩ tới, chỉ là... Bốn con huyền thú kia đều còn không có thoát khỏi trạng thái ấu sinh. Về căn bản mà nói là không có lực công kích quá lớn a, như vậy liền phải đi ra có thể nói...

Thấy Lý Dật có điều chân chò, lại như tựa hồ hiểu được lo lắng của hắn ta, Du Du liền khuyên giải:

- Kì thật ngươi không cần lo lắng, tinh thần nội hạch của bọn chúng đang tại bên trong cơ thể của ngươi mà thôi. Điều này có nghĩa là chỉ cần ngươi không chết, bọn họ chỉ có thể bị thương, sẽ không chết! Ngươi không phải đã nói sao? Chỉ có từ trong chiến đấu được tới bản lĩnh, mới là thứ bản lĩnh lợi hại nhất sao, nếu như vậy...

Nghe xong Du Du nói, hai mắt của hắn ta không khỏi sáng lên. Đúng vậy... Chỉ cần hắn ta bất tử, huyền thú liền sẽ không chết, nhiều nhất chính là bị thương nghiêm trọng mà thôi, cần vài ngày thời gian khôi phục năng lượng mà thôi. Chính như Du Du theo như lời, chỉ có chiến đấu mới có thể để cho bọn họ nhanh phát triển đứng lên a!

Nghĩ tới đây, Lý Dật lập tức đối với bốn con huyền thú bên trong cơ thể của Tiểu Cường hạ đạt mệnh lệnh, ra lệnh bọn họ lập tức phóng ra, toàn lực công kích địch nhân, không cần có bất cứ điều gì phải bận tâm!

Theo mệnh lệnh của hắn ta, Tiểu Cường liền mở miệng ra, nhất thời... Hồng – hoàng – lam - lục, bốn chùm ánh sáng rực rỡ mãnh liệt từ bên trong miệng của Tiểu Cường bắn đi ra. Chỉ thấy ẩn bên trong một trận quang mang chớp động, bốn loại hình thái khác nhau của các tiểu tử kia xuất hiện tại trước mặt mọi người.

Đứng ở phía trước mặt gần nhất chính là Bạch Hổ, cũng được gọi là tiểu Bạch Miêu, giờ phút này... Thân thể hắn đang cong lại như cánh cung với một vẻ mặt trông rất hiếu chiến. Bản thân hắn vốn từng là vương giả nên khi đối mặt địch nhân, khí thế vương giả kia cứ như tự nhiên dao động bộc lộ ra.

Phía sau Bạch Hổ, trên lưng của Tiểu Cường, chiếm cứ tại bên cạnh yểm ma thạch chính là Huyền Vũ, cũng là tiểu rùa rút đầu, giờ phút này... Bốn đầu bấp chân của nó đang gắt gao dính chặt vào trên lưng Tiểu Cường, hai mắt lóe ra ánh sáng xanh lục nhìn về các cô gái phía trước kia.

Tại phía trên đầu Huyền Vũ, cũng là đang lơ lửng trên không phía trên Tiểu Cường, giờ phút này chính là một con chim nhỏ kích cỡ khoảng một lòng bàn tay đỏ rực như lửa đang linh hoạt xoay quanh tại không trung phía trên Tiểu Cường, một bộ dáng trông giống như thể: địa bàn của ta - ta làm chủ, trông thật đáng ghét!

Cuối cùng, đang gắt gao quần quanh bên trên cái đuôi như cái châm của Tiểu Cường kia, đúng là huyền thú tồn tại như đầu lĩnh của tứ đại thánh thú -- Thanh Long, giờ phút này... Hắn đang ngao nghễ chiếm cứ tại nơi cuối cùng ở cái vĩ châm của Tiểu Cường. Một đôi mắt như xà nhân chói ra kim quang sáng lạn đang nửa nhắm nửa mở nhìn chăm chú vào phía các cô gái phía đối diện. Trên đầu nó giờ phút này là cái sừng màu vàng kim tản ra quang mang đầy sắc bén!

- Ba! Ba! Ba.....

Nhìn thấy tất cả cô gái đều bị bốn tiểu tử vừa mới xuất hiện kia hấp dẫn tầm mắt, Lý Dật không khỏi vỗ vỗ tay nhằm hấp dẫn lực chú ý của mọi người, sau đó hắn ta lớn tiếng nói:

- Tốt lắm, nghỉ ngơi đủ rồi, kế tiếp... Chiến đấu tiếp tục bắt đầu đi!

Theo mệnh lệnh của hắn ta, tất cả cô gái một lần nữa mỗi người đều trở về vị trí riêng của mình, tiếp theo sau... Theo một tiếng ra lệnh vang lên từ Lý Dật, ma pháp gào thét một lần nữa lại vang lên tại bên trong sơn cốc.

Bất quá không giống như lần trước đây, lúc này đây Tiểu Cường sẽ không là cô đơn một người. Trước hết hành động chính là Bạch Hổ. Bởi vì vóc người nhỏ nhắn xinh xắn hơn nữa còn linh hoạt dị thường, cho nên mệnh lệnh của Lý Dật vừa mới buông ra thì Bạch Hổ liền dán bãi cỏ hướng các cô gái vọt tới.

Ngạc nhiên nhìn cái tiểu tử kia càng chạy càng nhanh, Lý Dật hoàn toàn không biết hắn muốn làm gì, cũng chỉ là hai cái nắm tay lớn bằng một con mèo nhỏ mà thôi, có khả năng biến hóa xuất ra cái loại gì đây chứ?

Giữa lúc hắn ta đang nghi hoặc thì Tiểu Bạch Miêu đã lấy một tốc độ nhanh không cách nào tưởng tượng nổi nhảy tới phía giữa các cô gái. Mọi người không phải không có chứng kiến nó, chỉ là... Chưa người nào để mắt tới một cái nhỏ nhỏ như con mèo con kia, có cần phải quan tâm sao?

Nhưng là rất nhanh, các cô gái mới biết được sự khinh địch của chính mình mang tới đau khổ như thế nào. Tiểu Bạch Miêu quả thật rất nhỏ nhắn, nhưng mà... Nghìn vạn lần không nên quên rằng -- miêu cùng hổ giống nhau -- là có móng vuốt a! Chỉ vừa mới tiến vào bên trong các cô gái, sau một giây... Dù các âm thanh kêu rên liên tiếp vang lên. Các đôi chân như ngọc như ngà mượt mà kia của các nàng đều bị Tiểu Bạch Miêu ‘trào’ cho máu tươi tuôn đầm đìa. Trong lúc nhất thời, toàn bộ đội ngũ công kích rối loạn cả lên, không bao giờ nữa có thể tiến hành công kích một cách hệ thống hóa được nữa.

Một trong tứ hệ pháp sư đã có nhất hệ bị tê liệt, công kích bị ép ngưng hẳn xuống. Ba hệ khác liên hợp công kích căn bản là không cách nào chế trụ hữu hiệu sự di động của Tiểu Cường. Cứ như vậy thì không thể nào tính đến chuyện công kích được.

Sau cùng thật bất đắc dĩ mọi người nhất thời ngừng lại vì tiếp tục đi xuống đã không có ý nghĩa. Vấn đề ở đây là phải giải quyết chú tiểu ‘Bạch Miêu’ kia. Nói cách khác, cái hệ thống công kích này đành phải tuyên bố thất bại.

Rất nhanh, các cô gái bị thương sau khi tiếp nhận qua sự trị liệu của Du Du liền tụ tập cùng một chỗ để thương lượng. Trải qua thương thảo, phải có người chuyên môn đi đối phó Bạch Hổ, nói cách khác... Mặc dù hắn hiện tại không có lực công kích gì thể nhưng hắn đã có năng lực cắt đứt sự tung ra ma pháp của các pháp sư khiến cho việc công kích không cách nào tiếp tục!

Sau một trận thương thảo, kết quả rất nhanh liền đi ra. Mỗi một đội rút ra một người, đứng ở trung tâm vị trí của lưu mạng tinh trận, tùy thời chuẩn bị đối phó khi Tiểu Bạch Miêu xông tới! Chỉ có như vậy, mới có thể cam đoan chín người khác tung ra ma pháp mà không bị quấy rầy.

Và sau khi trải qua một phen diễn luyện, rất nhanh chiến đấu một lần nữa lại bắt đầu. Cùng với lần trước bất đồng, lúc này đây... Các pháp sư hướng về phía Tiểu Cường bắn phá ở mỗi đội chỉ còn có chín người, còn lại một người kia thì chuyên môn phụ trách đối phó Tiểu Bạch Miêu có thể xông tới bất cứ lúc nào!

Ra lệnh một tiếng, chiến đấu lần nữa đã bắt đầu rồi. Cùng lần trước giống nhau, Tiểu Bạch Miêu trước tiên xung trận lên ngựa hướng tới các cô gái thổ hệ pháp sư vọt tới. Động tác này trong nhất thời lập tức đã bị các pháp sư chuyên môn trong coi pháp trận chiếu cố. Một cái tiếp một cái cọc đất nhọn hoắt không ngừng đâm xuyên lên khỏi mặt đất xuất hiện tại trước mặt Tiểu Bạch Miêu!

Tiểu Bạch Miêu sẽ không bay, nhưng là... Trình độ linh hoạt ở trên mặt đất bằng của nó thật sự làm cho người ta trông thấy mà thần phục không thôi. Mắt thấy phải có đụng vào các cột xương nhọn hoắt bằng đất kia nhưng là chỉ sau một giây hắn đã linh hoạt đánh vòng thoát đi qua. Tiếp tục bứt lên phía trước, bộ dáng linh xảo kia, không phải tận mắt nhìn thấy thì có thể nói là tuyệt đối khó mà tin tưởng cho được.

Khi mắt thấy Tiểu Bạch Miêu như muốn nhảy vào giữa quần đàn Địa Hệ pháp sư kia, chúng ta không thể không lần nữa tuyên bố đình chỉ. Một khi vọt vào đi, kết quả cùng mới vừa rồi tất nhiên là giống nhau, cho nên... Phải nghiên cứu tường tận xuất ra một biện pháp khác mà thôi.

Nhưng mà đối mặt với tiểu Bạch Miêu linh hoạt như thế thì dùng biện pháp gì mới có thể triệt để bắt nó cầm giữ ngay từ bên ngoài cửa trận đây chứ? Tất cả mọi người đều lâm vào trong trầm tư, chưa người nào nghĩ đến, chỉ là một cái nhỏ nhỏ tiểu Bạch Miêu như vậy mà có thể tạo thành phiền toái lớn như thế, nói đi ra cũng không có ai chịu tin a!

- Có!

Ngay lúc toàn bộ mọi người đều lâm vào trầm tư thì Du Du mãnh liệt kêu lên một tiếng sợ hãi, mừng rỡ nói:

- Ta nghĩ tới rồi, không phải mỗi một đội đều rút ra một người pháp sư đến dự phòng Tiểu Bạch Miêu đánh sâu vào sao? Cứ như vậy, chỉ cần chúng ta đem đội ngũ lần nữa dựa theo lục mạng tinh trạch đi bố trí, sau đó này bốn gã pháp sư liên tay khởi thủ đến, dùng biện pháp để đối phó với Tiểu Cường đến đối phó Tiểu Bạch Miêu, này không phải giải quyết được sao?

- Nha!

Nghe được Du Du nói, tất cả mọi người kinh sợ kêu lên, quả thật... trong bốn đội, từng đội đều rút ra một người pháp sư, chỉ cần bốn người pháp sư liên hợp lại, dùng biện pháp đối phó Tiểu Cường đi đối phó Tiểu Bạch Miêu, hẳn là có thể ngăn lại hắn tới gần! Nghĩ tới đây, tất cả mọi người đứng lên, nóng lòng muốn thử lại, tất cả mọi người rất muốn biết, phương pháp này, có thể hay không hoàn toàn đem Bạch Hổ đỏ ở bên ngoài đây?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Cử Mệnh Bạch Miêu

Theo một tiếng ra lệnh từ Lý Dật, trận địa đang sẵn sàng đón quân địch của song phương rốt cuộc một lần nữa bắt đầu bước vào chiến đấu. Cũng giống như hai lần trước đây, Tiểu Bạch Miêu ngang nhiên đơn thương độc mã đánh sâu vào. Bất quá lúc này đây, hắn lựa chọn chính là Hỏa Hệ pháp sư phương trận!

Đối mặt với sự tấn công từ Tiểu Bạch Miêu, tất cả mọi người đều tỏ ra rất cẩn thận. Bốn người pháp sư đồng thời phát động ma pháp nên nhất thời.. Bầu trời, dưới đất, phía trước cùng hai bên đường như đều có công kích bay tới. Đối mặt với sự công kích gần như toàn bộ phương vị thế này thì tựa hồ trừ bỏ tránh né, đã không có phương pháp nào khác a!

- Ai..

Lý Dật phát ra một tiếng thở dài ngao ngán. Hắn ta biết rằng, trừ khi đi ngạnh kháng (cứng cỏi chịu đòn), nói cách khác, Tiểu Bạch Miêu gần như chỉ có một đường duy nhất là – lui về phía sau. Dù sao cho tới bây giờ thì Tiểu Bạch Miêu còn không có bất cứ kỹ thuật công kích gì a, trừ bỏ bốn cái móng vuốt nhỏ nhỏ xinh xinh kia, hắn còn có thể trông cậy vào chiêu số gì đây chứ?

- Ngao!

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Tiểu Bạch Miêu chắc chắn sẽ lựa chọn lùi bước thì vượt ngoài sự tiên liệu của mọi người, Tiểu Bạch Miêu mãnh liệt phát ra một tiếng cuồng ngao, tựa hồ hoàn toàn không có chứng kiến tia chớp ma pháp đang phóng ra hướng về phía chính mình đang bay tới kia, gia tốc hướng phía đội hình Hỏa Hệ pháp sư vọt tới.

- Phanh! Phanh! Phanh..

Giữa những âm thanh đang liên tục vang lên không ngừng kia, tất cả mọi người rõ ràng nhìn thấy được, Tiểu Bạch Miêu trên người liên tiếp bị bốn đợt ma pháp kích trúng. Đầu tiên và cũng là nhanh nhất – phong nhận (lưỡi đao gió), theo sau là hỏa cầu gào thét, tiếp theo sau đó là thủy đạn, cuối cùng là ma pháp có tốc độ chậm nhất – địa thứ (châm, gai, dăm, xương nhọn). Tất cả đều không ngoại lệ kích trúng ngay mục tiêu là Tiểu Bạch Miêu!

Theo lý thuyết, với năng lượng hiện tại của Tiểu Bạch Miêu thì bất cứ một lần công kích nào cũng đều đủ để đem hắn đánh cho rơi rụng. Muốn bình phục thì như thế nào cũng cần phải có thời gian từ ba đến năm ngày cho cơ thể nó tu dưỡng. Nhưng mà... Mọi người sau khi nhìn kỹ lại thì ở mỗi một lần lọt vào công kích, thân thể của Tiểu Bạch Miêu mãnh liệt sáng lên một vầng lam quang, phảng phất như hắn ta hoàn toàn vô sự và cứ vậy mà thân nhiên tiếp tục tiến sâu vào!

Liên tục bốn lần công kích, liên tục bốn lần lam quang sáng lên lóng lánh. Điều này còn không tính đến, sau mỗi một lần phát sáng như thế thì thực lực của Tiểu Bạch Miêu đều có tăng trưởng trông rất rõ ràng. Ngay khi bị đánh trúng lần thứ tư, thực lực của hắn cơ bản là tăng lên bốn lần! Biến thái a!

- Này! Chuyện gì đang xảy ra a?

Đối mặt với một màn trông rất quỷ dị này, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến há to cả miệng ra. Không ai có thể hiểu được đến cùng là chuyện gì đang xảy ra. Trực tiếp bị bốn loại ma pháp có thuộc tính khác nhau kích trúng mục tiêu như thế mà cũng không có việc gì, ngược lại thực lực tăng lên mạnh mẽ, chuyện gì đang xảy ra a?

Nhưng mà, không hiểu mặc cho không hiểu, không rõ mặc cho không rõ, tất cả cô gái đều rất hiểu được rằng chiến đấu cũng chưa có chấm dứt, cho

nên công kích phải tiếp tục phải thực hiện. Không tin vào những điều quái dị, một lần nữa bốn loại nguyên tố ma pháp bất đồng kia tổ hợp lại, gào thét hướng về phía Tiểu Bạch Miêu phóng tới.

- Ngao!

Đối mặt với bốn bề ma pháp như đang bay lượn mà tới kia, Tiểu Bạch Miêu với cái đầu nhỏ bé chột ngẩng cao; trong đôi mắt to toát ra tia sáng màu lam lóng lánh một thứ ánh sáng đầy kiên nghị; trực diện nghênh đón mà coi như không nhìn thấy bốn miếng ma pháp đang vọt tới!

- Phanh! Phanh! Phanh...

Một lần nữa giữa tiếng cộng hưởng vang lên từ bốn loại âm thanh, Tiểu Bạch Miêu lại lần nữa xuyên qua bốn đạo công kích. Không chỉ có như vậy, sau khi xuyên qua lần công kích này thì thực lực của hắn lần nữa tăng lên tứ thành. Tính cho tới thời điểm này thì trạng thái của nó nếu so với lúc vừa mới bắt đầu kia cảm chắc tăng lên tám phần thực lực a! Điều này thật sự vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết mà bất cứ ai có thể giải thích được! Bó tay! (tangthuvie)

Lúc này đây Tiểu Bạch Miêu không còn cho các pháp sư cơ hội để phóng ra ma pháp. Hắn đã nhảy vào bên giữa đội hình các pháp sư. Bọn họ đã hoàn toàn không có cách nào kìm hãm chú ‘tiểu Miêu’ này. Trong một khoảng thời gian cực kì ngắn ngủi, bốn mươi cô gái kia toàn bộ bị hắn ‘trào’ thương, hoàn toàn không cách nào tiếp tục thực hiện công kích.

Cũng may Lý Dật kịp thời hô to đình chỉ, nếu không thì có thể nói các cô gái sợ rằng phải bị ‘chộp’, bị ‘bấu’ cho tan hoa nát ngọc mất! Nhưng mà... Chiến đấu mặc dù đình chỉ, tất cả cô gái ngược lại không có bởi vậy mà lấy lại sự trầm tĩnh. Một đám như hoa như ngọc kia với vẻ mặt hoảng sợ đang lảng lảng nhìn chú ‘tiểu Miêu’ đắc ý đứng thẳng tại bên giữa các nàng. Cái này có thể tính là quái vật gì đó a? Dĩ nhiên là đánh không chết!

Lý Dật cũng giống như các nàng, hắn cũng rất kinh ngạc. Bất quá hắn ta cùng các cô gái có một điểm khác nhau nho nhỏ, hắn ta có thể dụng tâm lĩnh cùng Tiểu Bạch Miêu trao đổi, dù sao... Tiểu Bạch Miêu là huyền thú của hắn mà, tinh thần của bọn họ tuy hai mà một thôi!

Sau khi hắn hỏi thăm cho rõ ràng thì rốt cuộc hiểu được, thân là một con miêu, hắn có thể liên tục từ chín lần, sau đó một lần nữa sống lại chín lần, mỗi lần sống lại, cũng có thể tăng lên một phần mười thực lực của bản thân. Nếu như liên từ chín lần thì có thể nói hắn có thể tăng lên gấp đôi thực lực của mình. Đây là do bản thân hắn là vương giả của miêu tộc nên sở hữu chuyên biệt loại công năng đặc dị này!

Cảm khái nhìn Tiểu Bạch Miêu, Lý Dật thật không nghĩ tới... Một câu chuyện rất cổ xưa nói về ‘cửu mệnh vương miêu’ dĩ nhiên lại là một câu chuyện có thật. Tiểu Bạch Miêu dĩ nhiên thật sự có chín cái mạng. Không chỉ như thế, cùng các loại miêu khác hắn lại có chỗ bất đồng; thân là vua của miêu tộc nên sau mỗi lần từ vong thì hắn dĩ nhiên lại có thể tăng lên một thành thực lực của bản thân. Điều này quả thực rất kinh khủng!

Cười khỏ nhìn Tiểu Bạch Miêu, Lý Dật không khỏi có chút trầm tư. Mới vừa rồi hắn hiển nhiên là cố ý đi đụng vào các loại ma pháp công kích hắn, sau đó bả vào từ vong làm cho thực lực của chính mình tăng lên. Nếu như hắn tận lực đi tránh né thì có thể nói, bả vào ‘cửu mạng’ kia, cùng với tuyệt chiêu làm cho thực lực tăng trưởng, bốn mươi cô gái cho dù có toàn lực đối phó thì nó cũng gánh chịu được. Nó thật không một chút nào để đối phó nếu so với Tiểu Cường a! (tangthuvie)

Suy tư hồi lâu, hắn ta rốt cuộc yên lặng đối Tiểu Bạch Miêu hạ lệnh – về sau một chiều này không cho phép chủ động sử dụng. Đây chính là bản lĩnh để bảo vệ tính mạng của nó a, có thể không tiết lộ thì tốt nhất là không nên tiết lộ cùng ai. Nhất là tại lúc cùng đám nữ hài như hoa như ngọc huấn luyện kia, trừ phi các nàng tiến bộ đến Tiểu Bạch Miêu thật sự không cách nào tránh né, ngược lại không cho phép chủ động sử dụng!

Nghe xong mệnh lệnh từ Lý Dật, Tiểu Bạch Miêu thoáng khoải đáp ứng hắn, dù sao... Vô luận nói như thế nào, từ cũng không phải một chuyện tốt a, mặc dù có kĩ năng quá đặc biệt như thế, nhưng mà ai lại nhân rồi không có việc gì lại tìm cách chết a!

Bên kia, Du Du một trận bận rộn, tất cả các cô gái lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là... Ánh mắt các nàng nhìn Tiểu Bạch Miêu đã bắt đầu lộ ra sợ hãi. Loại ‘quái vật’ đánh không chết này dù cho ai có lợi hại tới đâu đều phải sợ hãi; người đánh không chết hắn, hắn hoàn toàn có thể đánh chết người a!

Với sự cam đoan từ Lý Dật rằng Tiểu Bạch Miêu sẽ không mạnh mẽ đột phá ma pháp ngăn trở mà tiến vào bên trong, rốt cuộc... Chiến đấu lần nữa bắt đầu rồi. Lúc này đây, đối mặt bốn loại ma pháp bao vây truy đuổi, Tiểu Bạch Miêu không có liều mạng mà là linh hoạt lui về phía sau né tránh; mặt khác tìm kiếm cách khác đi phá giải! Cứ như vậy, cục diện cuối cùng ổn định xuống tới, chiến cuộc lần nữa trở nên giằng co, ai cũng không làm gì được ai.

Nhưng mà rất nhanh mọi người lại phát hiện ra thêm một vấn đề khác, mặc dù Tiểu Bạch Miêu không cách nào đến gần rồi, nhưng là các nàng cũng rốt cuộc không cách nào đánh trúng khối Yểm ma thạch trên lưng Tiểu Cường kia.

Mỗi khi có ma pháp tới gần là cứ y như rằng tiểu rùa rút đang chiếm cứ khối Yểm ma thạch kia sẽ dùng khối quy giáp xanh biếc kia của mình mà ngăn trở công kích. Vô luận là loại ma pháp gì, khi tới phía trước khối quy giáp màu xanh biếc trong suốt kia của chú Ô quy đều không hề có chút tác dụng nào, đều không ngoại lệ mà biến mất.

Hoảng sợ nhìn hết thấy mọi việc xảy ra trước mặt mình, Lý Dật không khỏi chấn kinh. Chuyện gì đang xảy ra a? Mấy trăm cái ma pháp rơi vào mặt trên lại dĩ nhiên hoàn toàn không có việc gì! Đây...

Chẳng những là hắn ta mà ngay cả các cô gái đều choáng váng, cái này tính là huyền thú loại gì a? Nhiều ma pháp như vậy đánh vào trên người nó, cho dù có cứng cỏi đến thế nào cũng phải có hạn độ a. Nhưng chuyện ngược lại xảy ra ngược lại, ma pháp rơi vào trên người của hắn, trừ bỏ chột hiện ra lực quang bên ngoài, dĩ nhiên một chút phản ứng gì cũng không có. Nhìn về mặt thích ý lộ ra kia của hắn tựa hồ hoàn toàn không có cảm giác như là bị đánh trúng a!

Vì thế mà việc tu luyện không thể không lần nữa tạm ngưng lại. Chỉ cần có Huyền Vũ ngăn chặn công kích của các nàng thì các cô gái sẽ vĩnh viễn không thể nào công kích trúng mục tiêu là khối Yểm ma thạch kia. Nói như vậy, nhiệm vụ mà hắc giao cho các nàng huấn luyện sẽ khó có khả năng hoàn thành. Vấn đề này phải giải quyết, nói cách khác, bố trí trận hình các pháp sư nhất định phải tiến hành điều chỉnh!

Thừa dịp tất cả các cô gái đang thảo luận không quay rầy mình, Lý Dật thông qua tâm linh, hướng tiểu rùa rút đầu hỏi hắc. Không hỏi thì không có việc gì, vừa hỏi thật sự hắc bị hù dọa đến giật mình!

Bởi vì buông tha cho công kích, buông tha cho tốc độ, buông tha cho khôi phục năng lực, cho nên Huyền Vũ có được chính là siêu cấp cường hãn phòng ngự. Cái này phòng ngự quá cường đại, cường đại đến trừ phi thực lực so với Huyền Vũ mạnh hơn gấp đôi, nói cách khác đừng mơ tưởng đối với cái ‘mu rùa’ kia tạo thành bất cứ thương tổn nào. Có thể kết luận thế này, quy giáp của Huyền Vũ chính là do nó hy sinh tốc độ, công kích, cùng với khôi phục năng lực để đổi lấy mà có!

Dở khóc dở cười nhìn Huyền Vũ đang thân nhiên tự đắc trên lưng Tiểu Cường kia, trong lúc nhất thời Lý Dật cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Đối với các loại công kích thấp hơn lực phòng ngự thì hoàn toàn trở nên vô dụng. Nếu như vậy thì chỉ cần hắc không muốn, các cô gái này cho dù công kích cả đời cũng đừng mơ tưởng có thể đụng tới khối Yểm ma thạch!

Mặt khác, tiểu rùa rút đầu còn nói cho Lý Dật biết rằng, làm vương giả của bộ tộc Ô quy, cùng rùa rút đầu bình thường bất đồng, ngoài việc có được siêu cấp phòng ngự thì đồng thời hắc còn có một loại ‘đặc dị công năng’ mà những chú Rùa khác không có! Đặc dị công năng này khi nghe được sẽ làm Lý Dật sợ hãi mà cảm thán không thôi.

Đặc dị công năng gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.